POLIROM

CATHY KELLY

Cineva ca tine

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu

Cathy Kelly, *Someone Like You*
Blonde

Copyright © Cathy Kelly, 2000
All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

KELLY, CATHY

Cineva ca tine/Cathy Kelly; trad. de Suzana Csizsek. Iaşi: Polirom, 2010

ISBN 978-973-46-1479-0

I. Csizsek, Suzana Barbara (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

CATHY KELLY

Cineva ca tine

Traducere din limba engleză
și note de Suzana Csizsek

POLIROM
2010

Cathy Kelly s-a născut la Belfast, în Irlanda de Nord, a crescut la Dublin și și-a început cariera ca jurnalistă la unul dintre cotidienele irlandeze importante, lucrând câțiva ani ca reporter și editorialist, apoi specializându-se pe cronică de film. Romanul ei de debut, *Woman to Woman*, a apărut în 1997, iar de atunci a scris încă zece romane de succes care au intrat în topul celor mai bine vândute cărți în Marea Britanie și Irlanda și au fost traduse peste tot în lume. Dintre acestea menționăm: *Someone Like You* (*Cineva ca tine*), publicat în 2005, care a primit premiul Parker RNA pentru cel mai bun roman de dragoste al anului, *Always and Forever* (*Pentru totdeauna*, 2005; Polirom, 2009), *Past Secrets* (*Secrete din trecut*, 2006; Polirom, 2010), *Lessons in Heartbreak* (*Lecții de iubire*, 2008; Polirom, 2010), *Once in a Lifetime* (2009). Cathy Kelly a fost numită în funcția de Ambasadoare a Irlandei pentru organizația UNICEF, ocazie cu care a vizitat statele Mozambic și Rwanda. În cadrul UNICEF s-a implicat în proiecte care aveau ca scop îngrijirea copiilor orfani sau afectați de virusul HIV.

Cineva ca tine urmărește peripețiile amoroase și viața de familie a trei femei din Dublin care se împrietenesc în timpul unei vacanțe petrecute în Egipt. Fiecare dintre ele are un anumit țel secret în viață: Emma vrea să se elibereze de dominația tatălui ei și să facă un copil, Leonie, mama divorțată a trei adolescenți, visează să-și întâlnească iubirea vieții, iar Hannah dorește doar independență și siguranță, lucruri pe care nu se așteaptă să i le ofere vreun bărbat. După întoarcerea în Irlanda, cele trei prietene încep să se întâlnească o dată pe lună pentru a-și discuta speranțele și temerile și pentru a-și oferi una alteia sprijinul și încurajările de care au nevoie. Arhetipurile feminine ale lui Cathy Kelly transcend diferențele de naționalitate, iar cartea îi va încânta pe toți cititorii care apreciază literatura contemporană vie și caldă despre femei autentice, în ipostaza lor de zi cu zi.

Capitolul unu

Hannah își întinse piciorul subțire și bronzat înspre robinete, îl roti cu ușurință pe cel de apă caldă cu talpa udă și simți cum jetul plăcut și fierbinte începe să umple cada.

— Se vede că nu e prima dată când faci asta, spuse Jeff amuzat, în timp ce ea se așeză înapoi în brațele lui, cu spatele alunecându-i peste pieptul său gol, având între ei doar baloanele de spumă cu miros de lămâie chiliană.

— Îmi place la nebunie să citesc în cadă, iar iarna e îngrozitor să te ridici din apă ca să dai drumul la robinete, așa că am învățat să fac asta cu degetele de la picioare, murmură Hannah, în timp ce nivelul apei creștea încet în cada veche și uzată cu marginile rotunjite, iar căldura îi invada trupul.

Se simțea teribil de obosită, dar fericită, și fiecare centimetru din corpul său era satisfăcut, deși nu dormise absolut deloc noaptea trecută. O baie împreună, după o partidă prelungită de amor, fusese o idee grozavă. Apa făcea să dispară senzația de disconfort provocată de modul foarte pasional în care făcuseră dragoste. Într-un moment de pasiune nebunească aproape că au căzut din pat, iar ea abia a reușit să nu izbucnească într-un strigăt de agonie, când o durere o săgetă în spate, până la ceafă. Acesta era evident dezavantajul aventurilor cu bărbați mai tineri, hotărî ea cu satisfacție: ei nu știau ce înseamnă să te doară spatele și erau nerăbdători să facă acrobații cu oglinzi, fotolii

și cordonul halatului tău de casă. Singurul lucru pe care bietul Harry îl făcuse vreodată cu cordonul de la halat fusese să îl lase să atârne în urma lui pe pardoseala din bucătărie, adunând toate scamele, fulgii de porumb căzuți și praful.

De fapt, de ce-i spunea „bietul Harry"? „Bietul" pe naiba. Parazitul, Nenorocitul de Harry cel Mincinos i s-ar fi potrivit mai bine. Gândindu-se la paraziți, își dori fără milă ca periplul lui de un an prin Africa de Sud să însemne că, în sfârșit, a găsit acel parazit înfiorător care trăiește în râurile tropicale și care înoată în șuvoiul de urină al fiecărui om suficient de idiot încât să urineze într-un râu. Odată ce înota în perimetrul tău, erai în mare încurcătură. Hannah spera că eradicarea parazitului presupunea o procedură agonizantă, în urma căreia, timp de o săptămână, Harry să nu se poată așeza fără să tresară de durere. Ceva de genul unui instrument ginecologic în formă de cioc de rață, care li se introduce femeilor la testele de recoltare cervicală, dar mult, mult mai rău.

— Mai poți să faci și alte lucruri cu degetele de la picioare? întrebă Jeff neastâmpărat, abătându-i gândul de la Amazon și de la experimentele medicale agonizante, în timp ce îi săruta provocator lobul urechii.

— Nu, spuse Hannah ferm, încercând să lase apa să îi calmeze durerea supărătoare din coapsa dreaptă.

Închise ochii și începu să se gândească la ce va face în următoarea oră: valiza ei cea mică era așezată deasupra dulapului din camera de la mansardă, iar hainele pe care voia să și le ia în Egipt erau aranjate cu grijă pe pat. Avea să îi ia o jumătate de oră să împacheteze, bifând fiecare articol de îmbrăcăminte și fiecare dintre cosmeticele de pe lista ei mentală. Apoi trebuia să golească frigiderul. Nu avea nici un rost să se întoarcă la o bucătărie urât mirositoare doar pentru că fusese neglijentă. Având în vedere că bucătăria era despărțită de sufragerie prin niște uși duble care nu izolau bine, era deosebit de important

să prevină mirosurile urâte. Teoretic vorbind, se gândea Hannah, în timp ce mintea îi zbura la pregătirile ulterioare cu precizia unui ceas elvețian, mai avea doar câteva minute de stat în baie.

Jeff avea însă alte planuri. Începu să o sărute ușor pe gât, apoi pe umeri, în timp ce se juca cu mâinile pe sub apă, lovindu-i coapsele insinuant. Îi putea simți pieptul musculos și abdomenul plat contractându-se de dorință pe măsură ce o atingea.

Se ridică brusc și opri robinetul de apă caldă, lăsându-și părul castaniu să-i alunece pe piele, ca firele de alge.

— Nu avem timp, Jeff, spuse ea sever. E deja nouă și jumătate. Trebuie să fiu la aeroport în câteva ore și am niște telefoane de dat, ca să nu mai pomenesc de faptul că nu mi-am făcut încă bagajul.

Jeff o trase fără nici un efort înapoi în cadă, cu brațele lui obișnuite să ridice greutăți de două ori mai mari decât cântărea ea.

— Dacă aș fi mers cu tine, n-ai fi avut nevoie să împachetezi mare lucru, îi șopti el. Doar câteva perechi de bikini și o rochie sexy, ca aceea pe care o purtai aseară.

Hannah nu se putu abține să nu zâmbească. Rochia de culoarea ametistului era incredibil de îndrăzneață și total diferită de restul hainelor din garderoba ei, destul de limitată și conservatoare, de altfel: două bucăți minuscule de șifon și niște bretele subțiri puse la un loc. O cumpărase dintr-un magazin de firmă, la reduceri, și o ținuse un an în dulap, până să se simtă suficient de curajoasă încât să o poarte. Însă seara trecută, la deschiderea noului club de noapte al hotelului, Jupiter, s-a hotărât să o scoată și să o poarte.

— Vor veni o mulțime de celebrități. Lista de invitați este ca și cum ai răsfoi revista *Hello!* comentase entuziasmat, cu multe săptămâni înainte, unul dintre recepționeri, coleg cu Hannah. Trebuie să folosim toate tertipurile, fetelor. Nu putem dezamăgi hotelul.

Așa că Hannah a folosit toate tertipurile: și-a ondulat părul lung și castaniu, lăsându-l să i se unduiască pe spate ca o eșarfă de mătase și s-a afișat în rochia indecent de scumpă, pe care fusese pe punctul de a o duce înapoi la magazin de nenumărate ori, tocmai pentru că era doar un moft costisitor. Toate celelalte recepționere de la Hotel Triumph au rămas înmărmurite la vederea doamnei Campbell, de obicei sobră, purtând altceva decât uniforma ei de serviciu: o cămașă albă, apretată, blugi călcați, jachetă și mocasini. Arăta extrem de sexy, spuseseră ei uimiți. Cine ar fi crezut că se putea transforma dintr-o recepționistă politicoasă și rece într-o sirenă doar cu ajutorul unei rochii?

Jeff Williams, care se ocupa de noua sală de sport a hotelului și care încă nu cunoștea reputația lui Hannah de domnișoară glacială, a rămas plăcut impresionat la vederea corpului ei tonifiat și arcuit, acoperit de un văl de șifon, care se mula pe locurile potrivite.

Spre deosebire de ceilalți membri ai personalului, avizi de mondenități, care își petrecură noaptea holbându-se la diversele staruri ce sorbeau Moët în zona proaspăt inaugurată a clubului, Jeff și Hannah își petrecură seara pe ringul de dans. Băură mai multă apă minerală decât alcool, în timp ce se mișcau sinuos pe ring, pe ritmuri de jive, boogie, salsa și chiar vals, când DJ-ul puse câteva melodii lente de jazz. Euforică de la dans, lui Hannah i-au fost suficiente doar două pahare de vin alb ca să îi treacă prin minte că ideea de a-l lăsa pe Jeff să o sărute era mai degrabă firească, decât o greșeală.

— Sunt cu zece ani mai mare decât tine, îl mustră ea în timp ce stăteau înghesuiți într-un fotoliu, iar brațele lui musculoase își făceau loc în jurul ei, aplecându-și ușor capul peste al ei.

Se simțea puțin ridicol, ca o adolescentă la o întâlnire, dar era distractiv.

— Treizeci și șase nu înseamnă deloc bătrână, murmurase Jeff, sărutându-i șuvițele ondulate, care îi atârnau pe pomeți.

Având în vedere că locuința lui de burlac se afla în celălalt capăt al orașului și, din câte îi spusese el, arăta ca după bombardamente, împărțită cu alți trei bărbați, părea mult mai nimerit să bea acea cană de cafea în apartamentul imaculat al lui Hannah, care era la o aruncătură de băț de Hotel Triumph.

Stând pe mica sofa extensibilă, Jeff admiră pernuțele neobișnuite din brocart, pe care Hannah le pictase de mână cu vopsea aurie, într-un weekend, iar apoi vru și el să încerce un mic lucru manual, mângâind-o în sus și în jos pe braț, într-un mod cât se poate de erotic. Nu făcuse presiuni asupra ei. Iar ea se așteptase să nu facă: obișnuit să aibă femei ahtiate după fizicul lui de instructor de sală, Jeff nu trebuia să se obosească deloc să atragă femei frumoase, așa că scotea mereu în evidență faptul că se asigura că sunt conștiente de ceea ce fac în intimitate.

— Ești sigură că asta îți dorești? o întrebase el, iar ochii săi, arzând de dorință, erau o dovadă certă a faptului că el își dorea asta.

Hannah, care deja hotărâse că merita un cadou pentru aniversarea celor douăsprezece luni de celibat, spuse că da. Fusese minunat, ca și cum ar fi luat din nou racheta de tenis pe care n-a mai folosit-o de când se îndrăgostise de Wimbledon și de Ivan Lendl, cu șaisprezece ani în urmă, și se bucura că încă mai putea trimite mingea peste plasă fără să se facă de rușine.

Jeff nu avea să afle că ultima dată când a făcut atâta efort fizic fusese la un curs de aerobic, unde toți transpirau ca niște porci, cu tricourile lipite de spate, cu dureri de picioare și unde o instructoare care semăna cu un fotomodel striga: „Mișcați brațele, fetelor!".

Nu avea de gând să îi spună nici că era prima persoană, în afară de ea, care dormea în patul dublu, enorm, cu tăblia galbenă, pe care Hannah o acoperise cu brocart, deoarece ura catifeaua inițială, de

culoare portocalie. I se păruse mereu că pe bărbați, în mod special pe cei tineri, îi neliniștea atât ideea de celibat, cât și femeile care iau în mod conștient decizia de a face sex, în loc să se lase purtate de val de la prea multă vodcă și o replică inspirată care să le flateze. Deciziile conștiente implicau o altă chestiune delicată – angajamentul.

Se gândi că dacă Jeff ar fi descoperit că el fusese cel pe care l-a ales ca să încheie anul de celibat impus, probabil ar fi fugit din casă ca un apucat, imaginându-și că s-a încurcat cu o obsedată nevrotică. Slavă cerului că nu știa nimic.

Viața o învățase pe Hannah că bărbații erau folositori pentru un singur lucru, iar acela nu era să câștige bani. Învățase lucrul ăsta cu mult timp în urmă, de la tatăl ei, care nu era bun de nimic. Când erai născută într-un ținut sălbatic precum Connemara, unde numai cei mai rezistenți supraviețuiau vieții grele de la ferme, oamenii ca tatăl ei fie munceau din greu, până când degetele le erau mâncate de noduri de artrită și îmbătrâneau înainte de vreme, fie se apucau de băut și își lăsau nevestele să poarte povara de a-și hrăni copiii și de a plăti factura la electricitate. Tatăl lui Hannah alesese cea de-a doua cale.

Mama ei a fost cea care a îmbătrânit înainte de vreme; fața sa osoasă a devenit o mască de riduri și nefericire înainte de a fi împlinit patruzeci de ani. Văzând-o pe Anna Campbell venind acasă epuizată de la curățatul bucătăriilor hotelului din localitate, iar apoi așezându-se să tricoteze încă o parte din puloverul Aran[1], pentru care câștiga o nimica toată, Hannah și-a jurat să nu ajungă niciodată în aceeași situație. Nici un bărbat nu o va face vreodată sclavă în nesfânta căsnicie și nici nu îi va veni acasă urlând beat, strigând să i se pună masa, la care nu a contribuit cu un sfanț. Nici pomeneală.

1. Pulover tradițional irlandez al cărui nume vine de la Insulele Aran, de pe coasta de vest a Irlandei.

Își va câștiga singură banii și va fi total independentă, o războinică de carieră care niciodată nu va trebui să își distrugă ochii tricotând la lumina unei lămpi slabe pentru câțiva bănuți în plus, ca să își poată îmbrăca copiii în niște haine decente la slujba de duminică.

Faptul că picase bacalaureatului și apariția lui Harry fuseseră scăpările fatale ale acestui plan imbatabil. Dar – se gândea Hannah scrâșnind din dinți, deși dentistul îi spusese să nu mai facă asta – revenise înapoi pe drumul cel bun. Oarecum. O slujbă nouă, o vacanță culturală, care să îi dea ceva din educația care știa că îi lipsea, și o viață nouă. Jeff, deși era minunat, nu făcea parte din viața cea nouă. I-ar sta în cale și ar face-o să se gândească la dragoste și la alte lucruri de felul acesta. Avusese parte de suficientă dragoste, cât să-i ajungă pentru o viață, nu mai avea nevoie de așa ceva.

Apa devenea tot mai rece, iar ea avea să întârzie dacă nu se mișca mai repede. Hannah se ridică grațios și ieși din cadă.

— Arăți excelent, îi spuse Jeff, admirându-i brațele tonifiate și talia îngustă.

— Vrei să spui pentru cineva de vârsta mea, îl tachină ea, înfășurându-se într-un prosop și frecându-și maxilarul în locul unde simțea că o doare cel mai tare din cauza scrâșnitului constant din dinți.

— Pentru oricine, spuse el apăsat el. Probabil că faci mult sport. Văd atât de multe femei cărora nu le mai pasă cum arată. Pornesc de la premisa că, dacă nu au o constituție atletică, ce rost mai are să își bată capul. Dar ție chiar îți pasă de cum arăți.

Hannah făcu o pauză în timp ce-și ștergea părul cu prosopul și se gândi la orele pe care și le petrecuse făcând exerciții pe StairMaster în ultimul an, cu fălcile încleștate, în timp ce încerca să și-l scoată pe Harry din minte. Fusese suficient de dificil să și-l scoată din viață: să îl elimine din minte era cu totul altceva.

Înainte de Harry (sau ÎH, cum îi plăcea să spună), arăta destul de bine pentru o persoană de douăzeci și șapte de ani, care fuma ca un turc. De înălțime medie și cu o predispoziție genetică spre a lua în greutate, era încă suficient de tânără cât să nu trebuiască să se agite cu exercițiile, preferând Planul de Exerciții Marlboro Light, care presupunea să își aprindă câte o țigară ori de câte ori îi era foame.

Dar de-a lungul perioadei cu Harry, își petrecuse mult prea mult timp cuibărindu-se lângă el pe sofaua cea veche, împărțind porții enorme de mâncare la pachet și cutii întregi de ciocolată, în timp ce se uitau la filme. Viața era ca o lungă poveste de tipul *Căsuța din prerie*[1], presărată cu mese delicioase și după-amiezi lenețe, în care își încălzeau degetele de la picioare în fața focului, în timp ce Harry vorbea despre romanul pe care avea să îl scrie, iar Hannah încetase să se mai gândească la cum să facă să renunțe la slujba ei fără perspective din magazinul de haine pentru a-și îndeplini visul de a fi bogată și independentă. Încetase să îi mai pese de silueta sa și chiar fusese convinsă să se lase de fumat când Harry o luase razna, după ce scrisese un articol despre tabletele de nicotină. A renunța la țigări însemna mai multă ciocolată și mai multe ceaiuri cu trei cubulețe de zahăr, pentru a compensa pofta de a trage un fum. Harry nu a pus pe el nici un gram: Hannah s-a îngrășat mai mult de cinci kilograme.

În liniștea vieții în comun, ambiția îi dispăruse împreună cu linia taliei. Până în acea zi oribilă de august, când l-a dat afară și a început să își recapete viața – și talia.

— Mă duc la sală și la trei ore de aerobic, o oră de tonifiere și merg pe jos cam șaisprezece kilometri pe săptămână, îi spuse lui Jeff.

---

1. Serial american despre o familie din vestul Statelor Unite, a cărui acțiune se petrece în secolul al XIX-lea.

— Se vede, spuse el solemn. Trebuie să muncești, ca să ai corpul pe care ți-l dorești.

Hannah dădu cuminte din cap. Îi părea rău că pleca de la hotel. Ar fi fost incitant să se antreneze cu Jeff, chiar dacă aventura lor probabil că n-ar fi durat prea mult.

Bărbații ca Jeff întotdeauna ți se uită peste umăr, să vadă cine vine din spate. Era de ajuns să apară o frumușică bosumflată, de douăzeci și ceva de ani, într-un costum mulat de sport, cerându-i să-i explice cum funcționează aparatul de tracțiuni și s-ar fi terminat totul.

De fapt, dacă ar fi stat în continuare la hotel, nu s-ar fi încurcat cu Jeff de la bun început. Rețeaua de bârfe din Hotel Triumph era net superioară rețelei de hoteluri. Dura peste o jumătate de oră să ți se aducă o omletă în cameră prin room service, dar numai zece minute pentru ca o veste picantă să treacă de la bucătărie, pe la biroul portarului, trecând în drum și pe la centrul de afaceri, și pe la restaurant. Bârfele care s-ar fi iscat dacă Hannah ar fi fost văzută ieșind cu noul manager al sălii de sport ar fi fost imposibil de oprit.

După un an în care nu bârfise cu nimeni, nu ieșise la întâlnire cu nimeni și nu dăduse nici o informație despre ea personalului iscoditor, Hannah nu ar fi putut suporta să devină subiectul curiozității lor avide. Dar își avea recomandările, noua slujbă o aștepta când avea să se întoarcă din vacanță și nimeni n-o putea acuza pentru o aventură fără implicații. „Răsfață-te", acesta era sfatul pe care îl dădeau toate revistele de femei, atunci când venea vorba de legături amoroase nefericite. „Mergi la masaj, bucură-te de o ședință de aromaterapie." Jeff era primul ei răsfăț DH (După Harry). Mult mai incitant decât aromaterapia și mult mai puțin dureros decât un tratament facial, dar care garanta o strălucire interioară pe care Oil of Olay nu reușea să o dea.

Mulțumit, fără a fi conștient de rolul său de recompensă după un an de abstinență, Jeff lăsă apa caldă să curgă și se întinse înapoi în cada cu spumă. Încercând să nu se enerveze, pentru că el, în mod evident, nu avea nici o intenție să plece, Hannah începu să își dea cu cremă hidratantă pe față.

Reușise să își remodeleze corpul cu nenumărate ore de exerciții, dar trăsăturile nu și le putea schimba: avea fața rotundă, cu bărbia ascuțită, nasul acvilin și ochii migdalați și strălucitori, de culoarea caramelelor. De-a lungul nasului și pometilor avea pistrui răzleți, cu străluciri de chihlimbar, iar ochii strălucitori împreună cu părul castaniu și ondulat ar fi trebuit să facă din ea o apariție plăcută. Atrăgătoare, dar nu o frumusețe, ar fi fost concluzia, dacă cineva ar fi descris-o pe Hannah unui străin.

Dar o simplă descriere ar lăsa la o parte tocmai ceea ce o transfigura. Hannah ieșea în evidență prin acea calitate efemeră, proprie doar anumitor persoane, pentru care alți oameni ar fi făcut orice să o obțină – sex appeal-ul. De la felul în care mergea, cu acea irezistibilă mișcare unduitoare din șolduri, la felul în care își bea ceaiul, atingând ușor cu buzele senzuale marginea ceștii pentru a lua o primă sorbitură, toate îi evidențiau sexualitatea. Nu o făcea intenționat: de fapt, nu trebuia să facă nimic. Hannah Campbell, în vârstă de treizeci și șase de ani, recepționeră de hotel și fata bătrână a locului, se născuse așa. Și asta o înnebunea.

Când părul său lung, foarte înfoiat, era îmblânzit în cocul acela strălucitor pe care îl purta la serviciu, cu ochelarii ei mici pe nas, ca o carapace de broască țestoasă, Hannah putea să arate la fel de rigidă ca directoarea unei școli de corecție. Se găsea într-o etapă a vieții în care voia să își poată ascunde sexualitatea naturală, să o acopere cu haine sobre, priviri tăioase și ochelari de maică stareță.

Sex appeal-ul nu era ceva anormal, însă de-a lungul vieții, nu îi făcuse lui Hannah decât Probleme,

cu „P" mare. Să fii în mod natural sexy în orașul natal de provincie însemna fie să ai o reputație nemeritată de ușuratică absolută, fie să stârnești furia între feciorii locului, cărora nu le plăcea să li se întoarcă spatele în mod constant.

Sex appeal-ul era potrivit pentru starletele de la Hollywood, credea Hannah, însă pentru femeile obișnuite era o sursă perpetuă de bătăi de cap. Totuși, încheie ea, cu un strop de plăcere vinovată, sex appeal-ul i-l adusese pe adorabilul de Jeff. Dar deja stătuse mai mult decât era binevenit, așa că era timpul ca Hannah cea sexy să dispară și să îi ia locul doamna Boașe de Oțel Campbell.

Își strânse părul ud cu un elastic, cu o mișcare îndemânatică și își fixă oaspetele cu acea privire de oțel pe care și-o perfecționase cu acei clienți care, la plecare, insistau că au băut doar două pahare la barul hotelului cu o seară înainte, în loc de zece băuturi duble trecute pe nota de la bar.

— Jeff, trebuie să ieși din cadă și să pleci. Trebuie să plec în trei sferturi de oră și am nevoie de timp pentru mine. Haide.

Ascultând de vocea sa de directoare de internat, așa cum nu răspunsese lingușelilor ei subtile, Jeff ieși din cadă, se opri în fața ei și se întinse, în timp ce apa îi picura de pe trupul său splendid și gol pe linoleumul în pătrățele, alb cu negru.

Hannah nu se putu abține să nu se uite la el. Doamne, cât era de frumos: de la părul scurt și blond, până la tălpile mari. Avea 1,82 m și era atletic, fără nici un defect. Bietul Michelangelo, ar fi dat orice ca să poată sculpta pe cineva ca Jeff Williams.

Hannah înghiți în sec, încercând să se concentreze doar la ce avea de făcut în următoarea oră. Să împacheteze și să își sorteze cărțile de călătorie. Voia să învețe ceva din această vacanță și sperase să petreacă un timp citind *Let's Go: Egypt*, ca să nu se facă de râs față de toți ceilalți oameni care mergeau în excursie, oameni care probabil știau ceva

despre istorie şi mitologie... Apoi Jeff zâmbi uşor – un zâmbet leneş – şi începu să îşi plimbe degetul pe pieptul ei, până îi prinse marginea prosopului şi trase de el, lăsându-l să cadă pe podea, împreună cu orarul ei mental.

Ah, la naiba, se gândi Hannah, lăsându-şi instinctul sexual să intre în viteza a cincea. După toate nopţile în care încercase să uite ce era plăcerea fizică, uitându-se la reluări interminabile din *Inspectorul Morse*, merita asta. Nu avea să îi ia atât de mult să împacheteze. Putea să citească ghidul în avion.

Capitolul doi

— Doamne! Ce mizerie e aici! Nu am nimic împotriva salatelor, dar, când ajungi acasă, ar trebui să le scoți din cutiile acelea oribile de plastic alb. Curg peste tot. Ce e asta? privi cruciș peste ochelari Anne-Marie O'Brien la eticheta de pe un tub de cușcuș, care făcuse o băltoacă de ulei în mijlocul frigiderului, altfel imaculat. Cușcuș? Murdărie, asta e.

Emma Sheridan nu spuse nimic, în timp ce mama ei găsi o cârpă de spălat, o clăti în apă fierbinte și apoi frecă cu zel raftul din mijloc al frigiderului, cu ajutorul unei sticle de detergent antiseptic de bucătărie, pe care Emma uitase că o avea și pe care voise să o arunce. Un miros puternic de dezinfectant cu aromă de pin umplu camera. Nu mirosea deloc a pin, decât dacă în ziua de azi pinii miroseau a înălbitor.

— E mult mai bine acum, spuse doamna O'Brien, revenind în poziție dreaptă.

Clăti din nou cârpa energic, inspectă din nou bucătăria cu privirea încruntată, iar apoi dădu rapid un jet de spray de curățat peste suprafețele de melamină, așa încât fiecare mișcare a ei părea opera unui expert cu Doctorat în Curățarea Casei. Abia apoi luă prețiosul Tupperware și pachetele în folie de aluminiu pentru a le pune în frigider, mustrând-o în același timp pe fiica ei.

— Nu se poate ca Peter să mănânce porcăriile alea din supermarket. Ar trebui să aibă parte de mâncare adevărată. Sunt convinsă că tatăl tău nu

s-ar atinge de nici o mâncare ce ar trebui pusă la microunde, dar dacă aș pleca de lângă el o săptămână, ar fi alta situația. Soții! Am făcut o lasagna, care o să țină cel puțin două zile, musaca pentru diseară, iar aici am plăcintă cu pui și plăcintă cu ciuperci – o să le pun în congelator. Emma, draga mea! Tu dezgheți frigiderul ăsta vreodată? Să știi că nu se dezgheață singur. În fine, o să o rezolv eu și asta...

Emma încetase să o mai asculte. Treizeci și unu de ani cu mama ei o învățaseră că ascultatul monologului „nimeni nu face lucrurile cum trebuie, așa cum le fac eu" te-ar fi trimis la azilul de nebuni, dacă nu te detașai. Mai ales atunci când monologul era doar un mod voalat de a-ți spune ce gospodină/elevă/șoferiță nepricepută erai și cum bietul soț avea să moară de salmonela, dacă nu vei începe de îndată să fierbi și șervetele de ceai și chiloții pentru a-i dezinfecta.

Nu conta că Emma își petrecuse o mare parte din ziua precedentă curățând și lustruind casa de pe The Beeches, nr. 27, de la un capăt la altul; nu avea nici o importanță că își petrecuse prețioasa ei zi liberă făcând curățenie, în loc să hoinărească prin magazine, cumpărând ultimele lucruri necesare pentru vacanță. Cochetase cu ideea de a merge la Debenhams, să vadă dacă ar putea găsi un costum de baie din acela negru, cu burete, cum văzuse într-o revistă. Chiar dacă erai plată ca o clătită, costumul ăsta de baie îți făcea niște sâni care ar fi atras orice privire sau, cel puțin, așa susținea revista.

Cum singura cale ca sânii Emmei să ia ochii cuiva era ca un elastic de la cupele ei AA să plesnească și să îi sară în ochi la propriu, avea nevoie de un costum de baie cu burete.

Dar, ca de obicei, singura parte supradezvoltată a persoanei ei, și anume vinovăția, intrase în funcțiune și pusese capăt elanului de a merge la cumpărături. Pentru Emma, sentimentul de vinovăție era ca o descriere a anatomiei inimii: un mușchi mare, care se

contractă involuntar. Sentimentul de vinovăție datorat faptului că îl lăsa pe Peter singur acasă o săptămână întreagă, în timp ce ea naviga pe Nil cu părinții, învinse dorința de a-și cumpăra un costum de baie nou, cu burete, așa că renunțase la Debenhams pentru a face, în schimb, curat în casă. Peter, care oricum n-ar fi observat nici dacă ar fi trebuit să mănânce direct de pe masă pentru că au rămas fără farfurii curate, nu avea să aprecieze munca ei asiduă. În orice caz, barometrul de vinovăție al Emmei stabilise că o zi de curățenie va compensa mare parte (cincizeci și cinci la sută) din vina de a pleca în vacanță fără soțul ei iubit. Restul de patruzeci și cinci la sută va fi compensat printr-un cadou enorm, pe care nu și-l putea permite în mod normal, și gătindu-i timp de o săptămână mâncarea preferată, când se va întoarce.

Din păcate, uitase să cumpere o pereche nouă de mănuși de protecție pentru festivitatea de curățenie, așa că acum avea mâinile uscate de la frecatul cu clor al toaletelor, de parcă ar fi fost un pui lăsat prea mult la cuptor. Dar casa arăta ca un palat: covoarele erau curate, toaletele străluceau și nici o haină nu rămăsese necălcată.

Deși făcuse toate astea, mama ei încă îi mai făcea reproșuri pentru singura pată vizibilă din toată casa. Emma și-l putea închipui pe Peter în acea dimineață desfăcând cutia de cușcuș și mâncând din ea cu mâna, lângă frigider, trântind neglijent tubul înapoi, înainte de a lua cutia de suc de portocale pentru micul dejun. Adora cușcușul – și ura din tot sufletul musacaua. Totuși, ce rost avea să îi spună mamei ei toate astea? Anne-Marie O'Brien oricum n-ar fi ascultat: nu asculta niciodată pe nimeni. Mai puțin pe soțul ei, James P. O'Brien, șeful de la O'Brien's Heating Constructors, stăpânul tuturor celor pe care îi supraveghea și persoana care absolut întotdeauna trebuia să aibă ultimul cuvânt, pe orice temă.

Emma se așează istovită pe unul dintre scaunele de bucătărie și își examină unghiile proaspăt date cu ojă. Culoarea roz pal pe care o cumpărase pentru vacanță era drăguță, dar nu reușea să acopere nici efectul nociv al clorului, nici locurile unde și le rosese. Cu o seară în urmă își rosese unghia de la degetul arătător, până când rămăsese doar cu un ciot urât, în timpul unei lungi conversații telefonice cu mama ei începuse să se plângă de căldura din Egipt, de mâncare, de localnici, de faptul că va trebui să își acopere umerii în locuri turistice, și de lucruri de tipul „...oare va găsi tatăl tău lapte pentru ceai?". O astfel de dilemă îi trezi în minte o imagine bizară, cu tatăl său încercând să mulgă o cămilă, roșu și transpirat, ținând într-o mână cana de ceai și în cealaltă sfârcul unei cămile.

Își rupse repede o bucățică din unghia de la degetul arătător. Ei, și până la urmă, cine naiba se va uita la unghiile ei? Se simțea prea obosită ca să îi mai pese: spera să poată dormi în avion, în drum spre Egipt. Dacă ar putea fura una din tabletele de Valium ale mamei ei, ar putea să facă abstracție de toată călătoria.

În timp ce aceasta din urmă se ocupa de frigider, Emma își atinse sânii pe furiș, prin materialul moale de blugi. Făcuse asta toată ziua, pentru că îi dădea un fior plăcut, care nu avea nimic de-a face cu sexul. Acest fior îi era dat de ceasul său biologic, care ofta ușurat. Își strecură nerăbdătoare o mână pe sub tricou, ca să ajungă la sânul gol și îl atinse cu grijă. Era, în mod evident, sensibil.

Mai devreme, în oglindă, arătaseră mai mari; era sigură de asta. Sfârcurile erau mai mari, nu-i așa? Da, da, da, zâmbi ea cu subînțeles. Era însărcinată. Nu-i venea să creadă cât de fericită se simțea când se gândea la copil, la copilul ei. Radia din interior, ca în reclama la cereale, în care băiatul se lumina la față în drum spre școală, pe bicicletă, pentru că își mâncase porția de Ready Brek de dimineață.

Emma se simți cuprinsă de un amestec de fericire și ușurare. Ușurare că, după ce sperase atâta vreme, i se întâmpla în sfârșit. Îi venea să danseze prin cameră de bucurie, dar precauția ei înnăscută o sfătuia să fie atentă. Nu spune nimic, să nu strici norocul. Așteaptă până vei fi sigură, iar apoi spune-i dragului de Pete veștile grozave, se gândi ea. Tot ce avea de făcut era să aștepte să treacă de săptămâna oribilă cu părinții și apoi totul avea să fie minunat. Secretul acesta o va ajuta să treacă cu bine de săptămâna ce avea să urmeze. Până la urmă, era *doar* o săptămână.

Ignorând monologul cu „locul ăsta e un dezastru", luă o hârtie de pe masă și începu să îi scrie un bilet lui Pete, spunându-i că îl iubește și că îi va fi teribil de dor de el.

— Ei bine, doamnă, luați o pauză în timp ce biata dumneavoastră mamă muncește, ca de obicei?

Vocea tatălui ei o făcu să sară în picioare, vinovată. Se simți ca și cum, într-adevăr, făcuse ceva rău, așa cum se simțea atunci când trecea pe lângă o mașină de Poliție cu radarul scos pe fereastră, chiar dacă abia se târâia cu cincizeci de kilometri la oră. Simpla lui prezență putea să îi dea o stare de tensiune înfiorătoare, chiar și acum, când era atât de optimistă datorită copilului ei drag.

— Anne-Marie, chiar nu e nevoie să faci treburile murdare ale Emmei în locul ei, spuse Jimmy O'Brien, privindu-și fiica cea mare dezaprobator. E destul de mare și destul de urâtă ca să își facă singură treburile de gospodină. Nu mi se pare normal să lustruiești tu pentru ea.

— Nu lustruiam, spuse mama ei, cu o voce care își pierduse din vivacitate, devenind obosită.

— Mama doar curăța ceva ce se vărsase, protestă Emma, simțind cum toată voia bună îi pălește, așa cum, inevitabil, se întâmpla ori de câte ori venea vorba de tatăl ei. Am curățat frigiderul ăla ieri...

Dar tatăl ei deja nu mai asculta. Pășind spre coșul de gunoi, își scutură tutunul din pipă și începu să își pună soția în temă cu noile sale activități.

— Am făcut plinul la mașină, am verificat presiunea la cauciucuri și am pus jumătate de litru de ulei, anunță el. Suntem gata de plecare, dacă și tu ești gata, Anne-Marie.

De parcă am merge cu mașina în nenorocitul de Egipt, se gândi Emma iritată.

Pentru aproape a suta oară de când se hotărâseră să plece în călătorie, se întreba de ce mergea. Fusese ideea tatălui ei : vacanța vieții lor pentru a sărbători cea de-a treizeci și cincea aniversare de la căsătorie.

Emma nu reușise să înțeleagă de ce alesese o destinație atât de exotică, cum era Egiptul. Tatăl său era un om care, în ultimii cincisprezece ani, fusese mulțumit să meargă în Portugalia, să stea să se uite la emisiuni de sport în baruri și să comenteze în gura mare cât de tare decăzuse locul, din cauza suporterilor huligani și a tinerelor nerușinate, care tot umblau cu valizele pline de prezervative, în căutare de bărbați.

— Curve, spunea el sumbru de fiecare dată când apărea un grup de fete bronzate și dezinvolte, în tricouri minuscule și pantaloni foarte scurți.

Emma privea meditativ puștoaicele acelea moderne : era absolut sigură că ele nu s-ar mai duce în concediu cu părinții la vârsta de douăzeci de ani, temându-se de reacția ce o va aduce vestea unei vacanțe cu iubiții. Până să se căsătorească, ea și Pete fuseseră la plajă o singură dată împreună, când mințise că e plecată cu prietenele.

În ciuda comentariilor lui despre cum standardele celor tineri scădeau, tatăl său părea să se simtă bine în Portugalia. Dar un prezentator de programe de vacanță, entuziasmând lumea cu o croazieră pe Nil, schimbase totul. Jimmy comandă o sumedenie de broșuri și petrecu ore în șir la prânzul de duminică jubilând, în timp ce citea cu voce tare părțile care i se păreau cele mai interesante.

— Ascultați aici, obișnuia să spună, întrerupând, fără să îi pese, orice altă conversație, cu atitudinea insensibilă a unui tiran : Bucurați-vă de spectacolul de la templele din Luxor și din Karnak. Ambele monumente sunt exemple perfecte de arhitectură egipteană antică. Părți din templul de la Karnak datează din anul 1375 î.e.n. Asta e absolut incredibil, trebuie să mergem.

Din păcate, pluralul însemna și Pete cu Emma.

— În nici un caz, Emma ! De ce nu se pot duce singuri, să se enerveze unul pe altul, în loc să ne enervăm cu toții, se lamentase Pete, ceea ce era un lucru neobișnuit din partea lui.

Calm și blând din fire, Pete nu putea fi răutăcios nici dacă se străduia, dar până și răbdarea lui fără margini era pusă la încercare de părinții ei. De fapt, de tatăl ei. Jimmy O'Brien punea la încercare răbdarea multor oameni.

— Știu, dragul meu, spusese Emma obosită.

Se simțea atât de descumpănită, pusă în situația ingrată de a alege să facă ceva tihnit, cum își dorea Pete, sau să facă ceea ce își dorea tatăl său dominator.

— Vorbește întruna despre asta și își închipuie că vom merge și noi. O să ne bată la cap cu cât de nerecunoscători suntem, dacă nu ne ducem.

Nu era nevoie ca Emma să spună mai mult. De când tatăl ei le împrumutase banii de avans pentru casă, se simțeau constrânși, de parcă ar fi avut sabia lui Damocles deasupra capului.

Ieșirile duminicale cu prietenii, care substituiau prânzul la familia O'Brien, erau văzute ca o formă de ingratitudine. Același lucru era valabil și dacă erai prea ocupat să îi ridici lui Jimmy noii ochelari bifocali de la magazinul din oraș, și dacă nu o puteai duce pe Anne-Marie la cumpărături, pentru că ei îi era frică să își conducă propria mașină din cine știe ce motiv neînsemnat. La cum decurgeau lucrurile, nu mai era mult până când refuzul Emmei de a mânca un anumit tip de jeleu pentru că nu îi plăcea gustul avea să constituie un semn al lipsei de recunoștință.

Pete nu a mai spus nimic despre călătorie. Emma știa că el și-ar fi dorit ca, măcar o dată, să o vadă îndrăznind să-și înfrunte tatăl și să refuze să meargă, iar în felul acesta să-și poată cheltui banii mergând undeva împreună, mai târziu. Însă Emma, care știa că se va simți vinovată să îl lase singur pe Pete, dar care era conștientă că ar avea de îndurat de zece ori mai multe dacă i-ar înșela așteptările lui Jimmy O'Brien, găsise, în sfârșit, o soluție.

— Tată, Pete nu poate merge în Egipt în săptămâna aceea, minți se ea. Are o conferință de două zile la Belfast. Însă voi merge eu – nu sună bine, doar noi trei, ca pe vremuri?

Aluzia la vremurile de odinioară își făcu efectul. Lucru ce era ironic, se gândi Emma. Amintirile ei despre vacanțele petrecute împreună reprezentau doar o simplă schimbare de decor pentru remarcile sarcastice zilnice ale tatălui ei. Dar, spre mirarea ei, el nu vedea lucrurile așa: Jimmy era încântat de planul de vacanță.

Pete rămânea acasă, spunându-i cu drăgălășenie Emmei că era în regulă, că se va duce și el cu băieții la fotbal la un sfârșit de săptămână, spre sfârșitul anului, așa că nu avea de ce să își facă griji. Tot ce trebuia să facă ea acum era să reziste nenorocitei de călătorii.

— Aș bea o ceașcă de ceai, înainte de plecare, spuse mama ei, aruncând cârpa și aplecându-se deasupra chiuvetei Emmei, într-o poză perfectă a oboselii.

Pentru Jimmy, scena jucată de mama ei era ca și cum i-ai arăta pânza roșie unui taur. Cineva trebuia să fie de vină pentru oboseala soției sale.

Emma știa ce urma: trebuia să facă ceai și să fie ocărâtă că o împinsese pe sărmana ei mamă să îi facă treaba din casă. Nu avea nici un rost să explice ce se întâmplase de fapt. Exact aceeași scenă se petrecuse de atâtea ori de-a lungul anilor, încât toți erau ca niște personaje de pantomimă, interpretând roluri pe care le-au tot repetat timp de treizeci de ani.

„Ești o fată leneșă și proastă, Emma."

„Ba nu, nu sunt!"

„Ba da, ești!"

Emma își privi părinții pentru o clipă cu detașare, îi observă cum îi luau în stăpânire casa, ca și cum ar fi fost a lor. Nu avea deloc chef de o reluare a jocului lor obișnuit de-a puterea.

Își dăduse seama cu ce avusese de-a face atâția ani după ce își cumpărase cărțile despre „cum să te ajuți pe tine însuți". Tatăl ei era obsedat să dețină controlul, iar mama ei era pasiv agresivă, capabilă să intre în rutina cu „săraca de mine" imediat ce apărea soțul ei, astfel încât să provoace un real scandal în jurul ei. Sau cel puțin așa părea. Toate cărțile tratau despre variațiuni ale aceluiași tip de relație, însă Emma își putea recunoaște părinții în fiecare dintre ele.

Oricum, deși era ușor să îți dai seama în ce tipologie se integrau oamenii, era cu totul altă mâncare de pește să îți dai seama și ce să faci în privința asta. Tot așa cum Emma înțelesese demult că se încadra clar în tipul pasiv și, lipsindu-i cu desăvârșire încrederea în sine când venea vorba de familia ei, nu părea să fie nimic de făcut în legătură cu comportamentul lor.

Își dăduse seama încă din capitolul șapte – „Asumă-ți responsabilitatea pentru propriile greșeli" – că problema ei era ea însăși. Degeaba își petrecea ore în șir analizând cu amărăciune comportamentul familiei ei, dacă nu făcea nici o schimbare în comportamentul ei. Trecea cu vederea toate șicanele. Ce bine ar fi dacă ar putea schimba lucrurile.

„Puterea îți e la îndemână", spunea guru Cheyenne Kawada, autorul cărții *You Only Have One Life to Lead, So Don't Waste It.*

Problema era că simțea că în ea există două persoane: cu părinții, era Emma cea neîndemânatică, sora mai mare, fiica fără prea mari realizări în viață – Kirsten era micul geniu – și cea care a ratat o slujbă în firma tatălui său (singura dată când îi refuzase

ceva). La birou era Emma Sheridan, admirata Coordonatoare de Proiecte Speciale de la KrisisKids Charity, care avea oameni în subordine, care se ocupa de linia telefonică confidențială pentru copii a fundației și organiza două conferințe pe an.

Părinții ei nu aveau nici cea mai vagă idee de existența Emmei, femeia organizată, de carieră și, cu siguranță, nimeni de la KKC nu și-ar fi recunoscut șefa cea capabilă în acea persoană vulnerabilă.

— Stai jos, draga mea, lasă-mă pe mine să fac ceaiul, îi spusese Jimmy O'Brien bărbătește soției, în timp ce scotocea prin bufetul curat al Emmei după pliculețe de ceai, aruncând și răvășind cutii de sos semipreparat și un borcan de sos de soia.

Mama sa renunță la idee, ca și cum ar fi murit de pofta unei cești de ceai, dar se hotărâse, plină de eroism, să nu mai bea, ca cineva care ar fi refuzat o vestă de salvare pe Titanic.

— Nu avem destul timp, Jimmy.

— Am fi avut timp, dacă nu te-ai fi epuizat total făcând curat după tânăra asta leneșă.

Trântind ușa bufetului, Jimmy își drese vocea, scoțând un sunet care îi cutremură tot corpul. Imaginea sa enormă în puloverul crem făcu totul în cameră să pară minuscul. Părea la fel de înalt cât bufetul de pin și tot așa de lat, iar umerii mari și barba albă îl făceau să pară copia fidelă a lui Moș Crăciun.

Din fericire pentru Anne-Marie O'Brien, ea nu semăna cu soția lui Moș Crăciun. Era înaltă și subțire ca un biscuit, cu părul lung, desprins, vopsit într-o nuanță de blond închis și cu bretonul dat pe spate, prins cu o agrafă mare, ce îi stătea în creștetul capului ca un cărăbuș pietrificat. În rochia înflorată de vară, strânsă pe talie, arăta gătită ca o femeie casnică dintr-o reclamă a anilor cincizeci și părea incredibil de tânără. Cu zece ani mai tânără decât soțul ei, Anne-Marie avea pielea netedă și luminoasă a celor ferm convinși că în viața de apoi vor ajunge

în Rai, datorită bunătății lor și rugăciunilor constante și devotate. Nu se gândise niciodată că plăcerea ei de a răspândi bârfele ar putea să îi împiedice drumul direct spre porțile Raiului.

Emma, la fel de înaltă și subțire, dar cu părul mătăsos, șaten deschis și o expresie blândă și răbdătoare, spre deosebire de cea încrezută a mamei sale, o urmărea cu buzele strânse, în timp ce îi ștergea prăjitorul de pâine din crom și ibricul de ceai, fără a se gândi că trebuiau șterse cu o cârpă uscată pentru a evita urmele.

Aparatura de uz casnic din crom, cadoul preferat al lui Pete de la nunta de acum trei ani, era de departe cel mai șic lucru din bucătăria lor. Bietul Pete. Îi spusese întotdeauna să întoarcă și celălalt obraz când tatăl ei o enerva. Educația în spirit religios, de care Pete avusese parte, îl pregătise cu câte un citat din *Biblie* pentru fiecare situație din viață. De data asta, cu siguranță, avea dreptate. Indiferent cât de greu era să întoarcă și celălalt obraz când vestita limbă ascuțită a lui Jimmy O'Brien se năpustea asupra ei, Emma știa că era singura modalitate de a-i face față. O ceartă cu el nu făcea decât să îl conducă pur și simplu la replica furioasă „Fac asta pentru binele tău, tânăro."

„Întoarce și celălalt obraz", își repeta ca o mantra, ieșind pe furiș din bucătărie. Se duse sus, în dormitorul ei și al lui Pete. Decorat într-un amestec de verde crud și oliv cald, era cea mai masculină cameră din casă.

Emma alesese ea însăși culorile, hotărâtă ca primul dormitor în care va dormi ca femeie măritată să nu aibă nimic în comun cu încăperea împopoțonată și cu draperii roz, de fetiță, asupra cărora mama sa insistase atât de mult în casa părintească. După o viață cu mai multe zorzoane decât cele de pe rochia de mireasă a lui Scarlett O'Hara, Emma își dorise o cameră primitoare și simplă. Pete, atât de pasiv în privința decorațiunilor, încât ar fi dormit

fără nici o problemă și într-o casă de jucărie pentru copii, spusese că avea să îi placă orice ar alege Emma.

Așa că alesese draperii simple, verde oliv, un pat modern, din lemn deschis la culoare, cu o cuvertură verde simplă și vopsise dulapul care era în set cu patul într-un crem calm. Nu exista nici un fald, nici o panglică sau vreun imprimeu cu balerine. Desenele cu Zânele Flori, pe care mama sa i le dăruise ca să „învioreze casa", se bucurau de un loc în toaleta de jos, pentru că Emma nu intra niciodată acolo, decât pentru a face curățenie.

— Vii, Emma? strigă tatăl ei de jos.

Luându-și geanta și valiza, Emma se urni cu greu, înspre hol, cu o ultimă privire înduioșată la dormitorul ei. Îi va fi dor de el. Și de Pete. Îi va fi dor să se cuibărească lângă el în pat, să îi simtă trupul puternic lipit de al ei. Îi va lipsi simțul umorului pe care îl avea el și felul în care o iubea atât de mult. Emma nu putea greși cu nimic în ochii lui Pete Sheridan, ceea ce era, cu siguranță, o altă perspectivă față de cea a părinților săi.

Stăteau în capul scărilor, unul nerăbdător, celălalt agitat.

— Așa vii îmbrăcată, Emma? spuse mama ei pe un ton ascuțit, în timp ce Emma cobora scările cu valiza în mână.

Instinctiv, își duse mâna pe piept, atingând materialul moale de blugi al salopetei. Răcoroasă și foarte comodă, era ideală pentru călătorie.

— Aveam asta pe mine de când ai venit, murmură Emma, dorindu-și să nu se fi simțit ca o adolescentă mustrată pentru că poartă pantaloni de vinilin la cina cu episcopul.

Era femeie măritată și avea treizeci și unu de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Nu va accepta să fie mustrată.

— Am crezut că ai urcat să te schimbi, oftă mama ei pe un ton de victimă. Aș prefera să călătoresc

arătând respectabil. Am citit că persoanele care se aranjează în excursii sunt, cel mai probabil, mutate la o clasă superioară în avion, adăugase ea, pufnind satisfăcută la gândul de a fi escortată pe culoar într-un colțișor luxos, demn de familia O'Brien, din cea mai elegantă zonă din Castleknock.

— Ai face bine să te duci să te schimbi, nu crezi? Altfel, vom întârzia și mai mult, spuse Jimmy nerăbdător.

Emma hotărî să nu le spună că șansele de a fi mutați pe locuri mai bune erau inexistente, pentru că nu exista nici o clasă I la companiile aeriene ieftine. Fanteziile mamei sale despre un stil de viață elegant nu aveau niciodată vreo legătură, cât de mică, cu lumea reală, așadar, ce rost ar fi avut?

Pentru o clipă cochetase cu ideea de a le spune că nu își schimbă hainele. Dar expresia tensionată a tatălui său o făcu să se hotărască. După cum învățase în cei douăzeci și opt de ani de viață sub același acoperiș, el nu suporta femeile îmbrăcate bărbătește sau în pantaloni.

— Sunt gata într-o clipă, spuse ea cu falsă veselie și alergă înapoi în sus pe scări.

În dormitor, se așeză în genunchi și se dădu cu capul de pat. Laşo! Te hotărâseși ieri că salopeta era perfectă pentru drum. Trebuia să fi spus ceva!

În timp ce încă se mustra, Emma pescui cartea mică, roșie, de sub partea ei de pat și o deschise la pagina despre afirmare: „Sunt o persoană cu gândire pozitivă. Sunt o persoană bună. Gândurile și sentimentele mele sunt demne de interes și îndreptățite".

Repetând iar și iar acele trei fraze, Emma își smulse salopeta și tricoul de pe ea și își puse o fustă lungă crem, tricotată și tunica pe care o purta uneori la serviciu în zilele de vară, când toate celelalte haine îi erau la spălat.

Azi, toate hainele de vară rezonabile erau în valiză care se afla în capul scărilor. Cumpărat într-o

plimbare oribilă la cumpărături împreună cu mama ei, costumul crem tricotat o făcea să arate ca o cafea cu lapte anemică ce a prins viață – înaltă, cu pieptul plat ca un școlar și fără pic de culoare.

În timp ce albastrul pal al salopetei de blugi îi scotea în evidență ochii albaștri și pistruii de chihlimbar, culori precum crem sau bej o făceau să arate monoton : cu pielea albă, părul deschis la culoare, totul la ea părea lipsit de vigoare. Oftă. Se simțea atât de plictisitoare și insipidă.

Nu se pricepuse niciodată la machiaj și, oricum, rujul nu făcea decât să îi subțieze și mai mult buzele. De-ar avea curajul să își facă o operație estetică la nas, se gândi Emma. Lung și prea mare pentru fața ei, era hidos. Nasul lui Berry Manilow era aproape cârn pe lângă al ei. Bretonul lung era singura modalitate de a-l ascunde. Sora ei, Kirsten, fusese cea înzestrată cu frumusețe în familia lor. Era vibrantă, sexy și cu un succes nebun la bărbați, care adorau stilul ei neobișnuit și bucuria ei de a trăi. Singurul lucru special la Emma era vocea joasă, răgușită, guturală, în contrast cu înfățișarea sa conservatoare și timidă. Pete îi spusese întotdeauna că ar fi putut lucra la radio cu o asemenea voce.

— Vrei să spui că am o voce de bombă sexy, așa că m-aș potrivi perfect la radio, unde nimeni nu mă poate vedea și nimeni nu-și poate da seama că nu sunt așa, îl tachina ea.

— Pentru mine ești o bombă sexy, îi spunea el cu dragoste.

— Hai odată, răcni tatăl său de jos. O să întârziem.

Emma închise ochii pentru o clipă. Perspectiva unei săptămâni întregi cu părinții îi dădea amețeli. Trebuie că nu fusese în toate mințile când a acceptat să meargă cu ei.

Întotdeauna își dorise să viziteze Egiptul și să meargă în croazieră pe Nil ; tânjea să ajungă acolo de când citise pentru prima oară despre uimitoarea regină Nefertiti și despre frumusețea templului Karnak, pe vremea când era copil. Dar visase să meargă cu

Pete, se gândi cu tristețe Emma, înghesuind cartea despre respectul de sine în geanta cea mică.

Nu plănuise să își ia cu ea *Positive For Life – Your Guide To Increasing Your Self-Esteem* de dr. Barbara Rose. Probabil că o luase razna. În această excursie nu va avea doar nevoie de o carte – va avea nevoie chiar de dr. Rose, împreună cu o valiză plină de pastile de ultimă generație care să îl țină pe tatăl ei in comă. Asta chiar ar fi fost o vacanță de neuitat.

Mulțumită acum că fiica ei era îmbrăcată potrivit și că nu va face familia de rușine în drum spre plăcerile Nilului, Anne-Marie O'Brien își continuă fericită monologul pe drumul spre aeroport:

— N-o să ghiciți cu cine m-am întâlnit în dimineața asta, spuse ea degajată, fără cea mai mică intenție de a-i lăsa nici Emmei, nici tatălui ei răgaz să ghicească. Doamna Page. Doamne, dacă ați fi văzut cum era îmbrăcată. Blugi. La vârsta ei! Nu m-aș fi obosit să vorbesc cu ea, dar era lângă pasta de dinți și voiam să mai iau un tub în plus, în caz că nu voi mai găsi de unde să cumpăr cât suntem plecați. Nu cred că egiptenii țin prea mult la produsele de igienă, adăugă ea.

Înghesuită pe bancheta din spate a Opelului, cu bagajele care amenințau să cadă peste ea de fiecare dată când luau o curbă, Emma închise ochii obosită. Avea vreun rost să le explice că egiptenii trăiau în orașe sofisticate, într-o societate foarte civilizată, că au construit piramidele și au studiat astronomia pe vremea când strămoșii O'Brien încă loveau pietre una de alta și încercau să înțeleagă cum să facă obiecte folosind pietre ascuțite?

— ...dacă ați fi auzit-o trăncănind despre Antoinette a ei, ei bine.

Vocea doamnei O'Brien exprimă cea mai puternică dezaprobare.

— E de-a dreptul scandalos. Să trăiască alături de bărbatul ăla, cu doi copii și fără un inel pe deget. Nu se gândește că cei mici merită binecuvântarea căsniciei, nu să trăiască așa... vocea sa se scufundă în șoaptă. Ilegitimi!

— Așa ceva nu mai există.

Emma trebuia să spună ceva. Antoinette îi era prietenă.

— Tu îți permiți să spui asta, spuse mama ei, dar nu e corect și nu se cuvine. Este o bătaie de joc față de Biserică și de sfânta slujbă. Fata aia își pregătește o nuia pentru propria spinare, ține minte. Bărbatul ăla o să o părăsească. Ar fi trebuit să se mărite, așa cum fac toți oamenii normali.

— E despărțit, mamă. Nu se poate căsători până când nu se termină divorțul.

— Cu atât mai rău, Emma. Nu mai înțeleg tinerii din ziua de azi. Catehismul nu mai înseamnă nimic pentru ei? Cel puțin tatăl tău și cu mine nu am avut niciodată astfel de probleme cu tine. I-am spus doamnei Page că tu și Peter sunteți liniștiți și fericiți, că Peter este asistent director de vânzări la Devine's Paper Company și că tu ești coordonatoare de proiecte speciale.

Încântarea de a-și aminti acel plăcut moment de mândrie o făcu pe doamna O'Brien să zâmbească.

— E unul dintre directorii asistenți de vânzări, mamă, spuse Emma vexată. Sunt șase în total, înțelegi.

— N-am spus nimic greșit, insistă mama ei, iritată că fusese corectată. Iar tu ești coordonatoare de proiecte speciale. Suntem atât de mândri de fetița noastră, nu-i așa Jimmy?

Tatăl ei nu-și lua ochii de la drum, fiind ocupat să le facă bicicliștilor viața grea.

— Suntem, spuse el absent. Foarte mândri. De amândouă. Am știut dintotdeauna că Kirsten o să se descurce bine, spuse el vesel. Că o să ajungă mai departe de cartierul ăsta vechi.

Emma zâmbi ușor și își spuse să nu uite să o sune pe Antoinette Page când va ajunge acasă și să își ceară scuze pentru remarcile insensibile ale mamei ei, care, fără îndoială, vor ajunge la ea până atunci. Dacă Anne-Marie O'Brien continua să se laude cu strălucitele cariere ale copiilor ei, de parcă ar fi fost cine știe ce savanți, ar fi condus fiecare câte un Porsche

și ar fi avut milioane în bancă, nu mai rămâneau cu nici un prieten. Pete era vânzător într-o companie de papetărie, iar slujba ei presupunea multă muncă epuizantă – mereu avea de împachetat plicuri și de programat ture – decât plimbarea pe la prânzuri elegante în scopuri caritabile, așa cum vorbea mama ei tuturor despre atribuțiile ei de la KrisisKids.

Slujba Emmei era mai degrabă una de administrație decât de strâns fonduri. Ea se ocupa de linia telefonică, la care copiii abuzați sau speriați puteau suna anonim, precum și de activitatea zilnică a biroului KrisisKids. Se organizau dineuri sofisticate, unde doamne bogate și cu relații plăteau sute de lire pentru un bilet, însă Emma nu participa niciodată la acele evenimente, spre exasperarea mamei sale.

Totuși, se gândea Emma, hotărâtă să ia partea bună a lucrurilor, era plăcut să vadă că părinții ei erau mândri de ea, chiar dacă exprimau asta numai când încercau să se laude în fața altor oameni și niciodată față de ea personal. Firește, erau mai mândri de Kirsten, sora ei mai mică. Era la fel de normal ca Emma să o adore pe Kirsten, deși, ascultând o viață întreagă cât de deșteaptă, de frumoasă și de drăguță era Kirsten, s-ar fi putut distruge orice relație între cele două surori. Dar ele erau apropiate, în ciuda tacticilor nu tocmai inteligente ale lui Jimmy de a le trata diferit.

— Doamna Page a fost încântată să audă de noua casă a lui Kirsten, din Castleknok, continuă Anne-Marie O'Brien. I-am spus că are cinci dormitoare cu baie la cameră și că Patrick conducea un... ah, cum se numește mașina aia?

— Lexus, completă Jimmy.

— Așa, asta. „Nu-i așa că s-a descurcat bine?" i-am spus. Și i-am zis că Kirsten nu mai este nevoită să muncească, dar că se implică în strângerea de fonduri pentru proiecte de mediu...

Emma ar fi putut scrie o carte despre realizările surorii ei, după cum i le dicta cu mândrie mama ei.

Kirsten reușise să tragă lozul câștigător, măritându-se cu un agent de bursă incredibil de bogat, evitând să-și vadă părinții, cu excepția Crăciunului și rămânând în același timp copilul-minune al familiei.

Deși o iubea pe Kirsten și, cu doar un an diferență între ele, crescuseră ca și cum ar fi fost surori gemene, Emma era sătulă să audă cât de minunată era activitatea caritabilă a lui Kirsten, când știa foarte bine că sora ei era interesată de proiecte de mediu doar pentru că spera să îl cunoască pe Sting și să aibă un subiect de conversație cu celelalte doamne care luau prânzul pe când organizau evenimente. Emma era sătulă și de felul în care Kirsten și Patrick reușeau să se eschiveze de la toate prânzurile de duminică, lăsându-i pe Pete și pe ea să sufere cel puțin șapte ore de „Ceea ce eu cred că e în neregulă cu lumea – o perspectivă personală, de Jimmy O'Brien", o dată la două săptămâni. În drumul spre casă, după ultima critică afectată la adresa imigranților care soseau în Irlanda să își găsească de muncă, Pete o întrebase pe Emma dacă există cuvântul „negativ-atic".

— Ce-i aia? întrebase ea, veselă la gândul că își duseseră încă o dată datoria la bun sfârșit.

— Un fanatic împotriva a oricine și a orice. Adică „negativ" se referă la orice.

— Probabil că nu existase până să apară tata, dar sunt sigură că am putea să îl înregistrăm și să trimitem caseta celor de la Oxford English Dictionary, sugerase ea. „Negativ-atic" ar apărea cu siguranță în ediția următoare.

Anne-Marie devenea tot mai agitată pe măsură ce se apropiau de aeroport.

— Kirsten sper să se descurce singură câteva săptămâni; mi-a spus la telefon că Patrick va fi plecat.

Emma își ridică privirea spre cer. Spre deosebire de ea, Kirsten era o supraviețuitoare. Las-o pe versantul nordic al Muntelui Eiger numai cu un cort și un borcan de Bovril și va apărea douăzeci și patru

de ore mai târziu bronzată de la schi, cu multe haine noi și o grămadă de numere de telefon de la toți oamenii interesanți pe care i-a cunoscut pe drum, toți cu iahturi, vile în Gstaad, antrenori personali și ceasuri Rolex. O săptămână fără Patrick însemna că avea undă verde să o ia razna cu cardul gold în magazinele Brown Thomas și că va ajunge să bea vodcă tonică în cluburi în fiecare seară, cu câte un admirator infatuat după ea. Emma nu credea că sora ei își înșelase soțul, care era rezervat și de încredere, însă, cu siguranță, îi plăcea să flirteze cu alți bărbați.

— O să fie bine, mamă, spuse Emma sec.

La aeroport, tatăl său le lăsă să coboare cu tot bagajul în dreptul sălii de plecări, iar apoi se duse să găsească un loc de parcare. Anne-Marrie intră imediat în starea de agitație: liniștită când soțul ei era prin preajmă și făcea pe șeful cu toată lumea, ea devenea tristă și îngrijorată imediat ce el dispărea din raza vizuală.

— Ochelarii mei, spuse ea brusc, în timp ce se alăturau cozii lente de la ghișeul de îmbarcare. Cred că am uitat să îi iau cu mine!

Tonul de isterie crescândă din vocea mamei sale o făcu pe Emma să o ia de mână și să o mângâie ușor.

— Vrei să caut eu în geantă, mamă? spuse ea.

Anne-Marie dădu din cap și îi întinse geanta mică, de piele crem. Ochelarii erau în buzunarul lateral, în husa lor uzată, era imposibil să nu îi vadă, dacă s-ar fi uitat în geantă.

— Erau aici, mamă.

Neliniștea mamei ei se domoli puțin.

— Sunt sigură că am uitat ceva, spuse ea.

Închizând ochii, ca și cum ar fi verificat o listă din memorie, rămase tăcută pentru o clipă.

— Tu ți-ai uitat ceva? spuse ea dintr-odată.

Emma dădu din cap.

— Chestii de igienă și lucruri de genul ăsta, șopti mama ei, pe un ton slab. Cine știe ce o să poți cumpăra acolo. Sunt convinsă că ai uitat ceva. Trebuia

să fi cumpărat lucruri și pentru tine în dimineața asta, la magazin, dar doamna Page mi-a distras atenția de la ce făceam...

Emma încercă să o ignore, dar vorbele mamei ei erau o bătaie de joc. Chestii de igienă. Probabil ar fi trebuit să își ia tampoane cu ea, dar sperase că ar fi însemnat să provoci soarta dacă ar fi făcut asta.

Trebuia să îi vină ciclul în patru zile, dar poate de data asta nu îi va veni. Poate asta era: era însărcinată! Se simțise foarte obosită toată săptămâna și era sigură că își simțea sfârcurile mai sensibile, așa cum scria în cartea ei despre sarcină. În mod normal, nu le simțea așa. Așa că fusese neglijentă și își lăsase toate dichisurile pentru perioada menstruației acasă, nu-și luase nici măcar un tampon sau vreo pereche de chiloți mai mari, din superstiție, să nu îi aducă ghinion. Emma își îngădui un freamăt de entuziasm la gândul acesta.

Când tatăl său se îndreptă spre ele, văitându-se de cât de departe trebuise să parcheze, Emma reușise să simtă doar compătimire.

— Suntem gata deci? întrebă el. Hai să ne așezăm la coadă.

Își luă soția în brațe.

— Egipt, ei? Asta va fi o vacanță de neuitat, Anne-Marie, iubito. Mi-aș fi dorit să fi putut veni și Kirsten. I-ar fi plăcut la nebunie și ar fi fost o companie extraordinară. Dar e ocupată cu activitățile de caritate și cu Patrick.

Oftă ca un tată iubitor, iar Emma începu să își roadă unghia pe care reușise să o lase în pace până acum.

Calmează-te, își repetă, folosind tehnica discului stricat din mult iubitele ei cărți despre cum să te simți bine cu tine însăți. Nu-l lăsa să te afecteze. Îi putea face față acum, când avea acest sentiment minunat de speranță, care o făcea să radieze dinăuntru. Un copil. Trebuia să fie însărcinată de data asta, era sigură de asta.

Capitolul trei

Penny stătea întinsă pe pat, cu un ursuleț de pluș pe jumătate ros, înghesuit între labele ei aurii și se uita amenințător la Leonie. Era greu de închipuit că ochii aceia căprui, imenși puteau transmite altceva decât pură dragoste canină, însă, în fond, Penny nu era un câine obișnuit. Jumătate labrador, jumătate retriever, era plină de personalitate. Se purta ca o ființă umană, calculat, astfel încât să îi provoace stăpânei sale cel mai mare sentiment de vinovăție posibil. Doar agitația ei nestăpânită și zăngănitul castronului de mâncare o făcură pe Leonie să își dea seama că prietenul ei cel mai bun era de fapt un câine și nu o persoană. Totuși, se gândi Leonie amuzată, de ce considera agitația după mâncare un comportament pur canin? Ea însăși mânca precum un porc. Câinii și stăpânii lor semănau invariabil, așa că, la fel cum Penny era o pofticioasă mică, puțin grăsuță, care nu putea trăi fără Pedigree Chum, stăpâna era copia ei la indigo. O blondă masivă și șleampătă, cu burtică și cu o mare pasiune pentru biscuiți. Dacă s-ar fi înlocuit Mr Chum cu Mr Kipling, ar fi fost surori gemene.

Leonie scoase o fustă kaki veche, parte peste parte, din spatele dulapului și îi făcu loc într-un colț al valizei, alături de un set de cămăși de mătase, colorate exotic, care constituiau marca ei personală. Penny, privind îmbufnată din pat, mârâia zgomotos.

— Știu, draga mea, spuse Leonie cu blândețe, oprindu-se din împachetat ca să se așeze pe marginea patului și să își mângâie câinele supărat. N-o să lipsesc mult. Sunt doar opt zile. Mama n-o să lipsească mult. Iar ție nu ți-ar plăcea în Egipt, draga mea. Oricum e mult prea cald.

Penny, care beneficiase deja de șapte ani de devotament și mult răsfăț, refuza să fie alinată și își trase capul de sub mâna blândă a lui Leonie. Mai mârâi un pic, în semn că niște simple mângâieri nu aveau să fie de ajuns, era nevoie de biscuiți pentru a putea să o binedispună.

Leonie – care, doar cu o dimineață înainte îi spusese unei cliente, stăpână de pechinez, de la cabinetul veterinar, unde lucra ca asistentă, cum câinii pot fi niște șantajiști teribili și că micul Kibushi nu ar trebui să primească mâncare din cea pe care o mănâncă oamenii din jurul lui, indiferent cât de mult ar fi cerșit la masă – se grăbi în bucătărie după un Moxed Oval și jumătate de biscuit digestiv.

Ca un monarh persan primind daruri, Penny acceptă cu grație amândoi biscuiții, făcând firimituri pe toată cuvertura înflorată în timp ce îi ronțăia, după care deveni imediat la fel de bosumflată. Turtindu-l amenințător pe Teddy cu o labă, o fixa pe Leonie cruciș, figura ei de obicei senină de labrador devenise acum încruntată, ca și cum ar fi spus: „Sun acum la ISPCA și atunci unde ai să te duci?La tribunal, acuzată de cruzime față de animale, acolo ai să te duci. Auzi: să mă părăsești pentru o amărâtă de vacanță".

— Poate n-ar trebui să mă duc, spuse Leonie disperată, gândindu-se că nu se poate să îi părăsească pe Penny, Clover și Herman pentru opt zile.

Penny se va prăpădi, chiar dacă va fi îngrijită de Claire, mama cea adorabilă a lui Leonie, care o lăsa să doarmă în pat tot timpul și care îi dădea să mănânce ficat de miel gătit.

Dar cei trei copii ai lui Leonie plecaseră pentru trei săptămâni în State, la tatăl lor, iar Leonie își jurase să își ofere o vacanță de neuitat, în care să se binedispună. Nu putea să se lase șantajată de niște animale răsfățate. Chiar nu putea.

Clover, pisica portocalie mult iubită a lui Leonie, nu se înțelegea cu pisicile lui Claire, ura să stea la pensiunea pentru animale de companie și, cu siguranță, va sta ascunsă și nefericită în fundul cuștii ei până la sfârșitul ședерii, intrând în greva foamei felină, hotărâtă să arate ca o anorexică până la întoarcerea stăpânei. Și, până și Herman, hamsterul salvat de copii, se simțea descumpănit când duplexul său luxos de hamster era mutat la Claire acasă. De regulă, cele trei pisici siameze ale lui Claire avea un interes nefiresc față de micul Hermie și își petreceau ore întregi uitându-se fix la căsuța lui din Perspex, într-un fel foarte calculat, ca și cum și-ar fi închipuit exact cât de gustos ar fi fost, odată ce ar fi reușit să deschidă ușița, dar totuși... nu era abandon.

Oricum ar fi fost, Leonie se simțea vinovată că își părăsea copiii cei dragi, în timp ce ea pleca în croazieră pe Nil, într-o cabină luxoasă Queen Tiye (supliment individual în valoare de 122 de lire, excursie la Abu Simbel și, în plus, călătorie cu balonul peste Valea Regilor, pentru care se putea face rezervare în avans).

— N-ar trebui să mă duc, își spuse din nou.

Penny, simțindu-i slăbiciunea, dădu din coadă și zâmbi învingătoare. Ca să se asigure, se năpusti asupra ursulețului de pluș și începu să îl roadă jucăuș. „Cum ai putea să părăsești un câine așa drăguț și simpatic ca mine?" părea ea că spune, atingând un maxim al nivelului de manipulare a oamenilor.

— Ce rost are? rămase pe gânduri Leonie, aproape cedând.

Putea să își petreacă cele opt zile libere acasă, ocupându-se de grădina cea mică de la râu, care oricum era plină de buruieni. Ce rost avea să aibă o cabană, pe un sfert de hectar în peisajul pitoresc din Greystone, Wicklow, dacă lăsa grădina în paragină,

cu destule flori sălbatice cât să facă un sanctuar pentru fluturi?

Și ar putea să vopsească dulapurile din bucătărie. Intenționase să facă asta de șapte ani, de când stăteau acolo. Ura lemnul închis la culoare, întotdeauna îl urâse.

Ah da, și mai putea să facă ordine și în dormitorul lui Danny. El și fetele erau în Boston de aproape zece zile deja și ea încă nu se atinsese de acea gaură neagră. Fără îndoială că avea să găsească tot felul de resturi în descompunere, pe sub pat, tipice pentru camera unui adolescent: șosete care miroseau a brânză mucegăită și tricouri vechi, care aveau destul ADN pe ele, sub formă de transpirație, cât să faci o clonă. Camera fetelor era impecabilă pentru că, într-o după-amiază, înainte de plecare, Abby fusese cuprinsă de un impuls de a face curățenie și o obligase pe Mel să o ajute să facă ordine. Împreună umpluseră un sac de gunoi cu reviste *Mizz* vechi, jucării, pe care nici măcar Penny nu mai voia să le roadă, pixuri vechi fără pastă și caiete cu jumătate dintre pagini rupte. Prin urmare, camera lor părea atât de curată, încât era greu să îți dai seama că era, de fapt, dormitorul a două fete de paisprezece ani, obsedate de staruri pop – singurul lucru care le dădea de gol era posterul cu Robbie Williams, de care Mel refuzase să se despartă.

— Nu te întrista, mamă, spusese Abby când Leonie se uitase în dormitor și răbufnise zicând că arată de parcă fetele ar pleca pentru totdeauna și nu s-ar mai întoarce niciodată. O să fim plecate la tata doar pentru trei săptămâni. Te vei simți atât de bine în Egipt, vei ieși în fiecare seară să bei ceva și să flirtezi cu bărbați chipeși. Nici nu-ți vei da seama că suntem plecate.

— Știu, mințise Leonie, simțindu-se prostește și părându-i rău că își încălcase regula de aur de a nu-i lăsa pe copii să vadă cât de cumplit se simțea când își petreceau timpul cu tatăl lor.

Nu îi refuza lui Ray să își petreacă timpul cu copiii: deloc. Pur și simplu îi era atât de dor de ei

când stăteau cu el, iar Bostonul părea atât de departe. Cel puțin când locuia la Belfast, erau doar la câteva ore de Dublin. Lui Leonie nici prin cap nu i-ar fi trecut să le strice copiilor vizita la tatăl lor apărând la ușă, însă o consola ideea că, dacă ar vrea să îi vadă, dintr-un capriciu, în timpul vacanței de vară de o lună, o putea face.

Ăsta era parțial motivul pentru care pleca într-o vacanță în Egipt, pe care, în mod normal, nu și-o putea permite: să preîntâmpine singurătatea care o măcina cât timp copiii erau plecați. Pe lângă asta, mai era și faptul că trebuia să rupă ciclul monoton al vieții ei. O vacanță exotică undeva, departe, părea un punct bun de plecare pentru o viață nouă. Sau cel puțin *păruse*.

Telefonul de pe noptieră sună tare. Leonie se așeză pe pat și ridică receptorul, îndreptând între timp rama argintie a pozei cu ea și Danny lângă montagne russe la EuroDisney. Copiii de nouăsprezece ani nu mai mergeau în vacanță cu părinții, își spuse, știind că nu mai aveau să meargă împreună în vacanțe toți patru.

— Sper că nu te-ai răzgândit, strigă o voce de la celălalt capăt al firului.

Anita. Zgomotoasă, carismatică și mai dictatoare decât managerul unei echipe de fotbal din prima divizie, cea mai veche prietenă a lui Leonie putea vorbi doar pe două voci: cu zgomotul mulțimii de la marginea terenului sau șoptitul sufleorului de la teatru, iar amândouă se auzeau de la o poștă.

— Ai nevoie de o pauză și, cum văd că nu vii la West Cork cu restul găștii, cred că Egiptul e perfect. Dar nu lăsa câinele acela afurisit să te facă să renunți.

Leonie zâmbi trist.

— Penny e foarte deprimată, recunoscu ea, și am ezitări la gândul de a pleca singură într-o excursie.

— Și să-ți irosești banii? strigă Anita. Tu, mamă a trei copiii, care ține cu dinții de cupoanele de

reduceri, care ar refolosi și plicurile de ceai dacă s-ar putea?

Leonie știa că n-ar mai putea suporta încă o vacanță în bungalow-ul închiriat cu „gașca", după cum numise Anita grupul care rămăsese unit de mai bine de douăzeci de ani, de când se întâlniseră cu toții pe vremea când erau proaspăt căsătoriți, la Sycamore Lawns. Găștile erau plăcute dacă făceai un cuplu fericit cu cineva, dar când erai divorțat și toți ceilalți erau în continuare cupluri fericite, nu mai era chiar așa de ușor.

Să fii singurul din gașcă fără partener era un iad curat și ar fi fost și mai rău, acum că Tara (singură pentru o scurtă perioadă de timp) se recăsătorise și nu mai avea să împartă camera cu Leonie, ca să se poată plânge de cât de dureros este să fii singur și cât de greu e să găsești un bărbat fără cusur. După vacanța în grup de anul trecut, când un soț beat o surprinsese cu un sărut franțuzesc și un „Întotdeauna am crezut că ești specială" bâjbâit, într-o seară târziu, în bucătărie, Leonie își promisese că avea să fie pentru ultima oară.

Când ea și Ray se despărțiseră cu zece ani în urmă, fusese plină de speranță pentru viitorul ei. După zece ani de căsnicie care nu însemnaseră altceva decât o relație fraternă, amândoi își puneau multe speranțe în viitor. Dar Ray fusese cel care trecuse prin toate astea și renăscuse în culori strălucitoare, fericit cu un lung șir de prietene, iar Leonie încă suspina după singura dragoste adevărată, care va face ca totul să aibă sens.

Nu mai ieșise la o întâlnire de șase ani, iar aceea fusese o întâlnire aranjată de Anita cu un lector universitar care arăta ca mesagerul morții – în toate privințele – care venea la Anthony Perkins în *Psycho*. E de la sine înțeles că nu avusese nici un succes.

— Leonie, întotdeauna va fi un loc pentru tine la West Cork, o întrerupse Anita. Tuturor ne-ar face plăcere să fii din nou cu noi și dacă te răzgândești...

— Glumeam doar, spuse Leonie îngrozită. Abia aștept, pe cuvânt. Întotdeauna mi-am dorit să merg în Egipt. Abia aștept să îmi cumpăr niște bijuterii egiptene superbe, adăugă ea cu entuziasm autentic.

Colecția ei de bijuterii artizanale deja îi ocupa aproape toată masa de toaletă: cercei în filigran încurcați în coliere thailandeze, din metal, care făceau un zgomot asurzitor, majoritatea cumpărate din magazine artizanale din Dublin și Londra în loc de ținuturile lor de origine, atât de îndepărtate.

— Ai totuși grijă la piețele alea arăbești, o avertiză Anita, o turistă neîncrezătoare, care avea impresia că oriunde dincolo de Canalul Mânecii însemna să te abați de la drumul știut. Celor din Orient le plac la nebunie femeile plinuțe, să știi.

— Vai, ce bine, mormăi Leonie, transformându-se brusc în Leonie Delaney cea sălbatică, sexy, zeița telurică pe care și-o imaginase de ani de zile.

Chiar dacă Anita ghicise că imaginea era un fals și că majoritatea întâlnirilor pasionale ale lui Leonie se desfășurau acasă, cu telecomanda și o cutie de înghețată de căpșuni, nu spusese niciodată nimic.

După o pălăvrăgeală de câteva minute, în care Leonie promise să se distreze, închise, spunându-și în gând că, dacă vreun stăpân de sclavi albi ar vrea să o răpească și să facă din ea o sclavă sexuală, ar trebui să fie al naibii de puternic. La 1,77 metri și 95 de kilograme, nu avea tocmai stofă de dansatoare din harem și era suficient de puternică încât să sperie și pe egipteanul cel mai înfierbântat.

Anita fusese drăguță să îi spună asemenea lucruri, se gândi mai târziu, examinând efectul fustei indiene de culoarea șofranului, purtată cu bluza ei preferată de mătase neagră și un colier răsucit din pietricele mici de chihlimbar. Negrul nu se potrivea foarte bine pentru călătoria într-o țară călduroasă, știa asta, dar se simțea foarte bine îmbrăcată așa. Nimic nu-i putea ascunde dimensiunile, Leonie știa asta, dar negrul le camufla.

Culorile puternice i se potriveau și îi făcea plăcere să le poarte: tunici lejere de un roșu aprins opulent, pelerine voluminoase din catifea moale mov și fuste până la gleznă, decorate cu oglinzi indiene și broderii elaborate, în nuanțe vibrante. Ca o ghicitoare aristocrată sau o actriță elegantă de pe Broadway-ul anilor treizeci, stilul de a se îmbrăca al lui Leonie în nici un caz nu putea fi trecut cu vederea. Dar negrul rămânea totuși preferatul ei. Îi masca imperfecțiunile și se simțea bine în el. Satisfăcută pe cât era posibil de imaginea ei, începu să se machieze, aplicându-și fardurile cu mișcări îndemânatice.

Dacă n-ar fi fost asistentă veterinară, lui Leonie i-ar fi plăcut la nebunie să fie machieuză. Nu fusese înzestrată cu o față frumoasă, dar când punea mâna pe creioanele și pensulele ei și aplica un contur hipnotic de un negru intens în jurul ochilor, simțea cum devenea misterioasă și exotică. Ca fata din reclamele acelea vechi la Turkish Delight, care stătea printre dunele de nisip și își aștepta șeicul. Însă fata din reclamă nu era, desigur nici masivă, nici bătrână și nici prea îngrijorată de un viitor fără bărbați.

Gura sa avea forma frumoasă a arcului lui Cupidon, care ar fi arătat minunat pe un model de mărimea 34, dar care părea ușor nepotrivită pentru o femeie înaltă și solidă. „O femeie zdravănă și cumsecade", după cum obișnuia să îi spună cu admirație unul dintre bătrânii care își aducea câinele ciobănesc la veterinar.

Leonie avea pometii rotunjiți și era încântată de asta pentru că, indiferent cât s-ar fi îngrășat, rămâneau proeminenți, ceea ce făcea ca fața ei să nu pară bucălată. Părul ei natural avea culoarea șobolanului, după cum obișnuia ea să spună, așa că și-l vopsea acasă într-o nuanță de auriu. Ar fi mers la coafor să și-l vopsească acolo, dar era prea scump și nu-și mai permitea.

Dar trăsătura cea mai frumoasă ale lui Leonie erau ochii ei. Enormi, cu gene negre, păreau o nestemată

năucitoare ca Adriatica și erau prea albaștri ca să fie adevărați.

— Ochii tăi te fac frumoasă, îi spunea mama ei încurajând-o, pe când creștea. Nu trebuie să vorbești, Leonie, ochii tăi o fac în locul tău.

Mama sa întotdeauna fusese de părere că fiecare poate fi ceea ce vrea să fie. O apariție ea însăși, Claire îi spunea fiicei sale că frumusețea vine din interior.

Din păcate, la vârsta de nouăsprezece ani Leonie ajunse la concluzia că mama ei se înșela și că ochii frumoși nu sunt îndeajuns pentru a o transforma într-o femeie frumoasă, cum își dorea, asemenea a lui Catherine Deneuve. Își dăduse seama de acest lucru când ajunse la colegiu, după ani de zile de educație în mediul feminin izolat al școlii de la mănăstire. La University College, în Dublin, descoperise bărbații. Și observase, de asemenea, și că aceia la care visase în timpul prelegerilor de biologie erau mult mai interesați de colegele ei mai puțin inteligente, dar mai subțirele. Iubiții ei de la distanță o întrebau dacă va intra în echipa lor mixtă de Rag Week, dar le invitau pe celelalte fete să meargă cu ei la Balul Rag.

Nefericită, ajunse la concluzia că nu era nimic mai mult decât o fată obișnuită și grasă. Și din cauza asta se hotărâse să se reinventeze. Leonie Murray, fata timidă, care se așeza întotdeauna în spate în fotografiile cu clasa, a devenit Leonie cea splendidă și excentrică, amatoare de haine neobișnuite, bijuterii trăsnite și multe farduri, de parcă ar fi fost gata pentru prim-plan, domnule De Mille. Cum fizic era grozav de mare, Leonie se decise să devină grozavă la propriu. Energică, plină de viață și foarte amuzantă, era invitată la cele mai bune petreceri, dar niciodată invitată afară, pentru un sărut pe terasă.

Prima și singura ei iubire adevărată, Ray, văzuse dincolo de stratul de MaxFactor femeia profund

nesigură care era de fapt. Dar pentru ea și Ray pur și simplu nu fusese sortit să meargă. Căsătoria lor fusese o greșeală. Îi fusese recunoscătoare pentru că a salvat-o de la singurătate, dar recunoștința nu era un motiv pentru căsătorie, după cum aflase între timp. Nici faptul că rămăsese însărcinată. Uneori se simțea vinovată pentru că se căsătorise cu el pentru toate acele motive nepotrivite, iar apoi pusese capăt relației, după zece ani de căsnicie.

Ea și Ray erau firi opuse. El era un student tăcut, de la Arte, care nu se ducea niciodată la petreceri nebunești și care își petrecea fiecare clipă liberă la bibliotecă. Leonie fusese *la grande dame* din anul întâi, de la Științe. În timp ce Ray citea Rousseau, Leonie citea manifestul de revoltă al studentului impertinent de la agricultură, care o tachina în legătură cu stratul ei gros de machiaj. (Plânsese din cauza aceea pe urmă, însă, la momentul respectiv, fusese magnifică.)

S-au întâlnit la o proiecție a filmului *Annie Hall* și au ajuns să petreacă după-amiaza amuzându-se de umorul lui Woody Allen. În ultimii ani ai căsniciei lor, Leonie ajunsese la concluzia că simțul umorului și faptul că le plăceau amândurora filmele lui Woody Allen fuseseră unele dintre puținele lucruri pe care chiar le aveau în comun. În rest, erau la poli opuși. Lui Ray îi plăceau discuțiile serioase, dezbaterile politice și evita petrecerile. Lui Leonie îi plăcea să iasă, să danseze, să citească romane ușoare, cu un pahar de vin și un baton de Cadbury în mână. N-ar fi rezistat, dacă n-ar fi existat avertismentul prealabil că Danny avea să se nască în șapte luni. S-au căsătorit repede și au trăit în pace și armonie până când s-a sfârșit luna de miere și au descoperit cât de nepotriviți erau.

Însemna ceva, credea Leonie, faptul că au petrecut împreună încă zece ani în care s-au purtat civilizat și blând unul cu celălalt, deși era mai multă pasiune în frigider decât în relația lor. Deși devenise

conştientă de acest lucru cu multă vreme înainte, îndurase lipsa de pasiune din căsnicia lor de dragul lui Danny, Melanie şi Abigail. Dar, în cele din urmă, ceva răbufni în Leonie şi atunci ştiu că era momentul ca totul să se termine. Se simţea sufocată, ca şi cum ar fi murit încet şi şi-ar fi irosit viaţa în acelaşi timp. Trebuia să existe mai mult de atât în viaţă, era convinsă de asta.

Nu ştia cum îşi găsise curajul să îl întrebe pe Ray într-o bună zi ce părere ar avea dacă s-ar despărţi.

— Te iubesc, Ray, dar suntem amândoi prinşi în capcană, îi spusese, după ce-şi făcuse curaj cu două pahare de vin. Suntem ca un frate şi o soră, nu ca un soţ şi o soţie. Într-o zi vei întâlni pe cineva sau eu voi întâlni pe cineva şi toate astea se vor transforma într-un război nuclear de pedeapsă, tu luptându-te cu mine şi invers. Ne vom urî reciproc şi îi vom distruge pe copii. Vrei asta? N-ar trebui să fim cinstiţi amândoi, în loc să ne mintim unul pe altul?

A fost un moment dificil. Ray insistase că e fericit, că felul lor încurcat de a merge mai departe i se potrivea.

— Nu sunt un romantic, ca tine, Leonie, nu aştept marea iubire sau ceva de genul ăsta, spusese el cu tristeţe. Suntem destul de fericiţi aşa cum suntem, nu crezi?

Odată ce îndoielile fuseseră scoase la iveală, era ca şi cum rana nu s-ar mai fi putut vindeca. Treptat, Ray şi Leonie se îndepărtară, până când, în cele din urmă, el îi spuse că avusese dreptate, căsnicia lor şchiopăta. Nu-i veni să creadă cât de repede el îşi construi o altă viaţă, dar deveni prea ocupată să le explice tot felul de lucruri celor trei copii care nu înţelegeau despre ce era vorba, ca să nu mai aibă timp să se gândească la asta. Departe de ea, el a înflorit. Avea o mulţime de prieteni, mergea în vacanţe exotice şi îşi schimbase slujba. Mergea la întâlniri, îşi cumpăra haine la modă şi îi prezenta pe copii

prietenelor lui. Leonie muncise din greu, avusese grijă de copii şi spera ca Bărbatul Potrivit să apară în lumea ei, acum că era o femeie singură din nou. Dar, până în prezent, nimic.

Aşa cum îi spunea lui Penny uneori:

— Ar fi trebuit să rămân măritată şi să am aventuri. Aşa ar fi trebuit să procedez! Iubire adevărată şi romantism cu un colac de salvare. Mereu fac lucrurile prost încercând să le fac bine.

Ea şi Ray erau în continuare cei mai buni prieteni, iar el era un tată bun.

Acum, singurii care o vedeau pe Leonie aşa cum era ea cu adevărat erau cei trei copii.

Cu ei purta doar două rânduri de rimel, puţin ruj şi aveau voie să o vadă în halat. Doamne, cât îi era de dor de ei.

Hotărâtă să nu se mai lamenteze pe tema copiilor, Leonie se gândi cât de mult îşi dorise întotdeauna să viziteze fermecătorul Egipt. Teama de zbor nu era un motiv pentru a se văicări. În primul rând, nu-şi putea permite să irosească banii pe care îi dăduse pe vacanţă, iar în al doilea rând, când s-a dat vreodată Leonie Delaney înapoi de la ceva? Îşi scoase dermatograful şi trasă fără teamă o linie groasă, de culoarea cărbunelui, care ar fi făcut-o mândră şi pe Cleopatra.

Cum ai fi putut să îţi iei viaţa de la capăt, dacă te împiedicai de primul gard – o vacanţă pe cont propriu?

Capitolul patru

Patru ore mai târziu, Leonie stătea la coadă în aeroport, strângând la piept ghidul şi dorindu-şi ca drumul cu avionul să se fi terminat. De când văzuse filmul despre catastrofa aeriană, cu tipii care ajunseseră în munţi, în Peru, şi care recurseseră la canibalism pentru a supravieţui, după ce avionul se prăbuşise, ura să zboare. Nu putea suferi chestia asta.

— Îţi dau nişte ketamină pentru drum, îi spuse în glumă Angie cu o zi în urmă, referindu-se la tranchilizantul puternic pentru animale.

— Aproape că aş lua-o, îi răspunsese Leonie, fără să glumească.

Îşi cumpărase o cutie de tablete pentru relaxare din plante, brăţările pentru rău de drum şi nişte ulei frumos mirositor, cu care să îşi maseze tâmplele, dar încă se simţea mai stresată decât pisica hiperactivă a doamnei Reilly, când i se tăiau ghearele. Un animal adorabil acasă – sau cel puţin aşa îi asigura doamna Reilly mereu, imediat ce Scottie zgâria pe cineva – motanul de cinci ani era categorisit drept „periculos" în sala de operaţie. Era nevoie de mănuşi groase şi de anestezie pentru a-l calma pe Scottie chiar şi pentru cea mai banală intervenţie. Leonie şi-ar fi dorit ca şi echipajul să îşi fi sedat pasagerii.

Îşi împinse mai departe la coadă valiza pe rotile şi se uită la ceilalţi pasageri care mergeau la Luxor cu zborul MS634. Nimeni altcineva nu părea să fie transpirat de frică. În nici un caz femeia foarte suplă

din fața cozii, care avea expresia nervoasă a unui saluki de vânătoare cu pedigree. Părul lung, șaten, mătăsos îi cădea peste ochii rotunzi, sporindu-le efectul. Într-un costum crem, tricotat, nu tocmai arătos, arăta teribil de slabă și de nefericită. Probabil că avea în jur de treizeci de ani, presupuse Leonie, dar se putea observa la ea o stare de disconfort asemănătoare celei a unei adolescente, obligate să meargă într-o călătorie de familie când, de fapt, și-ar fi dorit să rămână acasă.

O femeie mai în vârstă, evident mama ei, stătea lângă ea, vorbind vioi. Femeia mai în vârstă purta o rochie înflorată demodată, genul de lucru pe care mama boemă a lui Leonie ar fi refuzat să îl îmbrace cu ani în urmă pentru că probabil ar fi trebuit să poarte mănuși și pălăriuță cu voaletă asortate. Un bărbat masiv, cu barbă apăru lângă ele și începu să se certe cu fata de la ghișeu, vocea sa răsunătoare auzindu-se cu ușurință pe toată lungimea cozii în timp ce striga.

— Ți-aș face o reclamație, domnișoară, dar nu văd ce rost are, urlă el la fata de la compania aeriană. Mi-am exprimat părerea mai mult decât clar față de cei de la agenție. Ține minte ce-ți spun, n-or să profite de mine.

Femeia saluki își întoarse privirea, cu ochii plini de rușine și o surprinse pe Leonie uitându-se spre ea. Stingherită, Leonie se uită în jos, către valiza ei pe rotile. Îi plăcea la nebunie să studieze oamenii, dar ura să fie surprinsă. Să își dea seama cu ce se ocupau și ce fel de oameni erau în funcție de obiectele cu care își umpleau coșurile la magazin era activitatea ei favorită și nu putea sta în trenul spre Dublin pentru mai mult de cinci minute fără să speculeze asupra relației dintre pasagerii care stăteau în fața ei. Erau căsătoriți, ieșeau împreună, erau pe punctul de a se despărți? Oare femeia cu căruciorul plin de cutii de înghețată de ciocolată Häagen-Dazs, care arăta precum Kate Moss, chiar

mânca vreuna din înghețate sau avea un portret cu ea grasă, ascuns undeva în pod?

În față, femeia de la ghișeu spuse „Următorul" cu o voce ușurată. Când trioul dificil în sfârșit o porni înapoi de-a lungul cozii, Leonie își feri privirea, însă riscă o ocheadă fugară către femeia mai tânără.

În timp ce trecea pe lângă ea, așezându-și cu grijă actele de călătorie într-o poșetă mică și elegantă, în care n-ar fi încăput nici un sfert dintre cosmeticele lui Leonie, observă că femeia saluki avea unghiile date cu ojă roz și că erau roase adânc. Privea ferm înainte, ca și cum ar fi știut că toată coada auzise cearta și era îngrozită la gândul că ar putea să întâlnească privirea cuiva. În mod clar nu era o plăcere pentru ea să își petreacă vacanța cu părinții, hotărî Leonie.

Coada înaintă și, fără nimeni interesant de privit, Leonie cochetă cu ideea de a se furișa și a pleca acasă. Nu trebuia să știe nimeni: într-adevăr, ar fi aflat mama ei, pentru că ea ar fi prima pe care ar fi sunat-o, ca să o ia înapoi pe draga de Penny și restul animalelor. Dar nimeni altcineva nu avea de ce să afle.

Adică Anita. În drum spre West Cork, Anita nu va fi în Wicklow încă trei săptămâni și habar nu va avea că prietena ei extravagantă, expansivă și curajoasă, divorțată, de patruzeci și doi de ani se eschivase de la prima ei vacanță singură pentru că îi era frică să zboare.

— Mă duc la toaletă. Nu stau mult, spuse o voce blândă de femeie, în spatele ei.

— O să-mi fie dor de tine, răspunse o voce masculină.

— Ah, oftă femeia. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, răspunse bărbatul.

Proaspăt căsătoriți, își dădu seama Leonie, cu o ciudată melancolie.

Se prefăcu că se uită plictisită în jur și surprinse un cuplu tânăr sărutându-se tandru înainte ca femeia, care purta o rochie scurtă de bumbac, de un roz pal,

ce nu era tocmai potrivită pentru o călătorie, să plece spre toalete, uitându-se mereu înapoi, spre soțul ei, în timp ce îi făcea ușor cu mâna, radiind de fericire.

El îi zâmbi înapoi, cu o mână ținând două valize pe care cineva scrisese în glumă „Domnul și doamna Smith", cu litere albe de pastă corectoare.

Oare ea însăși fusese vreodată atât de fericită și de îndrăgostită, se întrebă Leonie, întorcându-se și privind în gol la restul cozii. Nu credea să fi fost. Dar, cu siguranță, ar fi meritat. Oare nu era nimeni pe lumea asta pentru ea, cineva care n-ar suporta să o lase să se ducă nici măcar până la toaletă fără să o sărute la plecare și fără să îi spună să aibă grijă? Trebuie să fie. Și cu siguranță nu-l va găsi stând acasă și curățând grădina de buruieni. Își împinse cu putere valiza pe rotile de-a lungul cozii care se scurta încet. Egipt, atenție! Venim!

O așezaseră pe locul 56C, un loc la geam, în partea din spate a avionului. Leonie tresări când se așeză și se uită lung la cele două locuri goale de lângă ea. Măcar de-ar putea face schimb de locuri cu una dintre celelalte persoane. Dar dacă nu voiau să se mute? Se enervase pe ea însăși pentru că era atât de agitată, așa că porni cu grijă de-a lungul culoarului în căutarea unei stewardese pe care să o abordeze și să o întrebe dacă se pot schimba locurile. În loc de asta, văzu o femeie plină de grație îndreptându-se cu pași mari spre ea, încrezătoare și suplă, în blugi, cu un tricou alb și o jachetă marinărească de bumbac, aruncată degajat pe umeri.

Își ținea geanta mică sus, ca să nu se ciocnească de nimic, dar, când se lovi de un bărbat masiv, care îndesa o geantă în compartimentul de sus, femeia îi aruncă un zâmbet năucitor, își dădu pe spate părul lung, castaniu și trecu mai departe. Ochii bărbatului o urmăriră, absorbit de legănatul ușor al șoldurilor ei suple și al picioarelor atât de lungi. Era conștientă de privirea lui, Leonie era sigură de asta, din zâmbetul

discret, schițat în colțul gurii ei pline, în timp ce înainta pe culoar. Era o prezență elegantă și deborda de încredere, genul de femeie făcută să plece într-o croazieră pe Nil, din vârful tenișilor ei de un alb imaculat și până la ochelarii de soare de firmă, ridicați pe cap. Când Leonie încerca să își ridice ochelarii de soare pe cap, inevitabil îi cădeau.

Femeia ajunse la rândul 56 și îi zâmbi prietenos lui Leonie, care se decise să ia taurul de coarne.

— Am cerut să nu mi se dea un loc la geam, bolborosi ea către bruneta încântătoare – teama de a se uita pe geam învinse astfel stânjeneala de a fi o pacoste.

— Puteți sta pe locul meu, spuse femeia cu o voce blândă, cu o vagă urmă de accent din Irlanda de Vest. Eu am locul din mijloc.

Au făcut schimb de locuri, iar Leonie simți o adiere amețitoare de parfum Obsession, în timp ce femeia se instală pe locul de la geam, își puse o pereche de ochelari cu rame groase, scoase din geanta mică un ghid ce părea foarte serios și se lăsă pe spate, începând să citească. Nici o verighetă, observă Leonie. Probabil că și ea călătorea singură și se puteau împrieteni. Leonie se simți recunoscătoare că stătea lângă această femeie drăguță. Totul avea să iasă bine.

Încercă să se relaxeze și se uită pe fereastră, de data asta însă din confortul scaunului din mijloc. Putea vedea hamalii ridicând valize uriașe pe banda rulantă, care ducea în cală.

Toată lumea părea să fie deja la bord, dar locurile din fața lor erau încă goale. Leonie, de acum sătulă să se uite la hamali, pentru că începuse să-și imagineze cum îi scuturau toate hainele și fardurile, începu să se uite la cei care soseau cu întârziere. Familia pe care o observase mai devreme la coadă, apăru pe culoar și se îndreptă spre ea. Femeia mai tânără mergea înainte, bretonul ei prea lung și ochii plecați ferind-o să întâlnească vreo privire, în timp ce îndesa un ghiozdan mic în compartimentul de sus; apoi se scufundă în scaunul de la geam. În urma

ei venea cealaltă pereche. Leonie schiță o grimasă. După spectacolul pe care îl văzuse la ghișeul de îmbarcare, își închipuia ce distracție va fi în timpul zborului cu domnul Sociabilitate în persoană.

— Numărul 55B, murmură femeia mai în vârstă. Am ajuns. Poate ar trebui să mă așez pe locul de la geam.

Fata se ridică fără zgomot și o lăsă pe mama ei pe scaun. Părea să aștepte să vadă dacă tatăl ei voia să se așeze lângă mama ei.

— Așază-te, Emma, izbucni nerăbdător bărbatul masiv.

— Scuze, murmură fata, Doar am crezut că...

— Vrei să-ți pun bagajul sus, Anne-Marie? o întrerupse el nepoliticos.

— Nu, ei, stai să vad, începu femeia mai în vârstă, o să am nevoie de ochelari, și de pastile, și de...

Leonie își întoarse din nou privirea spre fereastră. Viața de familie, ce chin. La vârsta aceea, nu s-ar fi dus în vacanță cu părinții nici pentru tot ceaiul din China. Fata aceea trebuie să fie nebună – sau supusă.

Când avionul decolă în sfârșit, Leonie închise ochii cu groază; Hannah închise ochii și zâmbi cu gândul la partida de sex nebunesc cu Jeff, care, cu siguranță, era la fel de incitantă ca și decolarea unui avion; iar Emma mânca o bomboană de mentă, simțindu-se mai calmă din cauza jumătății de Valium pe care o luase mai devreme la baie. Încerca să se facă comodă, însă era complicat pentru că tatăl ei ocupase intenționat foarte mult loc.

Jumătate de Valium nu putea face rău copilului, spera ea, dar tatăl ei era într-o dispoziție groaznică și era hotărât să facă pe toată lumea să se simtă groaznic. Emma văzuse câțiva oameni uitându-se la ei la coadă, când se certase furios cu săraca fată de la ghișeu pentru că nu își putea fuma pipa în avion. Avea să fie o vacanță de coșmar, dacă avea să se poarte așa tot timpul. De ce, de ce venise?

Hannah se scufundă recunoscătoare într-un scaun din autobuzul cu aer condiționat și se gândi că singurul

mod în care îi putea fi rece la Luxor era să umble goală, cu o pungă de gheață înfășurată în jurul corpului. Era șase jumătate după-amiaza și simțea cum se prăjea după doar un sfert de oră afară din aeroport. S-ar fi refugiat la răcoarea autobuzului turistic Incredible Egipt mult mai repede, dacă n-ar fi fost la intrare cei doi portari în haine arăbești, care se contraziseră volubili în legătură cu cine din ei să îi ducă valiza la autobuz.

— Minunat jocul la dublu, băieți, le zâmbi ea, dându-le fiecăruia un bacșiș.

Trebuie să fi fost cel puțin douăzeci și șase de grade și era aproape beznă. Cine știe cât de cald avea să fie în timpul zilei. Își făcu vânt cu itinerarul pe care i-l dăduse ghidul în timp ce își saluta grupul de treizeci și doi de turiști.

— Du-te la autobuz și eu termin de adunat lumea, îi spusese ghidul senin, în timp ce trimitea oamenii în direcția autobuzelor, care îi așteptau ca niște monștri argintii strălucitori, licărind în căldură.

Proaspătă ca o margaretă, într-o bluză albastră de bumbac și pantaloni scurți crem, ghidul era o femeie tânără, pe nume Flora, care emana eficiență și calm. Avea nevoie de calm ca să se descurce cu bărbatul acela oribil care stătuse pe rândul din fața sa în avion, se gândi Hannah. Se plânsese tot drumul, spunând că mâncarea era rece, în loc să fie fierbinte și voise să știe dacă li se vor da banii înapoi pentru că decolaseră cu o oră mai târziu. Ce bădăran, se gândi ea dezgustată.

Fusese îngrozitor de nepoliticos cu stewardesa drăguță, cu ochi negri, care îi spusese pe ocolite că nu serveau alcool în avion, iar în timp ce se puneau vizele pe culoarul de sosiri în Luxor, numai un surd ar fi fost cruțat de remarcile lui sarcastice despre ineficiența egiptenilor.

— Cum poți să numești asta un aeroport? urlase el când lumea din avion începuse să se înșiruie în sala de sosiri, căutându-și ghizii, încercând să schimbe

bani și așezându-se în grupuri dezordonate la coada pentru vize. E o rușine să le ceri occidentalilor să intre într-o astfel de glumă de aeroport. Fără indicatoare, fără autorități, fără aer condiționat, fără nimic! Nici nu-i de mirare că oamenii ăștia au fost conduși de puteri străine atât de mult timp – n-ar putea amenaja nici o toaletă într-o berărie, după părerea mea. Promit, o să scriu o scrisoare la *Irish Times* și la ambasada Egiptului când mă întorc.

Hannah nu pricepea de ce se mai deranjase să vină într-o țară străină dacă nu avea de gând decât să se plângă de căldură și să facă comentarii rasiste și șovine la adresa localnicilor.

Luând o înghițitură din sticla de apă minerală, privi oamenii transpirați cum urcau scările autobuzului, gâfâind greoi și repetându-și unii altora la fiecare cinci minute:

— E cald!

— E cald, bolborosi vecina ei blondă și masivă din avion, în timp ce își îndesa portofelul de pânză în buzunarul separat al bagajului, prăbușindu-se greoaie pe scaunul de lângă Hannah.

— Așa ne trebuie dacă nu l-am ascultat pe agentul de turism, care ne-a avertizat că e insuportabil de cald în august, spuse Hannah cu un zâmbet forțat.

— Așa au spus?

Femeia cotrobăi într-o geantă neagră umflată, din piele fină, până ce scoase triumfătoare o cutie mică de suc de portocale. Băgă paiul mic de plastic, bău cu poftă, iar apoi spuse:

— Agentul meu nu a pomenit nimic de căldură. Doar i-am spus că nu pot călători decât în august și mi-au făcut rezervarea. Copiii sunt plecați în vacanță în august, înțelegi. Eu sunt Leonie, spuse ea.

— Îmi pare bine de cunoștință. Eu sunt Hannah.

Leonie știa că fața ei era mai roz decât de obicei, iar părul ei blond răvășit se prăjea în căldura uscată

de GasMark 7[1]. În avion, Leonie abia dacă vorbise cu vecina ei, pentru că se concentrase cu disperare să citească un thriller tot zborul, sperând că va uita cu totul de faptul că se afla într-un avion, dacă va reuși să se lase total absorbită de carte. Simțindu-se în siguranță pe pământ, deveni foarte vorbăreață, extrem de sociabilă, simțindu-se ușurată. Lui Hannah nu părea să îi fie cald deloc: arăta de parcă ar fi fost obișnuită cu astfel de temperaturi, la care ar fi putut găti un pui.

— A fost o nebunie acolo, înăuntru, spuse Leonie, referindu-se la sala de sosiri. Oamenii ăia îmi tot luau valiza, încercând să o pună în cărucioarele lor și eu trebuia să o tot iau înapoi. Cred că am făcut o întindere pe undeva când am tras-o ultima dată.

Își masă umărul.

— Sunt cărăuși și speră să primească un bacșiș, dacă îți cară bagajul până afară, îi explică Hannah.

— Ah, nu m-am gândit nici măcar o clipă la asta. Dar încă nu am bani egipteni, își dădu seama Leonie. O să schimb pe vas.

Începu să scotocească prin geantă dându-i lui Hannah șansa să o analizeze. Nasul cârn al lui Leonie era ciudat de copilăros, decise Hannah, iar machiajul ei era puțin cam greoi pentru căldura toridă din Africa de Nord. Dar nimic nu putea ascunde exuberanța figurii ei vioaie și animate, care etala sute de sentimente în timp ce vorbea. Nu era frumoasă, dar avea o expresie atât de blândă, încât o făcea, în mod, bizar atrăgătoare. Iar ochii ei, de un albastru încântător, străluceau ca safirele de Ceylon. Hannah nu mai văzuse pe nimeni cu ochi albaștri atât de pătrunzători, în afară de fotomodelele din revistele de modă, care făceau reclamă la lentile de contact colorate. Ochii lui Leonie puteau fi rezultatul unor lentile de contact, desigur, dar Hannah ar fi putut jura că nu

1. Scară de măsură a temperaturii, echivalentul a aproximativ 300°C.

era așa. Ar fi arătat cu totul altfel fără atât de mult fond de ten și atâta dermatograf. Purta un machiaj de scenă, o fațadă în spatele căreia încerca să se ascundă. Hannah zâmbi pentru sine. Toată lumea ascundea ceva. Ea își ascunsese cu succes ani la rând lipsa de educație.

— Ar fi minunat dacă am putea lua cina împreună, eventual, spuse Leonie, jenată că sporovăia ca o moară hodorogită.

Înspăimântată de ideea de a rămâne singură, fără nici o figură cunoscută cu care să vorbească, era încântată că găsise încă o femeie care călătorea singură. Dar nu voia să pară nici prea singură, nici prea neajutorată: Hannah, care părea foarte calculată și foarte sigură pe ea, era posibil să nu simtă nevoia unei companii de vacanță.

— Dacă nu te deranjează să iei cina cu mine, desigur... spuse Leonie, cu vocea pălind.

— Sigur că nu, spuse Hannah, care se simțea foarte comod de una singură, dar care părea să resimtă o senzație ciudată de a o proteja pe cealaltă femeie, deși aceasta probabil purta 39 la pantofi și era cel puțin de două ori cât Hannah.

— E minunat să ai companie. O să ne ferim mult mai bine de egipteni exotici și chipeși, dacă suntem împreună. Sau bărbații sunt cei care ar trebui să se ferească de noi? glumi ea.

Leonie râse și se uită cu regret la corpul ei masiv.

— Cred că sunt destul de inofensivă, iar bărbații nu trebuie să își facă griji.

De data asta simți că nu era necesar să facă vreo poantă despre bărbați și despre cum n-ar putea trăi fără ei. Remarcile acelea stupide nu făceau decât să îi ascundă nesiguranța și se simțea penibil atunci când se auzea spunându-le. Azi nu simțise nevoia să se prefacă. Hannah era drăguță, o prezență care te calma. Ar fi minunat să își petreacă vacanța împreună.

Bărbatul bărbos, cu atitudine agresivă, soția și fiica sa se urcară în autobuz și se așezară în față.

Hannah și Leonie priviră trioul cu interes, în timp ce tatăl perora un monolog critic, iar soția sa își făcea vânt molcom cu un evantai spaniol ridicol și nepotrivit. Părul ei lung și blond, dat pe spate, era mai degrabă copilăros pentru o femeie de vârsta ei, dădea senzația că ar fi făcut pe naiva, în timp ce rochia ei cloș, strânsă pe talie, o făcea să arate ca și cum ar fi participat la un concurs de rochii elegante. Arăta nepotrivit cu locul în care se aflau, ca și cum Egiptul ar fi fost examinat rapid și s-ar fi descoperit că era foarte de dorit. Fiica stătea tăcută pe scaunul din spatele lor, cu fața palidă și expresia distantă.

— Sper din suflet să nu ajungem să stăm în camere vecine cu ei, șopti Leonie cu fervoare. Arată ca genul de oameni care se plâng, deși nu au de ce să se plângă.

— Tatăl, cel puțin, cu siguranță așa pare, aprobă Hannah, dar persoana de care îmi este milă e fiica. Imaginează-ți cum trebuie să fie să rămâi cu un tiran cu gura mare ca acela.

Privind fața micuță și îngrijită a femeii mai tinere, Hannah era convinsă că exact rușinea față de comportamentul tatălui său o făcea să pară atât de distantă.

— Arată ca și cum ar putea izbucni în plâns în orice moment. Poate ar trebui să o luăm să stea cu noi, sugeră Hannah, copleșită de dorința de a mai salva încă un câine amărât, acum că deja salvase unul.

Leonie tresări.

— Nu sunt sigură că e o idee bună... spuse ea. Dacă ceilalți doi insistă să se împrietenească și ei cu noi și ne pomenim cu toți pe cap pentru restul excursiei?

— Leonie, o combătu Hannah, trebuie să trăiești puțin, să experimentezi. Oricum vom ajunge cu toții stând la mese de șase sau de opt persoane când vom lua cina pe vas, așa că, dacă ne așează la aceeași masă, vom fi oricum nevoite să stăm cu ei.

Începuse să se întunece, în timp ce autobuzul străbătea străzile Luxorului, în drum spre vapor.

Flora stătea în față, prezentându-le locurile și urându-le tuturor bun venit în Egipt.

— Veți avea o săptămână ocupată, le explică ea, pentru că multe dintre excursii încep dimineața foarte devreme. Începem devreme pentru că templele și siturile se aglomerează în timpul zilei cu autobuze pline de turiști, dar și pentru că e mult mai răcoare dacă vizităm obiectivele dimineața. Dar mâine veți avea o zi liberă, cât navigăm spre Edfu, pentru prima excursie, care este programată după prânz. Vom avea o cină de bun venit în seara asta, la bar, la – se uită ea la ceas – opt și jumătate, adică peste o oră, când o să vă prezint itinerariul. Cina va începe la nouă.

Hannah și Leonie priveau atent pe fereastra autocarului străzile întunecate și prăfuite, uitându-se prelung la locuințele cu unul sau două etaje, din chirpici, care arătau atât de diferit de construcțiile cunoscute. Multe păreau neterminate, ca și cum urma să mai fie construit un etaj, dar proprietarul își pierduse interesul între timp. Printre casele rustice, se zăreau palmieri răzleți, iar în zare, departe de drum, se deslușeau recolte verzi luxuriante, înalte de câțiva metri.

Pe măsură ce se apropiau de luminile Luxorului, Leonie observă un măgar singuratic, rezemându-se de un șopron cu acoperiș de paie. Părea foarte slab, se gândi Leonie simțind o tresărire de milă. Îi putea vedea coastele prin piele. Spera că nu va vedea animale maltratate: era suficient de rău să vadă acasă câini vagabonzi aduși la operație, după ce fuseseră loviți de mașină. Măcar acasă putea face ceva pentru ei, dar aici nu era asistentă veterinară: era doar o turistă.

Brusc, îi veni în minte imaginea lui Penny, ochii aceia ciocolatii, triști pentru că era lăsată singură acasă. Lui Leonie îi era foarte dor de ea; îi era dor de toate animalele pe care le iubea. Sărmanul Clover, închis la pensiunea pentru animale, iar micul Herman,

urmărit fără încetare de pisicile lacome ale mamei ei. Cel puțin Irlanda era mai aproape de Boston decât locul acesta. Doar la un telefon distanță. Egiptul era la două continente depărtare, iar ea avea să se plimbe dintr-un loc în altul, deci nu aveau cum să dea de ea. Dacă se întâmpla ceva și Ray nu putea să dea de ea și...

Ajunge, se îmbărbătă ea. Nu se va întâmpla nimic. Încercând să înlăture presimțirile morbide, Leonie se uită atentă afară, pe fereastră, în timp ce drumul de țară lăsa locul străzilor largi de oraș și traficului. Mașinile de pe drum ridicau praful în aer: automobile Lada șubrede ce serveau drept taxiuri și dubițe vechi, vopsite colorat păstrau pe ele o crustă veche de praf. Panouri luminoase, purtând caractere arabe exotice, străluceau deasupra magazinelor mici și cafenelelor cu reclame strălucitoare în limba engleză, ce tronau peste standurile cu suveniruri.

La fiecare câțiva metri se vedeau grupuri mici de bărbați stând în fața caselor, bând cafea sau privind meciuri de fotbal la televizor. Majoritatea purtau halatele simple de bumbac, cu turbane albe, dichisite. Prin preajmă, mai erau și niște băieți tineri, care se holbau și arătau cu degetul spre turiștii din autocar, cărora unii dintre ei le făceau entuziasmați cu mâna.

— Nu am văzut nici o femeie, îi șopti Leonie lui Hannah, ca și cum bărbații care le priveau de pe marginea drumului i-ar fi putut citi pe buze.

— Știu, îi șopti înapoi Hannah. Pare să fie o societate patriarhală. Nu erau femei nici la aeroport. E o țară preponderent musulmană, totuși, nu? Ceea ce înseamnă că femeile se îmbracă modest.

Hannah se gândi mâhnită la garderoba ei de vacanță, care conținea destul de multe haine sumare, pentru făcut plajă pe vas. Cum în ghid spunea că femeile nu trebuie să poarte pantaloni prea scurți sau bluze fără mâneci la vizitarea templelor, își adusese și destule haine care să o acopere. Dar,

dacă egiptenii se încruntau la îmbrăcămintea vesticilor, costumul ei de baie va rămâne în valiză. Nu voia să jignească lumea cu hainele ei. De fapt, își dădu seama cu un rânjet, nici preotul în vârstă din parohia de acasă, din Connemara, nu ar aprecia un costum de baie roz croșetat mai mult decât un egiptean religios.

— În dreapta se vede Nilul, anunță Flora, iar pasagerii își întinseră gâturile pentru a vedea râul grandios pentru prima oară.

La început, Hannah nu putu vedea nimic, în afară de capetele celorlalți oameni, în timp ce toată lumea încerca să arunce o privire pe geam.

Apoi îl văzu, o întindere mare de apă, licărind de la luminile vaselor mari, care erau acostate pe maluri. Nilul mistic, darul Egiptului, cum îi spunea Herodot – sau era invers? Nu-și putea aduce aminte. Regii și reginele egiptene navigaseră în sus și în jos pe râul acesta pe vapoarele lor regale, faraoni navigând să își viziteze templele și să își venereze zeii. Tutankamon, Ramses, Hatshepsut: numele lor erau ca o invitație într-o lume exotică apusă...

— Privește bărcile, spuse Leonie, care ardea de nerăbdare să afle pe ce fel de vas își vor petrece următoarea săptămână și nu se putea concentra la frumusețea Nilului până nu își vedea cabina, pentru a se asigura că era loc suficient pentru valiza ei mare. Chestia aia e enormă, adăugă ea în timp ce se apropiau de un palat plutitor, decorat cu sute de lampioane. Sper că ăla e vasul nostru.

Autocarul trecu pe lângă el cu viteză.

— Ei bine, se pare că nu e... dădu din umeri Leonie.

Autocarul se opri lângă un vas mult mai mic, vopsit în albastru, pe care scria cu litere aurii enorme *Queen Tiye*. Avea trei etaje, iar ultimul era acoperit pe jumătate cu pânză, iar cealaltă jumătate se deschidea spre cer, cu balansoare și șezlonguri întinse la soare. Puntea de la ultimul nivel strălucea cu tot felul de luminițe și se vedeau câțiva oameni stând la masă, cu sticle și pahare în față.

— Drăguț, drăguț, suspină Leonie bucuroasă.

Toată lumea coborî din autocar, își identifică bagajele pentru hamali, în timp ce Flora îi chema, și apoi coborî cu atenție pe scările de piatră ce dădeau spre chei, pentru a traversa podul de lemn și sfoară, care ducea spre vas.

Leonie se ținu de frânghiile de pe margine pentru a-și păstra echilibrul și se răsuci înapoi spre Hannah, care era în spatele ei:

— Seamănă mult cu *Indiana Jones*, spuse ea, încântată de aventură. Crezi că asta e gașca?

— Habar n-am, răspunse Hannah obosită.

Începuse să resimtă efectele nopții nedormite, petrecute cu Jeff, cel plin de energie. Tot ce voia acum era să ajungă în pat și să doarmă până dimineață. Dar n-ar trebui să sară peste discuția cu Flora. Altfel ar putea să îi scape informațiile despre călătorie – iar Hannah nu suporta să îi scape vreo informație. Niciodată nu e bine să te bazezi pe ceilalți să te pună la curent.

Când toată lumea își terminase de completat formularele de cazare, Flora împărți cheile de la cabine. Cabinele lui Hannah și a lui Leonie erau față în față.

— Nu e nostim? întrebă Leonie cu o încântare copilărească, în timp ce mergeau amândouă spre cabină, pe culoarul îngust.

Nu mai fusese niciodată pe un astfel de vas.

Feriboturile mari, care mergeau spre Franța, erau diferite. Moderne și plictisitoare. Asta era total diferit. Atât de exotic! Pereții erau acoperiți cu un lemn închis la culoare, pe care atârnau imagini în stil victorian în miniatură, ce înfățișau scene din deșert și erau încadrate de niște rame de filigran auriu. Până și cheile de la cabine erau împodobite cu mici piramide de alamă. Leonie se gândi că ar fi fost minunat să fie și copiii cu ea, să vadă și ei toate astea. Mel ar fi fost încântată de ideea de a cumpăra eșarfe egiptene de mătase, Abby ar fi fost în extaz

la gândul de a vedea templele, iar Danny ar fi pisat la cap tot echipajul să îl lase la cârma vasului. Spera că aveau o vacanță frumoasă.

Descuie ușa cabinei cu un început de entuziasm, ce îi scăzu foarte repede, când își văzu camera care urma să îi fie casă pentru următoarea săptămână. Cabina era micuță, nici măcar cât baia ei de acasă. Nu era nici urmă de tablouri cu rama din filigran sau de lambriuri de lemn, cum erau cele de pe restul vasului : cabina era zugrăvită toată în crem, cu draperii galbene și cuverturi galbene cu dungi, pe cele două paturi de o persoană.

Un pervaz de vreo cincisprezece centimetri servea drept masă de toaletă și încă unul, între paturi, stătea pe post de noptieră. Lângă dulap, care era doar o nișă cu uși în perete, era și un frigider mic. Leonie deschise ușa de la baie și văzu o cameră minusculă, cu o chiuvetă, o toaletă și un duș. Valiza ei abia va încăpea în cabină, nici pomeneală să încerce să își pună mulțimea de haine în dulap ; cât despre spațiul de pe masa de toaletă, în mod evident va trebui să folosească celălalt pat ca să își întindă bijuteriile și fardurile.

— Înghesuit, nu? privi Hannah în jur.

— „Înghesuit" nu e cuvântul. Ce bine că nu mi-am adus iubitul tinerel pentru o săptămână pasională pe Nil, rânji Leonie. Am fi dat cap în cap de fiecare dată când ne-am fi prăbușit de pe masa de toaletă pe pat!

— Norocoaso, cu un tinerel, glumi Hannah. Trebuie să purtăm o discuție despre asta mai târziu.

Apoi dispăru, în timp ce cărăușul îi aducea valiza pe coridor.

Partea mea de conversație nu va dura mult, se gândi Leonie cu regret.

Trase draperiile și lăsă luminile de pe chei să intre în cabină. Deschise fereastra și se uită în jos, să vadă apele întunecate și liniștite ale Nilului. Chiar ajunsese în Egipt până la urmă, își dădu ea

seama cu emoție. Frica nu o împiedicase de data asta și nu o făcuse să fugă înapoi acasă; își luase prima vacanță pe cont propriu. Era un prim pas pentru a-și etala statutul ei de femeie independentă.

După ce despachetă, făcu un duș rapid, încântată de faptul că în cabina compactă de duș avea doar o oglindă mică, așa că nu trebuia să se holbeze la corpul ei enorm, de un alb rozaliu. Își petrecu obișnuitele zece minute probând haine, apoi smulgându-le de pe ea și aruncându-le pe pat, de mai multe ori, când observă în oglinda mare a dulapului că nu îi stătea bine.

Rochia ei brodată, de catifea, într-o nuanță de roșu întunecat, era mult prea călduroasă, chiar dacă era cea mai frumoasă piesă vestimentară pe care și-o adusese, iar cealaltă rochie, cea neagră, fără mâneci, lăsa să se vadă atât de mult din brațele ei plinuțe, încât nu putea să o suporte. Hannah nu avea probleme din astea, oftă ea, gândindu-se la ce siluetă fantastică avea noua ei prietenă. Slabă și elegantă, Hannah arăta minunat până și în hainele ei normale, de călătorie. Leonie ar fi dat orice să arate atât de bine în blugi.

În cele din urmă se hotărî să ia rochia fără mâneci, purtată cu o cămașă roz, de mătase, descheiată, cu o coadă lungă care, spunea ea, să îi acopere fundul. Părăsi cabina plină de așteptări pentru noaptea care urma.

Întâlnirea informală de dinainte de cină, la barul de pe puntea de la ultimul nivel era peste o jumătate de oră, însă Leonie se decise să urce acum, ca să poată visa liniștită, cu ochii deschiși și să privească lumea trecând.

În reveriile ei, se vedea stând pe puntea de la ultimul nivel, cu un pahar de vin în mână și un roi de bărbați care o admirau, înconjurând-o ca pe un personaj al lui Scott Fitzgerald. În loc de asta, își surprinse imaginea în oglinzile fumurii care se aflau de-a lungul scărilor și își văzu proiecția atât de

familiară: corpul de țărancă zdravănă și o claie de păr ca fânul răscolit, pe care nici o spumă de păr nu îl putea aranja.

Eroii lui Scott Fitzgerald i-ar întinde probabil paharele lor goale de martini și ar cere încă un rând, presupunând că ea ar fi chelneriță.

Cu părere de rău că nu a ținut o cură pentru vacanță, urcă apăsat scările spre bar. Decorat cu lemn sculptat, era cu siguranță din altă epocă, cu mobilă Art Deco și litografii franțuzești în spatele casei de marcat.

Comandă un pahar de vin alb de la barmanul zâmbitor, cu ochii negri și, după ce își trecu numărul cabinei pe notă, își luă paharul și ieși pe punte, unde putea simți aerul nopții pe piele și putea asculta susurul râului.

Nu mai era nimeni pe punte, așa că trase aer în piept în liniștea întreruptă doar de un murmur îndepărtat de muzică arăbească, ce se auzea dintr-un capăt al vasului. Era încă incredibil de cald, iar Leonie se simțea în sfârșit relaxată, privind peste întunericul liniștit al Nilului. Nu avea de gând să se plângă pentru că avea patruzeci și ceva de ani și nu avea bărbat: se va simți bine.

Din locul în care se afla, putea vedea pânzele înalte ale vaselor acostate pe celălalt mal. Știa asta din *Feluccas*, ghidul ei turistic. Se puteau închiria și naviga cu ele în josul râului pentru câteva ore, călătorind așa cum o făcuseră oamenii timp de mii de ani. Cât de romantic!

Își ridică paharul și era pe punctul de a lua o înghițitură, când auzi prin ușile larg deschise o voce ezitantă, mai de grabă răgușită, comandând o apă minerală, fără gheață.

Leonie își zâmbi și începu unul dintre jocurile ei favorite: să ghicească a cui era vocea. Se gândi la cuplul de doamne spălăcite, care se urcaseră ultimele în autocar, respirând ușurate că una din valizele lor nu fusese înghițită de caruselul rampei de bagaje, ci

fusese salvată și nu ajunsese într-un alt cărucior din cauza unui reprezentant al aeroportului, care nu mai contenea să se scuze. Cu siguranță era una dintre ele. Deși vocea aceea era foarte sexy, și aducea a whisky și țigări, în timp ce spunea un „Mulțumesc foarte mult", cu anxietate. Era prea sexy ca să fie vocea unei bătrâne rafinate de șaptezeci de ani, decât dacă nu cumva avea în urmă o viață întreagă de fumat.

Întorcându-se pe scaun ca să vadă dacă a avut dreptate, Leonie rămase uimită să vadă că posesoarea acelei voci era neliniștita femeie saluki, cea cu părinții infernali, care era încă îmbrăcată în costumul crem și arăta în continuare imaculată. Dar părea cumva schimbată.

În locul expresiei absente de dinainte, fața femeii părea obosită și nu, nu era o iluzie a lui Leonie, părea prietenoasă. Avea o atitudine diferită: corpul ei nu mai era încordat și privea în jur, ca și cum o greutate i-ar fi fost ridicată de pe umeri. Înainte evitase contactul vizual cu orice preț. Acum privea în jur, o văzu pe Leonie și îi zâmbi ușor, aproape umil.

Leonie, prietenoasă din fire, îi răspunse cu un zâmbet, dar regretă pe dată. Dacă femeia și familia ei îngrozitoare se hotărau să se așeze la cină cu ea și cu Hannah? Sau să se lipească de ele pentru tot restul croazierei? Ce gând îngrozitor. Hannah era nebună să ia în considerare o asemenea variantă. Deși își dori să nu se simtă atât de scorpie, Leonie își șterse zâmbetul de pe față și se întoarse la studiul Nilului, de parcă ar fi fost pe punctul de a da un examen la Ce Fel de Obiecte Poți Găsi Plutind Într-o Seară de Vară.

— Arăți de parcă tocmai te-a ciupit cineva de fund, observă Hannah, stând pe scaunul din fața ei și punându-și paharul cu suc de portocale pe masă. Sau arăți atât de mohorâtă pentru că nu te-au ciupit de fund?

În pantaloni largi, albi și un tricou simplu, de culoarea caramelei, arăta elegant și confortabil în

același timp. Leonie se simți instantaneu mult prea aranjată în mătasea ei roz plutitoare.

— Evit să mă uit la femeia aceea, în caz că mama și tatăl ei se hotărăsc să ni se alăture, îi explică Leonie în șoaptă. Mi-a zâmbit când a intrat și sunt îngrozită să încep o prietenie de care n-o să mă pot descotorosi. Nu suport oamenii ca tatăl ei. Nu-mi pierd niciodată cumpătul, mai puțin cu oameni ca el, iar atunci sunt ca o bombă, pur și simplu explodez.

— Mi-ar plăcea la nebunie să te văd cum explodezi. În orice caz, săraca fată e singură, insistă Hannah.

— Adun destui câini necăjiți acasă, nu-mi vine să mai strâng și câțiva turbați în străinătate, bolborosi Leonie, știind că Hannah avea dreptate.

Sărmana fată era singură și nu era cinstit să o ostracizeze doar din cauza oamenilor cu care călătorea.

Îi aruncară amândouă priviri familiare femeii care se așezase la o masă chiar afară din bar și încerca să scoată ceva din geantă, fără să fie observată. Nu putea avea mai mult de treizeci de ani, își zise Hannah, și arăta cu totul nefericită, ca o pisică ce fusese aruncată afară, în ploaie. Fata avea o față lungă, Leonie nu se înșelase cu privire la acest lucru. Iar părul lung și drept, căzând de-a lungul feței nu o avantaja. Hannah bănuia că vreo persoană răuvoitoare îi spusese că, dacă porți bretonul lung, maschezi nasul mare. Probabil tatăl ăla scârbos al ei. Hannah ar fi pus pariu că, dacă fata ar fi zâmbit sau ar fi purtat ceva mai puțin lipsit de culoare decât chestia aia crem, hidoasă și demodată, ar fi fost foarte drăguță.

— Hai să o invităm la un pahar, spuse Hannah. O întrebăm doar pe ea, nu și pe mama și pe tata, adăugă ea.

Până la urmă, își spuse în gând, dacă tot se împrietenise cu un suflet singuratic în această vacanță, pe care se hotărâse să o petreacă într-o solitudine totală, putea să se mai împrietenească cu încă unul.

— Îți promit, Leonie, dacă tatăl ei va dori să se așeze cu noi și ne vor scoate din minți, o să scap eu de ei!

Leonie râse.

— Dacă mă enervează, nu-ți face griji, o să am *eu* onoarea.

Hannah păși grațios spre masa celeilalte fete, în timp ce Leonie o privea cu invidie. Hannah era atât de suplă și Doamne, atât de sexy. Leonie și-ar fi dat cinci ani din viață ca să arate ca Hannah și numai pentru o singură noapte.

— Bună, eu sunt Hannah Campbell. Dacă tot ești singură, nu ai vrea să bei ceva cu noi?

Figura fetei se destinse într-un zâmbet de încântare.

Lui Hannah îi plăcea la nebunie când avea dreptate: fata era frumoasă când zâmbea. Avea un zâmbet dulce și timid, iar ochii ei erau de un albastru cenușiu minunat, cu gene deschise la culoare. Numai de-ar face ceva cu părul ăla.

— Mi-ar face plăcere, spuse Emma cu vocea ei ezitantă, guturală. Mereu tind să mă gândesc prea mult la ale mele când stau singură cu o băutură. Apropo, eu sunt Emma. Emma Sheridan.

Luându-și băutura, o urmă pe Hannah la masă și îi întinse mâna lui Leonie.

— Emma Sheridan, spuse ea formal.

Leonie zâmbi.

— Leonie Delaney, răspunse ea.

— Vă deranjează dacă mă alătur? întrebă Emma.

— Sunt încântată, spuse Leonie.

— În regulă.

Hannah se gândi să facă ceva ca să însuflețească puțin atmosfera.

— Avem toate nevoie de ceva de băut. Ce doriți, fetelor?

— Mai am o grămadă de apă minerală, spuse Emma, ridicându-și paharul.

— Prostii, spuse Hannah tăios. Ai nevoie de o băutură cum se cade.

Expresia celeilalte femei părea ezitantă.

— N-ar trebui, serios. Tatăl meu, știi..., șovăi ea, controlându-se tocmai la timp.

Ar fi fost penibil să le spună acestor două femei că nu va bea nimic pentru că tatăl ei nu era de acord cu femeile care beau mai mult de un sherry, iar ea nu îi putea înfrunta dezaprobarea. Ar crede că e nebună de legat.

— Tatăl meu spune că berea de aici e foarte tare.

— Un pahar de vin n-o să te omoare.

Ceva căzu pe podea, iar Hannah îl ridică. Era o sticluță mică din Remediul Salvator al doctorului Bach, un produs din plante, pentru stres. Luai patru picături pe limbă să îți calmezi nervii, știa asta pentru că luase și ea pe vremea când își revenea după șocul excursiei lui Harry în jurul lumii.

Emma îi aruncă o privire crispată.

— Mă stresează să călătoresc, spuse ea sec.

Lăsase la o parte cuvintele „să călătoresc cu tatăl meu..."

Hannah îi înapoie sticla.

— Ei bine, în cazul acesta, în mod clar, ai nevoie de ceva de băut.

Leonie declară că vinul ei alb era neobișnuit, dar că se putea bea, așa că se hotărâră. Barmanul aduse trei pahare cu vin.

Emma, care părea să devină mai relaxată cu fiecare clipă, luă o gură enormă din băutură. Plescăi și o trecu un mic fior de plăcere.

— Aveam nevoie de asta. Deci, spuse ea presupun că voi două sunteți prietene.

— Nu, spuse Leonie, ne-am cunoscut în avion. Mie îmi e groază să zbor, iar Hannah a făcut schimb de locuri cu mine. Dar cum călătorim singure, ne-am legat cumva.

— Eu am venit cu părinții, explică Emma, simțind apoi cum se înroșește pentru că știa foarte bine că celelalte două știau asta.

Toată lumea care fusese în avion știa asta: era imposibil să nu-l observi pe tatăl ei. Acum chiar vor crede că era vreo ciudată care era dependentă de părinți.

— Soțul meu a trebuit să plece la o conferință și nu a putut veni cu noi, adăugă ea.

Starea de anxietate, pe care o resimțea o făcea să fie lipsită de tact:

— Nici partenerilor voștri nu le plac excursiile culturale?

Hannah zâmbi.

— Nu mă văd cu nimeni în momentul acesta, iar pe ultimul meu iubit – buzele ei pline se arcuiră într-un zâmbet gândindu-se la Jeff – ei bine, nu știu dacă l-ar fi interesat o excursie în Egipt.

— Eu sunt divorțată, izbucni Leonie. Am vrut să venim în Egipt în luna de miere, dar eram mult prea săraci la momentul acela. M-am gândit că, dacă voi aștepta până mă recăsătoresc să vin aici, voi aștepta multă vreme.

Se prăbuși pe scaun, simțindu-se nenorocită. Trebuie că starea asta se datora diferenței de fus orar sau așa ceva.

— Nu fi atât de pesimistă, îi spuse Hannah cu blândețe. Dacă îți dorești ceva cu adevărat, îl vei obține. Dacă vrei un bărbat, du-te și ia-ți unul.

Leonie o privi cu uimire. Majoritatea prietenelor ei – mă rog, Anita și fetele din gașcă, de fapt – schimbau brusc subiectul dacă aducea vorba de faptul că e singură. Bolboroseau că bărbații nu sunt totul și, Doamne, nu era să îl omoare pe Tony/Bill/sau cine o fi fost, odată la cinci minute, pentru că lăsa ridicat colacul de la toaletă sau pentru că nu spăla nici măcar o lingură. „Nu crezi că îți e la fel de bine singură?", spuneau ele în cor, cu veselie prefăcută. „Fără nimeni care să se poarte neajutorat în preajma mașinii de spălat. Și, până la urmă, ai copii..."

Dar Hannah nu afișă o astfel de compasiune.

— Te vom ajuta să îți găsești un tip drăguț și singur cât ești în croazieră, spuse Hannah. Trebuie să fie cineva pe vas care își dorește iubirea unei femei adevărate.

— Nu e chiar atât de ușor, protestă Leonie.

— Nu spun că e ușor, dar poți să reușești, dacă vrei. Doar că e nevoie de o altă abordare în ziua de azi. Ai atâtea avantaje, că ți-ai găsi un bărbat fără nici un efort, dacă îți propui asta. *Blondi*

Îi mângâie brațul lui Leonie, încurajând-o.

Leonie era încă uimită. Cât de frumos din partea lui Hannah să îi spună că are multe calități, dar ce nebunie să își închipuie că a găsi un bărbat însemna doar să hotărăști să îl ai și apoi să îl obții. Poate că așa li se întâmpla persoanelor ca Hannah, dar nu și ei. Adică, se gândi ea, unde se ascunseseră toți bărbații disponibili în ultimii ani? O așteptaseră pe ea să răsară ca o crisalidă din coconul familial al celor trei copii sub vârsta de paisprezece ani?

— Cum adică „să-ți propui asta"? întrebă ea în cele din urmă.

— Agenții matrimoniale, anunțuri în reviste, cursuri de întreținerea mașinii, spuse Hannah cu convingere. Trebuie să le încerci pe toate. Așa se cunosc oamenii în ziua de azi.

— Prietena mea Gwen și-a cunoscut iubitul printr-un club, spuse Emma.

— Un club?

— E un club pentru persoane singure, în care ies cu toții la cină o dată pe lună și văd ce se întâmplă. Gwen zice că a întâlnit o grămadă de bărbați. Inclusiv unii cam ciudați. Dar l-a întâlnit pe Paul și asta e tot ce contează pentru ea.

— Aș descuraja orice bărbat, dacă m-ar vedea mâncând, spuse Leonie, glumind doar pe jumătate. Sau ar trebui să procedez ca Scarlet O'Hara și să mănânc înainte să ies, ca să pot mușca grațios în fața lui Făt-Frumos. Femeile cu poftă de mâncare îndepărtează bărbații, sunt sigură de asta.

— Eu aș comanda cel mai nepotrivit lucru din meniu și m-aș murdări cu sos pe toată bărbia, în timp ce bucăți de pâine mi-ar zbura din farfurie și i-ar lovi pe ceilalți în ochi, râse Emma, intrând în atmosferă, acum că băuse acel binevenit pahar cu

vin. Sunt atât de neîndemânatică atunci când am emoții.

— Nu suntem cu toții oare? comentă Hannah.

Și Emma, și Leonie se gândiră că asta era destul de puțin probabil. Hannah părea atât de sigură pe sine și de calmă. Până și părul o asculta. Neted și perfect aranjat, nici o șuviță din părul castaniu nu îi atârna din coadă.

— Sincer, sunt, protestă ea, văzându-le privirile neîncrezătoare. Am fost la un interviu pentru o slujbă acum o lună și, când să bag mâna în dosar să scot detalii despre un curs de calculatoare pe care îl făcusem, din greșeală, am băgat mâna în geantă, și mi-am înfipt degetele direct în peria de păr. Știți cum e când îți intră o așchie sub unghie...?

Tresăriră toate.

— A sângerat ca o arteră secționată și a trebuit să iau un șervețel să îmi înfășor degetul – totul în timp ce aveam mâna în continuare în geantă! – și să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, pe tot parcursul interviului. Trebuie să își fi închipuit că sunt groaznic de încordată, pentru că țineam tot timpul mâna încleștată, încercând să ascund șervețelul, ca să nu arăt ca o victimă ce are nevoie de o transfuzie.

— Săraca de tine, spuse Leonie cu milă. Ai primit slujba până la urmă?

Zâmbetul de triumf al lui Hannah îi lumină fața, iar ochii de culoarea caramelei străluciră.

— Da, cu tot cu degetul plin de sânge.

Făcu semn unui chelner și încercă să mai comande vin.

— Eu o să beau apă minerală, spuse Emma repede, gândindu-se și la copil, și la tatăl ei.

Încă își amintea momentul oribil de la nunta lui Kirsten, când îi atrăsese atenția de față cu toți oaspeții pentru că bea prea mult.

— Și despre ce slujbă e vorba? întrebă Leonie. Cu ce te ocupi?

— Am fost recepționeră la un hotel, dar m-am hotărât că e o slujbă fără perspective. Era un hotel îngrozitor, serios, dar am acceptat slujba aceea ca să scap de cea veche, de vânzătoare într-un magazin, care era și mai lipsită de perspective. Noua mea slujbă este de manager de birou într-o agenție imobiliară. Știu că e ceva total diferit, dar voiam o schimbare. În ultimele opt luni am făcut cursuri la seral la o școală de management și am început cursurile de agent imobiliar. Nu că mi-aș închipui să fiu atât de norocoasă, încât să ajung să fac așa ceva; trebuie să ai o mulțime de calificări, din câte am observat, dar e bine să știi totul despre domeniul în care intri.

Era nostim, își dădu seama Hannah. Nu mai vorbise nimănui despre ea de mai bine de un an, de când cu Harry. Și iat-o, povestindu-și viața acestor două femei necunoscute. Vacanțele au, într-adevăr, un efect bizar asupra individului – sau poate aerul era de vină.

— Uau, spuse Emma cu admirație. O femeie cu un țel.

— Poți să fii sigură că am un țel – să îmi construiesc o carieră. M-am abătut de la drum pentru câțiva ani, adăugă ea, fără să menționeze că abaterea fusese de aproape zece ani, cu Harry, care o lăsase să se scufunde în mizeria de cuplu înainte să o abandoneze pentru călătoria sa în America de Sud.

— Și țelul tău, îi spuse Hannah lui Leonie, hotărându-se să schimbe subiectul, este să îți găsești un bărbat, pentru că asta e ceea ce-ți dorești. Dacă eu pot deveni manager de birou, poți și tu să îți găsești un bărbat.

— Bărbații, sursa tuturor relelor, oftă Leonie, începând cel de-al doilea pahar cu vin. Nu vorbesc serios. Îmi plac bărbații. Asta e problema, adăugă ea posomorâtă. Cred că îi sperii. Dar nu m-am gândit niciodată la o agenție matrimonială. Sinceră să fiu, am crezut mereu că numai ciudații încercă întâlnirile

aranjate. La ce noroc am eu, aș întâlni un criminal în serie sau vreun nebun cu un fetiș pentru chiloți din vinilin și asfixiere autoerotică.

Hannah râse aspru.

— Am cunoscut destui nebuni și fără ajutorul unei agenții matrimoniale. Nu cu fetișuri pentru vinilin totuși, dar nebuni, în orice caz. Ultimul meu prieten de durată ar fi trebuit să vină cu o avertizare de sănătate din partea Guvernului și l-am cunoscut în cel mai inofensiv loc din lume: la prânz, la McDonald's. Așa că ai putea să încerci și agențiile matrimoniale, Leonie. Cel puțin, poți să alegi cu cine să te întâlnești și cu cine n-o să îți bați capul.

— Harrison Ford, spuse Leonie visătoare. Vreau o clonă a lui Harrison Ford, care iubește copiii, animalele și femeile blonde, divorțate și supraponderale.

— Și bărbatul tău? Hannah o întrebă pe Emma, care zâmbi pe dată, gândindu-se la Pete.

— E minunat, recunoscu ea. Sunt foarte norocoasă. E blând, amuzant și îl iubesc din tot sufletul.

Figura lui Pete îi apăru în minte: expresia deschisă, zâmbitoare, cu ochi căprui, zâmbet larg și părul negru, scurt. Ei bine, spunea Pete mereu, nu are nici un rost să porți părul lung când, oricum, e atât de rar. Îi plăcea începutul lui de chelie, îi plăcea să îl sărute pe creștet și să îi spună că bărbații chei erau mai virili. Nu l-ar fi vrut pe Harrison Ford, nici măcar pe Tom Cruise, dacă tot veni vorba. Nu și-i putea închipui pe nici unul aducându-i micul dejun la pat, când nu se simțea bine, făcându-i masaj când o durea spatele sau insistând ca ea să răsfoiască o revistă, în timp ce el prepara cina, în serile când ea era obosită. Sau lăsându-i un bilet adorabil, ascuns în valiză, spunându-i că o iubea și că abia aștepta să se întoarcă acasă. Pete o adora. Numai faptul că nu îl suporta pe tatăl ei îl făcuse să o lase să plece o săptămână fără el.

— Suntem căsătoriți de trei ani și e foarte bun cu mine, spuse ea.

Apoi, pentru că nu putu să se abțină, le spuse despre biletul adorabil, pe care i-l lăsase ascuns între tricourile din valiză.

— Ooo, e minunat, spuse Leonie.

Ea și Hannah băuseră deja pe jumătate cel de-al doilea pahar de vin și povestiseră toate cu entuziasm despre ce le determinase să se hotărâseră să vină în Egipt, când vocea răsunătoare a lui Jimmy O'Brien se auzi dinspre ușă.

— ...dacă asta înțeleg ei printr-un vas de clasa întâi, o să am o discuție cu tânăra aceea, îți promit, spunea el cu voce tare unui alt oaspete. Chestia aia nu se poate numi duș, iar prosoapele mi s-au udat pentru că perdeaua de la duș nu e bună de nimic. Poți să numești asta clasa întâi? Nu prea cred. Comercianți care te jecmănesc, asta sunt nenorociții ăia; să pretindă că ăsta e un vas de clasa întâi. Pff. Nu stau afară, îi spuse soției, o să fim mâncați de vii. Țânțari nenorociți.

Hannah privi cum Emma se făcea tot mai mică în scaunul ei, ochii ei plini de o emoție pe care Hannah o putu identifica ușor: îngrijorare. Fața mamei lui Hannah arătase așa de multe ori, de obicei când tatăl ei ajungea acasă după o zi la curse, urlând beat, prost dispus și căutând pe cineva pe care să își verse nervii. Și-l amintea scund și gras, mai mult cu burtă de la bere, în timp ce tatăl Emmei, era un bărbat impresionant, înalt și puternic. Un bărbat care putea să intimideze și căruia îi plăcea să facă asta. El nu avea nevoie de alcool ca să fie într-o dispoziție proastă: era evident că era așa tot timpul.

Emma arăta de parcă ar fi preferat să fie trasă pe roată, decât să înfrunte o seară cu părinții. O senzație de milă o făcu pe Hannah să întindă mâna și să îi atingă ușor brațul:

— Ai vrea să stai cu noi la o masă separată, în seara asta? o întrebă ea încet.

Emma păru ușurată la gândul acesta, apoi dădu din cap.

— N-aș putea, se vor aștepta...

— Spune-le că ești convinsă că și-ar dori să petreacă în doi prima seară, o seară romantică în care tu să nu fii în plus, o îndemnă Hannah.

Emma își înăbuși dorința de a chicoti la gândul că părinții ei ar putea să aibă o seară romantică. Tatăl ei socotea că romantismul e pentru pămpălăi. Râsese în văzul lumii de Pete pentru că îi cumpărase o duzină de trandafiri roșii de Sfântul Valentin.

— Da, spuse Leonie, prinzându-se de stratagemă. Avem nevoie de un al treilea muschetar.

Sărmana Emma era o fată minunată și în mod clar avea nevoie să fie salvată de bărbatul ăla scârbos.

— Spune-le că o cunoșteai deja pe una dintre noi și că vrei să stai puțin de vorbă.

— N-or să înghită asta în veci, răspunse Emma.

Domnul O'Brien își văzuse fiica cu două femei pe care nu le recunoscuse și veni spre masa lor, cu soția, care îl urma îndeaproape, ca o barcă urmându-și remorcherul.

— Nu am un cerc larg de prieteni și, dacă ne-am preface, tatăl meu v-ar lua la interogatoriu și nu i-ar lua mult să observe că l-am mințit.

Leonie își atinse nasul enigmatic.

— Întâmplarea face că sunt o actriță extraordinară. Vom spune că ne cunoaștem de la serviciul tău. Apropo, cu ce te ocupi?

— Lucrez la Fundația KrisisKids. Mă ocup de proiecte speciale, spuse Emma.

— Chestia asta e condusă de politicianul acela pensionat, Edward Richards, nu-i așa? spuse Leonie. Familia sa deține castelul Darewood și ferma de armăsari.

Emma era încântată să vadă că Leonie cunoștea suficient despre fundație, încât să știe cine o conduce. Însemna că Departamentul de Relații Publice își făcea treaba. Dar nu înțelegea ce rol avea Edward în ecuația acelei seri.

— Eu sunt asistentă veterinară, adăugă Leonie. Cabinetul nostru a fost al veterinarului lor. Foarte elegant, cred, spuse Leonie.

— Salutare, răsună vocea domnului O'Brien, în timp ce măsură din priviri aranjarea scaunelor și observă dezaprobator că era loc doar pentru trei persoane la masa cea mică.

Emma se ridică imediat, zâmbi cu nervozitate și își luă la revedere de la fete, conducându-și părinții la altă masă.

— Nu ne prezinți prietenelor tale? întrebă mama ei pe un ton iritat.

— Am crezut că vreți să vă așezați, mamă, spuse Emma, în încercarea de a evita să strice noua prietenie prin a le prezenta pe Hannah și pe Leonie tatălui ei.

Morocănos cum era după zbor, cine știe ce răutăți avea să scoată din el.

— Vă fac cunoștință mai târziu. Vrei să îți comand o apă minerală?

Mama începu imediat să își facă vânt cu mâna și păru istovită.

— Da, e atât de cald, ar fi minunat.

— Stai jos, Emma, și nu te mai fâțâi atât, îi ordonă tatăl său brusc. Chelnerul va veni, în cele din urmă. Egiptenilor ăstora nu prea pare să le placă munca. Acasă ai fi avut o băutură în mână la un minut după ce ai intrat în bar, dar aici... oh nu, e cu totul altă mâncare de pește.

Privi mânios spre bar, unde chelnerul era ocupat servind un grup de oameni, care tocmai ajunseseră și care strigau toți după cocteiluri.

— Nu au nici cea mai vagă idee ce înseamnă să servești oamenii, spuse Jimmy O'Brien cu voce tare.

La câțiva metri distanță, Hannah și Leonie schimbară priviri dezaprobatoare față de bădărănia lui. Emma se făcu mică în scaunul de bambus. Avea să iasă un dezastru. Nu conta că stătea în aerul parfumat al nopții, cu vibrantul Luxor la câțiva metri de ea și comorile Nilului așteptând să fie explorate: era în vacanță cu tatăl ei, iar el avea să strice totul.

— Aduc eu băuturile, zise ea dintr-odată, gândindu-se că trebuia neapărat să scape, înainte ca

tatăl ei să spună ceva foarte nepotrivit la adresa chelnerului.

Văzând-o pe Emma fugind către bar, cu fața roșie de rușine, Leonie îi dădu un ghiont lui Hannah:

— Săraca fată, sigur nu va avea o vacanță de neuitat, dacă el o să o țină așa întruna. Omul e un porc, iar ea e umilită.

— Observ, aprobă Hannah. Dar ce putem să facem? E tatăl ei și nu poate să scape de el.

Leonie zâmbi răutăcios.

— Poate că nu.

Trăgând adânc aer în piept, se ridică de pe scaun și se duse spre masa familiei O'Brien, cu mâna plină de brățări întinsă.

— Ce coincidență! izbucni cu entuziasm Leonie, strângând mâna surprinsă a lui Jimmy O'Brien, cu grația unei ducese distinse, cu cămașa roz, de mătase, fâlfâindu-i nebunește în jur.

— Îți dai seama, Emma să lucreze cu dragul meu văr Edward la KrisisKids. Ce mică e lumea! Eu sunt Leonie Delaney, din ramura Wicklow a familiei.

Luă mâna moale a lui Anne-Marie și o strânse cu blândețe, încercând să nu și-o retragă brusc la senzația rece a strângerii ei de mână.

— Noi reprezentăm ramura comercială, de bancheri, mai degrabă, decât ramura politică a familiei. Tata nu ar fi suportat să intrăm în politică, adăugă Leonie pe un ton mai blând, ca și cum acesta ar fi fost un mare secret de familie: cu o rentă atât de mică. Sunt încântată să vă cunosc.

Hannah o privi cu uimire. Cu o clipă în urmă Leonie stătuse tăcută, iar în clipa următoare devenise dinamită umană, colecția ei de brățări smălțuite și de alamă zăngănind, în timp ce își răsucea buclele pe degete, prefăcându-se că era un bancher de succes. Era un spectacol de bravură, material de Oscar.

— Edward Richards, îi spunea Leonie domnului O'Brien, hotărâtă să facă mesajul să ajungă unde

trebuie. Dragul meu văr Edward – Marele Neddy, așa i-am zis noi întotdeauna.

Hannah aproape se înecă auzind cum noua ei prietenă îl descria drept „Marele Neddy" pe bărbatul elegant și aristocrat pe care îl văzuse în ziare pe vremea când era politician.

— E adevărat, continuă Leonie tărăgănat, cu noul ei accent șic, nu a mai fost la Delaney Towers de luni de zile. Mamei și tatei le e dor de el.

Anne-Marie O'Brien își dădu seama dintr-odată pe cine avea în față. Această femeie efervescentă, cu machiajul strident și ciudat, pe lângă care se adăuga și acel colier bizar de metal, era de fapt rudă cu șeful Emmei, domnul Richards, cel incredibil de bogat și plin de relații. Venea din una dintre cele mai faimoase dinastii politice ale Irlandei. Această ciudată Leonie trebuie să fie una dintre verișoarele lui din partea mamei. Ei bine, se gândi Anne-Marie, zâmbindu-i binevoitor, bogaților le e permis să fie excentrici. Unii dintre milionarii aceia cu calculatoarele nu purtau nimic altceva decât blugi și tricouri vechi, uzate. Nu mai știai de unde se trăgea fiecare.

Și dacă verișoara lui Edward Richards era în această croazieră, atunci înseamnă că e una dintre cele mai bune, în ciuda dubiilor pe care le avusese Anne-Marie când văzuse dimensiunile cabinei.

— Sunt foarte încântată de cunoștință, spuse Anne-Marie cu vocea întretăiată. Anne-Marie și James O'Brien, de la O'Brien's Contractors, dacă știți. Emma, adăugă ea, în timp ce Emma sosea cu băuturile și cu un zâmbet complice pe față la vederea lui Leonie stând la masă cu părinții ei, fată neastâmpărată ce ești, trebuia să ne fi prezentat lui Leonie și să ne fi spus cine e.

Îi făcu dezaprobator cu degetul.

— De ce nu veniți și voi la masă cu noi, tu și prietena ta? adăugă Anne-Marie.

— Ne gândeam că poate Emma va sta cu noi, spuse Leonie plat, și să va lase pe dumneavoastră

și pe soțul dumneavoastră să vă bucurați de o seară romantică *à deux*.

Anne-Marie clipi spre ea, în timp ce Emma privea din ce în ce mai nedumerită. Mamei ei îi plăcea la nebunie să folosească expresii franțuzești, dar acum se holba la Leonie, ca și cum nu ar fi înțeles *à deux*. Cât de bizar. Totuși, toată conversația asta era extrasă direct din *Dosarele X*.

Se simțea prost că o lăsase pe Leonie să îi inducă în eroare pe părinții ei, dar simți o mare bucurie la gândul de a avea o altă companie decât cea prevăzută în această vacanță. După o zi întreagă cu tatăl ei și nici o șansă de a scăpa de el, ar fi făcut conversație și cu cineva într-o cămașă de forță, dacă ar fi invitat-o.

— E foarte drăguț din partea ta, spuse Jimmy O'Brien, care nu vorbea franceză, dar care nu voia să lase să se vadă.

Mama Emmei încă o privea pierdută pe Leonie.

— Despre ce vorbeam? întrebă ea cu o voce tărăgănată.

Ceva nu era tocmai în regulă cu ea în seara aceea, i se păru Emmei. Ceva vag și confuz. Mama ei nu era însă niciodată confuză.

Leonie preluă inițiativa. Îi luă Emmei cele două pahare de apă minerală din mână, le puse pe masă, în fața soților O'Brien și o apucă pe Emma de braț.

— Noi vă lăsăm, spuse ea duios.

— Ce le-ai spus? întrebă Emma când ieșiră din raza lor vizuală, simțind că trebuie să o cicălească puțin.

— Am mințit și am spus că îți cunosc șeful, spuse Leonie repede, evitând să intre în detaliile legate de șiretlicul ei iscusit. Am spus că vrem să pălăvrăgim. Adică, știu cum e cu părinții, au probabil impresia că ai fi pierdută fără ei, când, de fapt, Hannah și cu mine știm amândouă că ai vrea o mică pauză. Iar asta le dă o șansă să fie și ei puțin singuri, lucruri de genul „a doua lună de miere".

Emma ridică din sprâncene în semn de neîncredere. Într-adevăr, a doua lună de miere.

Capitolul cinci

În fața templului lui Hathor, Leonie își dădu seama de ce venise în Egipt. Căldura albă și fierbinte strălucea peste ea, luminând scena prăfuită cu o intensitate albă, arzătoare. Templul din fața ei, construit de neînfricatul și mândrul Ramses al II-lea pentru iubita lui regină Nefertari, era minunat.

Templul lui Ramses însuși, de la Abu Simbel, era de două ori mai impresionant: siluete impunătoare ale faimosului rege se ridicau deasupra turiștilor, maiestuoase și desăvârșite. Faptul că au reușit să vadă chipul aprig al marelui conducător a făcut să merite toată excursia cu autocarul. Stând acolo, sub soarele deșertului, ascultând chemarea milenară a vânzătorilor ambulanți, care încercau să își vândă marfa, și bâzâitul insectelor, care zumzăiau leneș pe deasupra, Leonie se simți ca și când ar fi putut să se întoarcă înapoi în timp. Se întrebă cum ar fi fost să fie ea însăși unul dintre arheologii care a descoperit fabulosul templu, după ce zăcuse îngropat în nisipurile deșertului timp de trei mii de ani. Dându-și frâu liber imaginației, își strânse la piept pandantivul de aur, cu inscripții egiptene și își închipui cum ar fi fost să fie frumoasa regină egipteană Nefertiti, cinstită de toți, acoperită de neprețuite bijuterii de aur, ce aștepta deschiderea marelui templu. Pierdută în lumea ei feerică, Leonie se simți fericită și copleșită în același timp.

Asta simțeau oamenii când se duceau la Taj Mahal, se gândi reverențios. Reduși la tăcere de dovada fizică a ceea ce putea face omul. Pentru dragoste. Ca și Taj Mahalul, construit drept cea mai impresionantă mărturie de iubire făcută vreodată, templul lui Nefertari fusese construit de către soțul său infatuat pentru că își iubea atât de mult soția. Nici un alt conducător egiptean nu a mai construit un astfel de monument, le explicase ghidul, în timp ce autocarul avansa încet de-a lungul drumului aglomerat cu turiști, de la Aswan, până în adâncul deșertului Nubiei. Au construit temple în propria onoare sau au decorat cu bogății morminte grandioase pentru călătoria lor spre lumea de apoi. Dar un templu închinat celei iubite, niciodată.

Cum trebuie să fi fost oare să fii iubită atât de mult de un rege atât de grandios, se gândi Leonie visătoare. Cum trebuie să fi fost oare să ți se ofere un asemenea simbol al dragostei, care să dăinuie în numele tău...

— Leonie, începe turul. Vii?

Vocea răspicată a lui Hannah o trezi din visare. Hannah și Emma, care părea acum mult mai relaxată, își urmară grupul spre templu. După cum descoperise Leonie în ultimele două zile de circuit, puteai să te pierzi cu ușurință de grup între miile de oameni care se învârteau în jurul fiecărui monument egiptean. Aproape îi pierduse în templul gigantic și încâlcit al lui Edfu și era hotărâtă să nu repete experiența. Ridicându-și geanta de pânză, Leonie fugi după ele.

— Vai, gâfâi ea când ajunse în locul umbrit din stânga, unde Flora aștepta împreună cu ceilalți, e prea cald să alergi.

— Prea cald pentru orice, aprobă Hannah, dându-și la o parte un fir de păr de pe fruntea umedă. Nu știu dacă o să fiu în stare să rezist o oră la așa ceva.

— Și apoi călătoria cu autocarul, înapoi la vas, bolborosi unul dintre colegii de grup, obosit după călătoria de trei ore și jumătate prin deșert.

— E minunat, spuse Emma senină.

Fața ei palidă era roșie de căldură, iar părul îi era prins în coadă, ca să nu îi atingă fața. Într-un tricou mic, albastru și bermude de bumbac în pătrățele, arăta de vreo douăzeci de ani și total lipsită de griji, se gândi Hannah cu o senzație de duioșie.

Pentru prima dată în timpul călătoriei, Emma se simțea de douăzeci de ani. Mama ei avea probleme cu stomacul și ajunsese la concluzia că nu poate face față călătoriei cu autocarul să viziteze Abu Simbel. Ceea ce însemna că și tatăl ei renunțase, lăsând-o pe Emma să se bucure de prima zi fără Jimmy și Anne-Marie, de când ajunsese în Egipt. Se simțea ușurată, ca atunci când iei un analgezic după o durere enervantă de măsea, care te sâcâie de trei zile.

Nici unul dintre soții O'Brien nu se bucura de călătorie: mai ales mama ei, care era într-o stare de continuă neliniște, chiar mai accentuată decât de obicei. Se comportase foarte ciudat la cină, cu o seară în urmă, refuzând să mănânce, refugiată într-o lume a ei, privind în gol pe tot parcursul mesei. Căldura era de vină, susținea Jimmy. El, cel care venise cu ideea unei excursii în Egipt, spunea acum tuturor că nu el propusese să vină și bombănea iritat cum că Portugalia nu îi dezamăgise niciodată până acum.

Și pentru a-i face ziua și mai grozavă, Emmei încă nu îi venise ciclul. Era însărcinată, era sigură de asta. De câte ori mergea la toaletă, se panica la gândul că ar putea vedea cea mai mică pată roz pe hârtia igienică. Dar nimic. Pace.

Respirând ușurată, le luă de braț pe Leonie și pe Hannah și le conduse în templu, urmând-o pe Flora, care ținea o mapă albastră cu „Incredible Egypt" deasupra capului, ca să fie sigură că grupul o putea vedea.

În starea ei de beatitudine, gândindu-se la copil, Emma era unul dintre puținii oameni care nu se simțeau epuizați, când autocarul se strică, la numai o jumătate de oră de când plecaseră de la templu spre

casă. Oprindu-se cu un scrâșnet zgomotos la periferia unui orășel prăfuit, nu mai putu fi pornit, în ciuda înjurăturilor și loviturilor din partea șoferului. Autocarele și taxiurile spre Abu Simbel călătoreau întotdeauna în convoaie, le explicase Flora mai devreme, pentru a-și putea veni în ajutor în cazul în care unul se strica în mijlocul deșertului. Însă, din nefericire, ei erau penultimul autocar din convoiul care se întorcea la Aswan și singurul vehicul din urma lor era un minibus aglomerat, care nu mai putea lua pasageri în plus.

— Nu vă faceți griji, oameni buni, o să fie bine, îi încuraja Flora, în timp ce șoferul minibusului și cel al autocarului se învârteau în jurul motorului și vorbeau agitați, dând mult din mâini.

Leonie, fascinată de semnele exotice de viață din jurul lor, se simțea suficient de bine doar pentru că putea să se uite pe fereastră, dar în autocar începea să devină cald, pentru că aerul condiționat fusese închis. Emma se simțea fericită și atât. Nimic nu-i putea distruge pacea ei interioară.

Vor ajunge înapoi, pe vas, în cele din urmă, dar momentan ea se simțea liniștită stând acolo, cu o mână așezată cu grijă pe burtă. Copii mici, cu ochii negri le făceau cu mâna turiștilor din autocar, iar Emma le zâmbi și le făcu și ea cu mâna. Curând va avea propriul ei copil. Va semăna cu Pete sau cu ea? Se gândi că i-ar plăcea să aibă un copil cu ochii căprui. Imaginea unui copil cu ochii căprui, într-o salopetă drăguță de blugi o atrăgea într-o visare calmă.

Pregătită, cum era întotdeauna, Hannah avea o sticlă de apă în plus în ghiozdanul micuț și o împărți între ele trei. Emma avea dulciuri fierte din cauza căldurii, care umplură golul din stomac al lui Leonie.

— Încep să mă obișnuiesc cu trei mese enorme pe zi, pe vas, spuse ea cu părere de rău, sunt flămândă.

— Și eu, spuse Emma. Dar nu-ți face griji, vor repara autobuzul în curând, adăugă ea încrezătoare.

— Mă îndoiesc.

Hannah nu era atât de optimistă. Nu-i plăcea ca planurile să i se dea peste cap. Autocarul trebuia să ajungă la Aswan la șapte și treizeci, la timp pentru cina de la ora opt. Se opriseră pentru cel puțin – se uită la ceas – douăzeci de minute, ceea ce însemna că vor întârzia. Ce porcărie. Nu suporta să întârzie, ura dezordinea în viața ei foarte ordonată. Simțea cum îi crește pulsul, pe măsură ce i se mărea tensiunea. Broboane de transpirație, care nu aveau nici o legătură cu căldura, îi apărură pe piele. Nervii ei începură să se manifeste în felul acela familiar, agitat. Calmează-te, Hannah, își porunci. Ce dacă întârzii? Oricum nu ai ce să faci și toți ceilalți vor întârzia și ei. De secole nu mai avusese un atac de panică, nu era posibil să facă unul chiar acum.

Flora se cățără pe scări în autocar.

— Mă tem că va trebui să coborâm cu toții, spuse ea, arătând calmă încă, în fața pasagerilor agitați. Am sunat la compania de autocare și va ajunge un alt autocar aici într-o oră și jumătate, însă vine de la Wadi-al-Sabu, care e la jumătatea drumului spre Aswan. Hasan zice că știe un restaurant drăguț în oraș și voi face eu cinste cu cina, având în vedere că vom ajunge târziu pe vas.

Cuvintele ei fură întâmpinate de o izbucnire de strigăte iritate, venite din partea din față a autocarului, în timp ce oamenii din spate păreau ceva mai resemnați la auzul veștilor.

— Mor de foame, zise Leonie. Hai să găsim repede locul ăsta.

Se uită în jur și își dădu seama că Hannah părea încordată. Lucru care era neobișnuit la ea, pentru că Hannah era mereu relaxată și foarte sigură pe ea. Hannah nu părea să își facă niciodată probleme în legătură cu ce să se îmbrace, ce să mănânce sau ce credeau oamenii despre ea. Acum părea tensionată ca o coardă întinsă, la vestea că vor întârzia câteva ore.

Leonie nu știa ce să spună ca să o calmeze pe Hannah, însă Emma spuse în locul ei – Emma, care

era obișnuită cu oamenii care se enervează din cauza întârzierilor.

— N-avem ce face, Hannah, spuse Emma pe un ton ferm, pe care nu o mai auziseră folosindu-l. Suntem prinse aici. Am putea la fel de bine să profităm de situația asta. Vom ajunge acasă în cele din urmă, așa că hai să nu ne panicăm. Ne va prinde bine mâncarea.

— Știu, aprobă Hannah, respirând adânc. Urăsc întârzierile. Mă simt atât de neliniștită. Mă enervează să pierd vremea.

O urmă ascultătoare pe Emma și coborâră din autocar, în timp ce Leonie rămase în urmă, minunându-se de oameni și de schimbările cameleonice prin care aceștia puteau trece. Era un mister pentru ea cum micuța Emma, tăcută și speriată, putea deveni brusc stăpână pe sine, calmă, în timp ce Hannah se transforma într-o epavă. Inversarea rolurilor deveni un lucru evident.

În timp ce grupul înainta spre oraș, localnicii îi priveau cu interes; copii cu ochii negri chicoteau și arătau cu degetul spre străini, râzând de picioarele goale ale Emmei și de pielea ei albă. Bărbați mândri, în haine arăbești, o priveau întunecat pe Leonie, strălucitoare, în mătasea albă, vaporoasă, cu părul auriu căzându-i rebel de-a lungul umerilor, cu gura ei ca o crestătură de un roșu aprins. Cu pandantivul ei auriu și câteva șiraguri de mărgele răsunătoare, pe care le cumpărase de acolo, atârnate în jurul gâtului, arăta cu adevărat exotic în acest oraș prăfuit și uitat de lume, unde culoarea predominantă era bejul.

— Soțul tău e un norocos, zâmbi cu admirație un localnic, înainte de a le oferi niște vederi de la Abu Simbel.

Leonie încercă să nu zâmbească, dar nu-și putu opri un zâmbet în colțul gurii. Măcar o dată, ea era cea căreia i se acorda toată atenția.

— Mulțumesc, dar să nu exagerăm, spuse ea și o luă pe Emma de braț, așa cum le sfătuise ghidul

să facă, în calitate de femei singure, pentru a evita să fie hărțuite.

— Nu voi lăsa pe nimeni să fugă cu tine, o tachină Emma, privind cum se uitau bărbații la Leonie. Ești principala atracție a grupului, fără îndoială. Nu fi fraieră, spuse Leonie, flatată peste măsură, dar încercând să nu o arate. Sunt mama a trei copii, care poartă burtieră, nu sunt tocmai o sirenă.

Dar nu se putea abține să nu se simtă un pic sirenă. Oamenii – adică bărbații – se uitau la ea. Nu la Hannah, cu eleganța ei distinsă, sau la Emma, cu pielea ei albă ca laptele și cu grația ei copilărească.

Același lucru se întâmplă și la restaurant: un loc spațios și răcoros, cu bănci și perne uzate, în care serveau trei chelneri, care erau evident încântați să vadă o turistă blondă și împopoțonată.

Flora, cu mapa și telefonul mobil, rămase ignorată, în timp ce bărbații nu mai conteneau să o privească admirativ pe Leonie, tratând-o ca pe un star de cinema.

— Prefă-te că ești Madonna, sugeră Hannah, revenindu-i treptat buna dispoziție.

Se simțea ridicol pentru că se enervase de faptul că se stricase autocarul. Trebuia să învețe neapărat să iasă din stările de genul ăsta.

Emma începu să cânte *Like a Virgin*, în timp ce erau escortate toate trei la o masă mare, într-un colț spațios, cu perne mult mai moi, mai opulente decât în restul localului și cu un candelabru sofisticat.

Leonie, care nu cânta prea bine, li se alătură fără voce, cu glasul tremurând pe acordurile lungi. Făcu o pauză suficient de lungă, așa încât ospătarul mai în vârstă să o conducă spre locul cel mai bun, înclinându-se reverențios, în timp ce ea se așeza. Îi mulțumi cu un zâmbet grațios și îi aruncă o privire pătrunzătoare. El mai făcu o plecăciune și plecă grăbit, pentru a se întoarce la ele cu trei pahare fragile, pictate.

— Încă puțin Ribena, spuse Hannah, ridicând paharul minuscul și inspirând aroma băuturii de fructe, fără alcool, cu care se obișnuiseră pe vas.

— Nu e nevoie să vă mai urez distracție plăcută, doamnelor, spuse Flora, sosind la masa lor, după ce se ocupase de toți ceilalți turiști. Nu uitați că băuturile alcoolice trebuie să vi le cumpărați voi, iar autocarul sosește în jur de ora opt.

— Să plecăm? spuse Leonie cu oroare prefăcută. Flora, aș putea să nu mai plec niciodată de aici.

Deși majoritatea restaurantelor locale nu serveau alcool, când Leonie îl văzu pe unul dintre chelneri apărând din spate cu o sticlă de vin roșu, spuse că trebuiau să comande unul.

— Acum putem să avem, în sfârșit, o conversație ca între fete, spuse ea bucuroasă, când ajunse primul fel de mâncare meze și luară fiecare câte un pahar de Cru des Ptolemees.

Până la felul principal – miel kofta pentru Emma și Hannah, humus vegetarian și kebab pentru Leonie – discutaseră deja despre bărbați în general și ajunseseră la povestea lui Hannah cu Harry. Fusese o adevărată ușurare să spună cuiva cât de devastată se simțise în ziua în care o anunțase că pleacă în America de Sud și că se terminase totul.

— Ai impresia că îl cunoști și apoi îți aruncă o asemenea bombă.

Chiar și un an mai târziu, încă o durea să vorbească despre asta. Se simțise atât de trădată, de abandonată. Toată dragostea, timpul și speranțele pe care le investise în relația lor îi fuseseră aruncate înapoi în față pentru că el se simțea sufocat și avea nevoie de o pauză. Era ca toți bărbații: incompetent și nepăsător. Dar îl iubise atât de mult. Toate orele de aerobic din lume nu reușiseră să îi ușureze durerea asta. Cel puțin noul ei plan, de a nu se mai apropia de bărbați – cu excepția micilor distracții cu tipi ca Jeff – o va salva de la a-și mai frânge inima din nou. Pur și simplu nu avea rost.

— Ce face în America de Sud? întrebă Leonie.

— Nu știu și nici nu mă interesează, spuse Hannah fără teamă. Nu mai am vești de la el de când a plecat. Nici un semn de viață. Și-a luat toate lucrurile din apartament când eu nu eram acasă și mi-a lăsat un bilet în care mă ruga să trimit corespondența către sora lui. Ha! Am avut două ocazii să fac asta. Când au sosit, am aruncat noul carnet de cecuri la gunoi și toate formularele pentru taxe. Apoi am tot primit telefoane de la șeful lui de la ziar pentru că, teoretic, trebuia să scrie nu știu ce carte pentru ei, despre scandaluri politice, iar el plecase pur și simplu din țară, fără să le spună. Ăsta era Harry: fugea în loc să privească lumea în față, spuse ea cu amărăciune.

Atât Emma, cât și Leonie se arătară dispuse să îl castreze pe Harry, dacă dădeau vreodată cu ochii de el, iar Hannah se surprinse gândindu-se cât de plăcut era să ai din nou prietene cărora să li te confesezi. Fusese mult prea rănită de Harry, ca să mai poată să-și caute toate prietenele, la care renunțase când se îndrăgostise de el. Era plăcut să simtă acum puțină empatie feminină și sprijin.

— Mă îndoiesc că voi mai avea vreodată încredere într-un bărbat, recunoscu ea încet. Nu trebuia să am încredere în Harry de la bun început. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Cum ai fi putut să-ți dai seama? întrebă Emma. Nu poți citi gândurile.

— Nu are nici o legătură cu cititul gândurilor. Are legătură cu bărbații. Nu poți avea încredere în ei, punct, insistă Hannah. Ei, cel puțin nu pot avea încredere în bărbații pe care îi cunosc, în tot cazul. Pete al tău pare minunat, dar cred că unii dintre noi pur și simplu nu sunt făcuți pentru relații. Te bagă în încurcături. Pentru unele femei e mai bine pe cont propriu și eu sunt genul acesta. Pot să îmi port singură de grijă și nu am nevoie de altcineva. Ăsta e planul meu.

— Nu vorbeşti serios, o contrazise Leonie. Eşti frumoasă, Hannah, ai putea avea orice bărbat îţi doreşti. Pur şi simplu ai ajuns să fii cu un tip nepotrivit care te-a părăsit. Ăsta nu e un motiv să renunţi la bărbaţi în general. Trebuie să ieşi dintr-o relaţie, dacă merge prost şi să o iei de la capăt.

La desert – fructe pentru toate trei – trecură la teoriile personale despre cum să treci peste un bărbat. Emma nu avusese mulţi prieteni înaintea lui Pete, aşa că le spuse că nu era tocmai expertă.

— L-am cunoscut pe Pete când aveam douăzeci şi cinci de ani şi, înainte de el, mai avusesem doar trei prieteni. Tata l-a gonit pe ultimul de la noi de acasă, când a venit fumând o ţigară rulată. A spus că nu vrea să fiu coruptă cu droguri.

Râseră toate de această întâmplare.

Leonie recunoscu că Rey fusese primul prieten de-adevăratelea şi că despărţirea lor fusese de comun acord, mai mult sau mai puţin, aşa că nu trebuise să depună eforturi să îl uite ca să o ia de la capăt. Ceea ce Leonie nu putea înţelege era cum de se hotărâse Hannah să renunţe pur şi simplu să se mai îndrăgostească, până când se va simţi suficient de puternică să le facă faţă bărbaţilor în termenii ei. Auziseră despre fabulosul Jeff şi despre cum se hotărâse Hannah că o distracţie post-Harry ar fi o terapie bună.

— Cum poţi să faci asta? întrebă Leonie fascinată.

— Să fac ce? muşcă Hannah dintr-o bucată de pepene, stropi mici de zeamă prelingându-i-se pe bărbie.

— Să te hotărăşti că nu te vei mai implica în nici o relaţie cu vreun bărbat, ci îl vei trata doar ca pe un prieten, care, întâmplător, îţi va fi şi amant. Adică, dacă întâlneşti pe cineva grozav şi nu te vei putea abţine să te îndrăgosti iremediabil?

Leonie voia să creadă că un bărbat grozav pândea mereu la colţ, că era o chestiune de destin şi de horoscop atunci când se întâmpla. Era inevitabil să nu te îndrăgosteşti. Hannah însă nu era convinsă.

— După ce m-am simțit groaznic luni de zile din cauza lui Harry, pot să fac și asta, spuse ea. După durerea prin care am trecut, nu am de gând să o iau de la capăt. Nu îmi pasă dacă mă transform într-o vacă ignorantă, care folosește bărbații. Dragostea și fericirea de cuplu nu sunt pentru mine. Mi-am petrecut ani la rând făcând asta și unde am ajuns? întrebă ea. Absolut nicăieri. Harry s-a ridicat și a plecat când i-a venit cheful și, după zece ani de dragoste și afecțiune, singurele lucruri cu care m-am ales au fost un cauciuc de rezervă enorm și o carieră fără perspective. Bărbații sunt un timp irosit, cu excepția câtorva activități la secțiunea dormitor.

Emma izbucni în râs văzându-le. Erau ca un vuiet. Îi plăcea să stea cu picioarele sub ea, pe banca cu pernuțe, chicotind și vorbind despre bărbați și despre sex.

Își schimbă poziția, ca să se facă mai comodă și simți cum o traversează o durere cunoscută. O durere care se transforma pe nesimțite dintr-una abia perceptibilă, într-una puternică, frământând-o pe dinăuntru. Ciclul. Doamne, nu, se chirci ea tăcută. Nu se poate. Era însărcinată, era sigură.

Emma se uită la ceilalți cu groază, sperând că au și ei aceleași dureri, ceva care avea de-a face cu mielul sau cu un crevete nu tocmai proaspăt sau ceva de genul ăsta... O simți din nou. O durere inconfundabilă, ca durerea pe care o simt adolescentele la prima menstruație și pe care nu o pot explica exact prietenelor lor, care nu au avut de-a face cu așa ceva. Odată simțită, nu era niciodată uitată.

Menstruația. Nu va avea un copil, își dădu seama Emma. Nu îl avusese niciodată. Simți un val de durere.

Se ridică de la masă împleticindu-se, scăpându-și șervetul și vărsând ce mai rămăsese din paharul ei cu vin.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse ea tremurând.

În toaleta prăfuită, fără încuietoare, temerile Emmei se confirmară. Se simțea amorțită, în timp

ce privea picăturile roșii din toaletă. Folosind niște hârtie igienică pe post de tampon, se întoarse la masă, simțindu-se epuizată și fără energie.

Doar o privire la chipul Emmei și Hannah și Leonie își dădură seama că ceva nu era în ordine.

— Ești bolnavă? întrebă Hannah îngrijorată.

— E de la ceva ce ai mâncat? spuse Leonie.

Emma dădu din cap zăpăcită.

— Menstruația mea, spuse ea simplu. Am crezut că sunt însărcinată, eram sigură că sunt și acum...

Simți un nod în gât și începu să plângă.

— Nu sunt.

Se scufundă pe scaun, lângă Leonie, care o luă în brațe imediat.

— Săraca de tine, o alină Leonie cu aceeași voce blândă, cu care își alina copiii când erau bolnavi sau necăjiți.

În timp ce Emma plângea, cu suspine care îi făceau să-i tremure tot corpul, Leonie rămase uimită de cât era de slabă pe sub tricou: totuși, nu slabă într-un mod elegant, cum își dorea Leonie să fie, ci osoasă, aproape scheletică, cu niște coaste care îi ieșeau în afară ca scheletul unui miel.

— Draga de tine. Știu că e groaznic, dar ești atât de tânără, ai o viață înainte, Emma, o consolă Leonie, sperând că spunea ceea ce trebuia. Multor cupluri le ia luni întregi.

— Dar noi încercăm de trei ani, spuse Emma printre sughițuri. Trei ani și nimic. Știu că e din cauza mea și nu știu ce o să mă fac, dacă nu voi putea avea un copil. Ce e în neregulă cu mine? De ce sunt eu altfel? Tu ai copii, eu de ce nu pot avea?

Ochii lui Leonie și ai lui Hannah se intersectaseră peste masă. Nu puteau spune nimic. Amândouă citiseră despre femei chinuite de neputința lor de a face copii: nici una dintre ele nu cunoscuse pe cineva în situația asta. Sau, dacă întâlniseră, femeia în cauză, evident, ținuse secret lucrul acesta. Leonie căută printre amintiri informații legate de infertilitate. Nu citise oare ceva despre cupluri care avuseseră în

sfârșit copii abia după ce încetaseră să mai încerce cu atâta febrilitate și se relaxaseră? Iar faptul că Emma era atât de slabă nu putea fi de ajutor. Biata fată se topea de atâta consum nervos și încordare: nu avea nici o speranță să rămână gravidă câtă vreme era în starea asta.

— Stresul de a-ți dori atât de mult un copil e posibil să te afecteze, spuse Leonie în cele din urmă. Știi, unele femei se îmbolnăvesc pentru că își doresc atât de mult un copil și apoi, abia după ce renunță, rămân însărcinate.

Sunase atât de neconvingător felul în care o spusese, ca și cum ai spune o poveste despre Moș Crăciun unui copil de zece ani, care știe că Moș Crăciun nu există și e foarte suspicios.

— De ce nu am rămas însărcinată de la început când ne-am căsătorit? se lamentă Emma. Atunci nu încercam să rămân însărcinată. Sau înainte de a ne fi căsătorit. Pete era mereu îngrijorat că prezervativul se va rupe și că voi rămâne însărcinată. Spunea că tatăl meu l-ar ucide. Poate suntem pedepsiți pentru ceva, pentru că am făcut sex înainte de căsătorie sau... nu știu.

Se uită la amândouă devastată, cu fața înroșită de la atâta plâns.

— Ce? Nu sunt credincioasă, dar m-aș ruga ore în șir în fiecare zi, dacă aș crede că funcționează.

— Uite-te la mine, o îndemnă Hannah. Nu ești pedepsită pentru nimic, Emma. Nu fi bleagă. Eu sunt cu cinci ani mai mare decât tine și nici măcar nu l-am întâlnit pe bărbatul cu care îmi doresc să am copii, așa că ai un avantaj mult mai mare în fața mea. Dacă teoria că tot ceea ce merge prost în viață e o pedeapsă pentru ceva, atunci eu trebuie să fi făcut ceva cumplit ca să ajung să fiu cu Harry și apoi să fiu părăsită. Nu am nici măcar un posibil tată la orizont pentru viitorii mei copii.

Nu adăugase și că asta era ultima ei grijă, cu sau fără posibil tată.

Emma se mai liniști puțin.

— Ai putea să îți faci niște analize să vezi ce e în neregulă, sugeră Leonie. Și dacă este o problemă, doctorii pot face lucruri incredibile în ziua de azi, în cazul infertilității. Uite-te la toți copiii născuți datorită fertilizării in vitro.

Emma dădu din cap nefericită.

— N-aș putea să îl fac pe Pete să treacă prin toate astea. E un coșmar, am văzut o emisiune la televizor despre asta. Și... își șterse ochii descumpănită, el nu știe ce simt cu adevărat. Iubește copiii, nu înțelege că, dacă nu poți avea unul după trei ani, nu mai ai nici o speranță. Nu-i pot spune asta.

Cele două femei o priviră îngrijorate.

— Nu i-ai spus nimic din toate astea lui Pete? o întrebă Hannah cu blândețe.

— Știe că îmi doresc un copil, dar nu i-am putut spune cu câtă disperare îmi doresc asta.

— De ce nu? întrebă Leonie cu neîncredere. Ar trebui să îi împărtășești lucrurile astea – până la urmă, te iubește.

Emma ridică neajutorată din umerii mici:

— Tot am impresia că, dacă nu spun nimic, problema va rămâne numai în mintea mea și voi putea totuși să rămân însărcinată. Dacă facem ceva în această privință, voi ști că e vina mea și îmi vor spune că nu voi putea avea niciodată un copil... sunt sigură de asta.

Privi în zare, cu mintea în altă parte.

— Doamnelor, plecăm. A sosit autocarul, se auzi deodată vocea vioaie și răspicată a Florei și observară că ceilalți își strângeau lucrurile și ieșeau din restaurant, luând cu ei indispensabilele sticle de plastic cu apă minerală.

Hannah chemă urgent chelnerul și plăti repede vinul, respingând sugestia lui Leonie de a-l plăti împreună. Emma nu spuse un cuvânt.

Un trio fără energie se urcă înapoi în autocar: Emma avea ochii roșii, iar Hannah privea în gol afară,

în noapte. Ce era în neregulă cu ea, se întreba. De ce nu își dorea copii cu aceeași intensitate ca Emma? Era anormală? Pur și simplu a avea copii nu era o parte din planul ei de viață, un plan care se învârtea în jurul unui singur aspect: siguranța. Să reușească în viață și să dețină o stabilitate financiară, astfel încât să nu mai fie niciodată nevoită să se bazeze pe un bărbat, în felul în care mama ei fusese nevoită să depindă de taică-său. Anii petrecuți cu Harry reprezentaseră o abatere fatală de la scopul pe care și-l propusese, ani în care începuse să se simtă confortabil acasă, căsătorită și fără ambiții, uitând că atunci când ai cea mai mare nevoie de ei, bărbații au obiceiul să te dezamăgească. Își va construi o carieră și se va asigura că nu va mai avea niciodată nevoie de un bărbat.

Flirturile cu bărbați ca Jeff Williams erau permise: o simplă relație fizică, cu oameni care nu ar îndrăzni să îi încurce viața. Cât despre copii, nu făceau nici ei parte din planurile ei. Poate era lipsită de inimă, dar nu credea că ar fi o mamă prea bună. Însă, chiar și așa, îi era milă de Emma. Știa cât de groaznic era să tânjești după ceva ce nu puteai avea. Știa mult prea bine. Vina lui Harry, din nou. Nenorocitul de Harry.

Leonie, Hannah și Emma stăteau sus, pe punte, în după-amiaza târzie, în timp ce vasul naviga în sus pe fluviu, către Luxor. Cu trei cocteiluri slabe în față, priveau discul auriu, strălucitor, al soarelui care apunea în partea stângă. În lumina amurgului, munții din stânga păreau de un roz auriu intens și misterios. Palmierii străjuiau malurile râului, ca și cum ar fi fost plantați de un grădinar isteț, care știuse cum să obțină efectul unui peisaj ideal.

— Aproape că mă aștept să văd elefanți care să apară dintre copaci, ca în Africa, spuse Emma visătoare.

— *Eşti* în Africa, spuse Leonie zâmbind.

— Oh, nu, soarele mi-a afectat creierul în cele din urmă, zise Emma răguşit.

— Soarele pe naiba, de vină sunt paharele de Fuzzy Navels pe care le-ai sorbit, îi atrase atenţia Hannah. Ştiu că sunt slabe, dar ai băut două.

Era un moment perfect al zilei, în care să stai în linişte şi să priveşti valea Nilului. Aerul era mai răcoros decât după-amiaza devreme, iar în timp ce vasul naviga spre nord, de-a lungul Nilului, adia spre ele o briză proaspătă, răvăşindu-i Emmei părul, ca un föhn.

Era penultima zi de vacanţă şi erau cu toţii dornici să surprindă absolut fiecare detaliu al ţării, hotărâţi să nu uite nici un amănunt. Ziua următoare urmau să fie ocupaţi tot timpul, vizitând Valea Regilor şi a Reginelor de dimineaţă şi Karnak după-amiază. Nu vor avea nici o clipă de linişte în itinerariul lor epuizant, îi avertizase Flora, sfătuindu-i pe toţi să profite de după-amiaza liberă.

Fetele se supuseseră încântate. După prânz, părinţii Emmei se hotărâră să se alăture jocului de cărţi de la barul din interior, iar Jimmy O'Brien se străduia din răsputeri să o ia pe Emma în echipa lor. Dar ea refuzase.

— Vreau să stau la plajă, tată, spuse ea ferm.

O privi cu adevărat surprins.

— Dar nu ai prefera să stai cu mine şi cu mama ta?

Hannah şi Leonie îşi terminară cafelele şi se pregăteau să se retragă discret de la masă, pentru a evita să o facă pe Emma să se simtă stânjenită fiind prezente la ceea ce părea să fie o nouă dispută inevitabilă cu tatăl ei. Însă pe Emma o îmbărbăta prezenţa lor. Nu şi le putea imagina nici pe Hannah, nici pe Leonie fiind intimidate de taţii lor.

— Tată, spuse Emma blând, cu o inflexiune metalică neobişnuită în voce, desigur că îmi face plăcere să stau cu tine şi cu mama, dar nu suntem siamezi.

Vreau să fac plajă și nu vreau să joc cărți. Distracție plăcută.

Se ridică și îl sărută ușor pe obraz, sperând să-și camufleze vorbele cu gestul. Funcționase. Tatăl ei rămase neobișnuit de tăcut.

Sau de-a dreptul șocat, pentru că Emma îl înfruntase, își dădu seama Hannah pe dată. Dacă ar fi fost psihiatru, ar fi putut scrie o lucrare întreagă despre Jimmy O'Brien. După cinci zile de observație, ajunsese la concluzia că era un om oribil, cu o părere exagerată despre sine.

Miercuri o insultase pe tânăra și frumoasa dansatoare din buric, care sosise pe vas cu o formație de cântăreți, spunându-i cu voce tare că „ar trebui să-și pună niște haine pe ea și nu să se mai perinde așa, cu toate cele la vedere, ca o fufă obișnuită". Numai intervenția promptă a Florei prevenise un incident internațional, pentru că șeful formației arăta ca și cum ar fi fost gata să îi spargă capul lui Jimmy de clapele electrice.

— Hai să nu ne pripim, spusese Flora domolindu-i, împăcându-i pe cei din jur și conducându-i cu blândețe pe Jimmy și pe Anne-Marie spre o altă parte a barului, unde se văzu nevoită să asculte o predică de zece minute despre „de ce era o rușine că oamenii ăștia nu erau niște catolici respectabili". Emma se făcuse roșie ca focul de rușine și abia dacă fusese în stare să o privească în ochi pe dansatoarea din buric.

O persoană atât de ștearsă ca Emma nu avea nici o șansă să își înfrunte tatăl, își spuse Hannah, luând încă o sorbitură din cocteil. Mama ei era de-a dreptul ciudată. Vorbăreață uneori, devenea tăcută în clipa următoare, cu privirea ațintită în gol, cu o expresie absentă pe față.

— Nu e așa de obicei, spusese Emma îngrijorată într-o zi, când Anne-Marie se oprise la jumătatea unei propoziții și începuse să fredoneze. Tata spune că o afectează rău căldura, dar, de obicei, ea e foarte vivace. Nu îmi dau seama ce nu e în regulă.

Cele trei femei petrecură o după-amiază liniştită, stând la soare pe puntea de la ultimul nivel, citind, vorbind, bând apă minerală şi ascultând discul cu melodii disco, ce se auzea din boxele vasului şi care se repeta fără sfârşit. Oricine ar fi fost responsabilul cu muzica pe vas avea un număr limitat de selecţii şi alterna între hituri disco ale anilor şaptezeci şi melodii din musicaluri vechi.

— Dacă mai aud încă o dată *Disco Inferno*, o să omor pe cineva, spuse Leonie, terminându-şi Fuzzy Naval-ul şi întrebându-se dacă să mai bea încă unul înainte de cină.

— Cel puţin au dat mai încet, adăugă Emma.

— Doar pentru că speria vacile, atrase atenţia Leonie.

În locurile unde fluviul se lărgea, se puteau vedea petece izolate de iarbă, unde vacile păşteau liniştite, fără să le preocupe gândul că nu există nici un drum vizibil înapoi, pe uscat.

— Trebuie că există fâşii de pământ înapoi spre maluri, o potecă pe care nu o vedem, spuse Hannah, uitându-se atent la ultimele vaci pe care le văzuse pe o insulă mlăştinoasă, cu ochii aţintiţi după o cărare. Nu e posibil să fi înotat, nu? Le-ar prinde crocodilii.

— Le-ar prinde Sobek – descendenţi ai zeului crocodil, Sobek – spuse Leonie, căreia îi plăcea la nebunie să audă despre zeii egipteni şi care îşi studia ghidul turistic în fiecare seară ca să afle mai multe despre împrejurimile pe care urmau să le viziteze în ziua următoare.

— Eleva model, o tachină Hannah, îndreptând umbreluţa de la cocteil spre ea.

— Eşti geloasă, îi replică Leonie amuzată, aruncând înapoi umbreluţa.

Se roti uşor pe masă şi căzu peste bord.

— Voi primi o steluţă aurie pe caiet pentru că am înţeles marele mister al sacrificiului peştelui.

— Ai ajuns la o concluzie minunată, recunoscu Hannah.

Râseseră toate cu poftă, cu o seară înainte, când Leonie născocise un motiv pentru care peștii nu erau dați niciodată ca ofrandă zeilor, în diferitele inscripții de la temple. Flora, ghidul, îi lăsa de obicei la finalul unui circuit cu o întrebare la care nu le răspundea, spunându-le că le va explica în ziua următoare.

Ieri, Flora le răspunsese la întrebarea de ce Hatshepsut era singura regină îngropată în Valea Regilor și le lăsă o altă enigmă – despre sacrificiile de pește.

Leonie, care era fascinată de miturile egiptene, ajunse la concluzia că răspunsul la întrebare stătea în povestea zeului Osiris. Hannah și Emma, stând în cabina confortabilă a lui Hannah, împărțind o sticlă de șnaps de piersici înainte de culcare, râseseră atât de mult la explicația ei solemnă, încât aproape căzuseră din pat.

— Când fratele malefic al lui Osiris, Seth, l-a ucis pe Osiris și i-a ciopârțit corpul, împrăștiindu-l prin tot Egiptul, soția sa, zeița Isis, înnebunită de mâhnire, a găsit toate bucățile și le-a pus la un loc, le explicase Leonie entuziasmată. Singura parte pe care n-a putut să o găsească a fost penisul lui, care fusese mâncat de un pește. Așa că asta trebuie să fie.

Hannah râsese în hohote.

— Vrei să zici că peștele nu poate fi oferit ca ofrandă pentru că un pește i-a mâncat genitalele lui Osiris?

— Da, mie mi se pare foarte logic.

Emma, care descoperise că îi plăcea foarte mult șnapsul de piersici, începu să chicotească și mai tare.

— Dar am avut pește la cină, în seara asta, reuși ea să spună, printre hohote de râs. Cred că îmi vine să vomit!

— Sunteți o pereche de ignorante culturale, spuse Leonie țanțoș. Nu știu de ce ați mai venit în Egipt. Ar fi trebuit să vă duceți în Ibiza, cu câteva matahale tatuate și un sistem audio portabil.

Emma căzu din pat cu zgomot. Își puse o mână la gură și se amuză de zgomotul pe care îl făcuse.

— Tatăl tău va urca într-o clipă să te expedieze la culcare, strigă Hannah. O să îi spun că o să îl pun pe Seth pe el...[1] râse Hannah cu putere, iar Emma izbucni și ea din nou.

— Mi-ar plăcea să îi văd fața cu genitalele mâncate de un pește, hohoti Emma.

Leonie, care fusese atât de concentrată la teoria ei despre Egiptul Antic, încât băuse doar un sfert din cantitatea de șnapsuri de piersici pe care o băuseră fetele, renunță în cele din urmă. O trase pe Emma înapoi în pat, iar apoi își turnă un pahar enorm. Dacă nu îi poți învinge, alătură-li-te, se hotărî ea.

— Nu știu ce le voi spune oamenilor când mă voi întoarce acasă și mă vor întreba pe cine am cunoscut în Egipt, spuse ea, dând pe gât băutura din trei înghițituri. Vor avea cu toții impresia că mi-am petrecut timpul într-un mod cult, vorbind despre civilizațiile antice cu oameni interesați de istorie, când, de fapt, am rămas prinsă cu două alcoolice nebune, obsedate de sex, care cred că piramidele sunt de fapt farfurii zburătoare.

— Adică vrei să spui că nu sunt? întrebă Hannah.

— Taci din gură și mai bea ceva, îi ordonă Leonie.

Cocteilurile Fuzzy Naval pe care le băuseră pe punte în după-amiaza următoare le sporiseră mahmureala.

— Fă-i cu mâna chelnerului și mai comandă un rând, vrei? o rugă Hannah pe Emma, care stătea cu fața spre barul mic, de sus, unde erau chelnerii.

— Trebuie să merg la toaletă, spuse Emma, dar pot să îl aud pe tatăl meu de aici. E jos și nu vreau să trebuiască să cobor pentru că mă va face să stau cu el.

— E cam autoritar, se aventură Leonie.

I-ar fi plăcut la nebunie să fi spus că Jimmy O'Brien era un tiran dominator, însă nu putea.

---

1. În original, „set Seth". Pronunția celor două cuvinte este similară.

— Nici nu ai idee, îi spuse Emma cu fervoare.

Fuzzy Navals-urile i se urcaseră la cap.

— El trebuie să conducă și el trebuie să aibă întotdeauna dreptate. E un coșmar.

— Dar mai devreme l-ai înfruntat, îi atrase atenția Leonie.

— Și mai târziu va trebui să plătesc pentru asta. Urăște ca autoritatea să îi fie pusă la îndoială în public.

— Acasă te vezi des cu părinții tăi? întrebă Hannah.

— Mă văd mereu cu ei, explică Emma. Locuiesc foarte aproape de noi. Pete și cu mine nu ne-am fi permis să ne cumpărăm o casă din salariile noastre, așa că tata ne-a împrumutat banii de avans, iar apoi a insistat să cumpărăm casa asta, care lui îi plăcea atât de mult. E cam la cinci minute de casa părinților.

Hannah tresări.

— Așa că are impresia că poate să apară de câte ori are chef și să îți spună ce să faci, pe motiv că ți-a dat bani.

— Bingo.

Emma se gândi la felul în care tatăl ei manipula lucrurile, astfel încât ea și Pete să ia prânzul în fiecare duminică în casa familiei O'Brien și cum discuția în legătură cu ce să facă de Crăciun nu apăruse niciodată. Acesta era obiceiul familiei O'Brien și cu asta basta.

— Ești singură la părinți? întrebă Leonie.

— Am o soră mai mică, Kirsten, care a reușit să scape de ei. E căsătorită și soțul ei câștigă foarte bine. Tata o adoră. Dar ea a reușit să scape de toate chestiile astea de familie. A reușit să scape și de la a-și lua o slujbă, pentru că Patrick, cumnatul meu, e plin de bani. Pe scurt, Kirsten face exact ce are chef.

— Sună bine, observă Hannah. Fratele meu, Stuart, e la fel. Când eram mici eu trebuia să am grijă de găinile mamei pe timpul verii și să fac pe dădaca pentru rudele noastre. Stuart n-a trebuit

nici măcar să spele o cană. Un porc leneș. Era mândria și bucuria mamei, acum soția lui e la fel. Pam îl tratează de parcă ar fi moștenitorul tronului. Ar trebui să menționez că nu suntem apropiați.

— Kirsten și cu mine ne înțelegem foarte bine, spuse Emma. E foarte nostimă și îmi place să îmi petrec timpul cu ea. E ciudat că nu o urăsc, având în vedere să tata e atât de mândru de ea. Tu ai frați sau surori, Leonie?

— Nu, doar eu și mama. Și ne înțelegem foarte bine, adăugă ea, simțindu-se aproape vinovată că nu era ca celelalte două, cu tot felul de neplăceri în familie. Tatăl meu a murit cu mulți ani în urmă, iar mama își vede mai departe de viață. Lucrează cu jumătate de normă, merge la cinema, la plimbare și a început să joace golf. De fapt, face mai multe decât mine. Nu e niciodată acasă după-amiaza, în timp ce eu nu ratez nici un episod din nici o telenovelă de la televizor. Mama e foarte relaxată și plăcută.

— Ca și tine, spuse Hannah.

— Presupun că sunt relaxată, admise Leonie. În general. Dar am și o latură vulcanică, una care explodează din când în când, și atunci... păzea.

Celelalte două se prefăcură că se ascund sub masă de frică.

— O să ne avertizezi când eşti pe cale să explodezi? întrebă Emma cu o voce spăsită.

— Nu-ți face griji, o să observi când se apropie momentul! O să îmi pară rău că plec acasă, spuse Leonie cu tristețe pe când priveau soarele apunând.

— Ăsta e un semn că a fost o vacanță reușită, spuse Emma.

— Adică, o să fiu bucuroasă că mă duc acasă, dar a fost minunat aici. Și îmi va fi dor de voi.

Hannah zâmbi, dar nu spuse nimic.

— Și mie, spuse Emma cu sinceritate.

Atunci vorbi și Hannah.

— Știu că se spune că atunci când vacanța se termină, poveștile de dragoste se sfârșesc odată cu

ea, dar n-ar trebui să se întâmple la fel şi cu prieteniile de vacanţă. Ne-am simţit grozav împreună. Hai să ne întâlnim când ajungem acasă şi să încercăm să rămânem prietene. Voi ce părere aveţi?

Emma zâmbi încântată.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Ne înţelegem toate atât de bine, ar fi minunat.

— Da, am putea lua cina o dată pe lună sau ceva de genul ăsta, sugeră Leonie cu entuziasm. Ne-am putea întâlni undeva la mijlocul distanţei dintre locuinţele noastre.

Se gândi la asta. Ea locuia în Wicklow, în partea de sud a oraşului, la o oră distanţă de centrul Dublinului. Emma era din Clontarf, în partea de nord a Dublinului, la 40 de minute de centrul oraşului, în timp ce Hannah locuia în oraş, lângă podul Leeson Street.

— Eu locuiesc cam la jumătatea drumului dintre voi două, spuse Hannah. Îmi pare rău, dar voi veţi fi nevoite să veniţi cu maşina în oraş.

— Nu mă deranjează, spuse Leonie. Scopul vacanţei ăsteia a fost să încep ceva nou şi, cum nu m-am îndrăgostit de cineva care seamănă cu Omar Sharif, să îmi fac două prietene absolut minunate era următorul lucru grozav de pe listă.

— Vrei să spui că suntem pe locul doi? întrebă Emma, aruncând cu umbreluţa de la cocteil spre Leonie.

Leonie râse şi i-o aruncă înapoi.

— Glumeam doar. În regulă. Acum hai să planificăm următoarea întâlnire. La două săptămâni după ce ne întoarcem, ca să mai avem încă puţin bronz de arătat lumii. Ah, şi am putea să developăm şi pozele şi să ne bârfim colegii de excursie.

— S-a făcut, spuse Hannah.

Ciocniră paharele acum goale.

— Pentru marele Egipt, spuse Emma cu voce tare. Mai comandăm ceva de băut?

Capitolul șase

Târându-și valiza după ea, Emma deschise ușa din față și inspiră mirosul casei, în care geamurile nu mai fuseseră deschise de când plecase ea. Liliacul din hol arăta ca o salcie plângătoare, cu frunzele căzute, iar stâlpul balustradei era blindat cu o mulțime de pardesiuri și pulovere ale lui Pete. Ignorând dezordinea, Emma își lăsă valiza la capătul scărilor și se îndreptă spre bucătărie.

Pe masa din bucătărie era un bilet, așezat peste teancul de ziare, vechi de o săptămână, de suplimente și fluturași publicitari. Emma își lăsă jos geanta, tremurând în răcoarea de august irlandez, care părea mai friguros decât de obicei după excursia în Egipt, și puse ceainicul pe foc. Abia apoi citi biletul.

Abia aștept să te văd, draga mea. Sunt la un meci. Mă întorc la șapte. Mă ocup eu de cină. Nu pregăti nimic.

Cu dragoste,
Pete

Zâmbi. Faptul că se ocupa el de cină însemna că probabil se va opri pe la Mario's în drum spre casă și va cumpăra o pizza Quattro Stagioni uriașă, acompaniată de o porție de cartofi cu usturoi.

Își duse ceaiul și valiza sus, ca să despacheteze. Scoase din valiză fustele, tricourile și lenjeria, toate

amestecate cu vederile pe care nu se putuse abține să nu le cumpere și cu figurinele egiptene drăguțe, din alabastru fals, pe care le cumpărase din piața din Luxor. Scoase una din învelitoarea de hârtie și admiră sculptura minuțioasă a zeului vultur, Horus.

Se face țăndări imediat dacă se lovește de ceva, îi avertizase Flora, ghidul turistic, pe cei din croaziera pe Nil, explicându-le că adevăratele statui de alabastru erau făcute de mână și că rezistau în timp, spre deosebire de copiile lor ieftine, din piețele ambulante. Emmei nu îi păsase. Își dorise niște suveniruri ieftine și vesele pentru colegii de la birou și, la trei lire egiptene bucata, statuetele acestea erau cadourile ideale. Mulțumită de achizițiile ei, le scoase și pe celelalte din ambalaj, până ce toate șase rămaseră descoperite și începu să se gândească pe care o va da cărui coleg.

Își scoase sandalele din punga de plastic în care le împachetase și aruncă hainele murdare în coșul de rufe, care era deja îndesat cu lucrurile lui Pete.

De fapt nu-i stătea mintea la despachetat: era nerăbdătoare să îl vadă pe Pete și să îi povestească totul: despre noile ei prietene și despre locurile pe care le văzuseră... Apoi mâna ei atinse un obiect din plastic, moale și rece. Sub hainele pe care nu ajunsese să le poarte, găsi pachetul de tampoane: o marcă egipteană, de care nu auzise niciodată, cu poza unui porumbel pe partea din față. Scoase încet pachetul din valiză și durerea o cuprinse din nou. Durerea de a ști că nu va avea nici un copil, căruia să îi ofere dragoste și pe care să îl protejeze de lume prin ea însăși. Nici un copil care să își așeze căpșorul pe sânul ei, nici o gură mică și drăgălașă care să îi caute instinctiv sânul, nici o făptură inocentă și plângăcioasă care să depindă de Emma pentru orice.

Simțea durerea cuprinzând-o din adâncul sufletului. O durea pieptul, o durea capul, simțea o durere totală, care îi cuprindea fiecare os, fiecare vertebră. Auzi un zgomot și își dădu seama că era ea plângând, gemând ca o femeie la o înmormântare.

După zile în care îi ţinuse piept, în sfârşit se lăsa pradă mâhnirii: simţi fiecare spasm de durere, fiecare convulsie de neputinţă. Nu-şi mai putea reţine lacrimile.

Acum că era acasă, chircită pe podeaua dormitorului, putea plânge în voie după copilul pierdut. Căci era un copil pierdut pentru ea. Încă o şansă ratată, încă o fiinţă care ar fi putut prinde viaţă în ea dispăruse. Leonie şi Hannah fuseseră blânde cu ea; făcuseră tot posibilul să o înţeleagă şi să o liniştească. Dar nu o înţeleseseră. Leonie avea copii, trei copii minunaţi. Hannah încă nu părea să îşi dorească, deşi Emma nu va fi niciodată capabilă să înţeleagă cum o femeie ar putea să nu îşi dorească copii. Aşa că pentru ele era nu era acelaşi lucru.

Dar Emma, ea îşi dorea propriul copil cu o intensitate fără margini. Dorinţa aceasta o mistuia, se gândi ea în timp ce lacrimile i se prelingeau nestăpânite pe obraji, suferea îngrozitor de mult din cauza asta. O durere atât de mare nu îi putea face bine. Era ca un cancer, care roade pe dinăuntru, până când nu mai rămâne decât o carapace, nimic altceva decât ură, furie şi invidie pe oricine are acel lucru simplu, care ei îi era refuzat.

Toţi ceilalţi aveau copii fără nici un efort. Oamenii făceau copii din greşeală, oamenii făceau avorturi. Emma citea mereu în ziare despre femei care spuneau lucruri de genul: „Micul Jimmy a fost un accident după ceilalţi şase, nu era planificat..."

Ba mai rău, munca ei la KrisisKids o făcea să fie constant expusă la poveşti cu copii abandonaţi şi abuzaţi, copii fără apărare, care fuseseră dezamăgiţi de oamenii care ar fi trebuit să îi iubească cel mai mult: părinţii lor. Noroc că rolul ei la fundaţie era unul administrativ, se gândi Emma, pentru că, dacă ar fi trebuit să se ocupe personal de copiii neajutoraţi, care sunau la linia lor telefonică, nu îşi dădea seama cum ar fi putut face faţă. Consilierilor le era destul de greu, ştia asta. Uneori plecau brusc, după

ce li se termina tura, palizi la față și epuizați, incapabili să mai converseze cu colegii lor pentru că, pur și simplu, nu era omenește posibil să treci de la a asculta cele mai înspăimântătoare secrete ale unui copil, la a discuta frivol despre vreme sau despre ce program era la televizor în seara aceea. Emma știa că ar fi fost un caz fără speranță dacă s-ar confrunta cu un copil care i-ar povesti despre cum fusese ars cu țigara sau despre cum tati se urca seara în pat și îi spunea să nu spună la nimeni. Oamenii aceia nu erau părinți: erau creaturi malefice, demonice. Nu putea înțelege de ce le dădea Dumnezeu posibilitatea de a avea copii.

Și atunci, cum hotăra Dumnezeu cine să aibă copii și cine nu? Cine hotăra dacă Emma va rămâne fără copii, în timp femei cărora nu le păsa dacă aveau copii, aveau familii cât o echipă de fotbal? O uluia furia pe care o simțea față de acele mame. Voia să le extermine pe femeile care primeau totul, ca și cum li s-ar fi cuvenit, care habar nu aveau ce însemna să tânjești după un copil, care râdeau când testul de sarcină ieșea pozitiv și care spuneau lucruri de genul: „Eh, asta e, încă un copil pentru echipa de fotbal!" sau „Întotdeauna ne-am dorit să întemeiem o familie, putem foarte bine să începem acum!".

Le ura, le ura cu toată ființa.

Le ura aproape la fel de mult ca pe femeile acelea care își prezentau copiii ca pe niște trofee, spunând lumii cu mândrie și îngâmfare că aveau copii, chiar dacă unele femei neputincioase nu reușeau să îi aibă. Emma se gândi că le ura cel mai mult pe acele femei: o priveau de sus, era convinsă de asta.

Așa era și Veronica, colega ei de birou, care își purta calitatea de mamă ca pe o medalie de onoare, vorbind fără încetare despre micul Phil și despre cât de drăgălaș era și ținând minte mereu să o întrebe lingușitor pe Emma dacă ea nu își dorea copii.

Veronica știa. Emma era sigură de asta. Informația aceasta era asul din mânecă în fața șefei ei, Emma.

— Phil s-a tot tăvălit prin casă ca o rachetă zilele astea, anunțase ea recent, în timp ce stăteau cu toții în biroul din spate, la masă.

Apoi îi adresă un comentariu Emmei, care nu fusese tocmai atentă:

— Nu pot să cred că tu și Pete încă nu ați întemeiat o familie, Emma. Nu e bine să amâni lucrurile astea prea mult, să știi. Și apoi să afli că, de fapt, nu mai poți avea copii! spuse ea, ridicând vocea.

Dacă ar fi putut, ar fi ucis-o pe Veronica pe loc. În loc de asta, zâmbi sec și reuși să articuleze câteva cuvinte:

— E destul timp, nu ne grăbim.

Se gândi la Veronica, în timp ce stătea acolo, tăcută, pe podeaua dormitorului, lacrimile sărate uscându-i-se pe obraji. Cum va da ochii luni cu Veronica? Cu siguranță, în ultimele două săptămâni, Phil făcuse ceva miraculos pentru un țânc de vârsta lui și, cu siguranță, Veronica se gândea dacă să anunțe sau nu la *Cartea Recordurilor*. Va cere părerea tuturor, iar Veronica va da mult mai multă atenție subiectului decât ar da vreodată muncii ei. Nu era o asistentă foarte bună. Poate de aceea o ura pe Emma și era intenționat atât de malițioasă. Emma își făcea treaba bine și nu avea copii. Veronica nu își făcea treaba bine, dar se pregătea să fie devină o zeiță a maternității. Era singurul ei avantaj și îl folosea.

Emma se înfioră. În casă era rece: Pete nu se gândise să lase încălzirea pornită la plecare. Își simțea mâinile și picioarele amorțite și înghețate. Încă mai avea acea durere de mijloc, care o apucase atunci când îi venise ciclul. În cele din urmă, se ridică și se duse la baie să se spele pe față.

O femeie cu fața umflată o privea fix din oglinda pătată din baie. O femeie care părea suficient de tânără, dacă luai în considerare doar fața ei fără riduri și pielea palidă, ușor bronzată, dar care părea de o mie de ani, dacă te uitai la ochii încercănați, îndurerați.

Sticla roz, familiară, de loțiune pentru bebeluși, o privea cu dispreț de la locul ei, de pe raftul de deasupra chiuvetei. O folosea ca să se demachieze. Desigur, nu pentru că nu ar fi avut demachiante normale. Dar îi plăcea cum mirosea, îi plăcea mirosul acela de bebeluș. Uneori se dădea cu ea pe piele, în loc de cremă hidratantă, și își imagina mirosul unui copil mic, ghemuindu-se lângă ea, mirosind a loțiune pentru copii. Acum ascunse loțiunea în dulăpiorul de medicamente, ca să nu mai trebuiască să se uite la ea.

Emma se spălă pe față și începu să se machieze. Nu voia să arate ca un cap de mort când Pete ajungea acasă. Nu era cinstit să pună toată această presiune asupra lui, nu era corect să îl facă să îndure aceeași suferință doar pentru că, din nou, ea nu era însărcinată. Era ea însăși destul de mâhnită din cauza pântecelui ei sterp, inutil: de ce să treacă și el prin asta? Uneori se întreba dacă proceda corect ascunzându-și temerile față de el. Oare îi va despărți dorința ei arzătoare pentru un copil și faptul că nu îi spunea? Nu, se hotărî ea. Nu va permite să se întâmple așa ceva.

Pentru orice eventualitate, luă un Valium de la mamei ei. După o vreme, se simți oarecum mai bine, suficient de bine încât să pună un rând de rufe în mașina de spălat. Încă se mai mișca mecanic, dar începuse să se mai relaxeze.

Stătea încovrigată într-un fotoliu și se uita la filmul pe care Pete fusese atât de drăguț încât să i-l înregistreze cât timp ea fusese plecată, când auzi cheia în ușă.

— Am ajuns, draga mea. Unde ești?

— În sufragerie.

Ajunse la ușă într-o clipă. Părul lui scurt și negru era încă umed la spate, de la duș, pentru că nu se ostenise să și-l usuce. Solid și de nădejde, era jucătorul perfect în defensivă pentru echipa lui de fotbal, dar era și suficient de serios pentru un reprezentant de vânzări foarte bun.

Figura lui senină, cu ochii lui căprui mari și binevoitori și zâmbetul bonom îl făceau suficient de atrăgător, încât să le facă pe multe dintre femeile manageri de la birou să comande mult mai multe lucruri decât intenționaseră la început, doar pentru că Pete le spunea că vor avea nevoie de ele. El le sfătuia astfel numai când era cazul cu adevărat. Pentru că figura lui sinceră nu era doar o mască de serviciu: Pete Sheridan era un gentleman – bun, sincer și atent cu animalele și cu copiii. Nu ar fi mințit niciodată cu privire la cheltuielile lui sau nu ar fi ieșit niciodată dintr-un magazin lăsând casierița să îi dea rest de la o bancnotă de douăzeci când, de fapt, el a plătit doar cu una de zece. Scrupulos și onest – așa ar fi putut fi descris Pete.

Acum se aruncă bucuros în brațele Emmei și îi sărută fața și gâtul până când țipă că o gâdilă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Îl strânse în brațe, simțindu-se în siguranță lângă el. Îl iubea atât de mult, îl adora. Tot ce își dorea, se gândi Emma, cu fața lipită strâns de puloverul lui aspru, de lână, era să aibă copilul lui. Își simți din nou ochii plini de lacrimi și își mușcă tare buza, încercând să nu izbucnească în plâns. Nu va începe să plângă în fața lui Pete. Își promisese.

— Dă-te jos de pe mine, uriașule ce ești, spuse ea glumind, încercând să facă vocea să îi pară veselă. Mă turtești.

— Scuze.

În timp ce soțul ei se dădea jos de pe fotoliu, Emma își șterse ochii cu mâna, dând lacrimile la o parte.

Pete se aruncă pe un alt fotoliu, de unde se putea întinde să o țină de mână.

— Povestește-mi totul. Cum a fost excursia și cum a fost tatăl tău? Nu a fost arestat și aruncat într-o închisoare egipteană sau ceva, nu?

În ciuda stării în care se afla, Emma zâmbi.

— Nu, deși mă mir că ghidul nu i-a aranjat ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să îl auzi ce scandal i-a făcut când a aflat că trebuie să plătească în plus, dacă vrea să facă poze la unele situri.

Se înfioră aducându-și aminte acel episod neplăcut și parcă simți din nou cum fața îi ardea de rușine.

— O, Doamne, o femeie ghid, vociferă Pete. Asta, cu siguranță, l-a enervat.

Nu era un secret că Jimmy O'Brien era de părere că femeile erau mai puțin evoluate decât bărbații. Cu siguranță, nu era un secret pentru fiica lui, care fusese crescută auzindu-i mereu mustrările: „Hai, lasă-mă pe mine. Femeile nu sunt bune de nimic, atunci când vine vorba de lucruri practice". Pe Kirsten nu o deranjase niciodată, pentru că ei îi plăcea ca altcineva să facă lucrurile în locul ei și nu avea nici o intenție să învețe să facă ceva ce presupunea să fii practic.

— Mie-mi spui? suspină Emma. Și-a pierdut complet cumpătul în Valea Regilor și a început să țipe la Flora despre cum am plătit pentru excursie și n-ar trebui să mai plătim nimic în plus pentru aparatele de fotografiat. Apoi a spus că era evident că la casa de bilete oamenii profitau de ea pentru că era femeie și știau că va pica în plasă la o astfel de stratagemă, așa că mai bine s-ar duce el să rezolve situația.

— Ca de obicei, remarcă Pete cuminte. E un adevărat personaj tatăl tău.

Emmei i se păru că „personaj" nu era tocmai cuvântul potrivit.

— Egiptul însă a fost incredibil, se entuziasmă ea, strângându-i mâna lui Pete, ca să îi arate cât de încântată era că s-a întors, dar dacă nu ar fi fost femeile acelea două pe care le-am cunoscut, Leonie și Hannah, nu cred că m-aș fi întors întreagă acasă. Tata m-a scos din minți, iar mamei, în mod clar, îi sare o doagă, sau îi sare ceva.

— E din cauza tatălui tău, spuse Pete. Are efectul ăsta asupra tuturor.

— Nu, dădu Emma din cap cu putere. De data asta nu are nimic de-a face cu tata. Devine foarte uitucă. Tot bolborosea despre monedele străine şi câte lire egiptene fac o liră irlandeză. În mod normal, ar fi lăsat asemenea lucruri pe seama tatei, dar de data asta devenise obsedată să rezolve problema. A fost absentă o bună bucată de timp, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama unde se afla. Nu ştiu, nu îmi dau seama exact ce e, dar ceva nu e în ordine.

— Fii serioasă.

Pete se ridică în picioare şi îi întinse Emmei o mână ca să o ajute să se ridice de pe fotoliu.

— Hai să punem pizza la cuptor şi, între timp, tu poţi să îmi povesteşti despre femeile astea două pe care le-ai cunoscut în călătorie. Dacă pot îndeplini fenomenala sarcină de a-ţi abate gândul de la părinţii tăi, ar putea veni la noi, să facem Crăciunul împreună?

— Ar fi o idee, zise Emma oftând, gândindu-se la trauma unei veselii festive impuse în casa familiei O'Brien, un loc unde pacea şi bunăvoinţa faţă de toată lumea erau nişte concepte necunoscute.

— Ţi-ar plăcea la nebunie de ele, Pete. Hannah e foarte sigură pe ea şi de treabă. Normal că tata n-a putut să o suporte. Iar Leonie e o simpatică. Are trei copii, e divorţată şi cred că se simte foarte singură. Hannah insistă că scopul nostru în viaţă este să îi găsim un soţ drăguţ lui Leonie.

— Neil îşi caută o femeie divorţată drăguţă, spuse Pete, referindu-se la un vechi prieten din şcoală. Am putea să le aranjăm o întâlnire.

— Neil îşi caută o bombă sexy, care să îi servească drept fată în casă şi pe care să nu trebuiască să o plătească şi nu, nici prin cap nu-mi trece să o cuplez pe Leonie cu el, spuse Emma cu asprime. A trecut prin destule în viaţă şi fără să se pricopsească cu Neil, cu mătreaţa lui şi cu fetişul lui pentru Newcastle.

— O să îi spun ce ai zis despre el.

Pete tăie cu stângăcie ambalajul de plastic de la pizza și o îndesă în cuptor, care era atât de plin de suc de roșii înnegrit și de mozzarella, încât Emma își dădu seama că nu mâncase decât pizza congelată toată săptămâna.

— Ne întâlnim mai târziu cu el la bar.

Ea bombăni.

— Chiar trebuie, dragul meu? Credeam că o să petrecem o seară liniștită acasă, doar noi doi, acum că m-am întors.

Pete termină pregătirile pentru cordon bleu dând drumul la cuptor, iar apoi o luă pe Emma în brațe.

— Știu, dar nu m-am putut abține. E ziua lui Janine, iar Mike vrea să sărbătorim cu ei.

Mike lucra cu Pete la firma de papetărie, iar cele două cupluri ieșeau deseori împreună la cină. Emma era foarte atașată de ei, dar nu era într-o dispoziție de socializare. Voia să se cuibărească în brațele lui Pete și poate, doar poate, să vorbească cu el despre toată povestea cu copilul.

— De ce vine și Neil? întrebă ea.

— A fost la meci azi și Mike l-a invitat și pe el. Se pare că vor fi și câteva dintre prietenele singure ale lui Janine și, îl știi pe Neil, dacă pomenești de femei disponibile, salivează până când e și el invitat.

— E suficient să pomenești de cimpanzei fără partener și Neil o să saliveze, zise Emma răutăcios. Și voiai să îl cuplezi cu Leonie?

— Nu știu cum e ea, protestă Pete. S-ar putea să se potrivească.

Îi părea rău că fusese atât de morocănoasă în legătură cu seara în oraș, așa că îi dădu cu drag o palmă peste fund lui Pete și îi zise:

— Nu, dragul meu, perfecți suntem noi doi. Acum ia spune-mi: ai mâncat vreuna dintre mâncărurile de casă grozave, pe care ți le-am lăsat în congelator sau ți-ai cheltuit toți banii la sectorul de mâncare congelată de la supermarket?

La Coachman's era forfota obișnuită de sâmbătă seara, așa că Pete și Emma se strecurară cu greu până în colțul în care Mike și Janine făcuseră rezervarea.

— Hei, salutare, strigă Mike, ridicându-se de pe scaun pentru a-i ceda locul Emmei. Ia loc lângă Janine. Se tot ia de mine că e ziua ei, iar noi am vorbit despre fotbal toată seara.

Janine era total diferită de Emma. Ca o Gina Lollobrigida modernă, avea un corp cu forme pline și se machia cu dermatograf negru, ca o zeiță a sexului; avea buzele de un roșu aprins și purta haine de la Morgan, care păreau să fi fost croite direct pe ea. Ea și Emma se înțelegeau de minune, având același simț al umorului și aceleași probleme de familie. Diferența era dată de faptul că, în cazul lui Janine, mama ei era cea dominatoare, conducându-și familia cu un braț de fier, ascuns într-o mănușă înflorată de bucătărie. Își petrecuseră multe ore una în tovărășia celeilalte, discutând despre viața de acasă, în timp ce soții lor discutau despre performanța nemaipomenită de la Shelbourne Park, din ziua anterioară.

— Bun venit înapoi, spuse ea acum, lăsându-i Emmei pe obraz o urmă de ruj Mac Ruby Woo. Povestește-mi totul despre vacanța ta. Cum a fost?

Era aproape ora închiderii când au plecat, în cele din urmă, cu Janine în frunte, pentru că, de altfel, băieții nu ar fi plecat niciodată acasă, declară ea. Cum Pete îi zâmbise Emmei toată seara, șoptindu-i la ureche că i-a fost dor de ea și că îi va face tot soiul de lucruri erotice când vor ajunge acasă, ea nu credea că ar fi fost prea greu să îl convingă pe Pete să plece din bar.

— Sunt frântă de oboseală și, dacă nu ajung mai repede în pat, o să cad din picioare, anunță Janine, în timp ce stăteau în mijlocul barului, așteptându-i pe băieți să își facă loc prin mulțime. Ieri a fost o zi absolut nebună, Em. Sora lui Mike a avut botezul copilului și s-a transformat într-o petrecere pe cinste.

Lângă ea, Emma deveni rigidă. Încă un copil; Dumnezeule, nu exista nici o scăpare de la subiectul ăsta?

— Sincer, trebuie să o auzi pe mama lui Mike după ce bea ceva. Era în delir că a devenit bunică în sfârșit și tot făcea aluzii cam evidente, la mine și la Mike.

Janine chicoti numai la gândul acesta, fără să observe cât de tăcută devenise Emma. Căută prin geantă și scoase afară o fotografie Polaroid cu un copil zâmbăreț, cu ochi enormi și fără nici un fir de păr.

Emma luă poza și, uitându-se la ea, făcu toate remarcile de rigoare. Ce copil frumos, se gândi ea, tânjind după unul al ei și devenind din ce în ce mai mâhnită. De ce, de ce nu putea fi al ei?

— E un copil minunat, nu mă înțelege greșit, dar, Dumnezeule, ce dezordine! Copilul are numai două luni și, ca să îl duci oriunde, ai nevoie de o sumedenie de lucruri. Sticluțe, șervețele, cărucior! Ia mâna! strigă ea, în timp ce Mike le ajunse din urmă în sfârșit și o ciupi de fund. Credeam că o să fii mult prea obosit după ziua de azi ca să mai faci ceva obscen, râse ea.

— Cum ar putea fi prea obosit? întrebă Pete cu o strălucire în ochi. Nu a făcut nimic, a stat pe margine, a ratat golul de două ori și aproape a adormit când îl marca pe atacantul celeilalte echipe. Sigur are o grămadă de energie!

Plecară fiecare spre casă, urcându-se în taxiuri și stabilind să vorbească la telefon în timpul săptămânii. Emma era conștientă de faptul că era foarte tăcută în timp ce mergeau spre casă, însă nu se putea controla. Toată distracția serii se risipise odată cu acele comentarii ale lui Janine. Încă cineva care avea copil. Sora lui Mike era doar cu un an – sau așa ceva – mai mare decât Mike, adică avea vreo douăzeci și nouă de ani. Mai tânără decât Emma. Se simțea groaznic când auzea de femei mai tinere decât ea care rămâneau însărcinate. Oare așa se simțeau femeile pe vremuri, când surorile lor mai

mici se căsătoreau înaintea lor? A fi sora mai mare și necăsătorită era un soi de rușine. Acum rușinea era să nu ai copii când fete mai tinere ca tine făceau copii ca iepurii.

Acasă, Emma urcă scările încet, încă în lumea ei imaginară cu copii. Fusese aproape surprinsă când Pete nu se duse în baie să se spele pe dinți, ci, în loc de asta, o aruncă în pat, sărutând-o pasional. Nu era vina lui, se gândi ea absentă, în timp ce îl lăsa să îi desfacă nasturii de la cămașa albastră. Îi spunea că o adoră, dar cuvintele astea păreau să treacă pe lângă ea.

Făceam dragoste atât de frumos la început, își aminti ea. Nici unul dintre ei nu era pe vremea aceea tocmai experimentat – în fine, Emma nu punea la socoteală anul în care ieșise cu primul ei prieten, în adolescență, ca fiind o experiență. Dar amândoi se adaptaseră ideii de a se simți bine în pat, ca peștii în apă. Sora ei Kirsten le dăduse în glumă o carte *Joy of Sex*, drept cadou secret de logodnă, iar ei au trecut prin toată cartea, de la un capăt la altul, fără să își dea seama exact cum funcționau unele dintre pozițiile mai atletice.

Dar acum, lucrurile se schimbaseră. Emma nu mai cumpăra căpșuni sau bomboane de ciocolată pentru jocuri năstrușnice în pat; de luni de zile nu mai cumpărase ulei de masaj de la Body Shop. Toate actele lor sexuale erau dedicate încercării de a face un copil. Pete nu părea să observe schimbarea aceasta. El încă se simțea bine și făcea tot ce îi stătea în putință să o facă și pe Emma să se simtă bine. Dar nu știa că momentele pasionale, care obișnuiau să îi provoace atâta plăcere, nu mai aveau efectul erotic de altă dată.

În loc de asta, își dorea ca fiecare spermatozoid să înoate sălbatic în sus, prin trompe, să găsească mica deschizătură și să pătrundă, ca un luptător curajos, în tuburile falopiene, în căutarea neprețuitelor ei ovule. În timp ce Pete gemea într-o frenezie

erotică, Emma se afla într-o călătorie incredibilă, ca o cameră dintr-un film documentar, ce surprindea pentru prima oară ce se întâmpla în uterul unei femei, urmărind cu atenție miracolul procreării. În cartea Emmei, plăcerea sexuală era pe un amărât loc doi pe lângă fiorul procreării.

Iar *The Joy of Sex* nu îi mai dădea fiori, așa cum îi dădea cartea de mâncăruri pentru bebeluși a lui Annabel Karmel. Ascuns în fundul dulapului ei, teancul ei de cărți despre bebeluși îi dădea o senzație de liniște și pace. La fel și cele câteva hăinuțe pe care le cumpărase jenată într-o zi, de la Mothercare. Se simțise atât de vinovată numai pentru că intrase acolo, ca și cum ar fi avut cuvântul „impostoare" tatuat pe frunte. Oamenii își vor da seama că nu e mamă; numai mamele cu experiență își pot da seama ce fel de botoșei trebuie să cumperi pentru un nou-născut. Plănuise să spună că trebuia să cumpere un cadou pentru o prietenă, dacă vreo vânzătoare gălăgioasă ar fi observat cât de neajutorată căuta printre hăinuțele mici. Dar nimeni nu se apropiase de ea. Așa că luă cu mândrie de pe raft rochița roz de velur. Nu puteai cumpăra haine de bebeluși fără să ai nevoie de ele, nu? Dumnezeu nu ar face așa ceva nimănui. Va avea nevoie de ele, sigur că va avea. Poate nu chiar acum, dar la un moment dat, în curând.

Duminică dimineață o sună pe Leonie să o salute. Nu știa de ce simțea această nevoie să vorbească cu Leonie, dar cert e că o simțea. Leonie păreau să îi aducă alinare prin simpla-i prezență, și, pe deasupra, ea și Hannah știau ce simțea Emma în adâncul sufletului, știau că își dorea cu disperare să facă un copil. Nu avea nici un rost să te prefaci față de oamenii care știau ce îți dorești.

— Emma! spuse Leonie, încântată să o audă. Ce mai faci, draga mea?

Emma bolborosi ceva și oftă ușor.

— Groaznic, Leonie. De-aia te-am sunat. Mă simt groaznic, îmi pare rău, hai că te las...

Leonie o întrerupse:

— Să nu îndrăznești să închizi, zăpăcito ce ești. Întotdeauna e deprimant să vii acasă și să descoperi că totul e exact la fel ca înainte. Cumva te aștepți ca lumea să fi ținut pasul cu noile tale planuri și, desigur, asta nu s-a întâmplat. E vorba despre copil, nu-i așa? întrebă ea blând.

— Da.

— Ce faci azi?

Emma dădu din umeri și apoi, dându-și seama că Leonie nu putea să o vadă, spuse:

— Nu știu. Nimic, în principiu. Probabil o să mergem la cinema diseară și, între timp, o să îmi petrec ziua făcând ordine prin casă și punând rufe la spălat.

— Deci nu ți-ai planificat nimic cu Pete? Atunci, crezi că l-ar deranja, dacă i te-aș răpi pentru o oră?

— Nu.

— S-a făcut, atunci, spuse Leonie ferm. O s-o sun pe Hannah, să văd dacă e liberă. Mă urc în mașină și sunt la tine într-o oră, OK?

— OK, spuse Emma temător.

— Așteaptă puțin și te sun eu înapoi.

Hannah nu răspunse la telefon decât când sună a cincea oară.

— Dădeam cu aspiratorul, îi explică ea lui Leonie. M-am trezit de la opt și, cum apartamentul era un dezastru, am făcut o curățenie generală, am făcut ordine în bufetul de bucătărie și am terminat aproape tot ce era de spălat de mână.

Leonie zâmbi cu subînțeles.

— Pe urmă vii și pe la mine? glumi ea. Eu n-am făcut decât să o scot pe Penny la plimbare de dimineață și am cochetat cu ideea de a desface bagajele. Te sun pentru că m-a sunat Emma și pare foarte

deprimată. I-am propus să ne vedem la o cafea scurtă, într-o oră. Vrei să vii?

— Da, puteți veni la mine, propuse Hannah. Acum e curat.

— Adică, era de la bun început un indiciu? o tachină Leonie.

— Ei, a fost puțin... începu Hannah, până când își dădu seama că era exagerat de mândră de casa ei și că Leonie o tachina. Scorpie. Tu aduci biscuiții și eu vă aștept cu cafeaua gata, în regulă?

Leonie luă adresa, apoi o sună pe Emma și stabiliră să se întâlnească peste o oră.

— Pete, dragul meu, ies puțin, doar pentru câteva ore, îi spuse Emma soțului ei, care era în bucătărie, cufundat în ziarele de duminică. Am o carte de la Leonie și trebuie să i-o dau înapoi, așa că ne întâlnim la o cafea.

Nu voia să îi spună că se întâlnea cu fetele pentru că avea nevoie de sprijinul lor moral. Simțea că îl trădează, căutând consolare la ele, în loc să vorbească cu el despre ce o măcina, dar nu putea să îi spună ce simțea. Nu încă.

Apartamentul lui Hannah i se potrivea de minune: arăta elegant și toate pernuțele de catifea maronie erau așezate într-o ordine perfectă. După ce se îmbrățișară, încântate de revedere, Emma și Leonie analizară sufrageria, admirând șemineul modern, cu lumânările mari, crem, în sfeșnice de fier și aranjamentul de cactuși, dintr-un ghiveci umplut cu pietriș, de pe măsuța de cafea din sticlă. Totul era aerisit și modern, de la perdelele de muselină, drapate pe galeria de fier, până la cuverturile bej, așezate cu grijă peste cele două fotolii vechi. Fotografii alb-negru frumoase, ale străzilor din oraș atârnau în rame argintii pe peretele crem, dar nu erau fotografii de familie, nici o fotografie cu o Hannah zâmbitoare, observă Leonie. Era ca și cum Hannah

ar fi divorțat de trecutul ei și, ca să ascundă acest lucru, folosea poze artistice din viețile altor oameni.

— Îmi pare rău pentru cafea, se scuză Hannah pentru a cincea oară, în timp ce intra în cameră cu trei căni enorme, galbene, de ceramică, pe niște farfurii mari.

Se îngrozise când intrase în bucătărie să pună de cafea și descoperise că are doar nes. Ei îi plăcea la nebunie, dar nu era politicos să servești cafea instant, nu? Ura să se simtă nesigură când venea vorba de lucruri din astea. Acasă la părinții ei nu beau decât ceai, iar oaspeții nu erau niciodată tocmai ceea ce s-ar numi lume selectă. Atunci când era pusă în situația de a primi musafiri, Hannah simțea acut cât de puțin se pricepea la lucruri cum ar fi modul de a ține corect o furculiță în mână sau a face prezentările. Și-ar fi dorit să aibă o ușurință în a face lucrurile acestea, și-ar fi dorit să știe din instinct ce să facă, în loc să îi analizeze mereu pe ceilalți, cu grijă, în căutare de indicii.

— Nu-ți mai face griji pentru cafea, spuse Leonie, făcându-i cu mâna. N-am fost crescuți cu cafea la ibric. Niciodată nu am cafea adevărată acasă, căci aș da faliment dacă ar fi așa. Lui Danny îi place la nebunie și folosește o jumătate de kilogram pe săptămână.

— Cafeaua instant e perfectă, adăugă Emma. Apartamentul tău e atât de drăguț! Chiar știi cum să creezi o atmosferă minunată. Eu nu m-aș pricepe niciodată să drapez perdelele alea de muselină.

— Penny le-ar trage de pe galerie într-o săptămână, pentru că îi place foarte mult să se bage după perdele și să stea îmbufnată, spuse Leonie râzând. Probabil chiar acum e ascunsă după perdele, de fapt, supărată pe mine. Era foarte bucuroasă când am ajuns aseară acasă, dar nu m-a scăpat din ochi toată dimineața, convinsă fiind că o să o părăsesc din nou. A început să latre când m-a văzut că îmi pun haina.

— Ce face sărmana Clover? întrebă Hannah. A venit traumatizată de la pensiune?

Leonie dădu din cap cu vinovăție.

— Imediat ce am adus-o acasă, s-a ascuns în camera lui Danny și, de atunci, nu a mai ieșit. Probabil e sub cuvertură, tremurând și umplând patul cu păr de pisică. Herman, cel puțin, e bine. Pentru prima dată, pisicile mamei nu au reușit să îl terorizeze. De fapt, chiar s-a îngrășat.

Emma râse.

— Cred că Pete a mâncat același lucru ca și Herman, spuse ea. A supraviețuit cu chipsuri și pizza toată săptămâna și, pe cuvântul meu, a pus pe el câteva kilograme. L-am tachinat cu toții la bar.

Fața i se întunecă.

— De aceea m-am purtat atât de aiurea mai devreme, la telefon, îi spuse ea lui Leonie. Nu din cauza lui Pete, ci... oftă ea. Eram la bar cu prietenii noștri, Mike și Janine, iar ea a început să îmi povestească despre sora lui Mike, care tocmai a născut și, nu știu, pur și simplu m-am prăbușit. E ridicol, nu-i așa? Dacă cineva pomenește cuvântul „copil" în jurul meu îmi vine să izbucnesc în plâns.

Luă o gură de cafea. I se părea firesc să vorbească cu ele despre asta. Acasă avusese impresia că o să înnebunească și se întrebase dacă Pete sau altcineva ar crede-o țicnită, dacă ar spune cât de nefericită se simte. Dar Hannah și Leonie considerau că e perfect normal să vorbești despre ce simți. Ele păreau să înțeleagă cât de ușor îți putea stârni emoțiile un factor exterior.

— Nu e ridicol deloc, îi spuse Hannah cu blândețe. Și eu sunt așa când vine vorba de Harry. Mi se întâmplă uneori să mă simt în culmea fericirii și, dacă în clipa următoare văd pe cineva pe stradă purtând un sacou ca al lui, o iau razna, în așa hal încât nu mai știu dacă sunt furioasă sau înfiorător de deprimată. Încep să îmi imaginez ce i-aș spune, dacă l-aș revedea vreodată și ce fel de instrument de tuns grădina aș folosi asupra lui...

Emma chicoti.

— Eu am fantezii cu copii, recunoscu ea. Uneori sunt în mașină și îmi imaginez cum trebuie să fie să conduci cu copilul în spate, să îi vorbești și să îi povestești ce o să faceți și unde o să vă duceți. Ceva de genul: „mami o să te ducă la magazine să îți cumpere niște hăinuțe drăguțe și apoi o să mergem la plimbare în parc și o să ne uităm la rațe".

Nu mai spusese asta nimănui. Era ceva prea intim.

Leonie îi mângâie mâna.

— Nouă ne poți spune orice, Em, îi spuse ea simplu, ca și cum ar fi știut la ce se gândea Emma. Pentru asta sunt prietenii. Poate pentru că suntem prietene de puțină vreme și nu avem tot felul de amintiri care să ne lege, putem să ne acceptăm mai ușor una pe cealaltă, așa cum suntem de fapt.

Emma dădu din cap.

— Știu. E grozav, nu credeți?

O oră se făcu o oră și jumătate. Mai era nevoie de cafea, iar Emma insistă să o facă ea.

— Dacă e să fim prietene cum se cuvine, atunci nu se poate să ne așteptați ca pe niște musafiri, îi spuse ea lui Hannah. O, Doamne, spuse ea peste câteva clipe. Bucătăria ta e imaculată. Ești sigură că nu ești rudă cu mama? Te-ar adora.

Hannah hotărî să pună un CD cu Harry Connick Jr. și ascultară toate vocea lui plăcută, în timp ce savurară restul cornurilor aduse de Leonie.

— E bun, Harry ăsta, spuse Emma în timp ce Harry cânta *It Had To Be You*, în felul lui unic.

— Mda, dar numele strică tot, râse Hannah. În tot cazul, am terminat-o cu bărbații bruneți. Harry era brunet, așa că o să mă orientez spre blonzi de acum încolo.

— Oho, ca cine, de exemplu? întrebă Leonie. Descrie-ni-l pe bărbatul visurilor tale.

Stând pe un fotoliu, Hannah își strânse genunchii la piept și începu să îl descrie:

— Înalt, pentru că îmi place să port tocuri și nu-mi plac bărbații care sunt mai scunzi ca mine. Musculos, în mod clar, și cu ochi albaștri, ca ai tăi, Leonie; de un albastru pătrunzător, care să îmi privească în suflet. Și aș mai vrea să aibă oase puternice și mâini minunate, cu care să mă atingă peste tot. Și pielea aurie, de culoarea mierii, care să se potrivească cu părul lui blond.

— Tu vorbești despre Robert Redford, o avertiză Leonie, dar el e al meu. Dacă îți apare la ușă, să nu te atingi de el. Ori prietenia noastră se va sfârși.

— Trebuie să te gândești la propriul tău bărbat perfect, obiectă Hannah. Nu poți, pur și simplu, să îl copiezi pe al meu.

— OK, OK.

Lui Leonie îi plăcea la nebunie jocul ăsta. Ea îl juca mereu, imaginându-și bărbatul care o va salva de la singurătate.

— Îmi pare rău Hannah, nu te copiez, dar chiar trebuie să fie înalt și puternic. Altfel, nu va fi niciodată în stare să mă treacă pragul fără să își rupă vreun organ vital. Și, chicoti ea, e necesar ca toate organele lui vitale să fie în stare perfectă. Ia să vedem... trebuie să fie trecut de patruzeci de ani și trebuie să fie brunet, în mod clar, dar poate să fie și cărunt pe la tâmple. Un astfel de bărbat mi se pare foarte sexy, șarmant. Te și vezi trecându-ți degetele prin șuvițele încărunțite...

— Nu poți să faci sex cu el, până nu îl termini de descris, o necăji Hannah.

— Ochi închiși la culoare și bărbie ca a lui Kirk Douglas.

— Cum adică? întrebă Emma nedumerită.

— Cu gropiță, îi răspunse Leonie. Când eram mică, obișnuiam să mă uit la toate filmele alea vechi și mi-l imaginam pe Kirk drept cineva decăzut. A jucat la un moment dat într-un film cu pirați și luni de zile mi-am imaginat că sunt fata din filmul acela. Oh, da, și mai trebuie să fie putred de bogat și să

iubească copiii, animalele și femeile care nu se țin niciodată de curele de slăbire. E rândul tău, Em.

Emma zâmbi cu timiditate.

— Știu că o să credeți că sunt scrântită, dar Pete este bărbatul visurilor mele. Nu e foarte înalt și nu e musculos, deși e în formă. Chelește, dar eu îl ador. El e alesul.

Hannah și Leonie îi zâmbiră cu afecțiune.

— Asta e adorabil, spuse Hannah.

— Dragoste adevărată, adăugă Leonie. Ești norocoasă, să știi.

Capitolul șapte

Până să se întâlnească cu poștașul în fața ușii, la întoarcerea acasă, în acea seară, Hannah avusese o zi minunată. Nu spusese nimic nepoliticos și nici nu o întrebase în glumă dacă s-a călugărit, văzându-i sacoul acela gri, auster, fusta lungă, asortată și cămașa albă, așa cum îi spusese la un moment dat, când o văzuse venind de la un interviu. Nu, de data asta doar îndesase o grămadă de scrisori în cutia poștală de lângă ușa deschisă de la intrare – oricum, era de ajuns pentru ca restul serii să fie compromis. Hannah se aplecă să le ridice și văzu că două erau pentru ea, dintre care una cu scrisul lui Harry.

Îi recunoscu pe dată caligrafia neglijentă și familiară. Obișnuiau să glumească despre cum el nu reușea niciodată să scrie frumos.

— Ei, ia te uită, la naiba, nu-mi vine să cred! mârâi ea.

Nu era drăguț, nici măcar amuzant. Era de-a dreptul stupid. Un bărbat de treizeci și șase de ani, care nu era în stare să scrie cum se cuvine. Aruncă restul de scrisori pe măsuța din hol, pentru ceilalți locatari, și se grăbi înăuntru, scuturându-și părul, ca să scape de burnița ușoară, care începuse ca din senin. Până atunci, fusese o zi minunată.

Fusese prima ei zi de muncă la Dwyer, agenția imobiliară Dwyer & James, și ajunsese devreme. Își parcase mașina în fața agenției, stătuse acolo pentru câteva minute și începuse să respire adânc. Își umplu

plămânii cu aer, îl ținu în piept, apoi expiră încet. Era un mod minunat de a te pregăti pentru ziua care urma, descoperi ea. Cineva îi bătu în geam, iar Hannah tresări. Geamul era aburit, așa că îl șterse instinctiv ca să vadă cine se uita înăuntru. O femeie ciudată îi zâmbea. Părea inofensivă, așa i se păru lui Hannah, după impermeabilul de calitate cu care era îmbrăcată, figura plăcută, de vârstă mijlocie, și după colierul de perle așezat peste bluza roz, cu guler, însă tot bizară. Lăsă geamul în jos.

— Da?

— Tu trebuie să fii Hannah. Eu sunt Gillian de la Dwyer, Dwyer & James. Te-am văzut din dreptul agenției de știri și mă gândeam că nu știi dacă să parchezi aici sau nu. Dar poți parca liniștită.

— Ești amabilă, îi răspunse Hannah politicos, ieșind din mașină și gândindu-se că nu se pot întâmpla prea multe lucruri în Dun Laoghaire, dacă oamenii își petreceau timpul observând lumea de pe geamul de la agenția de știri și se uitau după noii angajați.

— Păreai adâncită în gânduri..., spuse femeia binevoitoare.

— Doar mă întrebam unde să parchez, minți Hannah senină.

Nu avea de gând să îi spună acestei necunoscute că nu își făcuse nici măcar o clipă griji în legătură cu locul în care să parcheze și că stătea acolo doar pentru că avea emoții legate de slujba cea nouă și avea nevoie de timp ca să se adune, să devină calmă și austeră. Să lași oamenii să afle detalii despre viața ta personală însemna doar să îți faci singur de lucru, considera ea. Cum ar fi putut ea să își facă treaba ca domnișoara Campbell, cea austeră și calmă, dacă ceilalți angajați ar fi aflat că, pentru a se calma, apela la exerciții yoga de respirație? Nu ar fi putut, acesta era răspunsul.

Două ore mai târziu, Hannah știa că Gillian lucra la recepție de ani de zile și mai făcea și muncă de secretariat cu jumătate de normă pentru domnul Dwyer senior, un om blând, care putea fi văzut prin

biroul lui de sticlă, citind un teanc enorm de ziare de dimineață și punând-o pe Gillian să spună că nu era la birou și nu putea răspunde la telefoane.

— La recepție sunt atât de multe de făcut, încât aș prefera să am o singură slujbă, să mă ocup doar de domnul Dwyer, șopti Gillian, ca și cum domnul Dwyer ar fi avut nevoie de toată atenția posibilă.

Hannah mai află și că toaleta femeilor avea o problemă cu ventilatorul (după cum îi povestise Gillian în șoaptă), că tânărul Steve Shaw va încerca să intre în vorbă cu ea imediat ce o va vedea, deși abia se întorsese din luna de miere și că Donna Nelson, cel mai nou agent senior din firmă, era o mamă singură, „deși pare o fată destul de drăguță", șușoti complice Gillian, ca și cum a fi drăguță și a fi mamă singură se excludeau reciproc. Hannah nu spuse nimic.

Gillian avea chiar ea probleme cu spatele:

— Fizioterapeutul meu spune că nu ar trebui să muncesc, dar ce să mă fac acasă? se lamentă ea.

Hannah se abținu să îi sugereze: „Să contribui la rubrica de bârfe?". Era căsătorită cu Leonard, avea un fiu, o noră de care nu îi plăcea și un papagal pe nume Clementine, care era mascul.

Hannah ar fi trebuit să învețe de la Gillian despre atribuțiile persoanei de la recepție; ar fi preferat însă să afle mai multe despre relația cu clienții și despre zonele de care se ocupă fiecare agent și mai puțin despre cât de inteligent era Clementine și ce putea face cu oglinda lui. În curând, deveni limpede că Gillian, după ce dăduse atât de multe informații, aștepta acum răsplata din partea lui Hannah, sub forma poveștii vieții ei.

Hannah nu divulgase nici un fel de informație personală toată dimineața, în ciuda celor pe care i le furnizase Gillian. Hannah nu menționase nici că slujba ei va fi cea de manager de birou dar că i se ceruse să înceapă de la recepție, ca să învețe mai multe despre firmă. Una dintre primele sarcini ca manager de birou era să o pregătească pe noua recepționistă, începând de săptămâna viitoare. Judecând după cât

de confortabil se simțea Gillian cu poziția ei grozavă de asistentă a domnului Dwyer, nu ar fi fost încântată să afle că Hannah îi era de fapt superioară în ierarhia companiei. Avea să afle destul de curând.

— Ești căsătorită? întrebă Gillian, cu ochii inexpresivi clipind pe figura roz, în timp ce cerceii discreți, cu perle reflectau lumina.

Era un monstru, se convinse Hannah. Un monstru care făcea schimb de povești misterioase despre oameni și care avea nevoie de povestea lui Hannah, ca să o adauge la colecția ei de scalpuri.

— Sau logodită...?

Hannah nu crescuse degeaba într-un oraș izolat din vest, în care bârfele malițioase erau esența vieții a jumătate dintre locuitori.

— Nici una, nici alta, spuse ea brusc.

Apoi îi aruncă o privire glacială lui Gillian, susținându-i privirea pentru cel puțin treizeci de secunde, până când Gillian se uită stânjenită în altă parte.

A prins mesajul, își spuse Hannah.

— O să fac niște ceai pentru noi, spuse Hannah cu blândețe.

Era, la urma urmei, important să nu o supere pe Gillian. Era suficient să o facă să înțeleagă că Hannah nu îi va dezvălui nici un detaliu personal delicat, bun de inclus în grila de știri a biroului.

Era aproape ora prânzului când David James, cel care o intervievase la angajare pe Hannah în biroul firmei din centrul orașului, ajunse la birou.

— E ocupat cu biroul din Dawson Street, dar încă mai trece pe aici, din când în când, îi dezvălui Gillian, căutându-și rujul roz în timp ce Jaguarul domnului James se oprea în fața ușii.

Nu trece suficient de des, se gândi Hannah, privind în jur, la sediul mai de grabă părăginit, care venea în contrast total cu agenția stilată din Dawson Street. Acolo, arhitectura minimalistă domina, cu mobilă la comandă, tablouri moderne, și cu un aer discret de bunăstare, ce se dezvăluia vag, pe fundal.

Agenția Dun Laoghaire a firmei Dwyer, Dwyer & James, avea aspectul birourilor elegante de prin anii șaptezeci. Pereții erau de culoarea cafelei, scaunele pentru clienți erau niște chestii pufoase și turtite, la modă pe vremea când *Îngerii lui Charley* era în vogă prima oară, iar pereți de sticlă maro, mari, separau zonele private ale biroului, de zonele deschise pentru public. Adresa era faimoasă, însă locul era o hrubă.

Între monologurile lui Gillian, Hannah se întrebă dacă făcuse o greșeală enormă și îngrozitoare renunțând la serviciul ei agreabil pentru a veni în locul acesta. Dwyer, Dwyer & James erau o firmă mare și puternică și i se păruse că era un pas înainte să lucreze pentru ei, ca manager de birou. Dar agenția aceasta era ca un birou rămas în urmă în timp.

David James, înalt, de statură puternică și cu acel tip de prezență impunătoare, care reducea locul la tăcere, intră înăuntru, dădu mâna cu Hannah, spunând că spera că se acomodase și ceru să o vadă în biroul din spate. Își aruncă pardesiul pe spătarul unui scaun și își scoase sacoul, lăsând la vedere umerii puternici încordați sub cămașa albastră, franțuzească. De fapt, era chiar chipeș, își dădu ea seama brusc. Nu observase la interviu; fusese mult prea tensionată. Dar era atrăgător cu chipul său larg, cu oase puternice și părul drept, grizonat. Avea probabil în jur de patruzeci de ani, deși ridurile din jurul ochilor mici îl făceau să pară mai bătrân. Impecabil, în hainele sale scumpe, arăta de parcă s-ar fi simțit la fel de confortabil și firesc și cu un topor în mână, cu care să taie lemne în sălbăticie, și cu un stilou Mont Blanc, într-un birou elegant. Cu siguranță avea aspectul cuiva căruia îi plăcea să meargă în drumeții. Părea un om hotărât.

— Ai vorbit deja cu partenerul meu, Andrew Dwyer? întrebă el, așezându-se într-un scaun mare, fără să se uite la ea, în timp ce ochii îi fugeau peste hârtiile de pe birou, pe care trebuia să le examineze.

— Nu. Gillian m-a ajutat să mă instalez, spuse Hannah.

Se înțeleseră din priviri, iar ochii căprui ai lui David se luminară.

— Ah, Gillian, da, murmură el. Nu e tocmai rezonabil ca Gillian să fie nevoită să aibă două slujbe. De aceea te-am angajat pe tine. Sunt sigur că te întrebi dacă ai făcut bine, venind de la Hotel Triumph în locul ăsta.

Exact la asta se gândea Hannah, dar era prea isteață ca să o arate. Își păstră expresia impasibilă.

— Acesta a fost primul nostru sediu, iar de zece ani ne-am mutat, spuse el.

Hannah rămase surprinsă. Ascultând-o pe Gillian, ai fi crezut că domnul James plecase de la Dun Laoghaire abia de șase luni.

— Nepotul meu, Michael, a aranjat biroul din Howth cu opt ani în urmă și urma să se întoarcă aici să se ocupe de locul acesta, însă, din motive personale, nu a mai putut duce planul la bun sfârșit. Iar eu nu am avut timp să aranjez locul ăsta. Lucrurile au început să meargă mai rău aici, de când celălalt domn Dwyer a murit. Va trebui să facem multe schimbări și m-am gândit că vom avea nevoie de un manager bun pentru locul acesta. Am nevoie de cineva care se poate descurca cu angajații de acum și care să poată lucra cu cei noi. De aceea te-am angajat. Știu că muncești mult și îmi place stilul tău, Hannah. Nu am avut un manager de birou până acum. Gillian se ocupa de birou când era vreo problemă, dar, de multă vreme, de-abia ne descurcăm. Avem nevoie de un manager de nădejde, cineva care să facă treaba să meargă ca pe roate, care să se ocupe de imprimarea broșurilor pentru licitații etc. Din punct de vedere al siguranței, avem nevoie de cineva care să știe în permanență unde sunt agenții. Când ai oameni cu propriul lor program, trebuie să fii atent la siguranța lor. Vreau ca agentele să fie contactate la fiecare oră, ca să ne

asigurăm că sunt în siguranță. Sunt convins că te vei descurca.

— Mulțumesc, spuse ea senină.

— Acum, dacă Donna Nelson s-a întors, îi poți spune să intre. Trebuie să vorbesc cu ea.

Hannah era bucuroasă că lucra chiar cu David James. Direct și fără menajamente, în mod evident, nu își pierdea timpul cu pălăvrăgeala. Era exact genul de persoană pentru care lui Hannah îi făcea plăcere să lucreze. Cu cineva ca el, nu aveau de ce să apară conversații în afara subiectului, despre starea vremii sau despre cât de tare era cafeaua de la birou.

Gillian era nerăbdătoare să afle cum decursese discuția.

— Nu-i așa că e un drăguț domnul James? oftă ea. Căsnicia lui s-a destrămat și nu a depășit niciodată cu adevărat situația. Adică, a ieșit cu câteva femei, dar nimic nu a mers. Cred că se simte singur, nu ți se pare?

Ceea ce i se păru lui Hannah era că Gillian i-ar fi dat la o parte pe sărmanul Leonard și pe talentatul Clementine, dacă l-ar fi putut consola pe domnul James într-un mod care nu se voia tocmai platonic.

Până la sfârșitul zilei, cunoscu pe toți agenții firmei și cel mai mult îi plăcu de Donna Nelson. O femeie șic, brunetă, cu o tunsoare bob, îmbrăcată într-un costum marinăresc și cu un aspect calculat, era, în mod evident, foarte precaută cu Gillian și o salută pe Hannah cu un zâmbet prudent, care părea că spune „Ți-a povestit totul despre mine, nu-i așa?".

Hannah îi aruncă un zâmbet binevoitor și îi spuse încântată:

— Dacă vrei, am putea să stăm de vorbă la un moment dat, în timpul săptămânii, și îmi spui cum să mă ocup de apelurile tale.

— Ar fi minunat, spuse Donna, care părea încântată.

Probabil sătulă până peste cap de stilul dur al lui Gillian cu clienții, se simțea ușurată să găsească

pe cineva care știa cum să răspundă la telefon, fără să intimideze persoana de la celălalt capăt al firului.

Afacerea nu părea să meargă oricum prea grozav, însă vocea descurajatoare a lui Gillian la telefon, la fel de neprietenoasă ca și rujul ei, nu i-ar fi putut convinge pe clienții nehotărâți să își scoată casele la vânzare prin Dwyers.

O persoană care o căuta pe Donna primi un răspuns deosebit de tăios:

— Dacă va avea timp, va reveni ea. Apel personal, spuse Gillian dezaprobator, în timp ce închidea.

Hannah nu spuse nimic nici de data asta, dar își propuse ca, în momentul în care va deveni singura responsabilă de birou, lucrurile să se schimbe radical. Nici o recepționeră cu care va lucra ea nu va fi atât de nepoliticoasă la telefon.

David James vorbise scurt cu ea înainte să plece de la birou în acea după-amiază, legănându-se bizar pe marginea biroului ei.

— Cum te descurci? o întrebă el.

Lângă ea, Hannah o simțea pe Gillian stând dreaptă pe scaunul ei de birou, în speranța că va fi observată.

— Bine. Cred că o să îmi intru în mână în câteva zile, deși e destul de ușor să pierzi apeluri pe centrala asta. Cea de la Triumph era mai modernă și mai eficientă, îi spuse ea cu franchețe.

De data aceasta putu să o simtă pe Gillian fremătând de uimire că o nouă angajată îndrăznise să îi spună șefului un asemenea lucru, însă David James abia dădu din cap.

— O să vorbim despre asta, spuse el. La revedere.

— Dar știu că ești îndrăzneață, izbucni Gillian, după ce el plecă.

— Și tu ai spus exact același lucru despre centrală mai devreme, îi reaminti Hannah cu blândețe. Nu am făcut decât să îi comunic.

— Domnul James nu vrea să fie deranjat cu astfel de lucruri, șopti Gillian.

Hannah nu spuse nimic.

Se simțea mulțumită pe drumul înapoi, spre casă, în după-amiaza aceea, satisfăcută că făcuse alegerea cea bună, schimbându-și slujba și încrezătoare că se va descurca bine la noul loc de muncă. Nenorocitul de Harry și scrisoarea lui venită într-un moment atât de nepotrivit îi distruseseră sentimentul acela de armonie.

Intră în apartament, își aruncă haina în cuier și deschise scrisoarea.

Dragă Hannah,
Cum îți merge, iubito? Sper că până acum ai preluat toată afacerea cu hoteluri din Dublin. La cum te știu, așa ai făcut.
Eu sunt încă prin America de Sud. Tocmai mi-am petrecut câteva săptămâni în BA (adică Buenos Aires pentru tine, iubito).

„Iubito!", răbufni ea, rânjind răutăcios. Cum mama naibii îndrăznea să îi spună „iubito"?

Am călătorit cu niște tipi și plănuim să mai stăm o lună aici, până mergem în Chile...

Citi apoi rânduri întregi de pălăvrăgeală despre slujbe bizare, cum ar fi cea de ghid turistic și despre cum prinsese cu o lună în urmă câteva rubrici la un ziar în limba engleză. Erau numai lucruri de suprafață; nimic personal, nici un indiciu legat de motivul pentru care îi scria pentru prima oară după un an. Nu era ca și cum și-ar fi dorit să primească o scrisoare de la el. În orice caz, nu acum. În prima lună după ce plecase, ar fi dat orice pentru o veste despre Harry. S-ar fi mulțumit doar cu o carte poștală sau un telefon în care să îi spună că îi e dor de ea și că își dorea să nu fi plecat. Dacă ar fi sunat să o implore

să îl viziteze, s-ar fi urcat în primul avion spre Rio de Janeiro. Părea ireal că îl dăduse afară din apartament când o anunțase că o părăsea ca să călătorească în străinătate, ireal că urlase la el și îi spusese că e un laș fără coloană vertebrală, care era îngrozit de angajamente și că nu mai voia să audă niciodată de el. Niciodată. Pentru că îi era atât de dor de el.

Odată cu plecarea lui, Hannah își dădu seama că atunci când iubești pe cineva și când îți e atât de dor de el încât te trezești în miez de noapte strigându-i numele, ești dispusă să îl primești înapoi, indiferent de ce a făcut sau ce a spus.

Fără ca măcar să citească ultima pagină, Hannah îndoi cu grijă scrisoarea și o puse într-un sertar din bucătărie. Nu voia să se gândească la Harry. Nu voia nici măcar să își amintească cum arăta...

Cu unsprezece ani în urmă, fusese atrăgător în felul lui studențesc. Cu părul negru, care îi ajungea până la gulerul hainei și care se ondula nebunește când se uda; cu ochii gri albăstrui, cu colțurile în jos, făcându-l să arate mereu trist sau părăsit și gura aceea largă, mobilă, care zâmbea atât de neastâmpărat. Purta mereu sacouri mari și pantaloni largi, care păreau să îi fie cu două numere mai mari. Dar, pe vremea aceea, toate astea erau parte din farmecul lui Harry Spender: calitățile lui de copilaș le făceau pe femei să își dorească să îl protejeze în spirit matern.

Hannah îi fusese mămică timp de zece ani îndelungați, din momentul în care se întâlniseră la McDonald's și vărsase tot milkshake-ul pe uniforma ei de asistent estetic la Brown Thomas.

— O, Doamne, îmi pare atât de rău, te rog, lasă-mă să te ajut să o cureți, îi spusese el, afișând o mină de inocență, în timp ce priveau amândoi pata de milkshake de căpșuni care se prelingea încet de pe Hannah, în jos, pe podea.

Iar ea se dusese cu el spre toalete, fără să se gândească măcar că se îndrepta spre baie cu un

bărbat necunoscut, nici măcar atunci când intră și el cu ea în toaleta femeilor și insistă să folosească hârtie igienică ca să absoarbă milkshake-ul.

Ar fi trebuit să îl refuze când o invitase în oraș în seara aceea. Dar, pe vremea aceea, Hannah semăna destul de mult cu mama ei și, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, era încă suficient de tânără încât să fie impresionată de cineva care scria pentru *Evening Press*.

Acasă, în Connemara, familia Campbell nu citea decât două ziare: ziarul local, *Western People*, și *Sunday Press*. Crescuse cu ele, o privise pe mama ei punând ediția de săptămâna trecută sub cuibul de găini, care cloceau sub masa de bucătărie; întindea foile pe jos, astfel încât oamenii care veneau de la lucru, de la fermă, să nu umple podeaua de noroi cu cizmele lor murdare. Să ieși cu cineva care lucra pentru același grup editorial, ei bine, părea ceva important!

Desigur, când, în sfârșit, îl cunoscu pe Harry, reporter extraordinar la tribunal, mama lui Hannah nu rămase extraordinar de impresionată de el, în ciuda slujbei pe care o avea. Dar era deja prea târziu. Hannah îl iubea și deja se vedea mergând cu el la altar, o prezență radiantă, îmbrăcată în alb, zâmbind pentru fotografia oficială, care va apărea în ziarul de duminică. Împreună la bine și la rău. Lui Hannah îi plăcea la nebunie ideea, noțiunea de stabilitate, de siguranță.

Lui Harry nu îi trecuse prin minte să se căsătorească.

— Sunt un spirit liber, Hannah, nu ți-am ascuns asta niciodată: am crezut că asta e ceea ce îți place la mine, îi zise el, în timp ce ea îl privea uluită, în ziua în care o anunță că pleacă în America de Sud.

— Da, dar până acum versiunea ta de spirit liber însemna festivaluri de muzică, albume cu Jimi Hendrix și neplata facturii de telefon, până când nu ne amenință că ne deconectează! izbucni ea, când își regăsi, în sfârșit, vocea.

Harry dădu din umeri.

— Nu întineresc, spuse el.

Era de aceeași vârstă cu Hannah.

— Nu vreau să îmi irosesc viața. Călătoria asta este exact ceea ce simt că vreau să fac acum. Stăteam pe loc, Hannah. Amândoi stăteam pe loc.

Acela a fost momentul în care i-a luat haina de piele și i-a aruncat-o aruncă pe ușă afară.

— Pleacă! urlă ea. Pleacă acum, până nu pierzi și mai mult din viața ta prețioasă. Îmi pare foarte rău că am fost o pierdere de vreme și că am contribuit la stagnarea ta.

Nu mai auzise de el de atunci. Plecase pe loc, iar în ziua următoare se strecurase înapoi înăuntru, pe furiș, să își strângă lucrurile, pe când ea nu era acasă. Lui Hannah îi trecură mânia și furia imediat ce el plecă și se mută imediat din apartamentul pe care îl împărțiseră, într-unul mai mic, mai drăguț, folosind banii pe care îi economisiseră pentru a cumpăra un pat nou și o canapea. Era imposibil să mai doarmă în patul pe care îl împărțise cu nenorocitul ăla. Dacă își voia înapoi partea lui de bani, n-avea decât să o dea în judecată. Deja îi datora zece ani din viață, ca să nu mai vorbim de toți banii pe care i-i împrumutase de-a lungul anilor, pentru că lui nu îi ajungea salariul niciodată.

Timp de un an, nu a primit nici o veste de la el. Iar acum, din senin, s-a trezit cu o scrisoare. În prima zi de lucru la noua slujbă, Hannah se așează pentru o clipă la masa din bucătărie, privind în gol. Apoi deschise brusc sertarul și citi restul scrisorii.

În cele două paragrafe de la sfârșit, Harry ajunse la subiect:

Hannah, sunt sigur că te întrebi de ce îți scriu. Dar adevărul e că nu poți să îți scoți pe cineva din viață după zece ani petrecuți împreună.

Oh, ba poți, zise ea, uitându-se cu dispreț la scrisoare.

Vin acasă în câteva luni şi mi-ar plăcea să te văd. Am aflat ce mai faci prin Mitch. Tot el mi-a dat noua ta adresă.

Naiba să îl ia pe Mitch. Era unul dintre foştii colegi ai lui Harry, căruia îi spusese unde locuia odată, când se întâlniseră întâmplător într-un supermarket, cu câteva luni în urmă.

Mi-ar plăcea la nebunie să te văd, Hannah, deşi nu sunt sigur dacă tu ai vrea să mă vezi. Aş înţelege, dar sper că nu mai ai în continuare resentimente faţă de mine.

Resentimente! „Resentimente" nu era cuvântul potrivit. „Intoxicată de furie", sintagma asta se potrivea mult mai bine, se gândi Hannah, fierbând de mânie.

Mă gândesc mult la tine şi mi se pare că am trecut prin atât de multe împreună şi că unele lucruri au rămas nespuse între noi. Dacă vrei, poţi să îmi scrii pe e-mail. Pa, Harry.

Adresa lui de e-mail era în josul paginii, dar Hannah abia dacă se uită la ea. Se simţea oarbă de furie, grozav de nervoasă. Cum îşi permitea? Tocmai când încerca să îşi refacă viaţa, cum îndrăznea să încerce să se strecoare înapoi în viaţa ei? Să îl vadă din nou? Mai de grabă şi-ar scoate apendicele fără anestezie.

În birourile de la KrisisKids era linişte şi pace luni la opt şi un sfert dimineaţa, când Emma intră în biroul ei şi se bucură de revedere. Mic, de fapt, doar o mică vizuină, era normal, simplu, dar ei îi plăcea foarte mult. Pereţii erau de acelaşi galben lămâi, ca şi restul birourilor, mobila era dintr-un lemn deschis la culoare, iar plantele, care creşteau

luxuriant deasupra celor patru dulapuri de dosare, înfloreau la lumina naturală ce pătrundea pe fereastra enormă. Pereții erau acoperiți cu postere gigantice, care avertizau vizitatorii: „FIȚI ATENȚI LA COPII – AȚI PUTEA FI SINGURA PERSOANĂ CARE ÎI POATE AJUTA", și ofereau numărul de telefon al agenției. Emma preluase administrarea liniei telefonice cu un an în urmă și muncise din greu să o dezvolte, de la un serviciu care funcționa doar în timpul programului, la un serviciu disponibil non-stop. Asigurarea personalului pentru linia telefonică la asemenea ore era extraordinar de scumpă și de grea. Dar Emma avea acum un colectiv mare de consilieri calificați și, deși uneori se mai întâmpla ca patru persoane să sune în același timp și să anunțe că nu pot veni la lucru, reușeau totuși să facă față cu succes. Datorită liniei telefonice, KrisisKids primea acum o sumă mare de bani de la Stat și, mulțumită unei mediatizări ample, contribuțiile publice creșteau.

Emma simțea o mare satisfacție văzând cum linia telefonică devenea un succes, însă i se părea tragic că se ajunsese în punctul acesta, în care să fie nevoie de un asemenea serviciu. Fotografia alb-negru, neclară de pe poster, cu un băiat plângând, era regizată. Din câte știa Emma, băiatul era un copil model fericit, pe care agenția de publicitate îl alesese pentru că era micuț pentru vârsta lui. Imaginea era totuși puternică. Ochii lui triști păreau să o urmărească pe Emma prin birou, atrăgându-i tot timpul atenția cât de rău puteau oamenii să își trateze copiii.

Era ironic, așa considerase dintotdeauna, cum ea, care nu avea copii, lucra într-un domeniu în care copiii erau obiectul principal de interes.

Biroul Emmei era la fel de ordonat cum îl lăsase cu o săptămână în urmă: nici o foaie de hârtie nu acoperea lemnul strălucitor, fotografia ei cu Pete stătea într-un unghi perfect drept față de monitor, iar cutia pictată de lemn, în care își ținea agrafele

de hârtie, era la locul ei, lângă telefon. Doar tăviţa de corespondenţă, care dădea pe dinafară, stătea mărturie că lipsise o săptămână. Dosare, scrisori şi bucăţi îndoite de hârtie de copiator zăceau într-o grămadă pe punctul de a se prăbuşi, formând un turn deasupra tăvii de plastic.

— Te-ai simţit bine în vacanţă? o întrebă Colin Mulhall, ivit din senin şi sprijinit de marginea biroului Emmei, cu ochii strălucind iscoditor.

Colin, la cei douăzeci şi ceva de ani, responsabil adjunct al Departamentului de Publicitate şi al bârfelor din birou, era avid să obţină detalii personale. Emma simţea adeseori că MI5[1] făcuseră o greşeală enormă pentru că nu îl recrutaseră pe Colin. E drept că nu vorbea rusă sau irakiană şi poate nici măcar engleza nativă foarte bine, acum că se gândea, dar abilitatea lui de a aduna informaţii era extrem de dezvoltată. Nu era în stare să tehnoredacteze un comunicat de presă fără să folosească corectorul de ortografie de cel puţin patru ori, pentru a vedea dacă a scris totul corect, dar, dacă voiai să ştii de ce fata cea nouă de la contabilitate venea în fiecare dimineaţă cu ochii roşii, Colin era singurul care ar fi putut afla. Doar că Emma nu voia niciodată să afle bârfele. Nu era stilul ei. Crescută de o mamă care trăia şi respira prin bârfe, Emma dezvoltase o repulsie faţă de aruncatul cu noroi în alţi oameni. Emma nu voia să ştie dacă fata de la contabilitate avea opt iubiţi, se droga, avea un fetiş pentru ciorapii plasă sau umbla fără chiloţi.

— În regulă, spuse Finn Harrison, purtătorul de cuvânt al fundaţiei şi şeful lui Colin, căruia îi plăcea şi lui puţină bârfă, dar care respecta decizia Emmei de a nu fi părtaşă la aşa ceva.

---

1. Military Intelligence, Section 5 – Serviciu Secret din Marea Britanie (n.r.).

— Nu știu de ce lucrează pentru o fundație, având în vedere că nu e deloc darnică și nu are cel mai mic interes față de oamenii normali. În mod evident crede că e deasupra veștilor despre viețile noastre plictisitoare, spusese Colin ursuz.

Îl deranja poziția ei de conducere în firmă. Era superioara lui și asta îl măcina. El, Colin, trebuia să fie al treilea în ierarhie față de Edward Richards, nu mironosița de Emma Sheridan.

„Doamna Încrezută, cu soțul ei perfect și cu ținuta ei perfectă. Are probabil o relație cu șeful. Ușa ei e mereu închisă. Pregătește întâlniri, pe naiba." Date fiind circumstanțele, Colin și Emma nu erau tocmai cei mai buni prieteni. Emma evita copiatorul când Colin își copia laborios comunicatele de presă scrise cu greșeli. Dar, pentru că era a treia în ierarhie față de MD, Emma avea acces la multe informații spumoase, secrete, iar Colin încerca mereu să o atragă în conversații amicale.

Nu poate fi vorba despre asta, se gândi Emma cu suspiciune. Colin avea o poveste de spus.

— N-ai să ghicești în veci, spuse Colin acum, aranjându-și discret papionul (marca lui personală, cum îi plăcea să îl numească) și cămașa galbenă, veselă, care nu îl avantaja deloc din cauza tenului pământiu.

— Ai dreptate, probabil că nu o să ghicesc, îi răspunse Emma.

Ochii lui Colin se apropiară ușor.

— Edward o să aducă o firmă de Relații Publice să ne ajute cu linia telefonică. Consideră că nu avem destule recenzii favorabile.

— Asta e o nebunie, funcționează minunat, răbufni Emma. Nu-mi vine să cred că se gândește să facă asta fără să mă consulte și pe mine.

Devenind conștientă brusc că spusese prea multe, o tăie scurt.

— Mai bine m-aș apuca de treabă, Colin, spuse ea senină. Să scap de pânzele de păianjen adunate cât am fost plecată în vacanță.

— Egipt, nu? se interesă Colin, conștient că era trimis la plimbare, dar refuzând încă să plece. Lui Pete i-a plăcut?

Emma își pierdu răbdarea. Deschise ochii larg și îl privi cu furie:

— Pete nu a venit, Colin, spuse ea. Ne vedem mai târziu.

Lăsându-l pe Colin să interpreteze uluit acea frântură de dezinformare, Emma începu să își verifice corespondența. Măcar un pic de melodramă la birou îi abătea gândul de la criza din viața personală.

Capitolul opt

De pe locul ei de lângă scara rulantă, Emma o putea vedea pe Kirsten venind cu paşi mari prin aglomeraţia după-amiezii din mall, arătând exact aşa cum se simţea: bogată, sprintenă, frumoasă şi incredibil de sigură pe sine. Întârziase doar cincisprezece minute, ceea ce era un record, se gândi Emma, urmărind-o pe sora sa apropiindu-se, cu pasul sigur, ca al unui supermodel. Arăta extraordinar, ca de obicei. Părul lui Kirsten, acum o coamă castanie, venea în contrast perfect cu jacheta mică de piele de căprioară, de culoarea untului, purtată peste un tricou alb, mulat şi blugi prespălaţi. Emma ştia că ar fi arătat ridicol îmbrăcată aşa, însă Kirsten îşi purta hainele cu lejeritate. Cei care o cunoşteau pe Emma erau întotdeauna încântaţi să o cunoască pe Kirsten, pentru simplul fapt că arătau atât de diferit, ca în fotografiile înainte şi după dintr-un articol din vreo revistă de scandal.

— N-aş fi ghicit niciodată că sunteţi surori, suspinau, privind-o atent pe Kirsten, care era întruchiparea a ceea ce era şic, modern şi adorabil, pe când Emma era profund conservatoare şi aproape demodată.

Kirsten purta în casă ace drăguţe de păr, cu pietre preţioase şi se învârtea în încălţări moderne, care tropăiau zgomotos, în timp ce Emmei nici prin cap nu îi trecea să folosească orice altceva în afară de elastice de păr, cu care să şi-l prindă în coadă şi era un mare fan al botoşilor şi espadrilelor.

Dar, făcând abstracție de coafură, haine și machiaj, cele două surori aveau trăsături foarte asemănătoare. Amândouă aveau același nas acvilin, ochi de culoarea chihlimbarului și buze subțiri. Aici se terminau însă asemănările.

Încrederea în sine, atât de evidentă la Kirsten, îi conferea o frumusețe poznașă, pe care Emma era convinsă că nu o va avea niciodată. Emma aștepta până când sora ei urcă pe jumătate scara rulantă și începu să îi facă semn cu mâna, ca să îi atragă atenția.

Când Kirsten o văzu, porni spre ea încet și se așeză pe scaunul de alături, cu un suspin, scotocind după țigări prin geanta mică Louis Vuitton. Ca și smaraldul pătrat de pe degetul inelar, geanta era autentică.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse ea, așa cum făcea de fiecare dată când se întâlneau. Am vorbit la telefon cu o idioată dintre fetele din comisie și nu puteam să mai scap de ea. Știam că o să îți iei o cafea și o să te așezi, în cazul în care întârzii.

Își aprinse țigara și trase adânc în piept.

Emma nu se putu abține să nu o privească dezaprobator. Își făcea griji pentru sora ei mai mică și și-ar fi dorit ca ea să nu fumeze.

— Sunt Silk Cut White, pentru numele lui Dumnezeu, Em, spuse Kirsten prevăzătoare. E atât de puțină nicotină în ele, încât ți se fac pometii ca ai lui Tina Turner în timp ce tragi din ele ca să simți ceva, zâmbi Kirsten răutăcios. Foarte folositor pentru Patrick, tot trasul ăsta. Nu că, adăugă ea meditativ, ar fi cazul prea des în ultima vreme. O să fiu nevoită să comand niște Viagra, dacă nu își revine în curând.

— Ești groaznică, Kirsten, spuse Emma cu blândețe. Ce ar crede sărmanul Patrick, dacă ar ști ce lucruri îmi spui despre el? Ar muri de rușine să știe că îți expui viața sexuală.

Ținea la cumnatul ei sobru și muncitor și se întreba adesea cum naiba el și Kirsten reușiseră să

rămână căsătoriți timp de patru ani, fără ca unul dintre ei să sfârșească în boxa acuzaților, pe motiv de crimă.

— Doar ție îți spun lucrurile astea, Em, protestă Kirsten, privind-o inocent. Trebuie să vorbesc cu cineva, altfel o să înnebunesc. Numai muncă, muncă, muncă tot timpul în ultima vreme, bombăni ea. Nu se oprește niciodată. Nu ne mai simțim bine deloc.

— Păi, poate că, dacă ai începe să lucrezi din nou, nu ai mai fi atât de plictisită, replică Emma, mai tăios decât intenționase.

— Nu mă mai întorc la serviciu și cu asta basta.

Kirsten se înfioră și îi luă Emmei paharul gol de cafea ca să îl folosească pe post de scrumieră, deși se aflau în zona pentru nefumători.

— Nu am nevoie de bani și, în afară de asta, nu sunt făcută pentru muncă, Em. Am urât slujba aia nenorocită la compania de construcții, trezitul de dimineață și blocajul în trafic pentru ca apoi să se țipe la mine când ajungeam, deoarece întârziasem. În plus, lui Patrick îi place să își aibă cina pe masă când vine acasă. Nu pot să și muncesc, să și gătesc, nu-i așa?

— Kirsten, tu nu gătești. Dacă nu ar exista mâncarea gata gătită de la Marks & Spencer, sărmanul Patrick ar fi slab ca un țâr.

— Nu mă mai cicăli, spuse Kirsten cu bune intenții. Îți mai iau o cafea înainte să mergem la cumpărături?

La cafea discutară despre misiunea ieșirii la cumpărături: să cumpere un cadou pentru ziua de naștere a mamei lor, care va împlini șaizeci de ani miercurea următoare.

— Trebuie să fie ceva deosebit, spuse Emma, dar mi-am stors creierii și nu-mi vine nici o idee.

— Niciodată nu știu ce să cumpăr pentru mama. Hai să mergem, hai să ne grăbim.

Kirsten își stinse cea de-a treia țigară, se ridică și o luă înainte spre scara rulantă.

— A devenit din ce în ce mai complicat să îi alegi un cadou. Am întrebat-o zilele trecute dacă a folosit bonul acela de la salonul de frumusețe, pe care i

l-am dat de Crăciun și mi-a zis: „Ce voucher?". Pe cuvânt că o ia razna.

Îngrijorarea, care, în subconștient, nu îi dădea pace Emmei, ieși brusc la suprafață.

— Ce-ai spus?

— Că o ia razna. Păi, chiar o ia, Em. Înainte să plecați cu toții în Egipt, eram la telefon cu ea și m-a întrebat ce mai fac părinții lui Patrick. Adică, serios, tatăl lui a murit de doi ani. Crezi că ia vreun tratament care o amețește? Asta trebuie să fie. Până la urmă, trebuie să iei calmante ca să trăiești cu tata, așa că nu aș putea-o învinovăți...

În timp ce Kirsten pălăvrăgea, Emma se străduia să înlăture gândul care i se strecura în cap, ca argintul viu, de luni de zile: ceva nu era în regulă cu mama ei. Ceva nu era în regulă cu mintea ei.

Toată panica aceea de când fuseseră plecați, felul în care se agățase de problema cu banii egipteni și refuza să îi dea când erau la cumpărături, convinsă fiind că vânzătorii încercau să o înșele. Iar pe vas tot intra în altă cabină, ceea ce îl enervase pe Jimmy. Și felul în care își tot rătăcea lucrurile – ochelarii, șirul conversației. Nu era normal. Emma era convinsă de asta.

— Cred că ai dreptate, spuse ea tremurând.

— Serios? spuse Kirsten, care păru mulțumită, trecându-și mâna prin părul lucios. Credeam că îți plăcea mai mult de mine când aveam părul blond. Lui Patrick îi place la nebunie culoarea asta, zice că e foarte sexy...

— Nu, mă refeream la mama. Cred că începe să o ia razna. Ce frază oribilă. Pare atât de degradant. Ceea ce vreau să spun e că pare confuză și se poartă ciudat. Asta sună a... Emma ezită, refuzând să pronunțe cuvântul: ...demență senilă.

— Nu fi ridicolă, izbucni Kirsten. E mult prea tânără pentru așa ceva. Asta apare la oamenii în vârstă, nu la mama. Hai să nu mai discutăm despre asta, bine?

Kirsten nu putea să suporte să se confrunte cu greutățile vieții, iar pe vremea când era copil, deseori refuzase să vorbească despre lucrurile care o supărau, ca rezultatele îngrozitoare la examene și comentariile pe care i le făceau profesorii pe caiet, legate de comportamentul ei, care deranja orele.

— Îmi pare rău, Kirsten, spuse Emma ferm, trebuie să vorbim despre asta. Faptul că nu vorbim despre asta nu o să facă problema să dispară. E ca și cum ai avea un nodul la sân și nu te-ai duce la doctor – teoria lui „Dacă nu văd, nu îmi poate face rău".

— M-aș duce la doctor, dacă aș avea un nodul la sân, insistă Kirsten.

— Zise femeia care a refuzat să meargă la dentist timp de trei ani.

— Asta e altceva. Acum, sincer, nu mai avem timp, Em. Trebuie să cumpărăm ceva pentru mama și vreau să intru întâi la Mango și să văd dacă au ceva drăguț.

Emma renunță și își urmă sora în magazinul de haine. Nu avea nici un sens să te certi cu Kirsten când se hotăra în legătură cu ceva. În plus, probabil avea dreptate. Demența era o boală pe care o făceau oamenii bătrâni.

Kirsten se îndreptă cu pași mari spre rafturile cu teancuri de haine minuscule, așa că Emma se îndreptă spre raionul cu fuste lungi, potrivite pentru birou. După o privire atentă la câteva fuste banale, gri și negre, care arătau exact la fel ca toate celelalte fuste din dulapul ei, se apropie de raftul în care scotocea Kirsten, printr-un șir de bluzițe plasă, elastice, care arătau de parcă nu i-ar fi venit nici unui copil de opt ani. După ce alese două de un roz țipător, care fie s-ar fi potrivit de minune, fie deloc la culoarea părului ei, Kirsten trecu la raftul următor.

— Nu-i așa că sunt drăguțe? spuse ea, concentrându-și atenția la niște pantaloni minusculi, negri, cu câte o dungă argintie pe fiecare parte.

— Probează-i, spuse Emma mecanic, așa cum făcea de ani de zile, de pe vremea când erau adolescente și mergeau la cumpărături.

Rolul ei fusese să țină sacoșele și să aducă diferite mărimi, în timp ce Kirsten înfuria persoanele care așteptau la coada de la cabinele de probă, stând cel puțin o jumătate de oră înăuntru, aruncând lucruri ca Imelda Marcos într-un moment nebunesc în care își cumpăra pantofi.

— Da, cred că o să îi încerc. Dar o să îmi mai iau câteva lucruri. Nu are nici un sens să te dezbraci doar pentru două bluzițe și o pereche de pantaloni.

În timp ce Kirsten trecea în revistă ce era pe rafturi, cu privirea încordată, așa încât să nu piardă nimic din vedere, Emma se gândi la mama lor. Își dorea să fi fost precum Kirsten și să poată să nu înfrunte problemele. Dar nu putea. Ceva nu era în regulă cu Anne-Marie, era sigură de asta. Și spera – nu, se ruga – să nu fie demență senilă.

Citise puțin despre asta, articole peste care aruncase o privire, în revistele de femei, între paginile de modă și cele cu chestionare. Nu manifestase niciodată vreun interes deosebit pentru acest subiect, dar o curiozitate instinctuală de a citi despre suferința altor oameni, chiar și numai ca să-i mulțumești cerului că nu ți se întâmpla ție, o făcuse să adune câteva informații legate de boală. Un intrus insidios, care avansa treptat, intra în mintea oamenilor și prelua controlul, făcându-și simțită prezența prin momente de pierdere a memoriei, până să ducă la... ce exact? Emma nu știa prea bine la ce. Se murea de la asta?

Așteptând-o pe Kirsten în fața cabinei de probă, încercă să nu se mai gândească la așa ceva. Kirsten avea dreptate. Mama lor era prea tânără... nu-i așa?

— Mătușa Petra nu vine, nu? mormăi Kirsten, uitându-se pe lista de invitați concepută de Emma pentru cina de aniversare.

— Sigur că vine, spuse Emma, revenindu-și din starea meditativă, cu fața transpirată de căldură și de efort. E singura mătușă în viață a lui tata și el ar turba dacă nu ar fi invitată.

— E o scorpie ramolită și toată lumea o urăște, protestă Kirsten. Dacă tata vrea să o invite la ei acasă, asta e treaba lui. Nu văd de ce ar trebui să o suportăm și noi ceilalți.

— Da, izbucni Emma, sătulă de ifosele lui Kirsten, care nu mișca un deget pentru pregătirea mesei, de când sosise, cu o oră în urmă, cu părul ei proaspăt vopsit și fără nici o intenție evidentă de a face ceva folositor. Și mai exact, cine ar trebui să facă față scandalului monstru care s-ar isca dacă nu ar fi invitată? Eu, îți spun eu. Ar dura la nesfârșit.

— Emma, tu te auzi ce spui? Ești o persoană adultă, e casa ta și poți să inviți pe cine vrei. Tata n-are decât să izbucnească într-un acces de furie, dacă așa are chef. Ignoră-l. Eu una îl ignor.

Kirsten trecu peste listă cu unghiile ei liliachii:

— Monica și Timmy Maguire! Ah, o să îl ia pe bietul Patrick într-un colț și o să îl întrebe, ca de obicei, ce ar trebui să facă cu acțiunile. I-am spus lui Patrick ca data viitoare să îi perceapă o taxă.

— Ești al naibii de pricepută să le spui altora ce să facă, zise Emma nervoasă, sătulă în cele din urmă de vorbăria ei.

Îi era cald, transpirase, era epuizată și obosită până peste cap de Kirsten.

— Ai venit aici să mă ajuți sau, pur și simplu, să îmi arăți ce ființă imperfectă sunt?

Kirsten nu se lăsă provocată.

— Păstrează-ți cumpătul, surioară, îi răspunse ea. Ești nervoasă doar pentru că știi că am dreptate. Dacă nu-l înfrunți pe tata, într-o bună zi, ai putea la fel de bine să te muți înapoi acasă – pentru că ești oricum sub papucul lui.

Emma simți cum se umple de furie, ca un balon care se sparge brusc. Ochii i se umplură de lacrimi.

Gâsca nu era făcută nici pe jumătate, oaspeții ajungeau într-o oră, iar Pete, care promisese că va ajunge acasă devreme, întârzia din cauza unui client în Maynooth și nu avea să se întoarcă mai devreme de ora șapte.

— E ușor pentru tine să spui așa ceva, îi spuse lui Kirsten, simțind că se sufoca de cald, de furie și de plâns. Tu ai fost mereu preferata lor. Tu puteai să îi spui tatei să te lase în pace și îți zâmbea indulgent. Dar pe mine mă urăște; pentru el nu sunt în stare să fac niciodată ceva bine. Tot ce vreau e puțin respect – nu cer atât de mult, înțelegi?

Încercă să își șteargă lacrimile, dar ele continuau să curgă.

Dacă furia nu avea nici un efect asupra lui Kirsten, plânsul nici atât, motiv pentru care făcea față așa de bine comportamentului tatălui lor.

— Nu te urăște, surioară, spuse ea calmă, ignorând lacrimile Emmei. E autoritar, iar tu i-ai permis să facă din tine sacul lui de box. Nici eu și nici Pete nu te putem ajuta. Ești pe cont propriu. Doamne, Emma, dacă poți să conduci nenorocitul ăla de birou, cu siguranță poți să te descurci și cu tata, nu crezi? Acum ia zi, ce vrei să fac mai departe? Ai face bine să te duci sus și să te aranjezi sau Petra cea îngrozitoare va avea motiv să îți arunce câteva insulte, despre cum te-ai lăsat pradă delăsării, acum că te-ai căsătorit.

Dacă masa aniversară a reușit să dovedească ceva, atunci acel ceva era că temerile lor în legătură cu mama fuseseră nefondate. Anne-Marie veni la brațul soțului ei, toată un zâmbet și purtând cercei noi, gata să fie admirați.

— Nu-i așa că sunt minunați? întrebă ea cochetă, dând pe spate o șuviță lungă din părul auriu, care îi flutura liber pe umeri. Sunt de la tatăl vostru.

O sărută veselă pe Kirsten.

— Draga mea Kirsten, nu știu ce s-a întâmplat cu mine zilele trecute, am găsit bonul acela grozav,

pe care mi l-ai dat de Crăciun. Știu că e urât din partea mea, dar am uitat complet de el, iar acum nu mai e valabil; oricum a fost o idee minunată. Nu vedeam nimic cu ochelarii aceia vechi, dar uite – scoase o nouă pereche de ochelari, cu niște rame aurii, șic – am unii noi, iar cititul nu mai e o problemă. Bună Emma, draga mea. Ceva bine miroase de la bucătărie. Sper că nu e gâscă; știi că mătușa Petra zice că face indigestie de la ea, de când a mâncat atunci, la botezul lui Roland, în 1957.

Emma și Kirsten își rânjiră cu subînțeles.

— Un motiv în plus să gătim gâscă, nu crezi? șopti Kirsten.

Emma aprobă din cap, cu ușurare. Mama ei arăta foarte bine. Era evident că nu era nimic în neregulă cu mintea ei. Cineva care își putea aminti de efectele neplăcute ale unei indigestii petrecute la un botez din 1957, nu putea avea vreo problemă cu creierul.

O jumătate de oră mai târziu, toți oaspeții erau prezenți, învârtindu-se prin casă și pălăvrăgind. Emma stătea în bucătărie, lângă ușa de la camera de zi, călcând în viteză șervețelele pe care tocmai le scosese de la uscător. Mama ei ar fi luat-o razna, dacă i-ar fi adus șervețele de hârtie.

— Aveți o sufragerie minunată, o auzi spunând pe Monica Maguire. Îmi plac fotografiile astea, adăugă ea, admirând vizibil afișele cu Paul Klee, pe care Emma le adora.

— Ei bine, mie nu-mi plac, îl auzi Emma pe tatăl ei spunând morocănos. Cu toate astea, ce poți să faci. Vreau să spun, Anne-Marie și cu mine le-am dat banii de avans pentru casă și ne-ar fi plăcut să îi ajutăm cu sfaturi la decorat, dar așa sunt tinerii, nerecunoscători.

Emma stătea în spatele ușii de la sufragerie și simțea cum se umple de furie. Cum îndrăznea să le spună oamenilor că le dăduse banii de avans pentru casă! Cum îndrăznea! Asta era viața lor personală. Și oricum, nu li-i dăduse. Ea și Pete insistaseră să

îi ia ca pe un împrumut și chiar îi dădeau înapoi, punând bani în contul mamei ei, în fiecare lună. Dar să îi spui unui vecin la întâmplare despre asta, ca și cum ea și Pete erau niște copii sau niște pierde-vară care îi foloseau pe cei din jur... Asta era groaznic, oribil. O furie cumplită față de tatăl ei îi mocnea în sufletul liniștit. Doamne, cât îl ura pe omul ăla!

Capitolul nouă

Leonie nu era prea încântată de ea însăși. Deși își petrecuse o mulțime de ore văruind, până când o duru mâna, bucătăria tot nu arăta așa cum își dorise. Planul fusese simplu: inspirată de numeroasele emisiuni de la televizor despre cum să îți rearanjezi casa, Leonie se convinsese pe sine că și ea poate transforma o mică bucătărie dintr-o vilă de țară într-o cameră exotică, de inspirație egipteană, cu ajutorul unui var lavabil bleumarin, unor șabloane artistice și cu o cutie de vopsea spray metalizată. Din păcate, ceea ce părea ușor într-o jumătate de oră la televizor, cu o grămadă de ajutoare, tâmplari experți, un designer de interior și o întreagă echipă TV, gata să ajute la nevoie, nu era tocmai ușor în viața reală. După trei după-amiezi și o duminică întreagă petrecute printre ziare vechi, care îi ajungeau până la genunchi, cu animalele înghesuite într-o cameră, bucătăria arăta deplorabil. Doi pereți erau de un bleumarin înfiorător de închis, cu stele argintii, care ar fi trebuit să reflecte argintiul mânerelor pe care le cumpărase pentru dulapurile de bucătărie. Chiar și dulapurile de bucătărie fură vopsite într-un roz pal, ca să se potrivească cu lemnăria proaspăt vopsită și cu ceilalți doi pereți, dar, în loc să alunece frumos pe suprafețele pregătite cu grijă, vopseaua se uscase cu multe picături, așa că ușile arătau de parcă făcuseră varicelă.

Ideea ei de a avea stele pe tavan fusese minunată și foarte celestă, dar bleumarinul aplicat peste tot făcuse încăperea să pară mică și, mai rău decât atât, pentru că era orientată spre sud, cam întunecată. Așa că vopsi din nou, obosită, pereții. Au fost necesare trei straturi de roz pal ca să acopere albastrul.

Între timp, marginea pictată pe care cartea de desene împrumutată de la bibliotecă o descria ca pe un motiv de inspirație egipteană, cu păsări și animale, semăna mai degrabă cu ceva ce ar fi mâzgălit un copil nepriceput de patru ani, în prima zi de grădiniță, între făcut pipi pe scaun și smiorcăitul după mami.

— E puțin cam îndrăzneț, Leonie, îi spuse mama ei cu blândețe când ajunse, în acea după-amiază, cu un buchet de flori din grădina ei și cu chec de casă pentru ceai, ca să sărbătorească întoarcerea copiilor.

— Îmi place mai mult azi, spuse Claire, găsind o vază pentru trandafirii albi și punând, în același timp, ceainicul la fiert. Ar fi fost prea întunecat să rămână totul albastru.

— Așa e.

Plină de vopsea și epuizată după patruzeci și opt de ore de vopsit, Leonie se simțea distrusă. Jambierele ei negre erau ca o pată Rorschach de picături roz și vopsea albastră, iar tricoul gri, vechi, al lui Danny nu arăta nici el mai bine. Fiecare centimetru de pe mâinile ei era plin de vopsea uscată și avea nevoie de cel puțin o oră ca să se curețe în baie.

— Ce-ai făcut toată ziua, mamă? întrebă Leonie, întinzându-și mâna sub masă ca să îi mângâie lui Penny urechile mătăsoase.

Penny, care fusese ignorată în timpul zugrăvitului, mârâia de fericire.

— Am lucrat ore în șir la rochia de mireasă a fiicei doamnei Byrne. Ar trebui legate amândouă. De câte ori fac ceva, se răzgândesc și trebuie să desfac. Doamna Byrne insistă să fie de față în timp ce cos, iar pisicile i se tot bagă printre picioare, așa că e veșnic plină de păr. O să rămân fără bandă adezivă tot curățând părul de pe rochia ei.

Mama lui Leonie fusese croitoreasă, iar când a ieșit la pensie și-a început propria afacere de croitorie. Era foarte pricepută, iar camera ei cea mică din față era mereu plină de clienți interesați, care voiau rochii de ocazie sau costume de nuntă, făcute la un preț de nimic.

Claire își scoase țigările și își aprinse una.

— Am terminat la cinci și am venit aici să iau o pauză. Fac niște ceai sau te grăbești?

— Ai terminat la cinci? se prăbuși Leonie pe scaun, în timp ce cuvintele deveneau difuze. Cât e ceasul acum? Mi-am scos ceasul, ca să nu se umple de vopsea, dar aveam impresia că e cel mult ora trei.

— E cinci și jumătate.

— Oh, Doamne, copiii ajung într-o oră, se văicări Leonie. N-o să reușesc să mă schimb și să și ajung la aeroport în timp util.

— Păi chiar mă gândeam că ești cam relaxată, ținând cont că trebuie să ajungi în curând la aeroport. Dar de ce vrei să te mai schimbi? Du-te așa, spuse mama ei cu un aer rezonabil.

— Voiam să arăt drăguță pentru când se întorc, spuse Leonie, scotocind pe sub ziare după chei. Voiam să arate și casa minunat...

— Vor fi atât de bucuroși să te vadă, nu o să îi deranjeze deloc vopseaua de pe pereți. O să fac repede ceva de mâncare pentru cină pentru voi toți, bine?

Obosiți după zborul peste ocean, cei trei apărură cu o întârziere de treizeci de minute, în spatele unui cărucior plin de pungi de plastic, rucsacuri și valize, unele peste altele. Mel și Abby nu erau bronzate, ca urmare a sfaturilor din multe articole din revistele pentru adolescenți care avertizau cititorii în legătură cu problema cancerului de piele. Danny, în schimb, era negru ca noaptea. Toți trei erau îmbrăcați în haine noi, ceea ce o făcu pe Leonie să se simtă imediat vinovată: tatăl lor crezuse, în mod evident, că erau îmbrăcați ca niște amărâți și îi echipase din

cap până în picioare în haine noi. Ea era o mamă rea, neglijentă, care își cheltuise banii pe vacanțe, în timp ce copiii aveau nevoie de lucruri noi. Nu luă în seamă faptul că cel puțin trei sferturi dintre hainele ei veneau de la magazine de mâna a doua.

Mamele se presupunea că trebuiau să se îmbrace în haine ponosite și jerpelite, în timp ce copiii erau îmbrăcați în cele mai noi haine de firmă și tot felul de pantofi sport de la Nike, la care li se făcea reclamă non-stop la MTV.

— N-o să-ți vină să crezi, țipă Mel entuziasmată, imediat ce noile haine fură admirate și ajunseră în mașină, hurducăindu-se pe șosea.

— Da, Mel are un prieten, o întrerupse Danny.

— Nu-i adevărat, țipă Mel.

— Ba da, spuse Danny, care nu mai părea un băiat de nouăsprezece ani, ci mai degrabă o soră geamănă de paisprezece ani.

De fapt, o soră a lui Mel. Abby era atât de matură, încât nu părea de paisprezece ani, ci de patruzeci.

— Ba nu! Și nu asta voiam să spun! urlă Mel.

— Încetați, spuse Leonie, care și-ar fi dorit să fi așteptat măcar un kilometru de la aeroport, până să înceapă inevitabila hărmălaie.

Danny și Mel se stârneau unul pe celălalt ca iasca și cremenea. Orice discuție între ei se transforma într-o ceartă. Probabil pentru că erau atât de asemănători. Abby era meditativă și serioasă, ca tatăl ei. Frații ei erau exact opusul.

Propoziția preferată a lui Mel de când avea patru ani, era „Vreau... a lui Danny": mâncarea lui Danny, sucul lui Danny, jucăriile lui Danny. Dacă el avea ceva, voia și ea. Iar el, la înțeleapta vârstă de nouă ani, era la fel de rău. Jucăria de pluș preferată a lui Mel – fără de care refuza să se ducă la culcare – fusese ascunsă împreună cu colecția lui Danny de Action Man timp de trei nopți fără sfârșit, de neliniște și nesomn, până când Leonie le găsi, când dădu cu aspiratorul.

Cearta de acum se domolea doar pentru că Danny se hotărâse să se joace cu noul lui Discman și își puse căștile în urechi cu un rânjet plictisit care spunea: „Ah, femeie!". Leonie se înfioră gândindu-se cât costă un Discman. Sute de dolari, fără îndoială. Ray probabil câștigă o grămadă.

— Să îi spun? îi șopti Abby lui Mel.

— Da.

Mel era îmbufnată acum. Se uita fix pe geam, cu fața ei mică, încruntată într-o grimasă bosumflată. Frumoasa familiei, Mel era drăguță chiar și când era îmbufnată. Cu ochii mari, negri, ca ai tatălui ei, cu sprâncene arcuite delicat, piele translucidă și buze pline, arăta ca un fotomodel adolescent încercând să pară prost dispusă la o ședință foto.

— Să îmi spui ce? întrebă Leonie, încântată și nerăbdătoare să audă absolut toate detaliile veștii lor.

— Are legătură cu tata..., începu Abby ușor.

Mel nu avea stare. Simți nevoia să o întrerupă:

— Se căsătorește, strigă ea. Cu Fliss! E superbă, știe să schieze și suntem invitați cu toții în Colorado cu ei – și la nuntă. O să ne facă rochii la comandă. Eu vreau una scurtă, cu cizme înalte.

Tăcu primind un ghiont în coaste de la sora sa geamănă.

— Știu că pare brusc, mamă, spuse Abby delicat, mai înțeleaptă decât alte fete de vârsta ei și știind că era posibil ca mamei ei să îi fie greu să primească astfel de vești.

Brusc, se gândi Leonie, chinuindu-se să își țină privirea fixă la drum. Nu „brusc" era cuvântul. Ray se recăsătorea. Abia dacă putea accepta vestea. Ea era singură și fără nici o perspectivă amoroasă la orizont, în timp ce el, despre care credea că se va chinui să se mențină pe linia de plutire pentru că era atât de tăcut, atât de introvertit, că rămăsese cu inima frântă când se despărțiseră cu zece ani în urmă, era îndrăgostit și se căsătorea.

I se puse un nod în gât, dar se simți liniștită că era Danny cel care stătea în față, lângă ea, Danny, cel care nu observa nimic, care era concentrat la Discman-ul lui și la vreun ritm asurzitor. Abby, care era atât de atentă, ar fi observat imediat ochii plini de lacrimi ai mamei sale.

— Ei bine, reuși ea să spună, deși cuvintele aproape că îi stăteau în gât, asta e minunat. Când e ziua cea mare?

— În ianuarie, spuse Mel visătoare, văzându-se deja în rochia până sub fund, din mătase subțire, cu picioarele ei lungi, în cizme până la genunchi, provocându-le atacuri de cord bărbaților de vârstă mijlocie.

— Familia lui Fliss are o cabană în Colorado, iar ei vor să facă o nuntă iarna, în zăpadă. Închipuie-ți! Noi pe schiuri. Asta o va potoli pe mucoasa de Dervla Malone să se mai dea mare cu vacanțele ei. Vaca proastă crede că e șic să te duci în Franța în vacanță! Ha ha. Poate să mă pupe în fund.

— Melanie!

Leonie evită la mustață un șofer de autobuz și îi aruncă fiicei ei o privire furioasă în oglinda retrovizoare.

— Dacă ăsta e vocabularul pe care l-ai deprins în vacanță, nu o să te mai duci nicăieri. La noi în casă nu se înjură.

Mel își dădu pe spate părul ei drept, șaten închis, cu nepăsare, ridicându-și în vânt nasul mic și perfect.

— Relaxează-te, bolborosi ea în șoaptă.

— Te-am auzit, îi răspunse Leonie dur.

— Of, mamă, se apără Mel, hotărându-se să fie împăciuitoare, în caz că nu i se va da voie să meargă la nuntă. Îmi pare rău, dar astea nu sunt cuvinte urâte. În Boston oamenii vorbesc așa tot timpul. Adică, toată lumea în Irlanda spune „futu-i" o dată la cinci minute. Toți prietenii tatei vorbesc așa. Ei au impresia că spunem super-futu-i-market.

— Mel! o dojeni Abby.

— Nu folosim tot timpul cuvântul acela și nu vreau să te aud nici pe tine că îl folosești, ai priceput?

izbucni Leonie, întrebându-se de ce reuniunea familiei Von Trapp nu mergea așa cum anticipase.

Se gândise că o să fie întâmpinată cu îmbrățișări enorme și șoapte printre lacrimi: „Mamă, ne-a fost atât de dor de tine, n-o să mai plecăm niciodată".

Un copil devenise american peste noapte și abia aștepta să se întoarcă să o vadă pe logodnica tatălui ei, celălalt era total absorbit de muzică și refuzase să fie îmbrățișat. Doar draga și blânda de Abby părea oarecum încântată pentru că s-a întors acasă.

— Povestește-mi despre băiatul ăla superb cu care nu ești împreună, îi zise Leonie lui Mel, în încercarea de a reface conversația.

Ambele fete chicotiră.

— Îl cheamă Brad, explică Abby cu pasiune. Are șaisprezece ani, e înalt, cu părul blond și conduce o mașină de teren. I-a plăcut la nebunie de Mel. Ne-a dus pe amândouă la o pizza.

— Brad, hmm, spuse Leonie cu un zâmbet prefăcut, în timp ce își făcea scenarii.

Un puști de șaisprezece ani, cu propria lui mașină de teren, care ieșea cu fetița ei! Melanie avea doar paisprezece ani – matură pentru vârsta ei, într-adevăr, dar tot paisprezece ani avea. Oare la ce naiba se gândea Ray? Ar fi putut fi abuzată, violată, orice!

— Părinții lui sunt prieteni cu tata și nu am stat mult, adăugă Abby. Tata a zis că îl omoară pe Brad dacă lipsim mai mult de o oră și jumătate, iar pizzeria era chiar la colțul străzii.

— Nu mi-a plăcut de el chiar atât de mult, spuse Mel senină. E prea imatur pentru mine.

— Ba nu era, protestă Abby și adăugă cu tâlc: era foarte drăguț.

„Aș fi vrut să mă placă pe mine, nu pe Mel", erau cuvintele nerostite.

Pe Leonie o durea sufletul pentru fiica ei mult iubită, cea care îi semăna atât de mult. Abby nu avea nimic din frumusețea naturală a surorii ei gemene, Mel. Abby era la fel de înaltă ca Mel, dar

plinuță, cu un corp solid, cu părul șaten, ca al lui Leonie înainte să și-l decoloreze și o figură plăcută, rotundă, care era animată doar de ochii albaștri, strălucitori, ca ai mamei ei. Abby era ca o mașină de familie, pe care te puteai oricând baza, în comparație cu Ferrari-ul capricios și elegant, care era Melanie, iar ea știa asta foarte bine.

Leonie o adora și vedea enorm de multă frumusețe și putere de caracter în figura blândă și iubitoare a lui Abby. Dar fetele de paisprezece ani nu vor putere de caracter: vor să arate grozav, ca starurile de cinema și vor ca băieții să le cadă la picioare, ca muștele. Mel era astfel, iar Abby nu. Din păcate, mamei lor nu îi stătea în putere să facă ceva ca să echilibreze balanța.

Acasă, fetele se grăbiră să iasă din mașină, nerăbdătoare să o vadă pe draga lor Penny, pe Clover și pe Herman.

— Penny, strigară la unison, în timp ce bunica lor deschise ușa din față, iar Penny ieși iute afară, ca un tigru ținut în cușcă, nebună de încântare.

Avu loc o enormă îmbrățișare de grup, toată lumea încercând să o mângâie pe Penny și să li se arate care dintre ei era preferat și de care îi fusese cel mai dor. Cu indiferența tipic felină, Clover refuză să fie smotocită, dădu din coadă a dezaprobare și plecă în grădină.

— E afectată de aburii de la vopsea, mormăi răutăcios mama lui Leonie.

Bagajele fură lăsate neglijent pe hol, așteptând să fie târâte de Leonie prin camere.

— Mamă! spuse Mel îngrozită, când intră în bucătăria care fusese de culoarea magnoliei ultima dată când o văzuse. Ce-ai făcut?

— A avut loc o orgie cu Francis Bacon, râse Danny, venind în urma surorii lui și holbându-se la zona cu dezastrul viu colorat, pe care bunica ei nu apucase să o curețe complet. Ai ajutat-o și tu, buni?

— Nu și nu o mai tachinați pe sărmana voastră mamă. A încercat să înveselească puțin locul, spuse

ea sever, îndreptându-se spre aragaz, unde fierbea o tocăniță apetisantă de pui. Mama voastră are nevoie de o mână de ajutor la curățenie.

— Am telefoane de dat, spuse Mel, ieșind repede din cameră, la gândul că o să-și strice unghiile strângând toate ziarele alea și curățând vopseaua uscată.

Fliss îi făcuse o manichiură franțuzească înainte să plece spre aeroportul Logan. Munca în casă le-ar fi stricat și voia să aibă mâinile perfecte pentru ziua următoare, când îi va face o vizită dușmanului și totodată presupusei sale prietene, Dervla Malone.

— Și eu.

Danny dădu bir cu fugiții, lăsându-le pe Abby, mama, bunica cu Penny, care era încă veselă în mijlocul ziarelor pătate de vopsea și al cutiilor.

— Te ajut eu, mamă, spuse Abby binevoitoare.

— Nu, draga mea, o să mâncăm în sufragerie, hotărî Leonie, privind tristă la haosul din bucătărie, dezamăgită că nu era în stare să facă o curățenie cum se cuvine.

O să strângă toate ziarele într-un sac și asta va fi tot, pentru moment.

— Mulțumesc că ne-ai așteptat cu mâncarea gata, adăugă ea, pupându-și mama pe obraz.

Au mâncat pe genunchi, în sufragerie, cu televizorul pornit, în timp ce Danny stătea cu telecomanda în mână și muta de pe un canal pe altul, printre înghițituri de pui și orez.

Verde, se gândi Leonie, uitându-se în jur, la camera mică, dar confortabilă, cu pereții de un verde măr și o mulțime de plante. În verde ar fi trebuit să zugrăvească bucătăria. Nu bleumarinul acela oribil. Dacă mai rezistau o săptămână cu el pe pereți, o să refacă tot la următorul sfârșit de săptămână. Poate un verde mai pal...

Cuvintele lui Mel o săgetară, abătându-i gândul de la zugrăveală.

— ...Fliss e chiar drăguță, îi șoptea Mel bunicii ei, care dădea înțelept din cap și încerca să nu privească spre fiica sa.

Leonie simțea că îi arde fața, știind că mamei sale îi era milă de ea; nu putea suporta asta. Lui Claire îi plăcuse de Ray și fusese foarte tristă când divorțaseră.

— Balta nu are chiar așa mult pește, atunci când cauți activ, Leonie, îi spusese ea cu blândețe la vremea respectivă. Vă iubiți: nu poți să mergi mai departe și să încetezi să mai cauți dragostea adevărată? Mă tem atât de tare că vei regreta asta.

Zece ani mai târziu se pare că avusese dreptate, se gândi Leonie cu amărăciune. Ray avusese mai multe relații de durată, de când se despărțiseră, în timp ce ea, marea încrezătoare în dragostea adevărată, avusese atât de puține întâlniri, încât ideea ei de emoție romantică era să flirteze cu poștașul. Iar poștașul era trecut de șaizeci de ani și cărunt.

Se prefăcea că e atentă la serialul la care se uita Danny și trăgea cu urechea la Mel, care îi povestea bunicii ei totul despre vacanță.

— Casa lui tata e minunată, dar nu e suficient de mare pentru noi toți, buni, deși toate dormitoarele aveau baia lor, spuse fata, care crescuse într-o succesiune de case mici, iar acum trăia într-o vilă de țară cu o singură baie, la care era mereu coadă. Fliss vrea să transforme unul dintre dormitoare într-un dressing numai pentru ea. Are atât de multe haine!

Mda, mormăi Leonie pentru sine. Probabil numai fuste cât palma și chestii de piele. Își închipuia ceva de genul unei majorete, cu părul blond, lucios și dinți care nu rontăiseră niciodată prea multe Curly-Wurly de zahăr pe vremea când era copil. Sau poate era o femeie de afaceri foarte înțepată, încă o avocată, care purta numai costume apretate, ca în *LA Law*. Brusc Leonie se opri, simțindu-se oripilată de ea însăși. Ce era în neregulă cu ea, se întrebă ea deodată. Ea fusese cea care își dorise să se despartă de Ray, ea începuse tot procesul agonizant de separare și divorț – deci de ce era acum geloasă pe superba

Fliss? Avea și el dreptul la o altă viață; în fond, ea îl împinsese spre asta, nu?

În ce fel de persoană se transforma, dacă îi refuza lui Ray puțină fericire? Într-o scorpie, în ce altceva? Într-o scorpie rigidă.

Abby mâncă foarte puțin la cină. De obicei înfuleca tot, mânca mai repede decât sora ei geamănă, care mușca delicat, câte puțin. Acum însă, Abby învârtea obosită bucățelele de pui prin farfurie.

— Te simți bine? o întrebă Leonie îngrijorată, uitându-se peste măsuța de cafea, spre locul în care stătea Abby, lângă bunica ei, pe sofaua extensibilă.

Abby zâmbi senină.

— Sunt bine, mamă, sunt bine, îi răspunse ea. Doar că nu îmi e foame.

— Asta e o premieră, izbucni în râs Danny.

Ochii lui Abby străluceau, dar nu spuse nimic.

Leonie îi zâmbi încurajator și își promise să îl strângă de gât pe Danny, când o să îl prindă singur. Habar nu avea să scrie corect „precauție", darămite să știe ce înseamnă. Abby strânse farfuriile în liniște și le duse la bucătărie, în timp ce Mel cotrobăia într-o geantă foarte modernă, de vinil, pe care Leonie nu o mai văzuse până atunci. Încă niște atenții de la un tată iubitor.

— Pozele din vacanță, anunță Mel veselă, găsind un teanc enorm de plicuri cu poze. Abia aștept să ți le arăt, mamă.

Leonie își afișă un zâmbet rigid și speră să poată simula puțină bunăvoință la vederea frumoasei Fliss.

Leonie, Claire și Mel se înghesuiră toate pe cele două locuri ca să se uite la fotografii. Prima serie de poze erau tipice pentru Mel – unele erau poze cu oameni fără cap sau poze cu magazinele fermecătoare din Boston, în care lumina reflectată în vitrină făcea să nu vezi nimic în poză.

— Nu știu de ce nu au ieșit deloc, spuse Mel consternată, în timp ce încercau cu toții să își dea seama cine e cine într-o poză foarte neclară.

Următorul teanc de poze era ceva mai bun.

— Astea sunt făcute de mine, spuse Danny țanțoș, din poziția lui de rege al telecomenzii.

După câteva poze cu fetele și cu Ray, care arăta sănătos și bronzat, apăru și Fliss.

— Asta e din ziua când am luat feribotul până la Martha's Vineyard, spuse Mel melancolică, în timp ce îi dădea poza mamei ei.

Leonie se holbă șocată. În locul femeii tinere și superbe pe care și-o imaginase, Fliss era cel puțin de-o vârstă cu ea. Dar asemănările se terminau acolo. La fel de înaltă ca și Ray, era suplă, brunetă cu părul tuns băiețește și cu genul acela de figură frumoasă, fără riduri, care o făcu pe Leonie să se întrebe când o va solicita Revlon pentru o reclamă la cremă hidratantă pentru femei superbe, trecute de patruzeci de ani. Purta blugi uzați, pe niște picioare care nu se mai terminau și un tricou polo, băgat în pantaloni. Zâmbea în toate pozele, fie că îl îmbrățișa pe Ray sau că râdea cu Mel sau cu Abby, care era timidă față de aparatul foto. Până și Danny fusese constrâns să intre în cadru și pozase lângă Fliss, pe feribot, cu părul lung în bătaia vântului.

— E foarte drăguță și foarte deșteaptă. E avocat la firma lui tati, se alintă Mel mai departe, fără să își dea seama că Leonie îi dăduse poza mai departe lui Claire cu mișcările înghețate ale unui robot. Are haine foarte frumoase. Tata o tachinează că a fost votată doi ani la rând cel mai bine îmbrăcat avocat!

Leonie știa că ea nu va fi niciodată votată cea mai bine îmbrăcată femeie, decât dacă bluzele de mătase de mărimi foarte mari și fustele voluminoase, care acoperă tot ar deveni brusc *haute couture*.

— Cel mai ciudat mi s-a părut că nu se fardează niciodată, adăugă Mel cu stimă, bătând ultimul cui la sicriul mamei ei. Rimel, puțin luciu de buze și asta e tot. Deși își face unghiile. Toată lumea face asta în America.

Leonie se gândi la propria ei față, turtită ca o plăcintă, și la minutele lungi pe care și le petrecea aplicându-și în fiecare dimineață o mulțime de farduri. Nu ar fi ieșit din casă fără contur de buze, dermatograf negru și fard de obraz, nici pomeneală doar de puțin luciu de buze și rimel.

Mândria din vocea fiicei ei, pe când vorbea despre această viitoare mamă vitregă elegantă și încântătoare, o făcu să se întrebe ce credea Mel cu adevărat despre ea. Oare Mel și-ar fi dorit să fi avut o mamă ca Fliss, în locul uneia nostime, care flirta cumplit și râdea zgomotos, până și la glumele cele mai proaste, numai ca să își acopere propria nesiguranță? Se privi dureros prin ochii lui Melanie: o femeie mare și grasă, care încerca să își ascundă masivitatea cu haine ridicol de vaporoase și care încerca să se facă interesantă prin machiaj.

— E timpul pentru *Coronation Street*, anunță Claire cu voce tare. Va trebui să lași restul de poze pentru mâine, Mel – nu pot să ratez *Coro*. Acum fugi până la bucătărie și fă-ne o cană de ceai. Sunt o femeie bătrână și am nevoie să mă hrănesc. Ar fi buni și niște biscuiți.

Mel răspunse vocii bunicii ei cu absolută obedientă. Prin stilul ei, Claire reușea să se facă ascultată, se gândi Leonie, recunoscătoare pentru întrerupere. Dacă Leonie ar fi cerut ceai, Mel s-ar fi târguit: „Să facă Abby. Ea oricum e la bucătărie".

Astfel, își strânse pozele și se duse să facă ceai, fredonând o melodie fericită, pentru sine.

— Schimbă canalul, Daniel, îi porunci Claire imperios.

Danny schimbă canalul, iar melodia de la generic a serialului invadă camera. Claire o mângâie pe Leonie pe genunchi într-un gest de solidaritate. Leonie știa că mama ei nu ar fi vorbit niciodată despre noua iubire a lui Ray, decât dacă i s-ar fi cerut părerea, dar știa foarte bine cât de mult suferea Leonie, pentru simplul motiv că o cunoștea atât de bine.

Au stat două ore la televizor, până când Claire anunță că pleacă.

— Am de făcut patru rochii de domnișoare de onoare și trebuie să le termin săptămâna asta, așa că e nevoie să mă apuc din timp de ele, spuse ea, în timp ce își lua cheile din vasul de ceramică de pe hol.

Fetele ieșiră din camerele lor să își ia la revedere; Danny bolborosi un „la revedere" din bucătărie, unde își făcea un sendviș cu brânză și pâine prăjită.

Claire își îmbrățișă fiica la sfârșit: o îmbrățișare strânsă și reconfortantă.

— Sună-mă mâine, dacă ai nevoie să stai de vorbă, a fost tot ce i-a spus, un mesaj codat, care însemna: dacă vrei să te smiorcăi la telefon în legătură cu Ray și Fliss.

După ce Claire plecă, Leonie începu să facă curat prin casă, mai întâi în sufragerie și apoi în zona calamitată, care era bucătăria. Mel lăsase fotografiile pe masa de cafea din sufragerie, iar Leonie se simți atrasă de ele ca un magnet. Voia să se uite din nou la ele, să vadă cât de frumoasă era Fliss, cât de suplă, cât de perfectă.

Ca o persoană la regim, atrasă invariabil de batonul de KitKat, ascuns în fundul bufetului, nu putea să reziste tentației de a se uita. Spera că Danny era absorbit de vreun serial polițist și nu va observa. Pe tăcute, luă pozele cu ea în dormitor. Penny o urmă cu loialitate și se întinseră pe pat împreună, în timp ce Leonie trecea printre plicurile cu poze cu un sentiment de vinovăție.

Temându-se că Mel ar ști în ce ordine erau pozele, Leonie le frunzări una după alta, ca să nu le amestece. Erau mult mai multe poze cu Fliss decât îi arătase Mel.

Într-una erau, evident, cu toții la o cină într-un restaurant pretențios. Mel stătea lângă Fliss, purtând ceea ce părea o bluză strălucitoare, de femeie matură, pe care Leonie nu o recunoștea. Abby arăta ca de obicei, într-un tricou alb, dar Ray era total

transformat. Arăta la fel de luminos ca bluza lui Mel. Următoarea poză era un prim plan cu Ray și Fliss, iar fața lui era veselă, într-un fel pe care Leonie nu își amintea să îl fi văzut vreodată. Părea într-adevăr mulțumit. Nu arătase niciodată așa pe vremea când era cu ea, se gândi Leonie tristă.

Se uită peste restul de poze, simțindu-se mai istovită ca oricând. După o vreme, le puse înapoi în plicuri și le băgă în coșul vechi de răchită de pe masa din bucătărie, în care ținea facturile și scrisorile. Astfel, dacă Mel le căutase între timp, Leonie putea să îi spună că le pusese bine, în coș.

În camera fetelor, Abby era în pat, citind *Mândrie și prejudecată*, cartea ei preferată, iar Mel era la masa de toaletă, demachiindu-se cu grijă.

Ăsta era un obicei nou, observă Leonie. În mod normal, Mel nu își bătea capul cu nici un fel de ritual de demachiere; își imagina, fără să se îngrijoreze, că acneea era ceva specific pentru alte fete, mai puțin frumoase și niciodată nu își ștergea nici măcar rimelul, pe care oricum nu ar fi trebuit să îl folosească. Acum își ștergea cu sârguință fața cu dischete de bumbac, de parcă ar fi fost un pictor restaurator, care lucra la un Monet foarte neclar.

Leonie se așeză pe marginea patului lui Mel.

— E minunat că sunteți înapoi acasă, spuse ea, dorindu-și să nu se simtă ca un intrus în dormitorul lor după o absență de numai trei săptămâni.

— Mda, bolborosi Mel. Mi-aș dori totuși să nu ne fi întors la școală. Nu-mi place la școală. Mi-ar fi plăcut să fi fost ianuarie.

În mod bizar, Abby nu avea chef de vorbă. De obicei își urma mama în pat, așezându-se turcește la picioarele patului, jucându-se cu urechile catifelate ale lui Penny și vorbind despre o mie și una de lucruri, până când își dădeau seama că e unsprezece și jumătate și bombăneau la gândul că a doua zi trebuiau să se trezească la șapte. În seara asta însă, o privi zâmbindu-i ușor și ciudat lui Leonie și se

întoarse la cartea ei, în mod evident fără chef să intre în vreo conversație. Poate și ei îi era dor de Fliss cea perfectă, se gândi Leonie cu tristețe.

Fără intenția de a le sta în cale, se retrase. Stinse toate luminile de pe hol, încuie ușa din spate, după ce Penny se întoarse de afară unde fusese să își facă nevoile și îi zise lui Danny să nu dea televizorul prea tare. Apoi se duse la culcare.

Rareori își pornea radioul seara, dar, în seara asta, se simțea singură, așa că răsuci întrerupătorul. Era o emisiune târzie de dezbateri, iar tema era agențiile matrimoniale.

— Unde ți-ai putea găsi pe cineva, fără o mână de ajutor? zicea o femeie, răspunzându-i unui bărbat, care sunase și care era de părere că a plăti pentru a cunoaște pe cineva era ultima speranță a celor complet neajutorați.

— Pun pariu că arăți ca o vacă bătrână, o întrerupse bărbatul, mulțumit de sine, spunând că el era căsătorit și avea patru copii.

— Iar eu pun pariu că nevastă-ta te înșeală, țopârlan bătrân ce ești, îi răspunse femeia.

Moderatorul radio interveni, simțind că discuția se îndrepta spre trivialități, care ar fi trebuit cenzurate.

— Vom reveni după știri, spuse el calm, pentru un interviu cu un cuplu care a găsit dragostea adevărată prin anunțurile matrimoniale.

Pe Leonie o captivă emisiunea. O oră mai târziu, închise radioul, stinse lumina și se așeză în pat, pe întuneric. Nu era singura în situația asta, până la urmă. Erau o grămadă de oameni care se simțeau singuri și care nu știau unde să se ducă pentru a cunoaște noi parteneri, oameni care se simțeau și ei prea bătrâni pentru peisajul de douăzeci și ceva de ani din baruri și prea tineri pentru ceaiurile dansante. Femeia de la radio fusese în aceeași situație: o femeie singură, care nu își putea imagina că se va mai îndrăgosti vreodată. După două anunțuri la ziarul local din Belfast, se întâlni cu un bărbat minunat.

Acum se căsătoreau și urmau să fie subiectul unui documentar despre găsirea dragostei pe căi neobișnuite. De ce n-aș încerca și eu, se întrebă Leonie. Dacă ar avea un bărbat, nu s-ar simți deprimată în legătură cu Ray și Fliss, nici pentru felul în care Mel părea să se plictisească acasă, nici pentru cât de tare se îngrășa sau pentru orice altceva.

Își băgă degetele de la picioare sub cuvertură și se gândi la noua perspectivă incitantă asupra vieții ei amoroase: va publica un anunț sau se va înscrie la o agenție matrimonială. Misiunea ei, în cazul în care se hotăra să o accepte, era să găsească un bărbat. Asta era, trebuia să aibă pe cineva. Și apoi se va simți mai bine cu ea însăși. Nu-i așa?

— Ce înseamnă SU? întrebă Leonie, uitându-se la horoscopul ei în bucătăria cea mică, în cele zece minute în care încercau să mai prindă câte ceva din fiecare zi, între turele de dimineață și începutul operației.

Angie, singura femeie veterinar din cabinet, își ridică privirea de la cuvintele încrucișate, pe care le făcea fără nici un efort în fiecare dimineață, în exact șapte minute.

— Simțul umorului, răspunse ea cu accentul ei australian vioi.

Ochii ei gri limpezi o priviră interogativ pe colega sa.

— De ce?

— Nimic.

Trecu o clipă.

— Te gândești la anunțuri matrimoniale? întrebă Angie.

Leonie se înroși și zâmbi. Era întotdeauna o prostie să o duci de nas pe Angie, care era una dintre cele mai istețe femei pe care le cunoștea.

— Da. Disperată, nu? Nu o să întâlnesc niciodată un bărbat pe aici, nu-i așa?

— Nu, asta dacă nu cumva vrei să fugi cu poștașul – căruia îi place de tine, după părerea mea. Îi ia mult să împartă corespondența, când îi deschizi tu ușa.

— Ești o nebună, Angie. E practic la vârsta de pensionare. Și, dacă el e tot ce pot avea, aș putea la fel de bine să mă dau bătută. Mă scoate din minți, știi. Oamenii au impresia că, dacă lucrezi într-un cabinet veterinar, locul colcăie de hormoni și pofte pentru că ne ocupăm de animale. Nu văd de ce, spuse Leonie amărâtă. Ce e atât de sexy în a te holba la fața lui Tim în timp ce operează glandele anale ale vreunei pisici?

— E vechea poveste cu asistentele și doctorii, remarcă Angie cuminte. Romanele de dragoste sunt pline de doctori și asistente care și-o pun între bypass-uri cvadruple. E doar o fantezie, dar toată lumea își închipuie că trebuie să fie la fel și aici. Halatul alb e de vină. Femeile se vor posedate până la pierderea cunoștinței de un tip în halat alb, pentru că el conduce, iar ele își pot motiva fantezia prin „n-am avut ce face", „nu m-am putut opune", „m-a obligat".

— Toate bune și frumoase cu fantezia, dar realitatea e foarte diferită, spuse Leonie, lăsând baltă horoscopul pentru că Fecioarele urmau să aibă o zi proastă și să se certe cu toată lumea. Tim are o căsnicie fericită, Raoul e logodit și, exceptând cazul în care devenim amândouă lesbiene, tu ești scoasă de pe listă. Poate dacă Raoul s-ar întoarce în America de Sud, am putea să angajăm un veterinar nou, tânăr și arătos și așa ne-am uita peste masa de operație, în timp ce castrăm vreun animal.

Suspină la gândul acesta.

— Și totuși, ar trebui să fie sonat să se încurce cu o femeie divorțată, mamă a trei copii, nu-i așa? O mamă a trei copii fără nici un ban. Iar sunt falită, Angie, descoperirea de cont a sărit până în stratosferă, iar Mel nu visează decât haine noi...

— Anunțurile matrimoniale sunt o idee excelentă, o întrerupse Angie, înainte ca Leonie să se lase

pradă depresiei. O grămadă de lume le folosește acum și cu siguranță nu o să-ți întâlnești bărbatul visurilor tale în orășelul ăsta, nu? Cum o să sune anunțul tău?

Leonie scoase din buzunar un ziar îndoit.

— Am luat ăsta din *Guardian*, din sala de așteptare pentru operație. Are pagini întregi de anunțuri. Își spun suflete pereche. Numai că nu înțeleg ce vor să spună toate. Am citit o grămadă mai devreme și mă simt de parcă ar fi scrise în mongolă. Ascultă aici: „Blondă, nostimă, slabă F, SU, n/f AVS un B creativ, preferabil ÎBC pentru o r/ție frumoasă. Ldn".

Angie îi traduse:

— Blondă, nostimă, slabă, sex feminin, cu simțul umorului, nefumătoare, ar vrea să cunoască un bărbat creativ, preferabil înalt, brunet și chipeș, pentru o relație frumoasă. Locuiesc în Londra.

— Aha, m-am prins.

Leonie trecu în revistă restul anunțurilor.

Singura problemă e că toate femeile astea sunt suple și toți bărbații vor femei suple. Uite: caută femeie suplă și atrăgătoare... Putea să fie o criminală în serie, dar, atâta timp cât era slabă, nu era nici o problemă.

— Nu fi fraieră, spuse Angie, care era înaltă, atrăgătoare, atletică și foarte, foarte slabă.

— E adevărat. Uită-te aici.

Se uitară împreună peste listă. Bărbații se descriau într-o mulțime de feluri, de la drăgălași (asta însemna gras, îi explică Angie), până la „complicat de descris în patru, cinci rânduri" („Scund, gras și ușor de confundat cu un porcușor", spuse Angie).

Chicotiră la câteva dintre prezentări: plimbărețul chirurg care voia o companie distractivă și aventuroasă; Sir Lancelot care o căuta pe Guinevere.

— Se cere și o centură de castitate? se amuză Angie.

— Ascultă la ăsta: „Bărbat timid, 35, virgin, caută pe cineva asemănător pentru o relație". Cum să mai fii virgin la treizeci și cinci de ani? Asta e dubios.

— Nu și dacă e o persoană religioasă, îi replică Angie.

— Ah, da, nu mă gândisem la asta. Ce înseamnă că e interesat de o posibilă relație? întrebă Leonie năucită.

— Că vrea să o faceți până îți pierzi simțirea, după un prânz olandez, iar apoi nu mai vrea să te vadă niciodată, spuse Angie omniscientă. I s-a întâmplat unei prietene de-ale mele din Sidney. E o veterană a anunțurilor matrimoniale, dar până și ea s-a ars rău o dată. El a spus că e un doctor superb și nu minți se, așa că și-a uitat planul de a se lăsa prinsă cu greu și au făcut-o la prima întâlnire. Șampanie, pictat pe corp cu ciocolată, cameră Polaroid, tot tacâmul. Nu l-a mai văzut niciodată după aceea. Nenorocitul.

Leonie se cutremură la ideea că cineva ar putea avea poze Polaroid cu ea goală. Continuă să citească:

— Caută blondă cu stil pentru distracții și jocuri. Asta e o nebunie. De ce nu își ia pur și simplu o prostituată?

— Astea sunt anunțuri la modă. Tu vrei un anunț drăguț de țară, într-un ziar de țară.

— Ești sigură?

— Absolut. Cineva cu o inimă bună, care are mai multe animale, o grămadă de bani și care arată bine în cizme de cauciuc.

— Wicklow e plin de astfel de personaje, îi replică Leonie. Sala de operații e probabil plină în momentul ăsta de bărbați, cu toții cu câte un trandafir roșu, la vestea că îmi caut pe cineva. Oh, da, și cu o oaie bolnavă, pe care vor să le-o tratez. Hai să fim serioase, mai bine trecem la treabă.

Au mai discutat o vreme despre anunțurile matrimoniale în dimineața aceea, în timp ce Angie își folosea îndemânarea la deparazitarea a patru pisici, doi câini și detartrajul dinților unui câine de vânătoare foarte bătrân.

Leonie o asista, rădea animalele pe burtă și le dezinfecta zonele vulnerabile, pentru ca Angie să le

poată rezolva apoi problema. Era tot în sarcina ei să le monitorizeze respirația și culoarea. Animalele mai bătrâne erau deseori puse pe tub de oxigen în timpul operațiilor. Cele mai tinere se descurcau în general mai bine fără tub, dar Leonie era oricum atentă la culoarea lor, ca să se asigure că se oxigenau suficient. La primul semn că limba devenea vânătă, le asigura oxigen.

— Fii sinceră în anunțul tău, o sfătui Angie, în timp ce cosea cu atenție burtica unui motănel bej și pufos. Spune „voluptoasă", pentru că așa ești și vrei să fii sigură că oricine vrea să te cunoască e conștient de asta. Nu vrei să ajungi cu vreun tip al cărui scop în viață să fie acela de a te face să slăbești cine știe cât.

— E drăguț să am măcar o prietenă care e sinceră cu mine, spuse Leonie, cu ochii pe respirația pisicuței. Dacă aș fi întrebat pe oricine altcineva, ar fi mințit printre dinți și mi-ar fi spus că sunt slabă, serios. Mama mea îmi spune mereu că sunt frumoasă așa cum sunt și nu are rost să țin regim, ceea ce e o prostie.

— Mama ta e o femeie minunată și nu, nu e o prostie. Jumătate dintre femeile din țara asta aproape că se sinucid ținând regim. E o pierdere de vreme – știi asta. Majoritatea oamenilor care pierd în greutate pun totul la loc în cele din urmă.

— Mie-mi spui! oftă Leonie, simțind cum elasticul de la uniformă îi intra în carne. Dacă ar fi să dau un anunț în ziar, ce aș mai zice?

— Voluptoasă, senzuală..., începu Angie.

— Fugi de aici! se înfioră Leonie, dar rămase plăcut impresionată, de fapt. Senzuală! Nu ai putea spune asta.

— De ce nu? Angie termină cu pisicuța.

Îi făcu o injecție cu antibiotice și o duse înapoi la ea în cușcă.

Se întoarse cu un terrier de Yorkshire și își reluară conversația, ca și cum nu ar fi lipsit nici o clipă.

— Ești, în adevăratul sens al cuvântului. A fi senzuală nu are de-a face doar cu sexul, să știi. Se

referă și la cineva căruia îi face plăcere să își folosească simțurile, iar ție îți place.

— Da, dar să spui „senzuală" într-un anunț din *Wicklow Times* ar însemna să mă trezesc cu un alai de peținori, care vor avea impresia că îmi caut un cu totul și cu totul alt fel de prieten de gen masculin, genul care îți lasă banii pe noptieră când pleacă.

— Bine atunci, ce părere ai de „Blondă, cu ochi albaștri, voluptoasă, aaa...".

— ...adoră copiii.

— Asta s-ar putea să îi îndepărteze, îi atrase atenția Angie, pentru că o să aibă impresia că vânezi mai degrabă un donator de spermă, decât un bărbat.

— Da, dar trebuie să spun despre copii.

— Iubește copiii și animalele? sugeră Angie.

— Asta e.

Angie chiar începuse să intre în joc. Voia să vorbească mai departe despre anunțuri. Însă Leonie nu voia ca toată lumea de la cabinet să afle detalii legate de viața ei personală. Louise, una dintre celelalte asistente, tot intra în sala de operație, ca să vorbească cu Angie, iar Leonie nu voia ca aceasta să le audă.

— Vorbim mai încolo, îi șopti lui Angie.

Odată gata operațiile, Leonie se duse în spate, să curețe cuștile animalelor. Ca asistentă, lucra cel mai mult în partea din spate a cabinetului, unde doi pereți întregi erau plini de cuști pentru pacienții lor. Puteau găzdui până la patruzeci de animale, care să privească cu jale către asistente și veterinari, în așteptarea operațiilor sau în timp ce se recuperau. Azi erau mai multe animale programate pentru operație după-amiază și trei pentru analize de sânge, pentru a vedea ce nu e în regulă cu ele.

Bubble, o pisică frumoasă, albă, cu urechile pleoștite, vomita întruna și avea nevoie de un set complet de analize, inclusiv la rinichi și la ficat. Bubble trecuse deja prin ce era mai rău în cabinetele veterinare. Pisicile albe erau predispuse cancerului de piele pe vârful urechilor, iar Bubble avusese deja

trei operații. O pisică obișnuită cu operațiile, era totuși foarte șmecheră încercând să scape, atunci când cușca se deschidea, așa că Leonie îi puse deasupra cuștii un semn cu „MAESTRĂ ÎN EVADĂRI". „Maestră în evadări" suna mai bine decât „sălbatică", semnul pe care îl punea pe cuștile cu pisici vagaboande, pe care oamenii le aduceau uneori. Aceste pisici deseori erau diagnosticate pozitiv cu versiunea felină de HIV și, cel mai adesea, erau eutanasiate. Leonie avea multe semne de la zgârieturile acelor ființe amărâte și care nu erau iubite de nimeni.

Sub Bubble se afla Lester, o nevăstuică galbenă, care își căuta un cămin. Lester era și el un mic maestru al evadărilor și, mai devreme, reușise să se sustragă din brațele lui Louise și se ascunsese în dulapul cu medicamente, timp de zece minute, până când a fost recuperat. Leonie îl scoase pe Lester cu grijă și îi curăță cușca. Băgându-l înapoi împreună cu o jucărie drăgălașă, pe care o mușca de gât jucăuș. Se gândise să îi ofere ea un cămin lui Lester pentru că nu suporta să vadă animale pe care nu le iubește nimeni. Nevăstuicile puteau să muște, dar, până acum, Lester nu făcuse rău nimănui. Însă, privindu-l cum omora ursulețul, se gândi că nu era chiar așa de blând.

Oare cum s-ar descrie Lester pentru un anunț matrimonial?

Mascul elegant și prietenos, interesat de viața lui Houdini[1]*, caută un cămin primitor, alături de cineva pe care nu-l deranjează să fie mușcat. Posibilelor femele trebuie să le placă să roadă prin grădină și să aprecieze mirosul puternic, masculin.*

Leonie zâmbi pentru sine. Lăsând asta la o parte, Lester părea irezistibil. Trebuia să țină minte să citească anunțurile printre rânduri. Altfel, numai Dumnezeu știe ce o să se întâmple.

---

1. Harry Houdini (1874-1926), magician american de origine maghiară (n.r.).

Capitolul zece

Singurul inconvenient în a fi unul dintre cei trei angajaţi care puteau lucra la centrala telefonică era că, inevitabil, trebuia să preiei telefonul atunci când recepţionera nu era disponibilă. Iar Carolyn, fata care lucra de două săptămâni ca recepţioneră la Dwyer, Dwyer & James nu era niciodată disponibilă. Hannah regreta deja că o angajase. Carolyn lipsise deja o dată săptămâna trecută, pe motiv că era bolnavă, iar azi sunase la nouă şi zece spunând că e răcită.

— Gillian, poţi să te ocupi tu de recepţie azi? o întrebase Hannah pe Gillian, care era încă foarte supărată că Hannah fusese adusă ca manager de birou.

Lui Gillian îi plăcea la nebunie să ştie unde erau toţi agenţii şi să îi sune să verifice dacă erau în regulă. Îi dădea putere faţă de ei.

— Pot până la prânz, spuse sec Gillian. Azi lucrez cu jumătate de normă.

Ceea ce însemna că Hannah nu va putea să meargă mai departe cu propriile treburi şi trebuia să îşi petreacă după-amiaza la recepţie, să răspundă la telefoane, în timp ce încerca să dea de urma unei comenzi de obiecte de papetărie, care dispăruse.

Evident, imediat ce intra cineva pe uşă, telefoanele o luau razna. Femeia care stătea la recepţie nu părea impresionată de faptul că Hannah era nevoită să preia patru apeluri înainte să se poată ocupa de ea. Femeia fremăta de nerăbdare, dar Hannah aşteptă până

văzu că lumina roșie de la centrală se stinge, indicând că Donna Nelson nu mai vorbea la telefon.

— Donna, ai un apel pe linia unu: domnul McElhinney, în legătură cu proprietatea din York Road.

— Mulțumesc, Hannah.

Rotindu-se în scaunul ei nou și foarte confortabil, Hannah se întoarse, în sfârșit, cu fața către femeia nerăbdătoare din fața recepției. Era un birou scund: așa trebuia să fie, îi explicase Hannah lui David James când discutaseră împreună despre rearanjarea biroului.

— Oamenii trebuie să te poată vedea, să nu aibă senzația că stau la coadă la poștă.

— Îmi cer scuze pentru toate întreruperile, spuse ea pe un ton împăciuitor. A fost o zi foarte plină azi. Acum, să vedem, cu ce vă pot ajuta?

— Shandown Terrace, numărul 73, s-a dat deja? spuse femeia, ridicând tonul cu fiecare cuvânt pronunțat, cu figura palidă și cu pistrui, plină de mâhnire. Abia în clipa asta ne-am dat seama că este de vânzare. Întotdeauna ne-a plăcut strada aceea și ne-am dorit atât de mult să locuim acolo. Nu-mi spuneți că s-a vândut.

— Așteptați o clipă, spuse Hannah domolind-o.

Căută printre documentele din calculator și găsi casa. Steve Saw, agentul tânăr și scârbos al agenției, se ocupa de acea vânzare. Adusese două persoane să o vadă, dar nu se făcuse nici o ofertă.

— Are nevoie de o investiție de douăzeci de mii, înainte ca șobolanii să locuiască în ea! spusese Steve fornăit la întoarcerea de la prima vizionare a proprietății.

— Am vești bune, spuse Hannah, încă e de vânzare. Doriți să vorbiți cu agentul care se ocupă de asta?

Câteva minute mai târziu, Steve se afla pe canapeaua de la recepție, împreună cu femeia – stând mult prea aproape de ea, după părerea lui Hannah.

Asta era tehnica lui Steve de a vinde proprietăți – să invadeze spațiul personal al femeilor și să flirteze cu ele, ca și cum ar fi fost cele mai frumoase ființe pe care le văzuse vreodată.

Își folosise tactica și cu Hannah, atunci când o cunoscuse. Proaspăt întors din luna de miere și cu un bronz de Bahamas, se credea superb. Considera că și ea e superbă și îi tot spunea asta.

— De ce te-ai angajat la firma asta, Frumoaso, dacă nu ai de gând decât să îmi frângi inima? spusese el prima oară când îi refuzase invitația la masă.

Asta se întâmpla la numai cinci minute după ce se cunoscuseră. Nu a scăpat de el nici încruntându-se cu ochelarii ei de maică stareță pe nas.

— Ești foarte sexy când te uiți așa la mine, spusese Steve cu obrăznicie.

O ținuse tot așa în ultimele trei săptămâni și până acum Hannah se abținuse să nu îl pocnească. Până acum.

De pe locul ei, din spatele biroului de recepție, îl văzu punând mâna pe genunchiul clientei. Complet deplasat, se gândi Hannah. În mod clar, femeia era atât de ușurată că mult dorita ei casă nu se vânduse, încât nu părea să observe gesturile nepotrivite și îi zâmbi înapoi.

Era o după-amiază plină. De când David James preluase conducerea biroului, totul era în mișcare. Împărțiseră fluturași de prezentare prin cartier, angajaseră doi agenți noi, iar biroul fusese redecorat la un sfârșit de săptămână. Pereții nu mai aveau culoarea cafelei și despărțitoarele maro dispărură. În locul lor se afla un facsimil cu sucursala din Dawson Street, la care se adăugau afișe elegante, o lumină discretă și niște mobilă minunată. Hannah se ocupase de redecorare și se bucură să facă asta. Biroul de la recepție era curbat, din arțar alb, iar florile proaspete, care își găsiseră locul lângă calculatorul de ultimă generație, erau înlocuite o dată la trei zile. Până și ventilatorul stricat de la toaleta femeilor fusese reparat.

David James spusese că voia ca transformarea să fie completă.

Deși nu era un bărbat vorbăreț, observa toate detaliile. El și Hannah se înțelegeau perfect. Aveau ședință de două ori pe săptămână, ca să discute afaceri, iar Hannah își dădu seama că aștepta cu nerăbdare discuțiile acestea care durau câte o oră. Între patru ochi, David nu era nici dur, și nici tăcut, cum părea să fie în general. După ce terminară de discutat despre ce mai era de schimbat la birou, îi ceru lui Gillian să le aducă niște cafea și biscuiți de ciocolată, care îi plăceau la nebunie.

— N-ar trebui să mănânc așa ceva, spusese el cu vinovăție la întâlnirea din acea dimineață, în timp ce își înmuia al treilea biscuite în cafea, dar îmi plac la nebunie.

— Credeam că numai femeilor le plac dulciurile, îl tachină Hannah.

Descoperise că avea simțul umorului și că îi plăcea să glumească din când în când.

— Nu putem fi cu toții mașini de luptă, supli ca tine, îi răspunse el, aruncând o privire aprobatoare la ținuta ei atletică, îmbrăcată îngrijit, sobru chiar, cu o bluză și o jachetă din mătase roșie, și pantaloni gri.

Dacă oricine altcineva ar fi făcut o asemenea remarcă, Hannah ar fi ignorat-o, în caz că era o aluzie sexuală. Dar se simțea relaxată cu David James. În ciuda relației lor apropiate de muncă, nu simțise nici măcar e o aluzie inadecvată în atitudinea lui față de ea. Erau colegi, nimic mai mult.

— Dacă Gillian nu ar fi atât de îndrăgostită de tine, nu ai mai primi biscuiții aceia de ciocolată, spuse Hannah cu viclenie.

— Ba nu e! o privi el îngrozit.

Hannah ne se putu abține să nu râdă.

— Îmi pare rău să-ți zic, David, dar are o mică pasiune pentru tine.

Deoarece nu-și propusese să dezvăluie prea multe, se abținu.

— Glumești, nu? întrebă el.

— Da, minți Hannah. Glumeam doar. Aș face bine să mă întorc la treabă, David.

Plecă din birou amuzată în sinea ei de cum cineva atât de perspicace ca David putea să nu își dea seama că Gillian era obsedată de el. Pentru un bărbat strălucit, capabil să surprindă și cea mai subtilă nuanță într-o conversație de afaceri, era total dezorientat când venea vorba de oameni. Gillian o privi cu mânie pe Hannah, care se așeză înapoi la biroul ei ordonat. Nimeni nu ura mai mult decât Gillian întâlnirile lui David și Hannah, când le servea cafea.

Era chiar înainte de ora închiderii, când David o sună pe Hannah de pe telefonul din mașină.

— Am un client care vine să se întâlnească cu mine, dar voi întârzia douăzeci de minute. Anunță-l, te rog, și servește-l cu o cafea. Sper că nu te deranjează prea mult să stai peste program, dar e ceva important. E un prieten vechi. Numele lui e Felix Andretti.

Cât de exotic, se gândi ea, notându-și numele. La șase, angajații care nu aveau prezentări de case sau întâlniri cu clienții, își strânseră lucrurile și plecară.

— Rămâi peste program? întrebă Donna, trecând pe lângă recepție cu Janice, unul dintre agenți.

— Nu tocmai, îi răspunse Hannah. Am ceva de făcut pentru David.

— Ai chef să bei ceva cu noi la McCormack's după aceea? Eu și Janice tocmai ne-am hotărât că avem nevoie să bem ceva. De obicei, nu am timp, dar azi pot să stau puțin în oraș.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot, spuse Hannah cu părere de rău. Am deja o întâlnire.

— Nu contează. Data viitoare, bine?

În seara aceea avea loc reuniunea egipteană. Ea, Leonie și Emma se duceau la Hotelul Sachs să bea ceva, apoi la cină, iar Leonie tot insista să se ducă la un club de noapte după aceea.

— Nu am niciodată ocazia să ies în cluburi, spusese Leonie cu nostalgie la telefon.

Hannah zâmbise, imaginându-şi cum ele trei ar dansa în jurul genţilor, dar nu promisese nimic. În tot cazul, îşi luase la ea rochia sexy, de culoarea ametistului, pentru eventualitatea în care ar fi vrut să se schimbe.

Pe la şase şi jumătate îşi desfăcuse părul, se machiase, îşi dăduse cu ruj roz, lucios, care se potrivea bine cu rochia şi se parfumase în voie cu Coco. Trebuia să plece în câteva minute, ca să poată să ajungă la timp la întâlnirea cu fetele, la Hotelul Sachs, şi încă nu se schimbase.

Naiba să îl ia pe David, cu clientul lui cu tot. După ce mai trecură încă cinci minute şi încă nu apăru nici unul, îşi luă rochia, se aşeză în spatele dulapului mare de arhivă, astfel încât să poată vedea în continuare uşa, dar fără să fie văzută şi se dezbrăcă. Din fericire, tocmai îşi trăgea rochia peste coapse, când auzi uşa mare, de sticlă, deschizându-se încet.

În timp ce se străduia să îşi aranjeze rochia, îşi dădu seama că o rochie strâmtă, sexy, de seară, nu era tocmai costumaţia în care să îl saluţi pe prietenul şefului, aşa că îşi puse pardesiul de nailon pe deasupra şi încercă să îl încheie, când îl văzu pe Felix Andretti.

Noroc că era după program, se gândi ea orbeşte, pentru că nu era convinsă că ar fi putut, simultan, să îi acorde cuiva toată atenţia ei şi să admire persoana din faţa ei. Îţi tăia respiraţia : nu brunet, aşa cum sugerase numele său italienesc, ci auriu pal, ca frunzele de toamnă.

Pielea lui era de culoarea mierii, părul de culoarea porumbului, o podoabă de şuviţe mătăsoase, care îi cădeau peste ochii căprui, hipnotici, iar chipul acela... „Chipeş" nu era cuvântul. Maxilarul lat, nasul lung, aristocratic şi pometi pe care ţi-ai fi putut agăţa pălăria. I-ar fi putut face oricând concurenţă unui Robert Redford la tinereţe, se gândi ea uimită. Leonie ar fi murit, dacă l-ar fi văzut. În costumul lui crem

de in, era la fel de subțire și de sprinten ca orice cowboy. Hannah nu era în stare decât să se holbeze.

— Drăguță costumație, spuse el cu o voce glumeață, ochii lui căprui, sticloși hoinărind peste pardesiul ei deschis, fusta foarte scurtă și picioarele în dresuri fine, care, în mod miraculos, nu se agățaseră în timpul zilei.

Pentru prima dată, Hannah își pierdu stăpânirea de sine. Râse cu nervozitate.

— Ies în oraș și a trebuit să mă schimb. David întârzie și m-a rugat să te aștept.

— Nu știu cum să-i mulțumesc, mormăi Felix.

Nu reușea să îi recunoască accentul. Nu era nici irlandez, nici britanic, nu-i așa? Suna elegant, după cum ar fi spus mama ei. După ani de zile de făcut curat după oaspeți bogați la Hotelul Drimartin Castle, doamna Campbell nu agrea oamenii eleganți.

— Vrei o cafea? propuse Hannah, hotărâtă să readucă discuția pe picior de egalitate.

Bărbatul ăsta era un prieten al lui David – flirtatul cu el nu era o opțiune.

— Pot să vreau altceva? întrebă el, arcuindu-și răutăcios o sprânceană aurie.

— Aaa... da, desigur.

— Atunci te vreau pe tine.

Hannah clipi.

— Eu nu sunt în meniu, îi răspunse Hannah, căreia îi plăcu replica spirituală.

— Vrei să spui că îmi ofereai ceai? întrebă el, cu ochii licărind.

Îi licăriră și ei ochii.

— Din păcate, doar ceai. Nu mai avem suc de portocale.

Se așeză pe marginea biroului de recepție și se uită în sus, la ea, cu interes evident.

— David a spus cât o să întârzie? întrebă el. Numai că... mi-ar conveni dacă nu ar mai apărea deloc.

Când Hannah își lăsă capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs, rămase ea însăși surprinsă.

Ea, doamna Campbell, cea Rece ca Gheața, femeia care putea opri invadatorii vikingi cu o privire tăioasă, flirta nebunește cu tipul ăsta superb! Era incredibil. Dar plăcut.

Poate că instructorul cel sexy de la sala de gimnastică a hotelului deschisese porțile și o făcuse să aibă din nou încredere în sexul opus, se gândi Hannah cu un fior de entuziasm. Și de ce nu? Fusese pe cont propriu destul timp. Merita un bărbat în viața ei.

— Presupun că pe cartea ta de vizită scrie „Fermecător de profesie"? îi zâmbi Hannah, lăsând haina ei de gheață să se topească.

Și imediat ce făcu lucrul ăsta, parcă dintr-odată s-ar fi schimbat fizic. Fața i se relaxase, corpul i se detensionă, iar postura îi deveni cea naturală, unduioasă, atrăgătoare în mod instinctiv.

— De fapt, scrie „actor", îi răspunse el.

— Ah.

— Dezamăgită?

Dădu din cap, lăsându-și părul să se unduiască ușor pe umeri. Arăta bine când făcea asta; voia ca el să observe.

— N-am mai cunoscut un actor până acum. Nu foarte bine, se corectă ea.

— Vrei să spui că i-ai cunoscut cum nu e foarte bine? zâmbi el.

Îi făcu semn cu degetul.

— Dacă faci pe deșteptul, nu o să ajungi nicăieri.

— Nu știu, spuse el, aplecându-se puțin mai aproape față de unde stătea ea, în spatele biroului. M-a dus destul de departe până acum. Deși lucrurile s-au îmbunătățit în mod clar de când te-am cunoscut pe tine.

— Nu ne-am cunoscut, spuse ea. La asta m-am referit, când am spus că nu am cunoscut actori foarte bine. Noi nu ne-am prezentat, așadar nu ne-am cunoscut foarte bine. Nici ceilalți actori pe care i-am cunoscut nu mi-au fost prezentați.

— Trebuie să fi fost orbi dacă nu au venit să se prezinte, spuse el cu fervoare și îi întinse mâna în mod formal. Încântat să vă cunosc, doamnă. Felix Andretti, la dispoziția dumneavoastră.

Îi dădu și ea mâna, expunându-se la atingerea pielii lui calde și la entuziasmul pe care îl simțea în stomac la atingerea lui.

— Hannah Campbell, încântată de cunoștință.

— Acum că am terminat cu partea protocolară, putem să trecem la partea informală? spuse el, cu ochii jucăuși. Deci, ce ziceai, că te întâlnești cu niște prieteni? Nu poți să anulezi și să ieși cu mine?

— Nu, spuse ea zâmbind. Nu pot. E ceva special. Sunt prieteni foarte buni și nu pot să îi dezamăgesc.

— Prieteni sau prietene? întrebă el.

— Prietene.

— Sună bine. Vin cu voi.

— Nu se poate.

Felix păru să se gândească la asta.

— „Nu se poate" e o expresie necunoscută pentru mine.

— Presupun că și „Nu" e un cuvânt necunoscut, nu-i așa? îl tachină Hannah.

El zâmbi aprobator.

Telefonul sună, iar Hannah răspunse repede. Era David, îl căuta pe Felix. Îi dădu receptorul și îi auzi stabilind să se întâlnească altundeva, având în vedere că David era încă în întârziere.

— Ar trebui să plec, spuse Hannah cu blândețe.

— Pot să te mai văd? întrebă Felix, aplecându-se peste birou, doar la câțiva centimetri de ea.

Îi inspiră mirosul aftershave-ului, simțind deja o stare de beatitudine la aroma aceea amețitoare.

— Da. Acum, pa.

— Vrei să te conduc? întrebă el.

— O să iau autobuzul. Mi-am lăsat mașina acasă.

Zâmbetul lui Felix era aproape sălbatic.

— Lasă-mă să te conduc – putem sta de vorbă pe drum. Vreau să aflu totul despre tine.

Hannah se gândi la cea de-a doua scrisoare a lui Harry, pe care o simţea ca o povară, cu rugăminţile să îi răspundă la prima scrisoare. O primise în dimineaţa aceea şi o citise de două ori.

„Te rog, acceptă să ne vedem. E important."

La naiba cu Harry. Avea nevoie să trăiască.

Îmbrăcată într-o rochie roşie, vaporoasă, cu unghiile şi buzele în aceeaşi nuanţă aprinsă, Leonie intră în barul de la Sachs şi încercă să pară că nu se simte ciudat. Era lipsită de penajul ei negru obişnuit şi renunţase la o bună parte din machiaj, combinaţie care o făcea să se simtă ca şi cum ar fi ieşit pe jumătate goală sau cu fusta agăţată la spate, în chiloţi. Dar nimeni dintre cei de aici nu ştia asta. Pentru ei, trebuia să pară încrezătoare şi relaxată, o femeie pe cale să se întâlnească cu cele două prietene ale ei şi să le spună veştile impresionante.

O observă pe Emma aproape imediat. Înghesuită într-un colţ, lângă o fereastră, Emma era ca un şoricel în borcanul bej, de birou, sorbind ceea ce trebuie să fi fost apă minerală. Aşa ceva avea să se termine, hotărî Leonie veselă, în timp ce înainta galeş în bar. Îşi lăsase maşina acasă, ca să poată bea şi va insista ca Emma să ia un taxi până acasă, dacă era nevoie. La telefon, Emma păruse deprimată, deşi se străduise din răsputeri să o ascundă. Leonie era convinsă de mulţi ani că, deşi alcoolul nu putea vindeca nimic, câteva pahare de vin făceau durerea mai difuză şi mai suportabilă.

— Emma, draga mea, cât mă bucur să te văd.

— Leonie!

Se îmbrăţişară cu căldură, iar Leonie observă uşurată că prietena ei nu mai era chiar subţire ca un ţâr, aşa cum fusese în Egipt. Emma nu ar fi putut ajunge niciodată un candidat pentru Weight Watchers, dar, cel puţin, nu mai avea aspectul acela scheletic.

— Arăţi superb, exclamă Emma. Culoarea asta chiar ţi se potriveşte. E nouă rochia?

— Veche de când lumea, aproape de-o vârstă cu mine, îi mărturisi Leonie. Până acum nu am avut niciodată curajul să o port, dar sărbătoresc... se lăsă ea pe spate și zâmbi. Nu pot să-ți spun, până nu vine Hannah. Avem nevoie de o adevărată întâlnire a vrăjitoarelor pentru asemenea dezvăluiri.

— Slavă Domnului că cineva are vești bune, spuse Emma, scufundându-se înapoi pe banchetă, cu spatele lipit de spătar, ca și cum i s-ar fi scurs toată energia din fiecare mușchi.

Leonie o privi cu atenție. Emma avea pielea palidă în mod normal și chiar și o săptămână în soarele egiptean arzător nu făcuse mai mult decât să îi dea o umbră de bronz pe nas și pometi. Dar acum arăta și mai palidă decât s-ar fi așteptat Leonie. Până la urmă, nu se întorseseră decât de trei săptămâni. Și ea era încă puțin bronzată, efect pe care îl susținea prin pudră bronzantă, aplicată în voie.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea cu drag, mângâindu-i genunchiul osos.

— De unde să încep? bolborosi Emma, gândindu-se la grijile pe care și le făcuse în legătură cu mama ei și cum comentariile tatălui ei în legătură cu împrumutul îi alimentaseră un sentiment de frustrare refulată.

— Nu fără mine, nu poți să povestești fără mine, se auzi o voce, iar Hannah apăru, aducând în urma ei câteva priviri de admirație și pe chelner, care până atunci le ignorase perfect pe celelalte două femei.

Cu ochii licărind, Hannah se așeză pe locul de lângă Emma și încercă să își șteargă rânjetul obscen, enorm de pe față. Nu reuși.

— Fetelor, n-o să ghiciți în veci ceea ce tocmai s-a întâmplat!

Fremăta toată de entuziasm și își tot mușca buzele pline, un tic nervos, care, în mod clar, avea un efect teribil asupra echilibrului chelnerului.

— Pot să vă aduc ceva de băut? spuse el în ceea ce părea a fi un accent german, încercând să nu saliveze.

Hannah își întoarse ochii strălucitori, de caramel, spre el și respiră:

— Da, un „da" asemănător unui geamăt ușor care ar fi insinuat „hai-în-pat". Eu o să iau martini cu limonadă albă, mulțumesc.

Chelnerul arăta de parcă „martini cu limonadă albă" era mesajul codat pentru „Poți să mă duci în spatele barului și să ne-o tragem până nu mai știu de mine", pentru că rămase privind-o dezarmat pe Hannah, timp de câteva clipe, până când Leonie se hotărî să afle ce lucru extraordinar i se întâmplase lui Hannah și îl expedie, pentru că nu puteau purta o conversație normală dacă el avea să rămână prin preajmă, cu limba până la genunchi.

— Eu o sa iau un pahar de vin alb, iar tu la fel, Emma, spuse ea cu voce tare.

Emma nici măcar nu protestă. Chelnerul se evaporă.

— Acum, Leonie se întoarse către Hannah, dacă Mel Gibson a intrat azi la tine în birou și ți-a cerut personal să îi arăți vreun cuibușor de dragoste, vreau numărul lui de telefon și datele importante despre el, ori n-o să mai fim niciodată prietene, pricepi?

Hannah chicoti ca o fetiță obraznică de la mănăstire, prinsă chiulind de la ora de lucru manual.

— E mult, mult mai bine decât Mel Gibson. Le zâmbi ușor și își puse mâna pe inimă, încercând să o potolească.

— Ce s-a întâmplat? spuse Emma nedumerită.

— Da, ce e mai bun decât Mel Gibson? vru să știe Leonie, care, cu o zi în urmă, își petrecuse o după-amiază fericită împreună cu Mel și o jumătate de sticlă de Lambrusco, în fața unui film mai vechi, din seria *Lethal Weapon*.

— Felix Andretti, suspină Hannah.

— Cine? întrebară cele două la unison.

— E un actor, cel mai chipeș tip pe care l-am văzut în viața mea. Mai în vârstă decât Brad Pitt, dar cu aceeași strălucire de aur și, ah, nu pot să-l descriu.

— Ba sunt sigură poți! izbucni Emma, plină de entuziasm. Cel mai interesant lucru pe care l-am făcut de când m-am văzut ultima oară cu voi a fost să împing căruciorul prin Superquinn, întrebându-mă dacă să iau carne de vită sau să cumpăr iar carne de porc la ofertă. Am nevoie de picanterii în viața mea, așa că povestește, îi ordonă ea, vocea ei guturală scăzută vibrând de umor.

— OK.

Se adunară toate mai aproape pe canapea ca să asculte raportul despre Felix, dar fură nevoite să aștepte până când chelnerul termină de servit băuturile, cu o lentoare agonizantă.

— Mulțumim, spuseră ele automat, făcându-l să plece.

— E hetero și singur sau are o soție nebună, încuiată în pod, à la domnul Rochester? întrebă Leonie când rămaseră din nou singure.

Hannah păru pusă pe gânduri.

— Știi, spuse ea meditativ, nu știu și, zâmbi ea afectat, nici nu-mi pasă! Arată al naibii de bine și îmi face o poftă grozavă. Vreau să vă spun că e frumos de pici, fetelor.

Luă o gură de martini, dar abia dacă îi simți gustul: era ametită de entuziasm și nu avea nevoie de alcool să o mai zăpăcească.

— E jumătate spaniol și locuiește la Londra de cinci ani. Joacă într-un nou serial TV, în Wicklow, pentru următoarele șase luni și are nevoie de un apartament. E prieten cu șeful meu, deși nu știu de unde se cunosc. Nu-mi pot închipui două persoane mai diferite. David e sobru și serios; Felix e exotic, altfel, un spirit liber, un om care nu își planifică viața, ci înfruntă lucrurile spontan, adăugă ea visătoare, gândindu-se la cum Felix se arătase disponibil să renunțe la planurile lui pentru seara aceea, ca să o scoată în oraș așa.

Căzuse în capcana atracției, la fel ca ea.

Emma se gândi că Felix nu era diferit de Harry, avea același spirit liber, care îi frânsese inima lui Hannah, dorința aceea de a fi diferit, exotic și dornic să facă lucrurile după cum avea el chef, părăsind-o fără nici un stres, ca să călătorească în America de Sud. Însă nu spuse nimic. Hannah era atât de hotărâtă să nu se mai lase niciodată rănită de vreun bărbat, încât va fi prudentă: Emma era sigură de asta.

Leonie, între timp, avea privirea tulbure de romantismul întregii povești. Cu picioarele pe pământ în atât de multe privințe, își pierdea simțul rațiunii când venea vorba de dragoste, își dădu seama Emma.

— Ce-a zis la început și cum a ajuns să vorbească cu tine când, de fapt, venise să îl vadă pe domnul James? întrebă Leonie dintr-o suflare.

Hannah le povesti cum își schimba hainele și cum era cu fusta practic în talie, când Felix năvăli în viața ei și toate izbucniră în hohote de râs imaginându-și momentul respectiv.

— Nu cred că vreau să știu ce fel de tip ar da buzna în sala de operație, dacă eu m-aș chinui să ies din uniformă și să intru într-o postură sexy, glumi Leonie. Probabil preotul din sat, cu pudelul lui, amândoi slabi de inimă. Amândoi ar leșina.

Emma o împinse ușor.

— Cum ești, spuse ea. Ai fost vedeta spectacolului în Egipt. Sper că nu o să devii total pesimistă, acum că te-ai întors acasă.

— Glumeam doar, spuse Leonie repede. Sunt într-o pasă foarte optimistă, serios. Acum, Hannah, dă-ne mai multe detalii picante despre focosul domn Andretti.

Hannah nu avea nevoie să fie îmbiată mai mult. Zăpăcită din cauza lui Felix și încă amețită de la efectul amețitor de a-l fi cunoscut, nu se putea opri să mai vorbească despre el. Cu oricine altcineva și-ar fi păstrat comportamentul calm, dar cu Leonie și cu Emma, ei bine, ele erau prietene adevărate, nu colege de muncă, rude sau orice alte persoane cu

interese ascunse. Putea avea încredere în ele, așa că își dădu frâu liber.

— Credeam că nu vrei bărbați pentru moment, o tachină Leonie după încă cincisprezece minute în care continuă să le spună cât de bine arăta Felix, cât de elegant era și câtă grație avea în mișcări, lucru care îi amintea lui Hannah de leoparzii în sălbăticie...

Hannah își mușcă buza.

— Nu voiam, dar trebuie să profiți de ocazie, atunci când ți se oferă. Și e atât de chipeș. Ți-ar plăcea la nebunie, Leonie. Să știi că voia să vină și el în seara asta.

— Trebuia să îl iei, suspină Leonie. Pare să fie nemaipomenit. Și probabil nu voi ajunge mai aproape de atât de un bărbat prea curând – ar fi ceva să îl cunosc pe Făt-Frumos și să îi ating jacheta de piele când dăm mâna.

Lui Hannah îi păru imediat rău că îi tot dăduse înainte vorbind despre Felix.

— A fost doar un mic amuzament, spuse ea repede. Probabil n-o să-l mai văd niciodată. Mă agit degeaba. Și i-am spus că îmi concentrez toată atenția asupra serviciului și că nu mă mai încurc niciodată cu un tip.

— Nu te poți înfrâna când vine vorba de dragoste adevărată, declară Leonie. Trebuie să te lași dusă de val când vine momentul potrivit. Am zis eu că ești nebună să te hotărăști să nu te mai implici niciodată într-o relație cu un bărbat, nu-i așa Emma?

— Așa e. Dar spune-ne noutățile tale, Leonie. Are ceva interesant să ne spună, adăugă Emma către Hannah.

— Ei bine, ezită Leonie, e egal cu zero în comparație cu Brad Pitt II.

— Spune-ne, șuieră Hannah.

— OK, am pus un anunț la secțiunea de matrimoniale din *Evening Herald*.

— Uraaaaaaaaa, strigă Hannah în gura mare.

— Foarte bine ai făcut, spuse Emma încântată. Cum sună, când va apărea în ziar – sau ai primit deja vreun răspuns?

— Am adus anunțul cu mine, spuse Leonie, pescuindu-l din geantă. Vă zic, a fost un coșmar să îl scriu. Vreau să spun, e greu să te descrii?

— Vivace, nostimă, blondă strălucitoare..., spuse Hannah pe dată.

— ...caută un bărbat care să se poarte bine cu ea pentru că are un suflet tandru și merită să fie iubită, încheie Emma.

Leonie se înroși.

— Sunteți atât de drăguțe amândouă! Îmi doresc să vă fi avut pe voi două să mă ajutați să îl scriu. M-a ajutat Angie, prietena mea de la serviciu, altfel nu l-aș fi făcut în veci.

— Dă-ne să-l vedem, îi ceru Hannah.

Se aruncară toate peste copia de mână a anunțului lui Leonie:

Blondă divorțată, statuară, pe la patruzeci de ani, iubește copiii și animalele, caută un bărbat cu suflet cald, cu SU, pentru prietenie și poate relație. CP nr. 12933.

— Va apărea în ziar începând de mâine, timp de trei zile, spuse ea.

— Ești entuziasmată? întrebă Hannah făcându-i semn chelnerului să vină.

— Speriată și entuziasmată, recunoscu Leonie. Jumătate din mine e total încântată, iar cealaltă jumătate e speriată rău de tot.

— Cel puțin ai făcut și asta, se entuziasmă Emma. Ăsta e lucrul important.

— Aș putea foarte bine să recunosc, spuse Leonie, am avut curajul să public anunțul numai din cauza lui Ray, fostul meu soț. Nu am putut să vă spun nici uneia dintre voi la telefon, pentru că fetele erau mereu prin preajmă când ați sunat, dar când s-au

întors copiii din America, erau toți agitați pentru că tatăl lor se recăsătorește. Ceea ce e grozav, adăugă ea repede, în caz că fetele și-ar fi închipuit că încă mai simțea ceva pentru fostul ei soț. Numai că...

— Te-a făcut să te simți de parcă ceva ar fi în neregulă cu tine, pentru că ai impresia că tu nu ai mers mai departe, iar el a făcut-o, spuse Hannah ageră.

Leonie dădu din cap afirmativ.

— Ray și cu mine nu eram făcuți să fim împreună, știu asta, iar el a acceptat, în cele din urmă, dar am trecut prin multe împreună, cu copiii și tot. E un om important în viața mea și țin la el. Dar, ca să fiu sinceră, întotdeauna am crezut că voi supraviețui despărțirii mai bine decât el.

Își aminti cum, la început, se simțise atât de vinovată pentru despărțire, pentru că ea, cel puțin, avea copiii și ea fusese cea care pusese problema despărțirii.

— Am crezut că se va simți singur, adăugă ea cu regret. Acum el e cel care și-a pus viața în ordine, iar eu nu.

— Ai o familie minunată și o slujbă care îți place, protestă Hannah. Asta înseamnă să îți pui viața în ordine. Să ai cu cine să împarți toate astea e un bonus, doar atât. Am auzit că până prin 2050 sau ceva de genul, treizeci la sută dintre oameni vor locui singuri. Asta e normal.

— Vorbea femeia care s-a aprins ca un felinar astă-seară din cauza chipeșului actor spaniol.

— Asta nu e ceva serios, e doar o distracție, insistă Hannah.

— Cum e logodnica asta a lui Ray? întrebă Emma, simțind că povestea era mai complicată decât părea la prima vedere și știind că Leonie, care era atât de critică față de ea însăși, s-ar simți afectată, dacă noua parteneră a lui Ray ar arăta foarte bine.

— Arată de cazi pe spate, spuse Leonie sec, confirmându-i Emmei bănuiala. Mel o adoră și avea o grămadă de poze cu ei toți. E de vârsta mea, nu vreo fufă blondă, decolorată sau mai știu eu cum. E avocată

și e exact opusul meu : elegantă și subțire, cu părul scurt, brunetă, nu se machiază și arată superb în blugi și în tricou. E șic, în principiu.

— Tu ești șic, spuse Emma cu o loialitate agresivă.

— Nu mă subestimez, o întrerupse Leonie. Doar că ea aparține altei categorii.

— Asta e doar în imaginația ta, îi spuse Hannah și comandă rapid încă un rând de băutură.

— O să îți arăt pozele, la un moment dat. Arată a genul de fată căreia probabil i s-a propus să fie model, pe vremea când avea șaptesprezece ani, dar a refuzat ca să meargă la Harvard pentru că s-a gândit că ar prefera să câștige o avere ca avocat strălucit, în loc să facă reclame la rujuri.

Leonie privi înnegurată în paharul ei gol de vin.

— Atunci probabil că e groaznică în pat, insistă Hannah. Genul de femeie care crede că a face dragoste cu lumina aprinsă este cea mai mare perversiune.

— Mda, adăugă Emma, genul care crede că sexul oral înseamnă să vorbești despre sex! Trebuie să aibă vreun defect fatal. Nimeni nu-i perfect.

După ore interminabile de discutat despre ce ar putea fi în neregulă cu atât de evident adorabila Fliss – începând cu bolile venerice și până la o operație de schimbare de sex, care o transformase dintr-un bărbat cu penis, pe nume Alan în ceea ce era acum – cele trei femei plecară, în cele din urmă, să cheme un taxi și să găsească un restaurant drăguț, înainte ca foamea să facă să li se urce tot vinul la cap. Pe Baggot Street, intrară într-un local italian micuț și băură două sticle de vin la lasagna, pizza și niște paste carbonara minunate, despre care Hannah declară că sunt cele mai bune pe care le-a mâncat de când se întorsese din Italia.

— Eu nu am fost niciodată în Italia, spuse Leonie visătoare. Mi-ar plăcea foarte mult să merg.

— E minunat, spuse Hannah, dar o să mai dureze mult până când o să mai plec pe undeva. Sunt total falită după Egipt.

— Egiptul a fost superb, oftă Leonie.

— A fost pentru că ne-am întâlnit, adăugă Emma, dar mi-am făcut niște planuri atât de frumoase când eram acolo și nu am reușit să mă țin de nici unul.

Privi nefericită la resturile de lasagna.

— Îmi propusesem să vorbesc cu Pete despre IVF și nu am făcut-o, iar tata ne-a umilit complet pe mine și pe Pete zilele trecute și nu am reușit să scot un cuvânt măcar. Sunt atât de lașă!

— Ce s-a întâmplat?

— Am invitat niște rude la mine acasă, la cină, de ziua mamei mele, iar pe la mijlocul serii, după ce m-am dat peste cap să vin acasă devreme de la serviciu și să gătesc pentru masa asta deosebită, tatăl meu le-a spus unor oameni oarecare că ne-a dat mie și lui Pete banii de avans pentru casă.

— Ce? întrebă Hannah, nu atât confuză de povestea încurcată a Emmei, cât uimită.

— Ne-a dat 12.000 de lire când ne-am cumpărat casa, spuse Emma. V-am povestit, nu știu dacă mai țineți minte. Dar, de fapt, nu ni i-a dat de tot. Ni i-a împrumutat, iar noi îi vom restitui. Dar i-a spus femeii aceleia – vecinii de alături ai părinților mei – că ni i-a dat de tot. A spus-o ca și cum ar fi fost mult mai mulți bani de fapt, adăugă ea cu amărăciune, ca și cum el ar fi plătit pentru toată casa, iar Pete și cu mine nu i-am fi recunoscători. Pete s-a simțit jignit.

— E jignitor pentru amândoi, spuse Leonie iritată.

— Nu, e mai rău pentru Pete, insistă Emma. Se străduiește foarte mult să avem o casă drăguță, mâncare și tot ce ne trebuie, dar numai pentru că nu am avut destule economii pentru a plăti noi înșine avansul pentru casă și am avut nevoie de un împrumut, tatăl meu îl tratează ca pe un nimeni. Iar asta mă enervează foarte tare: nu am spus nimic să îi iau apărarea lui Pete.

Lucrul ăsta o tot măcina de atunci, mocnind în ea precum lava unui vulcan. Era obișnuită să fie

umilită de Jimmy O'Brien, dar nu suporta ca iubitul ei Pete să fie batjocorit. Totuși, nu spusese nimic în apărarea lui. Nu spusese nimic și îl dezamăgise pe Pete. Furia o invada din nou.

— E greu să le spui exact ce gândești celor din familie, zise Leonie cu diplomație.

— Ba nu e, spuse Hannah repede. Trebuie să îl înfrunți, Emma. E un tiran și nu se va opri niciodată.

Frecându-și fruntea brusc plină de sudoare, Emma spuse obosită:

— Auziți, n-ați vrea să o lăsăm baltă? Nu vreau să vorbesc despre asta, nu trebuia să aduc vorba.

— Dar ai făcut-o, protestă Hannah. Trebuie să vorbești despre asta și să faci ceva...

— OK, dar nu acum! strigă Emma, cu o atitudine ostilă, care le luă pe amândouă prin surprindere. Vreau să uit de el, bine?

Leonie o mângâie ușor pe Emma, pe mână.

— Bine, nu mai vorbim despre asta. Hannah, fă-i cu ochiul chelnerului și vezi dacă poate să ne aducă meniurile pentru desert. Simt că se apropie momentul pentru un zabaglione.

Era două și jumătate și, simțindu-se grozav de amețită, Emma se târî în pat, lângă Pete, care dormea și se cuibări lângă el. În mod normal, nu ar fi încercat să îl trezească în timp ce dormea, dar de data asta avea chef să fie răsfățată.

— Ce faci, Em? murmură el, întorcându-se somnoros spre ea și luând-o în brațe.

— Bine, spuse ea, întinzându-se sub plapumă, ca să îi simtă corpul fierbinte lângă al ei. Ți-a fost dor de mine?

— Foarte, spuse el, apropiindu-și fața de gâtul ei și sărutându-i-l de câteva ori. Te-ai simțit bine?

— Excelent. Am băut însă mult prea mult și am lăsat mașina la Sachs Hotel. Mă lași tu în oraș mâine-dimineață, ca să o pot lua?

— Pentru tine, orice, spuse el. Știi ceva, Em?

— Ce? îl sărută pe creștet.

— Te iubesc, chiar dacă miroși a usturoi!

Îl gâdilă în semn de ripostă.

— Am folosit această metodă culinară ca să ascund mirosul celuilalt tip, cu care am fost de fapt – știi tu, instructorul de karate de doi pe doi. Folosește un aftershave foarte puternic și singurul mod de a ascunde mirosul lui e să mănânc usturoi.

— O să-l omor, spuse Pete, cu vocea din ce în ce mai adormită. Acum pot să mă culc, femeie sălbatică ce ești?

Capitolul unsprezece

Să aştepţi să te sune Felix Andretti era mai rău decât să îl aştepţi pe Godot, se gândea Hannah. Nu sună a doua zi, iar ea trase adânc aer în piept şi îşi spuse că era perfect normal să nu sune imediat. Făcea pe rezervatul, ca să nu pară disperat. Nu era greu să îţi dai seama. Dar asta nu o împiedică să tresară de fiecare dată când sună telefonul, sperând cu disperare că era el. În joia aceea nu plecă de la birou la prânz, rugând-o în schimb pe Gillian să îi cumpere un sendviş.

— Am multe de făcut, spuse ea cu subînţeles, frunzărind prin dosare şi încercând să pară mult mai ocupată decât era de fapt numai ca să nu se ducă cinci minute la magazinul de sendvişuri de peste stradă.

Citi ziarul şi rezolvă cuvinte încrucişate, în timp ce îşi mâncă sendvişul cu ton şi bău două căni de cafea, sperând că telefonul va suna.

Vineri îşi puse nişte tocuri incredibil de înalte, o fustă lungă, neagră, mulată, cu o crăpătură într-o parte şi un pulover de caşmir, moale ca o pisică, de culoare arămie. Îşi lăsă părul desfăcut şi îşi puse lentilele de contact, în locul ochelarilor, în caz că ar arăta descurajatori. Pe dedesubt avea un sutien asortat, roz coral şi chiloţi tanga, în care se simţea deosebit de atrăgătoare şi foarte senzuală. Tot gândindu-se la Felix, îşi dădu seama că era genul de bărbat care apare din senin şi te invită la cină. Deşi

îi va fi greu, va trebui să îl refuze. În timp ce lucra, se gândi la diferitele moduri în care îl va taxa pentru îndrăzneala lui de a crede că ar lăsa totul baltă pentru el.

„Par eu genul de fată care poate să meargă la o întâlnire anunțată așa din scurt?" ar spune ea cu viclenie, făcându-l să plângă de dorință și de suferință. „Îmi pare rău, s-ar putea să reușesc să te strecor totuși în programul de luna viitoare..." Cu greu va putea aștepta și ea atât de mult, dar nu voia ca Felix să creadă că e disperată.

— Hannah, o întrerupse Gillian nepoliticos, a venit instalatorul ca să rezolve problema de la toaleta bărbaților. Nu uita să îi spui și de instalația de la bucătărie.

Trezită din reveria ei, Hannah se ocupă de noua responsabilitate apărută.

— Mergi în vreun loc deosebit, dragă? întrebă instalatorul pe un ton glumeț, în timp ce se holba la picioarele atletice ale lui Hannah, acoperite de fusta ei sexy, în timp ce îl conducea spre bucătărie.

Îi aruncă o privire glacială.

— Întrebam doar, se bâlbâi el și se apucă de treabă.

Se făcu cinci și jumătate, iar timpul trecu fără ca ea să primească vreun telefon personal. Lui Hannah îi venea să plângă.

Stătea la biroul ei, făcând ordine morocănoasă și gândindu-se că sigur nu va avea vești de la Felix până săptămâna viitoare; asta dacă mai suna. Singurul mod în care o putea căuta era la serviciu.

David James apăru din biroul lui, căscând, cu servieta în mână.

— Mergi în vreun loc special, Hannah? întrebă el, în timp ce o privi cu admirație de la puloverul ei pufos până la pantofii periculos de înalți.

— În locul tău, nu aș pune o astfel de întrebare, omule, murmură instalatorul, trecând pe lângă David în drum spre duba lui. O să te acuze de hărțuire sexuală.

Se strecură pe lângă Hannah, până să apuce ea să îi arunce vreo privire.

David rânji.

— Te-a întrebat și el?

— Nu tocmai, zise ea. M-a prins într-un moment prost.

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva, ca să te mai binedispui? spuse David într-o doară, bătând un ritm în birou, cu degetele lui lungi.

Dădu din cap. Se simțea prea rău ca să poată fi înveselită.

— Am putea să stăm la un pahar și poți să-mi spui de ce ești supărată, insistă David.

O puse pe gânduri. I-ar prinde bine să stea cu el la un pahar; în felul ăsta, stând de vorbă cu David James, măcar nu se va mai gândi la nenorocitul de Felix.

— Apel pentru tine pe linia unu, strigă Donna. Personal.

Pe Hannah o trecu un fior de entuziasm.

— Nu, îi spuse ea lui David. Mă întâlnesc cu cineva.

David retrase propunerea.

— Atunci ne vedem luni, spuse el.

Hannah apucă receptorul și apăsă pe butonul pentru linia unu.

— Hannah, sunt eu, mama. Știu că apelez la tine în ultimul moment, dar pot să stea la tine Stuart și Pam, la sfârșitul de săptămână?

— Ce? spuse Hannah nedumerită, iritată că nu era Felix cel care sunase și furioasă la gândul de a-i primi pe fratele ei și pe soția lui la sfârșit de săptămână.

Apartamentul era mult prea mic pentru oaspeți, ba mai mult, ea și Pam nu se înțelegeau. De fapt, nici cu Stuart nu se înțelegea.

— „În ultima clipă" nu e sintagma potrivită. De ce nu m-au întrebat până acum? Și de ce mă suni tu, mamă? Stuart nu mai poate să-și folosească degetul arătător, ca să formeze un număr de telefon? adăugă ea cu sarcasm.

Fratele ei era preferatul mamei, iar ea făcea orice pentru el.

— Hannah, crezi că se poate să nu-ți sară mușt arul? spuse mama ei impasibilă. Vin la o nuntă și nu mai pot sta la hotel așa cum stabiliseră inițial. Măcar atâta poți să faci. Ajung în seara asta, până la ora zece, iar Pam zice să nu îți faci probleme în ceea ce privește cina.

Hannah pufni dezaprobator. Nu avea nici cea mai mică intenție de a face așa ceva.

Conduse spre casă plină de furie. Apartamentul era impecabil, ca de obicei, dar, după un sfârșit de săptămână cu Stuart, fără îndoială că va arăta groaznic. Hannah lăsă așternuturi proaspete și o plapumă pe patul din camera liberă, dar nu schimbă husele de pat – putea și fratele ei să facă asta. Nu era hotel la ea. De fapt, probabil din cauza asta venea Stuart la ea. Era prea zgârcit ca să plătească să stea la hotel, ghici ea cu precizie.

Își făcu o omletă și se uită la televizor, nervoasă din cauza fratelui ei indiscret, dar și din cauza lui Felix. De ce s-a mai chinuit să o țină de vorbă și să se prefacă nebun după ea, dacă nu avea nici o intenție să o mai vadă vreodată? *Ce rost avea?* Hannah nu pricepea. Flirtul era un fel de sport? Bărbații care arătau bine țineau scorul la flirt, ca să măsoare cât de irezistibili sunt? Probabil. Avea o imagine mentală cu Felix, lăudându-se cum „am dat-o pe spate pe fata aia de la agenția imobiliară! Vă spun băieți, îmi mânca din palmă".

Stuart și Pam ajunseră la unsprezece și jumătate, trezind-o pe Hannah, care adormise în fața televizorului, după ce se uitase la *Fraiser*.

— Credeam că o să fii în oraș, având în vedere că e vineri seara, spuse Stuart, lăsând jos o valiză enormă, și începând inspecția apartamentului.

— Cum aș fi putut să fiu în oraș, dacă vă așteptam pe voi doi? întrebă Hannah, enervându-se brusc.

— Ai fi putut să lași o cheie la vecini, spuse el.

— Ai fi putut să îți faci o rezervare la hotel, îi sugeră Hannah.

Pam, obișnuită cu felul în care soțul ei și sora lui se înțelegeau, își făcu drum spre bucătărie și puse ceainicul pe foc.

— Simțiți-vă ca acasă, vociferă Hannah, iritată de modul familiar în care cumnata sa se instalase în casa ei, fără să întrebe dacă se poate.

— Așa vom face, spuse Pam, o femeie mulțumită de sine, care ignora orice aluzie, mai mult sau mai puțin subtilă.

— Drăguț apartament, spuse Stuart, aruncându-se pe canapea și verificând calitatea arcurilor. Ți-ai găsit un bărbat?

Hannah își aminti de ce ea și Stuart se certau foarte rău pe vremea când erau copii. Deși semănau la fizionomie – el era înalt, cu părul șaten și cu ochii de aceeași culoare ca ai surorii lui – erau profund diferiți ca temperament. Stuart era leneș, neatent și, după cum spunea el, „zicea exact ce îi trecea prin cap". În limbajul lui Hannah, asta însemna că era foarte direct, chiar nepoliticos. Scoteau ce era mai rău unul din celălalt. Ea credea că el era unul dintre cei care profită în viață de tot ce le ieșea în cale, iar el credea că sora lui era o vacă înfumurată. Pe vremea când lucra la Hotel Triumph, Stuart i-a cerut fără menajamente camere la preț redus pentru toți prietenii lui, pentru nopțile lor de burlăcie sălbatică, însă, dacă ea îi cerea să arunce o privire la mașina ei – pentru că el era mecanic – el o tot amâna, până când ea se sătura și plătea pe altcineva pentru asta.

— Da, Stuart, am un bărbat, izbucni ea. E actor și e plecat, minți ea. Sunt așternuturi în camera de oaspeți, aveți prosoape în uscător, iar eu mă duc la culcare. Noapte bună.

— Nu vrei un pic de ceai? întrebă Pam, care apăru în ușa de la bucătărie cu un ibric de ceai și un pachet mare de biscuiți pe o tavă.

— Nu.

Cel puțin plecară devreme în dimineața următoare, după ce se certaseră multă vreme în baie: mai întâi în legătură cu cine aburise oglinda, după care Pam începu să se plângă pentru că Stuart nu zicea niciodată că ceva îi stătea bine.

Hannah se trezise, dar rămăsese în pat, fără nici un chef să intervină între cei doi, deci auzise totul prin pereții subțiri ai apartamentului.

— Mi-am luat pălăria asta special pentru nuntă, strigă Pam la Stuart. Măcar atâta ai putea să faci și tu, să zici că e drăguță.

— Nu e! strigă Stuart. Nu poți să porți pălărie roșie când ai părul roșu. Arăți aiurea.

Când trântiră ușa cu zgomot la plecare, Hannah se relaxă în sfârșit. Se ridică din pat, își făcu o ceașcă de cafea și începu să își facă planuri pentru restul zilei. Se va duce să își cumpere mâncare, apoi la sală și, pe seară, va merge la cinematograf cu Leonie și cu gemenele. Abia atunci își dădu seama că uitase să le dea lui Stuart și lui Pam o cheie de la apartament. La naiba, cugetă ea încruntată. O să fie în oraș până la unsprezece sau poate chiar mai târziu și dacă voiau să intre în casă înainte, n-aveau decât să rămână la ușă. Așa le trebuie dacă au fost prea zgârciți ca să își rezerve o cameră la un hotel.

Ajunse acasă la unsprezece și jumătate, obosită, dar relaxată. Mel și Abby fuseseră atât de nostime, încât nu putu să nu se simtă bine. Să le vadă la cinema cum se uitau după băieți drăguți fusese mult mai distractiv decât să se uite la film. Când ajunse în capul scărilor, Pam și Stuart o așteptau în fața ușii. Păreau furioși.

— Cum ați intrat în bloc? întrebă Hannah, nemulțumită de faptul că vreunul dintre chiriași îi lăsase înăuntru.

— Asta nu contează, mârâi Stuart, care era evident afumat. De ce naiba nu ne-ai dat o cheie, ca să putem intra în casă? Sau de ce n-ai rămas acasă, să ne aștepți?

— Am ieșit cu prietenul meu, spuse Hannah blând, și nu m-am gândit că o să fiți acasă atât de devreme. S-a terminat petrecerea deja?

Le deschise, iar Stuart se aruncă imediat pe canapea, cu pantofi cu tot, și adormi. Sforăitul lui de om beat răsuna în tot apartamentul, iar Hannah îl privi cu dezgust.

— Nu știu de ce stai cu el, îi spuse ea lui Pam, uitându-se fix la chipul lat al fratelui ei. E un bețiv, ca și tatăl lui.

— Nu este, nu seamănă deloc cu tatăl lui, protestă Pam.

— Nu? spuse Hannah cu neîncredere. După părerea mea, e exact la fel: nu e bun de nimic și e leneș. Mă mir că încă mai are o slujbă. Credeam că până acum te-a făcut pe tine să câștigi suficient, așa încât el să se ducă doar la pariuri.

— Stuart nu mai participă la jocuri de noroc și nu e un bețiv, protestă Pam. Am fost la o nuntă până la urmă. Nici nu-mi aduc aminte când s-a îmbătat ultima oară. Doar pentru că ai o problemă cu tatăl tău, nu înseamnă că trebuie să îl tratezi și pe Stuart în același fel.

— Nu fac asta, izbucni Hannah. Pur și simplu îl văd pe Stuart cum o ia pe aceeași cale. Așchia nu sare departe de trunchi.

— Și în cazul tău și al mamei tale e la fel, spuse Pam înțepată.

Hannah începu să se enerveze.

— Nu sunt ca mama mea. Nu voi rămâne niciodată lângă un bărbat care nu e bun de nimic.

— Și Harry cum era? întrebă Pam răutăcios.

Lui Hannah începu să îi tremure buza de furie. Asta era o lovitură sub centură.

— Tu ești cea care umblă după bărbați buni de nimic, continuă nemilos cumnata ei. Cel puțin Stuart m-a luat de nevastă, răbufni ea.

Îl ridică pe Stuart cu proteste de pe canapea și îl duse în dormitor, lăsând-o pe Hannah în urmă, plină de nervi.

Ea nu se îndrăgostea de bărbați buni de nimic, chiar nu făcea asta. Avusese ghinion. Atâta tot. Pam nu știa ce vorbește. Dacă Hannah s-ar fi căsătorit cu cineva atât de lipsit de motivație ca Stuart, nu s-ar fi lăudat cu asta. Nu înțelegea de ce unele femei credeau că verigheta era cel mai important lucru în viață. Cât de naivă să fii să crezi în așa ceva?

Obosită după două nopți nedormite, cu gândul la ce spusese Pam, Hannah dormi luni până târziu și se trezi când începură știrile de la ora opt.

— La naiba, bombăni ea, dându-se jos din pat cu greutate, știind că nu va avea timp să se spele pe păr.

Făcu repede un duș, își puse pe ea primul lucru pe care îl găsi în dulap – o rochie banală, maro, care arăta bine numai cu părul înfoiat, proaspăt spălat și machiaj strident – și ieși pe ușă în cincisprezece minute. Își dădu cu niște fard de pleoape și ruj la un semafor și înjură la gândul că nu apucase să se spele pe cap. Nu suporta să aibă părul gras.

— Ai avut un sfârșit de săptămână plăcut? întrebă Gillian cu voce tare, uitându-se cu subînțeles la ceas, când Hannah intră pe ușă, la nouă și zece.

Ca răspuns, Hannah pufni, fără să o bage în seamă. Refuză să fie mustrată de Gillian.

Își puse o cană de cafea și se așeză la birou, încercând să își pună ordine în gânduri. Fusese atât de distrată joi și vineri, încât rămăsese în urmă cu munca. Până la zece și jumătate nu reuși să își bea decât jumătate de cafea. Moartă de foame, pentru că nu mâncase nimic la micul dejun, se grăbi la filtru, sperând să își mai pună o cană de cafea proaspătă și poate un biscuit. Dar și filtrul, și cutia de biscuiți erau goale. Obosită, înfometată și simțindu-se groaznic, lui Hannah îi venea să plângă. Toată lumea era împotriva ei.

Îi sună telefonul și se duse înapoi la birou să răspundă.

— Ce faci diseară, doamnă Campbell? izbucni Felix.

Hannah aproape că scăpă receptorul din mână de uimire.

— Hmm... nimic, spuse ea, prea bulversată ca să mai pună în aplicare planul de a-l face să sufere.

— Foarte bine. Vrei să mergi cu mine la teatru? Am putea să luăm cina împreună pe urmă.

— Mi-ar face plăcere, spuse Hannah, vulnerabilă, pe de o parte din cauza dorinței pe care o simțea, pe de altă parte datorită încântării că o sunase. La ce oră?

— Ne vedem în barul de peste drum de Gate la șapte. Abia aștept.

Și închise.

Simțea fluturi în stomac de încântare că Felix chiar o sunase. Apoi fluturii se transformară în noduri în gât, pe măsură ce își dădu seama că avea părul gras, că era îmbrăcată total nepotrivit și că nu va avea timp să treacă pe acasă să se schimbe, înainte de teatru.

Și nu întrebase nici măcar ce piesă de teatru vor vedea. Începu să pună la îndoială ipostaza femeii puternice, care credea că măritișul era pentru pămpălăi. *O să-l fac să sufere!* Da, precis. Era ca o pisică alintată – se gudura numai să o mângâie cineva, oricine, pe burtică. Totuși, un zâmbet discret îi lumina fața. Dacă ar fi Felix cel care ar mângâia-o pe burtică, nu s-ar supăra.

Hotărâtă să nu mai piardă timpul aiurea pe parcursul încă unei zile de muncă, gândindu-se la el, Hannah se străduí din răsputeri să își îndeplinească atribuțiile. Se hotărâse să îi spună lui David că trebuia să plece mai devreme: astfel, putea să dea o fugă repede acasă, să își aranjeze părul și să își găsească ceva deosebit cu care să se îmbrace.

Dar Cupidon nu avu noroc. Când se făcu ora cinci, David chemă managerii la el în birou pentru o ședință. În timp ce el discuta strategii de vânzări, planul lui genial și vorbea despre cât de bine se descurcase toată lumea, Hannah se foia pe scaun. Nu asculta nici un cuvânt din ce spunea. Trecea în revistă toate hainele din dulap, încercând să își

amintească dacă îşi călcase cămaşa cea nouă, strânsă în talie, din mătase roşie, de la Principles. Şi ce articole de lenjerie să poarte...? Dacă sutienul bej, din dantelă era la spălat, se împuşca. Era cel mai sexy sutien posibil şi arăta superb cu cămaşa roşie, cu câţiva nasturi deschişi, care lăsau să se vadă decolteul adânc. De obicei, Hannah nu lăsa nici un nasture deschis, dar încercase acasă, în faţa oglinzii, iar imaginea aceea era extrem de sexy. Îşi va lăsa ochelarii acasă şi îşi va pune lentilele de contact în schimb.

— Ştiu că suntem puţin în întârziere, spuse David, privind-o pe Hannah care se foia, dar o veche colegă din State este aici şi a fost atât de amabilă încât să accepte să ne facă o scurtă prezentare despre agenţiile imobiliare din Statele Unite şi despre cum decurg lucrurile acolo. Sfaturile ei ar putea fi folositoare, dat fiind că avem atâţia clienţi din State, care se mută aici. V-o prezint pe Martha Parker...

În mod normal, Hannah ar fi fost fascinată de eleganta şi îngrijita doamnă Parker, cu părul ei tuns scurt, coafat, costumul crem, care i se potrivea de minune şi cu o prezenţă încântătoare, plină de încredere în sine. Dar în seara asta, ar fi vrut ca Martha să coboare de pe scenă, ca să poată fugi acasă să se aranjeze. Din păcate, doamna Parker avu multe de spus şi îi luă o jumătate de oră să termine. Când toată lumea ieşi din biroul lui David, era deja şase şi cinci. Hannah nu mai avea, în nici un caz, timp să treacă pe acasă. Acum trebuia să facă minuni cu farduri şi deodorant, în timp ce se ruga ca lumina de la teatru să fie difuză. Ce citise oare în revistele de femei despre pudra de talc, care maschează părul gras? Ar fi trebuit să pună puţină pe cărare, să o lase până absorbea luciul şi apoi să o scuture. Nimic mai simplu. O să îşi cumpere nişte pudră pe drum.

Simţea că se sufocă în mirosul de deodorant din toaleta femeilor şi mai pierdu alte cinci minute scuturându-şi toată pudra de talc de pe rochie, pentru că

îi scăpase, din greșeală, prea multă, așa că întârzie zece minute. Era convinsă că începuse să transpire, în timp ce se îndrepta spre bar, în ciuda deodorantului și parfumului Opium de la Donna, cu care se dăduse înainte să plece.

Chiar și în mulțimea care se înghesuia la bar înainte de piesa de teatru, Felix ieșea în evidență. Capul lui blond, nobil, se vedea de la ușă, iar Hannah îl putea zări vorbind cu cineva. Din profil arăta și mai bine: nasul drept părea luat dintr-un portret medieval al vreunui tânăr rege arogant, iar maxilarul puternic ieșea în evidență într-un fel foarte masculin. Își dădu pe spate coama de leu și râse. Simți cum zâmbește și ea, prin empatie, în timp ce traversa încăperea. Apoi se întoarse și o văzu, iar ochii lui catifelați, de culoarea mahonului, o priviră cu nesaț într-un zâmbet de apreciere.

Hannah simți că se înmoaie de emoție. Ajunse la grup. În loc să o ia de mână sau să o sărute pe obraz, Felix o trase spre el cu brațele lui mari și puternice. Din poziția aceea, își aplecă capul bălai spre ea și o sărută direct pe buze. Absolut neașteptat, era cu totul incredibil. Buzele ei se întâlniră cu ale lui dezlănțuind dorințe latente. Gura lui apăsă cu hotărâre gura ei plină, iar limbile lor se împletiră nebunește, cu pasiune.

— De ce nu întrebați dacă nu cumva închiriază camere cu ora? se interesă o voce seacă.

După ce își dădură drumul din îmbrățișare, Hannah se înroși, iar Felix râse.

— E frumoasă, poți să dai vina pe mine? întrebă el grupul respectiv, ținând un braț în jurul lui Hannah. Ce mai faci, draga mea? o întrebă el cu voce scăzută. N-am putut să mă opresc să mă gândesc la tine.

Un demon din minte o făcu pe Hannah să spună:

— Serios? În cazul acesta, ți-a luat cam mult să mă suni.

— Au, rânji el, cu mâna în jurul taliei ei. Mușți. Presupun că am meritat-o.

Hannah se înfioră la ce spusese. Se arătase vulnerabilă și nesigură. De ce oare nu-i spusese, până la urmă, că și-a petrecut două zile învârtindu-se în jurul telefonului, așteptând să o sune?

— Am avut două zile foarte agitate de filmări, îi explică Felix. Asta e scuza mea și rămân la ea. Acum spune-mi, ce vrei să bei?

Era deja amețită și fără alcool, așa că ceru apă minerală.

— Bea ceva ca lumea, spuse Felix. Mi-am închipuit că ești genul de tipă dură, care folosește vibratorul, își fabrică singură tampoanele și bea whisky sec.

Mulțimea hohoti din nou.

— Sunt dură numai cu bărbații, îi răspunse Hannah drăgălașă, gândindu-se că ăsta e un joc ce se poate juca în doi. În restul timpului, sunt total feminină.

— Uuu, mama, mormăi Felix. Dar chiar că ești genul meu de fată. Apă minerală să fie.

Nu o prezentă grupului, ceea ce îi era totuna, se gândi Hannah, pentru că părea să se poarte diferit când avea spectatori, față de cum se purtase când erau singuri la birou. Prefera să îl aibă numai pentru ea.

La șapte și jumătate porniră spre teatru. Era premiera a unei noi puneri în scenă a piesei *Evantaiul doamnei Windermere*[1], își dădu seama Hannah văzând afișele. Nu era mare amatoare de teatru și îi era teamă să lase ca acest lucru să se vadă. Ca actor, evident că Felix mergea mereu la teatru. Nu suporta să se observe lipsa ei de cultură. Eforturile lui Hannah de a se educa nu cuprinseseră și teatrul. În familia Campbell, pe vremea când ea era în creștere, cultura era ceva ce se găsea în iaurt. Sau, cel puțin, fusese, în ceea ce-i privea pe Stuart și pe tatăl ei, care amândoi erau de părere că era o pierdere de

1. *Lady Windermere's Fan*, piesă de Oscar Wilde (n.r.).

vreme să citești orice altceva mai mult decât rezultatele la curse.

Aproape imediat ce intrară, Felix spuse că trebuie să plece o clipă.

— Am văzut pe cineva pe care trebuie să salut. Nu întârzii mult, spuse el, lăsând-o în îmbulzeala din foaier.

Simțindu-se pierdută într-un spațiu care nu îi era familiar, Hannah se uită în jur, sperând să poată împrumuta aerul cuiva perfect integrat, care privea cu interes, nu cu teamă. Două femei, lângă ea vorbeau volubil despre arte, cu mâinile pline de brățări zornăind, în timp ce ciocneau două pahare cu vin.

— ...am auzit că Lubarte Player se gândesc să pună în scenă *Vera*, spuse una dintre ele.

— Serios, ce groaznic, răspunse cealaltă. Ce piesă oribilă. Cu greu îți vine să crezi că e Wilde, întotdeauna am spus asta.

Râseră amândouă.

Când Felix se întoarse, se îndreptară spre locurile lor.

— Îmi place foarte mult Wilde, suspină Hannah, sunt sigură că îmi amintesc să fi auzit undeva că nu știu ce grup de teatru încearcă să monteze *Vera*, adăugă ea. Nu mi-a plăcut niciodată piesa aia ; întotdeauna mi sa părut că nu e Wilde la modul clasic.

Felix îi aruncă o privire impresionată.

— Habar nu aveam că ești o pasionată a teatrului, draga mea, spuse el.

Hannah îi zâmbi senină.

— Niciodată să nu mă subestimezi, îi răspunse ea, apostrofându-l cu o voce severă.

Piesa era grozav de deșteaptă, iar Hannah nu era sigură dacă simțul ei crescut al plăcerii era cel care o făcuse să fie atât de încântată sau faptul că Felix stătea tăcut lângă ea, cu o mână pe piciorul ei, atingându-i genunchiul prin materialul rochiei.

În pauză, se amestecară printre ceilalți spectatori, Felix conducând-o de mână, în timp ce se mutau de la un grup la altul, toți îmbrățișându-l și pupându-l

încântați. Era destul de faimos, își dădu ea seama, când a cincea persoană îl îmbrățișă pe Felix și îl felicită pentru cronicile minunate pe care le primise pentru ultimul său rol. Din comentarii, ea descoperise că avusese un rol secundar într-o coproducție canadiano-britanică, a cărei acțiune se petrecea undeva în anii 1800. Acum lucra la un film britanic cu buget redus, care era făcut în Irlanda și se părea că cel puțin jumătate din comunitatea actorilor irlandezi era implicată în el într-un fel sau altul.

— O chestie neplăcută, dar plătește ipoteca, suspină un bărbat elegant, într-un costum de catifea, care avea și el un mic rol în film.

— Nu m-aș băga într-o asemenea prostie! răbufni o actriță, despre care Felix îi șoptise că fusese trimisă acasă după prima audiție.

După multe pupături în vânt și invitații de genul „Trebuie să iei cina cu noi, dragul meu", Hannah și Felix își făcură drum înapoi la locurile lor, pentru partea a doua.

— Hai să plecăm repede când se termină, îi murmură el la ureche, învăluind-o cu răsuflarea lui. Te vreau numai pentru mine și, dacă zăbovim, vom avea anturaj.

După a treia chemare la rampă, Felix o scoase repede pe Hannah din teatru într-un taxi și, până pe cealaltă parte a râului, în Trocadero, la restaurantul tradițional de după teatru și un loc faimos pentru actorii care își petreceau timpul pe acolo.

Așezându-se la o masă micuță în spate, Felix comandă somon afumat și șampanie pentru amândoi, fără ca măcar să arunce o privire la meniu.

Hannah nu era sigură ce o atrăgea mai mult: felul avid în care bărbatul ăsta fabulos o privea, sau modul în care el controla totul. Era ceva atât de abil în el, încât îi dădea un fior de excitare erotică și își închipui cum ar fi să fie în pat cu el. Își închipui cât de stăpân pe situație ar fi atunci, trupul acela auriu, puternic, contopindu-se cu al ei, pielea lui peste pielea ei...

Veniră chiflele. Felix unse una cu unt pentru ea și i-o dădu în bucăți mici, lăsând-o să savureze gustul untului topindu-se pe chifla ușoară, ca o pană.

— E moale, lichid și delicios, spuse el. Aceeași senzație o vei trăi și când voi face dragoste cu tine, Hannah. Delicios, dar – zâmbi el răutăcios – nu moale.

Hannah înghiți. Lucrurile se mișcau prea repede, și, totuși, nu se putea abține: îi plăcea de el la nebunie.

Sosi șampania. Felix nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la ea, în timp ce bea din paharul lui. Lichidul îi invadă toate simțurile lui Hannah, sub forma unor ace elegante dansându-i pe limbă.

— Ești frumoasă, îi spuse el tandru, întinzând degetele ca să îi atingă fața.

Urmă conturul pomeților înalți, își trecu degetele peste buzele ei pline, care fremătau, lăsând un deget să îi alunece languros în gură. Îl supse instinctiv, ținându-l prizonier, în timp ce limba ei îl învăluia, gustându-i pielea sărată. Pe măsură ce trecea timpul, totul devenea mai erotic decât oricând și ce era bizar era că se aflau într-un restaurant! Numai Dumnezeu știe cum ar fi fost dacă ar fi fost singuri, cu o armată de chelneri și alți clienți pe post de spectatori.

Gura largă a lui Felix afișă un zâmbet complice, un zâmbet care aprindea dorințe ascunse în Hannah. Se simți invadată de pasiune ca un baraj care dă pe dinafară. Își scoase degetul din gura ei, apoi îl strecură la el în gură și îl gustă, ca și cum ar fi gustat-o pe ea. Lăsă capul într-o parte, cugetând.

— Dulce, se pronunță el. Ca și tine. Dulce... vocea lui scăzu o octavă, până când ajunse de consistența unui pietriș acoperit cu miere zicând: și coaptă.

Hannah respiră răvășită.

Apăru un chelner cu două farfurii de somon afumat.

Hannah voia să îl ia pe Felix, să îi spună chelnerului să uite de pește, și să meargă împreună la ea acasă, unde să îi arate exact cât de dulce era.

Dar Felix își atacă farfuria cu aceeași fascinație pe care o dovedise când o îmbrățișase.

— Îmi e atât de foame, mormăi el, storcându-și lămâie pe mâncare cu o mână și luând cu furculița bucăți de somon cu cealaltă mână.

O vreme se uită la el cum mănâncă, ea simțindu-se fără apetit pentru că dorința îi gonise orice alte dorințe primare. Îi plăcea la nebunie felul în care părul lui blond îi cădea peste ochii aceea hipnotici și felul în care i se deschidea gura enormă, dinții albi strălucindu-i în timp ce își mânca porția. Era un bărbat pasional, se gândi ea melancolic, pasional cu mâncarea, pasional cu dragostea, cu viața, cu sexul.

— Ție nu-ți e foame? întrebă el, uitându-se la farfuria ei neatinsă.

Îi aruncă un zâmbet forțat.

— Nu tocmai. Mi-ai alungat pofta de mâncare.

Felix își trase spre el și farfuria ei și începu să mănânce și din ea. Hannah își termină șampania din pahar și mai turnă pentru amândoi.

— Povestește-mi despre tine, șopti ea.

Cu majoritatea oamenilor, asta ar fi fost o întrebare dificilă. Cu un actor, după cum avea să descopere Hannah, era o invitație să țină un discurs atât de familiar pentru ei ca și imaginea lor dimineața în oglindă. Lui Felix îi plăcea în mod deosebit să vorbească despre sine.

Mâncând cu poftă și sorbind din șampanie, îi povesti despre cariera lui și despre planurile de viitor. Hannah, încercând să țină pasul cu el în privința șampaniei, era încântată.

Trecu peste tinerețea sa și peste familie.

— Nu vorbesc despre asta, spuse el, aruncându-i o privire cu ochii întunecați.

Dar era bucuros să discute despre orice altceva. La treizeci și șapte de ani, era în sfârșit pe culmile succesului. Fusese un drum anevoios, îi spuse el, povestindu-i despre rolul într-o telenovelă britanică sortită eșecului și despre primul lui rol într-un film,

unde cele câteva minute de apariție pe ecran se disipaseră la montaj. Dar totul avea să se schimbe. Un serial de comedie, în care avea și el un rol, creștea în popularitate și brusc era copleșit cu telefoane de la diferite agenții de casting. Îi sosise timpul, spuse Felix mândru.

Era o viață trăită la mare viteză, plină de petreceri, premiere, dineuri și cu recunoașterea publică a celor frumoși. Dar, ceea ce își dorea Felix cu adevărat, simțise Hannah instinctiv, era siguranță. Era ca ea, își dăduse seama de asta. Ceva în trecut îl afectase și îl făcuse să tânjească după un loc sigur, pe care nu îl avusese niciodată. Ea îi putea oferi asta.

Anturajul apăru oricum, cu pupături peste mesele de la Trocadero, iar Felix făcea cu mâna către prieteni și, încă și mai animat, către dușmani.

— Chiar ne-am întrebat unde ați dispărut așa repede voi doi, spuse acuzator bărbatul în costum de catifea.

— Intimitatea e importantă pentru mine, îi răspunse Felix afabil.

Cei din grup pufniră în râs și aruncară o privire meselor din jurul lui Felix și Hannah.

— Așezați-vă și voi în altă parte, le spuse el nepoliticos. Noi am prefera să fim singuri.

În mod normal ar fi urât genul acela de impolitețe, dar era altfel cu Felix. Arăta incredibil de bine și era atât de talentat, încât oamenii erau atrași de el și singurul fel în care putea scăpa de ei era să fie direct.

Vorbiră până răgușiră, iar cea de-a doua sticlă era pe terminate când apăru chelnerul cu Sambucca din partea casei.

— Nu mai pot, chicoti Hannah, aruncând o privire paharului fierbinte de lichior. Sunt deja beată. Nu vreau să-mi imaginez ce-aș fi în stare să fac dacă aș mai bea.

Ochii întunecați ai lui Felix scăpărară malefic.

— Nu mai poți? spuse el.

Se lăsă pe spate în scaunul lui, privind-o dominator, în timp ce își plimba degetele pe muchia paharului. Apoi își trase scaunul în fața ei. Ea tresări ușor, când îi simți o mână pe coapse, pe sub masă, strecurându-se și împingându-i rochia lungă în sus, pe picioare.

Chiar și în starea de ameteală în care era, Hannah încercă să îl oprească. Mai era lume în jur, cineva ar fi putut să vadă.

— Dacă te vede cineva? spuse ea scandalizată.

— Și ce dacă? întrebă el, cu o sprânceană ridicată sardonic. N-au decât să se uite.

Hannah păru șocată.

— N-au cum să vadă, o asigură el. Suntem ascunși de fața de masă.

Mâna lui îi ridică în cele din urmă rochia și, cu brațul lui lung încordându-se, degetele i se mișcară în sus, pe pielea mătăsoasă a coapsei, acoperită doar de dresurile fine. Hannah fremătă de dorință în timp ce degetele lui îi atingeau pielea, la jumătatea drumului pe coapsă, iar dacă degetele i-ar mai fi alunecat numai un centimetru mai sus, nu s-ar fi putut abține să nu urle. Nu-și putea controla senzația erotică ce îi străbătea corpul. Era ca și cum ai fi fost legat la o mașină cu electrozi care transmiteau o plăcere inimaginabilă către punctele ei erogene. Mâna lui urcă și mai sus.

— Data viitoare când ieșim în oraș ar trebui să porți șosete, murmură Felix.

Hannah bolborosi ceva cu voce tare, iar apoi, la fel de brusc, mâna lui dispăru.

— Hai să mergem, spuse el ferm.

O sărută în taxi în drum spre casă, nimic mai mult. Doar săruturi lascive, care o făceau să tremure de emoție, în timp ce limba lui o explora pe a ei. Hannah își simțea inima bătând ca un metronom, în timp ce îl conducea în sus, pe scări, către ușa de la intrarea în apartamentul ei. Scotoci după grămada ei de chei și chicoti în liniște cu gândul la starea de beatitudine

în care se afla. Felix nu chicotea. În cele din urmă, reuși să bage cheia potrivită în ușă și împinse.

— Nu e Buckingham Palace... începu ea să spună, în timp ce își arunca geanta pe măsuța de pe hol.

Nu mai ajunse mai departe cu comentariile.

Ușa de la intrare se închise și brusc Felix o învălui, cu brațele în jurul ei, mâinile căutând și încercând să îi scoată haina. Gurile păreau lipite una de cealaltă, buzele aproape că striveau celelalte buze într-un joc înflăcărat al dorinței, iar limbile se încolăceau și se răsuceau cu pasiune. Felix reuși să îi smulgă haina și începu să îi ridice rochia în sus, pe coapse. În schimb, ea îi trase jacheta și trăgea de cămașă, fără să îi pese că nasturii săreau în timp ce ea trăgea, răpăind pe podea, ca grindina.

— Ești frumoasă, îi șopti el, coborându-și capul auriu către sânii ei, în timp ce degetele căutau calea pe sub rochie.

Ca o pereche de Riverdancers perfect antrenați, se dezlipiră numai atât cât ea să își scoată rochia și el pantalonii. Amintindu-și brusc că avea dresuri pe ea, Hannah îi smulse și mulțumi divinității că purta chiloți de mătase neagră, chiar dacă sutienul era unul alb, banal. Ce păcat că nu era îmbrăcată fabulos, în sutienul ei de culoarea coralului, transparent, de plasă. Așa că își scoase repede sutienul de bumbac alb și se uită în sus să îl găsească pe Felix dezbrăcat, numai în boxeri, privind-o. Avea un corp extraordinar: suplu, zvelt, auriu și perfect proporționat. Îi putea vedea conturul erecției, încordându-se în materialul boxerilor. Cu o mișcare plină de nesaț, o luă în brațe pe Hannah, o ridică și o duse pe canapea. Apoi se întinse deasupra ei, apropiindu-și victorios corpul de al ei, trecându-și mâinile peste bustul ei, atingându-i cu degetele sfârcurile întărite, vârându-și cu pasiune gura în părul ei.

— Ești atât de frumoasă, atât de sexy, am fost conștient de asta din clipa în care te-am văzut, spuse el răgușit.

Amândoi erau incredibil de excitați. Sexualitatea, pe care o ținuse ascunsă atât de multă vreme, răbufni, ca un tigru plictisit, care fusese în captivitate și era eliberat brusc într-o junglă fremătând de viață. Făcură dragoste nebunește și sălbatic, nu blând și tandru, cum făcuse Hannah dragoste cu Harry. Genul acela de făcut dragoste era plictisitor și comod: ce făcea acum era nebunesc, primar și sălbatic. Felix își apăsă gura de a ei, disperat să îi guste fiecare bucată din trup. La rândul său, ea își înfipse unghiile în spatele lui când o pătrunse, țipând de plăcere să îi simtă în sfârșit trupul devenind o parte din trupul ei. Uniți într-o îmbrățișare pasională, gemură și gâfâiră, în așteptarea climaxului, sperând ca această partidă incredibilă de sex să nu se mai termine. Cu o strălucire de transpirație acoperindu-i corpul gol, Hannah se agăță de trupul lui Felix, apropiindu-și-l și mai mult, cu brațele și cu picioarele, încolăcindu-se în jurul taliei lui, până când explodă într-un orgasm ca un foc de artificii, care era sălbatic, primitiv și de o beatitudine totală.

Ca și cum ar fi așteptat-o, Felix gemu, cu trupul încordat și termină și el, în timp ce îi pronunța numele iar și iar, până când se prăbuși pe canapea, lângă ea, ud de transpirație și epuizat.

Rămaseră încolăciți, ca niște cățeluși, și respirară adânc. Hannah se simțea de parcă fiecare mușchi i-ar fi fost întins până la limită. Corpul îi radia după orgasm și se simți liniștită, de parcă s-ar fi născut pentru astfel de lucruri sălbatice. Sau poate, se gândi ea, cu un fior de adorație totală, poate era făcută pentru Felix.

Îi duse mâna la buze și i-o sărută tandru.

— Ești minunată, spuse el.

— Uite cine vorbește, glumi Hannah. Sunt atât de epuizată, Felix. O să adorm aici.

— Hai în pat, anunță el, ridicându-se în picioare cu grație și întinzându-i o mână.

Păsările ciripeau vesel când Hannah se trezi în dimineața următoare, cu un zvâcnet enervant în cap, de la prea multă șampanie. Se întoarse în pat și brațul ei atinse corpul cald al lui Felix. Nu fusese un vis; schiță un zâmbet de plăcere autentică. Ce mai conta că era mahmură pe lângă sentimentul ăsta de fericire?

Mișcându-se încet, ca să nu-l trezească, Hannah se ridică din pat goală și desculță și se îndreptă spre bucătărie, de unde luă două pastile pentru dureri de cap cu un pahar cu apă. După încă un pahar, care să îi liniștească setea de la mahmureală, se duse în baie. Părul îi stătea ca o căpiță de fân, cu bucle încurcate în toate direcțiile. Machiajul, pe care, evident că nu și-l șterse cu o seară înainte, i se întinse tot pe sub ochi. Avea gura vânătă de la săruturile nebunești și de la barba lui Felix, care îi crescuse peste noapte. Cu alte cuvinte, avea înfățișarea care, în mod normal, ar fi făcut-o pe Hannah să urle. Numai că azi ceva strălucea în spatele oboselii, a ochilor roșii și a cearcănelor: o stare de exaltare și o senzație de împlinire. Îi străluceau ochii, iar zâmbetul nu-i dispărea cu nici un chip de pe față. Era fericită, îndrăgostită! Zâmbi imaginii reflectate în oglindă. Iubire, iubire, iubire.

După ce reveni parțial la forma în care fusese înainte și, după ce își perie dinții până o durură gingiile, în caz că i-ar fi mirosit gura, Hannah se strecură înapoi sub plapumă și se foi, până când ajunse jumătate peste el. Nu părea să se trezească, totuși o mână se mișcă ușor să îi mângâie sânul, atingându-i sfârcul cu pricepere, așa încât Hannah gemu. Felix deschise un ochi.

— Îți place să faci sex dimineața? întrebă el, cu vocea răgușită. După reprezentația de aseară, aș fi zis că ești o pasăre de noapte.

În loc de răspuns, Hannah se răsuci până când ajunse cu totul deasupra lui, bucurându-se de senzația extraordinară a corpului ei rece peste corpul lui cald, somnoros.

— Cred că îmi place la orice oră, spuse ea.

— Foarte bine, răspunse el, trăgându-i capul spre el.

Soarele palid de toamnă lumina intrarea de la Dwyer, Dwyer & James, în timp ce Hannah se îndrepta spre ușă, legănându-și veselă geanta. Biroul era drăguț, acum că fusese zugrăvit în culorile companiei: galben și alb. Hannah zâmbi. Totul i se părea frumos azi. Polițistul rutier mohorât, din capătul străzii, azi parcă arăta mai bine, deși îi dăduse lui Hannah o amendă cu o săptămână în urmă, pentru parcare neregulamentară. Era minunat să fii îndrăgostită, se gândi ea. Mult mai bine decât să îți pui ochelari cu lentile roz.

— Bună dimineața, spuse David James, coborând din Jaguarul lui auriu.

— O dimineață minunată, nu-i așa? zâmbi Hannah.

David o privi nedumerit.

— Iei pastile de fericire sau ce? o tachină el.

— Nu, spuse ea, lăsându-l să-i deschidă ușa. Pur și simplu mă simt fericită, atâta tot. Nici prin cap nu-ți trece cu cine m-am întâlnit aseară, adăugă ea, știind că nu-i va spune nimic, dar fără să poată rezista tentației de a-i rosti numele. Felix Andretti.

David o privi circumspect.

— Unde? întrebă el.

— La teatru, îi răspunse ea dezinvolt. Pare un bărbat simpatic, adăugă ea, sperând să scoată vreo informație cât de mică de la David.

— Chiar așa? ridică sarcastic din sprânceană. Asta nu prea sună a Felix pe care îl cunosc și îl iubesc eu, observă el, mai degrabă un playboy profesionist, aș fi zis eu. „Simpatic" nu e genul de cuvânt pe care oamenii îl folosesc în legătură cu Felix. Ori îl iubesc, ori îl urăsc. Femeile îl iubesc, până când le părăsește, iar bărbații îl urăsc uneori pentru că are atât de mult succes la femei.

— Serios? spune Hannah pierdută, șocată, dar încercând să ascundă senzația care o năpădi. În tot cazul, mie mi s-a părut drăguț.

Își dorea să fi întrebat mai multe, dar nu îndrăznea.

— Era cu cineva? întrebă David, oprindu-se în dreptul biroului lui Hannah.

— Nu, spuse Hannah cu ochii mari și nevinovați.

David zâmbi și se îndreptă spre ușa biroului lui.

— Înseamnă că și-a ieșit din mână, adăugă el peste umăr. Nu l-am văzut niciodată fără un șir de fete frumoase lipite de el.

Hannah avu la dispoziție toată dimineața ca să proceseze informația. Felix și un cârd de fete frumoase. Era mult prea geloasă ca să fie flatată de gândul că era și ea frumoasă, dacă domnul Andretti o credea demnă de el. În loc de asta, se gândi la faptul că bărbatul cu care se culcase de la prima întâlnire era un fustangiu și avea câteva femei pe linia de așteptare, femei pe care avea să le părăsească atunci când va avea chef.

La ce se așteptase, se gândi ea iritată. Felix avea treizeci și șapte de ani, trebuie să fi avut o grămadă de prietene până acum. Dacă ieșise cu ea doar ca să încerce să se culce cu ea și, odată ce reușise asta, își va pierde interesul? Poate că ăsta era motivul pentru care îl urau femeile. Pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore, Hannah își simți inima bătând de surpriză. Cât de proastă putea să fie să se culce cu el de la prima întâlnire? Ce fel de femeie va crede că era?

Își concentră atenția asupra plecării lui din dimineața aceea.

Tot ce spusese la plecare fusese „Adios, frumoaso", sărutând-o pasional pe scări și promițând că o va suna. Ei bine, nu tocmai o promisiune, mai de grabă un „O să te sun".

Simțindu-se ca o femeie care tocmai ghicise numerele la loterie, dar care uitase pentru prima oară să cumpere un bilet, Hannah stătu îngândurată la biroul

ei toată dimineața. „Cât de idioată poți să fii?“ se întrebă, în gând, pentru aproximativ a mia oară, când un curier apăru la biroul ei, ascuns în spatele unui buchet enorm de trandafiri roz.

— Oh, suspină Hannah. Pentru mine?

— Dacă sunteți Hannah Campbell, atunci da, spuse mesagerul. Semnați aici.

Își vârî nasul în flori, încercând să inspire tot parfumul, dar descoperind că, în mod curios nu miroseau. Totuși, erau minunați.

— De la cine sunt? întrebară restul colegilor.

Hannah deschise bilețelul.

„Pentru Hannah, frumoasa mea piersică coaptă. Ne vedem diseară. Vin să te iau de acasă la opt.“

Simți cum fericirea îi invada fiecare por. Nu o considera o fufă oarecare; până la urmă voia să o vadă diseară. Slavă Domnului!

Capitolul doisprezece

Leonie se uită atent în cuşcă, la pisica sedată. Stătea ca o pernuţă moale, de jeleu, cu burtica în sus şi lăbuţele grăsuţe înţepenite, pe pătura postoperatorie din piele de oaie. Sărmanul Freddie. Nu fusese uşor să îi scoată benzile de plastic pe care le înghiţise, iar Angie îşi făcuse, în mod justificat, probleme să opereze o pisică atât de în vârstă.

— Are paisprezece ani, ar putea să moară sub anestezie, îi spusese ea îngrijorată lui Leonie.

Dar, odată ce i se explicase doamnei Erskine care erau şansele lui Freddie, nu existase nici o altă opţiune. Începuse să plângă, în timp ce îşi ţinea în braţe pisica cea dragă, spunând că era singura ei consolare în viaţă, de când murise soţul ei.

— Vă rog, operaţi-l. Ştiu că e bătrân, dar şi eu sunt şi aş fi pierdută fără el.

Leonie simţi un nod în gât când Angie o mângâie pe braţ pe doamna Erskine, conducând-o ferm de la sala de operaţii, către sala de aşteptare, în timp ce Leonie ţinea pisica agitată. Dar Freddie trecuse cu bine de operaţie, intestinele lui scoţând la iveală cinci benzi elastice, care, cu siguranţă, l-ar fi omorât, dacă nu ar fi fost scoase.

Băgă mâna în cuşcă şi îi mângâie uşor blănita pufoasă.

— Eşti un luptător, nu-i aşa, Freddie? spuse ea încet, privindu-i trupul cum se ridică şi coboară în timp ce respira adânc.

Louise, cealaltă asistentă de la cabinet, trebuia oricum să sune alți câțiva proprietari de animale nerăbdători și se oferi să o sune și pe doamna Erskine, să îi dea veștile cele bune. Bătrâna va fi atât de fericită! Dar Freddie nu va merge acasă în următoarele ore, până când îi trecea complet efectul anesteziei.

Leonie verifică și cuștile de alături. Vecinele lui Freddie erau două pisicuțe care fuseseră castrate în acea după-amiază. Dar trei cuști mai jos, locatarul era foarte atent. Era un motan negru, care se bucurase în cartierul lui timp de mulți ani de o viață de Don Juan felin, fiind tatăl multor progenituri. Dar Tommy ajunsese în cele din urmă la cuțit și tocmai fusese castrat în programul de operații de miercuri al lui Angie. Încruntându-se din spatele gratiilor, se uită agresiv la Leonie, ca și cum ar fi știut exact ce i se făcuse și era gata să se răzbune nemilos pentru pierderea bărbăției sale.

— În seara asta ai program romantic? întrebă Angie, după ce se schimbă de uniforma de operație, în hainele de plecat acasă.

— Taci, șopti Leonie cu groază. Poate te aude cineva. Nu mai știe nimeni – și da, azi e seara cea mare.

Leonie deja regreta toată povestea cu întâlnirea cu un necunoscut. Regreta că pusese anunțul matrimonial de la bun început și regreta că spusese cuiva despre asta. Până acum, singurii care știau erau Hannah, Emma și Angie. Dar ele erau absolut suficiente. Fetele fuseseră drăguțe în legătură cu toată povestea, în timp ce Angie tot pomenea despre asta, din ce în ce mai entuziasmată, ca și cum Leonie urma să își anunțe logodna de la o zi la alta. Dacă nu ar fi fost încurajările calme și sensibile ale lui Hannah, Leonie ar fi aruncat toate răspunsurile la gunoi.

Anunțul ei cu „blondă statuară, divorțată" primise zece răspunsuri, dintre care două erau de la bărbați care, în mod evident, își închipuiseră că este o prostituată, oferind în mesajele lor poleială franțuzească,

dincolo de exprimarea respectabilă. Unul dintre cei care îi răspunseseră i-a trimis un bilet pătat de cerneală, în care îi spunea că unei mame ar trebui să îi fie rușine să umble așa, după bărbați, ca o stricată nerușinată. Se gândise să îl înrămeze pentru posteritate, dar renunță la idee din motive de decență. Celelalte șapte sunau destul de normal. Mă rog, semi-normal. Dar, până la urmă, după cum Leonie își petrecuse o lună deliberând, ce mai însemna normal?

Oare bărbatul care spusese că îi place golful va fi genul care nu vorbește decât despre handicapuri și va refuza să își petreacă orice zi minunată și însorită cu ea pentru a fi pe teren? Sau liber profesionistul, cel plin de voie bună, căruia îi plăceau literatura și teatrul se va dovedi un snob, purtător de carduri care s-ar uita scârbit la vederea unei reviste *Hello!* pe masa lui Leonie din bucătărie și va ține morțiș să citească în pat Kafka?

Hannah fusese încântată de numărul de răspunsuri pe care Leonie le primise.

— Ți-am spus că sunt o grămadă de oameni singuri care își doresc doar să cunoască pe cineva, spuse ea mândră, când Leonie o sunase să îi dea veștile cele bune. Pe care dintre ei îi vei contacta?

— Mă gândeam că numai pe unul, care pare cel mai bun, îi răspunse Leonie, agățată încă de ideea că nu trebuia să te întâlnești decât cu unul și atât.

Hannah nu îi spuse nimic, dar o rugă să îi citească vreo două. Amândouă fură de acord că Bob – „Înalt, patruzeci și ceva de ani, îmi pierd părul, dar nu și simțul umorului" – suna cel mai bine.

— Stai să auzi și restul de răspunsuri, o sfătui Hannah grijulie. Iar dacă Bob se dovedește a fi complet țăcănit, poți să îi suni pe ceilalți.

Leonie era de acord, însă, în sinea ei, se gândi că Bob suna ca și cum ar fi putut foarte bine să fie bărbatul visurilor ei. Răspunsul lui la anunțul ei fusese tot ce își imaginase ea vreodată: „N-am mai făcut niciodată așa ceva. Ajutor! Am patruzeci și

ceva de ani și ultima mea relație s-a terminat acum un an. N-am nici cea mai vaga idee cum merge treaba asta cu întâlnirile. Îmi plac copiii, plimbările la munte și cinematograful. Ăsta e primul anunț pe care l-am publicat vreodată și sper că va fi mâna sorții să ne întâlnim prima oară când facem asta. Deci, ne vedem într-adevăr?"

Penultima propoziție o făcu pe Leonie să aibă încredere. Trăia pentru ideea de soartă, de destin; ideea unor iubiți care trăiau la lumi distanță și care se întâlneau din întâmplare, pur și simplu pentru că erau sortiți unul celuilalt în marele cosmos al dragostei...

— Și unde te întâlnești cu Făt-Frumos? o întrebă Angie, în timp ce își dădea cu ruj.

— La China Lamp, spuse Leonie. A zis că o să stea în partea stângă și că o să fie îmbrăcat în blugi și o jachetă de tweed. Are o voce minunată la telefon: sobră și rafinată. S-a gândit că restaurantul chinezesc din Shankhill e destul de departe de Greystone, așa încât să nu se întâlnească cu cineva cunoscut, însă totul e posibil. Ar fi incredibil de jenant să i se întâmple asta. Of, Doamne! Sunt nebună să fac asta? spuse ea cu voce tare. Adică, am patruzeci și doi de ani și mă duc la o întâlnire cu cineva pe care nu l-am văzut niciodată. E o nebunie, nu-i așa?

— Ba nu e. E perfect normal, e modern, spuse Angie impasibilă.

— Dacă o fi vreun ciudat? Poate ar trebui să anulez sau pur și simplu să nu mă duc.

Panica începea să se instaleze. Acesta era pasul final, mult mai decisiv decât să dai un anunț și să răspunzi unor scrisori trimise la o căsuță poștală anonimă. Partea aceea fusese doar o joacă de copii. Nu te cunoștea nimeni, nu te putea contacta nimeni, decât dacă voiai tu să o facă. Asta era altceva.

— Relaxează-te, ce zici? El probabil le spune tuturor prietenilor că e speriat de moarte în caz că o să

întâlnească vreo femeie mult prea pasională, care agață bărbați obișnuiți prin anunțuri matrimoniale, ca să facă sex sălbatic.

Leonie ezită, în timp ce își schimba uniforma albastră de asistentă.

— Așa încep să mă simt și eu. Oamenii normali nu trebuie să se întâlnească așa, nu?

— Ba se mai întâlnesc și așa, dacă toți prietenii lor trăiesc în pacea matrimonială și singurele invitații pe care le primesc sunt de la soți plictisiți, care consideră că s-ar putea implica într-o aventură fugară și fără complicații, îi replică Angie. Nu ai mai spus nimănui despre asta, presupun.

Leonie zâmbi trist. Nu îi suflase o vorbă mamei ei despre toată povestea. Nu că ea nu ar fi fost de acord cu ideea. Din contră, ar fi fost încântată să își vadă fiica făcând într-adevăr ceva să își schimbe viața, dacă asta însemna să scape de singurătatea fără sfârșit a unei mame divorțate. Dar se simțea jenată să îi spună persoanei celei mai dragi și mai apropiate că a apelat la anunțuri matrimoniale ca să aibă... ei bine, o viață personală. Din același motiv nu le spusese nimic nici copiilor. Ei credeau că se duce la Dublin să ia cina cu Hannah și cu Emma. Ar fi fost mult prea umilitor ca ei să descopere – și pe urmă să îi spună și lui Ray, care era atât de fericit – că mama lor se ducea la întâlniri cu necunoscuți, când fostul ei soț era pe cale să se căsătorească cu Cea Mai Bine Îmbrăcată, Cea Mai Deșteaptă, Cea Mai Frumoasă avocată din cea mai grozavă zonă din Boston. Doamne, cât o ura!

— Dă-mi numărul lui de telefon, îi porunci Angie.

— Numărul lui de telefon?

— În cazul în care chiar se dovedește a fi vreun ciudat, măi. Atunci când nu o să apari la lucru mâine, pot să anunț Poliția și toată viața ta personală sordidă va apărea în ziarele de scandal.

Gluma lui Angie avu efectul scontat. Leonie nu se mai putu abține și începu să râdă în hohote.

— Nu știu ce naiba e așa de amuzant, spuse ursuz Tim, veterinarul, sosind cu un Great Dane șchiop, de mărimea unui ponei. Eu trebuie să rămân peste program și să îl operez pe Tiny, ca să îi scot o așchie din labă. Poți să mai rămâi, Leonie?

— Nu, nu poate, îi răspunse Angie sever. A mai rămas până târziu de două ori deja săptămâna asta. Roag-o pe Louise să rămână.

Leonie îi făcu recunoscătoare cu mâna lui Angie, în timp ce își luă haina și geanta și ieși repede pe ușă.

Acasă izbucnise cel de-al Treilea Război Mondial, iar Leonie deveni arbitru înainte să apuce măcar să își scoată haina. Cu o zi înainte, profitând de rarele ocazii în care Leonie avea planuri să iasă seara, Mel întrebase dacă ea și Abby puteau să invite la cină niște prieteni de la școală. Nici o problemă, spusese Leonie, și apoi mersese conștiincioasă la supermarket să cumpere cârnați vegetali și legume de grătar, care erau în prezent cea mai populară mâncare printre adolescenții de la Greystine, preocupați de ținuta lor. Însă, între timp, Danny venise acasă cu oaspeți neașteptați – doi colegi la fel de mari și de șleampeți – și cum trecuseră ore întregi de la ultima lor masă enormă la cantina studențească, cotrobăiseră prin frigider, mâncând toată cina lui Mel și Abby, împreună cu salata de cartofi pe care Leonie și-o pregătise pentru pachetul de a doua zi, la prânz.

— Nici măcar nu-i place mâncarea vegetariană! strigă Mel la mama ei, plângând de furie.

— Este și casa mea și trebuia să spui dacă voiai să îți păstrezi mâncarea de fete pentru prietenele tale, răbufni Danny, care se dădea foarte mare pentru că avea prieteni în vizită și trebuia să impresioneze.

Apoi plecă la el în cameră, trântind ușa atât de tare încât întreaga casă se cutremură. El dădu muzica tare, iar Mel începu să plângă.

— Îl urăsc, spuse ea printre lacrimi.

Leonie o îmbrățișă, întrebându-se cum va găsi timp să se aranjeze pentru întâlnirea ei. Penny, care

nu suporta urletele, stătea ghemuită în coșul ei de lângă dulap, iar ochii ei mari de retriever erau plini de neliniște. Prinzând privirea stăpânei, scânci ușor. Leonie îi trimise câinelui o bezea, peste capul lui Mel. Penny avea privirea aceea nefericită, de câine ce nu mai fusese scos la plimbare.

— Acum, hai, îi spuse ea fiicei ei. Mergem repede la magazin și cumpărăm altceva pentru fete, bine?

Mel își trase nasul și și-l șterse cu mâneca. Deși purta una dintre ținutele deosebit de mature din America – un pulover roz, micuț, cu mâneci lungi și blugi prespălați, cu turul lăsat – atunci când era supărată, Mel părea mai mică decât cei paisprezece ani ai ei.

— OK, spuse ea înciudată.

Exact atunci soneria sună tare.

— Au ajuns, se văicări Mel, începând din nou să plângă.

Se auzea pălăvrăgeala unor fete entuziasmate, iar atunci Abby, pacifistă, băgă veselă capul pe ușa de la bucătărie:

— Liz și Susie au zis că vor chipsuri în seara asta, Mel. Putem să ne ducem la chioșc, mamă? întrebă Abby. Nu stăm decât un sfert de oră, maximum douăzeci de minute.

— Puteți, dar să nu stați mult. Vreau să fiți toate în casă înainte să plec, avertiză Leonie, ușurată că isteria amenințătoare fusese domolită.

— Mulțumesc, mama, spuse Mel, cu un zâmbet strălucitor, din nou plină de voie bună. Poți să îmi dai niște bani? se alintă ea.

— Ia niște mărunt de la mine din geantă, spuse Leonie. Dar nu te atinge de bancnota de douăzeci de lire.

— Promit, spuse Mel.

Ieși din încăpere dansând, iar din cameră se auzi în cor „E superb!".

— E unul dintre prietenii lui Danny? întrebă o voce întretăiată, în care Leonie o recunoscu pe a lui Liz.

Unul din colegii lui Danny – cel care semăna cu Ricky Martin, presupuse ea – în mod evident scosese capul pe ușa de la dormitor să vadă ce era cu tot zgomotul acela.

— Da, ți-l prezint când ne întoarcem, îi răspunse Mel, de parcă nu i-ar fi amenințat cu moartea și cu anihilarea totală pe fratele ei și pe prietenii lui doar cu câteva secunde înainte.

Ușa de la intrare s-a trântit, iar muzica se dădu și mai tare în camera lui Danny.

După ce pacea se reinstaură mai mult sau mai puțin, Leonie oftă ușurată și se întrebă dacă putea să facă o baie scurtă să se calmeze. Când se va întoarce Mel, cu siguranță o va întreba de ce se aranjează atâta mama ei doar pentru o cină cu fetele. Mel adora să se aranjeze pentru a da gata masculii speciei și ar fi devenit suspicioasă dacă mama ei și-ar fi petrecut mai mult timp decât în mod obișnuit ca să se pregătească pentru o seară în oraș cu fetele. Un sfert de oră, îi ajungea timpul pentru o baie, se gândi Leonie tânjind. Dar Penny avea alte gânduri. Acum că nu mai țipa nimeni, ieși din coșul ei și se întinse languros în fața lui Leonie, arcuindu-și spatele auriu și apoi scuturându-se, împrăștiind păr blond peste tot.

Era evident că era gata să fie scoasă la o plimbare și era la fel de evident că nici unul dintre copii – deși toți o adorau pe Penny și se contraziceau care o iubește mai mult – nu aveau nici cea mai mică intenție să o ducă afară. Leonie se îmbună și spuse singurul cuvânt magic: Walkies? Știa că Penny se prefăcea că nu înțelege propoziții de genul „Dă-te jos de pe canapea!" sau „Ești un câine rău pentru că ai furat resturile de la cină". Dar Penny înțelegea instantaneu cuvântul „Walkies".

Danny socotea că putea chiar să înțeleagă pe litere, pentru că, dacă spunea cineva lucruri de genul „A dus cineva câinele la P.L.I.M.B.A.R.E. ?" o făceau să scheaune de încântare.

— Haide, Penny, spuse Leonie, aplecându-se să își mângâie cel mai adorat prieten, hai să mergem.

Își trase hanoracul vechi din cuierul de la intrare, scoase lesa lui Penny din buzunar și ieși afară, în noaptea de octombrie. Era aproape șase și un sfert și era încă lumină, dar un vânt iernatic străbătea valea, învolburând frunzele copacilor dezgoliți de-a lungul drumului. Încântată să iasă, Penny țopăia în jurul ei, trăgând-o pe Leonie după ea, în timp ce trecea prin băltoace și răvășea veselă grămezi de frunze. Trecură repede pe lângă vilele din drum, vântul șuierând prin hanoracul lui Leonie. Traversară drumul principal și cotiră la stânga, pe o alee largă de țară, care se îndepărta de străzile periferice din Greystone. Aleea era perfectă pentru plimbarea lui Penny, când era prea târziu pentru plimbarea lor pe câmp. Vara, lui Leonie îi plăcea să se ducă pe câmpuri, cu Penny liberă din lesă, sărind încântată până la marginea canalelor care încercuiau câmpul și până la copacii care îl înconjurau. Dar, când se întuneca, prefera aleea, pentru că, cel puțin, aveai unde să fugi dacă dădeai de o figură sumbră și amenințătoare. Nu le lăsa niciodată pe Mel și pe Abby să o plimbe pe Penny pe câmp: era prea izolat și nu se știa niciodată peste cine dădeai.

În seara asta trecură repede de-a lungul aleii, Penny răscolind grămezile de frunze în care își însemnaseră teritoriul câinii din cartier. În fiecare loc ce mirosea interesant, Penny simțea nevoia să urineze, uitându-se între timp umil la Leonie, cu o privire care spunea „îmi pare rău, dar trebuie să fac asta". De obicei pe Leonie nu o deranja ce făcea Penny sau cât de mult dura. Dar în seara asta, era presată de timp.

— Haide, draga mea, îi spuse ea dojenind-o, nu poți să faci pipi pe peste tot. Mami se grăbește să ajungă acasă. Promit că mâine o să ne plimbăm mai mult.

— Bună.

Leonie sări ca arsă. Nu observase bărbatul care ieșise de pe poarta cea mare, neagră, însoțit de doi

collie care trăgeau de lese. Simțindu-se umilită că fusese auzită vorbind cu câinele ca și cum ar fi vorbit cu copiii, bolborosi „Bună" și se grăbi mai departe.

Cât de jenant. El nu arăta de parcă le-ar fi vorbit așa câinilor lui și nici măcar de parcă i-ar lăsa să se joace în pat seara. Era un bărbat mare ca un urs și morocănos, care cumpărase vechea casă din pădure, care fusese înainte a doctorului; probabil că își ținea câinii afară în coteț, în frig. Leonie își văzu de drum mai departe. Nu putea să se întoarcă încă pentru că era posibil să îl ajungă din urmă și apoi va crede că nu e o stăpână de animale cum se cuvine, dacă o plimba atât de scurt pe Penny. Era șase și jumătate, dar merse mai departe, cu Penny țopăind veselă în fața ei. După încă zece minute, Leonie își dădu seama că în ritmul ăsta nu va mai apuca nicicum să facă un duș, ce să mai vorbim de o baie, așa că se întoarse acasă, mergând cât putu de repede.

Când deschise ușa de la bucătărie, o întâmpină un val de aer cald, iar aroma puternică de chipsuri grase de la Luigi o făcu să își dea seama că era lihnită. Fetele stăteau în jurul mesei de bucătărie, ciugulind toate delicat. De curând Mel începuse să aleagă simandicos din mâncarea ei, mâncând exagerat de afectat, ca un fotomodel hotărât să facă o frunză de salată să reziste zece minute. Dar ea cel puțin, mânca, se gândi Leonie. Abby, pe de altă parte, părea să nu mai mănânce deloc. Turnă suc de portocale pentru toată lumea, ascultând-o pe Liz spunând o poveste încurcată despre tema ei imposibilă de la franceză și despre cum profesoara ar trebui împușcată.

— Bună seara, doamna Delaney, spuseră în cor Liz și Susie, iar povestea cu franceza amuți imediat.

— Bună, fetelor, spuse Leonie, stăpânindu-și impulsul de a fura un chips. Abby, tu nu mănânci? întrebă ea.

— Eu mi-am mâncat porția, spuse Abby repede. Eram moartă de foame.

— Bine, fetelor, v-am lăsat.

Cincisprezece minute mai târziu, Leonie era în mașină și se ruga să nu arate absolut înfiorător. Bob, cu siguranță, se aștepta probabil la o prezență fermecătoare, plină de bijuterii și de încredere. Primea în schimb o Muma Pădurii despletită, care probabil mirosea a chipsuri, a transpirație și a dezinfectant veterinar, pentru că nu apucase decât să se împrospăteze repede cu niște șervețele umede. Ultimul strop de Opium din sticlă evident că nu fusese suficient.

Restaurantul China Lamp din Shankhill se deschisese de câteva luni și, uitându-se la clădirea de cărămidă roșie care îi părea ciudat de familiară, Leonie își dădu seama că și-o amintea de pe vremuri, de când fusese Punjab Kingdom. Fusese acolo o dată, pe vremea când era căsătorită cu Ray. Într-adevăr, trecuse o eternitate. Parcă în față și coborî din mașină, străduindu-se să nu se uite în oglindă să își analizeze defectele. Urmele de machiaj de dimineață trebuie să fie suficiente. Era o femeie modernă, normală, care se ducea la o întâlnire cu un necunoscut. O grămadă de oameni făceau asta; nu avea nici un motiv să fie agitată, chiar nu avea.

Odată intrată, curajul îi dispăru și aproape că se năpusti pe ușă afară. Cum întrebai de un bărbat pe care nu-l cunoșteai? Te îndreptai spre un chelner și îi trânteai: „Puteți să îmi spuneți, vă rog, unde este tipul singur, în jachetă de tweed și în blugi? Are întâlnire cu mine în seara asta. Mă numesc Desiree". Simți cum se înroșește de rușine numai gândindu-se la asta. Era caraghios ceea ce făcea. Ar fi trebuit să fie acasă, uitându-se la televizor, pălăvrăgind cu prietenele lui Mel și Abby, terminând de mâncat ultimele chipsuri și apoi să spele vasele, după ultima acțiune de comando a lui Danny în

frigider, nu aici, așteptând să întâlnească un bărbat necunoscut.

— Leonie?

Tresări și își aținti privirea asupra bărbatului din fața ei. Purta, într-adevăr, o jachetă de tweed, blugi și o cămașă de un albastru pal, călcată foarte bine. Privi în sus. Era și înalt. Foarte înalt. Și nu glumise nici despre partea cu chelitul. Părul lui rar se rezuma la o tunsoare care dispărea brusc. Dar avea o figură plăcută, slabă și puțin obosită poate, dar totuși plăcută. Fără potențial de *Psycho*, din fericire.

— Bob? spuse ea cu un zâmbet tensionat.

— Eu sunt! O pupă ciudat pe obraz. Ca să nu își dea nimeni seama că ne întâlnim pentru prima oară, spuse el precaut. Mă gândeam că va fi cam evident, dacă am da mâna, știi, semnele clasice pentru doi oameni la prima întâlnire. Hai să ne așezăm.

Se îndreptă către o masă din colț și îi trase un scaun lui Leonie, ca și cum ar fi ținut morțiș să o facă să se așeze. Ei nu i se părea că ieșeau în evidență ca un cuplu de la matrimoniale. Nu aveau nici unul un trandafir roșu în dinți sau o copie din *Time Out* sub braț.

Se așeză supusă, iar chelnerul veni cu meniurile, același chelner pe care și-l amintea de pe vremea când acolo era Punjab Kingdom, se gândi Leonie surprinsă. După ce plecă, se uită la Bob și încercă să își amintească ce se spune la prima întâlnire.

— Așadar, spuse ea senină. Încântată să te cunosc. În cele din urmă.

Era conștientă că zâmbea din nou, un zâmbet mare și fals.

— Asemenea, spuse Bob, schițând un zâmbet asemănător. Ah, ce zici, ne uităm pe meniuri întâi?

— Da! îi răspunse Leonie, orice numai să evite să înceapă o conversație.

Se prefăcu a se uita la detaliile de la meniurile prestabilite și începu să își studieze pe furiș partenerul. Arăta de cincizeci și ceva de ani, în loc de patruzeci și ceva; poate că era de la predat. Avea părul cărunt și fața destul de ridată. Și, totuși, nu

se simțea în stare să vorbească. În fiecare dimineață când se studia în oglindă, avea impresia că fața ei semăna cu o hartă rutieră a Parisului, completată cu *périfériques* în roșu.

Bob avea ochi frumoși, albastru închis, prietenoși, dar puțin nerăbdători. Putea să și-l imagineze cu ușurință în fața clasei, încercând grav să educe mințile tinere în misterele... a ce?

— Ce predai? întrebă ea, fericită să găsească un subiect de conversație.

Lui Bob i se lumină privirea.

— Matematică și fizică.

Zâmbetul lui Leonie păli. Dacă ar fi spus biologie sau istorie, ar fi avut o speranță să lege o conversație rezonabilă. Dar fizică și matematică... O imagine a călugărului Toma d'Aquino îi veni în minte, stând la tablă și așteptând ca o Leonie de cincisprezece ani, care habar nu avea despre ce era vorba, să recite teorema 2.3. Toma d'Aquino avea să aștepte mult, se gândi ea.

— Uau, spuse ea neajutorată. Nu sunt tocmai omul cu mintea cea mai matematică din lume.

— Nu-i nici o problemă, o întrerupse el. Majoritatea oamenilor nu au legătură cu așa ceva. Mai ales copiii cărora le predau acum.

Făcu o grimasă.

— Oricum, hai să nu vorbim despre slujba mea. E atât de plictisitoare în comparație cu a ta. Fosta mea prietenă întotdeauna îmi spunea că aș putea să mă înscriu la olimpiadă, la categoria Cel Mai Plictisitor, atunci când încep să vorbesc despre munca mea. Mai bine povestește-mi despre munca ta.

Leonie trecu cu vederea faptul că pomenise cu amărăciune de fosta (soție sau prietenă?), păstrând informația pentru o examinare ulterioară și începu să povestească despre serviciul ei și despre cum acum țineai în brațe un animal drăguț, iar în clipa următoare ajungeai să faci o grimasă de durere de la o mușcătură din partea unui moștenitor drăgălaș al lui Fălci. Hohotele de râs stârnite de această

glumă sparseră gheața, iar Bob curând îi povestea despre iubitul lui terrier, Brandy, un cățel fermecător, căruia îi plăceau foarte mult fursecurile cu smochine și resturile de Bailey's Irish Cream din pahare.

— Sună adorabil, spuse Leonie.

Dacă Bob avea un câine, ăsta era un lucru bun. N-ar putea niciodată să iasă cu cineva care nu iubește animalele.

— Desigur, nu mai e al meu, adăugă Bob cu un suspin. L-au păstrat fosta prietenă și cu soțul ei. Are mai mult loc și era mai cinstit așa. Eu sunt plecat toată ziua. În schimb, ea stă acasă cu copilul.

— Aha.

Chelnerul nu avea idee cât de aproape fusese să fie pupat pentru că apăruse tocmai atunci.

— Suntem gata să comandăm, spuse Leonie senină.

— Eu nu sunt sigur ce vreau, se fâstâci Bob.

Chelnerul începu să se îndepărteze.

— NU! spuse Leonie cu voce tare. Ne va lua doar o clipă să ne hotărâm.

Cel puțin asta îi va abate de la subiectul foștilor parteneri.

Dar nu se profila nici o perspectivă pozitivă pe tema asta. Bob începuse și acum nu se mai oprea. Convins că orice nouă cucerire trebuia să afle totul despre fostele partenere, considera de datoria lui să îi spună lui Leonie cât mai multe detalii posibile despre Colette. Până să sosească rața la cuptor, Leonie știa mai multe despre Colette decât știa despre Bob. Colette era și ea profesoară, dar luase o pauză în carieră ca să aibă un copil. Locuia în Meath, în timpul liber făcea un curs de aromaterapie și era foarte talentată la vioară, dar nu se ținuse de cântat.

— Totuși trebuie să mergem mai departe, nu-i așa? anunță Leonie ferm, după ce se săturase și de rață, și de Colette. Ăsta e motivul pentru care suntem aici, Bob. Să mergem mai departe.

Îi aruncă o privire serioasă, cea pe care o folosea ca să le spună copiilor în sala de operație că animalele

de casă erau o responsabilitate și că trebuiau să fie îngrijite, nu era suficient doar să te joci cu ele o dată și apoi să le lași într-o cușcă neîngrijită.

— Da, spuse Bob entuziasmat, ca și cum și-ar fi petrecut ore în șir cugetând să meargă mai departe în viață. Să mergi mai departe, să cunoști alți oameni, care înțeleg la fel de bine ce înseamnă să fii singur: durerea, nopțile nedormite, cât ești de rănit. Îmi dau seama că tu înțelegi, Leonie, adăugă el cu înflăcărare, cu ochii rătăcind peste tunica roșie, de catifea, care făcea ca pieptul să îi pară și mai mare decât de obicei. Pari să fii genul de persoană care înțelege asemenea lucruri.

Dând din cap, Leonie se întrebă dacă el își imagina că genul acesta de înțelegere ar implica și să îi țină capul pe pieptul ei și să îl lase să se odihnească acolo. Probabil că da, se hotărî ea. Colette fusese distribuită în rolul partenerei perfecte, cea care scăpase, în timp ce Leonie era Mama Implicată, ce va fi bună pentru puțină afecțiune, care să înlăture durerea singurătății.

— Nu multă lume înțelege ce înseamnă să fii pur și simplu părăsit și lăsat acolo, totul doar pentru că te-ai schimbat și nu mai ești persoana care erai la început, spuse Bob, uitându-se fix la resturile din farfurie. Oamenii se schimbă, acum știu asta, dar se pot schimba împreună. E o provocare, dar se poate. Trebuie doar să ți se acorde o șansă.

— Colette vrei să spui că nu ți-a dat o șansă? întrebă Leonie, renunțând la ideea de a avea o conversație fără Colette.

Bob dădu trist din cap în semn că nu.

Leonie oftă. Era absolut evident că Bob nu voia un partener; voia un grup de sprijin: grupul de Am Fost Părăsit, Acum Hai Să Vorbim Despre Asta. Probabil că a presupus orbește că o blondă voluptoasă, divorțată, trebuie să se încadreze în aceeași categorie emoțională și de aceea a răspuns anunțului ei. El nu căuta dragoste. El era îndrăgostit. De Colette.

Singura parte pozitivă a căderii lui Bob în nefericirea emoțională era că încetase să mai fie atât de agitat. Leonie își dădu seama că, dacă ea fusese puțin emoționată să fie văzută la o întâlnire cu un necunoscut, Bob avea o adevărată fobie în legătură cu asta. De câte ori apărea un chelner în raza lui vizuală, tresărea, de parcă se aștepta să vadă comitetul de părinți pogorându-se asupra lui și începea să bolborosească ceva despre cum profesorii care mergeau la întâlniri cu necunoscute nu erau modele potrivite pentru mințile tinere și influențabile.

Ce căuta aici, se întrebă Leonie, ronțăind absentă încă un biscuit cu crevete. Reușiseră să vorbească și despre celelalte presupuse pasiuni ale lui Bob: filmul și excursiile pe munte.

— Eu nu sunt o mare excursionistă, deși o plimb pe Penny în fiecare zi. Dar îmi plac filmele foarte mult. Nu am cu cine să merg la cinematograf pentru că mama mea preferă teatrul, iar copiii vor să vadă James Bond sau filme cu actori adolescenți pe care nu îi recunosc.

— Putem merge împreună, spuse Bob, care păru încântat de idee. Ce-ai zice dacă am merge de azi într-o săptămână? Alegi tu filmul.

Cel puțin avea un soi de întâlnire pentru săptămâna viitoare, se gândi Leonie în drum spre casă, plină până în gât de mâncare chinezească, dar simțindu-se totuși dezamăgită. Bob cu siguranță nu era materialul potrivit pentru un partener, dar era un prieten nou și, până la urmă, nu asta sfătuiau toate mătușile: să cunoști oameni noi, prieteni noi și, când te aștepți mai puțin, va apărea un partener. În teorie suna bine.

Ce seară ciudată. Își dădu seama că vorbise inclusiv despre Ray. În fine, când ieși cu cineva care e interesat cu ardoare de conceptul de foste relații, nu te poți abține să nu îți verși și tu oful. Iar Bob fusese și el interesat, deși fusese surprins când își dădu seama că ea fusese cea care venise cu ideea despărțirii.

— Pur și simplu te-ai hotărât că s-a terminat? spusese el șocat.

Leonie ridică din umeri.

— Ce rost avea să rămânem căsătoriți, dacă nu ne potriveam împreună? spuse ea. Prea mulți oameni fac asta, pur și simplu pentru că e mai comod, pentru că cealaltă persoană e acolo. Nu înțeleg asta. E ca și cum ai fi prea speriat să faci ceva diferit, deși, în secret, ți-ai dori să faci asta. Asta e doar frica de necunoscut, nu iubire adevărată. Nu m-am putut împăca cu o astfel de viață. Cred că există cineva potrivit pentru fiecare dintre noi.

Bob o privi atât de intrigat, încât era clar că nu înțelegea la ce se referă. Dar, se gândea Leonie, în timp ce parca în fața casei, nici mama ei nu fusese în stare să înțeleagă. Din când în când, Claire, care de obicei consuma numai suc de portocale, bea câteva pahare de vin și începea să își dojenească fiica pentru că divorțase de Ray.

— Nu o să mai găsești niciodată un bărbat ca Ray, murmura ea cu tristețe.

Leonie respiră ușurată pentru că nu îi spusese nimic lui Claire despre întâlnirea cu un necunoscut. Pentru că Bob sigur nu era un bărbat ca Ray – adică material de soț, cu alte cuvinte.

Starea bună de spirit a lui Mel păruse să se fi evaporat când Leonie ajunse acasă.

— Danny e un cap sec, spuse ea pornită, ieșind din sufragerie înainte ca mama ei să fi apucat să își scoată haina.

— Nu vorbi așa, Melanie, îi spuse Leonie obosită. Ce a mai făcut acum?

— S-a uitat la casete video toată seara și nu am putut să le aducem pe Liz și pe Susie să vadă *ER*, răbufni Mel. Și i-a și lăsat să fumeze în casă, adăugă ea triumfător.

— Nu poți să-ți ții gura, nu-i așa? comentă Danny, care auzea din sufragerie ce se petrecea.

— Păi i-ai lăsat să fumeze, comentă Mel.

— A, da și tu ești Domnișoara Cumințică, nu, care ar strâmba din nas la o țigară, dacă ar avea ocazia?

Mel se înroși ca focul. Probabil că fumase și ea, își dădu seama Leonie. Lucrurile nu mai pot continua astfel. Mel putea să își ia adio de la gândul că va mai primi vreodată bani de buzunar, dacă se apuca de fumat. Dar cearta asta avea să aibă loc mâine. Leonie simțea că suportase destule pentru ziua de azi.

— Vreți să încetați amândoi cu ciondăneala asta? spuse ea ferm. Nu am chef de așa ceva. Încercați și voi să vă purtați o dată matur.

Abby era în bucătărie cu Penny, iar figura ei absentă se lumină de un zâmbet când intră Leonie.

— Bine-ai făcut, mamă, spuse ea. O țin așa de când ai plecat tu. Aproape că am sunat-o pe bunica să o întreb dacă pot să mă duc la ea ca să scap. Apropo, a sunat Hannah și te-a rugat să o suni când te întorci.

Ochii îi clipiră poznaș.

— Nu i-am spus că trebuia să fii cu ea și cu Emma.

Leonie îi zâmbi și ea.

— Îți spun secretul dacă promiți să nu mai spui la nimeni.

— Mamă! păru Abby rănită. Știi că pot să țin un secret.

— Desigur, știu că poți.

Abby ar fi ținut un secret cu orice preț, spre deosebire de sora ei, care promitea să nu scoată un cuvânt, dar nu era în stare să îl păstreze pentru ea mai mult de o zi. Lui Leonie nu îi plăcea să îi ceară lui Abby să țină un secret față de sora ei geamănă, dar știa că, în timp ce Abby ar fi încântată că mama ei avusese o întâlnire, Mel nu ar fi fost. Capricioasă și pretențioasă, lui Mel îi plăcea să fie centrul universului mamei ei și nu ar fi primit bine vestea apariției unui rival pentru afecțiunea ei, chiar dacă acela era Bob.

— Am luat cina cu un bărbat. Hannah mi-a aranjat întâlnirea cu un prieten de-al ei, improviză Leonie. E foarte drăguț și s-a gândit că ne-am potrivi. Și așa

a fost, făcu Leonie o pauză delicată, dar ca prieteni. Mergem la cinematograf săptămâna viitoare, dar vom fi doar prieteni, nimic altceva.

— Încă îl mai iubeşti pe tata? De asta nu ai un prieten? întrebă Abby brusc.

Leonie se simţi de parcă ar fi primit o lovitură în stomac.

— Asta crezi tu? întrebă ea. Că încă îl iubesc pe tata în felul acela, că sunt supărată în legătură cu Fliss?

Cu buzele lipite de parcă ar fi fost speriată că spusese ce nu trebuia, Abby dădu mutește din cap.

— Nu e deloc așa, draga mea, îi spuse Leonie. Mă bucur pentru tata şi nu îl mai iubesc în felul acela. Îl iubesc... dar ca pe un prieten, ca pe tatăl vostru, nimic altceva.

Doamne, se gândi ea, ce altceva mai putea spune ca să o convingă pe fiica ei că nu era devastată din cauza căsătoriei lui Ray şi Fliss?

— Nu sunt supărată în legătură cu nunta...

— Dar păreai ca şi cum ai fi fost, izbucni Abby.

— Așa ți s-a părut?

Abby dădu din cap în semn afirmativ.

— A fost un şoc, atâta tot, spuse Leonie încurcată.

Probabil că arătase teribil în ziua în care copiii se întorseseră din America. Crezuse că disimulase rezonabil. În mod evident, nu era așa.

— Nu am vrut să ies cu nimeni cât erați mici, spuse ea în grabă. Era mult prea greu să mă gândesc la bărbați, când voiam să am grijă de voi.

Întinse mâna şi o mângâie afectuos pe Abby.

— Vreau să fii fericită, spuse Abby, cu figura schimonosindu-i-se. Dacă tata e fericit, vreau ca şi tu să fii. E drăguț bărbatul cu care te-ai întâlnit în seara asta?

Pentru prima oară, de când începuse conversația, Leonie zâmbi relaxat.

— E drăguț, dar nu e Brad Pitt.

Abby chicoti.

— Mel te-ar fi omorât dacă ar fi fost.

— E profesor şi e un om minunat, dar cred că mai mult decât să mergem la cinema nu se va întâmpla. Totuşi, e plăcut să îţi faci prieteni noi. E puţin plictisitor să ieşi cu oamenii pe care îi cunoşti de douăzeci de ani.

— Tata mi-a spus că s-ar bucura să vii la nuntă, spuse Abby.

Leonie era uimită.

— Asta e drăguţ din partea lui, dar... nu cred că ar fi o idee bună.

Abby nu terminase. Acum că abordase subiectul, era hotărâtă să termine.

— Într-o zi am avut o conversaţie importantă, când Fliss a dus-o pe Mel la cumpărături. Voia să ştie ce faci şi dacă eşti fericită. El zice că e mai fericit decât oricând.

— Minunat, spuse Leonie fără vlagă. Sigur că sunt fericită, Abby. Vă am pe voi trei, şi pe Penny, şi pe Clover. Nu am nevoie de un bărbat ca să mă facă fericită, ştii asta. Bunica locuieşte singură şi e fericită, nu-i aşa?

— Bunica e altfel. Ea nu are nevoie de nimeni.

Ceea ce era adevărat, reflectă Leonie. Mama ei era unul dintre singuraticii vieţii, mulţumită de compania iubitelor ei pisici şi încântată să mai facă o incursiune în viaţa fiicei ei, o dată la câteva zile, să stea la o ceaşcă de ceai şi apoi să se întoarcă în sanctuarul propriei case. Mama ei era o femeie singuratică. Leonie îşi dorea să fi moştenit această trăsătură.

— Mă gândeam cu o seară în urmă la ce se va întâmpla când eu, Danny şi Mel nu vom mai fi, iar tu vei fi singură aici cu Penny, spuse Abby. O să te simţi singură. Ştiu că eu una m-aş simţi.

— Abby..., îşi sărută Leonie fiica pe frunte. Asta e într-un viitor foarte, foarte îndepărtat. Hai să nu ne gândim la momentul în care nu veţi mai locui aici, în regulă? Acum ai face bine să fugi la culcare,

draga mea, mâine mergeți la școală, iar sora ta pare să fi uitat de asta.

În timp ce Abby plecă să îi spună lui Mel că e timpul să meargă la culcare, Leonie se așeză la masa din bucătărie și o sună pe Hannah, care regreta profund că sunase cât timp Leonie era încă în oraș.

— Era trecut de unsprezece când am sunat și am crezut că te vezi cu el la șapte și jumătate, eram sigură că vei fi acasă. Trebuie că a mers bine, adăugă ea, pe un ton cunoscător.

— Ăăă..., ezită Leonie, asta depinde de ce înțelegi prin bine, spuse ea.

— Ah.

— Ah, bine zis. În locul tău nu m-aș aștepta să primesc o invitație de nuntă prea curând, ca să zic așa.

— Mă rog, oricum nu îmi închipuiam că țintești tocmai spre o rochie de mireasă, dar să înțeleg că Bob nu s-a dovedit a fi răspunsul la rugăciunile oricărei femei?

— Numai dacă femeia în discuție era psihiatru specializat în traume post relație și avea nevoie de un studiu de caz pentru lucrarea de doctorat.

— Glumești.

— Aș vrea eu. E un bărbat drăguț și bun, dar este obsedat de fosta lui prietenă. La următoarea întâlnire, mă aștept să văd o poză cu ea, glumi Leonie.

— Adică o să existe o a doua întâlnire?

— Nu tocmai. Mergem la cinematograf împreună. Probabil la ceva alb-negru, suedez, dădu ea din umeri. Dar o să mă scoată din casă.

— Sună-l pe următorul de pe listă, o îndemnă Hannah.

Leonie dădu din cap și apoi își dădu seama că era la telefon și că Hannah nu o putea vedea.

— Cred că mi-a ajuns pentru o vreme cu întâlnirile cu necunoscuți, spuse ea. Am încercat marea cu degetul.

— Leonie, încercă Hannah să o convingă, nu poți să renunți acum. Gândește-te la ceilalți tipi care ți-au

răspuns la anunț. Ar putea fi minunați – Făt-Frumos, se corectă ea, în așteptarea finalului fericit.

— Făt-Frumos poate să mai aștepte, spuse Leonie ferm. Am nevoie de o mică pauză, să îmi revin după prima mea întâlnire minunată cu Bob. Și, cine știe, spuse ea, deși știa foarte bine că nu era așa, s-ar putea dovedi a fi chiar el Făt-Frumos. Poate doar are nevoie de timp.

— O perioadă la terapie, mai degrabă, declară Hannah. Bine, ai câștigat. O să te las în pace în legătură cu următoarea întâlnire, dar să știi că există o limită de timp pentru tăcerea mea. Vreau ca relația secolului să se întâmple curând și o să te tot bat la cap până când o să pricepi!

Hannah se băgă înapoi în pat și începu să frunzărească exemplarul ei din *Understanding Property: Your Guide to Real Estate*. David James i-o dăduse și era deja la jumătate, citind-o cu lăcomie, ca să afle cât mai mult posibil despre noua ei carieră. După ce vorbise cu Leonie, își dădu seama că nu se putea concentra.

Leonie era o povestitoare minunată. Putea să facă cele mai prostești povești să sune hilar, mai ales atunci când făcea haz de necaz. Versiunea ei pentru întâlnirea cu Bob era clasică, dar, se gândi Hannah, era păcat că nu ieșise nimic. Leonie merita un bărbat bun. Ca Felix. Lăsă cartea din mână și își strânse genunchii la piept. Felix, Felix, Felix... Până și numele lui îi dădea fiori. Era un tip incredibil, plin de carismă și talent. Avea tot ce își putea dori o femeie. Nu erau cuvinte destule pentru toate calitățile pe care le avea el.

Și era atât de ambițios, ca și ea. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le aveau în comun.

— Pari să fii cealaltă jumătate a mea, îi șoptise cu o noapte înainte.

Stăteau întinși în patul ei, Felix pe partea pe care dormea de obicei Hannah, întins fără griji pe

așternuturile proaspăt schimbate, corpul lui îmbiind-o să îl mângâie.

— Avem ceva în comun, Hannah: tu vrei să domini lumea întreagă și eu vreau același lucru. E o obsesie periculoasă.

Se juca cu părul ei, ondulându-i șuvițele cu degetele lui lungi și delicate.

— Cariera mea nu e singurul lucru de care sunt obsedat, adăugă el. Sunt nebun după tine, știi asta? spuse el brusc, privind-o cu ochii negri, mari.

Îi era frică să vorbească, de teamă să nu strice vraja. Nu i se păru potrivit să spună că era nebună după el, deși era adevărat. Nu se putea gândi la nimic altceva. În ultimele zile fusese o minune că reușise să lucreze ceva, pentru că se trezea visând cu ochii deschiși la Felix. Nu înțelegea prea bine. Cum de se schimbase miraculos, peste noapte, de la atitudinea precaută și suspicioasă, doar din cauza lui? Dacă Leonie și Emma ar fi văzut-o acum, nu ar mai fi recunoscut-o: această femeie adorabilă care controlase atât de bine totul, acum simțea fiori pe șira spinării de fiecare dată când Felix doar îi arunca o privire. Doamna Cojones de Oțel se transformase într-o femeie îndrăgostită, iar senzația îi plăcea la nebunie.

Se ridică în pat și se aplecă peste ea, privirea lui traversând lasciv goliciunea ei.

— Ești foarte sexy, spuse el, cu timbrul vocii răgușit și solemn.

Ca de obicei, Hannah simți cum se topește toată. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o asemenea voce. Oare cum suna pe scenă, vocea lui solemnă și cu rezonanță, ajungând până în ultimul rând, prinzând întreaga audiență în vraja lui?

— Mi-ar plăcea foarte mult să te vad pe scenă, izbucni ea.

— Nu am făcut prea mult teatru, spuse el, degetele desenând absent forme pe umărul gol al lui Hannah. Prefer filmul. Dacă serialul ăsta TV va

merge într-adevăr, ar putea fi clipa cea mare pentru mine, draga mea. Dacă reușesc, o să vii cu mine? La Londra?

Hannah stătea nemișcată. Nu-i venea să creadă că spusese asta. Stilul de viață al lui Felix era destul de libertin. Având în vedere acest lucru, încercase să nu se implice foarte mult. Nu se aștepta niciodată să se întâlnească cu el și trata fiecare telefon sau fiecare întâlnire ca pe un bonus plăcut, fiind conștientă că Felix nu ar fi suportat o femeie dependentă de el. Și acum el era cel care făcea planuri de viitor. Trebuia să fie atentă, știa asta. Dragostea putea să doară mult mai rău decât ura. Îi era prea teamă să se apropie prea mult de Felix, în caz că o va părăsi tocmai când i se va dărui trup și suflet.

— Mă flatează ce spui, dar nu m-am așteptat niciodată să fim un cuplu stabil, spuse ea, alegându-și cu grijă cuvintele. Nu pot să-mi închipui nimic mai minunat decât să locuiesc cu tine, Felix, dar fiecare are planurile și visurile lui și nu știu dacă e bine să ne legăm unul de celălalt.

Își apropie fața de umărul ei și îi sărută ceafa, îndreptându-se spre gura ei și sărutând-o pasional.

— Asta îmi place la tine, Hannah. Ești atât de independentă, ești propriul tău stăpân, spuse el cu admirație când își dezlipi buzele de ale ei. E ca o gură de aer proaspăt, e altfel. Suntem făcuți unul pentru altul, draga mea. Ești genul de femeie de care am nevoie. Un actor are nevoie de un partener puternic, ca tine. Nu de o femeie de casă, care cedează nervos de câte ori el joacă într-o scenă de dragoste cu actrița din rolul principal. Ești un star, Hannah.

Îi zâmbi complice, iar ea îi întoarse zâmbetul, mulțumindu-i lui Dumnezeu că nu stricase totul sărind în sus de bucurie la ideea de a locui cu el. Lui Felix îi plăcea ca prietenele lui să fie independente și să controleze situația: așa i se părea lui că era Hannah Campbell. Nu o plăcea ca prietenă moluscă, ce se agață de iubitul ei și își consumă nervii pentru

orice. Ea era puternică și independentă. Își strecură degetele sub plapumă, spre abdomenul musculos al lui Felix.

— O sută de abdomene pe zi, îi spuse el mândru, când ea comentă în legătură cu fizicul lui.

Dar în seara asta nu de asta era interesată.

— Ai un pistol în buzunar sau doar te bucuri să mă vezi? murmură ea, în timp ce degetele îi coborau tot mai jos.

— Nu am nici un buzunar spuse Felix pe un ton răgușit, dar cu siguranță mă bucur să te văd.

— Te-ai distrat bine aseară în oraș? verifică Gillian încordată, când Hannah ajunse la birou în dimineața următoare, încă luminoasă după noaptea precedentă.

Dormise bine. Felix insistase să doarmă bine în noaptea aceea.

— Arăt oribil dimineața dacă nu dorm bine, spusese el plin de regrete, când o rugase să stingă lumina.

Dar recuperaseră stingerea la miezul nopții cu o dimineață matinală, cu un interludiu foarte erotic. Lucrurile pe care bărbatul acela putea să le facă cu gura, gura aceea perfectă, desenată perfect pentru televiziune... suspină Hannah.

— Minunată, da, îi răspunse ea automat lui Gillian, ignorând ironia din întrebarea femeii. Dar tu? I-a trecut răceala lui Leonard?

După cum descoperise, lui Gillian îi făcea plăcere să trăncănească dimineața despre sănătatea ei. Altfel, stătea toată ziua la biroul ei cu un nod de resentimente în gât, refuzând glacial orice alte remarci prietenoase din timpul zilei. După câteva zile în stilul acesta, Hannah își dădu seama că puțină conversație la prima oră făcea mult mai primitoare atmosfera de la Dwyer, Dwyer & James.

— Aveam de gând să mă uit la documentarul ăla despre Jane Austen aseară, pe BBC, dar am ieșit și am uitat să îl înregistrez. Cum ți s-a părut, Gillian?

— Prefer documentarele despre viața reală, sinceră să fiu, zise Gillian. A mers televizorul, dar nu m-am uitat atentă la el, adăugă ea, apoi continuă să îi povestească cu amănunte primul episod din drama la care se uitase.

În timp ce vorbea, Hannah se făcea că ascultă și începu să își facă ordine pe birou pentru ziua pe care o avea înainte. Biroul fusese foarte aglomerat în ultimele zile, „ultima perioadă de agitație până la finalul sezonului", observă David James. Ultima agitație sau nu, Hannah voia să angajeze un alt fotograf cât de curând. Cel pe care îl aveau acum era în stare să transforme o casă superbă, de milioane de lire, într-un teren care se prăvălea și care avea nevoie de renovare. Era groaznic și Hannah era hotărâtă să scape de el până când noul aflux de clienți nu începea să își vândă casele în altă parte. Desigur, fotografiile proaste mergeau când făceau un om să ajungă la o casă despre care din poză credeau că e hidoasă, iar la fața locului descoperea că era o adevărată bijuterie, cu foarte mult potențial. Dar când vizionatul de poze îi descuraja cu totul, un fotograf prost era un mare dezavantaj. Trebuia să îl dea afară, asta era situația. Azi va începe să dea telefoane ca să îi găsească un înlocuitor.

— Unde ai fost aseară de nu te-ai uitat la televizor, ca noi ceilalți? întrebă Gillian direct, îndepărtând o urmă imaginară de praf de pe birou.

— În oraș.

Hannah nu avea nici o intenție să îi spună lui Gillian Spune Tot despre prietenul ei actor. Se îmbună totuși, văzând cum gura lui Gillian se schimonosește ca o prună uscată.

— Cu prietenele mele. Am fost la un restaurant indian să luăm masa.

Da, în fine, mâncaseră mâncare indiană, deși cu greu îi putea spune lui Gillian că prietenul ei îi linsese sosul de castraveți de pe sfârcuri, pentru că își mâncaseră porțiile la pachet nud.

— Nu suport mâncarea indiană, comentă Gillian.

Ţi-ar fi plăcut dacă ar fi fost servită de pe un zeu blond al sexului, de doi pe doi, se gândi Hannah cu un zâmbet discret.

Până la prânz luase legătura cu patru fotografi care urmau să treacă pe la birou cu portofoliile lor şi aranjase şi pentru cineva care să îi ia locul fotografului lor, pe care îl concediase.

— Nu poţi să îmi faci asta, răbufni el la telefon când Hannah îl sună să îi spună politicos că îi dădea un preaviz de o lună. Am lucrat ani de zile pentru şeful tău. Am să trec peste tine, o să fii concediată, căţea ce eşti. Nu mă poţi concedia.

— De fapt, chiar pot, spuse Hannah cu calm. Lucrezi pentru noi pe bază de proiecte, ceea ce înseamnă că nici măcar nu trebuie să îţi dau un preaviz de o lună. Am făcut asta din respect pentru toţi anii în care ai lucrat pentru noi. Dar nu e necesar. Şi poţi să îl suni pe şeful meu, dacă vrei. Dar vei afla că această decizie este cea finală.

— E atât de brusc, răcni el, nici n-am bănuit că aveai de gând să faci asta. Când mă gândesc cât am muncit pentru voi, am ieşit pe orice vreme, încercând să fac nişte machernițe să arate bine. Asta e mulţumirea pe care o primesc, să fiu concediat de o fufă care probabil că şi-a tras-o cu cineva ca să obţină slujba. Sau vrei să îţi angajezi vreun iubit în locul meu? Despre asta e vorba? Nepotism?

Lui Hannah îi ajunseră atâtea insulte.

— Dacă nu te aşteptai la asta, probabil că trăieşti pe altă planetă, spuse ea. De când a fost renovată agenţia asta, a tot trebuit să te sun pentru poze proaste. Îţi aminteşti de proprietatea de pe Watson Drive? A trebuit să te întorci de două ori, atât de oribile au fost fotografiile. Casa era complet neclară de prima dată. Era imposibil să îţi dai seama unde se termină casa şi unde începe garajul. Proprietarii au vrut să plece la o altă agenţie şi numai promisiunea că le vom face nişte reduceri la comisioane şi refacerea

fotografiilor până când au devenit satisfăcătoare i-au convins să rămână la noi. Trebuia să îți fi dat seama că nu eram mulțumiți de munca ta. Și nu, nu te concediez ca să îmi pot angaja vreo rudă. Am patru oameni absolut străini care vin mâine la interviu pentru postul ăsta. Ca manager de birou, este sarcina mea să mă asigur că afacerea merge ca pe roate. Dacă tu ți-ai fi făcut treaba cum trebuie, încă ai mai avea slujba. La revedere!

Când închise telefonul, văzu că David James și cel puțin jumătate din birou se holbau la ea. Gillian părea revoltată. David părea amuzat, privind-o complice și zâmbindu-i discret.

— Bine ai făcut, spuse el. Mă întrebam cât îți va lua să faci asta. Fotografiile lui sunt atât de întunecate, încât se califică drept artă abstractă.

Hannah își permise un mic zâmbet.

— Nimănui nu-i place să concedieze oameni, dar trebuie făcut și acest lucru, dacă vrem ca firma să obțină profituri mai bune, spuse ea serios.

Nu că aș mai fi concediat pe cineva până acum, adăugă ea pentru sine. Dar nu trebuiau să știe și ei asta.

Da, poate că se trăgea dintr-o familie în care mai degrabă se primeau ordine decât se dădeau, dar era hotărâtă să ascundă lucrul acesta. Hannah știa că putea să se descurce cel puțin la fel de bine ca și cei mai buni dintre ei.

Îi sună telefonul. Hannah tresări, în speranța că era Felix, dar era David James.

— Poți să treci pe la mine prin birou, te rog? întrebă el.

Se uita atent la un dosar deschis de pe birou când ajunse ea, dar Hannah avu un sentiment ciudat, că, de fapt, nu era deloc atent la acel dosar. Părea distrat, chiar obosit, ceea ce era neobișnuit pentru el. Era un bărbat cu atât de multă energie, încât de multe ori avea senzația că, dacă s-ar întrerupe curentul electric, ar putea alimenta biroul cu energia pe care

o emana el. Dar azi avea cearcăne şi ridurile îi păreau mai accentuate. Avea aerul obosit al unui om care şi-a petrecut noaptea cu un copil bolnav, deşi ştia că nu are copii.

Gillian vorbea deseori despre fosta lui soţie, cu care avea o relaţie încordată. Conform maşinii de adunat informaţii a lui Gillian, se despărţiseră cu câţiva ani în urmă, dar încă nu divorţaseră. David era încă îndrăgostit de ea, insista Gillian melancolic, deşi dragostea nu îi era împărtăşită. Spre deosebire de alte bârfe mai picante ale lui Gillian, informaţia asta avea sens: altfel, de ce ar mai fi singur un bărbat deştept şi atrăgător ca David James?

Hannah se întrebă în treacăt dacă viaţa sentimentală nefericită era motivul pentru care David părea obosit sau dacă avea legătură cu serviciul. Cât priveşte relaţia lor profesională, orice altceva în afară de afaceri era tabu între ei.

Discutară pe scurt despre ce tip de fotograf aveau nevoie şi, când conversaţia se încheie, Hannah rămase pe scaun.

— Mai e ceva, David? întrebă ea, convinsă că el voia să îi zică ceva.

— Nu.

Se ridică în picioare cu graţie.

— De fapt, ba da.

Nu părea tocmai în largul lui şi se juca cu pixul în timp ce vorbea.

— Ştiu că nu e tocmai treaba mea, dar cred că te întâlneşti cu Felix Andretti.

Hannah îl privi fix, surprinsă de această observaţie personală.

— Nu e tocmai treaba ta, David, îi spuse ea formal. Dar da, mă văd cu el. E vreo problemă cu asta care implică slujba mea în vreun fel?

David suspină.

— Lasă aerul acesta înţepat la o parte, spuse el cu exasperare. Nu fac pe şeful cu mână de fier şi nu e nici o lege care să spună că nu poţi să ieşi cu un

prieten de-al meu. Pur și simplu te întreb. M-am văzut cu Felix de câteva ori în ultima vreme și el nu mi-a pomenit nimic.

Hannah îl privi fix. Felix nu îi spusese că s-ar fi întâlnit cu David. Și mai ciudat că nu îi spusese nimic despre ea lui David, dar poate că încerca să fie discret de dragul ei.

— Un alt prieten de-al meu, care e producător de film, mi-a pomenit că Felix iese cu tine. Am fost surprins, asta-i tot. Nu credeam că Felix e genul tău.

David își ridică privirea de la birou privind-o pe Hannah. Expresia lui era, ca de obicei, de nedescifrat. Trebuia să fi fost un foarte bun jucător de poker, spunea Donna mereu. Niciodată nu o să-ți dai seama ce gândește în spatele măștii ăsteia care emană calm și detașare.

— Cine știe ce gen de persoană e potrivită pentru cineva, spuse Hannah tăios, încercând să rămână calmă, deși i se stârnise un vârtej de emoții în interior, gândindu-se la cât de secretos era iubitul ei.

Cum se putea ca Felix să se fi întâlnit cu șeful ei și să nu îi spună nimic? Ce altceva mai ascundea? Era grozav de enigmatic, insista atât de mult să păstreze părți din viața lui învăluite în mister.

— Desigur, sunt de acord cu tine, spuse David încet și cu durere, de parcă și-ar fi scos un dinte. Pur și simplu îmi făceam griji pentru tine, atâta tot. Ești angajata mea preferată și nu vreau să te văd că suferi din cauză că eu te-am prezentat întâmplător cuiva...

Hannah prinse în sfârșit ideea.

— Pentru că m-ai prezentat întâmplător cuiva care e ce? întrebă ea cu fervoare, ca reacție la critica sugerată.

Figura lui David era la fel de impenetrabilă ca o piatră, apăsând cu pixul în birou, până când lăsă un semn.

Probabil că urăște să facă asta, se gândi brusc Hannah, dându-și seama de cât de încordat era.

Fiecare mușchi de pe față îi era încordat. În mod evident, i se părea neplăcut să se implice în probleme personale, dar părea să aibă un sentiment de modă veche, cum că ar avea o datorie față de angajații lui. „Victorian" nu era cuvântul potrivit.

— Cineva cu reputația unui dandy, spuse David în cele din urmă, ca și cum ar fi fost de o importanță vitală să își aleagă cuvintele cu grijă.

— Nu mai sunt o fetiță, David. Pot să îmi port singură de grijă, spuse Hannah sentențios.

Din punctul ei de vedere, conversația era încheiată.

— Mai e ceva?

David dădu din cap în semn că nu și se uită atent la ea pentru o clipă, înainte să se uite din nou la hârtiile lui.

Restul dimineții trecu repede. Hannah nu voia să se gândească la comportamentul ciudat al lui Felix care, deși s-a întâlnit cu David, nu a pomenit nimic de ea. Era un lucru lipsit de importanță, era sigură.

Respingând ideea că ar fi fost viclean, începu să se gândească la viitoarea lor cină împreună. Felix venea pe la ea după prima zi de filmare la Wicklow. Îi spusese că va găti, spre deosebire de a comanda pizza, deși își pierdea curajul la gândul de a pregăti ceva comestibil, care nu implica piept de pui și sos de la magazin.

În mod normal, nu își lua toată pauza de masă, preferând să mănânce un sendviș la birou înainte să se ducă la o plimbare scurtă, de zece minute, ca să își limpezească mintea pentru după-amiază. Dar azi, imediat ce se făcu ora unu, ieși repede în strada principală, în Dun Laoghaire, să cumpere ceva pentru cină. O sticlă de vin foarte bun, se hotărî ea, căutând prin magazinul de vinuri și întrebându-se dacă cel mai scump vin era cel mai bun. David ar fi știut pe care să-l aleagă, se gândi ea, uitându-se confuză la șirurile de sticle. Avusese de gând să îi

ceară sfatul mai devreme, dar, după discuția ciudată din dimineața aceasta, i se păruse o idee mai bună să nu o facă. În lumina acestor remarci, cum că nu ar fi capabilă să își poarte de grijă, ura să își arate lipsa de pricepere când venea vorba de vinuri. Nu, îl va întreba pe tipul de la magazin.

— Nu mă pricep la vinuri, spuse ea, dar aș vrea ceva roșu, spaniol..., încercă să își amintească numele pe care îl alesese Felix prima dată când ieșiseră la cină.

Spaniol, în mod clar.

Dar accentul ei era oribil:

— Marques de...? spuse ea șovăielnic, gândindu-se că probabil pronunțase complet greșit.

— De Caceres, continuă încrezător vânzătorul de la magazinul de vinuri.

Să recunoști că habar nu aveai era o noutate pentru ea, dar cu siguranță ieșise bine, se hotărî Hannah întorcându-se la birou cu pas sprinten, ducând cele două sticle de vin, niște șuncă de Parma îngrozitor de scumpă și o tartă provensală. Felix va fi impresionat, era sigură. Gătitul nu era punctul ei forte. Pe vremea când locuise cu Harry, supraviețuiseră pe un regim de pui cu sosuri de la magazin și cu mâncare la pachet.

— Apasă butonul „redial" de pe tastatura telefonului și ți se va face legătura cu Kung Po Palace, obișnuia să glumească Harry.

Credea că era foarte nostim să le spună oamenilor asta. Dar, pe de altă parte, nici el nu era tocmai un expert în ale gătitului. Ideea lui de mâncare gătită era să pui din nou la cuptor caserolele acoperite cu staniol, rămase de la serviciu.

Felix, pe de altă parte, spusese că îi place foarte mult să gătească.

— Cât de curând o să îți gătesc specialitatea mea de vițel cu parmezan, îi spusese lui Hannah.

Abia aștepta. Între timp, îi va arăta că și ea putea să gătească, chiar dacă asta nu era tocmai adevărat, tarta provensală era direct de la livrări, dar pe Felix nu îl putea afecta ceea ce nu știa.

În acea după-amiază, Hannah era ocupată, abia dacă avusese timp să se gândească la Felix. Totuși, se descurca. Pe la șase și jumătate ajunsese acasă, fredonând un refren, în timp ce aranja fără griji liliacul în vaza ei de sticlă. Puse CD-ul cu *Carmen*, își turnă un pahar cu vin și începu să pregătească cina. Îi spusese că va ajunge cel târziu la șapte și jumătate.

Până la opt, marginile șuncii de Parma începuseră să se usuce pentru că fuseseră puse pe masa aranjată atent, așa că puse farfuriile înapoi în frigider. Își turnă încă un pahar cu vin și așteptă.

La ora zece își mâncă agitată partea ei de cină și se uită la a doua jumătate din *Romancing the Stone*. Îl văzuse de atât de multe ori, încât nu avea nevoie să vadă primele trei sferturi de oră ca să își dea seama ce se întâmplase. În timp ce se uita, asculta inconștient zgomotul pașilor de afară. Una dintre plăcile de pavaj de la intrare făcea un zgomot distinct atunci când cineva călca pe ea. Chiar și din apartamentul ei, de la primul etaj, Hannah auzea oamenii pășind spre vila victoriană din cărămidă roșie. Se ridica nerăbdătoare de fiecare dată când cineva pășea pe ea, deși deja se făcuse zece și jumătate și se așeză la loc dezamăgită, când își dădu seama că era cuplul de la apartamentul de dedesubt, care se întorcea acasă cu zgomot. Sticla de vin se golise pe când Michael Douglas și Katheleen Turner se sărutau la bordul noului iaht, ancorat pe mal, lângă o stradă din New York. Hannah opri televizorul, aruncă cina lui Felix la gunoi și se duse la culcare. Nu era sigură de ce mai încerca să adoarmă, în timp ce stătea pe întuneric, cu ochii larg deschiși. Nu putea să adoarmă, dar se ducea la culcare în mod automat. La fel cum se trezea în fiecare dimineață, să meargă la muncă.

La Dwyer, Dwyer & James nu observă nimeni cât de mohorâți erau ochii ciocolatii, de obicei strălucitori,

ai lui Hannah. Era hotărâtă să nu lase să se vadă. Sporovăi absentă cu Gillian despre lucruri irelevante, intervievă patru fotografi cu abilitățile ei obișnuite și politicoase, ba chiar mâncă repede un sendviș cu ton cu Donna Nelson, în cafeneaua mică de după colț. Vorbise, zâmbise și lucrase, toate în mod automat. Pe dinăuntru îi venea să urle. Urla la ea însăși pentru că fusese atât de fraieră, încât să fi avut vreodată încredere într-un bărbat și urla la Felix pentru că se comportase în felul ăla. Dacă îl va mai vedea vreodată, îl va strânge de gât.

Nu era singura din birou cu o dispoziție îngrozitor de proastă. David James era și el într-o pasă proastă.

Cât se poate de neobișnuit, țipase la Steve Shaw pentru o afacere care picase, iar mai târziu geamurile biroului lui de sticlă zăngăniră, în timp ce putea fi auzit urlând la cineva la telefon. Hannah înțelegea cum se simțea. Ar fi putut contribui și ea cu puțin urlat.

Când trânti ușa de la biroul lui și urlă că vrea cafea – acum! – toți angajații se lipiră de scaune în speranța că nu vor trebui să îi înfrunte starea de spirit aducându-i cafeaua.

— Du-te tu, o rugă Gillian pe Hannah. Eu nu sunt în cea mai bună stare. N-aș putea să dau ochii cu el așa.

Orice pentru o viață liniștită. Hannah făcu cafeaua și puse patru biscuiți cu ciocolată pe tavă, înainte să o ducă la David în birou. O privi dușmănos, examinând machiajul consistent care îi ascundea ochii obosiți și rochia roșu aprins pe care și-o pusese, în speranța că îi va ridica moralul în dimineața aceea. Oricât de sobru ar fi fost croită, rochia nu putea ascunde formele lui Hannah. Cum rochia se termina tocmai deasupra genunchiului, lăsa la vedere un picior lung și zvelt, în tocuri înalte. Azi își lăsase părul desprins, sperând să se simtă ca o femeie dorită, și nu o ființă părăsită, care nu era în stare să țină un

bărbat mai mult de două săptămâni. Buclele lungi și strălucitoare i se încreţeau adorabil în jurul feţei, ascunzând pe jumătate cerceii de perlă.

David nu era impresionat.

— Aș prefera ca obligaţiile tale personale să nu îţi afecteze obligaţiile de la birou, izbucni el, uitându-se la ea cu asprime. Nu cred că hainele astea sunt într-adevăr potrivite pentru Dwyer, Dwyer & James.

Hannah simţi cum începea să se înfurie.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea. Am purtat rochia asta la birou de multe ori până acum și nu o port pentru că mă duc la o întâlnire. De fapt, o port exact din motivul opus. Voi, bărbaţii, sunteţi toţi la fel, răbufni ea.

Privirea rece a lui David se mai încălzi cu câteva grade.

— Cum adică din motivul opus? o întrebă el cu blândeţe.

Hannah suportase destul. Întotdeauna calculată și calmă, ar fi preferat să calce desculţă pe cărbuni încinși, decât să își piardă conduita profesională într-o chestiune de serviciu, dar azi, epuizată și foarte tristă, lăsă totul să se năruie.

— O port ca să îmi amintesc mie că sunt o femeie deșteaptă și puternică, ce nu are nevoie de nenorociţii de bărbaţi în jurul meu, cu atât mai puţin de șefi rămași în etapa anală, care nu pot face faţă imaginii unei femei în haine sexy, ca nu cumva să îi castreze, și, făcu o pauză, cu vocea tremurând de furie, și pentru că m-am săturat până în gât de bărbaţi, punct. Sunteţi toţi nesiguri, nu se poate avea încredere în voi și sunteţi niște mincinoși fără pereche!

Îi trânti tava pe birou, iar cafeaua sări din cană, pe tavă. Luă doi biscuiţi și i-i aruncă cu răutate în ceașcă.

— Uite-ţi cafeaua, domnia voastră. Sper să vă stea în gât!

Trânti ușa la ieșire și se duse la baie, unde își luă câteva clipe să stea rezemată de plăcile reci de gresie, să își revină. Nu avea să-și ceară scuze, în nici un caz. David fusese deplasat cu comentariile lui. Nu avea nici un drept să facă astfel de observații personale, iar dacă își închipuia că avea, atunci ar face bine să își caute alt manager de birou pentru că ea pleca. Singurul lucru pe care îl regreta era că lăsase să se vadă atât de mult. Exceptând cazul în care David era prost ca noaptea, și-a dat seama deja că lucrurile nu mergeau prea bine între ea și Felix. În tot cazul, la naiba cu Felix.

— Nu știu ce i-ai spus, dar e în mare formă acum, îi șopti Gillian lui Hannah, în timp ce se așeza la biroul ei, cu capul sus, provocând pe oricine să îi spună vreun cuvânt dojenitor. Râde atât de tare, încât probabil că îl auzi de la jumătatea străzii.

Hannah se uită pe furiș prin despărțitorul de sticlă și îl văzu pe David, cu telefonul la ureche și cu capul dat pe spate în timp ce râdea în hohote, cu ochii mijiți de amuzament.

— Ca toți bărbații, de altfel, trebuie ținut din scurt, spuse Hannah zâmbind. Doar așa înțeleg.

O oră mai târziu, David, cu haina și cu servieta în mână, ieși din birou și se postă în fața biroului lui Hannah. În mod normal, i-ar fi zâmbit înapoi, admirând costumul gri italienesc, de lână, care cădea atât de bine pe umerii lui lați, croiala priepută scoțându-i-i în evidență și ascunzând ușoara îngroșare din jurul taliei, din cauza prea multor prânzuri de afaceri. Azi îl privi dușmănos.

— Ți-am spus că mă duc la Paris pentru un sfârșit de săptămână prelungit, îi spuse el.

Privirea lui Hannah era rece. Din partea ei n-avea decât să se ducă până în Kathmandu călare pe o cămilă șchioapă.

— Cred că trebuie să stăm de vorbă, așa că îmi pare rău că plec, adăugă el, privind-o aproape cu regret.

Lui Hannah nu îi păsa absolut deloc dacă se simțea vinovat și voia să își ceară scuze. N-avea decât să se simtă vinovat: să se simtă vinovați toți bărbații din lume. O meritau.

— O să mă întorc marți și poate ieșim să luăm prânzul?

Figura lui își pierduse expresia aceea impenetrabilă. Părea plin de speranță... da, cu siguranță, ăsta era cuvântul. Spera că nu își va da demisia, se hotărî Hannah.

— Bine, spuse Hannah pe tonul glacial al unei ducese.

Plecă zâmbitor, iar, în timp ce închidea ușa după el, se întoarse și îi făcu șiret cu ochiul lui Hannah într-un mod atât de evident, încât toată lumea din birou observă. Sincer, era incorigibil, se gândi Hannah enervată.

Restul zilei de vineri trecu ca prin ceață, iar la gândul că o aștepta un sfârșit de săptămână acasă, fără Felix, Hannah se hotărî să lucreze sâmbătă dimineață. Fie asta, fie să stea acasă și să se simtă ca un balon dezumflat. Hannah nu știa de ce se simțea atât de singură fără el. Trăise foarte fericită de una singură în ultimul an și jumătate, așa că de ce tocmai acum devenise o parte atât de importantă din viața ei, după nici o lună de când îl cunoscuse pe Felix Andretti? De ce toate lucrurile pe care până acum le făcuse cu plăcere, cum ar fi să meargă la sală sau să stea și să citească în sufrageria ei micuță și primitoare păreau acum plictisitoare și fără speranță?

— Am crezut că nu mai lucrezi la sfârșit de săptămână, acum că locul e în ordine, comentă Donna, când Hannah sosi la birou sâmbătă, la opt și un sfert dimineața.

— Am de pus în ordine câteva lucruri și e atât de ocupat în timpul săptămânii, încât niciodată nu apuc

să termin, îi răspunse Hannah, aplecându-se deasupra filtrului care bolborosea, astfel încât Donna să nu îi vadă ochii obosiți și cearcănele adânci.

Plănuise să ascundă nefericirea asta la toaletă, cu multe farduri, gândindu-se că va fi prima la birou. Donna era una dintre persoanele acelea care observă lucruri. Hannah nu voia ca ea să observe nefericirea palpabilă, pe care știa că o emană, ca radioactivitatea din plutoniu.

Căscând intenționat, pentru a da impresia că se culcase târziu, Hannah își luă cafeaua și geanta și se duse spre toaletă.

— Trebuie să mă aranjez puțin sau o să sperii clienții, spuse ea cu nonșalanță. Adu-mi aminte să nu mai beau niciodată prea mult vin spaniol! adăugă ea trist.

— Îți îneci amarul? spuse Donna cu blândețe.

Hannah se opri și se uită la ea. Donna nu era băgăreață sau bârfitoare. Doar o persoană cu intuiție.

— Chiar atât de evident e? spuse Hannah în cele din urmă.

— Doar că păreai destul de nefericită ieri, nu că ar fi observat și altcineva, adăugă repede Donna. Te ascunzi bine. Dar recunosc privirea aceea; am avut-o și eu de destule ori. Dacă vrei să vorbești, ești invitata mea. Nu voi transmite în direct la rețeaua Gillian. Și dacă nu ai chef să vorbești, nu e nici o problemă. Ieri, când am ieșit la prânz, mă gândeam că poate ai fi avut nevoie de un umăr pe care să plângi, dar pot înțelege dacă vrei să păstrezi pentru tine viața ta personală.

Hannah își lăsă geanta și cafeaua și se scufundă în cel mai apropiat scaun.

— Trebuie să ai o viață ca să ai ce să ții pentru tine, spuse ea, încercând să glumească.

— E vorba de David James? întrebă Donna cu blândețe.

Pentru o clipă, Hannah tresări din propria ei nefericire.

— David? repetă ea uimită. De unde ţi-a venit ideea asta? Ieri s-a purtat absolut oribil, dar Doamne, asta-i tot. Nu e ceva la care să nu pot face faţă. Şeful tipic.

— Ah, spuse Donna. Eu mai de grabă aveam impresia că e ceva între voi doi...

Vocea i se stinse în timp ce Hannah o privi cu nedumerire.

— De unde ţi-a venit ideea asta? întrebă Hannah. Îmi place să lucrez pentru el, dar nu e nimic între noi.

Se uită în jur, căutându-şi cuvintele, ca să descrie relaţia pe care o avea cu David, cuvinte care să explice cât de platonic era totul.

— E un om drăguţ şi toate cele, dar serios... Şi încă e îndrăgostit de fosta lui soţie, nu? adăugă ea.

Donna ridică o sprânceană.

— Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta. Nu cred că sunt doi oameni pe pământ care să fi fost mai fericiţi să se împuşte unul pe celălalt. Am auzit de la cineva care îi cunoaşte pe amândoi că a fost o căsnicie îngrozitoare.

— Gillian zice că e încă îndrăgostit de ea.

— Gillian speră cu disperare că e îndrăgostit de fosta lui soţie pentru că aşa nu se poate îndrăgosti de nimeni altcineva... cum ar fi de tine, de exemplu, spuse Donna perspicace.

De data asta, Hannah izbucni în râs.

— E de-a dreptul ridicol.

— Nu e deloc ridicol, protestă Donna. Eu nu sunt singura care crede că lui David îi place de tine, iar Gillian n-ar suporta aşa ceva. Te urăşte, bănuiesc că eşti conştientă de asta, şi ar muri să ştie că mult iubitul ei domn James umblă după tine.

— Păi, în cazul acesta, e salvată de la moarte grabnică, pentru că nu îi place de mine, spuse Hannah glumind.

— Ba, de fapt, chiar cred că te place, spuse Donna încet.

Hannah nu putu ascunde cât o zdruncinase afirmația.

— Eu... eu..., se bâlbâi ea. Eu sunt îndrăgostită de altcineva, reuși ea să spună în cele din urmă. David e doar un coleg, e șeful. Îl cunoaște pe prietenul meu, știe că mă văd cu cineva, spuse ea.

— Atunci acest prieten e cel care te face să ai insomnii?

Bucuroasă că a schimbat subiectul neplăcut de discuție, Hannah dădu din cap crispată.

— Îmi place să îmi complic viața, spuse ea caustic. Inima frântă și coșmarurile sunt pasiunea mea. Ține cont, cel puțin nu sunt îndrăgostită de David. Doamne, ezită ea, închipuie-ți: să fii îndrăgostită de șef! Ce coșmar ar fi ăsta!

Urcându-se pe stepper la sală, în acea după-amiază, și tastându-și greutatea și ce program voia să folosească, Hannah își dădu seama că se simțea mai bine după discuția cu Donna. Iar asta o va ajuta și mai mult. Nimic nu îi limpezea mintea mai bine decât să lucreze pe stepper, să transpire până când o dureau toți mușchii de la exercițiu. Funcționase cu Harry; o să funcționeze și cu nenorocitul de Felix, ticălosul! Sus, jos, sus, jos, ținea ea ritmul, ca o mașină, lăsând activitatea intensă și repetitivă să scoată furia din ea. Ce i-ar face nenorocitului de Felix, al dracului Andretti, dacă s-ar mai întâlni vreodată cu el. În mod agasant, figura lui David James i se strecura în subconștient. Abia cu două zile în urmă îi spusese că nu a mai fost la sală de două săptămâni, din cauza serviciului.

— Când ajungi la vârsta mea, trebuie să te străduiești mai mult, suspină el, bătându-se pe burtă. Nu s-ar zice că pe vremuri alergam trei maratonuri, nu-i așa?

— Arăți a fi foarte în formă, protestase Hannah.

— Sunt greu ca un bolovan, față de cum eram când am alergat la maraton, o atenționă el. Trebuie să ajung la sală de trei ori pe săptămână. Dar, la cum stau afacerile în momentul ăsta, singurul mod în care o să reușesc să mai fac puțin sport e să îmi instalez o bandă de alergat la birou.

Hannah crescu intensitatea exercițiilor de la stepper. Era imposibil ca lui David să îi placă de ea, Donna trebuie să se fi înșelat. Totuși, îi revenea în minte privirea lui când plecase de la birou, cu o zi în urmă. Marți voia să vorbească cu ea despre ceva, dar ce? Și se înveselise imediat când țipase la el despre cât de neserioși sunt bărbații. Își dădu seama că se referea la Felix, trebuie să se fi prins că se terminase între ei. Poate că, până la urmă, voia să îi spună că e interesat de ea. Simți că o trece un val de căldură, care nu avea nici o legătură cu valul de la exercițiile de pe stepper. Ce aiureală. Nu mai era loc în sufletul ei decât pentru Felix, naiba să-l ia.

Până și să își ia geanta de sport din mașină era un efort după două ore de lucrat intens. Simțea o durere plăcută în tot corpul, simțindu-și extremitățile atârnând ca de plumb. Era moartă de foame și se întreba dacă mai avea energia să gătească ceva sau dacă, pur și simplu, o să pună niște curry la microunde și o să se înfrupte din asta.

Încerca să își amintească exact ce avea prin congelator, când îi văzu capul cel blond. Iată-l pe Felix, stând lipit lângă ușa de la intrare, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și cu expresia unui copil care tocmai și-a văzut pisicuța călcată de mașină și se gândește dacă să plângă sau nu.

Se sprijinea de zidul de cărămidă roșie, uitându-se în jos, pe stradă, ca și cum s-ar fi așteptat ca Hannah să sosească din cealaltă direcție. Cu capul puțin întors, Hannah îi putea vedea profilul desăvârșit în cele mai mici detalii. Probabil că asta își și propusese, se surprinse Hannah gândind. Avea nasul sculptat, ca al unui zeu grec, în timp ce șuvițe

de păr auriu îi cădeau peste ochii care priveau fix și morocănos în josul străzii. Era o postură care trebuie să fi arătat minunat prin lentilele unui aparat foto, se gândi ea cu asprime. Ei bine, dacă dragul de Felix venise cu intenția de a se scoate din beleaua asta jucând astfel, îl aștepta o mare surpriză.

Trânti poarta cu atâta răutate încât sării fărâme de vopsea albastră pe firele de iarbă ce creșteau între dalele de pavaj.

— Ce vrei? spuse ea cu răceală, oprindu-se la câțiva metri de el.

Felix o privi cu ochii triști. Nu spuse nimic și o privi fix și mut, exprimând atâtea emoții prin căutătura lui chinuită, încât Hannah simți cum asprimea ei, ca de gheață, se topește. Doamne, cât de dor îi fusese de el! Simțise o durere, o durere aproape fizică. Iar acum era aici... așteptând-o, arătând de parcă și el suferise de aceeași boală chinuitoare.

Simțind schimbarea ei de atitudine, Felix făcu un pas înainte și o cuprinse pe Hannah într-o îmbrățișare pătimașă. La contactul brusc ea își scăpă geanta de sport și se agăță de el, lăsându-l să își vâre gura în părul ei, lăsându-l să-i șoptească la ureche vorbe de dragoste. Mirosul aftershave-ului său îi umplu nările, acel miros aromat, drag și familiar, care îi încălzea inima și care îi dădea fiori pe șira spinării. Fiori de pasiune erotică. După cea de-a treia întâlnire, se gândise să își cumpere și ea o sticlă, numai ca să-l poată mirosi atunci când el nu era prin preajmă. Azi îl simțise pe un tip de la sală, o adiere tentantă de Felix, care o făcuse să i se înmoaie genunchii de dorință și de tristețe.

Și iată-l aici, în fața ușii, și el ducându-i dorul. Se trase ușor la o parte și îl privi întrebător.

— N-am putut scăpa, draga mea. Regizorul..., făcu o pauză, cu ochii licărind peste figura ei, ca și cum ar fi memorat fiecare detaliu al unui tablou îndrăgit. Am crezut că nu mă vei ierta niciodată pentru seara trecută, dar era atât de târziu când am

scăpat în sfârșit de la filmare, iar apoi aproape că mi-am pierdut curajul. Mi-a fost teamă că nu mă vei ierta niciodată. Ești atât de hotărâtă, atât de curajoasă, atât de sigură de tot. Dar mi-a fost teribil de dor de tine, a trebuit să vin, chiar dacă o să mă dai afară.

Își lăsă capul în jos, iar Hannah se înmuie.

— Normal că te iert, prostuțule, spuse ea, jumătate râzând, jumătate plângând. Și mie mi-a fost atât de dor de tine. M-am îngrijorat pentru că nici măcar nu m-ai sunat. N-am putut să dau de tine.

— Îmi pare rău, regizorul m-a ținut până târziu să ne uităm peste scene. E un stăpân de sclavi, ți-am mai spus.

Felix îi zâmbi, cu frumusețea lui aurie și surâzătoare reabilitată, acum că era iertat.

— Hai să intrăm, să îți arăt exact cât de dor mi-a fost de tine.

Stătură apoi leneși în pat, Felix îngăduindu-și viciul său secret: să fumeze. Până și de fumat fuma frumos, se gândi ea, sprijinită în sus, pe perne și privindu-i degetele lungi, ținând languros țigara, în timp ce nori de fum i se desprindeau de pe buze.

— Toată lumea a început să militeze împotriva fumatului, bombăni Felix, inhalând adânc. Nici nu mai îndrăznesc să spun că fumez, că vreun director nenorocit de casting o să înceapă să se plângă despre cum distruge pielea și cum îți face riduri în jurul gurii.

— Tu nu ai nici un rid în jurul gurii, protestă Hannah, privind gura lascivă despre care era vorba.

— Din fericire. O să îmi fac un tratament la primul semn de riduri, spuse el, pipăindu-și fața, în căutarea ridurilor.

— Fraiere! Bărbații arată mai bine cu riduri, spuse Hannah. Actrițele sunt cele care trebuie să arate mereu tinere. Actorii se transformă în Clint Eastwood. Deși tu arăți mult mai bine.

O sărută.

— Îi faci atât de bine egoului meu, draga mea, îi spuse el.

— Povestește-mi ce s-a întâmplat pe platoul de filmare, spuse Hannah pe un ton care se voia acuzator.

Voia un soi de explicație. Să lipsești o zi fără nici o explicație era un lucru; să lipsești de la o cină planificată era cu totul și cu totul altceva. Ar fi putut să dea un telefon. Wicklow nu era Mongolia.

Felix suspină.

— Regizorul și cu mine am avut păreri foarte diferite în legătură cu personajul meu. Radical diferite. Crede că ar trebui să îl joc pe Sebastian ca pe o persoană nesofisticată, un novice nevinovat, dacă vrei. În timp ce eu știu că trebuie să fie un personaj complex, care se preface că nu e sofisticat, înțelegi?

Cum îi explicase Felix la început, rolul său în drama despre Primul Război Mondial era acela al unui tânăr ofițer patriot, care era trimis să lupte pe post de carne de tun; Hannah nu reușea să își dea seama cum se metamorfozase personajul într-unul sofisticat. Inocența personajului său, Sebastian, fusese tocmai ceea ce îl atrăsese pe Felix la acest rol de la bun început. Era total diferit de rolurile de șmecheraș de stradă, pe care le jucase mereu înainte, pentru televiziune. Sau cel puțin asta spusese agentul, din ce zicea Felix.

— Sebastian înțelege ce se întâmplă de fapt, dar simte că e de datoria lui să lupte, chiar dacă știe că va fi ucis, spuse Felix plin de elan. Asta e motivația lui – datoria, nu prostia.

— Ați lămurit problema, tu și regizorul? întrebă Hannah discret.

— Nu știu. Nu tocmai, nu încă.

Felix dădu plapuma la o parte de pe el și se dădu jos din pat. Își stinse țigara și își aprinse alta imediat.

— Nu pot să-l joc pe băiatul ăsta ca pe un prost, ar fi atât de rău pentru imaginea mea. Felix Andretti jucând un idiot nenorocit. Aș rămâne blocat să joc numai roluri subțiri de acum și până la sfârșitul anului.

Părea mâhnit. Era seară, iar soarele palid de octombrie dispăruse demult, lăsând dormitorul ascuns în umbră.

Hannah îl privea din pat. Ar fi fost o greșeală să îi atragă atenția că el fusese cel care se luptase de la bun început pentru rolul acesta. După cum descoperea pe zi ce trecea, orgoliile actorilor erau un lucru foarte fragil. Totuși, dacă Felix se certa cu regizorul, putea fi scos din serial. Asemenea lucruri se întâmplau, ea știa. Nu el era vedeta, putea fi înlocuit.

Îi veni o idee.

— Cum rămâne cu agentul tău – n-ai putea să îi ceri ei părerea? spuse ea.

— Ar trebui să folosesc telefonul tău, spuse Felix gânditor. Mobilul meu s-a stricat.

— Nu știam că ai mobil.

El ridică din umeri, cu mintea deja departe.

— Asta pentru că e stricat de atât de mult timp.

Îl lăsă formând numele agentei lui din Londra, Billie, și se duse la bucătărie, să vadă ce-ar putea încropi pentru cină. O jumătate de oră mai târziu, pe gril se rumenea o omletă spaniolă, când el veni dansând în bucătărie, fără urme ale depresiei de mai devreme și cu o expresie plină de voioșie. Felix o luă pe Hannah de după talie, în timp ce stătea la aragaz, supraveghind omleta.

— Faci minuni. Ești conștientă de asta?

Încântată că era fericit, îi zâmbi.

— Nu, de ce?

— Am sunat-o pe Billie, iar ea a fost de acord cu mine. A spus că în mod evident Sebastian este un personaj mult mai inteligent și mai conștient decât se crede. Dar spune că trebuie să îi acordăm regizorului o șansă. Zice că își va da singur seama că se înșală, dar că trebuie să facem totul ca la carte. Regizorul o sunase deja și i-a spus că scenele cu mine erau excelente, așa că o să îi dau o șansă. L-am sunat acum și e încântat.

— L-ai sunat pe regizor pe platou? întrebă Hannah inocent, în timp ce scotea două farfurii din bufet.

Deci erau telefoane pe platoul de filmare. Hannah simți un nod de neliniște în stomac. Felix ar fi putut să o sune, dacă ar fi vrut. La fel cum, dacă ar fi vrut, ar fi putut să îi spună că s-a întâlnit cu David James. Mâna cu care ținea farfuriile îi tremura. Încetează, își porunci. Amintește-ți prenumele tău: Hannah – Puternică Independentă – Campbell.

— Da, a fost bucuros.

Felix nu păru să îi observe comentariul.

— Miroase foarte bine. Hai să mâncăm și pe urmă ieșim în oraș, la Lillie's. E o gașcă de la filmare care iese în oraș în seara asta. O să fie distractiv, te simți în formă?

— Desigur, spuse Hannah automat.

Nu mai fusese niciodată în clubul de noapte Grafton Street. Harry fusese mai mult genul care umbla prin baruri, iar nopțile lor de hoinăreală sălbatică se limitaseră la reprize de băut la Ryan's of Parkgate Street, care era aproape de casă. Ei îi plăcea foarte mult să danseze, așa că își puse bucuroasă rochia de firmă, cu bretele subțiri, recunoscătoare că se spălase pe cap mai devreme, la sală. Felix era înnebunit după rochie și, după ce se uitase la hainele, majoritatea conservatoare, de la ea din dulap, spuse că are nevoie de mai multe asemenea haine. În taxiul care se îndrepta spre centrul orașului, el era atât de excitat de îmbrăcămintea ei, încât aproape că îl făcuse pe șofer să întoarcă și să îi ducă înapoi la Hannah acasă.

— Credeam că ești înnebunit să te duci să petreci, spuse Hannah ușor jenată când el o pipăia în timp ce șoferul se prefăcea că e atent la drum.

— Adică vrei să spui că până la urmă ești o bestie a petrecerilor? murmură Felix în timp ce degetele i se strecurau pe sub tiv.

— Sunt nerăbdătoare să mergem, îi răspunse ea strâmbând din nas, mutându-i mâna și plesnindu-l peste încheietură.

Dar până când ea și Felix plecară de la Shelbourne, după ce au băut repede ceva, ca să se ducă spre Lillie's, Hannah, care se trezise la șapte, ca să ajungă devreme la birou, resimțea efectele dimineții matinale și ale efortului intens de la sală. Era abia zece patruzeci și cinci, iar ea era deja obosită. Felix, pe de altă parte, era ca stelele de pe cer – prindea viață noaptea.

— Sunt nebun după tine, iubito, îi șopti el în timp ce mergeau pe Graford Street, pocnind din degete într-un un ritm al lui.

Era ca băgat în priză, de parcă ar fi luat ceva, se gândi Hannah îngrijorată. Dar asta nu era posibil, fusese cu ea tot timpul.

Cozi de lume se îmbulzeau la intrarea mică a clubului, dornici toți să fie văzuți în locul unde veneau starurile rock și fotomodelele. Pentru o clipă, Hannah se întrebă cum vor intra, dar socoti că fără prietenul ei. Deși se afla în Dublin doar de șase săptămâni, cei de la ușă, era evident, îl cunoșteau pe Felix și îl poftiră înăuntru cu brațele deschise. În câteva minute erau conduși spre ceea ce chelnerița blondă descrisese ca fiind „biblioteca", unde un grup de oameni stăteau relaxați pe fotolii, cu frapiere și pahare împrăștiate pe masă, în fața lor. În ciuda muzicii și a băuturii, toată lumea părea plictisită într-un mod sofisticat.

— Felix, dragule, strigă o roșcată subțirică și lacomă, într-o rochie de piele, desprinzându-se de pe brațul unei canapele ca să se încolăcească în jurul lui Fleix.

— Carol, spuse el, sărutând-o lung pe obraz și odihnindu-și mâna lungă pe coapsa ei puternică. Ți-am spus că o să vin, nu?

— Nu și că vei veni însoțit, spuse Doamna Rochie de Piele, aruncându-i o privire lui Hannah.

Hannah recunoștea concurența pe loc. Și știa și cum să procedeze cu ea.

Își lăsă gura plină să se curbeze într-un zâmbet felin și cât putu de extravagant, lăsă să îi alunece

haina de pe umeri pe scaunul din spatele ei. Cu rochia de culoarea ametistului, mulată pe sânii deja strânși într-un sutien-minune, care îi evidenția un decolteu nemaipomenit, îi putea face concurență oricărei roșcate suple.

— Felix și cu mine mergem împreună peste tot, îi spuse ea lui Carol.

Felix se trase înapoi din mâna celeilalte femei și se îndreptă spre Hannah.

— Văd că ți-ai tras o gagică mișto, Felix, băiete, spuse cu privirea lacomă unul dintre tipii din grup.

Hannah îi aruncă lui Carol un zâmbet plin de înțelesuri care spunea: „Nu te pune cu mine".

Se mai comandă șampanie, se plimbau pachete de țigări și nimeni nu părea să vrea să danseze. Cu toții erau cu mult mai interesați să pozeze în separeul exclusivist al clubului, privind rece și distant de fiecare dată când era primit cineva care nu avea legătură cu petrecerea lor. Hannah era sigură că recunoaște câțiva tipi dintr-o formație americană de rap, dar, cum absolut nimeni nu îi băga în seamă, bănui că se înșela. Numai când se furișă un fan dincolo de paznicii de la intrare, pentru a cere un autograf, își dădu seama că avusese dreptate de la bun început. Doar că grupul de actori cu care era refuza să recunoască pe oricine altcineva. Sperând să fie ei înșiși recunoscuți, simulau ignoranța față de orice alte persoane mai mult sau mai puțin celebre. Prima ei privire în interiorul lumii showbiz-ului o făcu pe Hannah să își dea seama că pentru gașca asta un singur lucru era mai important decât faima: să pară interesanți și lipsiți de griji. Era o formă de artă pentru care cu toții exersau cu disperare. Hannah se pricepea și ea destul de bine să arate lipsită de griji.

Bău șampanie și stătu calmă lângă Felix, care era mai plin de energie decât un iepuraș Duracell. I-ar fi plăcut la nebunie să îl întrebe cine erau toți ceilalți de la petrecere. Cine ce rol juca sau dacă erau cu toții actori. Cu toții păreau să joace în seriale

TV, cu Felix, dar erau destul de vagi în legătură cu slujbele lor, mai puțin Carol, care spunea tuturor celor de pe o rază de cincizeci de metri de ea că juca rolul unei asistente și că se pregătise la RADA.

— Tu cu ce te ocupi? o întrebă ea răutăcios pe Hannah, cufundându-se pe scaunul lui Felix, când el se duse la toaletă.

Fără să clipească, Hannah o minți.

— Am o afacere cu proprietăți.

Carol păru supărată de această informație. Evident sperase să fie vreo parașută, își zise Hannah mândră de prezența de spirit de care dăduse dovadă.

— Cum v-ați cunoscut?

Carol încă nu renunța. Urmărindu-și prada cu ochii ei apropiați, arăta ca o coțofană pregătită să se arunce asupra unui vierme care nu bănuiește nimic. Hannah nu era un vierme. Putea să țină piept și celor mai puternici.

— Carol m-a luat la interogatoriu cât ai fost plecat, îi spuse Hannah lui Felix mai târziu.

— Ce voia să știe?

— Cu ce mă ocup și ce număr de asigurare socială am – știi tu, chestii lipsite de importanță.

— Și ce i-ai spus? întrebă el absent, cu privirea brusc opacă.

Hannah îi mușcă ușor urechea.

— Că am o afacere cu proprietăți și că ne-am cunoscut când îți prezentam cea mai valoroasă proprietate, un duplex cu vedere spre port, în Dun Laoghaire.

El zâmbi satisfăcut.

— Așa te vreau, spuse el. Toată lumea minte în branșa asta. Totul se rezumă la înșelătorie și la cum ești perceput. Cu cât cred că ai mai mult, cu atât te vor mai mult, adăugă el. Sunt cu toții impresionați de tine. Facem o echipă bună împreună, îi spuse el, înainte de a-și lipi gura de a ei.

Capitolul treisprezece

Felix avea liber luni și o convinse pe Hannah să facă ceva ce își jurase să nu facă niciodată: sună la birou și spuse că e bolnavă.

— Ne-am putea petrece toată ziua în pat, îi spusese el, mușcând-o ușor de ureche, de parcă ar fi supt ciocolata de pe o migdală. Până la urmă, e doar o zi, iar eu lucrez tot weekendul viitor.

Deși se simți vinovată, Hannah o sună pe Gillian, minți că a răcit îngrozitor și se băgă înapoi în pat, lângă un Felix încântat.

Sătulă de dragoste, epuizată de sfârșitul de săptămână în care făcuse dragoste întruna, Hannah apăru agale la birou marți. Întârziase extrem de mult, o jumătate de oră, dar nu îi păsa: se simțea protejată de dragoste și încântător de obosită de la atâta efort fizic, rezultat în urma partidelor de sex. Nici măcar cearcănele adânci de sub ochi nu îi puteau ascunde sexualitatea pe care o emana, albă și arzătoare.

În ciuda faptului că nu dormise aproape deloc, fața lui Hannah strălucea și nici măcar nota de plată de la Visa nu putu să îi domolească zâmbetul care îi ridica provocator colțurile gurii ei pline.

— Băiatul iubăreț s-a întors acasă, la adăpost? se interesă Donna, în timp ce Hannah își punea geanta lângă scaun și se scufundă în el, încrucișându-și picioarele lungi și bronzate în dresuri, îndreptându-și fusta neagră provocatoare, pe care nu o mai purtase la birou până acum.

Hannah râse gutural.

— Chiar atât de evident e?

Zâmbind afectat, Donna îi răspunse:

— N-ar fi mai limpede nici dacă ai avea un semn în frunte care să zică „Această femeie a făcut sex". Bărbatul ăla sigur îţi face bine la cum arăţi. Poţi să îmi pui şi mie într-o sticlă ceva din ce-o fi ceea ce îţi dă ţie, pentru i-ar prinde bine şi pielii mele o tonifiere instantanee.

Izbucniră amândouă în râs la gândul ăsta.

— Hannah, spuse David James, ai o clipă?

Se strecură repede la el în birou, total incapabilă să îşi mai ascundă sentimentul minunat, care este dragostea. Îşi simţea corpul atât de viu, atât de energic, atât de vibrant. Ăsta era efectul pe care îl avea Felix asupra ei: era ca un drog, un drog erotic, care intensifica toate senzaţiile.

— Arăţi... schimbată, îi spuse David lui Hannah, care se aşezase şi îşi trecea un deget lasciv printre bucle, într-un fel care nu era tocmai cel cotidian.

Hannah îi zâmbi.

— Am avut un weekend excelent, îi spuse ea veselă. Şi tu?

— Da, a fost în regulă.

El nu arăta de parcă s-ar fi bucurat de un weekend excelent, decise ea după ce îl analiză un pic. De fapt, arăta cam morocănos, aproape ca şi cum nu s-ar fi simţit bine.

— Ce voiam să îţi spun..., începu el.

Hannah simţi că trebuie să îl întrerupă. Ştia deja că urma să îşi ceară scuze pentru ceea ce spusese în legătură cu Felix, dar ea era mult prea fericită şi îndrăgostită ca să îl lase să se pună într-o situaţie jenantă. Era fericită, ce-a fost, a fost.

— David, îl întrerupse ea, ştiu ce ai de gând să spui. Şi mie îmi pare rău pentru vineri. Eram supărată pentru că mă certasem cu Felix; nu ar fi trebuit să îţi vorbesc aşa. Îmi pare rău, sincer. Şi e drăguţ din partea ta că îmi porţi de grijă, continuă ea cu

seriozitate, dar chiar nu e nevoie, David. Felix și cu mine suntem amândoi adulți și ne putem purta singuri de grijă. Știu că îți e prieten, dar aș prefera ca biroul și viața mea personală să rămână două lucruri separate, OK?

David părea să nu poată să o privească în ochi.

— Așadar, v-ați împăcat? întrebă el trist, brusc interesat să își deschidă e-mailurile de pe calculator.

— Da, zâmbi ea.

El expiră încet, aproape cu durere.

— Dacă ai vreodată nevoie de un umăr pe care să te sprijini, spuse el, al meu e disponibil.

— David, ești cu adevărat un bun prieten, îi spuse Hannah înduioșată.

— Da, spuse el zâmbind, sunt un prieten.

Hannah ieși veselă din birou. Viața era minunată.

Jolondi

Noiembrie devenea treptat decembrie, iar zilele lor împreună începură să semene din ce în ce mai mult. În majoritatea serilor de vineri, Felix ajungea târziu, uneori cu un taxi de la filmare, alteori într-o limuzină cu o mulțime de actori, toți pe jumătate beți și dornici să o ia pe Hannah cu ei, să se ducă la vreo petrecere nebună sau în vreun club de noapte. Lui Hannah, cel mai mult îi plăceau serile când venea taxiul. Atunci Felix era doar al ei și după ce beau sticla de orice ar fi fost, ce adusese el – de obicei vreo șampanie, veche sau nu, în funcție de cât era de falit – se retrăgeau în pat, unde amorul lor zgomotos devenea moneda plătită vecinilor de jos pentru televizorul dat mereu prea tare. Sâmbăta își petreceau dimineața în pat, mâncând pâine neagră, prăjită, cu miere și cafea din Columbia, tare, care îi plăcea lui Felix enorm. Apoi, după-amiaza, se duceau împreună la sală. Nimeni nu-l putea bănui pe Felix că avea un trup frumos fără să lucreze la el, se gândea Hannah, minunându-se cât de mult timp putea să își petreacă la aparatele cu greutăți, lucrându-și fiecare mușchi cu o precizie aproape obsesivă. Nu cunoscuse

niciodată un bărbat care își petrecea mai mult timp lucrându-și corpul, preocupat să îl facă să arate mai bine și îngrijindu-l. Felix avea mai multe loțiuni de corp decât ea și își aplica exfoliantul de corp mult mai asiduu decât o făcuse ea vreodată. Dar se obișnui cu ritualurile lui de înfrumusețare.

Se obișnuise și cu fetele de la sală, care chicoteau întruna în timp ce ea era la stepper. În fine, vorba vine – se obișnuise. Glutenii ei nu erau singurii mușchi care i se încordau, când vreo nimfetă începea să dea târcoale aparatului de tracțiuni, vorbind pe un ton serios cu Felix, în timp ce mușchii i se unduiau pe sub tricoul mulat, pe care îl purta în mod intenționat.

O dată se înfurie atât de rău, încât îi spuse că nu era surprinsă că îi făceau toate ochi dulci în diverse ocazii, văzându-l cum își alegea tricouri pe care numai niște stripperi masculini le-ar purta, cu intenția de a le fi rupte de pe ei. Felix râsese mult și zgomotos la replica asta.

— Ești geloasă, draga mea? îi spusese el frivol. Va trebui să te obișnuiești cu asta. Femeile intră mereu în vorbă cu actorii: faima e o mare ispită, să știi.

În schimb, el prefera ca Hannah să meargă la sală în haine cât mai conservatoare. Dorindu-și să fie admirat de sexul opus, îi displăcea totuși ca și ea să se bucure de același tratament. Când își purtase costumul mulat, din lycra, cu pantaloni roșii și fusese abordată de un tip musculos, care era cu cel puțin doi centimetri mai înalt decât Felix, acesta nu reacționă tocmai pozitiv.

— Nu-mi place când se învârt bărbați necunoscuți în jurul tău, îi spusese el posesiv, înainte să adauge pe un ton oarecare că ar prefera să poarte tricouri și pantaloni scurți la sală, în locul combinezonului mulat, care îi scotea în evidență toate detaliile trupului ei lucrat.

Emmei i se păru ciudat un astfel de comportament când Hannah îi povesti râzând la telefon.

— Ce e valabil pentru unul trebuie să fie valabil și pentru celălalt, spuse Emma. Vreau să zic, dacă Felix poate să se îmbrace îndrăzneț, tu de ce n-ai putea?

Hannah își dori pe dată să își fi ținut gura. Încercă să îi explice Emmei – care încă nu îl cunoscuse pe Felix – că o adora, era înnebunit după ea și nu suporta nici măcar să se uite alți bărbați la ea. Dar Emma înțelesese total greșit și spusese mai mult sau mai puțin direct că Felix e posesiv.

Emma nu înțelegea, se gândi Hannah agitată. Nu înțelegea că e o diferență între a fi posesiv și pasiunea adevărată. Oricum, uite cine vorbea: Emma nu era în stare să își înfrunte tatăl nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

În aceste zile de beatitudine, singura persoană care nu mai părea pe aceeași lungime de undă cu ea era David James. Din nu se știe ce motiv, relația lor relaxată se disipase și fusese înlocuită de una formală și înțepată, care o făcea pe Hannah să se întrebe ce anume mai exact nu mai mergea între ei.

Nu era vorba că David nu s-ar mai fi purtat la fel de politicos sau prietenos cu ea: din contră, era mai afabil decât de obicei. Totuși, nimic mai mult. Nu se mai delectau cu pasiunea lor pentru biscuiții cu ciocolată: întâlnirile în biroul lui erau scurte și formale și fără abaterea atenției cu înmuiatul biscuiților în cafea.

Hannah încerca să se convingă că altceva îl frământa, ceva ce nu avea nici o legătură cu ea. Dar nu-și putea scoate din cap bănuiala că Donna avusese dreptate și că lui David chiar îi plăcea de ea într-un mod care nu avea nimic de-a face cu munca.

În ziua în care Felix veni într-un Porsche de împrumut să o ia de la serviciu, nu a făcut lucrurile cu nimic mai clare. Lăsându-și mașina neglijent, ca de obicei, exact în fața ușii, Felix intră vijelios în birou și dădu nas în nas cu David, care conducea un client.

— Felix, bună, îi spuse David, după ce clientul plecă.

Atitudinea urbană, fermecătoare, pe care o adoptase cu clientul dispăru. De la biroul ei, Hannah urmări cu anxietate întâlnirea celor doi.

— Salutare, omule, spuse Felix, bătându-l pe David pe umăr, aparent nederanjat de atitudinea distantă a acestuia din urmă.

— Am venit să o iau pe Hannah.

— Scuze, trebuie să plec puțin mai devreme azi, se scuză Hannah lui David, când apăru lângă prietenul ei.

Naiba să îl ia pe Felix că ajunsese mai devreme.

Figura severă a lui David se destinse, cât să poată schița un zâmbet.

— Bine, spuse el, aproape jovial. Să ai grijă de cel mai bun angajat al meu, adăugă el lui Felix.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Felix, în timp ce îi deschidea ușa la mașină.

— Nimic, mă doare puțin capul, minți Hannah.

Felix, gelos cum era, putea trăi foarte bine fără să i se spună că Hannah bănuia că o plăcea șeful. Sau poate că nu. David nu păru deznădăjduit la vederea lui Felix. Hannah scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de gândul ăsta. Chiar că începuse să își închipuie lucruri care nu existau.

— Slavă Domnului că ai ajuns.

Măcar o dată, Gillian părea încântată să o vadă pe Hannah.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Hannah știa că întârziase, dar era doar nouă și zece. Ce dezastru s-ar fi putut petrece la birou în douăzeci și cinci de minute?

— Fiica lui Donna a trebuit să fie internată, ceva în legătură cu o criză de astm, spuse Gillian.

— Săraca Donna, săraca Tania, oftă Hannah.

Donna îi povestise deseori despre fiica ei, Tania, de șapte ani, și despre cât de severe erau crizele ei de astm. Dar nu mai fusese internată din cauza vreunei crize de astm de când era mică. Donna sperase că,

odată cu înaintarea în vârstă, trecuseră crizele cele mai puternice. Se părea că nu era tocmai așa.

— Are trei vizionări în dimineața asta și nu e nimeni care să le preia, sporovăia Gillian, uitându-se fix în registrul de programări cu oroarea celui care se agită din nimic.

— Cineva va trebui să o facă, spuse Hannah fără răbdare. Nu e sfârșitul lumii, Gillian. Dă-mi să văd.

Se uită în registru, urmărind rapid unde erau ceilalți agenți imobiliari și încercând să își dea seama care dintre ei se putea ocupa de clienții lui Donna. După trei minute la telefon cu ceilalți agenți, două dintre probleme erau deja rezolvate. Dar nu putea nimeni să se ocupe de primul ei client, în Killiney, la nouă patruzeci și cinci. Hannah cunoștea casa despre care era vorba: o casă cam urâtă, aproape vândută unui cuplu, care încerca să își cumpere o casă în Drumcondra. Aveau nevoie disperată să își vândă casa pentru că nu își permiteau să se finanțeze și găsiseră deja casa pe care voiau să o cumpere. Dacă nu agreau o vânzare într-o zi sau două, pierdeau casa din Drumcondra. Lui Donna îi plăcuse cuplul și spera ca vizitatorii din dimineața aceea să vină cu o ofertă, după ce o vedeau a doua oară. Dacă ar fi fost vorba de orice altă casă, Hannah ar fi anulat vizionarea, dar știa că asta era importantă. David James nu era disponibil, așa că nu îi putea cere sfatul.

Închise repede registrul de programări.

— O să preiau eu întâlnirea Donnei de la nouă patruzeci și cinci, îi spuse lui Gillian, care rămase cu gura căscată.

Pe drum îi lăsă un mesaj pe mobil Donnei, întrebând-o dacă o poate ajuta cu ceva în legătură cu Tina. „Donna, îmi pare foarte rău să aud ce s-a întâmplat. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva", îi transmise ea hotărâtă: „și nu îți face griji pentru serviciu. Ai grijă să se facă Tina bine. Cu toții ne gândim la tine."

Un BMW strălucitor o aștepta în dreptul imobilului, când ajunse la destinație. Conștientă că mașina

ei veche nu era tocmai vehiculul ideal pentru un atac de agent imobiliar de o zi, Hannah parcă la câteva case distanță, încântată că ea arăta bine, chiar dacă mașina nu. Costumul cu pantaloni de un roșu întunecat de la Wallis, purtat cu cizmele ei cu toc se potrivea perfect pentru această schimbare neașteptată de slujbă.

Clienții așteptau nerăbdători la ușă, iar femeia se uită ostentativ la ceas când Hannah intră încrezătoare pe ușă.

Blondă, machiată perfect și îmbrăcată în haine comode, dar scumpe, Denise Parker se credea, în mod evident, la modă în ceea ce înseamnă șic urban de tânără corporatistă și îi plăcea să dea impresia că timpul ei este foarte prețios. Soțul ei, Colin, care nu arăta prea impresionant, cu părul de culoarea nisipului și la costum, părea să fie la fel de nerăbdător ca și ea.

— Ne grăbim, să știi, spuse Denise, înainte ca Hannah să apuce să salute.

— Desigur, spuse Hannah împăciuitor. Doamna Nelson mi-a povestit totul despre voi. Știu că sunteți niște oameni foarte ocupați.

De fapt, nu putea să priceapă cum o coafeză și un vânzător de calculatoare erau mai ocupați decât altcineva, dar își dădu seama că puțină flatare va fi un balsam pentru această pereche, care își dădea atâta importanță.

— Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi, spuse ea, strângându-le mâna. Eu sunt Hannah Campbell. De obicei nu fac vizionări, adăugă ea grav, dar doamna Nelson nu a putut ajunge și, cum nici prin cap nu ne trecea să anulăm această vizionare, am zis să vin eu.

De fapt, nu mințise, Hannah știa, doar sugerase că era cineva mult mai important decât era de fapt, în speranța că va reuși să impresioneze familia Parker. Și așa a și fost.

Denise respiră ușurată.

— Vă mulțumim, spuse ea pe un ton plăcut.

Înăuntru, cuplul se fâțâi deliberând, Denise plimbând un deget nu tocmai impresionat de-a lungul pereților, ca să vadă dacă culoarea închisă era de la umezeală sau de la mizerie. Colin strâmbă din nas la șemineul de marmură, ciobit în mai multe locuri, pe care nici o cantitate de iederă de casă nu le-ar fi putut ascunde și făcu o grimasă la perdelele de culoare spălăcită, care erau incluse în prețul de pornire.

Pregătită să îi aștepte să treacă prin toată casa oricât ar fi fost nevoie, Hannah se așeză pe o canapea și se uită calm pe lista de proprietăți pe care o luase cu ea, ca și cum nu ar fi avut o mulțime de lucruri pe care trebuia să le facă la birou. Era important să arăți ca și cum ai avea tot timpul din lume pentru ultimii tăi clienți, astfel explica secțiunea de psihologie din manualul ei de imobiliare.

„Fă-i să se simtă speciali, ca și cum misiunea ta principală este să le găsești exact casa de care au nevoie", spunea cartea. Hannah încercă să își păstreze atitudinea binevoitoare. Cu siguranță, era o misiune dificilă să faci orice pentru clienții ăștia ursuzi. Misiune Imposibilă.

Își aminti că discutase cu Donna despre psihologia prezentării unei case.

— Unii agenți dau un preț la orice, spunându-le clienților că e perfect și că li se potrivește de minune, îi explicase Donna. Eu nu procedez așa. Eu încerc să fiu obiectivă când mă refer la o casă, le atrag atenția că vor trebui să investească în ea. Vor să știe ce trebuie făcut, mai ales cele mai importante trei lucruri într-o casă : instalația electrică, ferestrele și încălzirea. Onestitatea, asta funcționează la mine.

Onestitate, se gândi Hannah agitată. Putea să facă asta.

Când familia Parker reveni, în cele din urmă, în cameră, Hannah se strădui să pară surprinsă că s-au întors atât de repede.

— Are potențial, nu-i așa? spuse ea pe o voce neutră. Cred că ar trebui scos șemineul, evident.

Dar imaginați-vă cât de bine ar arăta cu o placă modernă de gresie neagră.

Familia Parker privi nedumerită spre șemineu, de parcă ar fi fost uimiți că agentul imobiliar le atrăgea atenția asupra unui aspect negativ al casei.

— Ei bine, adăugă Hannah, dând prietenește din umeri, unora probabil că le plac șemineurile; ar prefera să îl păstreze. Dar orice persoană cu ochi format și-ar da seama că trebuie scos. Mi-am dat seama că nu v-a plăcut deloc.

Își permise un mic zâmbet.

— Dar nu toată lumea are aceleași gusturi.

Denise părea mulțumită.

— Nu, ai dreptate. Tocmai îi spuneam lui Colin că șemineul e primul lucru pe care l-aș scoate.

Hannah dădu din cap aprobator.

— Și să schimbați setul de baie. Bleumarinul e demodat.

— Doamne, da, se grăbi Denise. Exact așa mi se pare și mie.

Hannah începu să își pună hârtiile în ordine.

— Mi-ar plăcea foarte mult să văd ce ați scoate voi doi din casa asta, spuse ea, făcând conversație. Cred că aveți niște idei minunate, iar zona e extraordinară.

— Este, nu-i așa? a fost Colin de acord, arătând mult mai puțin bosumflat.

— Numai o clipă, să verific dacă sunt închise toate ferestrele de sus, spuse Hannah, susținându-se pentru a-i lăsa o clipă singuri.

Când reveni jos, o așteptau pe hol cu zâmbetul pe buze.

— O luăm, spuse Denise triumfătoare. Deja pot să îmi imaginez sufrageria făcută în nuanțe de gri și verde, cu un șemineu de ceramică. Trebuie să o luăm.

— Asta sună fantastic, minți Hannah înainte de a-i felicita și de a cere un cec de avans.

Zece minute mai târziu, BMW-ul accelera pe străduța liniștită, iar Hannah își permise să zâmbească de încântare.

Era bună la asta ! A naibii de bună ! Familia Parker era genul care se aștepta să fie grăbită să facă ceva, iar atitudinea lor ostilă instinctivă însemna că erau mereu pregătiți să riposteze. Îi surprinsese scoțând în evidență punctele negative ale casei, tratându-i ca și cum ar fi fost evident mai deștepți decât majoritatea clienților, iar din cauza asta renunțară să mai fie agresivi.

Singurul lucru rău era ghinionul Donnei – motivul pentru care i se ivise această ocazie extraordinară. Își deschise mobilul, pe care îl luase de la birou și o sună pe Gillian, nerăbdătoare să afle dacă sunase Donna cu vești despre starea sărmanei Tina.

— Nu, spuse Gillian, cu o voce stinsă. Domnul James a sunat și a zis să îți spun că a fost o idee excelentă să preiei chiar tu clientul Donnei.

Hannah zâmbi observând urma de invidie cu care Gillian își încheie propoziția. În mod clar, Gillian fusese încântată să îi spună șefului că Hannah depășise limita, sperând că va fi luată la rost. Cât de frustrant trebuie să fi fost pentru Gillian să vadă cum planul ei eșuase.

— Mulțumesc că i-ai spus ce făceam, Gillian, spuse ea calm. Ai fost foarte eficientă. Ajung imediat înapoi la birou.

Hannah știa că îi va lua doar un sfert de oră să se întoarcă la birou, dar sentimentul de reușită care o încerca era amețitor și simțea că are nevoie să stea puțin și să se bucure de el.

Făcu un mic ocol pe la o cafenea, își luă un cappuccino la pachet și se așeză pe un pilon, pe digul din Dun Laoghaire, privind agitația din portul aglomerat. Îi plăcea foarte mult să privească marea. Acasă, în Connemara, marea nu era prea departe de casa părinților ei, deși țărmul stâncos, care ducea în jos spre Atlanticul tumultuos, era cât se poate de diferit de splendoarea victoriană a portului Dun Laoghaire, unde ordinea părea să fie cuvântul de ordine. Hotelurile elegante din spatele ei arătau de parcă te-ai fi așteptat ca oricând să apară doamne cu umbreluțe, în rochii pentru ceai, în timp ce iahturile splendide, acostate

unul lângă altul, de-a lungul portului, puteau foarte bine să fi venit din altă eră dacă le priveai printre gene și ignorai inovațiile moderne, precum antenele radio.

Cele două brațe gigantice ale digului care înconjura portul într-o îmbrățișare pătimașă făceau ca marea să pară liniștită și calmă. Acasă, Hannah simțise mereu că latura ei periculoasă predomina. Bărci mici erau legate ferm de stâlpi vechi de piatră, iar când valurile se învolburau nebunește pe mare, făceau ca bărcile să vuiască, își aminti Hannah, gândindu-se că nu se va urca niciodată într-o barcă. Marea era mult mai puțin periculoasă aici, se gândi ea, sorbind cu plăcere din cappuccino.

— A fost minunat azi, îi spuse ea lui Felix în seara aceea, când o sună.

Încă nu își dusese telefonul mobil la reparat, așa că era o plăcere rară ca el să o sune în timpul săptămânii.

— Donnei nu i-a venit să creadă că am vândut casa perechii aceleia. A sunat să îmi spună că Tina va fi externată mâine și că era bucuroasă.

— Asta e minunat, draga mea, o întrerupse Felix. Nu pot să vorbesc mult. Sun de pe telefonul lui Leon. Te sunasem doar ca să îți spun că nu o sa vin în weekendul ăsta pentru că ne mutăm cu filmarea la Waterford, pentru ultimele două săptămâni, înainte să luăm pauză de Crăciun și o să muncim ca niște sclavi.

— Aha.

Nu putu să își ascundă dezamăgirea din voce: își programase un prânz special cu Leonie, Emma și Pete. Fetele abia așteptau să îl cunoască pe minunatul Felix, despre care auziseră atât de multe, iar Emma promisese de luni de zile că îl va aduce și pe Pete.

— O să facem asta altă dată, spuse el agitat.

Când închise, Hannah se uită dezamăgită la telefon. Să fii îndrăgostită de un actor era ca și cum ai fi îndrăgostită de un bărbat însurat, se gândi ea deznădăjduită. Nu puteai niciodată să îți faci planuri.

Capitolul paisprezece

Mama ei își trecu o mână prin materialul înflorat din balotul din mijloc. Albastru pal, cu flori galbene și albastre, aducea a Laura Ashley și era foarte drăguț. Exact genul de lucru care i-ar fi plăcut mamei ei la nebunie, se gândi Emma. Își imagina deja indicațiile date de aceasta croitorului la care va duce draperiile: „Volane, volane și iar volane".

Mâna lui Anne-Marie O'Brien se mișcă spre un alt balot, tot albastru, dar numai cu un imprimeu crem, discret.

— Adorabil, spuse ea absent.

Erau la raionul de textile de la Laura Ashley de zece minute și, până acum, asta era cam tot ce spusese mama Emmei despre orice. În mod normal, când făceau un drum să caute materiale pentru încă un rând de draperii, ar fi fost foarte entuziasmată, în extaz chiar, gândindu-se la cum va redecora încă o cameră din casă. Pete jurase că familia O'Brien își redecora toată casa, dintr-un capăt în altul, o dată la doi ani. „Mama ta e nebună cu decoratul", spusese el de fiecare dată când începea să îi bată la cap cu întrebarea „În ce culoare ar trebui să vopsim lemnăria?".

Emma nu știa de ce părinții ei nu își cumpărau propriul aparat de scos tapetul. Plăteau atât de mult pe mâna de lucru, încât și-ar fi permis să își cumpere două. De data asta, dormitorul pentru oaspeți era cel redecorat, pentru că verișoara de-a doua a mamei ei venea în vizită de la Chicago și, evident, dormitorul

pentru oaspeți era într-un asemenea hal, încât nu te puteai aștepta ca cineva să doarmă acolo. Cu siguranță nu cineva din Chicago, ar fi spus Anne-Marie pe un ton scandalizat.

Numai că nu o spusese, nu ea sugerase să redecoreze: soțul ei venise cu ideea. Totuși, odată ce i s-a dat ideea, s-a arătat dispusă să înceapă procesul de reamenajare.

— Emma, o să vii cu mine să cumpăr materialul pentru draperii, nu? o rugase ea pe fiica ei.

Emmei nici nu îi trecu prin cap că ar putea să o refuze. Încă o dimineață de sâmbătă irosită, se gândi ea iritată. Ea și Pete se gândiseră să meargă la cumpărături de Crăciun în ziua aceea. Mai erau doar trei săptămâni și jumătate până la Crăciun și nu voiau să își petreacă ore în șir încercând în ultima clipă să intre în parcările aglomerate din oraș, în timp ce tot restul țării o lua razna cumpărând cadouri, cravate noi și alte cadouri nefolositoare de Crăciun.

Poate că dacă ea și mama ei nu întârziau prea mult azi în căutare de material și de tapet, ar fi putut da o fugă și până la Alias Tom's să vadă dacă puteau găsi ceva drăguț pentru Pete, se gândi Emma. Un pulover adorabil sau o cămașă de firmă, poate. Ar fi însemnat să cheltuiască o grămadă de bani, dar el merita ceva special. Lucrase atât de mult în ultima vreme, făcând multe delegații pentru banii cu care era plătit pentru orele suplimentare.

Emma nu pomenise niciodată de comentariul oribil al tatălui ei, despre cum ea și Pete împrumutaseră banii de avans de la el, dar simțea că Pete era conștient de ce se spusese, iar acum făcea tot ce îi stătea în putință să îi restituie cât mai repede. Ea oftă. Dragul de Pete. Era atât de bun cu ea și totuși ea fusese ca un urs cu mintea tulbure în ultimele câteva săptămâni.

— Unde e tatăl tău? întrebă brusc mama ei, întrerupându-i Emmei gândurile.

— Ce?

— Tatăl tău. Unde e? Nu-l văd nicăieri.

Trecu o clipă până când Emma o privi pe mama ei, fără să înțeleagă nimic. Ce spusese...?

Ochii lui Anne-Marie, atât de asemănători cu ai Emmei, erau palizi, cu strălucire de chihlimbar. Întotdeauna alertă și atentă, în căutare de lucruri cu care nu era de acord. Acum, ochii ei palizi erau plini de o teamă ascunsă. Se uita neliniștită în jur, fixând câte un obiect sau altul, clipind des.

— Tata nu e aici, îi spuse Emma în șoaptă, privind cu oroare cum gura mamei ei se schimonosi și începu să plângă.

— Trebuie să fie, unde e? Era aici. Mă minți! ridică Anne-Marie tonul.

Emma își dădu seama că intra în panică.

O luă repede pe mama ei de braț, sperând să o liniștească și să îi aducă aminte că Jimmy O'Brien lucra în ziua aceea. Dar mama îi îndepărtă brațul cu o forță surprinzătoare, fugi de lângă ea și începu să strige:

— Jimmy, unde ești? cu o voce din ce în ce mai ridicată.

Încă șocată, Emma fugi după ea și, pentru că nu știa ce altceva să facă, o apucă pe mama ei din nou. Stăteau lângă un rând de perne, iar Anne-Marie luă una și începu să o lovească pe Emma cu ea.

— Pleacă de aici! Pleacă de aici! Unde e soțul meu?

Probabil că are un atac cerebral sau un anevrism, se gândi Hannah, în timp ce para loviturile. Ceva îngrozitor, ceva care i-a afectat mintea în felul ăsta. Nici măcar nu părea să o recunoască pe Emma. Avea fața descompusă, iar expresia părea cea a unui om nebun, complet înfricoșătoare.

— Mama, mama, e în regulă. Sunt eu, Emma. Nu mă mai lovi. O să îl găsim pe tata, îți promit. Bine, mama? o rugă Emma, fără să-și poată controla groaza absolută prin care trecea.

Ce se întâmpla, de ce se comporta așa mama ei? Anne-Marie continua să țipe, strigătele ei acoperind muzica discretă din magazin.

— Unde e soțul meu? Trebuie să îl găsesc!

Emma continua să o țină pe mama ei, speriată că, dacă i-ar da drumul, Anne-Marie ar putea fugi din nou. Continua să țipe și să lovească frenetic cu perna. Emma se străduia din răsputeri să îi ia mamei ei perna din mână, dar nu reuși. Era atât de puternică. Acum lumea se uita la ele, se adunaseră în cerc în jurul lor, iar una dintre vânzătoare încercă să se apropie.

— E totul în regulă? întrebă ea.

La fel de brusc cum începuse, Anne-Marie încetă să o mai lovească pe Emma cu perna. Se holba nedumerită, ca și cum nu înțelegea cum a ajuns de la bun început în mâna ei.

— Emma? inspiră ea.

— Sunt aici mamă. Sunt aici.

Emma îmbrățișă blând corpul rigid al mamei ei, temându-se totuși să o îmbrățișeze prea strâns, în caz că ar fi început din nou să țipe.

— E OK. O să îl găsim pe tata.

Cu o mână luă perna și o aruncă înapoi pe raft.

— Îmi pare rău, îi spuse ea vânzătoarei, nu știu ce s-a întâmplat... S-a dezorientat sau așa ceva.

Fata se uită la Anne-Marie, a cărei expresie era acum potolită, iar apoi din nou spre Emma. În mod evident nu credea o vorbă din ce spunea Emma. Cine ar fi crezut, se gândi Emma. Acea femeie, care arăta perfect normal, zâmbi apoi senină și se întoarse să admire pernuțele pe care, doar cu câteva clipe în urmă, le folosise pe post de arme. Privitorii se împrăștiară, iar Emma rămase cu picioarele înmuiate de uluire și cu inima bătându-i în ritmul basului dintr-o melodie tehno.

— Drăguț, spuse mama ei veselă, ridicând o pernuță tapițată.

— Hai să mergem, mama.

Înspăimântată că întâmplarea se va repeta, Emma o conduse pe mama ei afară din magazin, până la cafenea. Încă ținând-o de braț, cumpără două cafele de la casă și niște produse de patiserie daneză pentru mama ei.

Emma găsi o masă, păstrând firul unei conversații fără importanță despre Crăciun și despre cumpărat material pentru dormitor, ca un copil care încearcă să amuze un alt copil neastâmpărat. Puse o linguriță de zahăr în cafeaua mamei și îi împinse prăjitura în față.

Fără să spună un cuvânt, cum că ar fi putut să își pună singură zahăr în cafea, mulțumesc frumos, Anne-Marie luă ceașca și luă o înghițitură mare înainte să își guste prăjitura. Emma, care abia putea sorbi din cafea, o privea.

— Acum mergem să ne uităm la tapet? întrebă mama ei pe un ton normal și mulțumit.

— Nu știu, mamă, îi răspunse Emma slab. Am o migrenă, minți ea, ca să evite să rămână la cumpărături.

— Mergem acasă? spuse mama entuziasmată, ca un copil.

Emma dădu din cap în semn de aprobare. Nu putea vorbi. Să o vadă pe mama ei redusă la o ființă de nerecunoscut era cea mai înspăimântătoare experiență din viața ei. În timp ce Anne-Marie își bea cafeaua, Emma trecu în revistă lista de posibilități care ar fi putut sta în spatele comportamentului bizar de la magazin. De fiecare dată revenea dureros la același răspuns: Alzheimer. Nu exista nici o altă explicație. În cafenea era cald, o căldură aproape tropicală, ca să risipească vântul de decembrie de afară, sosit prea devreme. Dar, în ciuda căldurii, Emma simți cum o trecu un fior rece. Își simțea oasele înghețate, atinse de un suflu de gheață, care nu avea nimic de-a face cu vremea de afară. Mama ei era bolnavă. Foarte bolnavă. Ce era de făcut acum?

— Kirsten, spuse Emma cu ușurare în receptor.

Era atât de liniștitor să îi audă vocea surorii ei, vocea normalității.

— Nu știu ce să fac. N-ai să crezi ce s-a întâmplat.

— Poți să zici repede? veni răspunsul de la celălalt capăt al firului. Tocmai voiam să ies să mă duc la manichiură, să îmi repar o unghie. Mergem la un bal diseară și mi-am rupt unghia de la degetul mare într-o cutie de Cola Light.

Emma dădu ochii peste cap. Indiferent ce dezastru domestic se petrecea, Kirsten în mod sigur avea o problemă mult mai urgentă pe care trebuia să o rezolve numaidecât. Dacă lumea se sfârșea într-o mingie de foc, Kirsten ar fi insistat ca mai întâi să își vopsească rădăcinile.

— N-o să mai ai un mare chef de mers la bal când o să auzi ce am să îți spun despre mama, îi spuse Emma sec.

— Nu fi ridicolă, spuse Kirsten brusc, când sora ei termină de povestit. Mama n-are nimic. E doar imaginația ta. Știi cum se panichează când tata nu e prin preajmă, cum orice incident minor devine un dezastru în toată legea. Asta e tot ce-a fost.

— Nu, protestă Emma. Asta nu e tot. Nu ai văzut-o Kirsten, era... era nebună, lovindu-mă cu o pernuță și urlând în gura mare. A fost înspăimântător, am crezut că și-a pierdut mințile. Cred că știu ce are. Alzheimer. Of, Doamne, urăsc până să și spun așa ceva.

Le celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Nu se poate să vorbești serios, spuse Kirsten în cele din urmă.

— Asta nu e tocmai o glumă. Cine ar inventa așa ceva? întrebă Emma.

— Dar acum e bine, nu? S-a terminat totul, deci nu avem pentru ce să ne facem griji. Te panichezi degeaba.

— Kirsten! izbucni Emma. Vrei, te rog, să mă asculți? Mama nu știa cine sunt. S-a purtat puțin ciudat în ultima vreme. Știi că așa e. Nu-și poate

aminti cum se numesc diferite lucruri. Săptămâna trecută a încercat să îmi spună că s-a stricat mașina de spălat și nu își amintea cuvântul.

Emma își aminti conversația la telefon.

— S-a stricat chestia aia, se văicărise ea. Are apă, dar nu vrea să meargă. Nu știu cum să o repar.

— Ce chestie? întrebase Emma blând.

— Chestia, chestia aia mare, țipase frustrată mama ei. Chestia din bucătărie, pentru rufe, nu știu cum îi zice, nu mă mai enerva. S-a stricat.

Dar când Emma sunase din nou în seara aceea, mama ei părea să se simtă bine, iar mașina de spălat zornăia în bucătărie.

— Îmi tot spun că nu e nimic în neregulă cu ea, îi spuse Emma lui Kirsten, dar nu mai pot face asta, pentru că am văzut cu ochii mei: nu se simte bine. Are ceva, o demență, poate Alzheimer, sunt sigură de asta.

Emma se opri, epuizată de încercarea de a o convinge pe Kirsten.

— Trebuie să ne hotărâm ce să facem în privința asta. Nu i-am spus nimic lui tata. Am lăsat-o pe mama acasă și m-am întors la mine. Nu am știut ce să îi spun. De asta te sun. Trebuie să ne hotărâm împreună ce să facem.

Un oftat de lehamite, venind de la celălalt capăt al firului, îi spuse că Kirsten nu avea nici o intenție să facă așa ceva.

— Nu e nimic de lămurit. Cu toții uităm lucruri. În majoritatea timpului eu nu îmi amintesc numele oamenilor. Mami e bine, sunt convinsă de asta. Crezi că nu mi-aș da seama dacă propria mea mamă ar fi bolnavă?

— Ăsta nu e un concurs, Kirsten, îi atrase atenția Emma. Nu jucăm un joc să vedem cine pune primul diagnosticul, să vedem cine e fiica mai bună. Trebuie să facem ceva. Poate că tata nu știe, poate că asta nu s-a mai întâmplat până acum, dar trebuie să facem ceva.

— N-ai decât, eu nu am de gând. Cred că exagerezi. Acum n-am timp să stau de vorbă, ți-am spus.

Și cu asta, Kirsten îi închise telefonul.

Emma se holbă uimită la telefon. Știa că lui Kirsten nu îi plăcea să înfrunte lucrurile complicate, știa asta de ani de zile. Lui Kirsten îi luase două zile să le spună părinților că îi fusese scăzută nota la purtare în anul patru de școală pentru că fumase; numai sosirea scrisorii oficiale, de la director, o obligase să mărturisească fapta acasă. Dar să nege că ceva era în neregulă cu mama lor, când era atât de evident că așa stăteau lucrurile... Asta nu avea nici un sens.

Capitolul cincisprezece

O tuse cronică părea să afecteze aproape jumătate dintre câinii din zonă. Leonie simţea că îi vine să urle când trebuia să mai asculte încă o dureroasă tuse canină sau să vadă privirea tristă a bietului câine. Majoritatea stăpânilor aveau atâta inimă şi îşi aduceau câinii la veterinar, dar întotdeauna erau câţiva atât de groaznici, care credeau că a avea grijă de sănătatea animalului însemna să arunci bani pe fereastră. Plătiseră pentru primele injecţii de parvoviroză, când animalul era puiuţ şi de atunci nu mai puseseră piciorul pe la veterinar. Văzuseră patru cazuri de traheobronşită în dimineaţa aceea, deşi, din cauză că era cel mai infecţios lucru posibil, Angie examinase câinii pe hol. Nu internau niciodată un câine cu bronşită.

Ultima pacientă era într-o stare foarte proastă. Leonie nu ştia cum putuse proprietarul să o lase să ajungă într-o asemenea stare. Era o tuse inconfundabilă, nu puteai să îţi auzi câinele tuşind în halul acela fără să ţi se rupă inima.

— Nu a mai fost niciodată bolnavă, îi explicase bărbatul, luat prin surprindere, când îşi adusese un spaniel, care era evident în agonie.

Avea urdori la ochi şi toate simptomele de răceală, iar de fiecare dată când tuşea, i se scutura tot corpul de spasme dureroase.

— Ultimul nostru câine nu a avut niciodată nici o boală, se tângui stăpânul, în timp ce Angie consulta câinele cu ajutorul lui Leonie.

Al naibii miracol, se gândi Leonie sarcastică, dacă așa de bine îl îngrijeau. Cățelușul acesta amărât trebuie să fi fost bolnav de câteva zile, iar porcii ăștia nenorociți nu și-au mișcat fundurile să o aducă la doctor. Banii, sigur, nu erau problema. Bărbatul zdrăngănea niște chei de Saab într-o mână, iar haina de piele întoarsă pe care o purta peste tricoul Lacoste cu greu treceau drept vechituri de mâna a doua. Leonie își dorea să îi arate exact ce părere avea despre el; niște spălături și termometrul rectal pentru bovine și ar fi aflat cu detalii. *Nu se îmbolnăvește niciodată*. Ce gargară...

— Leonie, spuse Angie, care recunoscu semnele de furie la prietena ei, vrei să o ții tu puțin pe Flossie, cât eu îi ascult inima și plămânii?

Flossie, drăguță cum era, dădu prietenos din coada stufoasă, în timp ce Leonie o ținea cu pricepere.

— Ești o fată minunată, nu-i așa, spuse ea cu blândețe. Nu trebuie decât să aștepți puțin aici și imediat o să te faci bine. Bravo, fetița.

Proprietarul stătea în spate și se rezemase de perete. Părea plictisit, ca și cum drumul ăsta ar fi fost o pierdere din timpul lui atât de prețios.

Reușise chiar să ofteze o dată și să se uite la ceas. Ochii lui Leonie și ai lui Angie se întâlniră peste spatele alb cu maro al lui Flossie. Angie era la fel de încruntată ca și Leonie.

Când se termină consultația, Angie îl înfruntă.

— Mă tem că Flossie este într-o stare foarte gravă, are bronșită, îi spuse ea pe un ton sever.

El nu reacționă.

— De fapt, mă surprinde că nu ați adus-o mai devreme. Majoritatea oamenilor vin la primul semn, câinele dumneavoastră a fost bolnav cel puțin două săptămâni.

Bărbatul încetă să se mai sprijine de zid.

— Ei, știți cum e. Crăciunul și toată nebunia asta..., se bâlbâi el.

— Da. E ușor să dai vina pe Crăciun, spuse Angie sarcastic. Dar dacă veneați cu câteva zile mai târziu,

ar fi devenit și mai grav. Și așa e oricum destul de slăbită. A fost deparazitată în ultima vreme?

Bărbatul se uită în pământ rușinat.

— Mă tem că nu ne gândim niciodată la lucrurile astea.

Leonie nu se putu abține.

— Atunci de ce aveți un câine? izbucni ea.

Angie îi aruncă o privire înfricoșătoare. Nu trebuiau să spună asemenea lucruri. Proprietarii furioși puteau să nu își mai aducă niciodată câinii la cabinet, dacă erau tratați rău atunci când veneau în cele din urmă.

Stăpânul lui Flossie părea copleșit.

— Cât de des vă deparazitați câinele este treaba dumneavoastră, spuse Angie formal, ignorând-o pe Leoni pentru o clipă. Ca să clarificăm situația, suntem obligați să informăm autoritățile numai atunci când credem că un câine este neglijat.

Stăpânul păli la cuvântul „neglijat".

— Flossie e o drăguță și copiii o iubesc, îngână el. Nu voiam să o neglijez sau ceva de genul ăsta.

— Sunt convinsă că nu a fost intenționat, îl întrerupse Angie, dar va avea nevoie de un tratament cu antibiotice și as vrea să o văd din nou peste o săptămână, să văd cum se simte și să o deparazitez. Credeți că se poate?

— Desigur, desigur.

Începu să o mângâie pe Flossie nerăbdător, iar Leonie se bucură să vadă că lui Flossie îi plăcea de el. Cel puțin nu o bătea.

El era ultimul client, iar când plecă, Leonie făcu curățenie, în timp ce Angie completa fișa medicală a câinelui, notând antibioticele pe care le folosiseră. Așa cum bănuiseră amândouă, Flossie fusese la cabinet cu patru ani în urmă pentru primele vaccinuri, pe vremea când era puiuț, iar de atunci nu mai revenise niciodată.

— Prea scump, pun pariu, spuse Leonie dezgustată. Ca și omul acela cu barul.

Angie dădu din cap obosită. Toți medicii și asistentele de la cabinet fuseseră oripilați de proprietarul opulent a două baruri din oraș, care refuzase să își opereze câinii de cataractă pentru că era „mult prea scump".

Știau cu toții că își putea permite, fără să depună un mare efort financiar, deși nu era o operație ieftină. Totuși, el preferase să își lase minunatul ciobănesc german să se lovească neputincios de lucruri, până când ajunsese într-o zi la șosea și fusese ucis. Un client fidel al coloanei de bârfe, avusese și tupeul să spună că era necăjit pentru iubitul lui câine, pentru că adora animalele și ar fi făcut orice pentru ele.

— Ipocrit. Atât ar fi plătit ca să își repare farurile la Rolls-ul lui nenorocit, urlase Leonie furioasă când a auzit.

Nici unul dintre angajații de la cabinet nu a mai simțit tragerea de inimă să mai vorbească vreodată cu el, deși trecea pe lângă cabinet în fiecare zi, în drum spre serviciu, în Rolls-Royce-ul lui albastru, care-ți lua ochii.

Angie jurase că o să îi arunce cioburi de sticlă în drum, ca să facă pană. În momentele când era mai nervoasă, Leonie spunea că ar trebui să îl lege la ochi și să îl lase să vadă cum e să trăiești pe întuneric.

— Sigur, nu înțeleg de ce unii oameni nu se mulțumesc doar cu un peștișor auriu? spuse Leonie ștergând masa de consultații cu dezinfectant.

Ea nu înjura niciodată, numai când era cu adevărat nervoasă sau supărată.

— Atunci ar putea să îi arunce câteva firimituri în apă, o dată pe săptămână și să uite de el.

— Peștii au nevoie de multă grijă, îi aminti Angie cu blândețe.

— Da? Mie nu-mi plac peștii decât pe farfurie, cu sos de vin alb deasupra, îi răspunse Leonie.

Nu se putu abține: era furioasă pe toți porcii aștia care se prefăceau că le plac animalele, dar care nu erau în stare să aibă grijă de ele cum se

cuvine. Nu, nu erau porci. Porcii erau animale și nici un animal nu ar trata o altă ființă într-un asemenea hal. Când se gândea la câteva dintre animalele adorabile care veneau la cabinet, șchiopătând, cu membre fracturate, mâncați de râie sau înfometați, toate din pură neglijență, se străduia din răsputeri să se abțină să nu îi lovească pe stăpânii lor, oameni inutili, buni de nimic, care aveau impresia că a avea un animal era ca și cum ai avea o mașină care nu avea nevoie de benzină, apă sau ulei.

— Liniștește-te, Leonie, îi spuse Angie cu blândețe. Ai o zi proastă. Du-te acasă, bea un pahar mare cu vin și uită. Când va veni revoluția o să îi aliniem la zid pe toți stăpânii ăia nenorociți de animale și o să îi împușcăm.

Leonie reuși să zâmbească.

— Numai dacă pot să fiu eu cea care apasă pe trăgaci, acceptă ea.

Ea și Angie închiseră cabinetul, iar ea se duse acasă, fără prea mare tragere de inimă. Acasă nu mai era un refugiu, ca altădată, pentru că Abby și Mel se certau mereu. Leonie oftă. Acum aproape o lună ar fi spus că e greu să ți-o imaginezi pe Abby certându-se; suspecții obișnuiți într-o dispută erau Danny și Mel, care se certau ca niște Medici războinici, pentru absolut orice, de la ultima bucată de pâine prăjită până la controlul asupra telecomenzii. Abby era arbitrul, care împăca părțile în războiul fără sfârșit care se derula între frații ei. Dar, din nu se știe ce motiv, Abby nu se mai înțelegea cu sora ei gemenă de câteva săptămâni, iar urletele lor deveniseră înfricoșătoare.

Ieri avuseseră un meci de țipături în baie pentru că Mel îndrăznise să poarte tricoul strălucitor, disco, al lui Abby, cumpărat special pentru Crăciun.

Leonie era obișnuită să o audă pe Mel țipând ca un copil de patru ani. Dar rămase uimită să o audă pe Abby făcând asta:

— Vacă ce ești, te urăsc, te urăsc! urmat de uși trântite, muzică dată tare, alte urlete și alte uși trântite.

În seara asta, pentru că nu se simțea pregătită pentru o reluare a spectacolului, Leonie parcă mașina în fața casei și păși încet spre ușă. Vopseaua se cojea iar, își spuse, la fel cum își spunea în fiecare seară. Trecuseră doi ani de când vopsise ultima oară exteriorul casei, iar frumosul verde închis de la ușa de la intrare începea să se deterioreze. Vara nu se observa așa de bine, pentru că trandafirii agățători atârnau frumos peste tot, ascunzând vopseaua sărită și tencuiala degradată, cu un ciorchine de roz pal de boboci cu un parfum minunat. Dar, în iarna neguroasă, locul începea să arate ponosit, se gândi Leonie. Draga de Flossie nu era singura neglijată, se gândi ea mâhnită.

Înăuntru era cald, plăcut și se simțea o liniște calmă. Nu urla nimeni la nimeni „cap sec!", iar Penny nu alerga disperată să își salute stăpâna, ceea ce însemna că cineva fusese suficient de drăguț încât să o ducă la o plimbare. Încă o sarcină ștearsă de pe listă, își zâmbi Leonie.

— Bună! Mel, Abby și Danny, sunt acasă.

Liniște. Un bilet în bucătărie explica cum că fetele o scoseseră pe Penny la plimbare.

„A sunat Danny. O să ajungă târziu acasă. Păstrează-i cina", adăugase Mel în noul ei scris rotunjit.

De parcă ar fi pregătit vreodată cina și nu i-ar fi păstrat o porție și lui Danny. Când nu îi pusese și lui la o parte, se întrebă Leonie iritată. Avea un loc special pentru păstrat ce mai rămânea, iar tot ce făcea el era să mănânce. În liniște și pace, se hotărî să facă tocmai ce îi sugerase Angie: deschise o sticlă de vin (5,99 lire, special de la Superquinn) și își turnă un pahar.

Pentru cină o să facă chilli, scos de la congelator în dimineața aceea, cartofi copți și salată. Pornind cuptorul și radioul, Leonie sorbi din vin și începu să

curețe cartofii sub robinetul cu apă rece. Asculta ultimele știri și raportul din trafic, bucurându-se de rarele ocazii în care era singură. Când Penny intră vijelios în bucătărie prin ușa din spate, douăzeci de minute mai târziu, lătrând încântată să își găsească stăpâna acasă, o salată verde aștepta în frigider, cartofii începeau să sfârâie, iar Leonie pusese masa pentru ei trei.

— Salutare, mama, spuseră gemenele la unison.

Mel intră grăbită înăuntru, fără să își scoată hanoracul sau adidașii și se așeză pe scaunul cel mai apropiat de radiator. Fața ei, în formă de inimioară, era roșie de la mișcare și de la frig, ochii ei mari, căprui sclipeau, iar vântul aspru îi colorase buzele în roșu aprins. Chiar și bătută de vânt, era tot frumoasă.

Înainte de a se trânti lângă radio, alături de sora ei, Abby își agăță hanoracul și lesa în cuier. Nu s-ar fi zis că sunt surori, se gândi Leonie, uitându-se la figura rotundă și deschisă a lui Abby, cu bărbia puternică, atât de diferită de bărbia ascuțită a lui Mel. Deși Abby părea să mai fi slăbit, își dădu seama brusc. Nimic exagerat, doar obrajii puțin mai trași. Îi stătea bine, se gândi Leonie cu un fior de plăcere. Poate că lui Abby nu îi era sortit să arate ca ea, cu figura de țărancă pe care nici o cantitate de machiaj nu reușea să o ascundă cu adevărat. Nimic nu ar face-o pe Leonie mai fericită decât să o vadă pe Abby transformându-se într-o lebădă. Să fii rățușca cea urâtă era o povară greu de purtat. Ei, poate nu chiar rățușca cea urâtă, își spuse ea. Dar mare, solidă și sensibilă, spre deosebire de micuță, delicată și cu ochi de căprioară.

— Văd că amândouă sunteți bine dispuse în seara asta, spuse ea, zâmbindu-le.

— Mda, scuze pentru aseară, spuse Abby plină de regrete. Nu știu ce m-a apucat.

— Steven Connelly! i-o trânti Mel cu răutate. Sau îți dorești să te fi apucat mai bine.

Drept răspuns Abby o trase pe sora ei de păr.

— Vaco.

— Aaau, urlă Mel.

Dar era un urlet vesel. Din fericire, erau iar prietene.

Leonie se așeză pe un scaun de bucătărie și își bău mai departe vinul. Dumnezeu știe din ce an era, dar cu siguranță era unul bun.

— Cine e Steven Connelly? întrebă ea, știind că nu ar fi trebuit să întrebe, dar nu putu rezista tentației.

— Cui îi pasă de el, spuse Abby afectat. E unul de care crede Mel că îmi place. Avem vești și mai interesante.

— Chiar îți place de el, spuse Mel simplu.

— Nu-mi place. Acum taci. A sunat tata, continuă Abby.

— În legătură cu nunta, termină Mel în locul ei, cu ochii mari, strălucind de entuziasm. Vrea să vii și tu.

— El și cu Fliss vor să vii, spuse Abby, punând accentul pe Fliss.

Era rândul mamei lor să bolborosească „aaau" pentru sine.

— Amabil din partea lui, spuse ea cât de nonșalant putu, dar nu prea cred, fetelor.

— Ce ți-am spus? îi spuse Mel surorii ei. Știam că asta o să zici, mamă.

— Știai? Leonie se ridică și își făcu de lucru la aragaz, ca să își ascundă neliniștea. Te pricepi foarte bine să știi ce urmează să spun, nu-i așa? Ce-ar fi dacă aș zice că trebuie să dai o fugă până în sufragerie, la Hoover, înainte de cină – la asta te așteptai?

Vorbea relaxat, sperând să le abată de la subiectul în discuție.

Mel bombăni.

— Nu-mi place să mă ocup de Hoover, mamă. E rândul lui Abby oricum.

— El te vrea pe tine și la fel și noi, replică Abby.

Leonie luă din congelator un pachet de mazăre pe care nu avea de gând să îl gătească și îl puse cu grijă într-un bol pentru microunde.

„E îngrozitor să mergi spre Stillorgan, drumul de căruțe cu două benzi", spunea la radio reporterul din trafic, iar în Cork, zona Douglas e blocată pentru că un camion cu remorcă s-a dezmembrat...

— Mama? Ți-ar plăcea, știi că ți-ar plăcea. Tata vrea să îl suni. O să îl suni, nu? o rugă Abby.

— Sigur că o să-l sun, fetelor, dar chiar nu cred că e o idee atât de bună. Adică, o să coste o avere, iar tatăl vostru nu mă vrea cu adevărat acolo, nu-i așa?

— El a zis că vrea, îi atrase atenția Mel. O să fie distractiv, mama. Tata zice că o să îți plătească el biletul de avion. Le plătește și pe ale noastre.

Trebuie să câștige o grămadă de bani, se gândi Leonie.

— O să îl sun pe tatăl vostru, dar asta-i tot. Nu promit nimic.

— Te rog, o imploră Ray. Mi-ar plăcea foarte mult să vii. Întotdeauna ai spus că trebuie să rămânem uniți de dragul copiilor și să le arătăm că oamenii pot să divorțeze într-un mod civilizat.

La trei mii de kilometrii distanță, se schimonosi Leonie. Învinsă cu propriile arme. Chiar spusese asta și nu doar de dragul copiilor. Nu voise ca ei să fie folosiți ca arme în despărțirile răutăcioase pe care majoritatea le aveau; folosiți ca șantaj într-o ceartă care avea legătură doar cu puterea și cu vina, unde responsabilitatea părintească nu însemna nimic.

Leonie văzuse mult prea multe mariaje dezintegrându-se într-o litanie despre a cui a fost vina și de ce oare copiii nu aveau voie să îl vadă pe nenorocitul ăla sau pe nenorocita aia. I se părea că era inutil și prostesc.

Voia să fie în stare să vorbească liniștită cu Ray despre binele lui Abby, Mel și Danny, să facă ce era mai bine pentru familia lor, deși se despărțiseră ca soți. Și reușiseră, întotdeauna reușiseră. Această atitudine matură față de aceste lucruri i se potrivea foarte bine și lui Leonie pentru că ea avusese ideea despărțirii

și nu ar fi putut suporta ani de zile de venin din partea lui Ray, ricoșând de la copii, înapoi la ea, doar pentru că el nu era de acord cu ce făcuse ea. Ar fi fost devastator pentru ei și dureros pentru ea. Dar nu fusese nici un venin. Ray se ținuse de cuvânt, iar divorțul lor fusese civilizat, exact așa cum sperase ea.

Acum, zece ani mai târziu, propriile ei vorbe se întorceau să o bântuie.

— Dacă tu ai fi fost cea care se recăsătorea, eu aș fi acolo pentru tine, Leonie, îi spuse Ray.

Și știa că nu o mințea.

Leonie se întreba dacă ar fi vrut ca fostul ei soț să fie prezent, dacă s-ar fi recăsătorit. Ar fi vrut, își zise ea. Ar fi drăguț să îl aibă acolo, zâmbind, încurajând-o, dându-i binecuvântarea. Dovadă că nu îi distrusese viața. Ceea ce era o glumă, se gândi ea mâhnită. Singura viață pe care o distrusese în încercarea ei de a găsi dragostea adevărată fusese a ei. Ray era fericit, copiii erau fericiți, iar ea era cea care tânjea după întâlnirea pasională la care visase de când crescuse suficient de mare încât să se uite la televizor la filme alb-negru, în după-amiezile de sâmbătă. Din păcate, se transforma într-un facsimil al lui Stella Dallas, în loc de un episod din *Dallas*.

— Ce părere are Fliss despre asta, despre venirea mea la nuntă? întrebă ea.

— E la fel de încântată ca și mine, îi spuse Ray vesel. Și-a imaginat foarte frumos totul. Părinții ei sunt divorțați, dar se văd tot timpul. Împreună sunt proprietarii unei pensiuni de schi în Colorado și își fac vacanțele împreună cu partenerii lor. Aici oamenii sunt foarte civilizați. Fliss vrea să fii acolo pentru că va deveni mama vitregă a copiilor și vrea să o cunoști. O să fie minunat, Leonie. O vacanță. Am rezervat două cabine în plus, așa că tu și copii puteți împărți una. Îți plătesc eu biletul.

— Prostii, spuse Leonie automat. Îmi plătesc singură biletul.

O spusese înainte să își dea seama ce însemna asta: capitulare din greșeală.

— Deci vii! Minunat! O să fie minunat să te văd, Leonie. Mulțumesc, chiar apreciez, îi spuse Ray entuziasmat.

Discutară pe scurt aranjamentele, dar, pentru că Ray era la muncă, nu putea vorbi mult.

— Te sun în timpul săptămânii, după ce stabilim tot, spuse el. Abia aștept să îi văd pe copii. Și pe tine.

Cât de diferită era America față de Irlanda, reflectă ea în timp ce închidea. Americanii aveau lucrurile foarte clare în cap. Luminați, ăsta era cuvântul. Oamenii se despărțeau și își vedeau mai departe de viețile lor, foștii soți se întâlneau cu actualii soți și nimeni nu amenința să snopească pe cineva în bătaie pentru că se urau unii pe alții din tot sufletul și nu se mai puteau suferi deloc. Leonie încercă să se gândească la o nuntă la care auzise că apăruseră foștii soți ca să participe la ceremonie – mă rog, alta decât cele la care fostul apărea neinvitat, încercând să strice tot. Nu îi venea nici una în minte. Era totul prea civilizat. Auzise de oameni care refuzaseră să meargă la nunțile copiilor lor pentru că fostul lor partener urma să fie acolo. Cât de trist.

Iar acum intra în șarada cu atitudinea luminată, mergând în Colorado la nunta din ianuarie a fostului său soț. Cât de modern! Ce păcat că se ducea singură. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă un partener pe care să îl ia cu ea: cineva care să îi fie ca un talisman personal, care să îi amintească de faptul că era o persoană care putea fi iubită. Talismanul ei ar fi și dovada că nu era o fostă singură, care trecuse în revistă anunțurile matrimoniale, căutând iubirea și nu se alesese cu nimic.

Mel fusese în formă la cină, discutând volubil despre ce își va lua cu ea la nuntă.

— Liz crede că ar trebui să fiu dramatică și să mă îmbrac toată în negru, spuse ea, mușcând delicat

din salată și din chilli. Nu știu. Negrul mă face să arăt spălăcită; albul ar fi mai potrivit pentru că s-ar potrivi cu zăpada, dar nu e bine să porți alb la nuntă, nu-i așa? pălăvrăgi ea mai departe. Va trebui să o sun pe Fliss, să văd cu ce se îmbracă ea. Sau poate că o rochie mulată ar fi drăguță. Sora mai mare a lui Susie are o rochie mini din șifon. Sună grozav.

— Nu porți nimic mulat, fie alb, fie șifon, îi spuse Leonie ferm. Ai paisprezece ani, Melanie, nu optsprezece. Dacă aș fi vrut să te transformi în Lolita, te-aș fi botezat „Lolita".

Mel scrâșni din dinți dar nu o băgă în seamă.

— Trebuie să arăt super, mama, asta-i tot. Cine știe cine o să fie acolo. Toate vedetele de film au casă în Vail.

— Nu-mi spune că e în Vail! spuse mama ei, îngrozită.

— Ba da, spuse Mel veselă.

— Va trebui să ne aranjăm cu toții, spuse Leonie. Nu-i așa, Abby? Nu putem dezamăgi Irlanda prin niște apariții de oameni simpli și pe dinafară.

Abby era foarte tăcută în toată discuția asta despre haine și rochii mulate. Sărmana de ea era cu siguranță sătulă până peste cap, gândindu-se că Mel va arăta ca un superstar, în timp ce ea, din nou, se va pierde în fundal, pusă în umbră de mult mai frumoasa ei soră.

— Nu ți-e foame? o întrebă Leonie pe Abby, observând că doar ciugulea din cină. Nu prea ai mâncat în ultima vreme.

Abby dădu repede din cap.

— Sunt bine, spuse ea și luă o furculiță plină de chilli, de parcă ar fi vrut să îi arate că îi era foame. Sunt bine, pe bune.

Abby închise în liniște ușa de la baie. În ultima vreme nu îi mai lua la fel de mult, dar tot era bine să intre în liniște, înainte ca cineva să își dea seama cât timp lipsise și că, de fapt, era la baie. Fusese un

moment cam stingher mai devreme, când mama ei o întrebase dacă se simțea bine. Abby fusese sigură că va reuși să ascundă faptul că era la regim. În ultimele săptămâni îi dăduse pe ascuns de mâncare lui Penny pe sub masă și la prânz ascunsese bucățele de mâncare în șervețel, orice numai să evite să mănânce prea mult. Fusese atât de greu și nu funcționase. Îi era mereu foame și nu slăbea deloc, era sigură de asta. Vechile cântare de baie nu erau tocmai exacte, așa că îi era greu să verifice. Nimeni nu le mai folosea. Mama pur și simplu mânca ce îi plăcea și nu părea să își facă probleme pentru silueta ei; Mel era slabă indiferent ce mânca, iar pe Danny îl interesa numai cât de musculos devenea. Își admira tot timpul bicepșii în oglinda de pe hol, când credea că nu îl vede nimeni.

Singura variantă care îi mai rămânea lui Abby ca să se cântărească era aparatul care citea greutatea din Farmacia Maguire, dar era atât de jenant să te urci pe el, cu toate celelalte fete de la școală intrând și ieșind, cumpărându-și ojă și corector, încât nu o folosea niciodată.

Oricum nu era mai slabă, în ciuda tuturor eforturilor de a evita chipsurile și lasagna, favoritele ei. Încercarea ei de a ține cură de slăbire păruse fără speranță, până când găsi modul ideal de a slăbi. Citise despre asta cu două săptămâni în urmă, într-o revistă de-a mamei ei. Puteai să mănânci tot ce voiai și totuși să fii slabă. Totuși, o durea gâtul. Dar va merita tot efortul dacă însemna că va deveni la fel de slabă ca Mel. Asta era tot ce își dorea cu adevărat: să fie la fel de frumoasă ca Mel, măcar o dată, pentru nunta lui tata. Apoi se va opri. Abby își prinse părul la spate cu un elastic de păr, ca să nu îi vină pe față și se aplecă deasupra vasului de toaletă.

Numai ochii rugători ai lui Penny o făcură pe Leonie să își ia hanoracul și să înfrunte vremea aspră de decembrie. Plouase mult timp de trei zile,

rafale puternice de ploaie care sfidau orice pelerină de ploaie, eșarfă sau pălărie. Oricât de bine erai înfășurat în haine, ploaia pătrundea pe sub vreun tiv sau altul, udând hainele, până când cel care le purta înghețа complet.

Fetele erau cuibărite în sufragerie, cu încălzirea dată la maximum, prefăcându-se că repetă pentru examenele de Crăciun, dar, de fapt, uitându-se la un episod crucial din *Home and Away*. În cuptor se rumenea suculent pentru cină un pui cu lămâie și mirodenii. Planul lui Leonie fusese să citească ziarul și, epuizată după o zi plină la cabinet, să se relaxeze până la cină. Dar Penny, care nu fusese dusă la plimbare în toate cele trei zile ploioase, arăta atât de tristă, încât Leonie cedă în cele din urmă.

— Dacă s-ar da Oscaruri pentru animale, tu cu siguranță ai primi unul, murmură ea, în timp ce Penny se tânguia pe podea într-o nefericire nemaivăzută, odihnindu-și botul trist pe labele ei grăsuțe aurii. Nimeni nu poate să arate mai trist și mai abandonat decât tine. Skippy, Flipper și Lassie n-ar avea nici o șansă.

Punându-și cizmele rezistente la apă, hanoracul mare, impermeabil și o căciulă roz, croșetată, pe sub glugă, Leonie spera că nu se va uda.

Penny țopăia printre picioarele stăpânei ei, cântând pe vocea ei canină puternică, încântată de sine. Tremurând de frig, Leonie mergea greoi de-a lungul drumului, întrebându-se dacă înnebunise de tot să facă asta.

Mai erau zece zile până la Crăciun și fiecare casă de pe strada ei avea lumânări și luminițe la geam. Strălucirea colorată a luminițelor de la brazii de Crăciun strălucea prin ferestre și prin verandele închise cu sticlă, iar atmosfera de căldură domestică dinăuntru făcea ca afară să pară și mai frig, și mai umed. Leonie se cuibări în hanoracul ei.

Nici măcar să o privească pe Penny, țopăind încântată dintr-o băltoacă în alta nu o mai amuza ca de

obicei. Zece minute, atât. După zece minute într-o seară ca asta, va fi ca un șobolan înecat. Odată ce lăsară în urmă drumul principal, îi scoase lui Penny lesa și o urmă încet, în timp ce picăturile greoaie de ploaie îi loveau fața, ca niște ace, cu putere. Îi era atât de frig.

Penny își îngropă botul într-o baltă și o răscoli veselă, stropindu-și cu apă fața senină. Cu blana ei impermeabilă, construită de natură pentru orice fel de vreme, pe ea nu o deranja ploaia, deși, de fiecare dată, tremura când era spălată după vreo plimbare, după ce se murdărea foarte tare, ca și cum apa rece în care călcase cu câteva momente mai devreme era mai plăcută decât cea care venea dintr-un furtun.

— Ești norocoasă că te iubesc, Penny, bombăni Leonie la câinele ei zburdalnic, altfel în veci nu te-aș fi scos afară pe o asemenea vreme.

Trecu pe cealaltă parte a drumului îngust, care părea mai adăpostită de ploaie.

Era atât de ocupată să își acopere cât mai mult din față ca să se apere de ploaia de gheață, încât nici nu observă groapa enormă din dreptul porților negre, neprimitoare. În timp ce Penny sărea în jurul porților, mirosind agitată și făcând pipi, Leonie călcă pe o bucată crăpată de asfalt, iar piciorul în cizme de cauciuc îi alunecă și căzu cu putere, abia reușind să își ferească fața cu mâinile. Se ridică în genunchi în groapa plină de apă și pe loc simți că o dor coatele de la căzătură.

— Auuu! urlă ea de durere, cu ochii plini de lacrimi.

Penny fugi imediat înapoi și începu să latre. Simțindu-se lovită și șocată de căzătură, pentru o clipă Leonie nu știu ce să facă. Simțea apa intrându-i în haine, iar genunchii și coatele i se umflară, dar, din cauza șocului, nu se putea mișca.

— Sunteți bine? întrebă o voce masculină.

Dădu din cap, abia atunci observând luminile de la mașina în spatele ei. Brusc, cineva o luă în brațe și o ajută ușor să se ridice în picioare. Se legănă în îmbrățișarea acestei persoane, simțind că nu are

stabilitate și tremurând. Penny sărea nerăbdătoare de pe o labă pe alta, știind că ceva nu era în regulă, dar fără să poată să facă ceva.

— Nu ești într-o stare în care să te mai duci undeva, spuse bărbatul, pe un ton hotărât. Vino cu mine să te usuci și să vedem dacă ai sau nu nevoie de un doctor.

O duse pe jumătate în brațe spre un Jeep mare, cu farurile aprinse.

În mod normal, Leonie s-ar fi opus și ar fi spus că se simte bine și că Penny nu se putea urca în Jeep pentru că era murdară și udă, dar era mult prea șocată și plină de lacrimi ca să mai spună ceva. Bărbatul o ajută pe Leonie să se așeze pe scaunul din dreapta, de parcă ar fi fost ușoară ca o pană, iar apoi deschise ușa din spate, ca Penny să poată sări înăuntru.

Leonie închise ochii obosită, încă în stare de șoc. Durerea din coate devenea tot mai groaznică. Le pipăi cu grijă, sigură că își rupsese hanoracul în cădere.

— Nu face asta, o sfătui el, o să fie și mai rău. Așteaptă să ajungem acasă și ne uităm să vedem în ce stare ești.

El făcu o pauză.

— Poate că ar trebui să te duc acum direct la doctor.

Leonie dădu din cap.

— Nu, bolborosi ea în lacrimi, nu trebuie, sunt bine, serios.

Brusc, își dădu seama unde mergeau: intra pe porțile în dreptul cărora căzuse. Era casa lui, el era bărbatul acela mare ca un urs pe care îl văzuse plimbând doi collie exuberanți.

— Eu sunt de vină, spuse el. Gaura aia se face din ce în ce mai mare și ar fi trebuit să o astup.

— De fapt, e vina municipalității, spuse Leonie, încercând să observe dacă și cizmele îi erau rupte.

Jeepul se legănă de-a lungul unei alei șerpuite și se opri în fața unei case pe care Leonie nu o mai văzuse niciodată. Era ascunsă de privirile indiscrete de o mică pădurice, ceea ce era foarte bine, pentru că, dacă oamenii ar fi putut să o vadă, ar fi încercat

să intre și să caște gura. Era minunată : o elegantă vilă în stil palladian, perfect proporționată, cu ferestre mari și coloane grațioase, de fiecare parte a ușii largi de la intrare. Pictată într-o nuanță caldă de miere, casa era înconjurată de fagi care se uneau protector în jurul ei.

— E frumoasă, exclamă Leonie, durerea cedând puțin, în timp ce privea cea mai frumoasă casă pe care o văzuse vreodată. Habar n-am avut că există așa ceva aici.

— Faptul că e izolată e unul dintre motivele pentru care am cumpărat-o, spuse bărbatul coborând din mașină.

O ajută pe Leonie să meargă greoi până la ușă.

— N-ar trebui să intrăm pe ușa din față, Penny e plină de noroi, spuse ea brusc.

— Nu-i nimic, spuse el. Am doar lemn pe jos, nu sunt covoare care să se umple de noroi.

Îi întâmpinară lătrături, iar cei doi collie strălucitori săriră bucuroși pe stăpânul lor când deschise ușa. Apoi o văzură pe Penny și toți cei trei câini începură să dea frenetic din coadă, cozile închise la culoare intrând în concurență cu cea blondă a lui Penny.

— Sunt masculi și sunt foarte prietenoși, spuse el. Nu se bat niciodată.

— Bine, spuse Leonie simțind că i se face rău. Îmi spui, te rog, unde e toaleta? întrebă ea slab.

El o conduse repede către o baie mică și curată și, de îndată ce închise ușa, Leonie vomită. Șocul și adrenalina erau de vină își zise ea, în timp ce stătea pe jos, lângă vasul de toaletă, încă în hainele ei ude și rupte. Stătu acolo, până când îi trecu greața, încercând să respire adânc. După câteva minute se simți suficient de bine încât să admire camera, care era toată decorată cu marmură de Carrerra de culoarea caramelului. Avea un aer foarte european și impecabil. Până și prosopul alb, care avea pe margine un șnur caramel, era alb ca zăpada. Își dorea să fi existat o altă baie

în casă în vila ei mică: dacă cineva ar fi căzut într-o groapă în fața casei ei, ea ar trebui să fugă cu sticla de lichid de curățat și să stea să curețe o jumătate de oră, înainte să dea drumul vreunui străin.

— Ești bine? spuse el de partea cealaltă a ușii.

— Acum da.

Se ridică în picioare și descuie ușa. Nu era nici urmă de el, dar cei trei câini încercară imediat să dea buzna în încăperea mică, dând din coadă și cu limbile atârnând vesele.

— Ți-am lăsat afară niște haine uscate, strigă el.

Nu reușea să scoată câinii din baie. Cei doi collie voiau să o miroasă, băgându-și nasurile peste tot, iar Penny voia să fie mângâiată și asigurată că ea era în continuare favorita. Capetele lor blănoase se împingeau pentru a câștiga atenția și se loveau veseli de Leonie, de chiuvetă și de toaletă, împingându-se unul peste altul.

Leonie îi mângâie puțin, apoi luă grămada de haine și încercă să își dea admiratorii afară.

— Marș, spuse ea, împingând câinii afară și încercând să închidă ușa celor trei nasuri ude și nemulțumite.

Îi lăsase un tricou alb, un pulover gri de lână, enorm, o pereche de blugi bărbătești și șosete negre. Își dezlipi cu grijă hainele ude, tresărind de durere când își scoase hanoracul, care avea o mare ruptură într-un cot. În mod surprinzător, nu era julită pe nicăieri, deși coatele i se învinețiseră deja și pe un picior avea un semn mare, negru, unde se lovise puternic cu fluierul piciorului de asfalt.

O dureau toate, dar se simțea atât de ușurată că nu se făcuse ferfeniță, încât nu o mai deranja. Nu avea nimic rupt, deși știa că va fi țeapănă și umflată câteva zile.

Oricum nu am de gând să port ceva sexy la nunta lui Ray, își spuse ea, uitându-se la culoarea vineție hidoasă dintr-un cot. Folosi prosopul ca să își usuce părul și să își șteargă noroiul de pe față și de pe gât.

Când termină, îl lăsă împreună cu hainele într-un teanc ordonat. Le va lua acasă să le spele: nu le putea lăsa aici așa murdare.

Câinii se încolăciră în jurul ei când deschise din nou ușa și îi urmă pe holul cu pardoseala din parchet, în jos pe scări, până în bucătărie. Totul numai pardoseli și mobile din lemn, era o încăpere caldă și prietenoasă, cu două coșuri confortabile pentru câini așezate lângă o canapea veche, turtită și roșie, într-un colț. El stătea lângă chiuvetă și nu se întoarse când ea zise:

— Mulțumesc pentru haine.

— Cum te simți? Vrei să mergi la doctor? spuse el, încă fără să se întoarcă.

— Nu, sunt bine. Mă cam doare și evident cariera mea de fotomodel s-a terminat, glumi ea. Arăt de parcă am fost câteva reprize în ring cu Mike Tyson.

El se întoarse zâmbind ușor. Era prima oară când îl vedea la față. Era probabil cu vreo zece ani mai mare decât ea, cu o claie de păr roșcat închis, brăzdat de șuvițe gri și o barbă stufoasă. Un bărbat enorm, peste un metru nouăzeci, avea umerii lați și totuși hainele îi atârnau, ca și cum ar fi pierdut mult în greutate. Era tras la față într-un mod ciudat, sprâncenele, de un roșu cafeniu, unindu-se deasupra nasului. Zâmbetul îi lumina figura miraculos, aproape îl făcea să arate bine: fără el, expresia îi era rece și sumbră.

— Am niște analgezice, dacă vrei, se oferi el. Le am pentru fața mea, spuse el abrupt.

Leonie îl privi. Putea vedea cicatricele de pe o parte a feței, întunecate și vinețiile răspândindu-se dinspre maxilar, în sus către pometi, ascunse totuși de barba stufoasă. Se gândi că erau ca semnele de la un incendiu. El continua să o privească, ca și cum ar fi provocat-o să își întoarcă privirea. Dar Leonie era făcută din material mai dur. Văzuse animale rănite în incendii, cu toată pielea ca o carne gătită și ochii în agonie, implorând să scape de durere.

Era o tortură să vezi așa ceva. Se pricepea mult mai bine să se descurce cu oameni răniți decât cu animale rănite.

— Te vindeci bine, spuse ea pe un ton neutru. A fost un incendiu?

— Da, spuse el, ca și cum ar fi fost surprins că a pomenit de asta. Acum doi ani.

Ea îi întinse mâna.

— Ar trebui să mă prezint. Eu sunt Leonie Delaney, iar ea e Penny.

Penny, întinsă fericită în coșul unuia dintre collie, dădu din coadă când își auzi numele pomenit.

— Ar fi cazul să plec, spuse Leonie, fetele mele sunt acasă și mă așteaptă la cină și, deși probabil că nu mi-ar duce dorul dacă aș dispărea, ar fi bine să mă întorc acasă la ele.

— Ți-am pregătit un whisky cald, spuse el. M-am gândit că o să îți fie de folos. Pe mine mă ajută. Nu știu dacă e recomandabil să bei în combinație cu analgezice, dar aș îndrăzni să spun că n-o să te omoare.

— Sunt o lacomă când vine vorba de droguri și pastile, spuse Leonie crispată, așezându-se pe canapea, unde o înconjurară imediat câinii. O să stau la un whisky.

Nu știa de ce fusese de acord să rămână. Trebuie că e nebună. Tipul acesta, în mod clar, era timid și antisocial. Era și foarte direct și capricios, ca și cum nu ar fi fost obișnuit să aibă companie și se simțea incomod să aibă pe cineva la el acasă. Și în mod clar era marcat de rănile lui. Nici măcar nu îi spusese cum îl cheamă...

— Eu sunt Doug Mansell, spuse el, întinzându-i un pahar învelit în șervețele de hârtie. E foarte fierbinte și e destul de tare.

— Vrei să spui că voi fi atât de amețită după ăsta încât la ieșire o să cad înapoi în groapă? remarcă ea, luând paharul.

El râse, un râs profund și răgușit, care suna de parcă nu s-ar fi aerisit de luni de zile.

— Promit să te duc cu mașina, spuse el. Și promit și să astup groapa aia. Nu se poate să îmi moară vecinii în fața casei.

El se așeză pe unul dintre scaunele de bucătărie, la câțiva metri de ea, astfel încât să nu i se vadă partea dreaptă a feței, cea cu cicatricele. Câinii se așezară fiecare în câte o parte, ridicându-și capul în sus, către el, ca să îi mângâie. Avea mâini enorme, observă ea în timp ce el mângâia câinii, care se gudurau în extaz la atingerea lui, adorându-l în mod evident.

Își aminti că îl văzuse plimbând câinii și că se gândise că părea un om morocănos, care își ține câinii în coteț și nu îi lasă niciodată în casă și nici nu îi alintă. Zâmbind, își dădu seama că nu se putuse înșela mai mult. În mod clar, ei erau cei care conduceau casa, iar coșurile lor erau pline de jucării pentru câini. Dar tot nu și-l putea închipui dându-le nume de alint.

— Cum îi cheamă? întrebă ea.

— Jasper, spuse el, arătând spre câinele lățos, cu blana complet neagră, și Alfie, mângâindu-l pe cel cu șosete și o pată albă pe piept. Alfie e fiul lui Jasper. El are doi ani, iar Jasper are opt.

Vorbiră o vreme despre câini, în timp ce Leonie stătea rezemată de spătar și își bea whisky-ul cald.

— Singura problemă cu câinii este că trebuie să îi duci la plimbare când plouă și e frig de mori, zise Leonie, jucându-se cu urechile mătăsoase ale lui Penny.

Își goli paharul.

— Lasă-mă să îți mai pun unul, spuse Doug.

— Nu, e în regulă. Ți-ai făcut datoria de bun samaritean, spuse ea. Nu vreau să îți mai stau pe cap.

— Nu-mi stai pe cap, spuse el brusc. Nu sunt obișnuit să am musafiri; m-am cam transformat într-un fel de pustnic, de fapt. Dar mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine.

— Ah.

Se așeză la loc și îl lăsă să îi ia paharul.

— Cred că o să beau și eu unul, adăugă el.

— Trebuie să vii la cină într-o seară, se trezi spunând Leonie. Stau chiar peste drum și o să te înțelegi bine cu copiii. Nu e bine să te transformi în pustnic.

— Acum e rândul tău să faci pe bunul samaritean, nu? spuse el caustic.

— Nu-ți ofer decât cina, nu și servicii de salvare de urgență, îi răspunse ea relaxată. Iar umila mea locuință e o nimica toată pe lângă casa ta, așa că te înțeleg, dacă mă refuzi.

Se ridică să plece.

— Îmi pare rău, o privi el umil. N-am vrut să sune așa. Doar că... am uitat cum să mă port în societate, spuse el. Iartă-mă. Te rog, rămâi. Îți arăt casa. Sunt convins că vrei să vezi și restul, deși nu e un palat, pe bune.

Leonie îl tratã pe Doug cu acea privire de „nu te pune cu mine" cu care Danny, Mel și Abby erau obișnuiți și ar fi recunoscut-o imediat ca pe o tachinare.

— Mă ademenești gândindu-te că femeile sunt foarte curioase și nu pot să reziste să arunce o privire în casele altora, nu?

El dădu din cap.

— S-a făcut.

Luând al doilea pahar de whisky fierbinte, Leonie îl urmă în sus, pe scări în procesiunea formată din Doug și cei trei câini. Era o casă cu adevărat frumoasă, dar oarecum nelocuită. Camere aerisite și pline de grație, cu ferestre mari, șemineuri desăvârșite din marmură și cornișe decorate cu frunze aurii discrete, toate păreau singuratice, fără un talmeș-balmeș casnic.

— Eu locuiesc mai mult în bucătărie, mărturisi Doug, în timp ce treceau încet, dintr-o cameră în alta, și în studioul meu. Sunt pictor.

— E o casă minunată, spuse Leonie cu sinceritate, dar i-ar fi plăcut și mai mult dacă ar fi avut plante dând pe dinafară din ghivece sau ziare lăsate neglijent pe măsuțele joase.

Era ca o expoziție de muzeu : o reconstituire perfectă a unei vile princiare, prin care treceau doar oaspeți care plăteau bilet, privind la canapelele albe enorme și la fotoliile cu tapițerii frumoase, în dungi, dar totuși fără să se așeze vreodată în ele. Nu era nici un tablou nicăieri. Se gândi că poate Doug era atât de rezervat, încât nu îi plăcea să îi vadă nimeni lucrările.

— Tu locuiești în într-una dintre casele de pe drumul principal, nu-i așa? spuse Doug, când se întoarseră la bucătărie, după turul făcut la parter.

— E cam a opta parte din casa ta și nu mai există nici un centimetru liber, care să nu fi fost acaparat de dezordine adolescentină, pungi goale de chipsuri și casete video nereturnate la centrul de închiriere, spuse ea. Tu văd că preferi aspectul minimalist; casa mea ți s-ar părea oribilă.

— De fapt, nu-mi place aspectul minimalist, spuse Doug. Am cumpărat casa asta ca pe o investiție. Nu am de gând să locuiesc aici.

Făcu o pauză.

— Accidentul m-a făcut să mă răzgândesc. E suficient de ascunsă încât să mi se potrivească. Pur și simplu nu am făcut nimic în restul casei atunci când m-am mutat. Nu am fost în dispoziția în care să o aranjez, astfel încât să pară mai familiară.

— Să cumperi lucruri pentru o casă poate fi o adevărată corvoadă, îl aprobă Leonie, prefăcându-se că a înțeles greșit ceea ce insinuase el.

Dacă Doug se credea prea hidos ca să fie văzut pe stradă și, din acest motiv, nu fusese la cumpărături, asta era problema lui. Ea nu avea de gând să îi țină isonul.

El îi aruncă o privire amuzată.

— Și când ziceai că e cina asta a bunului samaritean? se interesă el. Cum încă nu mi-am cunoscut nici un vecin, aș putea foarte bine să încep cu familia ta.

— Va trebui să le verific agendele, spuse ea. Plictisitoarea de mama e mereu acasă, dar ei trei sunt mereu plecați. O să te anunț. Ar fi cazul să mă duc

acasă, adăugă ea. Sigur fetelor nu li s-a făcut încă dor de mine, dar, în caz că se întreabă pe unde sunt, ar trebui să plec.

— Te duc eu cu mașina, spuse Doug. Încă plouă afară și o să te uzi leoarcă.

Au mers în tăcere până când Leonie îi spuse lui Doug în fața cărei case să oprească.

— Pe curând, spuse ea, deschizând ușa. La cină mă refeream. Nici o tevatură, doar o seară între vecini.

— Mi-ar face plăcere. Nu-mi place să-și facă oamenii așteptări în privința mea, spuse el în mod bizar, iar tu nu ai făcut asta.

Leonie dădu din umeri.

— Nici eu nu suport. Oameni care parcă te încadrează într-o categorie, spuse ea indignată. Știi tu: dacă ești căsătorit, dacă ești singur, divorțat, dacă îți place golful sau mai știu eu ce. Ca mamă divorțată, sunt sătulă până în gât de oameni zgomotoși, care încearcă să își dea seama în ce categorie mă încadrez în marea lor schemă a lucrurilor: dacă am un prieten, de ce s-a terminat căsnicia mea, tot felul de lucruri personale. Ca un bărbat atrăgător, aparent singur, care trăiește într-o izolare splendidă, tu ai fi ca un banchet cu cinci feluri în meniu pentru bârfele de pe aici. Nu sunt una dintre ei, așa că, dacă vrei o cină fără bârfe și bătăi de cap, ești binevenit să îți încerci norocul cu noi. Și nici n-o să mă dau la tine.

El râse din nou.

— Francheța ta e foarte proaspătă și mai și minți foarte prost, în același timp, Leonie. Nu-mi închipui că cineva se va mai da la mine vreodată.

— Prostii, spuse ea brusc. Nu ești Quasimodo, să știi. Nu prea e loc de milă la mine acasă. Ofer de mâncare, nu consolare, dar ce-ar fi să apari cu niște trandafiri roșii și atunci chiar o să îi facem pe localnici să vorbească?

Încă mai surâdea când plecase. Un bărbat drăguț, se gândi Leonie, în timp ce ea și Penny fugiră spre

ușa din față a casei. Dar era foarte speriat, atât în interior, cât și la exterior. Se întreba ce se întâmplase de îl făcuse să devină atât de suspicios și de ostil. Era sigură că era vorba de mai mult decât de un accident. În mod clar o femeie. Cineva care nu fusese în stare să reziste cu cineva care supraviețuise unui incendiu, care devenise introspectiv și neîncrezător.

Spunându-și să înceteze să mai analizeze oamenii, băgă cheia în ușă. Avea hainele uscate și nu avea chef să se mai târâie pe ușa din spate, să treacă pe lângă toate tufele ude leoarcă.

Televizorul era dat tare și mirosea a pui ars în toată casa.

— Fetelor, strigă Leonie, voua nu vă miroase a nimic?

Anesteziată după două whisky-uri calde și un Ponstan, nu-și putea aduna energia să se enerveze.

— Ah, am uitat, spuse Mel rușinată, adulmecând aerul din bucătărie. Îmi pare rău. Mama, cu ce ești îmbrăcată? adăugă ea, observând în cele din urmă că mama ei era îmbrăcată cu niște haine necunoscute și mult prea mari, bărbătești.

— Am fost răpită de extratereștri când traversam drumul, și m-au dus pe planeta lor, au făcut experimente pe mine și apoi m-au trimis înapoi în hainele astea, le răspunse Leonie pe un ton cât se poate de serios și de grav.

— Hai, măi, mamă, nu fi așa, își dădu Mel ochii peste cap.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abby.

— Am căzut într-o groapă pe drum, începu Leonie, și le explică toată povestea. Noroc că nu am fost cu adevărat răpită de extratereștri, pentru că voi două nu ați fi observat. Am spus că nu ies decât zece minute și am lipsit o oră și un sfert. Aș fi putut fi violată și ucisă și voi două doar ați fi schimbat canalele și ați fi început să vă uitați la *Coronation Street*, ignorând complet sunetele de sirene de pe fundal!

— Ne uitam la ceva interesant la TV, dădu Abby din umeri.

— Ce ne facem cu cina? se întrebă Leonie cu voce tare în timp ce se uita prin frigider.

Puiul, uscat de parcă s-ar fi carbonizat toată ziua la cuptor, stătea pe bufet. Chiar și Penny, care de obicei saliva la orice mâncare lăsată afară, își întoarse capul dezgustată.

— Mie nu-mi e foame, spuse Abby repede.

— Nici mie, spuse Mel.

— Atunci sendvișuri calde, cu brânză, spuse Leonie decisiv. Și nu aveți decât să le faceți voi.

Două zile mai târziu se întâlni cu Doug în timp ce trecea prin fața casei lui, plimbând-o pe Penny într-o nouă o seara ploioasă. Până și tufișurile se plecau nefericite sub stropii de ploaie, cu frunzele zimțate lăsate în jos. Nu mai rămăseseră deloc tufișuri de afine: localnicii care se pregăteau de sărbători le goliseră de crenguțele care mai aveau frunze ca să își facă decorațiuni de Crăciun.

— Vreme bună pentru rațe, spuse Doug, oprind Jeep-ul lângă ea. Când are loc cina cea mare?

— În seara asta, dacă ai chef, îi răspunse Leonie, uitându-se atent la el de sub șapca ei de baseball udă leoarcă. Mi-am făcut cumpărăturile de dinainte de Crăciun, iar congelatorul e plin. Te pot servi cu lasagna, paste cu ciuperci și cu pui sau chilli.

— Clar lasagna, spuse Doug.

— Ne vedem la șapte, spuse ea și o luă înainte, încântată în sinea ei.

Era plăcut să ai un prieten nou și avea un oarecare *frisson* că Doug se împrietenise cu ea, având în vedere că ignorase toate încercările camaraderești din partea celorlalți vecini. Interogatoriul subtil al vecinei de alături îi dezvălui că, în cele optsprezece luni de când era în zonă, Doug le trântise cu grosolănie ușa în nas emisarilor indignați de la Best-Kept Village și îi spusese preotului să plece când venise pe bicicletă pentru colecta de Paște.

— Serios? spuse Leonie încântată.

— De ce întrebi? se interesă vecina.

— Fără un motiv anume, pur și simplu, mă întrebam cine locuiește în casa aceea, minți Leonie blând. Și până la urmă cu ce se ocupă?

— Ceva artist cu figuri, pufni vecina. Pictor sau așa ceva. Nu i-ar strica să vopsească porțile alea, dacă tot se pricepe la dat cu pensula. Se cojesc ceva de groază și face să pălească toată frumusețea cartierului.

În timp ce se agita prin bucătărie cu pregătirile de cină, Leonie se întrebă despre cariera lui Doug. Nu auzise niciodată de el. Dar, pe de altă parte, ei îi plăceau acuarelele cu trandafiri și coșuri cu fructe, lucruri despre care Abby, care avea înclinații artistice, credea că sunt demodate.

Decongelă o lasagna mare, făcu o salată verde, puse cartofi copți la făcut și se agită prin casă, făcând ordine. După o jumătate de oră își dădu seama că era o pierdere de vreme. Casa era prea mică pentru a găzdui patru oameni, un câine, o pisică și un hamster pentru a rămâne măcar parțial minimalistă. Și să rămână ordonată ar fi fost un miracol. Cel puțin era curat. Începu să se schimbe de salopeta veche și de pulover în ceva mai elegant, când se opri brusc.

Bietul Doug era evident traumatizat de vreo femeie și ar fi fugit mâncând pământul dacă ar fi găsit-o aranjată toată și mirosind de la o poștă a Samsara. Promisese că nu se va da la el, deși asta era ultima ei grijă. Nu era nici pe departe genul ei și era foarte sigură că nici ea nu era genul lui; iar el sigur ar bănui-o, dacă s-ar dichisi.

Așa că se pieptănă, își dădu cu puțin ruj și schimbă salopeta cu o cămașă lălâie de blugi și o fustă de bumbac, în loc de bluza roșie mătăsoasă și pantalonii de catifea, pe care avusese de gând să și-i pună. Acum, nimeni n-ar fi putut să o acuze că pusese ochii pe Doug, se gândi ea uitându-se la ea în oglindă. Cu fața aproape deloc machiată, exceptând dermatograful și rimelul, părea foarte naturală. Nu în genul *femme*

fatale, Mata-Hari a machiajului. Se mulțumi cu un strop de parfum de vanilie de la Body Shop, ca alternativă la mult prea puternicul Samsara, apoi se întoarse la bucătărie să vadă de mâncare.

Era aproape șapte și jumătate când ajunse Doug. Danny renunțase să se mai uite la televizor, iar gemenele se văitau pe rând de cât sunt de lihnite de foame și de cât de nesănătos era să îți lași corpul nehrănit pentru atât de mult timp.

— Ai mâncat pizza acum trei ore, sac fără fund ce ești, îi răspunse mama sa zdrobitor. Va trebui să aștepți până vine Doug.

— Ai cumpărat ceva de ronțăit? întrebă Danny, deschizând ușile de la bufet și cotrobăind, în încercarea de a găsi ceva de mâncare.

— A ajuns Doug, anunță Mel, aducându-l în bucătărie.

Aducea două sticle cu vin.

— Pot să beau și eu vin, mama? întrebă Mel.

— E aproape Crăciunul.

— Ai cumpărat bere? întrebă Danny, după ce îl salută pe Doug căutând sistematic în dulapurile de jos ale bufetului de bucătărie, uitându-se după Budweiser.

— Am ascuns toate bunătățile pentru că știi că o să le mănânci pe nerăsuflate și nu mai fac încă un rând de cumpărături înainte de Crăciun. Și da, avem și bere, spuse Leonie, dându-și ochii peste cap.

Tot ce era bun de mâncare era ascuns în fundul bufetului în care ținea mâncarea lui Penny. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap să caute acolo. În felul acesta, va putea să scoată ca prin farmec ciocolate Kimberlys când copiii credeau că nu mai e nimic bun.

— Pun pariu că îți pare rău că ai venit, îi spuse ea lui Doug.

— Deloc, zâmbi el, așezându-se la masă și mângâind-o pe Penny. Dacă îmi dai un tirbușon, mă ocup eu de vin.

Nu se uitase nimeni la fața lui și nici nu i se acordase prea multă atenție, își dădu seama Leonie, ceea ce probabil era exact lucrul de care avea nevoie.

Cina a fost foarte distractivă. Amețite după un pahar cu vin, Mel și Abby erau vorbărețe și chicoteau. Lui Danny, în mod clar, îi făcea plăcere să aibă încă un bărbat la masă, bombănind despre cum de obicei se simțea depășit numeric.

— Până și câinele e femelă! se plânse el.

Mâncară cu toții lasagna, iar Doug chiar mai ceru o porție.

Fusese un singur moment stânjenitor, când Mel se uită întrebătoare la Doug și spuse:

— Săraca ta față, doare?

Leonie simți că i se strânge stomacul. Dar pe Doug nu îl deranjă întrebarea spontană.

— Acum nu mă mai doare, spuse el. Chirurgia plastică e următoarea pe listă, dar nu cred că vreau să merg până la capăt cu asta.

— Eu aș face-o, mi-ar plăcea la nebunie să îmi fac operație estetică, spuse Mel ingenuu, cu ochii licărindu-i. Eu mi-aș mări sânii.

— Ce sâni? întrebă Danny. Trebuie să ai sâni ca să poți să ți-i faci.

— Mai taci din gură, deșteptule, i-o întoarse Mel. De asta n-o să ai tu nevoie de operație pe creier, pentru că oricum nu ai așa ceva.

Leonie se simți ușurată să vadă că Doug schiță un zâmbet.

După cină, Abby anunță că nu se duce să învețe pentru că mai rămăsese un singur examen până la Crăciun și era la Artă, așa că nu era nevoie să învețe.

— Hai să luăm o casetă video, spuse ea nerăbdătoare.

Leonie nu credea că Doug va fi impresionat de idee și pe jumătate se aștepta ca el să spună că se duce acasă. În loc de asta, o surprinse oferindu-se să le ducă pe fete cu mașina până la magazin.

— Ar trebui să vin și eu, spuse Danny, în caz că voi două luați vreun rahat siropos.

— Danny! spuse Leonie. Cum vorbești?

— Scuze, vreo porcărie romantică, se corectă el.

Se întoarseră toți patru cu o comedie, dovadă că ajunseseră la un armistițiu, pentru că Danny și gemenele nu erau niciodată de acord asupra nici unui film. Mel puse de cafea în timp ce Abby deschise o cutie de înghețată și își mâncară cu toții desertul, în timp ce se uitau la film.

Abby și Doug începură să vorbească despre istoria artei, iar Leonie se prefăcu că nu observă. Dacă avea chef să vorbească despre ocupația lui, o va face. Ea cu siguranță nu îl va presa.

Era o seară plăcută și relaxantă. Când se termină filmul, Leonie își dădu seama, surprinsă, că să se făcuse aproape ora unsprezece.

— Mai vino pe la noi, îi spuse Danny lui Doug, în timp ce el își punea haina.

— Da, spuseră gemenele entuziasmate.

— M-am simțit bine, îi spuse Doug, în timp ce Leonie îl conducea.

— Dovadă că nu toți vecinii sunt niște băgăreți care își petrec viața trăgând cu ochiul din spatele perdelelor, râse Leonie. Trebuie să mai vii pe la noi. Ne mai vedem. Pa, pa.

— E pictor, îi anunță Abby. O să îmi arate studioul lui.

— Serios? spuse Leonie, cu o uimire care ar fi putut lua un Oscar.

— E un tip mișto, spuse Danny când trecu pe lângă ea, în drum spre bucătărie să își mai ia ceva de mâncare. Îți place de el?

Drept răspuns, Leonie îi dădu o palmă peste fund.

— Nu, pușlama ce ești, nu-mi place de el. Îmi închipui că e puțin singur și m-am gândit că ar fi drăguț să îl chemăm la cină, atâta tot. Poți fi prieten cu cineva fără să fie ceva amoros la mijloc, să știți.

— Am întrebat, atâta tot.

Ar fi fost atât de simplu dacă i-ar fi plăcut de cineva ca Doug, se gândi Leonie în timp ce spăla vasele. Imaginează-ți cât de comod ar fi să te întâlnești cu un bărbat care locuia după colț. Dar Doug, deși

era un tip în regulă, chiar nu era genul ei. Prea cu toane şi prea dificil de trăit cu el, i se păru ei. Şi nu îl plăceau bărbaţii cu părul roşcat. Deşi al lui era mai degrabă şaten deschis decât roşcat, de culoarea frunzelor ruginite de stejar. Fusese grozav în seara asta pentru că se simţise bine în atmosfera relaxată de familie, dar îşi imagină că ar fi un coşmar într-o relaţie: tensionat, tăcut şi foarte pretenţios. Deloc genul ei. Leonie îşi dorea un bărbat care să îşi trăiască viaţa cu pasiune şi cu vigoare, cineva care ar strânge-o într-o îmbrăţişare uriaşă de urs, în fiecare dimineaţă, nu unul care arăta de parcă ar fi mereu morocănos şi care se închisese ca un prizonier într-un turn pentru că nu putea înfrunta lumea.

Capitolul șaisprezece

— Meritǎm sǎ ne rǎsfǎțǎm cu ceva, spuse Hannah odatǎ ce reuși, în sfârșit, sǎ le convingǎ pe celelalte douǎ sǎ vinǎ cu ea la coafor. Am muncit din greu și trebuie sǎ arǎtǎm bine de Crǎciun. Ai ditamai petrecerea, îi aminti ea Emmei de marele eveniment de Anul Nou al lui Kirsten, care o amenința precum sabia lui Damocles deasupra capului, iar tu ai nunta, îi spuse ea lui Leonie, care nu uitase nici ea.

Iar eu, se gândi Hannah în liniște, eu voi avea un Crǎciun minunat cu frumosul și viitorul mare star BBC, Felix Andretti. Desigur, Felix încǎ nu dusese la bun sfârșit planurile lor de Crǎciun. Era atât de uituc încât și-ar fi uitat și capul acela frumos, dacǎ nu ar fi fost fixat datoritǎ gâtului.

— O schimbare, le spuse celorlalte. De asta avem nevoie.

Leonie se tundea la același coafor mic de ani de zile.

— Ieftin și vesel, recunoscu ea, pipǎindu-și vârfurile pǎrului ei auriu, care erau degradate dupǎ douǎzeci de ani de decolorat în casǎ, în încercarea de a arǎta ca blondele nordice de pe cutia de vopsea. Ar fi drǎguț sǎ arǎt puțin diferit pentru nuntǎ, adǎugǎ ea.

Își purtase ani de zile pǎrul la fel: pânǎ la nivelul umerilor, ondulat și ceva mai mult decât puțin rebel.

— Nici o coafezǎ nu poate sǎ îndrepte așa ceva.

Emma nu prea avea chef sǎ își facǎ ceva. Șuvițele lungi, mǎtǎsoase, atârnaserǎ drepte și impasibile în

jurul feței ei ani la rând, ascunzându-i urechile și căzându-i peste ochi.

— Îmi place părul meu așa cum e, spuse ea într-o atitudine defensivă. Îmi camuflează nasul.

Tatăl ei îi spusese asta când era mică. Kirsten, lumina ochilor lui, nu avusese niciodată nevoie să își lase bretonul lung ca să își ascundă un nas cât un Concorde.

— La cum vorbești, aș putea jura că ai un nas cât un elefant, i-o tăie Hannah scurt. Sincer, ai un nas drăguț: puternic, distinctiv. De ce să îl ascunzi? Doar nu ai vrea un năsuc din ăla mic, *retroussé*, cum au toate fetele insipide, nu?

— Ba da, râse Emma, vreau. Tu nu te-ai născut cu un năsoi ca al meu.

— N-o duc nici eu prea rău, i-o întoarse Hannah, mângâindu-și cu un deget subțire propriul nas, ușor acvilin. Dar eu mi-l folosesc ca să miros răutățile din birou. E deosebit de folositor când Gillian încearcă să mă prostească cu cât de mult a muncit ea.

— Tu ce-ți faci? o întrebă Leonie.

— Mă tund, îi răspunse Hannah. Ani de zile l-am purtat lung, pentru că e comod să-l prinzi la spate, dar sunt gata pentru o schimbare. Îl vreau tuns până la umeri, cu niște nuanțe de maro roșcat.

— Fugi de aici! spuse Leonie. Te pregătești pentru BAFTA, nu?

Hannah zâmbi contagios.

— Nu, pentru Oscaruri!

Leonie se așteptase să întâlnească o coafeză modernă într-un coafor de clasă. Își imaginase cercei în nas, haine ultimul răcnet și păr șuvițat, tuns și aranjat cu cele mai puternice geluri, ca să îl facă să arate studiat de dezordonat. În loc de asta, cea care o vopsea se dovedi a fi o femeie gravidă la vreo treizeci de ani, care purta o salopetă neagră și un tricou roz țipător, cu un păr negru care lucea ca sticla. Singurii cercei erau niște perle micuțe în urechi și nu ar fi arătat deloc deplasată dacă ar fi stat în spatele catedrei ca

profesoară de matematică, la o ședință cu părinții. O chema Nicky și, în timp ce își trecu degetele prin părul decolorat al lui Leonie cu o mișcare pricepută, spuse:

— Tu zi-mi ce vrei să îți faci, iar eu o să îți spun ce părere am.

Leonie se privi critic în oglindă. Machiată tare, pregătindu-se pentru măcelul care urma în oglinzile nemiloase, cu luminile puternice de la coafor. Lui Leonie i se păruse că arăta chiar rezonabil când plecase de acasă. Acum însă i se părea că arăta prea machiată, aproape ca o paraşută. Părul ei era oribil, își dădu seama cu disperare. O blondă din vitrinele Cartierului Roşu din Amsterdam, cu un ocol pe la sex shop-ul din Soho.

— Nu știu, Nicky, spuse ea tristă. E oribil. Mi l-am vopsit singură ani de zile și am vârfurile uscate, arse și... suspină ea, arată groaznic. Poate că sunt prea bătrână ca să mă mai fac blondă.

— Prostii, zise Nicky directă. Culoarea nu ți se potrivește; ai nevoie de un blond mai subtil, ca să meargă cu pielea ta. Pielea devine mai palidă cu trecerea timpului, așa că trebuie să mergi spre un blond mai închis. Tu ai nevoie de mai multe tonuri de șaten, ca să atenueze blondul auriu și câteva șuvițe de auriu pal printre ele. S-ar putea să trebuiască să îți revizuiești și machiajul, spuse ea dându-și cu părerea. Atât de mult contur de ochi ar fi prea puternic pentru noua ta coafură.

— Crezi? spuse Leonie nesigură. M-am machiat întotdeauna așa. Ochii mei sunt atât de spălăciți fără dermatograf negru și mult rimel.

— Prostii, ai niște ochi foarte frumoși. Nu am mai văzut pe nimeni cu așa niște ochi albaștri, îi spuse Nicky serioasă. Cât timp stai la uscător să îți prindă vopseaua, o să o chem pe una dintre fetele de la salonul de frumusețe de sus, să vină și să te machieze. N-o să-ți vină să crezi când o să termin cu tine. Acum, vrei un ceai sau o cafea?

Emma, care doar se tundea, termină prima.

— Ce părere ai? o întrebă ea agitată pe Leonie, uitându-se în oglindă din toate unghiurile la tunsoarea ei cea nouă.

Șuvițele lungi care îi ascunseseră ochii cu licăriri de chihlimbar fuseseră tunse și, deși Emma nu o lăsase pe coafeză să taie mai mult de doi centimetri din șuvițele cele mai lungi, toată imaginea era diferită. Acum i se vedea fața dulce și răbdătoare și nu mai trebuia să își tot dea la o parte șuvițele din ochi. Părea mai în vârstă fără tunsoarea de școlăriță, deși tot n-ai fi crezut în veci că are treizeci și unu de ani.

— E fantastic! îi spuse Leonie entuziasmată.

Următoarea termină Hannah. Părul ei, odată lung, a fost tăiat până la nivelul umerilor și a devenit mai închis la culoare, cu șuvițe de culoarea scorțișoarei și a ciocolatei, răspândite printre șuvițele ei naturale de șaten închis. Strălucitor și cu volum, se unduia în timp ce mergea, încadrându-i fața elegant. Buzele ei pline străluceau de luciu arămiu, iar ea arăta ca un manechin.

— Fugi de aici, spuse Leonie, simțindu-se foarte urâtă în comparație cu ea, pentru că acum părul ei era aranjat cu o grămadă de fâșii de staniol, care compuneau un soi de podoabă medievală, așezată pe vârful capului.

Culorile cele noi făceau ca ochii migdalați ai lui Hannah să iasă și mai mult în evidență și se potriveau cu pistruii de chihlimbar răspândiți pe obraji.

— Arată bine? întrebă ea, trecându-și degetele prin părul lucios.

— Fantastic, spuse Leonie. Și, dacă te întrebi dacă o să îi placă lui Felix, ar trebui să fie nebun să nu îi placă.

Emma și Hannah stabiliră să se întoarcă într-o oră.

— Dacă părul meu n-o să fie gata până atunci, n-o să mai fiu gata în veci, spuse Leonie posomorâtă.

Fetele plecară, iar Leonie se întoarse la revista ei. Sătulă să se mai uite la oamenii incredibil de

arătoși de la rubrica de știri sociale din *Tatler,* puse mâna pe un *Hello !* șifonat. Și acolo toată lumea arăta fenomenal. Trebuia să existe și o revistă care să se cheme „Săptămânalul Oamenilor Obișnuiți", se gândi Leonie. O revistă cu oameni normali, cu fundurile mari, pori deschiși și haine cumpărate dintr-un lanț de magazine cu două bluze la cincisprezece lire și îmbrăcate pe întuneric.

Se mai înveseli puțin când veni cosmeticiana și se dovedi a fi o fată drăguță, dar rotofeie, cu rochia ei albă care se mula pe formele pline.

— Ah, ai o piele minunată, îi spuse fata pe un accent vioi de Cork. Și ochii tăi sunt superbi. Am tocmai culoarea potrivită pentru tine.

Fusese un șoc să se vadă demachiată de conturul ei gros și de tona de fond de ten. Leonie închise ochii și își spuse că poate oricând să intre în prima toaletă de bar după ce ieșea de la coafor și să își aplice din nou stratul de machiaj obișnuit.

Doar că nu era nevoită să facă asta. Când deschise ochii, fața care o întâmpină părea a unei străine. Se dusese conturul gros și fumuriu și conturul de buze, care îi încercuise gura de când avea douăzeci de ani. Îi luaseră locul un amestec de auriuri și maroniuri. Ochii îi ieșeau în evidență datorită machiajului frumos și a unei linii subțiri care urmărea pleoapa de sus. Rimelul ei negru obișnuit fusese înlocuit de unul maro, consistent, iar gura părea plină datorită nuanței de caramel, dar fără un contur vizibil.

— Vai..., asta a fost tot ce putea să spună.

— O să fie și mai bine când scapi de staniolul din cap, spuse răbdătoare cosmeticiana.

Când dispăru și staniolul, lui Leonie i se păru că avea părul destul de închis.

— E încă ud, îi spuse Nicky consolând-o. Așteaptă să se usuce. N-o să te recunoști. O să arăți superb.

Și așa se și petrecu. După o jumătate de oră de coafat, culoarea aurie ștearsă dispăruse și îi luase locul o coamă de păr ondulat în nuanțe de miere,

auriu pal și maro alună. Leonie îl atinse uluită. Arăta ca o altă versiune a ei însăși, ca și cum ar fi fost sora ei geamănă, mai tânără și mai elegantă. Tot ce îi mai trebuia acum era un dulap de haine de cașmir care să se asorteze, niște bijuterii scumpe, dar discrete și un BMW și ar fi fost o doamnă de succes. Zâmbi către imaginea ei din oglindă.

— Lasă că nu mă vor recunoaște prietenele mele, nu cred că mă vor recunoaște nici copiii mei! glumi ea.

Capitolul şaptesprezece

La petrecerea de Crăciun de la McCormack's a angajaţilor de la Dwyer, Dwyer & James, Hannah a râs şi a zâmbit cel mai mult. A râs în hohote când i-au făcut o surpriză lui Gillian, pentru că ziua ei era imediat după Crăciun: un preot ce făcea striptease. Iar când preotul rămăsese în boxeri, căutând pe altcineva să sărute, Hannah i-a zâmbit obraznic şi şi-a câştigat o îmbrăţişare strânsă. Nimeni dintre cei care îi priveau figura strălucitoare, luminată de veselie, nu şi-ar fi imaginat că pe dinăuntru Hannah se simţea tot atât de împintenată, ca un curcan la o fermă de păsări.

— O, Doamne, ce căutăm aici? o întrebă Donna la zece şi jumătate, trântindu-se pe bancheta de lângă Hannah, după ce stătuseră o jumătate de oră la coadă la toaletă, pentru că barul era plin de băutori petrecăreţi.

— Da, suntem nebune, aprobă Hannah, străduindu-se să îşi facă ochii să strălucească de veselie în timp ce o spunea.

Ar fi mult, mult prea umilitor să admită că Felix o dezamăgise încă o dată.

— Încă mai am de făcut o grămadă de cumpărături de Crăciun şi nu îmi dau seama cum o să mă trezesc mâine la prima oră, să dau un tur pe la magazinele din centru. Ştiu că ar trebui să fiu acasă, în pat, dar am chef să mă distrez.

— E crimă curată să cumperi cadouri în ajunul Crăciunului, recunoscu Donna, mai ales dacă ești mahmur. Din fericire, eu deja am cumpărat tot. Crede-mă, e cu mult mai greu când trebuie să te gândești la copii. Nu poți să lași cadourile lui Moș Crăciun pentru ziua de ajun: e posibil să se termine stocul de ponei Barbie sau mai știu eu ce. Tania ar lua-o razna, dacă Moșul n-ar apărea cu tot ce trebuie.

Hannah dădu din cap în semn de aprobare. Mințise în legătură cu acele cumpărături de Crăciun, deja cumpărase cadouri pentru toți cei dragi. Numai lui Felix nu îi cumpărase încă nimic pentru că voia să îi ia ceva cu adevărat deosebit. Acum nu mai avea nici un sens să se mai apropie de magazine, dar să spună asta ar suna atât de trist și de resemnat.

— Ce planuri ai de Crăciun? întrebă Donna, turnându-și apă tonică în vodcă. Sunt atât de bucuroasă că anul ăsta stau acasă. În fiecare an mergem la mama mea, în Letterkenny. Anul ăsta le-am spus să vină cu toții la noi. Ține cont, o să fie plină casa, dar o să fie distractiv. Am coșmaruri când mă gândesc că va trebui să gătesc pentru zece persoane!

Hannah zâmbi.

— Nu mi te închipui pe tine având coșmaruri în legătură cu ceva atât de simplu, glumi ea.

Donna era unul dintre cei mai organizați oameni pe care îi cunoștea și probabil avea deja toată cina pregătită și congelată, așteptând să fie dezghețată cu o jumătate de oră înainte să înceapă masa.

— Bucătăria mea e atât de mică, nu e tocmai făcută pentru gătitul în cantități industriale, protestă Donna. Dar tu? Rămâi aici, cu minunatul Felix? Sau te duci acasă, în vest?

Preț de o milisecundă, Hannah își examină opțiunile. Ar putea sta acasă, să ia cina de Crăciun singură, să se delecteze cu ce era la televizor și să își întărească spiritul cu vin din belșug. Fără Felix cu care să împartă totul, nu era în stare să gătească fazanul pe care îl cumpărase și ce rost ar avea să mai aranjeze

masa cu lumânări mari, din ceară de albine, cu sclipici strălucitor și panglici roșii aurii răsucite, dacă nu era nimeni să îi admire efortul? Sau ar fi putut face ceea ce înainte i se păruse de neconceput – să se ducă acasă în Connemara, cu coada între picioare. Mama ei încă o mai chema pe Hannah acasă de Crăciun, chiar dacă lipsise în ultimii doi ani. Cu un an în urmă, Hannah îi spusese că lucrează la hotel, an în care Harry o părăsise și îi era rușine de asta. Toată familia ei îl cunoștea pe Harry și, deși nu erau incredibil de impresionați de el, a fi cu el era mai bine decât a fi fără el. Toți cei cu care copilărise erau acum adulți, căsătoriți și cu copii, așadar Crăciunul era un prilej de a-și etala realizările de la treizeci și ceva de ani. De Crăciun, în fața bisericii avea loc un real spectacol public, în care toți localnicii mândri își prezentau soții și copiii. Hannah își îngăduise să viseze la Crăciunuri viitoare, când va apărea cu faimosul Felix Andretti și atunci chiar îi va stârni pe oameni să comenteze. Fusese doar un gând.

Pe la sfârșitul lui noiembrie îi spusese mamei ei că are planuri de sărbători. Ceea ce, la momentul acela, fusese adevărat. Își plănuise o escapadă cât se poate de romantică împreună cu Felix, timp în care să poată face plimbări lungi în după-amiezile înghețate, după dimineți erotice în pat, chicotind despre *Willie Wonka* și uitându-se la reluări ale filmului *Căsuța din prerie*. Nu s-ar fi întâlnit cu nimeni și n-ar fi mers la nici o petrecere: ar fi fost doar ei doi. Liniște totală. Dar Felix pusese capăt acestui plan, spunându-i clar că se ducea la mama lui, în Birmingham. Nu o invitase pe Hannah și nici nu părea să îi fi dat prin cap că poate ea s-ar simți rănită că o lăsa pe dinafară în planurile lui de sărbători.

— Chestii de familie, spusese el curtenitor la telefon, ca și cum asta l-ar fi scutit să se mai gândească la altceva sau la altcineva. Te sun când ajung.

Dar nu o sunase. Lăsată să fiarbă în propria suferință, Hannah se gândise că tocmai intrase în rândul fostelor prietene ale lui Felix; încă una de adăugat la lista de femei care îl urau. Se scurseseră trei zile de la acel ultim telefon, iar ea se retrăsese în sine, deprimată. Nu putea suporta să se gândească la el, să își amintească momentele minunate pe care le-au petrecut împreună. Era atât de dureros, ca și cum ți-ai scoate un dinte fără anestezie. Felix fusese alesul. Era sigură de asta. Dar acum se părea că, în timp ce pentru ea el însemna totul, ea nu era ceea ce s-ar numi jumătatea lui.

Într-o stare mai groaznică decât fusese alte dăți, când plecase Harry, supraviețuia ghidată de rutina cotidiană și încerca să nu se mai întrebe de ce își alegea bărbați care o agățau și apoi o părăseau. Asta era o zonă de nepătruns, de analizat altă dată, poate în alt secol. Hannah nu voia să caute în subconștientul ei și să afle ce era în neregulă cu ea. În schimb voia să se îmbete teribil de tare, iar petrecerea de la birou oferea o oportunitate destul de bună.

Își dădu ochii peste cap când Donna o întrebă ce planuri avea de Crăciun. Pentru moment, planurile ei de Crăciun erau inexistente. Decât dacă...

— Mă tem că mă duc acasă, în vest. Felix e furios pe mine pentru că voia să mergem amândoi la mama lui, dar i-am promis mamei mele anul trecut că anul ăsta o să vin acasă... îi mărturisi Hannah și suspină adânc ca să îi lase Donnei impresia că era greu să fii fiica cea mare și ascultătoare, dar că pur și simplu nu avea altă variantă. Îmi va fi dor de el, dar nu puteam să o dezamăgesc pe mama. Fratele meu, cumnata mea și fiul lor vor fi plecați de Crăciun, așa că părinții mei vor fi singuri. Oricum, o să mă văd cu Felix de Revelion, minți ea.

Cine știe ce planuri avea Felix de Revelion? Probabil să sară cu coarda elastică de pe vreun pod din Australia sau ceva de genul ăsta. Sau poate să petreacă cu fotomodele cu pielea ca mierea, recent

transformate în actriţe şi care îşi doreau să stea pe lângă actori adevăraţi. Orice planuri ar fi avut, nu i le împărtăşise şi lui Hannah.

— Meriţi o medalie! exclamase Donna. Dacă eram eu, cred că farmecele lui Felix ar fi câştigat şi i-aş fi spus sărmanei mele mame că va trebui să supravieţuiască fără mine încă un an, râse Donna. Eşti o femeie dată naibii, Hannah Campbell. Tu chiar te ţii de cuvânt.

— Ştiu, sunt o sfântă.

Hannah îşi goli paharul, cu părere de rău că minţise pe cineva atât de bun şi de amabil ca Donna.

— Îmi voi face curaj să mă duc din nou la bar. Mai vrei unul?

— Du-te, îi spuse Donna. Încă unul şi apoi trimite-mă acasă, te rog!

— Promit, îi zâmbi Hannah.

În mod destul de bizar, plecă aproape veselă, acum că se hotărâse să meargă acasă de Crăciun. Lenevind în suferinţă, de când Felix lansase bomba, cu trei zile în urmă, Hannah nu fusese în stare să manifeste nici un fel de entuziasm în legătură cu nimic. Se simţea în derivă, neancorată de nimic. Dar cu gândul de a se duce acasă în Connemara; se trezise din nou în ea un sentiment de apartenenţă. Nu era o femeie singură, sortită unei existenţe solitare de Lean Cuisines, cu porţii de o persoană de orez cu lapte în timp ce răsfoia ghidul TV. Era Hannah Campbell, o persoană cu familie şi cu rădăcini, chiar dacă nu se vizitau foarte des. Era ca şi cum o povară care o pedepsea îi fusese ridicată de pe umeri, iar ea săltă până la bar, strecurându-se prin mulţimea nerăbdătoare care striga după băutură înainte să se facă ora închiderii.

Doi tipi mişto, în tricouri de rugby, zâmbiră la femeia drăguţă cu ochii sclipitori şi zâmbet provocator. Hannah se schimbase pentru bar într-o bluză de mătase gri metalizat şi o descheiase intenţionat suficient cât abia să se vadă partea de sus a sutienului ei negru de dantelă. Subtil, dar foarte sexy. Faptul că se aranjase o făcuse să se simtă mai bine.

— Ia-o înainte, draga mea, spuse unul dintre tipii în tricou de rugby, lăsându-i un loc în care Hannah să se strecoare pe lângă el și să ajungă mai aproape de bar.

— Mulțumesc, îi spuse ea, privindu-l provocator.

Dacă Felix nu o voia, nu avea nici un motiv se gândească să nu flirteze cu alți bărbați. Avea nevoie să își crească încrederea în sine, se hotărî ea ferm.

— Aș putea să îți iau ceva de băut, îi spuse el entuziasmat.

Hannah îi aruncă o privire răutăcioasă.

— Nu văd de ce nu, îi spuse ea.

— Văd că te distrezi, spuse o voce seacă.

Întoarse capul și văzu figura mare a lui David James, ivindu-se deasupra ei. Încă în costumul de la birou, arăta ciudat în gașca îmbrăcată lejer și foarte veselă din bar. Ochii lui gri erau obosiți și mai ridați ca niciodată, dându-i un aer de polițist șifonat.

— De unde ai apărut? îl întrebă ea, ușor încurcată de faptul că a fost surprinsă flirtând cu străini când se presupunea că era foarte îndrăgostită de Felix.

— Am lucrat până târziu și am venit pentru o jumătate de oră, îi răspunse el, cu privirea sorbindu-i chipul care se îmbujorase, rujul de coral, care i se șterse de pe buzele pline și bluza de mătase cu trei nasturi deschiși.

— Deci, ce bei, draga mea? întrebă domnul Tricou de Rugby.

— Nimic, răspunse David rece. E cu mine.

— Cum vrei, îi spuse ofensat lui Hannah domnul Tricou de Rugby.

Hannah se îmbujoră toată, încurcată și stânjenită.

— Mă gândeam că poate ai nevoie să fii salvată, spuse David direct.

— Nu, nu era nevoie, spuse ea, plecând de la bar.

El o urmă și o prinse de umăr, întorcând-o astfel încât să îl privească.

— Îmi pare rău, Hannah, se scuză el. L-am văzut pe tipul ăla că te ține de vorbă și m-am gândit că te-ar deranja...

— David, sunt sătulă de oameni care se gândesc că știu ce mi-ar plăcea și ce nu, spuse ea serios. Mă duc acasă. Crăciun fericit.

Se întoarse și plecă, oprindu-se doar cât să-și ia haina și să îi facă cu mâna Donnei, care era total uimită. În timp ce se împingea să iasă din bar îi simțea privirea lui David și știa că probabil e rănit de atitudinea ei rece. Dar nu se putu abține. O seară întreagă în care se prefăcuse că e fericită și zâmbise forțat de o durea maxilarul era prea mult de suportat pentru orice femeie. Îi va cere scuze lui David după Crăciun. Se purtase atât de frumos cu ea de când preluase ea întâlnirea Donnei din ziua aceea. Spusese chiar că o va instrui ca agent imobiliar junior, începând din ianuarie, ceea ce era o șansă incredibilă. Hannah știa că ar trebui să fie încântată de șansa asta, dar se simțea deprimată și tristă. Nenorocitul de Felix!

Devreme în dimineața următoare se opri pe la Rathmines suficient de mult cât să își cumpere bunătăți de mâncare, băutură, câteva cadouri de la Dunnes și o sticlă mare de parfum înfiorător de scump pentru mama ei, înainte să plece spre vest. La ora zece, în dimineața de Ajun, drumurile erau aglomerate, dar coloanele de trafic ce aveau să blocheze în curând toate căile principale de ieșire din oraș încă nu se conturaseră.

Blindată cu caramele și cu radioul cântând colinde, Hannah conducea spre vest, fără să ia în seamă ploaia care cădea necontenit și făcea drumul atât de dificil. Se amuză ascultând mai întâi o piesă la radio și apoi un program de mondenități, în care invitații analizau ce se întâmplase la nivel politic în ultimul an. Descoperise că era mai plăcut să asculte o emisiune la radio decât muzică. Era mult prea dureros să asculte muzica pe care o ascultase cu Felix. I se întâmplase același lucru și când se despărțise de Harry. Iubitor de operă, pusese de mult ori discurile

lui favorite cu Maria Callas atunci când făceau dragoste. Chiar și acum Hannah nu putea asculta nici măcar o arie de operă la radio fără să i se pună un nod în gât și să trebuiască să schimbe postul imediat. Sunetele acelea guturale, tragice erau toate mult prea legate în mintea ei de pierdere și suferință; pierderea lui Harry, pierderea lui Felix. Toată viața ei va fi oare un șir de lucruri pierdute?

Patru ore mai târziu, ploua în continuare. Peisajul se schimbase total. Casele erau mai puține și la distanțe mult mai mari între ele, pe drumul care unduia spre Clifden, odată ce trecu de satul Oughterard, care părea desprins din cărțile poștale, cu casele sale în culori pastelate. Casele drăguțe lăsau loc frumuseții triste și gri a munților neprimitori care se iveau din ceață pe partea dreaptă. Dealurile care se succedau erau brăzdate de pereți de piatră, punctate de case mici din loc în loc, în sălbăticie, cu dâre de fum ieșind din hornuri. Simțea mirosul de turbă în aer, mirosul de paie arse care pentru ea va însemna mereu „acasă". Turme de oi pășteau de-a lungul drumului, ignorând traficul de lângă ele, în timp ce mestecau metodic iarba. În stânga se vedea Atlanticul ivindu-se dintre mulțimea de peninsule acoperite de brumă. Doamne, cât de frumos era, dar atât de departe!

Ajunse la Maam's Cross și așteptă să facă la dreapta la intersecție, în timp ce un tractor foarte modern trecu încet pe lângă ea. Șoferul tractorului îi făcu energic cu mâna, însă Hannah nu-i răspunse pentru că nu îl recunoscu. Se mutase în urmă cu doisprezece ani: îi era greu să recunoască oameni cu care fusese colegă de școală, având în vedere că se maturizaseră cu toții, iar acum arătau complet schimbați. Ea, cel puțin, arăta total schimbată, asta era un lucru evident.

Avusese mereu părul lung, prins la spate, pe vremea când era adolescentă, iar vestimentația ei zilnică fusese reprezentată de jachete lălâi și blugi. Acum avea părul până la umeri și lăsat liber, alunecându-i

ușor în jurul feței. Renunțase la hainele largi și fără formă pe care le purta de obicei, ca să îi ascundă silueta curbată, în favoarea hainelor clasice, pe corp.

Garderoba ei pentru Felix – o selecție de haine mai mult de petrecere, pe care el o ajutase să le cumpere – era cu totul altă poveste. Nici prin cap nu i-ar fi trecut să o poarte pe vreuna dintre ele aici. Mamei ei i s-ar fi făcut rău, ca să nu mai pomenim de reacțiile celorlalți. Cu cincisprezece ani în urmă, oricine ar fi fost suficient de prost încât să poarte o fustă mini prin preajma barului lui Macky s-ar fi pomenit cu diverse remarci. Strigau la ele „Hei tu, treci încoace!" sau „Stricată nerușinată!". Dacă făceai asta o dată, nu mai făceai sigur a doua oară. Hannah se îndoia că tinerii localnici s-ar fi schimbat între timp. Și nici cei mai în vârstă, dacă tot veni vorba.

După încă douăzeci de minute pe drumuri lăturalnice, ajunse la „poarta" care îi era atât de familiară. De când își amintea Hannah, acolo nu fuseseră porți: doar stâlpii mari de piatră, cu balamalele încă prinse, înnegrite de rugină veche de când lumea. Tatăl ei promisese ani de zile că va lua porți, dar, ca și majoritatea promisiunilor lui, nu și-o îndeplinise. Hannah se zdruncină pe drumul pietruit și se temu pentru suspensiile de la mașină.

Casa familiei Campbell, ca multe case dintre cele mai frumoase și mai îndepărtate părți ale lumii, era la o jumătate de milă de drumul principal. Micul Fiesta se zdruncină de-a lungul drumului, pe lângă liziera de pini pe care bunicul ei îi plantase cu treizeci și cinci de ani în urmă, până când luă un viraj și văzu casa. Nu era impunătoare. La origine o clădire cu un singur nivel, cu două ferestre de fiecare parte a ușii de la intrare, casa fusese extinsă de-a lungul anilor în care familia Campbell locuise în ea. Acum fațada de un alb spălăcit era mai înaltă în partea dreaptă, cu o încăpere cu tavanul drept, în care erau baia și o parte din bucătărie. Un străin s-ar fi întrebat cum de primiseră autorizația de

construcție pentru o baie care dădea în bucătărie, dar pe vremea când bunicul lui Hannah construise această aripă nouă a casei, nu îi trecuse prin minte să ia o autorizație de construcție.

Dincolo de casă erau acareturile : o poiată pentru porci care acum era folosită ca șopron bun la toate și câteva clădiri mici și hodorogite în care stăteau pe vremuri găinile și gâștele. De ani de zile mama lui Hannah nu se mai omorâse cu găinile. Era un coșmar să curețe după ele și mereu le mâncau vulpile. Găinile fuseseră animalele de casă ale lui Hannah pe vremea când era copil ; cotcodăcind curioase și lăsându-și într-o parte capetele cu pene roșcate când ea le răspundea, cele vreo douăzeci de Rhode Island Reds erau o companie mult mai plăcută decât restul familiei.

Trecuseră șase luni de când nu mai fusese acasă, dar nimic nu părea să se fi schimbat. Rezervorul de apă tot se cojea în colțul casei, bucățile albe de vopsea dezlipindu-se de pe el ca niște fire de mătreață. Petecul de grădină era mai sterp ca niciodată, dar vechiul Ford al familiei nu era parcat unde îl abandonase întotdeauna tatăl ei, cu o baltă mare în dreptul ușii pasagerului, astfel încât cel care coboară de pe partea aceea să se ude leoarcă. Doamne. Nu-și închipuise că se va întâlni cu el chiar acum. Dacă mașina nu era acolo, însemna că ieșise la băut, în loc să se refacă după excesele din ziua precedentă.

Hannah văzu cum perdelele de la bucătărie se dau la o parte în timp ce ea parca. Nici nu apucase să deschidă ușa de la mașină că mama ei deja era pe verandă.

— Asta chiar e o surpriză, spuse Anna Campbell, cu un zâmbet ușor pe fața ei istovită. Sper că ți-ai adus sacul de dormit. A venit și Mary cu copiii.

Hannah o ciupi ușor de obraz. Marry era verișoara lui Hannah și se întrebă în treacăt de ce venise Mary până acolo de Crăciun. Mama ei arăta foarte obosită. Dar, pe de altă parte, Anna arăta obosită de ani de zile. Mama și fiica semănau. Amândouă

aveau aceeași față ovală, aceeași ochi de culoarea caramelelor și același păr șaten care se ondula rebel și se încăpățâna să fie aranjat cu uscătorul de păr sau cu fixativ.

Dar, în timp ce figura plină, cu pomeți înalți a lui Hannah avea o lumină interioară, iar gura ei frumoasă și bogată se arcuia deseori într-un zâmbet, figura mamei ei era obosită și trecută. Structura oaselor i se vedea clar pe sub pielea subțire.

Anna Campbell nu se machia, își dădea poate doar cu puțin ruj, atunci când ieșea, iar ochii ei erau puternici sub sprâncenele niciodată pensate. Era slabă, de la o viață întreagă în care muncise din greu să își întrețină familia și de la țigările fără de care nu putea trăi. Faptul că Anna era numai piele și os nu avea nici o legătură cu vreun plan de exerciții născocit de Jane Fonda. Viața ei de zi cu zi era un imn închinat muncii și nicotinei. Hannah știa că mama ei trebuia să meargă pe jos de cele mai multe ori până la magazinul lui McGurk din vârful dealului, pentru că tatăl ei luase mașina și ajunsese pe undeva dormind beat pe locurile din spate, lăsând familia de izbeliște și fără nici o idee despre unde era. Dar ei se obișnuiseră cu asta. Să țină casa cea veche în ordine și curățenie și fără umezeală era o treabă pentru mai mult de o persoană, iar anii în care ea făcuse asta de una singură își spuseseră cuvântul.

Azi, într-o salopetă veche albastră și o bluză albastră cu imprimeuri șterse pe sub o jachetă verde tricotată, Anna părea mai bătrână decât cei șaizeci și doi de ani ai ei.

— Dă-mi bagajele, spuse ea, aplecându-se în mașină și ridicând fără efort valiza lui Hannah cu brațele ei puternice. Mary a zis că are nevoie de un loc unde să poată sta câteva nopți, ea și copii. N-a vrut să îmi spună de ce, dar Jackie și-a pierdut slujba la fabrică și pun pariu că își varsă nervii pe ea, urlând și făcând tot timpul scandal. A zis că trebuia să scape și n-am vrut să o iau la întrebări.

— Și a venit tocmai aici? voise Hannah să întrebe neîncrezătoare.

Crăciunul într-o casă veche și plină de igrasie, în mijlocul pustietății, cu un bețiv nenorocit nu era tocmai locul ideal pentru o femeie și doi copii mici, și totuși, poate că era mai bine decât să își petreacă sărbătorile cu soțul ei, Jackie, despre care Hannah era de părere că era dovada vie a verigii lipsă între oameni și maimuțe. Știa că Mary Wynne, nepoata mamei ei, care locuia într-o casă drăguță, fără etaj, în afara orașului Galaway, nu avea unde altundeva să se ducă cu cei doi copii mici. Părinții ei muriseră, iar fratele ei locuia în Marea Britanie.

— Cu ce au ajuns aici? întrebă Hannah, săpând după restul de bagaje de prin mașină.

— A adus-o cineva. Zice că o să îl părăsească. Era și cazul. Omul ăla nu e în stare să își țină o slujbă mai mult de șase luni fără să fie dat afară. Tocmai fusese promovat, dar a trebuit să strice el totul. E un *amadán*, spuse ea, folosind cuvântul galic pentru „prost".

Hannah nu spuse nimic. I se părea absolut ireal uneori că mama ei era omul de nădejde din punct de vedere emoțional pentru prietenele și rudele ei, sfătuindu-le cu înțelepciune în relația cu soții lor, când propriul ei soț era un alcoolic notoriu care de ani de zile nu mai câștigase un sfanț. Hannah era ușurată că, deși era dependent de băutură, Willie Campbell o lovise o singură dată pe soția lui, într-un incident pe care nu l-au uitat niciodată. S-a apărat spunând că de vină a fost whisky-ul irlandez prost, când Anna ajunsese în spital ca să îi pună brațul în ghips. Hannah știa foarte bine că mama ei l-ar fi dat afară fără să clipească dacă ar fi fost violent. Era păcat că nu era agresiv când era beat. Măcar așa l-ar fi părăsit.

Jackie Wynne sigur nu era violent însă lui Hannah i se părea că era deosebit de enervant. Cât despre pasiunea lui pentru fotbal, ar fi înnebunit pe orice

om întreg la minte. Dacă echipa lui pierdea un meci, el era de neconsolat. Hannah își zisese de mult că dacă ar fi fost căsătorită cu el, ar fi plecat cu mulți ani în urmă. Nu putea suferi să nu se poată baza pe cineva.

— Marry o ține una și bună că o să reînceapă și ea să lucreze. Nu știu cum se va descurca cu copiii.

Anna oftă. Nu-i spune nimic.

— E atât de jenată de Jackie și, mă rog, știi bine că te-a admirat întotdeauna și a crezut că tu ți-ai făcut o carieră. O să se simtă foarte prost să știe că ai aflat că a trebuit să plece de Crăciun. Dacă ai citi așa ceva în ziar, nu ți-ar veni să crezi.

— Normal că n-o să zic nimic, spuse Hannah, gândindu-se că, dacă Mary ar ști exact cât de bine își aranjase Hannah viața, nu s-ar mai fi simțit câtuși de puțin jenată de propriile necazuri.

Erau de aceeași vârstă, dar nu fuseseră niciodată apropiate. Cel puțin, Mary avea doi copii pe care îi adora din căsnicia aceea groaznică. Tot ce avea Hannah ca dovadă a celor treizeci și șapte de ani ai ei pe pământ era un șir de relații eșuate și un cinism care se dezvolta din ce în ce mai repede. Ah da, și un șef nemulțumit pentru că fusese nepoliticoasă cu el cu o seară în urmă. Hannah încă se simțea vinovată în legătură cu sărmanul David.

Era totuși un avantaj în faptul că Mary era acolo: nu va fi nimeni prea interesat de detalii în legătură cu planurile de Crăciun pe care Hannah și le schimbase atât de repede, când puteau vorbi despre cât de nenorocit era Jackie și despre ce fel de avocat îi trebuia lui Mary ca să îi ia toți banii pe care nu îi avea.

Bucătăria enormă era sufletul casei familiei Campbell. Annei încă îi plăceau imprimeurile florale, iar pereții și fotoliile enorme erau toate acoperite cu o varietate de modele rozalii, pereții albaștri și galbeni, fotoliile roz cu auriu și inundate de pernuțe. Pentru că mama ei era o mare iubitoare de plante, toate suprafețele posibile erau pline de ghivece cu flori.

Totul era foarte drăguț pentru o casă care de afară părea atât de rece și de lipsită de confort. Hannah își dăduse de mult seama că mama ei avea nevoie de cuibul ei de flori ca să o ajute să se descurce cu restul vieții ei, care era ceva mai mult decât puțin întunecat.

Casa era primitoare și caldă după fiorul rece al Atlanticului. Mary stătea încovrigată pe un fotoliu lângă cuptorul mare și crem care încălzea toată casa, prefăcându-se că citește o revistă. Buzele începură să îi tremure când o văzu pe Hannah, care se duse la ea și o îmbrățișă.

— Hannah, ți-a spus mama ta? spuse Mary tremurând, în timp ce ochii albaștri și mari de copil i se umplură de lacrimi.

— Puțin, minți Hannah, așezându-se pe marginea scaunului, bucuroasă să vadă că nefericirea nu o urâțise pe Mary.

Era încă foarte atrăgătoare, cu părul ei șaten, scurt și ondulat, cu obrajii roz și cu pistrui, cu ochii mari, înconjurați de genele lungi, încărcate de rimel.

Două fetițe mici care erau copia fidelă a mamei lor intrară furtunos în cameră din dormitorul pentru oaspeți, îmbrăcate în haine de oameni mari care atârnau șleampăt în urma lor. Cea mai mică, probabil pe la vreo patru ani, se gândi Hannah, era machiată cu un fard albastru și se dăduse cu un ruj strălucitor pe toată gurița ei ca un boboc de trandafir.

— Ia uite, mami! strigă ea veselă. O să mă duc la dans.

Se învârti și aproape căzu, împiedicându-se în hainele care atârnau în urma ei.

— Și eu, spuse cea mai mare, despre care Hannah își amintea că avea aproape șase ani și care purta vechea pălărie de nunți și de înmormântări a Annei, cu penele gri uzate atârnând în jos, în loc să stea țepene în sus, așa cum stătuseră cu douăzeci de ani în urmă, când fusese cumpărată.

— Courtney și Krystle, v-o amintiți pe mătușa Hannah? spuse Mary.

Orice se întâmplase acasă, nu părea să fi lăsat vreo impresie de durată asupra celor doi copii, își zise ea mai târziu, după ce se jucaseră ore în șir probând haine și apoi citiseră povești o jumătate de oră, dintr-o carte mare, albastră, de basme. O îndrăgiră pe Hannah și se certau care să stea la ea în brațe, în fața focului, în timp ce le citea despre aventurile Cenușăresei și despre cum s-a măritat ea cu prințul, dar și-a luat și o slujbă minunată, doar ca să poată rămâne independentă. Hannah era convinsă că poveștile ei trebuiau să aibă o întorsătură realistă, modernă.

— Te descurci de minune cu copiii, îi spuse Mary cu afecțiune.

Părea mult mai veselă după încă o cană de ceai și o felie de tartă cu fructe făcută de Anna.

Hannah îi zâmbi.

— Nu mi-a mai spus nimeni niciodată asta.

Până la șapte, cele două fete adormiră repede în cele din urmă în patul Annei, iar Hannah se simțea epuizată. Drumul de la Dublin încoace și joaca cu doi copii plini de energie o epuizaseră. Dar Mary nu părea deloc obosită. Și nici prea afectată emoțional, dacă tot veni vorba.

— Ne ducem până la bar să bem repede ceva? o întrebă ea pe Hannah.

— Și fetele? întrebă Hannah surprinsă.

— Am eu grijă de ele, spuse Anna. În viața mea nu am pus piciorul în barul ăla și nu am de gând să încep acum. O să scot patul pliant pentru fete, în dormitorul liber. Putem să le mutăm mai târziu din patul meu. Nu am aerisit patul din vechea ta cameră, Hannah, așa că o să aerisesc acum. Voi două mergeți și simțiți-vă bine o oră.

Hannah dădu din umeri. Era evident că Mary voia să îi spună toate detaliile înfiorătoare ale despărțirii de Jackie. Dar ea se simțea mult prea obosită de la condus ca să mai scoată mașina și, în plus, cu legile atât de aspre privind condusul în stare de ebrietate, n-ar fi putut să bea nici măcar un pahar dacă lua mașina.

— Hai să mergem pe jos, spuse ea. E doar o milă până acolo și nici nu mai plouă.

Își puse o pereche de cizme vechi și fără toc ale mamei ei și, cu o pelerină pe deasupra, pentru orice eventualitate, o porniră pe drum în sus.

— Bănuiesc că o să fie aglomerat la bar, spuse Mary, părând deosebit de entuziasmată pentru cineva care teoretic fugea de nefericire.

Își mai dădu un strat de rimel, iar buzele îi luceau de ruj roșu strălucitor.

— Întotdeauna e așa în Ajunul Crăciunului, zâmbi Hannah. Ai putea să juri că de Crăciun nu vor mai bea absolut nimic la cum o iau razna în seara asta.

Hannah a fost primită la bar cu încântare, ceea ce era foarte bine, pentru că altfel nu ar fi găsit nicicum un loc în sala aglomerată. Au refuzat toate propunerile amabile de a li se lua ceva de băut și își comandară singure, Mary hotărându-se că trebuie să meargă la toaletă înainte să le vină paharele de Guiness. Hannah bea foarte rar bere brună, dar revenirea acasă îi făcea poftă de gustul dulce amărui.

— Vin imediat, spuse Mary veselă, strecurându-se prin mulțime.

În colțul de lângă foc începea un episod nostim. Mai mulți oameni împingeau în față un bărbat mai în vârstă și îi strigau să dea jos vioara de la locul ei de pe perete și să cânte.

— Nu-mi vine în minte nici o notă, spuse bătrânul cu drăgălășenie în timp ce luă vioara și începu să cânte cu dibăcie o melodie vioaie care te făcea să bați din picior.

Tot barul izbucni în hohote de râs, iar câțiva dintre cei mai voioși începură să danseze în mijlocul camerei, reușind în mod incredibil să nu dea unii peste alții, deși erau cu toții foarte beți.

Hannah se lăsă pe spate în scaunul ei și bătu ritmul din picior, uitându-se după Mary. O observă cu surprindere pe verișoara ei apărând nu de la baie, ci din partea stângă a barului, unde se afla

telefonul. Figura rozalie a lui Mary strălucea în timp ce își făcea loc către Hannah.

— De ce n-ai folosit telefonul de acasă? o întrebă Hannah nedumerită.

Mary se făcu roșie ca focul.

— Nu mi s-a părut că ar trebui să folosesc telefonul mătușii Anna, spuse ea rușinată.

— De ce? Nu te întorci la Jackie, nu?

Mary dădu din cap cu vinovăție.

— Promiți că n-o să spui? o rugă ea.

— N-o să spun.

— Nu din cauza lui Jackie am plecat. Sunt îndrăgostită de cineva, iar Jackie a aflat.

— Poftim?

— Ai promis că n-o să spui la nimeni.

— N-o să spun, îi zise Hannah. Acum povestește-mi.

Vedea cum verișoarei ei îi sclipesc ochii ca două lumânări în noaptea neagră, în timp ce îi spunea povestea frumosului instructor de fitness, pe care îl cunoscuse într-o zi la o ședință cu părinții.

— Jackie mă lăsa întotdeauna pe mine să merg la întâlnirile alea, protestă Mary. Dacă Krystle ar fi fost băiat, poți să fii sigură că ar fi fost și el acolo, încercând să îl bage în echipa de fotbal înainte să facă zece ani, dar pe Jackie nu îl interesează fetele. Ei bine, Louis, îi pronunță ea numele reverențios, el e altceva. Soția lui e puțin ciudată. De aceea venise la ședință fără ea. Lucrează tot timpul lăsat de la Dumnezeu, iar el trebuie să aibă grijă de fetițe cât timp ea e plecată. Cea mai mare e cu un an mai mică decât Krystle. Și de acolo lucrurile pur și simplu au mers de la sine.

— De cât timp vă vedeți? întrebă Hannah.

— De șase luni. O va părăsi pentru mine, dar Jackie a aflat ieri și a ieșit scandal.

— Înțeleg de ce, spuse Hannah cu blândețe. Dar de ce nu i-ai spus mamei ce s-a întâmplat? Nu e corect să o lași așa, în necunoștință de cauză. Ar putea să apară Jackie, știi, urlând de furie, iar mama va fi foarte furioasă când va afla că ai mințit-o.

— Nu am mințit-o.

— Bine, spuse Hannah, minciună prin omisiune.

Mary se încruntă.

— Nu am putut să îi spun pentru că tu ești fiica perfectă. Vorbește mereu despre tine și despre cum te descurci. Acum ai nu știu ce prieten faimos și nu puteam să îi spun pur și simplu că sunt încurcată cu bărbatul ăsta și că soțul meu a aflat, înțelegi?

— Dacă află, o să îți dorești să îi fi spus.

Hannah era uimită. Închipuie-ți, mama ei să spună tuturor că era fiica perfectă. Hannah crezuse că pe mama ei nu prea o interesa viața ei. Așa stătuseră lucrurile pe vremea când ea creștea. În fond, Stuart, fratele mai mare al lui Hannah, fusese cel de care se ocupase Anna dintotdeauna.

Stuart nu trebuia decât să ia niște note rezonabile la examene pentru ca Anna să sărbătorească făcându-i o prăjitură specială; când anunțase că se căsătorește, după ce prietena lui, Pam, rămăsese gravidă, ai fi zis că i s-a decernat premiul Nobel pentru Biologie, nu că a dat-o în bară în cele mai elementare cunoștințe de biologie. Anna înnebunise încercând să își cumpere ținuta perfectă pentru nuntă și croșetase haine de bebeluși cât să ajungă pentru cvadrupli. Și acum, iat-o pe Mary, spunându-i că Anna vorbea despre ea cu admirație. Era greu de crezut.

— Presupun că m-ai sfătui să renunț la el și să mă întorc la Jackie, ca o soție cuminte, adăugă Mary ascuțit.

Hannah râse.

— Ești nebună? o întrebă ea. Nu depinde de mine să te sfătuiesc, Mary, și nici nu sunt genul de femeie care crede că răspunsul la orice întrebare este un bărbat. Ești femeie în toată firea. Doar ai grijă de tine și de fete. Nu te baza prea mult pe nici un bărbat, asta e tot ce-ți spun eu.

— Credeam că ești îndrăgostită, observă verișoara ei. Nu vorbești ca și cum ai fi.

Luând o gură de Guinness, Hannah stătu o clipă înainte să îi răspundă. Nu voia să discute despre

viața ei, iar să spună că toți bărbații erau niște nenorociți care mințeau și înșelau ar fi putut să îi dea lui Mary un indiciu că nu era chiar totul roz în viața lui Hannah Campbell.

— Bărbații sunt în regulă, spuse ea. Țin foarte mult la ei, dar nu sunt îndrăgostită în momentul ăsta.

Se aștepta să îi crească nasul în orice clipă, ca lui Pinocchio.

— Am o relație cu cineva, atâta tot.

— Dragostea adevărată e minunată, spuse Mary, cu ochii licărindu-i din nou. Tu ai fost îndrăgostită de tipul ăla, Harry, nu? Ce n-a mers bine cu voi?

— Am avut încredere în el, spuse Hannah sec. Nu face aceeași greșeală, Mary. De dragul tău și al fetelor.

Prima zi de Crăciun a fost geroasă și uscată, cu un soare palid ce arunca o lumină transparentă în fața casei. Tatăl ei încă tot nu apăruse. Hannah nu întrebă unde era. Își putea imagina. Dormea pe scaunele din spate de la mașină după un butoi de bere, încă pe jumătate beat. Până pe la zece și jumătate, fetele erau deja obosite de desfăcut cadourile de la Moșul și se urcară amândouă în mașina lui Hannah, să meargă la biserică, la slujba de Crăciun. Hannah, care nu mai fusese la biserică de o grămadă de vreme, se tot ridica atunci când nu trebuia și se așeza când ar fi trebuit să îngenuncheze, primind priviri dezaprobatoare de la Krystle.

— Ai greșit, îi șuieră ea lui Hannah cu inocența copilului care se pregătea pentru sfânta comuniune.

— Îmi pare rău, spuse Hannah răbdătoare, ținând mâna micuță a lui Courtney și încercând să nu râdă de expresia severă a lui Krystle.

Courtney se îndrăgostise de Hannah și insistase să stea lângă mătușa ei, ținând în brațe cu cealaltă mânuță durdulie păpușa ei cea nouă, care plângea și dormea. Din când în când, îi dădea păpușa lui Hannah și se așeza, cu degetul mare între buzele ei trandafirii, sprijinindu-se de noua ei prietenă, în mod evident încântată. Era plăcut să stea acolo, se gândi Hannah,

simțind trupul mic al lui Courtney lipindu-se de ea și privind la toată lumea.

Se simțea oarecum vinovată pentru că nu mai fusese de atâta vreme la biserică. Religia nu păruse importantă în viața ei și totuși azi, cu Anna, Mary și copiii lângă ea și cu oamenii care munceau din greu, lângă care crescuse, uniți în slava lui Dumnezeu, se simțea ca și cum ceva îi lipsise. Era ceea ce Leonie numea un submarin catolic – ieșeau la suprafață numai când aveau probleme. Ar putea fi plăcut să meargă mai des, se gândi ea.

Fordul vechi era parcat în fața casei când Hannah reveni acasă. Se întorsese.

— Nu te lua de tatăl tău, Hannah, o avertiză mama ei pe o voce joasă, astfel încât Mary să nu o audă. Nu vreau scandal. E ziua Domnului, așa că hai să ne prefacem că suntem o familie normală.

Pe vremuri, Hannah s-ar fi certat cu mama ei numai dacă ar fi îndrăznit să îi spună așa ceva. „E atât de rău pentru că nimeni nu îi zice niciodată nimic", i-ar fi zis ea. Dacă nu ar scăpa atât de ușor cu faptul că își cheltuiește pe băutură și ultimul ban pe care îl câștigă, am fi cu toții mult mai fericiți.

Dar asta era o altă Hannah. Cea de acum nu avea chef de o ceartă azi, voia pace și bunăvoință pentru toți oamenii, iar dacă asta însemna să își pregătească un zâmbet rece pentru tatăl ei, atunci o va face.

Copiii intrară în casă în viteză și se opriră speriați când îl văzură pe Willie Campbell trântit în fotoliul de lângă foc. Gras pe cât era soția sa de slabă, era o figură aproape comică, cu jacheta lui tocită de lână și o cămașă care probabil că fusese albă când o luase pe el, dar care acum era pătată de bere. Încă mai avea un păr negru bogat, dar începuse să încărunțească, devenind la fel de gri ca și ochii care îi rătăceau asupra musafirilor. Avea vina și remușcările întipărite pe față.

— Mary, spuse el vorbind puțin neclar. Bine v-am găsit. Și micuța Hannah. Îi dai un pupic bătrânului tău tată?

Hannah se uită spre ființa fără speranță din fața ei și se întrebă de ce îl transformase într-un asemenea căpcăun în mintea ei. Nu era rău, își dădu ea seama. Doar laș. Laș și bețiv. Nu era vina lui că o făcuse să nu aibă toată viața încredere în bărbați. Cu siguranță nu era vina lui că era atât de neajutorată cu bărbații și că îi tot alegea pe cei care o dezamăgeau, la fel cum o făcuse și el toată viața.

— Bună, tată, spuse ea, fără să facă vreun gest de a-l îmbrățișa. Nu ne-am mai văzut de mult. Crăciun fericit.

— Crăciun fericit, unchiule Willie, spuse Mary, trăgându-le pe cele două fete către unchiul lor.

Ea îl îmbrățișă, dar ele nu prea aveau tragere de inimă să facă același lucru.

— Haideți, fetelor, spuse Anna ferm, luându-le de mână și ducându-le de acolo. Hai să mergem la voi în dormitor și să ne scoatem hainele astea. Willie, îi spuse ea soțului ei, du-te, spală-te și schimbă-ți hainele. E ziua de Crăciun și ți-ar prinde bine o cămașă curată. Dacă vrei să te odihnești puțin, te trezim noi la cină.

Nimic nu se schimbase, se gândi Hannah. Mama ei se purta ca de obicei, lăsându-i câte o portiță de scăpare tatălui ei cu mesajele codate obișnuite, mesaje care îi spuneau că putea să doarmă ca să își revină din mahmureală și că va fi bine-venit la masă când va fi curat și treaz. Era felul ei de a nu vedea și de a nu auzi nimic rău. Pe vremea când era copil, Hannah se înfuria pe atitudinea asta, ceea ce ea vedea ca o acceptare oarbă a alcoolismului lui din partea mamei sale. „Nu-i mai inventa scuze. Pleacă, scapă! Sau fă-l pe el să plece!" voise ea să urle de frustrare. Dar mama ei nu voia. Căsnicia ei era tot ce avea și fusese crescută să accepte ceea ce îi oferea viața.

Poate că era de vină faptul că plecase de acasă de atât de mult timp sau poate din cauză că și ea se schimbase, însă Hannah nu mai simțea nevoia să se mai certe, cu nici unul dintre ei.

— Îți fac o cană de ceai să o iei cu tine în pat, tată, fusese tot ce spusese de data asta.

Tatăl ei o privi cu recunoștință.

— Mulțumesc, iubita mea.

Când își târâse picioarele spre dormitorul pe care îl împărțea cu mama ei, Hannah scoase un suspin de ușurare. Se simțea de parcă trecuse un fel de test. Nu un test al lui, ci un test pe care și-l impusese ea singură. Să accepți în viață cine erai însemna să îți accepți părinții pentru ceea ce erau. Ea aproape că reușise.

Luară cina la cinci și se simțiră foarte bine datorită celor două fetițe. Era o adevărată provocare să o facă pe Courtney să mănânce orice era de culoare verde, iar misiunea aceasta îi fusese încredințată lui Hannah.

— Nu vreau ! spunea Courtney nerăbdătoare, aruncând furculița ei cu Winnie the Pooh peste masă cu o forță incredibilă, atunci când i se oferea o bucățică de broccoli.

— Nici eu, declară Krystle.

— Mă surprindeți, fetelor, observă Willie, să nu vă mâncați cina când știți că vă privește Moșul.

Vorbise foarte puțin în timpul mesei, pomenind în treacăt că totul era minunat și mâncând cu mare poftă.

— Ne-am primit deja cadourile, spuse Krystle mulțumită de sine.

Willie ridică din sprâncene.

— Dar poate oricând să le ia înapoi, nu-i așa, Mary?

După această discuție, broccoliul a fost mâncat cu mare zel. Nimeni nu manifestă mai multă uimire decât Hannah pentru faptul că tatăl ei își bătuse capul să se implice în vreun fel în privința copiilor. Nu prea fusese niciodată de mare folos cu copiii, nu-i așa? Încercă să își aducă aminte și cumva o imagine difuză îi veni în minte, de când era mică și îi plăcea atât de mult să i se așeze pe genunchi și să îl asculte spunându-i povești. Avusese un fotoliu mare, de culoare ruginie, iar ea obișnuia să se urce

în el când el nu era acasă, pentru că îi era dor de el. Trebui să simuleze că strănută ca să ascundă ochii care i se umpluseră de lacrimi.

— Hannah, sper că nu te ia răceala, nu? întrebă mama ei.

— Nu, mama, nu.

În casă nu era niciodată alcool, dar tatăl ei tot părea ameţit în seara aceea, deşi Hannah nu îl văzuse nici un moment cu ceva de băut în mână. Probabil că avea pe undeva ascunsă. În ziua următoare plecă pe la prânz şi nu se mai întoarse. Cele trei femei petrecură o zi minunată jucându-se cu copiii, vorbind şi mergând la o plimbare lungă pe munte, înainte de a se întoarce acasă la lăsarea serii, ca să îşi facă nişte căni aburinde de ceai şi să îşi odihnească în faţa focului picioarele care le dureau de atâta mers.

În noaptea aceea, Hannah se trezi la două şi jumătate auzind pe cineva la uşa din faţă. La auzul tatălui ei băgând cheia în uşă se cutremură ca şi cum ar fi fost copil din nou. Nu puteai şti niciodată în ce toană putea să fie: vesel şi chicotind sau în vreo pasă mohorâtă şi ursuză, când dădea vina pe toată lumea în afară de el însuşi pentru faptul că nu avea nici o slujbă şi nici un viitor.

— Şi cu noi cum rămâne? Noi suntem viitorul tău şi nu ai grijă de noi şi de mama, voise Hannah întotdeauna să îi strige în faţă. Nu-ţi mai tot plânge de milă şi fă ceva.

Ura felul în care îşi irosea viaţa într-un abur de alcool.

Temându-se că va face zgomot şi va trezi copiii, Hannah se ridică în linişte din pat şi se duse la bucătărie. Îl găsi stând pe podea, încercând să îşi scoată pantofii şi şosetele fără să facă zgomot.

— Hannah, şopti el trist, ai putea, te rog, să îmi faci o cană cu ceai? Mor de poftă. O să mă scape de mahmureala de dimineaţă.

Arăta ridicol şi inofensiv stând acolo pe podea, faţa lui mare zâmbind şi cu picioarele depărtate, ca

un copil cu jucăriile, în timp ce se chinuia să își dezlege pantofii. Nu era tocmai un model de urmat, se gândi ea obosită, punând încă un mănunchi de paie pe foc și pornind ceainicul electric. Dar era tatăl ei, nu încarnarea diavolului.

— Așază-te pe scaun și îți dezleg eu șireturile, îi porunci ea. Și fă liniște.

— Da, Hannah, spuse el ascultător. Întotdeauna ai fost ca mama ta, o femeie extraordinară care se ocupă de tot.

În dimineața următoare, își puse valiza în portbagajul mașinii simțindu-se o persoană diferită față de femeia înțepată care sosise cu trei zile în urmă. Traiul în adevărata viață din vestul Irlandei avea mereu efectul ăsta asupra ei. Cumva îi repunea lumea pe axă, făcea problemele să pară diferite atunci când se schimba scenariul.

Mama ei stătea lângă ea în dimineața cețoasă, cu brațele pline de pachete de forme ciudate și de borcane învelite în ziare.

— Ai gem de rubarbă – patru borcane – și niște ouă de casă de la Doyles, de mai sus. Ți-am pus și o bucată de pâine neagră și niște șuncă de ieri pentru că nu o termină nimeni și aici se irosește. Mary va pleca mâine.

— Unde se duce? întrebă Hannah, aranjând cu grijă pachetele în portbagaj.

— La bărbatul visurilor ei, fără îndoială.

Hannah se îndreptă de spate, surprinsă.

— Deci ți-a spus. Credeam că o să fii furioasă pe ea.

Mama ei dădu din umeri.

— Nu are nici un sens. Ce nu se poate vindeca, trebuie să suporți. O știai pe asta?

— Continui să mă uimești, mamă, îi spuse Hannah în cele din urmă. Tocmai când am impresia că știu cum o să reacționezi, tu faci altceva.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să îi spui lui Mary că mi-am construit o carieră și că ești mândră de mine..., păli vocea lui Hannah.

Îi părea rău că deschisese acum subiectul acesta. Voise să o întrebe pe mama ei tot timpul celor trei zile de vacanță despre ceea ce îi spusese Mary și acum că o făcuse, regreta.

— Nu credeai că sunt mândră de tine? o întrebă Anna sever. Atunci când ai plecat din locul ăsta și ți-ai construit o altă viață? Ce mi-ar fi plăcut să fi făcut și eu asta, dacă aș fi putut! Sigur că sunt mândră de tine, dar tu n-ai văzut asta niciodată.

— Ai fost mereu atât de dură cu mine, protestă Hannah. Stuart era băiatul tău de aur.

Mama ei pufni.

— Băieții vor fi mereu băieți de aur pentru că ei au tot ce vor. Sunt bărbați și obțin ce vor în viață. Dacă o femeie obține ce își dorește, e privită ca o babăciune severă care n-a reușit să își ia un bărbat. Stuart nu a avut nevoie de ajutor, tu ai avut. N-am vrut să devii moale. Te-am tratat dur ca să devii dură, ca să nu treci prin ce am trecut eu, îi explică Anna.

— Ah.

Rămaseră acolo pentru o clipă. Anna nu fusese niciodată o femeie afectuoasă; nu era în felul ei de a fi să ia oamenii în brațe doar de dragul de a o face. Azi Hannah se hotărî să ignore asta. Îmbrățișă strâns silueta rigidă a mamei ei. Anna Campbell se relaxă și rămase acolo cel puțin un minut înainte să se tragă la o parte.

— Ai face bine să pleci, îi spuse ea morocănoasă. O să fie toată lumea pe drum azi, întorcându-se acasă, așa că ar trebui să pleci acum.

— Mă duc, spuse Hannah zâmbind. Să mă suni, da?

— Nu ești niciodată acasă! spuse mama ei. Mereu umbli pe afară hoinărind. Asta e fata mea.

Drumul înapoi spre casă nu a fost mai scurt, dar a trecut repede. Hannah conduse cu inima ușoară.

Încercările și suferințele săptămânilor trecute se evaporaseră, iar ea se simțea plină de energie, ca și cum ar fi renăscut. Și ce dacă Felix avea o problemă să își ia angajamente? Era problema lui, nu a ei. Nu avea nevoie de el. Era o femeie puternică și inteligentă, care se trăgea dintr-un șir lung de astfel de femei. Ce conta un actor chipeș, un playboy pentru o asemenea femeie? Condusă mai departe de dorința de a uita, începu să își plănuiască noua viață și noua carieră.

Venise timpul să prindă rădăcini, venise vremea să își cumpere propria casă. Dacă nu ar fi irosit atât de mulți bani cumpărându-și haine de petrecere ca să arate bine pentru Felix, acum ar fi avut banii de avans. Ei bine, nu îi va lua prea mult timp să îi pună la loc. Dacă nu era nevoie decât de muncă susținută și de ore în plus, asta putea să facă foarte bine. Își va face o carieră, va fi independentă și va avea propria ei casă. Felix n-avea decât să se ducă unde va pofti.

Capitolul optsprezece

Cum se eschivase Kirsten de la cina de Crăciun Emma nu își dădu seama. Dar indiferent de combinația de cuvinte pe care o folosise, reușise să îl convingă pe Jimmy O'Brien că draga și dulcea lui fetiță mai mică era bolnavă și nu putea să se dea jos din pat doar pentru o bucată de friptură de curcan și pentru socializat cu familia.

— Săraca de ea, e epuizată, spusese el, închizând telefonul și venind la bucătărie, unde Emma, cu părul lipit de frunte de la transpirație, ungea curcanul pentru a zecea oară în ziua aceea.

— Cred că e..., Jimmy îi făcu cu ochiul soției lui, știi tu. Însărcinată. Încă nu vrea să spună nimic, dar sunt sigur. Doar a zis că simte că îi e greață.

Se umflă de mândrie ca un broscoi.

Emma trânti furioasă ușa de la cuptor. Dacă era un lucru de care era sigură pe lumea asta, apoi acela era că sora ei, profund lipsită de sentimente materne, nu era gravidă. Mahmură mai de grabă. În fiecare Ajun de Crăciun ea și o mulțime de vechi prieteni se duceau la barul Horseshoe pentru o seară deja devenită ritual, petrecând cu diferite cocteiluri cu șampanie, iar apoi continuau petrecerea la unul dintre ei acasă până la ore înaintate ale dimineții sau cel puțin până când Moșul era deja acasă, în pat, după ce a lăsat toate cadourile. Vreun fraier nefericit era desemnat șofer și trebuia să îi ducă pe toți cheflii amețiți de la Shelbourne până acasă. De obicei, Patrick era cel care era desemnat pentru asta.

Emma și-ar fi pariat puloverul cel drăguț, din mohair de culoarea liliacului, pe care Pete i-l dăruise în dimineața aceea, că exact în clipa aceea sora ei stătea în pat, înghițind Alka Seltzer și văicărindu-se că nu va mai bea în viața ei nici un cocteil. Vaca. Kirsten știa foarte bine că Emma ura ritualul Crăciunului la familia O'Brien.

În fiecare an mergeau la cină acasă la Anne-Marie și la Jimmy, împreună cu mătușa Petra și cu fratele necăsătorit al lui Jimmy, Eugene. O tortură fără doar și poate, însă anul acesta promitea să fie și mai rău, Emma era convinsă de asta. Mama ei se purtase destul de normal în ultimele săptămâni și, din fericire, episodul din magazinul Laura Ashley nu se mai repetase. Dar Emma era sigură că era doar o chestiune de timp până când se va întâmpla din nou. Nu putea fi vorba doar de un incident izolat, Emma era absolut convinsă de asta. Crăciunul, cu toată agitația și cu toate pregătirile, trebuia să fie declanșatorul unui alt atac.

În stilul ei obișnuit de struț, Kirsten refuzase complet să discute despre cele întâmplate, dar tot își putea închipui cât de tensionată era Emma în legătură cu petrecerea de familie. Era pură răutate din partea ei să dea bir cu fugiții în felul ăsta și în momentul acesta. Nu era ca și cum ar fi avut ceva de făcut. Emma se dusese cu mama ei la magazin cu trei zile înainte și cumpăraseră tot ce le trebuia de mâncare pentru Crăciun. Era de neconceput ca mama ei să nu își fi comandat curcanul cu o lună înainte, împreună cu șuncă, mirodenii și cârnați din belșug. Dar anul ăsta nu pregătise nimic, iar Emma se văzu nevoită în cele din urmă să facă ea totul. Tatăl ei nu va observa că budinca de Crăciun nu e făcută în casă, se gândi ea, dacă îi turna destul coniac. Kirsten ar fi putut să o ajute puțin, dacă ar fi fost acolo, chiar și numai dacă l-ar fi bine dispus pe tatăl lor, așa cum rar i e întâmpla lui să fie.

— O să îl sun pe Patrick, anunţă Emma brusc, să îl întreb cum se simte. Ştii cum e Kirsten, complet ipohondră. Probabil e doar puţin răcită.

— Ba n-ai să faci asta, bombăni tatăl ei. Sărmana sora ta e bolnavă în pat şi tu crezi că are doar o răceală. Şi toate astea doar pentru că nu vrei să o ajuţi pe mama ta să pregătească cina. Lene, asta e. Pe vremea mea eram foarte norocoşi dacă primeam o cină de Crăciun, nu mai spun să ne văităm că trebuie să o pregătim.

Emma deschise gura să protesteze că de fapt ea era cea care gătea totul, în timp ce mama ei se tot învârtea de o veşnicie cu o conservă. Întorcându-şi privirea de la tatăl îi, îi surprinse cu coada ochiului figura lui Anne-Marie: era total confuză. Într-o mână ţinea o conservă de piure de mazăre, de care unchiul Eugene mânca cu nemiluita. În cealaltă mână ţinea telul de bătut ouăle. Doamne, încerca să deschidă cutia de conservă cu telul.

— Las-o baltă, tată, îi zise Emma. N-o să îl sun pe Patrick. Ai dreptate.

Era mai uşor să îl ignore. Îl va suna mai târziu, fără să mai spună nimic.

El plecă brusc, iar Emma îi luă mamei ei cu blândeţe conserva şi telul din mână.

— Mamă, tu ai făcut totul până acum, de ce nu te aşezi şi stai puţin de vorbă cu mătuşa Petra? Vă aduc la fiecare câte un pahar de sherry şi vă puteţi uita la colinde la televizor.

Emma nu era sigură dacă sherry-ul era o idee bună pentru oamenii cu probleme ca ale mamei ei, dar dacă o calma şi dacă îi înlătura expresia aceea de tristeţe şi de uimire de pe faţă, atunci un pahar bun de sherry era ideal. Un pahar de ceva tare ar fi putut dilua şi efectul atât de caustic al comentariilor mătuşii Petra.

Le lăsă pe cele două femei bucuroase, ascultând un copil soprană cântând „Hark, The Herald Angels Sing" pe RTE1, fiecare cu câte un pahar enorm de sherry. În bucătărie verifică toate mâncărurile care

se făceau, iar apoi îl sună pe Pete acasă. Lua cina cu familia lui. Regula de sărbători era că o dată la doi ani luau masa cu una din familii, dar Emma era sătulă de Crăciunul în zona de conflict a O'Brienilor.

Anul trecut își promiseseră că vor întrerupe obiceiul de Crăciun luând masa cu toții la ei acasă, ignorând rugămințile plângărețe ale familiilor. Planul ar fi putut funcționa pentru că părinții lui Pete înțelegeau perfect dorința fiului lor de a rupe tradiția. Dar evident că Jimmy O'Brien nu fusese încântat.

— Adu-l pe Pete aici, îi poruncise el, și atunci o să fiți împreună.

— Nu asta e ideea, încercase Emma să îi explice, dar degeaba.

Ca să își facă viața mai ușoară, făcuseră din nou un compromis anul acesta.

Pete nu comentase nimic în legătură cu faptul că îl lăsa pe tatăl ei să facă pe șeful. Își păstrase calmul și o îmbrățișase strâns în dimineața aceea, când își luase la revedere de la el și se dusese la părinții ei. De Crăciunul următor va fi diferit, își jurase ea, plină de curaj.

— Bună, Pete, îi spuse ea, dorindu-și să fi fost lângă ea, ca să se poată răsfăța.

— Bună, draga mea, îi răspunse el. Mi-aș fi dorit să fii aici. Îmi e dor de tine.

— Ah, nu, suspină ea. Nu mai am răbdare până diseară. Ești sigur că mama ta nu se va supăra că doar o să trec puțin, mai pe seară?

— Nu, abia așteaptă să te vadă. Mi-a spus ce ți-a luat de Crăciun și că o să-ți placă la nebunie.

Emma nu-și putu stăpâni ochii plini de lacrimi. Cum își dorea să fi fost cu Pete acum, râzând cu restul familiei lui în timp ce stăteau cu toții în bucătărie, povestind și în mare parte încurcând-o pe doamna Sheridan cu pregătirile pentru cină. De obicei se puneau la masă pe la cinci și jumătate, după ce jucau scrabble sau șarade toată după-amiaza. Rar se bea alcool la familia Sheridan, însă la petrecerea lor de Crăciun nu se simțea această lipsă. Familia

lor mică și unită se înțelegea atât de bine, încât nu aveau nevoie să se anestezieze cu alcool. Nu aveau nevoie nici să se uite la televizor ca să se simtă bine. Partea preferată a Emmei din ziua de Crăciun cu părinții ei era când se termina cina și se așezau cu toții să se uite la indiferent ce film era la televizor. Cum nimeni nu mai avea motiv să se certe cu nimeni și cu câteva pahare de vin la bord, pacea domnea pentru o scurtă perioadă de timp. Jimmy iubea televizorul, iar filmele îi plăceau la nebunie și, în timp ce era atent la un film, reușea să își mai stăpânească firea.

Nu era o întâmplare că Emma îi cumpărase de Crăciun patru casete cu filme clasice. Dacă nu era nimic bun la TV după-masă, ea va rămâne la *Doctor Jivago*. Lui Jimmy îi plăcea foarte mult filmul ăsta și avea cel puțin trei ore. Aștepta cu nerăbdare acele trei ore de liniște, însă mai întâi trebuiau să treacă de cină.

Luându-și la revedere de la Pete plină de lacrimi, Emma formă numărul de telefon de la sora ei. Îi răspunse Patrick.

— Pari să te simți groaznic, observă Emma.

— Așa și e. Doamna e în pat, cu o mahmureală groaznică și nu avem nimic în casă pentru cina de Crăciun, spuse cumnatul ei pe un ton sumbru. Eu mănânc cârnați, pizza și chipsuri. Ea nu mănâncă nimic pentru că zice că de fiecare dată când deschide ochii, i se învârtește capul.

— I-aș face eu capul să se învârtească dacă aș fi pe lângă ea, îi spuse Emma supărată. I-aș sări la beregată că s-a fofilat de la cină. E ca la Chateau Despair. Și curcanul s-ar sinucide dacă n-ar fi deja mort.

— Zile fericite, ca de obicei? o întrebă Patrick.

— Tu ai zis-o. Sunt îngrijorată că mama va avea un nou atac și nu știu dacă o să mă descurc singură, de aia o voiam pe Kirsten aici.

— Ce fel de atac? o întrebă Patrick, părând nedumerit.

— Știi tu, ca cel de la Laura Ashley's.

— Emma, nu vreau să par prost, dar habar nu am despre ce vorbești.

— Vrei să spui că nu știi nimic de la Kirsten?

Emma era de-a dreptul șocată. Nu îi venea să creadă că sora ei nu pomenise nimic despre problemele mamei ei. Kirsten era incredibilă.

— Nu pot să vorbesc acum, șopti Emma, dar întreabă-o pe Kirsten ce s-a întâmplat pe la începutul lunii când am ieșit cu mama la cumpărături. Îmi fac griji pentru ea – sunt chiar îngrijorată...

Cina fusese un calvar. Mătușa Petra catalogase curcanul ca fiind prea ațos, varza de Bruxelles total necomestibilă, iar sosul mai plin de cocoloașe decât o saltea veche. Jimmy a fost de aceeași părere, hotărând cât se poate de convenabil pentru el că totul era vina Emmei. Anne-Marie ciugulise obosită din mâncare, mai degrabă interesată să plimbe varza de Bruxelles prin farfurie decât să mănânce cu adevărat. Numai unchiul Eugene mâncase totul fără să se plângă, cu încântarea unui burlac care primea mâncare de casă.

— Ești o bucătăreasă grozavă, Emma, îi spuse el recunoscător, în timp ce își îndesa în gură încă o furculiță plină de piure de mazăre.

Măcar piureul de mazăre îl făcea bine, se gândi Emma scrâșnind din dinți. Duse toate vasele la bucătărie și nu putu să nu observe că, deși mătușa ei comentase despre cum curcanul era ca de cauciuc, reușise să mănânce destul din el.

Puse singură toate vasele în mașina de spălat vase, făcu ceaiul, pregăti crema pentru budincă și duse felul următor în sufragerie tocmai la timp ca să îl audă pe tatăl ei vorbind despre Kirsten ca și cum ar fi vorbit despre a doua pogorâre.

— E o fată extraordinară, spuse el cu drag. A făcut cursul ăla de gătit, Ballymaloe, cu Darina Allen și, Doamne, ce bine mai gătește. E un soi de vrăjitoare în bucătărie. Ce a făcut ultima dată când am fost acasă la Kirsten, cina pe care a învățat să o pregătească? o întrebă el pe soția lui.

Anne-Marie dădu absentă din umeri.

— Sunt surprinsă că își amintește ceva atât de îndepărtat, mârâi Emma, punând cănile pe masă cu zgomot.

Nu își aduse aminte să fi pregătit vreo cină. Nu era cunoscută pentru pregătirea constantă a nici unei cine, dacă tot veni vorba. Sărmanul Patrick nu era niciodată în pericol să ia în greutate din cauza mâncărurilor pe care le gătea soția lui.

Mulțumită cursului aceluia vestit de la Ballymaloe House, la care se dusese numai pentru că era organizat de niște amici de la fundație, Kirsten era în stare să pună la un loc o salată de ardei copți, să pregătească *boeuf en croute* organic și să facă un desert cu iaurt congelat. Dar nu avea nici un sens să o rogi să facă o friptură de pui, o omletă sau să pregătească orice fel de legumă care nu venea gata spălată și tăiată, în pungi de supermarket și cu o etichetă cu instrucțiuni de pus la microunde.

— Ceva de pește parcă era, nu? spuse mama ei, cu o expresie nedumerită. Nu, nu pește, chestia aia, știi tu despre ce vorbesc!

Se întoarse frustrată către Emma.

— Tu trebuie să știi despre ce vorbesc, Emma. Nu-mi vine în minte...

— Vită, asta e. Trebuia să fi gustat, spuse Jimmy pe un ton liric. Ce păcat că nu a fost și ea azi.

Emma nu îl asculta. Se uita cu tristețe la expresia confuză a mamei ei. Știa că mama ei își putea aminti ce gătise Kirsten, își amintea absolut tot ce făcuse vreodată iubita ei Kirsten. Totuși se purta de parcă nu își găsea cuvintele să se exprime. Se rătăciseră în mintea ei. Încercă să îi zâmbească încurajator mamei ei, dar Anne-Marie se uita fix în farfuria ei, confuză și tăcută.

— Emma ne-a pregătit o cină minunată, spuse unchiul Eugene cu loialitate.

— Ei, da, spuse Jimmy.

Apoi, văzându-și fata cât era de obosită și șorțul pe care îl purta peste puloverul ei liliachiu, păru să regrete.

— Ești o fată bună, nu-i așa Emma? Acum sper că nu are prea multe cocoloașe crema asta și că nu e din aia la plic. Știi că îmi place crema făcută ca lumea.

— Desigur, tată, spuse Emma automat.

În bucătărie, Emma încercă să înțeleagă care era problema cu mama ei. Știa ce era, ce trebuia să fie. Dar ura să trebuiască să înfrunte situația aceasta. Cum suporta oare Anne-Marie faptul că își pierdea mințile? Cum putea oricine să suporte așa ceva?

— E gata budinca? strigă tatăl ei. Stomacurile noastre au impresia că ni s-a tăiat gâtul! râse el în hohote la propria glumă.

Emma amestecă nervoasă în cremă, savurându-și mica victorie a faptului că nu era cremă adevărată: nu era nici măcar cremă la care trebuia să pui lapte fierbinte. Era instantă – varianta la care doar adaugi niște apă.

Ghinionul tău, tată. Îi turnă o ditai porția de brandy în bol când împărți budinca: nu voia să o ducă înăuntru și să o împartă acolo, în caz că își dădea cineva seama că era o specialitate M&S în loc de rețeta secretă a lui Anne-Marie. Le dădu fiecăruia câte un bol și mâncară pe săturate.

— Minunată, spuse Jimmy în timp ce mânca de zor. Nu e nimic mai bun decât budinca ta, Anne-Marie, spuse el mândru. Aș recunoaște-o dintr-o mie.

Coniacul își făcu efectul dorit. Pe urmă, Emma îi expedie pe toți în cealaltă cameră, sub pretextul de a se uita la *Doctor Jivago*.

— Vin și eu imediat, le strigă ea veselă, fără nici cea mai vagă intenție de a li se alătura.

Va face curățenie, va spăla toate cănile și tigăile și apoi se va duce să se întindă puțin. Rudele ei n-aveau decât să zacă în fața televizorului și fără ea.

Dar, oricât de bine ar fi fost pregătite planurile ei... Jimmy o găsi odihnindu-se și o târî înapoi la ei, ca un cioban care aduce o oaie rătăcită înapoi în turmă. Îi plăcea și ei *Doctor Jivago*, dar nu când deja se simțea

tristă şi deprimată. Melodia din „Lara's Theme" o obseda cu fiecare nouă tragedie care se petrecea. Numai gândul că în curând va trebui să conducă şi că nu putea să bea o mai ţinea pe Emma să nu se scufunde şi ea în sherry. Abia dacă se mai putea uita la film, când salvarea veni sub forma soneriei.

— Deschid eu.

Sări în picioare şi fugi în hol. Spre marea ei surprindere, Patrick şi o Kirsten cam verde la faţă stăteau la uşă.

— Nu puteam să te lăsăm să înfrunţi singură toată ziua, spuse Patrick cu hotărâre.

— Ba am fi putut, bombăni Kirsten nemulţumită, intrând pe lângă sora ei în bucătărie, să îşi ia un pahar cu apă ca să îşi potolească setea de la mahmureala care nu îi mai trecea.

— Am făcut-o să îmi spună ce s-a întâmplat cu mama ta, îi şopti Patrick. Pare îngrozitor.

— Tu şi Pete sunteţi singurii care iau în serios lucrul ăsta, spuse Emma, uşurată că Patrick era acolo.

Era un om foarte capabil. Tatăl ei nu îl trata niciodată de sus, deşi Kirsten o făcea mereu. Totuşi, să îl aibă pe Patrick de partea ei era un câştig.

— Unde e Pete?

Ea îşi întoarse privirea.

— Trebuia să mă duc la părinţii lui anul ăsta de Crăciun, dar tata a insistat să venim aici. În situaţia asta, ne-am hotărât să ne împărţim de sărbători. Mă duc pe la ei mai târziu.

— De ce nu te duci acum? spuse Patrick amabil. Rămânem noi pe seară. Iar dacă tatăl tău are chef să scoată pulpa de viţel pentru Kirsten, n-are decât să o gătească!

— Nu se poate să pleci, scrâşni Kirsten, care apăruse din bucătărie şi auzise ultima parte. Nu stau aici toată seara cu afurisita de mătuşa Petra... Bună, mătuşă Petra! Ce mai faci? Ce frumos e costumul tău, se hlizi ea, recompunându-şi figura în timp ce Petra şi tatăl ei apăruseră în uşa sufrageriei.

— Kirsten, draga mea! Crăciun fericit! spuse Jimmy O'Brien.

Erau toți numai pupături și îmbrățișări. Până și Anne-Marie părea să iasă din starea ei de transă ca să îi salute pe noii veniți.

— Ai cadourile sub pom, îi spuse Anne-Marie veselă fiicei ei. Și nu te-am uitat nici pe tine, Patrick.

Emma se uita și se întreba dacă mama ei chiar avea o problemă sau era doar imaginația ei. Nu cu mult timp în urmă Anne-Marie stătea tăcută, fără să ia cu adevărat parte la conversație, abia încuviințând din cap și spunând „Da" atunci când soțul ei i se adresa. Iar acum era sufletul petrecerii, veselă și râzând. Se bucura atât de mult de compania lui Kirsten încât revenea la viață numai când fiica ei mai mică era prin preajmă? Oare Emma își închipuise vreo boală oribilă pentru că nu reușea să accepte că ambii ei părinți o preferau pe sora ei?

Confuză și obosită, Emma își luă haina și geanta.

— Mă duc la părinții lui Pete, îi spuse ea încet lui Patrick.

El o îmbrățișă compătimitor înainte ca ea să se strecoare fără ca nimeni să o observe. Fără îndoială că părinții ei s-ar supăra că nu a trecut prin toată lingușeala de luat la revedere și pupat pe toată lumea, dar nu mai era în stare să suporte și asta. Jucase rolul fiicei respectuoase toată ziua. Acum voia să fie cu soțul ei.

— Eu sunt de vină? îl întrebă ea o oră mai târziu, când fusese primită cu brațele deschise de familia lui și își dădură și restul de cadouri și băură încă o cană de ceai. E posibil să mi se pară că mama e bolnavă? Părea ciudată azi, iar când a apărut Kirsten, era absolut normală. Doamne, poate eu sunt cea care își pierde mințile.

Pete se strecură mai aproape de ea pe canapeaua din bucătăria mamei lui.

— Nu fi prostuță, draga mea. Ești cea mai sănătoasă la cap din toată familia. Și ai zis că voia să desfacă o conservă cu un tel. Ăsta nu e un comportament

tocmai normal, nu-i aşa? Chestiunea e că mama ta o adoră pe Kirsten. Ar face orice numai să nu o necăjească. Cred că încearcă din răsputeri să pară normală atunci când e Kirsten prin preajmă şi numai atunci când e cu tine poate să cadă în starea în care e de fapt.

Emma nu credea că ar putea fi vorba de asta.

— Nu îţi alegi momentele în care să te simţi confuz şi cele în care nu, nu-i aşa? se frecă obosită la ochi. Aş vrea să fi ştiut mai multe despre boli ca Alzheimer. Crezi că ar trebui să cumpărăm o carte despre asta? Trebuie să existe vreuna care să aibă un ghid cu ce să faci dacă cineva pe care îl cunoşti are boala asta. Sau ar trebui să mergem la doctor şi să vorbim cu el?

— Ce să vorbeşti cu doctorul? se interesă doamna Sheridan, intrând în bucătărie să vadă dacă voiau să joace scrabble.

— Nimic.

Emma zâmbi larg. Era suficient de rău că problemele mamei ei stricaseră petrecerea de acasă de la ea, nu era cazul ca umbra lor să mai apese şi asupra altora.

În ziua următoare, Patrick şi Kirsten apărură pe la Emma şi Pete pe acasă, cu o sticlă de şampanie şi o cutie enormă de ciocolată de casă.

— Daruri de pace, spuse Kirsten cu un zâmbet pe care nu şi-l putea reţine, în timp ce se ducea spre bucătărie, lăsându-i pe bărbaţi între ei. Hai să le deschidem acum.

Azi doar cerceii de smarald pe care îi purta erau verzi, unul dintre cadourile pe care le primise de la Patrick.

— Se potrivesc cu inelul meu de logodnă, spuse ea, arătându-şi profilul capului mic, astfel încât Emma să îi poată admira cerceii.

— Minunaţi, spuse Emma cu sinceritate, scoţând pahare de vin pentru şampanie, pentru că ea şi Pete

nu consideraseră niciodată necesar să cumpere pahare de şampanie.

— Şi haina e nouă?

— Doamne, nu, pe asta o am de o grămadă de vreme, spuse Kirsten, dând dispreţuitor din mână peste toată lungimea hainei negre de piele pe care Emma nu o mai văzuse până atunci. Celălalt cadou al meu este o săptămână la un centru de slăbit şi înfrumuseţare, ceea ce nu e tocmai un cadou.

— Eşti lacomă şi răsfăţată, ştii asta? i-o tăie Emma. Patrick e prea blând cu tine.

— Nu e vorba de lăcomie. Doar că pentru mine e un cadou inutil. Nu vreau să slăbesc şi nu sunt stresată.

— Atunci dă-mi-l mie, spuse Emma scurt. Eu sunt stresată de nu mai ştiu de mine.

— Ştiu, îmi pare rău. Patrick aproape m-a ucis când a aflat de mama. Dar Emma, serios, nu ştim nimic sigur şi cred că exagerezi...

Emma smulse sticla din mâinile surorii ei.

— Nu-mi spune mie că exagerez! Dacă vrei ceva de băut, du paharele alea în sufragerie.

Pete, Patrick şi Emma erau cu toţii de acord că în mod evident ceva nu era în regulă cu Anne-Marie O'Brien.

— Bunica mea o luase razna aşa înainte să moară, le spuse Patrick. Pe vremea aia se numea senilitate. Acum se numeşte în multe feluri – demenţă, Alzheimer – am văzut o emisiune TV despre asta şi trebuie să recunosc că e destul de îngrozitor.

Rămaseră tăcuţi cu toţii pentru o clipă, chiar şi Kirsten, care sorbise din paharul ei de şampanie de parcă nu ar avea nici o grijă pe lumea asta.

— Ce ne facem? spuse Emma în cele din urmă. Dacă ne înşelăm, mama şi tata nu ne vor ierta niciodată. Iar dacă avem dreptate şi nu facem nimic... mama s-ar putea răni sau ar putea avea un accident cu maşina – cine ştie ce se poate întâmpla. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ar păţi ceva doar pentru că mie mi-a fost prea teamă să îi spun tatei.

Toți trei erau de acord asupra unui lucru: Kirsten era cea mai potrivită persoană să abordeze subiectul cu tatăl ei.

— Spune-i doar că ești îngrijorată pentru mama și că poate ai putea să te duci cu ea pe la doctor să îi facă un control. Cine știe, spuse Emma, agățându-se de o speranță firavă, poate e ceva ce se poate opera. Poate că ne gândim la cu totul altceva.

Planul lor scăpa din vedere un singur lucru: Kirsten refuza să o facă.

— În nici un caz! spuse ea. Cred că sunteți nebuni cu toții. Nu e nimic în neregulă cu mama și nu am de gând să le spun că ar fi.

— Kirsten! spuse Patrick nervos.

— N-ai observat nimic în neregulă cu ea ieri, nu-i așa, Patrick? îi atrase atenția Kirsten. Chiar tu ai spus asta: a fost destul de normală toată seara.

— Da și am mai spus și că nu sunt cea mai potrivită persoană să se pronunțe și că dacă Emma crede că ceva nu e în regulă, atunci așa e. Nu zice ce am spus, dacă o să spui doar pe jumătate.

Părea furios, iar Emma se întrebă ce se întâmpla mai exact între Patrick și Kirsten. În mod normal, nu ar fi îndrăznit să-i spună nimic soției lui, lăsând-o pe Kirsten să facă și să spună ce avea chef, fără să comenteze. Dar în mod clar ceva se schimbase.

— Nu-mi pasă ce credeți voi toți, spuse Kirsten cu încăpățânare, Nu-i spun nimic tatei. Mama s-a comportat perfect câtă vreme am fost prin preajmă, iar pentru mine asta e de ajuns. Emma, dacă tu crezi că înnebunește, atunci n-ai decât să îi spui tu tatei. Hai, Patrick, trebuie să ajungem la o petrecere.

Mai târziu în seara aceea, când ea și Pete erau cuibăriți unul în brațele celuilalt, povestind în fața focului, Emma deschise din nou subiectul.

— Crezi că n-ar trebui să îi spun nimic tatei, nu-i așa?

— Nu știu, draga mea. Tatăl tău cu siguranță e genul de om care ar omorî mesagerul care i-a adus veștile proaste. Ar fi vina ta că e bolnavă, știi asta. Nu te-ar ierta niciodată.

Emma dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate. Îmi doresc doar să o mai fi văzut cineva pe mama purtându-se ciudat. Să nu fiu doar eu cea care a văzut asta. Dacă ar fi văzut Kirsten.

— Uită de Kirsten, o întrerupse Pete. Știu că e sora ta și toate cele, dar e prea neserioasă. Kirsten vrea ca totul în grădina ei să fie roz, iar asta nu se potrivește cu planurile ei. Dacă nu l-ar avea pe Patrick să aibă grijă de ea, numai Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla cu ea.

Amintindu-și cât de nervos păruse Patrick pe sora ei cu câteva ore în urmă și cât de furios trebuie să fi fost cu o zi în urmă, de o târâse din pat ca să își petreacă timpul cu părinții ei, Emma avu impresia că lucrurile începuseră să nu mai fie tocmai roz.

Iar dacă Patrick se hotăra că suportase destul scenele lui Kirsten, atunci viața în căminul lor urma să fie foarte dură.

„Încetează!" își spuse Emma supărată. „Încetează să îți mai faci griji pentru Kirsten. Ea nu și-ar pierde nici zece secunde să se gândească la problemele altora." Era o abilitate pe care Emma își dorea să și-o fi dezvoltat și ea.

Era sătulă să își mai facă griji pentru familia ei: să își poarte singuri de grijă. Voia să se simtă bine în timpul liber pe care îl avea cu Pete. Își întinse picioarele goale către cărbunii arzând și căscă languros, lipindu-se și mai tare de Pete.

— Ce părere ai dacă ne-am duce devreme la culcare? murmură ea.

Drept răspuns, el îi mușcă ușor urechea și își strecură o mână ca să îi descheie primul nasture de la cămașă.

— Sau ce părere ai să nu ne mai complicăm să mergem devreme în pat, ci să rămânem în fața focului?

— Excelentă idee, îi răspunse soția lui.

Era ceva atât de senzual în a face dragoste în fața focului. Îi amintea de perioada când erau logodiți și nu reușeau niciodată să rămână singuri. Pe vremea aceea obișnuia să aștepte până când toată lumea din familia Sheridan se dusese la culcare ca apoi să se giugiulească în fața focului enorm, din ce în ce mai pasional, dar fiindu-le mult prea teamă să facă dragoste, în caz că cineva ar putea coborî să își ia un pahar de apă și i-ar prinde într-o poziție compromițătoare. Nu încercaseră niciodată așa ceva la Emma acasă: ea ar fi fost într-o stare permanentă de teamă că tatăl ei ar putea apărea în ușa de la sufragerie cu o pușcă și cu *Biblia* în mână. Dar avuseseră niște sesiuni toride absolut minunate acasă la Pete.

Venise vremea să reaprindă acel mod relaxat și de demult de a face dragoste, se gândi Emma în timp ce Pete îi descheia tandru nasturii. Pe vremea aceea, singura ei grijă legată de maternitate fusese să nu rămână însărcinată înainte de nuntă. Era hotărâtă să nu se mai gândească tot timpul la un copil: asta era ceea ce își propunea pentru Anul Nou. Nu va avea niciodată un copil dacă va deveni obsedată de asta. De acum încolo, obsesia era la timpul trecut. Ea și Pete trebuiau să se bucure indiferent ce le va oferi căsnicia. Dacă asta însemna să nu aibă copii, atunci așa să fie.

Capitolul nouăsprezece

Trecuseră zece zile de la Crăciun, iar Leonie se obișnuise cu noua ei tunsoare. Și ia aminte, se gândi ea, trecându-și mâna prin părul mai scurt, tuns în scări ce părea să se așeze mai bine, n-o să își mai permită niciodată să își facă atâtea lucruri deodată. Să te tunzi și să îți faci șuvițe costa o avere. Totuși, era plăcut să ai părul auriu de culoarea mierii, cu șuvițe șatene. Arăta aproape natural. Fetele fuseseră foarte impresionate.

— Mama, e frumos, îi spusese Mel, aproape surprinsă.

Ca să meargă la noua tunsoare, își cumpărase și niște haine noi. Hannah se pricepuse de minune să o sfătuiască ce să își ia cu ea, mai ales pentru drum.

— Nu te stresa să fii elegantă pe drum, o sfătuise ea. Pe Fliss și pe Ray vrei să îi impresionezi, nu pe oamenii din avion. Dacă vrei, schimbă-te când ajungi în Denver, dar pentru zborul peste ocean poartă ceva larg și comod.

Hannah era perspicace, recunoscu Leonie. Știa instinctiv că, cel mai important pentru ea era să arate bine când îi întâlnea pe Ray și pe logodnica lui. Mândria era un lucru teribil, reflectă Leonie, în timp ce stewardesa trecea în revistă procedurile de siguranță, iar gemenele se țineau de mână încântate.

Erau atât de entuziasmate de călătorie încât era contagios. Leonie se surprinse stând pe spate veselă, mulțumită pentru că avea un roman polițist gros în

geantă, cât să îi ajungă tot zborul și că îl convinsese pe doctor să îi dea patru tranchilizante ca să facă față fricii de zbor. Până acum funcționaseră.

Danny reușise într-un fel să își rezerve un loc la o parte de restul familiei, cu un rând mai în față, lângă o fată atrăgătoare, în blugi roși. Doar cât să nu se dea prea tare în spectacol, Mel și Abby comentaseră cu voce tare despre cum prietenei lui trebuie să îi fie foarte dor de el și despre cum el îi promisese să se păstreze pentru ea.

El trebuia să se tot întoarcă, să le arunce priviri criminale, iar perechea pusă pe năzbâtii tresărea de veselie de fiecare dată, păstrând tăcerea pentru un minut, înainte să înceapă iar să vorbească despre cât de minunată era prietena lui fictivă. Leonie zâmbi, dar le spuse să vorbească mai încet. Ce pereche!

Spera că se vor calma puțin în Colorado, altfel va fi o nebunie să stea cu ochii pe ele. Cu gemenele atât de agitate de parcă ziceai că au dat pe gât cincisprezece cutii de Cola fiecare, nu-și închipuia că îi vor lăsa prea mult timp să se relaxeze. Ei, tatăl lor și mama lor vitregă ar fi putut să se ocupe puțin de ele, se gândi Leonie, deschizându-și geanta și scoțând romanul de P.D. James.

Se va relaxa. Și dacă vreun moment se va simți stresată, Emma îi dăduse o sticluță mică din poțiunea de plante Rescue Remedy. Leonie își aminti că o avusese cu ea în Egipt. Doar ca să fie sigură, Leonie puse câteva picături pe limbă, strâmbându-se puțin la gustul ușor de alcool.

În toaleta din aeroportul Denver, Leonie se decise să mai ia o doză de Rescue Remedy. Luase atât de mult încât Ray și Fliss vor crede că era beată. Zborul până la Atlanta fusese un coșmar. Nu contase cât de calm îi explicase Danny că turbulențele nu erau periculoase, că avionul doar trecea printr-un anumit tip de curenți de aer sau ceva de genul ăsta, ea tot simțea că îi vine să țipe de groază de fiecare dată când se zguduia avionul. Se simțea de parcă era în

burta unei balene, o balenă care învăța exerciții pentru un acvariu public și sărea în sus și în jos printr-un cerc, ca să amuze spectatorii. Oare balenele făceau asta? Sau doar rechinii și delfinii? Leonie nu știa. Tot ce știa Leonie era că dacă trebuia să suporte și mai multe turbulențe, o să moară. Ura să zboare. De ce naiba se lăsase convinsă să vină în excursia asta? În mod surprinzător, gemenele și restul pasagerilor dormiseră tot timpul furtunii. După cină și după un film cu Bruce Willis adormiseră cu toții fericiți, profitând la maximum de zborul pe timp de noapte ca să poată dormi. Leonie rămăsese rigidă pe scaun, incapabilă să citească, să doarmă și nici măcar să asculte comediile idioate care rulau în căști. Trei sticluțe mici de vin nu o ajutaseră cu nimic: ba mai mult, o făcuseră să fie și mai paranoică, și mai convinsă că avionul urma să se prăbușească din cer ca un bolovan.

Cu o jumătate de oră înainte de a ajunge în Atlanta turbulențele încetară și lumea se trezi.

— Mai avem mult? întrebă Mel întinzându-se somnoroasă.

Trebuiseră să aștepte o oră și trei sferturi în Atlanta, înainte de a se îmbarca în avionul spre Denver, iar Leonie își petrecu majoritatea timpului încercând să se convingă că zborul era unul dintre cele mai sigure mijloace de a călători din lume și că ar fi nebunie curată numai să te gândești să iei o mașină până în Colorado.

— Doamne, mamă, relaxează-te și tu, îi spuse Danny, care nu era impresionat de această lipsă de calm din partea mamei lui.

Din cauza dorinței nebune a lui Mel de și mai multe haine, aproape că pierduseră avionul. Cu cinci minute înainte de îmbarcare ea dispăruse, iar Leonie trebuise să se întoarcă și să o caute prin toate magazinele. O găsise pe Mel într-un magazin șic, uitându-se la niște ochelari de soare de firmă care costau mai mult decât toate hainele pe care le avea Leonie pe ea.

— Doamne, mama, sunt superbi. Şi mult mai ieftini decât acasă. Nu poţi să îmi împrumuţi banii, te roooog? Ţi-i dă tata.

— Nu, scrâşni Leonie. Toată lumea e în avion. Ne strigă, aşa că hai odată!

Aşa că la Denver ajunse epuizată şi îngrijorată. Erau cu toţii veseli şi entuziasmaţi; Leonie se simţea de parcă ar fi fost târâtă printr-un tufiş, iar când se uită într-o oglindă neiertător de mare din holul de la toaletă, descoperi că aşa şi arăta.

Ce îi sugerase Hannah? „Un ruj strălucitor şi pune-ţi puloverul acela roşu lucios ca să arăţi plină de energie indiferent cât de obosită ai fi." Sunase minunat când îi spusese Hannah, dar în condiţiile de faţă, Leonie îşi zise că, dacă începe să umble cu rujuri şi pulovere roşii, n-ar face decât să îi scoată şi mai mult în evidenţă ochii obosiţi şi roşii. Şi totuşi, poate era un câştig să îţi asortezi puloverul cu ochii. Un fel de asortare a culorilor.

Fliss şi Ray îi aşteptau. La început, Leonie protestase şi spusese că ea şi copiii se descurcau şi singuri să ajungă în Vail.

— Nu poate fi chiar atât de complicat, îi spusese ea ţanţoşă lui Ray. Presupun că sunt autobuze. Sunt sigură că ne putem descurca.

Dar acum se bucura că venea cineva să îi ia. Nu se mai simţea în stare să se ocupe de încă un drum, să îşi dea seama ce autobuz să ia şi să încarce toate bagajele.

Din păcate, faptul că îi aştepta un cuplu de viitori căsătoriţi avea unele dezavantaje: o vor vedea în halul ăsta. Îşi desfăcu rujul şi îşi puse puţin înainte să tragă pe ea puloverul roşu. Era o mică îmbunătăţire, se gândi ea obosită.

Danny, ca un bărbat ce era, luase toate bagajele lor.

— Ce ai acolo, Mel, un cadavru? bombăni el, îndesând ultima valiză în vârful căruciorului şi aşa supraîncărcat.

— Nu toți vrem să arătăm ca niște excursioniști, știi, îi răspunse Mel făcând mutre. Nu mi-am luat decât câteva lucruri.

— Da, sigur, cum ar fi câteva mistrii pe care să îți întinzi toate fardurile, îi replică el.

Așa că familia își făcu apariția de la vamă în lumina strălucitoare din holul de la sosiri, ca de obicei, certându-se.

— Tata, uite-l pe tata! strigă Mel entuziasmată.

O luă la fugă prin mulțime, împreună cu Abby, iar Danny împinse repede căruciorul în urma lor. Leonie îi urmă nu chiar la fel de entuziasmată.

Ea încetini pasul. Să apuce toți să se salute înainte să ajungă ea. Avea nevoie de câteva clipe să se pregătească. Un grup de oameni se împotmoli în fața ei, despărțind-o pentru moment de ceilalți. Leonie așteptă răbdătoare ca grupul să treacă. Nu-l văzuse pe Ray de doi ani și se simțea puțin neliniștită la gândul că îl va vedea acum. Un bărbat mare se mută din fața ei și, prin spațiul liber făcut în mulțime, își văzu copiii ajungând în sfârșit la tatăl lor și la logodnica lui. Bucuria cu care se întâmpinaseră unii pe alții îi tăie respirația. Ray arăta mai fericit decât îl văzuse vreodată: se mai împlinise, nu mai era atât de slab pe cât fusese. Părul lui brunet începuse să încărunțească, dar era bronzat și arăta minunat, exact ca și femeia suplă și plină de energie de lângă el. Fliss arăta și mai bine în carne și oase decât în pozele copiilor din vacanța de vară. Îmbrăcată în blugi și o jachetă de culoarea untului, era ușor bronzată și când zâmbea dinții îi sclipeau albi, în contrast cu pielea strălucitoare. Părul ei închis la culoare, tuns scurt, care arăta destul de băiețesc în poze, era acum mai lung, dar arăta în continuare degajat și șic. Acesta era cuvântul pentru Fliss, se hotărî Leonie, șic. Privindu-i pe toți din locul ei ascuns, Leonie se simți ca intermediarul, ca omul din umbră de la petrecere.

Ray și Fliss ar fi putut fi foarte bine părinții copiilor, nu Leonie și Ray. Cu toții râdeau și zâmbeau,

îmbrățișându-se. Ray îi spunea lui Danny cât de mult crescuse, iar Mel chiar semăna cu Fliss: aceleași membre lungi, aceeași frumusețe naturală. Fliss își puse mâna pe talia lui Abby, iar Leonie se îngrozi să vadă că Abby zâmbea radios. Gelozia puse stăpânire pe inima lui Leonie ca un șarpe boa înfometat, care se încolăcește în jurul unui mic animal. Erau copiii ei și totuși îi zâmbeau acestei femei cu dragoste și afecțiune. Și da, Leonie vedea asta în ochii lor, cu admirație.

— Leonie! Aici erai!

Ray trecu prin grupul din fața ei și o îmbrățișă cu căldură.

— Arăți minunat. Mă bucur atât de mult să te văd. Vino să ți-o prezint pe Fliss.

Trebuie să treacă pe la un oftalmolog, se gândi Leonie înnegurată, în timp ce o conducea să o cunoască pe Fliss. „Arăți minunat" pe naiba.

Fliss nu o îmbrățișă pe Leonie. De fapt îi aruncă ceea ce părea a fi un zâmbet autentic, îi întinse mâna și spuse:

— E minunat să te cunosc în sfârșit, Leonie. Mă bucur foarte mult că ai putut veni.

Leonie îi zâmbi înapoi și spuse că da, era minunat să o cunoască și că Denver era un loc absolut minunat și că ar da orice pentru o cană de ceai și să-și întindă picioarele și, Doamne, era atât de epuizată.

Ascultându-se, își dădu seama că suna ca o irlandeză de carton, dintr-o piesă oribilă, stereotipul de femeie solidă, cu batic verde-smarald și pulover tricotat, care tot spunea:

— Oi Doamne, America e un locușor pe cinste și sigur, pune ibricul pe foc și fierbe niște picioici.

Ce se *întâmpla* cu ea? Unde era femeia sofisticată care își propusese să fie? De ce fusese înlocuită de parodia unei femei irlandeze, intrate pe pilot automat?

— Îmi pare atât de rău, iartă-mă. Trebuie să fii moartă de oboseală, spuse Fliss imediat. Haideți copii, trebuie să o lăsăm pe mama voastră să se odihnească puțin. Danny, e un automat de cafea acolo. Uite un dolar, du-te și ia-i mamei tale ceva cald de băut.

Îi dădu niște mărunțiș, iar el plecă ascultător.

Leonie îl privi uimită. Era absolut imposibil să îl convingi pe Danny să facă ceva fără cel puțin zece minute de târguială. Cum reușise Fliss când ea, mama lui, nu reușea?

— Ray, dragule, ai parcat departe așa că tu du-te și ia Jeep-ul, iar Leonie și cu mine te așteptăm cu bagajele – așa nu va mai trebui să meargă pe jos prin toată parcarea, până la mașină, îi spuse Fliss.

Și el se grăbi să facă ce îl rugase, iar Leonie se găsi stând cu Fliss la intrarea în parcare, sorbind dintr-un pahar de plastic ceva care nu avea gust ca și cum vreo frunză de ceai n-ar fi trecut vreodată pe acolo. Fetele îi povestiră lui Fliss câte în lună și în stele, în timp ce Danny stătea lângă ea, spunând ceva numai când trecea vreo mașină cu adevărat drăguță.

— Uau, un Pontiac Firebird, explică el în timp ce apăru ceva roșu, sport.

Ray opri într-o mașină 4x4 enormă, iar ei trântiră bagajele în spate și se urcară.

— Ești bine acolo în spate, Leonie? întrebă Fliss grijulie de pe locul ei din față, de lângă Ray.

— Sigur, e minunat, spuse Leonie.

Încetează cu teatrul de „Of, Doamne!" își spuse Leonie.

— Minunat, adăugă ea, hotărâtă să scape de tonul de periaj din voce. E rece, nu-i așa, spuse ea, în timp ce Ray regla căldura. Cred că bate un vânt destul de rece. Nu cred că ne-am închipuit nici unul cât de rece va fi aici. De obicei în vacanță ajung pe undeva unde e cald.

La naiba. Asta suna de parcă ar fi fost genul ăla de femeie superficială, căreia îi plăcea să se prăjească pe Costa del Ce-o Fi și nu făcea față nici unui alt fel de vacanță.

— E minunat că sunt aici, în Colorado, continuă ea strălucitoare.

— Ne bucurăm că ai putut să vii, spuse Ray. Stai să vezi Vail. Îți taie respirația. E minunat la schi, copii.

Discuţia se îndreptă spre schi şi cum Leonie nu avea nici o intenţie să încerce să schieze, se lăsă pe spate pe scaun şi se uită pe fereastră în timp ce luminile Denverului se scurgeau în urma lor. Până şi Danny, care era mereu nepăsător, era entuziasmat să schieze pentru prima oară şi, în timp ce ei vorbeau, Leonie privea fix în noaptea albastră ca cerneala. Denver avea un muzeu de istorie naturală absolut minunat şi un planetariu; citise într-un ghid împrumutat de la bibliotecă. Şi avea multe librării şi obiective istorice, cum era casa victoriană a lui Unsinkable Molly Brown.

Dacă o prindea prea tare febra nunţii, putea să ia autobuzul înapoi în oraş şi să facă ce avea chef, se hotărî ea. Vail era doar la o sută de mile depărtare şi era transport zilnic spre şi din oraş.

După trauma zborurilor, Leonie se surprinse adormind pe drum spre Vail.

— Mama, am ajuns, spuse o voce.

Mel, care o striga „mama" deja americanizat[1], se gândi Leonie somnoroasă.

Coborî din maşina de teren şi se văzu în faţa câtorva cabane de lemn şi a unui hotel mic, care puteau foarte bine să fi ieşit toate din paginile din *Heidi*. Ferestrele cu obloane sculptate frumos, verandele drăguţe completate cu ornamente de lemn şi tocurile de la geamuri decorate cu mici conuri de brad dădeau locului un autentic aer Tyrolian. Nu că ea ar fi fost vreodată în Tyrol, dar Leonie se uitase peste destule oferte de vacanţă la vremea ei ca să recunoască marca austriacă luată şi replantată în Vail. Fiecare detaliu cât de mic, inclusiv semnele de lemn care arătau numele cabanelor, erau ca o poză perfectă pentru cărţile poştale. Numai caroseria strălucitoare şi scumpă a maşinilor parcate la întâmplare de o parte a hotelului lăsau să se vadă că te afli în staţiunea scumpă Vail şi nu în tărâmul de secol nouăsprezece al lui Heidi.

---

1. În original, *mum* în engleza britanică şi *mom* în engleza americană. Intraductibil în limba română.

— Nu e adorabil? suspină Fliss. Hotelul are o sală de mese, bar, saună, băi calde – orice ți-ai putea dori – dar fiecare cabană are tot ceea ce îi trebuie. Partea cea mai bună a complexului este că suntem la doar două mile de satul Vail. Te poți duce oricând vrei în sat, sau e o milă de mers pe poteca din spate. Ray te-a cazat mai devreme așa că nu trebuie să îți mai faci griji pentru asta; poți trece mâine pe la recepție. Sunt sigură că abia aștepți să te bagi în pat.

— Da, spuse Leonie. Aș dormi o săptămână.

— Să dormi! exclamă Mel. Cum să vrei să dormi, mama? Mie mi-ar plăcea să încep să explorez chiar acum.

— Mă gândeam că vrei să îți faci somnul de frumusețe, domnișoară, spuse Fliss, trecându-și cu afecțiune mâna prin părul mătăsos al lui Mel.

Pe Leonie o trecu încă un fior de gelozie. Era surprinsă cât de mult o durea să îi vadă împreună. Era ridicol, să fii gelos pe copiii tăi pentru că se simt bine cu altcineva. Zău așa, cum de se purta în felul ăsta?

— Mulțumesc foarte mult, Fliss, spuse ea, purtându-se mult mai prietenos, ca să compenseze pentru maliționzitatea pe care o simțea. E minunat. E într-adevăr un loc minunat pentru o nuntă. Care e cabana noastră?

Cuvântul „cabană" era puțin derutant după părerea ei, se gândi Leonie, în timp ce Ray îi conducea către ea. Leonie se așteptase la ceva practic și simplu, într-un stil modest. Așa arătau de obicei cabanele de schi din oferte: suficient de spațioase cât să încapă echipamentul de schi și cu o bucătărie modestă, potrivită pentru gătit cine enorme pentru după schi. Astea erau în mod evident varianta de lux.

Sufrageria enormă, decorată într-un bej închis, cald, era un omagiu adus artei indiene, desăvârșit cu obiecte atârnate pe pereți, o sculptură din lemn de plută a unui bizon și două acuarele gigantice pe piatră deschisă al culoare.

— Sunt picturi Anasazi, de la Mesa Verde, îi explică Ray. Anasazi erau băștinași americani de acum peste

două mii de ani. Mama lui Fliss se gândește să mergem cu toții la un moment dat să vizităm Mesa Verde. E greu să mergi iarna, dar ea zice că merită.

— Super! spuse Abby, căreia îi plăcea foarte mult istoria.

— Eram sigur că o să îți placă asta, dulceață, îi spuse tatăl ei cu dragoste. Copii, vă sun dimineață să îmi spuneți ce aveți chef să faceți.

Danny se trânti pe o canapea enormă în fața unui șemineu mare și admiră camera în timp ce fetele se grăbiră să verifice băile.

— Asta e enormă, ar trebui să o iei tu, mama, spuse Abby.

— Dar noi suntem două și avem nevoie de mai mult spațiu. Și are intrare din dormitor, se agită Mel, care nu era la fel de generoasă ca sora ei geamănă și în mod clar se vedea în baia cea mare.

Leonie interveni să medieze.

— Camera asta e mai drăguță, spuse Abby, trăgând cu ochiul într-o altă cameră. Are două paturi, șemineu și ușă către grădină.

— Ah, lasă-mă să văd, strigă Mel.

Leonie dădu un tur prin cabană. O bucătărie bine utilată, care dădea în living, sufrageria, o baie enormă, cu o cadă gigantică, suficientă cât să încapă trei persoane și trei dormitoare.

Danny putea să ia al treilea dormitor.

Ea își luă bagajul, îl duse în camera cu pat dublu – care era într-adevăr foarte drăguță, cu un pat enorm și decorată în verde închis – și îi lăsă să se descurce.

Nouă ore de somn mai târziu, Leonie se simțea suficient de bine încât să se ridice și să se gândească la micul dejun. Fetele erau plecate, dar Danny era încă în pat. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, se gândi ea cu drag, trăgând cu ochiul prin ușa de la dormitor, la găliganul încovrigat sub plapumă.

Cineva fusese atât de amabil încât să le lase cafea, lapte, zahăr, pâine și alte câteva lucruri pentru

bucătărie, așa că Leonie își făcu o cafea, încântată că descoperise atât de ușor cum funcționa filtrul ce părea atât de complicat. După ce își făcu niște pâine prăjită cu unt slab și un soi de gem de struguri cu titlu de jeleu, se duse în sufragerie și se uită pe geam să vadă în ce fel de loc se aflau.

Magnific, își dădu ea seama, oprindu-se din mestecat la jumătatea feliei pe când se uita la munții plini de zăpadă care o înconjurau. Erau enormi, făceau ca munții de acasă să pară niște dealuri. Soarele se reflecta în zăpadă, luminând valea cu un soare atât de strălucitor. Lumina din Colorado era legendară, spunea ghidul pe care îl citise Leonie. Ghidul avusese dreptate. Locul era absolut fantastic. Leonie simți un fior de încântare. Era un loc atât de extraordinar, vor avea o vacanță minunată.

Ray sună să îi spună că fetele erau cu el și că spera să îi ia pe toți la prânz în Vail, la ora unu, să le arate ce pe unde era.

— E foarte drăguț, Leonie. O să îți placă la nebunie. Sunt o mulțime de lucruri de făcut chiar dacă nu vrei să schiezi: cumpărături, plimbări cu sania, mâncat la restaurant. Lista nu se mai termină. Mâine o să duc copiii la patinoar în Beaver Creek, adăugă el. Dacă vrei vino și tu. Apropo, Fliss a organizat o cină cu părinții ei pentru seara asta și sper că poți veni. În afară de asta și de nuntă, desigur, ești liberă să faci ce vrei.

— Voi în ce cabană sunteți? se interesă Leonie.

— Noi stăm acasă la părinții lui Fliss, la o jumătate de milă de aici. Acolo se va ține și nunta, îi explică Ray.

Atunci probabil că va fi o nuntă mică, se gândi Leonie. Ciudat, se așteptase la vreo petrecere mare și pompoasă.

— Câți invitați aveți? întrebă ea.

— Vreo două sute, îi răspunse el.

— Dumnezeule, dar știu că aia trebuie să fie o cabană mare, bâigui Leonie.

Se lăsă o liniște stânjenitoare.

— Asta am crezut și eu la început, spuse Ray în cele din urmă. Cu toții insistă să îi spună „cabană". De fapt e o casă mare, cu spațiu deschis între etaje și cu o grămadă de loc. E tot așa cum le zic și caselor ălora enorme din Hampton „căsuțe", când ele de fapt sunt ditamai vilele.

— Atunci aș face bine să nu pomenesc de „căsuța" mea, zâmbi Leonie. Toată lumea va crede că sunt plină de bani.

Vail era un loc minunat, trebuia să recunoască peste câteva ore, când ea și fetele erau obosite de la atâta plimbat dintr-un magazin în altul, admirând hainele de designer și tot ce ți-ar fi trebuit vreodată ca să schiezi cu stil.

Gemenele adorau stilul bavarez pitoresc al clădirilor, iar Mel era în al nouălea cer când intrau dintr-un boutique în altul, să se uite la haine.

Dar nu era un loc tocmai ieftin. Părinții lui Fliss trebuiau să fie într-adevăr bogați dacă aveau o casă aici.

— I-ați cunoscut pe părinții lui Fliss astă-vară? le întrebă ea pe gemene.

Abby dădu din cap, iar Mel era prea ocupată să se uite la o rochie mulată fantastică, într-una dintre puținele vitrine în care nu erau haine de schi.

— E rece, spuse Leonie tremurând.

Începu să ningă încet, cu fulgi mari și moi, numai buni pentru schiat, îi explică Abby.

— Hai să ne așezăm undeva, le rugă Leonie. Cizmele astea mă omoară.

Se opriră la o ceașcă de ciocolată caldă cu scorțișoară, iar Mel se uita atentă pe geam, la oamenii care treceau, iar Abby citea ghidul turistic despre Vail pe care i-l dăduse tatăl ei. Era fascinată de

secțiunea de schi : Ray îi ducea pe toți la schi în ziua următoare, iar Abby abia aștepta. Leonie își sorbi ciocolata dulce și spera ca cina din seara aceea să nu fie ceva oribil de pretențios. Toată lumea din Vail era frumoasă și îmbrăcată în haine scumpe. Văzuse mai multe blănuri aici decât văzuse vreodată. Lobby-ul împotriva blănurilor în mod clar nu ajunsese până în acest colț de lume.

Se uitaseră la două femei în blănuri de nurcă lungi până la glezne, cizme îmblănite și ochelari mari de soare, plimbându-se pe stradă cu machiajul lor perfect. Mel era convinsă că erau staruri de cinema și își lungise gâtul ca să le vadă mai bine. Leonie văzuse până și haine de schi cu blană. Avea senzația că nu se potrivea în toată imaginea asta. Oare fusese o greșeală oribilă să vină?

În seara aceea pentru cină Ray nu veni să le ia cu Jeep-ul : în locul lui veni un bărbat mic de înălțime care i se adresă respectuos, cu „doamna Delaney".

— Sunt șoferul familiei Berkeley, spuse el când Mel îl întrebă fără tact cine era.

— Ce minunat, zâmbi Leonie, tresărind pe dinăuntru.

Acum știa clar că va fi o seară foarte elegantă.

Orice familie care avea propriul șofer era din altă clasă decât familia Delaney din Greystone. Fără îndoială cina nu va consta în lasagna și cartofi copți, mâncați la masa de bucătărie. Costumul ei cu pantalonii ei vechi și de nădejde, din catifea de culoarea cuprului, nu va face mare impresie la super-bogata familie Berkeley, chiar dacă purta cele mai bune bijuterii egiptene și nu își dăduse cu prea mult contur negru. Probabil va fi genul de seară unde până și servitoarea purta Gucci. Înghițind în sec la gândul ăsta, Leonie își puse haina călduroasă de lână și se urcă pe scaunul din spate al Jeep-ului.

Cabana familiei Berkeley ar fi putut fi foarte bine un mic hotel, se gândi ea în timp ce șoferul vira mașina

pe aleea unde erau deja parcate două Mercedes-uri. Mel nu era impresionată de dimensiunile casei.

— Uau, spuse ea admirând. E uimitor.

— Da, o aprobă Danny. Cred că sunt plini de bani.

— Danny, şuieră mama lui. Vorbeşte mai încet. Nu suntem aici să le evaluăm proprietăţile. Nu întoarce farfuriile cu susul în jos ca să vezi unde sunt fabricate.

Toată lumea chicoti.

Fliss şi Ray îi aşteptau la uşă, iar Leonie rămase din nou uimită de cât de mult păreau să fie un cuplu; de fiecare dată când Fliss se mişca, Ray se uita la ea, urmărindu-i fiecare gest, fiecare zâmbet cu privirea, ca şi cum n-ar fi putut suporta să îşi dezlipească privirea de la această creatură frumoasă. Iar Fliss chiar era frumoasă.

Nu era îmbrăcată epatant. De fapt, era îmbrăcată extrem de simplu, într-o pereche de pantaloni gri de stofă şi un pulover argintiu cu decolteu în „v". Puloverul era probabil din caşmir, se gândi Leonie. Şi în mod clar era scump. Ceea ce îţi atrăgea atenţia asupra ei era combinaţia de haine şi frumuseţea simplă şi modestă a lui Fliss. Într-adevăr, nu purta nici un fel de machiaj, în afară de luciu de buze şi rimel, aşa cum îi povestise Mel de prima oară. Totuşi, arăta minunat. În comparaţie cu ea, Leonie se simţea de parcă ar fi fost scăpată din trupa de clovni de la circ.

De data asta, Fliss o îmbrăţişă.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici, înseamnă atât de mult pentru Ray, îi mărturisi ea în timp ce Ray îi conducea pe ceilalţi într-o sală mare de primire. Nu ştiu dacă eu aş putea merge la nunta fostului meu soţ, sunt atât de posesivă. Dar e minunat că tu şi Ray vă înţelegeţi atât de bine. E extraordinar pentru copii, iar eu voiam să mă cunoşti şi să ştii că vor fi întotdeauna în siguranţă şi fericiţi cu mine.

A fost discursul cel mai lung pe care i l-a ţinut lui Leonie, care nu era foarte sigură ce să îi răspundă.

Lui Leonie i se păru că ar fi o greșeală să recunoască față de Fliss că o durea îngrozitor să o vadă cu copiii, așa că zâmbi și se rezumă să spună:

— Sunt bucuroasă că sunt aici, Fliss. Mă bucur că Ray e fericit.

Ceea era adevărat, mai mult sau mai puțin. Nu era ca și cum și-ar fi dorit ca el să fi fost nefericit, dar era dificil să îl vadă căsătorindu-se cu cineva pe care o adora, în timp ce ea rămânea atât de singură. Dacă ar fi fost măcar un strop mai puțin fericit, poate ar fi fost o idee mai ușor să facă față poveștii ăsteia cu nunta. Era complicat să facă față dintr-odată unei bucurii atât de autentice.

Dar Leonie nu putea să lase lucrurile astea să îi scape. Îi mângâie brațul lui Fliss și adăugă că în Irlanda oamenii erau foarte civilizați și că era un lucru obișnuit să te recăsătorești.

Toată seara fusese foarte civilizată. Părinții lui Fliss erau prezenți cu noii lor soți, iar când Leonie le-a fost prezentată, ea nu-și putu închipui cum de domnul și doamna Berkeley fuseseră vreodată împreună. Cu siguranță contrariile se atrag.

Mama lui Fliss, Lydia, era o brunetă elegantă și sobră care vorbea pe un ton rafinat și arăta de parcă n-ar ridica niciodată nici măcar un deget, nici cât să își ia un șervețel, când ar fi putut foarte bine să pună vreun protejat să i-l dea.

Tatăl lui Fliss, Charlie, era un bărbat blond, mare cât un urs, cu niște mâini cât toate zilele și un simț al umorului absolut minunat. Își petrecea majoritatea timpului la ferma lui de vite din Texas, loc în care Leonie nu-și putea imagina că imaculata de Lydia ar fi pus vreodată piciorul. Actuala lui soție, Andrea, era o femeie cu picioarele pe pământ, o femeie căreia îi plăcea la țară, cu structura osoasă a lui Bo Derek și o coamă de păr blond argintiu. Ea și Leonie s-au înțeles din prima. Tatăl vitreg al lui Fliss, Wilson, era avocat, iar el și Ray erau în mod clar foarte buni prieteni.

Andrea, Charlie și Wilson erau incredibil de prietenoși și se străduiră cu toții să îi facă pe Leonie, pe Danny, pe Mel și pe Abby să se simtă ca acasă. Oameni isteți și calzi, erau o companie plăcută și o făcură pe Leonie să se relaxeze. Oaspeții fură serviți cu tot soiul de mâncăruri și de băuturi și toată lumea se străduia să îi includă în conversație. Doar Lydia, mama lui Fliss, era distantă. Era cât se poate de tulburător, dar de câte ori se uita în sus, Leonie o vedea pe Lydia uitându-se la ea. Probabil se întreba cum de viitorul ei ginere o luase vreodată de nevastă, se gândi Leonie cu asprime. Nu reușise să se poarte mai cald cu fosta doamnă Berkeley nici când Lydia insistă ca Leonie să stea lângă ea la cină, ca să poată conversa.

Leonie bănuia că singurul lucru pe care voia să îl discute Lydia era legat de ce pensie alimentară îi plătește Ray, astfel încât să își dea seama dacă iubita ei Fliss își primea partea care i se cuvenea. Nu că Fliss ar fi părut să aibă nevoie de vreun ban. Între părinții ei bogați și slujba ei, era evident că nu rămânea în pană de bani.

În timpul primului fel, Lydia o interogă cu subtilitatea unui test la NASA. Dar cu un Charlie atât de nostim în dreapta, lui Leonie nu îi căzu greu mâncarea.

Charlie susținea conversația cu povești despre ferma lui și despre viața în Panhandle.

— Ar trebui să ne vizitezi acolo, îi spuse el. Ți-ar plăcea la nebunie, mai ales că nu ești tocmai atrasă de schiat. În Texas e cald, crede-mă.

Odată ce descoperise că era asistentă veterinară, deveniră prieteni pe viață. Charlie încercase toate tipurile de muncă la fermă, de la lăptărie la crescut cai. Acum avea ceea ce el descria ca o mică cireadă de vite și câțiva cai. Andrea râse și îi spuse lui Leonie că ideea lui de mică cireadă însemna șase mii de capete.

— Noi avem un cabinet pentru animale mici, îi explică Leonie lui Charlie când el începu să intre în

amănunte legate de tehnicile moderne de montă și despre transplantul de embrion. N-am mai văzut de mult timp o vacă. Ne ocupăm de o mulțime de câini, pisici și hamsteri și din când în când de câte o șopârlă, așa, pentru variație. Ah, da, aveau un client care împerechea African Gray. Sunt papagali, adăugă ea, așa că avem grijă și de ei. Sunt minunați, atât de afectuoși. Nimic nu e mai drăguț ca un papagal care se gudură și care îți netezește ușor părul.

Până și sobra de Lydia se relaxă după câteva pahare de vin și i se dezlegă limba destul cât să pălăvrăgească absent cu Leonie despre nuntă.

Leonie ascultă cu bunăvoință cincisprezece minute de povești amănunțite despre cum urmau să fie așezați, despre cât de dificil era să găsești o firmă de catering care să facă un thermidor de homar ca lumea și despre cum Fliss spusese mereu că și-a dorit o rochie de mireasă de la Calvin Klein.

Leonie avea senzația că dacă spunea „Ah, da?" încă o dată or să îi stea cuvintele în gât. Ca să își mai varieze răspunsurile, încercă să întrebe despre rochia de mireasă pe care chiar o va purta.

— E un Calvin Klein? Cum arată?

Lydia o privi atât de șocată de parcă Leonie i-ar fi propus să se culce cu cineva dintre angajați pe terasa acoperită de zăpadă.

— Nu pot să vorbesc despre asta cu Ray aici, îi șopti ea. Aduce ghinion. Ți-o arăt, vrei?

Fără să îi mai lase timp lui Leonie să spună că, de fapt, ar putea trăi liniștită fără să vadă înainte rochia de mireasă a logodnicei fostului ei soț, Lydia anunță cu voce tare că vor servi cafeaua în bibliotecă.

Aveau și o bibliotecă? Leonie suspină. Iar asta era doar casa de vacanță. Numai Dumnezeu știa ce mausoleu fusese casa în care copilărise Fliss. Fără îndoială ceva de dimensiunile unui palat. Nici nu era de mirare că era atât de slabă – te menținea în formă dacă alergai atât de la o cameră la alta.

— Fliss, şopti Lydia, Mă duc să îi arăt lui Leonie rochia ta.

— Ce idee minunată, strigă Fliss.

Partea feminină de la cină plecă în masă să vadă rochia, lăsând bărbaţii singuri la cafea. Mel şi Abby, cărora li se dăduse voie să bea câte un pahar de vin la cină, chicoteau şi se ţineau conspirativ de mână cu Fliss în timp ce mărşăluiau toate pe un hol lung spre dormitorul unde rochia era expusă pe un manechin. Toată lumea tăcu aprobator la vederea rochiei.

Era foarte Calvin: o mătase ca scoica, un corset decupat oblic şi linia gâtului acoperită fin. Leonie şi-o putea imagina pe Fliss purtând-o, arătând teribil de sofisticat şi intimidând orice manechin.

— Oooo, suspină Mel cu încântare. E atât de frumoasă.

— Superbă, spuse Abby.

— Vă place, fetelor? întrebă Fliss nerăbdătoare, ca şi cum până la urmă părerea lor era cea mai importantă.

— Desigur, răspunseră ele în cor şi o îmbrăţişară.

Leonie simţi cum i se pune un nod în gât văzând scena emoţionantă. Fliss îşi ştergea ochii plini de lacrimi de la emoţii, în timp ce gemenele o pupară şi îi spuseră că va arăta superb în rochie.

Andrea îi zâmbi încurajator lui Leonie.

— Sunt sigură că e greu să îţi vezi fostul soţ recăsătorindu-se, îi şopti ea, dându-i lui Leonie braţul să îl strângă.

— Deloc, protestă Leonie cu sinceritate.

Ceea ce o omora era să le vadă pe Mel şi pe Abby cu adevărat îndrăgostite de viitoarea lor mamă vitregă. Asta era ceea ce durea, nu gândul că Ray şi Fliss mergeau spre altar arătând ca o reclamă pentru dragoste la patruzeci şi ceva de ani.

— E frumoasă, spuse Lydia mândră, uitându-se la rochie şi la fiica ei dragă.

— Într-adevăr, spuse Leonie, zâmbind atât de larg încât avu impresia că o să i se crape fondul de ten.

Toată lumea era atât de amabilă cu ea, atât de caldă şi de primitoare şi totuşi ea se simţea ca fantoma de la petrecere. Cum puteau copiii să nu îşi dorească să facă parte din această familie minunată şi privilegiată când alternativa era viaţa plictisitoare din Wicklow?

— Ia uită-te. Nu e frumoasă? spuse fata care stătea lângă Leonie pe scaunul mic auriu din sufrageria familiei Berkeley, care fusese transformată într-o extraordinară capelă a dragostei, în cinstea căsătoriei lui Fliss şi Ray. Orhidee în culori pale se ofileau în căldura aproape tropicală a camerei, iar panglici discrete de culoarea şofranului erau atârnate în jurul lor, creând o imagine elegantă şi frumoasă.

— Da, e frumos, spuse Leonie cuviincios.

O durea fundul de la jumătatea de oră de stat pe scaunul care nu era făcut pentru cineva cu cea mai vagă urmă de artrită. Cum ea şi copiii ajunseseră cu o jumătate de oră mai devreme, lumea îi murmurase întruna:

— Nu-i aşa că e frumos?

Era totul teribil de frumos, de la bărbaţii în costume de zi, până la aranjamentele de orhidee care atârnau în toate locurile posibile. Cvartetul de coarde era minunat; paharul de şampanie roz de dinainte de ceremonie era minunat; sora lui Fliss, Mona, o aiurită în aproximativ un metru de piele crem, care sigur nu avea nici un fel de trac că va fi o domnişoară de onoare în metri de volane, era şi ea frumoasă, chiar dacă puţin cam dezbrăcată. Leonie era sătulă până peste cap de toată treaba asta frumoasă.

— Mama, suspină Mel, strecurându-se pe locul de lângă Leonie. Vine şi e...

— Nu-mi spune, zise Leonie strângând din dinţi: ...frumoasă.

Mel era total absorbită. Mama ei recunoştea semnele. În ultimele trei zile, Mel vorbise fără încetare despre casa familiei Berkeley, despre toate lucrurile

minunate pe care le aveau şi despre cât de minunat trebuie să fie să trăieşti acolo. Ray le dusese la schi, la plimbare cu sania, la cină într-un restaurant deosebit şi la patinoar. Leonie se întreba dacă Mel se va mai reobişnui cu viaţa într-o căsuţă mică din Greystones. Casa lor avea nevoie să fie văruită, plăcile de gresie din baie se dezlipeau încet de pe perete, biblioteca erau de fapt cutiile cu cărţi din sufragerie şi singura dată când folosiseră şerveţele de pânză la cină era când venea Claire şi le scotea pentru că ura să folosească hârtia de bucătărie.

— Nu uita, Mel, e minunat, dar e o lume diferită de a noastră, nu se putu abţine Leonie să îi spună. Părinţii lui Fliss sunt cei care au toţi banii ăştia. Nici tata şi nici eu nu îi avem, aşa că viaţa noastră nu e aşa.

— Nu sunt proastă, mama. Mel o privi în timp ce se ridica să plece. E plăcut să te bucuri de toate astea. Nu poţi să mă laşi să fac asta fără să încerci să strici totul?

Din cauza asta ochii lui Leonie erau plini de lacrimi când Fliss păşi încet şi cu graţie spre altar ca să se întâlnească cu Ray. Printre lacrimi, Leonie văzu că Fliss arăta într-adevăr superb în rochia Calvin Klein: o apariţie înaltă şi subţire, în crem, cu un buchet mic de orhidee crem în mână.

Andrea, care era de cealaltă parte a aleii, îi aruncă o privire dulce lui Leonie. Lui Leonie îi veni să urle în gura mare că nu îi pasă nici cât negru sub unghie cu cine se însura Ray, dar că era sătulă până peste cap de bogăţia opulentă a familiei Berkeley, care le era băgată pe gât.

După ceremonie, Mel plecă, lăsându-i pe mama ei, pe Abby şi pe Danny la locurile lor, întrebându-se ce să facă mai departe. Nu rămaseră multă vreme să se întrebe. Cei două sute de oaspeţi fură conduşi în sufragerie. Uşile duble enorme, care duceau către seră fuseseră scoase, transformând totul într-o enormă sală de bal. Sera era orientată spre o întindere de munţi acoperiţi cu zăpadă aşa că vederea din cameră

era magnifică. Magnifică era și masa enormă cu un bufet extravagant, care avea în centru o sculptură de gheață cu două lebede lângă un bol cu stridii.

Erau homar, somon, ceea ce părea a fi niște carne de vită și mai multă șuncă de Parma decât era în toată Italia, ca să nu mai pomenim de toate salatele din lume și cele mai neobișnuite soiuri de frunze de salată. Chelneri în frac se mișcau zgomotos, ducând șampanie, apă minerală și farfurii cu marginile aurii pentru bufet. La scurt timp petrecerea începu cu adevărat, cu multe râsete, glume și chiar momente de nebunie, când un octogenar vioi o trase pe Mona la dans în timp ce toți ceilalți aplaudau de pe margine.

Lydia nu rezistă să nu vină sfios lângă Leonie și să se umfle în pene pentru toate cele.

— Sculptura de gheață a trebuit adusă cu avionul din LA, spuse ea înțepată. Ține stridiile la rece.

Cu mare efort, Leonie rezistă tentației de a-i spune că nu era nevoie de o sculptură de gheață pentru asta: pune stridiile lângă Lydia și vor rămâne destul de înghețate. În loc de asta, dădu grav din cap și spuse că mereu era agitată când se serveau scoici la petreceri, din cauza riscului de salmonela. Meritase numai ca să vadă cum Lydia căscă ochii plină de oroare, în timp ce se duse repede la bucătărie, cu siguranță ca să le țină o predică moralizatoare săracilor chelnerilor, ca să se asigure că nu va muri nimeni într-un val de intoxicații alimentare.

— Minunat, nu-i așa, mama? spuse Danny, venind cu o farfurie deja plină cu vârf de atâta mâncare.

Avea și un pahar de bere.

— Tata a luat-o pentru mine, spuse el, luând o gură de bere. Știe că nu mă prea omor după vin. Tu ești bine, mama? întrebă el. Ești puțin cam tăcută. Mel te scoate din minți, nu?

Leonie simți din nou cum se sfâșie pe dinăuntru. Era ridicol. Începea să nu își mai poată stăpâni lacrimile din ochi. Era atât de drăguț ca Danny să se poarte atât de neobișnuit de intuitiv. De obicei Abby era cea care înțelegea exact cum se simțea

mama ei. Totuşi, în ultimele zile, Abby fusese lipită de Fliss, stând cu ea la poveşti şi zâmbindu-i, aparent mai încântată de noua ei mamă vitregă decât de adevărata ei mamă.

— Sunt bine, spuse Leonie scurt. Îmi tot vine în minte casa noastră şi o compar cu locul ăsta. N-o să mai pot mânca niciodată din farfuriile noastre cumpărate de la reduceri după ce am mâncat din farfuriile astea aurite.

Danny pufni.

— Toate astea sunt spectacol, mama, spuse el alungându-i îngrijorarea. E ideea mamei lui Fliss. Îi place să pozeze şi e plină de aere. Toţi ceilalţi sunt drăguţi, adăugă el, dar ea e cea care vrea petrecerea asta mare. Tata mi-a spus că el şi Fliss voiau o nuntă mică, dar ea i-a implorat să facă bâlciul ăsta.

Pentru o clipă, Leonie simţi o tresărire de milă pentru Lydia. Să organizeze o nuntă opulentă pentru fiica ei era în mod evident felul ei de a face faţă unei vieţi plictisitoare.

Până la căderea serii, Leonie era şi ea plictisită. Vorbise cu o mulţime de cupluri amabile şi mâncase mult prea mult, dar nici măcar mâncarea minunată şi şampania veche nu puteau să îi compenseze durerea din suflet când le văzu pe Mel şi pe Abby fandosindu-se atât de încântate în jurul mamei lor vitrege. Şi nu compensau nici pentru cât de exclusă se simţea fiind singura femeie neînsoţită de acolo.

De câte ori Leonie privea spre ele, Fliss râdea şi chicotea cu gemenele. Perechea de proaspăt căsătoriţi trecea cu graţie, ca un cuplu cu familia gata formată venind în urma lor. Iar Abby, odată robustă ca mama ei, era cea care părea cea mai bucuroasă să fie cu Fliss. Avea faţa plină de însufleţire când râdea cu Fliss, care o ţinea de mână şi îi aranja părul lui Abby cu gesturile pline de afecţiune ale cuiva care a făcut des asta. Mel era de braţul tatălui ei, părând încântată să facă parte din grupul acesta extraordinar care râdea. Era atât de frumoasă: obrajii

îi erau de un roz pal, iar părul ei închis la culoare i se unduia mătăsos în jurul feței ei în formă de inimioară. Fliss le împrumutase gemenelor niște farduri scumpe, iar ele se comportaseră ca la bal în dimineața aceea machiindu-se în baie. Privindu-i pe toți la un loc, Leonie nu se putu abține să nu simtă un fior de teamă în adâncul inimii.

În mod clar Fliss le iubea pe gemene și va fi o mama extraordinară pentru copiii ei. Dar dacă devenea atât de apropiată de Mel și de Abby, încât să le ia ca pe fetele ei? Ce se întâmpla dacă gemenele se hotărau că preferau acest minunat stil de viață american în locul stilului ei modest de viață din Irlanda? Ce va face Leonie atunci?

Petrecerea de Anul Nou a lui Kirsten și Patrick se desfășura minunat. Chiar și ursuza de mătușă Petra dacă ar fi fost întrebată, ar fi trebuit să recunoască că se pricepeau de minune să pună la punct o petrecere. Dar pentru că Kirsten o ura pe Petra, ei nu i se trimisese nici o invitație.

— N-o primesc pe vaca aia bătrână la petrecerea noastră, îi spuse ea drastic Emmei. N-are decât să stea acasă și să amestece ochi de triton și aripi de liliac în cazan, vrăjitoarea bătrână.

Emma își dorea să fi fost și ea atât de intransigentă când venea vorba să o țină pe Petra departe de lista de invitați.

Cel puțin o sută cincizeci de oameni erau înghesuiți în casa lor mare și modernă din Castleknock, bucurându-se de mâncarea orientală pe care Kirsten insistase să o comande. Vinul curgea, iar dacă unii din colegii brokeri ai lui Patrick erau cam scandalagii într-un colț, asta nu făcea decât să sporească aerul de veselie, care era însoțit de un CD care cânta la volum maxim niște melodii de Crăciun destul de kitsch.

Kirsten se plimba prin casă într-o rochie Karen Millen aurie, tricotată, trecând din seră în sufragerie și până în bucătărie, povestind cu oaspeții și dând

peste cap paharele de vodcă. O lăsase pe Emma într-un colţ al sufrageriei cu Anne-Marie şi cu Jimmy, care nu păreau impresionaţi nici unul de platourile cu dim sum care le fuseseră oferite. Pete se dusese să mai ia un pahar de vin pentru el şi pentru Jimmy. În lipsa lui, se lăsă liniştea în micul lor grup, în contrast faţă de restul discuţiilor zgomotoase şi agitate din jurul lor, în timp ce prietenii lui Kirsten şi ai lui Patrick îşi spuneau poveşti de groază de Crăciun şi huiduiau la gândul de a se duce înapoi la muncă după o vacanţă atât de lungă.

Emma, care nu bea pentru că ea era cea care urma să conducă, muşcă dintr-un rulou de primăvară şi aruncă o privire la ceas. Aproape şase. Ea şi Pete se hotărâseră să inventeze o altă petrecere în seara aceea, astfel încât să aibă o scuză să plece mai repede.

— Ştii că Kirsten o să ne lase pe noi cu părinţii tăi, bombănise Pete. Am face bine să avem un plan de rezervă ca să avem măcar o şansă de scăpare.

Planul lor era să petreacă o seară liniştită acasă. Sunetul a ceva curgând o făcu pe Emma să se uite spre mama ei, care stătea la masă între Emma şi Jimmy. Încetase să mai plimbe mâncarea prin farfurie cu furculiţa; îi căzuse paharul din mână şi îşi vărsa încet vinul roşu pe jos în timp ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Emma se holbă la vinul care se scurgea încet, pentru o clipă prea şocată ca să facă ceva.

— Mama! strigă Emma.

Când mama ei îşi întoarse ochii spre ea, Emma se înspăimântă de ce exprimau: teamă şi chin absolut.

— Mi-e teamă Emma, plânse ea. Mi-e teamă. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Nu mai ştiu nimic.

Mâna mamei ei tresări, iar şuvoiul de vin roşu începu să i se împrăştie în poală, udând fusta ei cu imprimeu floral, lăsând o pată roşu aprins care se făcea din ce în ce mai mare. Emma se gândi cu groază că arăta ca sângele.

— Mamă, spuse ea îngrijorată, încercând să îi ia mamei din mână paharul care se revărsa.

Mâna lui Anne-Marie era strâns încleştată în jurul paharului şi curse şi mai mult pe covor şi o stropi şi pe Emma, înainte să apuce să i-l ia. Lăsându-se în genunchi, lângă scaunul mamei ei, Emma o îmbrăţişă pe Anne-Marie.

— Mama, îi şopti ea, sunt aici şi tata e aici.

— Dar voi nu sunteţi mereu aici şi aud vocile şi nu-mi amintesc lucruri, gemu mama ei.

Emma continuă să o ţină strâns în braţe, dar mama ei nu se putea opri din plâns. Iar Jimmy de ce nu făcea nimic?

— Tată, şopti Emma, uită-te la mama. Poţi să o ajuţi?

Ea se simţea total lipsită de putere să facă ceva, dar tot aşa era şi Jimmy. A încremenit văzând-o pe soţia sa cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Ajută-mă, ajută-mă, ajută-mă! strigă Anne-Marie dintr-odată, vocea ei puternică răspândindu-se în toată încăperea.

Emma îl văzu pe Pete venind de la bucătărie cu vinul, părând surprins. Părea să vină spre ei uşor, ca şi cum totul s-ar fi întâmplat cu încetinitorul.

Emmei i se părea că toată scena se derula cu încetinitorul. Simţea cum tatăl ei îşi ridică şocat sprâncenele, simţea cum oamenii îşi întorc uşor capetele spre ei, iar gurile li se deschid încet ca melcul.

— Mamă, o calmă ea, te rog nu te enerva. O să te ajutăm, promit.

— Ba nu, ba nu! Sunteţi toţi împotriva mea, urlă mama ei, ridicându-se brusc în picioare. Nu, urlă ea atât de tare încât nimeni din casă nu se putea să nu o fi auzit, în ciuda clopoţeilor de pe albumul de Crăciun al lui Kirsten, care zdrăngăneau tare pe fundal. Nu, nu, nu, nu!

Acum ţipa, atacând cu sălbăticie şi trântind farfurii şi pahare pe masă. Vasele căzură pe jos.

— Cum ai putut să spui asta? Ce încercaţi să îmi faceţi? urlă ea. Nu înţelegi, mă auzi? Nu înţelegi. Nu mă duc acolo, nu mă duc!

Pete lăsă paharele de vin şi împreună cu Emma încercă să o prindă pe Anne-Marie, şi să o calmeze.

— Mama, e în ordine. Suntem aici pentru tine, nu încearcă nimeni să te trimită nicăieri.

— Ba tu încerci, spuse mama ei, încă încercând să arunce cu farfurii de pe masă. Sunteţi toţi băgaţi în asta!

— Totul e în ordine, Anne-Marie, spuse Pete calmând-o, E în ordine. O să avem grijă de tine.

Vocea lui calmă părea să îşi facă efectul. Încetă să se mai zbată şi se lăsă greoaie pe scaun. Pete şi Emma se ghemuiră lângă ea, fiecare de câte o parte.

— Mama, sunt eu, Emma.

Emma încerca să îşi păstreze vocea pe un ton echilibrat. Era dificil: tremura atât de tare încât avea senzaţia că îi zornăiau până şi oasele.

— Tată, poţi să ne ajuţi?

Auzind-o pe Emma vorbindu-i, Jimmy O'Brien păru să iasă din starea ca de transă în care intrase de uimire.

— Da, bâigui el.

El îl dădu pe Pete la o parte şi îşi prinse soţia.

— Anne-Marie, sunt aici lângă tine, draga mea. Nu-ţi face griji pentru nimic. O să fie bine.

Ea se prăbuşi peste trupul lui mare, părul desprinzându-i-se din agrafa în formă de fluture, răsfirându-i-se în dezordine pe spate.

— Hai să o ducem acasă, spuse Jimmy ferm, ţinând tandru corpul fragil al soţiei lui.

Kirsten insistase să rămână cu oaspeţii, dar Patrick îi duse pe Jimmy şi pe Anne-Maire cu BMW-ul lui, împreună cu Pete şi Emma, care era îngrozită, urmându-i.

— Trebuie să chemăm doctorul, spuse Emma încă tremurând.

— Desigur, spuse Pete.

Dar Jimmy O'Brien nici nu voia să audă.

— Nu avem nevoie de doctor! strigă el. Se simte foarte bine. Puțin stresată, asta e tot.

Sus, unde o ajuta pe mama ei să își schimbe rochia, Emma se înfioră auzind furia din vocea lui.

Pete și Patrick schimbară o privire.

— Îmi pare rău, Jimmy, spuse Pete ferm, de data asta trebuie să te contrazicem. Anne-Marie e mai mult decât puțin stresată. Nu se simte bine, ar putea avea o problemă serioasă. Sun la doctor. N-aș avea conștiința împăcată dacă s-ar întâmpla ceva grav, iar noi nu am făcut nimic.

Emma se strecură lângă ușa de la dormitorul părinților ei, disperată să audă ce se va întâmpla. Vorbea tatăl ei doar că nu părea să fie el. Vocea aceasta era obosită și slăbită, nu bărbatul turbulent pe care îl cunoscuse toată viața:

— Dacă vor să o bage într-un spital, ce o să mă fac atunci?

— Îmi pare rău, draga mea, Anne-Marie îi zâmbi fiicei ei, încercând cu stângăcie să închidă nasturii unei rochii curate, dar fără să reușească. Am fost nervoasă, nu-i așa? Îmi pare rău. N-am vrut. Nu știu ce m-a apucat.

— E în ordine, mamă, spuse Emma, preluând cu blândețe încheiatul nasturilor.

Mama ei care odată ar fi fost indignată dacă cineva ar fi încercat să o ajute cu îmbrăcatul, suspină cu ușurare când Emma îi închise nasturii.

— Spune-mi, mama, începu Emma, ai zis că uiți lucruri. Ce fel de lucruri uiți?

Mama ei clipi spre ea.

— Unde pun lucrurile: nu mai găsesc lucruri. Și se pare că nu mai pot să citesc. Trebuie să îmi schimb ochelarii, nu mai sunt suficient de puternici. Cuvintele, vezi tu, îi explică ea serioasă, cuvintele sunt prea mici și amestecate. Am încercat să folosesc lupa tatălui tău, dar nu mă ajută. Emma, mă duci tu să îmi fac niște ochelari noi?

Fiica ei trebui să își muște buza ca să nu izbucnească în lacrimi.

— Sigur că da, mama. Dar mai întâi hai să îl lăsăm pe doctor să te vadă puţin.

Medicul de familie, un domn în vârstă, cu cele mai blânde şi mai binevoitoare mâini şi un stil şarmant, o consultă pe Anne-Marie din cap până în picioare, dar nu găsi nimic în neregulă. Povesti cu el la fel cum făcuse întotdeauna, spunând că îi pare rău că l-au chemat tocmai în ziua de Anul Nou şi adăugând cu drag că ginerele ei se agita prea tare.

— În cea mai bună formă, draga mea, îi spuse el când ieşi din cameră. Din ce îmi spuneţi, cred că e foarte deprimată, le spuse el gânditor lui Pete, Emma, Patrick şi Jimmy când ajunse jos. Asta ar fi putut-o face să izbucnească în felul acesta şi să se ambaleze atât de tare încât să ţipe. Dar ar putea fi un fel de criză. Avem nevoie de nişte analize ca să vedem cu adevărat ce nu e în regulă cu ea...

— Fără analize, spuse Jimmy nervos. E foarte tensionată, asta e tot.

— E mai mult decât atât, spuse Emma.

Ignoră privirea fioroasă pe care i-o aruncă tatăl ei.

— Spune lucruri ciudate în momente ciudate, pierde mereu lucruri, zilele trecute a încercat să deschidă o conservă cu telul de bătut ouă. Sunt tot felul de lucruri mărunte, dar ştiu că ceva nu e în regulă, domnule doctor. Acum tocmai mi-a spus că nu mai poate citi şi crede că e din cauza ochelarilor. Nu sunt ochelarii problema, e mai mult decât atât.

— Asta e prima oară când a apărut acest comportament ciudat? A fost perfect normală până acum? întrebă doctorul.

— Nu. Acum câteva luni s-a supărat foarte tare pe mine, când eram la cumpărături, spuse Emma încet. Într-un magazin de stofe. A început să ţipe la mine şi nu ştia cine sunt. Nu reuşeam să o liniştesc şi striga după tata, deşi el nu venise cu noi.

— Nu mi-ai spus niciodată, spuse tatăl ei pe un ton acuzator.

— Îți spun acum, spuse Emma pe un ton tăios.

— Soția mea e stresată și puțin deprimată, susținu Jimmy. Câteva pastile, asta e tot ce îi trebuie. Ca și data trecută când a luat pastilele alea, când a avut Kirsten febră glandulară. Au făcut-o bine. Asta e tot ce îi trebuie acum.

— Aduceți-o la cabinet săptămâna viitoare și o să stăm de vorbă, acceptă doctorul. Dacă e deprimată, o putem ajuta, dar fără analize nu vom ști ce s-a întâmplat azi.

— A fost suprasolicitată, doctore, nimic mai mult, spuse Jimmy. Acum e bine, nu-i așa? Dacă ar fi fost ceva grav, ar mai fi putut acum să stea de vorbă cu dumneavoastră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Adevărat. Și e destul de tânără. Ați zis că are doar șaizeci de ani. Ei bine, Jimmy, nu-mi pot da seama ce ar putea fi în neregulă cu ea la vârsta asta, dar o vom ține sub observație, vă dau cuvântul meu.

— E un păpălău, șuieră Pete în timp ce Jimmy îl conducea pe doctor. Mama ta ar putea avea o tumoare pe creier, iar omul ăla nu și-ar da seama. Trebuie să meargă la un specialist.

— O să fie bine, anunță Jimmy trântind ușa de la intrare.

Emma îi trimise pe Pete și pe Patrick acasă. Nu-și imagina că o să mai stea prea mult cu tatăl ei, dar simțea că trebuie să fie acolo pentru mama ei. Jimmy nu părea să știe ce să facă cu Anne-Marie.

Se așezară toți trei la televizor și stătură o vreme, până când Anne-Marie spuse că e obosită și că vrea să meargă la culcare. Era abia opt și jumătate.

Mama ei nu se împotrivi când Emma o însoți până sus și o ajută să se schimbe. Ba chiar păru încântată că îi ținea companie. Când era învelită în pat, Emma se așeză lângă ea și îi netezi părul lung și blond.

— Îmi pare rău că ai fost atât de agitată mai devreme, spuse ea cu blândețe.

— Îmi spuneai din nou că trebuie să merg în locul acela rău, îi spuse Anne-Marie somnoroasă, ținând-o strâns pe Emma de mână.

— N-am vrut, spuse Emma, gândindu-se că era probabil mai amabil din partea ei să se prefacă că știa despre ce vorbea mama ei.

— Vorbește-mi, Emma, murmură Anne-Marie. Îmi place să îți aud vocea.

Emma începu un monolog moale și blând despre ce va face în ziua următoare și despre cum spre seară va veni să o viziteze pe Anne-Marie. Vocea sa cu siguranță părea să o liniștească pe mama ei, care adormi în timp ce încă o ținea strâns de mână pe Emma.

Emma își aduse aminte de vremea când era copil și se gândi cum se inversaseră rolurile: dacă avea un coșmar, mama ei, purtând una dintre minunatele ei cămăși de noapte din bumbac, dată cu cremă de mâini care mirosea a liliac, cu mâinile ei moi, intra în cameră imediat ce auzea strigătele Emmei și se așeza lângă ea să o liniștească, mângâindu-i fruntea fierbinte și spunându-i că toți monștrii dispăruseră.

Acum luase ea rolul de mamă care își liniștește copilul în loc să se întâmple invers. Cât de ciudat era să trebuiască să se poarte ca o mamă pentru cineva după ce își dorise atât de mult timp un copil; doar că acum copilul era o femeie de șaizeci de ani care se cufundase din nou în copilărie. Dar de ce? Și oare va fi și mai rău în viitor?

Își dorea să fi avut o veioză pe care să i-o lase aprinsă pe noptieră, o lumină slabă și liniștitoare în caz că Anne-Marie s-ar fi trezit brusc și nu își amintea unde era.

Emma își amintea veioza mică cu o omidă înăuntru pe care o cumpărase mama ei când Kirsten era mică: corpul ei verde strălucitor răspândea destulă lumină cât să sperie visele urâte. Poate de asta Kirsten nu avea niciodată coșmaruri. Îl avusese pe Domnul Omidă să îi poarte de grijă noaptea.

Acum mama ei respira liniştit. Emma se ridică de pe pat şi strânse în linişte prin cameră. Împături hainele şi făcu ordine în talmeş-balmeşul din cosmetice de pe toaleta care pe vremuri era imaculată. Numai asta era o dovadă suficientă că lucrurile nu erau în ordine: Anne-Marie fusese mereu foarte mândră de casa ei. Nu ar fi permis niciodată ca vreo suprafaţă din casa ei să ajungă prăfuită şi în dezordine. Cocoloaşe de vată erau împrăştiate peste tot, iar pudra de talc se vărsase şi nu fusese curăţată. Emma îşi promise ca în curând să facă ordine.

Geanta mamei ei era aruncată neglijent sub masa de toaletă, cu fermoarul deschis, lăsându-i conţinutul la vedere. Aşezându-se pe băncuţă, Emma se uită în geantă. În loc de ordinea obişnuită de obiecte aliniate, ochelarii, rujul, pudriera, portmoneul şi batista de pânză, era o dezordine şi o încurcătură de cocoloaşe de hârtie. Emma luă o parte din ele şi începu să le desfacă. „Plicuri de ceai în cutia albastră", scria pe unul dintre ele. „Ochelarii pe masa de toaletă. Nu uita!", scria pe altul. Unul avea numărul de telefon de acasă al Emmei, cu cifrele scrise puţin greşit în două locuri diferite, iar apoi tăiate. Era ca şi cum mama ei încercase să îl scrie, dar nu reuşise să îl noteze până la a treia încercare.

Desfăcu încet fiecare ghemotoc de hârtie, citind fiecare mesaj trist pe care Anne-Marie şi-l notase. Trebuiau să îi aducă aminte unde ţinea laptele şi în ce zi venea omul care curăţa geamurile. Cel mai tare păru să o izbească bileţelul pe care erau scrise cu grijă numele şi adresa mamei ei. Ca şi cum s-ar fi putut pierde şi ar fi fost posibil să nu mai ştie cine era şi unde locuia.

Emma luă un şervеţel de pe masa de toaletă ca să îşi şteargă lacrimile.

Pe fundul genţii erau nasturi, o mulţime de nasturi. Numără cincisprezece din ei, de diferite culori şi mărimi, de la unii în formă de perlă, până la unii mari, marinăreşti, care arătau de parcă ar fi fost

tăiați de pe paltonul lui Jimmy. Dumnezeu să o aibă în pază, se gândi Emma îngrijorată. Aduna nasturi. Probabil își închipuia că sunt monede.

— Doarme? întrebă tatăl ei, apărând în ușa de la dormitor.

Emma dădu din cap. Nu putea vorbi cu el tocmai atunci. O enerva atât de tare. Azi făcuse ceea ce a făcut mereu: intrase ca un buldozer peste oricine avea o altă părere decât a lui și insistase că are dreptate. Anne-Marie era grav bolnavă, dar, ca de obicei, Jimmy refuza să vadă orice alt punct de vedere în afară de al lui.

În cazul ăsta nu avea decât să înfrunte singur realitatea în seara asta. Emma nu avea de gând să rămână prin preajmă și să îl ajute să nege că soția lui avea o problemă. Își luă lucrurile și plecă. Putea merge pe jos până acasă; nu era departe.

La șase și jumătate în dimineața următoare pe ea și pe Pete îi trezi telefonul. Emma întinse mâna amețită peste noptieră, unde era telefonul.

— Alo, murmură ea.

Îl simțea pe Pete trăgându-și plapuma peste cap ca să se ascundă de zgomot.

— Emma, e tatăl tău, spuse vocea de la celălalt capăt al firului. Poți să vii? Eu nu mă descurc.

Capitolul douăzeci

Nimic nu e mai plăcut decât satisfacția unei munci bine făcute, se gândi Hannah cu mândrie, în timp ce suna la birou să le spună că Weldon Drive 26 se vânduse în sfârșit. Nimic. Nici cu acel prim pahar de vin după o săptămână grea, nici cu orgasme incredibile, sau cu partide de sex care zguduiau pământul, cu nimic. Ei bine, își permise un zâmbet slab, nu că ar mai fi avut mare parte de partidele de sex și orgasmele care zguduie pământul în ultima vreme. De mai bine de o lună. Mai exact de o lună și două zile.

Abstinența avea avantajele ei, recunoscu ea. Nu trebuia să îți mai faci probleme pentru tanga care îți intrau prin diverse zone ale corpului, în încercarea de a arăta mereu gata pentru sex și nici nu trebuia să îți faci probleme dacă linia slipului semăna cu un hipiot cu un permanent lățos în locul unei pieli netede și fără păr. Nimeni nu-ți vedea aceste părți ale corpului când erai singură, în afară de femeile de la duș, de la sala de sport, așa că de ce să îți mai faci probleme?

Hannah socoti că puteai oricând să îți dai seama care dintre femeile de la sală erau îndrăgostite până peste cap, după cum le arăta linia slipului. Femeile care erau perfect epilate erau în focurile unei aventuri, epilându-se ca nebunele, pensându-se și făcându-și manichiura astfel încât iubitul lor să le creadă modele de feminitate. În timp ce femeile mai păroase decât Demis Roussos fie erau singure, fie erau într-o

relație de foarte mult timp, în care ajunseseră la o asemenea intimitate – stând pe WC când celălalt era în cadă – încât nu își mai băteau capul cu epilatul și pensatul.

Totuși era o rușine să nu te preocupi de aceste lucruri femeiești, își zise Hannah. Nu exista nici o scuză să fii neîngrijită. Mai târziu își va face o programare la salon. Doar pentru că Felix nu se mai învârtea pe lângă ea ca un iepure în călduri, nu era nici un motiv să își coboare standardele.

Închise ușa de la numărul 26 și încuie, admirând grădina care era presărată cu crocus de toate culorile. Cele roșii cădeau lângă cele galbene, câteva flori crem, discrete, coborându-și capetele în formă de clopoțel lângă gardul viu din mălin negru, ca și cum ar fi fost copleșite de splendoarea evidentă a suratelor lor. Femeia care vindea casa își iubea grădina, asta era sigur. Măcar de ar fi avut la fel de multă grijă de interior, poate așa nu le-ar fi luat patru luni să vândă locul.

Scoasă pe piață din noiembrie, acum era aproape februarie, iar cei de la birou pierduseră speranța de a mai vinde vreodată locul ăsta. Nu conta câte boabe de cafea și felii de pâine băgai în cuptor sau ce liliac parfumat puneai pe măsuța din hol când veneau cumpărătorii la vizionare, cel mai persistent miros de la numărul 26 era cel de motan necastrat și de haine nespălate.

Lui Hannah i se dăduse această casă printre cele cinci din portofoliu. David le dădea agenților seniori cel puțin câte cincisprezece, dar, cum era doar junioară, ea avea de vândut cinci, prin contract individual.

Îi plăcea la nebunie noua ei slujbă. Îi plăceau după-amiezile în care conducea de la o proprietate la alta, programând vizionări și întâlnindu-se cu clienții. În mod normal, David ar fi pus-o să lucreze în relațiile cu clienți timp de cel puțin un an înainte de a o lăsa să se ocupe de proprietăți ca agent junior. Dar el avea multă încredere în ea.

Acum studia cu jumătate de normă tehnici de licitație, o seară pe săptămână și câteva weekenduri, și își promisese solemn să ia examenele într-un timp record. Donna îi fusese de mare ajutor, dându-i ponturi de a face negoț, spunându-i cum să abordeze orice vizitator care apărea singur și o făcea să se simtă tensionată („Stai aproape de ușă", o avertizase Donna. „Știu că trebuie să fii atentă la apartament, să te asiguri că nu fură nimic, dar tu ești mai importantă decât orice mărunțiș pe care l-ar putea fura ei.").

Erau atât de multe de învățat despre negociere, despre aspectele legale ale slujbei și cum să faci față clienților dificili.

— Majoritatea oamenilor sunt incredibil de recunoscători atunci când le vinzi casa, îi explicase Donna. Asta e o parte importantă din farmecul slujbei, oferă satisfacții. Dar sunt și clienți dificili și trebuie să știi cum să îi abordezi.

Donna zâmbi. Avea o grămadă de povești absolut hilare din anii ei de experiență în branșă. Era povestea cu bărbatul care era beat și care încercase să o prostească în timp ce urcau scările să îi arate apartamentul, alta cu un câine ud care scăpase în casă când proprietarii erau plecați.

— I-am dat câinelui ăluia un pachet întreg de biscuiți ca să îl aduc înapoi în grădină! râdea Donna. Vizionarea trebuia să înceapă la două și jumătate, iar eu mă pomenisem cu animalul ăsta enorm și ud, care alerga prin casă ca un bezmetic, sărind prin paturi și distrugând lucrurile prin casă.

Inclusiv dăduse peste un cuplu care făcea dragoste pe masa din sufragerie când ea intrase în casă.

— Femeia era unul dintre proprietari, își aminti Donna, dar bărbatul nu era soțul. Mi-am mușcat buza să nu izbucnesc în râs. Erau atât de stingheriți.

Hannah avea și ea câteva povești. Cum ar fi momentul acela îngrozitor când pierduse un set de chei de la casă. Le căutase peste tot și nu reușise să le găsească.

David zâmbise când ea a venit să îi spună, speriată de gândul că se va înfuria pe ea.

— Nu poți fi agent imobiliar dacă nu ai pierdut cel puțin un rând de chei, îi spusese el cu blândețe. Spune-i clientului că vom schimba yalele pe cheltuiala noastră.

Îi sună mobilul, tulburând liniștea dimineții târzii de pe strada din suburbie.

— Hannah, un mesaj urgent pentru tine, spuse Sasha, care fusese numită manager de birou când Hannah începuse să lucreze ca agent imobiliar cu normă întreagă. Doamna Taylor, de la Blackfriars Lodge din Glengeary părea total panicată. Fiica ei a făcut pojar și nu o poate scoate din casă pentru vizionare. Vrea să știe dacă există vreo posibilitate să lași oamenii să vadă casa fără să intre în acea cameră. Știu, adăugă Sasha, e o nebunie. Dar m-a rugat să te întreb.

— Nu-și dă seama că vizitatorii sunt expuși la riscul de a lua pojar, ca să nu mai pomenim că vor vrea să exploreze fiecare centimetru al casei, inclusiv dulapul de sub scări? râse Hannah. O sun eu înapoi, nu-ți face griji.

Odată ce o convinse pe doamna Taylor să nu mai intre în panică și îi promise că va reprograma vizionarea pentru săptămâna viitoare, o sună pe Leonie să se asigure că mai venea la prânz. Hannah trebuia să conducă până în Enniskerry, în comitatul Wickloy, pentru o vizionare în după-amiaza aceea, așa că își aranjase să se vadă cu Leonie la un sendviș rapid, la jumătatea drumului.

— Poți să ajungi? o întrebă Hannah, odată ce reuși în sfârșit să dea de ea, după cinci minute de ascultat un cor de lătrături pe fundal, în loc de „Greensleeves".

— Da, se smiorcăi Leonie.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Hannah alarmată. Iar Abby?

— Tocmai m-a mușcat un porc de guineea și, au, e umflat.

De la celălalt capăt al firului se auziră chicoteli.

— Asta e tot?

— Ce-ai zice să te muște și pe tine un porc de guineea la un moment dat, draga mea? îi replică Leonie. Au dinții ca niște cuțite. Iar acum țipă ca un tenor italian – ai zice că pe el l-a mușcat cineva! Micuț și drăguț pe naiba! N-o să-ți vină să crezi cum îl cheamă: Peaches. Sincer, ce nume le dau oamenii animalelor. Ar fi trebuit să-i spună Pavarotti la cum cântă. Sau poate Colț.

— O să reușești să te recuperezi după întâlnirea cu Peaches, cât să mâncăm împreună un sendviș într-o jumătate de oră? se interesă Hannah.

— Numai dacă pot să îmi iau și o felie de prăjitură cu brânză, se târgui Leonie. Sărbătoresc.

— Ce sărbătorești?

— Mai întâi va trebui să îmi cumperi prăjitura.

— Toarnă tot, doamnă Delaney, îi porunci Hannah, lăsând tava cu prânzul lor pe o masă dintr-un colț al barului. Ce sărbătorești? Dacă e vorba de un bărbat, nu vreau să știu. Femeile singure, bătrâne și amărâte ca mine nu vor să audă despre viața sexuală a altora.

Leonie râse.

— Asta ar fi cam devreme chiar și pentru mine, glumi ea. Mai ales că nici nu l-am cunoscut încă.

— Deci despre un bărbat este vorba, spuse Hannah triumfătoare. Știam eu. Ești îngrozitor de trivială, Leonie, să știi! Te aprinzi numai când e vorba de un bărbat.

— S-ar putea să mă sting când o să-l cunosc, pentru că s-ar putea să nu meargă, îi atrase atenția Leonie. E unul dintre tipii de la anunțul meu de la matrimoniale și mi-am făcut curaj și l-am sunat zilele trecute. Sună extraordinar, atât de prietenos și de deștept și de sensibil și... Leonie făcu o grimasă. Apoi mă ia cu furnicături când mă gândesc la Bob și la ce dezastru s-a dovedit a fi. Și el păruse minunat la telefon, așa că și ăsta ar putea fi groaznic.

— Prostii. Probabil că e minunat.

Hannah mușcă din sendvișul ei cu ton.

— Sper la un Adonis blond, de doi metri, cu un corp fabulos și cu mâini de artist, spuse Leonie visătoare, apoi bolborosi: să mai vorbești de încercat marea cu degetul.

Asta era descrierea aproape perfectă a lui Felix al lui Hannah. Leonie îl văzuse în cele din urmă într-un serial de comedie de la ITV și era superb. Superb și plecat.

— Scuze, bolborosi ea.

— Scuze pentru ce? Hannah nu părea deranjată; continua să își mănânce sendvișul. Trebuie să ajung la următoarea casă în jumătate de oră, se scuză ea, așa că trebuie să înfulec ăsta repede. Toarnă tot despre tipul ăsta nou.

— Îl cheamă Hugh.

— Un nume minunat, spuse Hannah încântată. Acum poți să cânți melodia aia al lui Whitney Houston: „I Will Always Love Hugh"! Te-ai prins? „Hugh" în loc de „You"?

— Ce bine că ești agent imobiliar și nu încerci să îți faci o carieră de comediant, îi spuse Leonie calm. Dar am divagat. Hugh – îi aruncă lui Hannah o privire serioasă – lucrează la o bancă. E consilier de investiții și e și el divorțat.

— Asta e bine.

— E mai mare decât mine și e înnebunit după câini. Are trei: un spaniel, un Jack Russell și o specie de Heinz 57. Ludlum, Harris și Wilbur, după numele romancierilor. Îi plac cărțile de aventuri și de groază.

— Și ai aflat toate astea la telefon? Trebuie să fie tare vorbăreț.

— Este, spuse Leonie veselă. Închipuie-ți dacă ne-am căsători, iar la nuntă ar trebui să povestim despre cum ne-am cunoscut și ce ne mai amintim de atunci. Ar fi oribil să trebuiască să spun că m-am îndrăgostit de el când mi-a spus că l-a salvat pe Wilbur de la moarte sigură, când cineva încercase

să îl înece, când era puiuț. Cineva îl băgase într-un sac și îl aruncase în Canalul Mânecii. Dacă n-ar fi fost Hugh, sărmanul Wilbur ar fi fost mort.

Avea figura aceea visătoare care îți spunea că era într-o lume de fantezii. Și chiar așa era.

Leonie își imagina nunta, alături de patru câini, puși la patru ace în costume de duminică, ca domnișoare de onoare (Penny) și cavaleri de onoare (Wilbur, Harris și Ludlum), pe masă cu boluri cu oase, în loc de bomboane fondante.

Era rândul lui Hannah să îi arunce o privire serioasă.

— Leonie, nu mai confunda oamenii care iubesc animalele cu oameni de care o să te îndrăgostești. Nu e același lucru. Iar eu în locul tău nu i-aș pomeni de nunți. Cred că bărbații nu sunt chiar la fel de încântați de ideea asta ca și femeile.

Leonie își termină sendvișul și își începu prăjitura cu brânză și frișcă.

— Ai dreptate. Am devenit puțin obsedată de nunți de când s-au căsătorit Ray și Fliss. Nu mă pot abține. Rochia aia Calvin Klein mă bântuie. De câte ori trec pe lângă magazinul de mirese din oraș, al doamnei Lucia, mă uit în vitrină să văd dacă au ceva destul de elegant la care să dau avansul. Adică e o nebunie. Mel m-a prins uitându-mă într-o zi și a trebuit să mă prefac că îmi îndreptam pălăria de ploaie în vitrină.

— Când e marea întâlnire?

— Sâmbătă seară.

— Asta e bine, pentru că cel puțin știi că e într-adevăr divorțat și nu cumva căsătorit, dar zice că e despărțit, ca să pună mâna pe o femeie, îi spuse Hannah fără să se mai gândească.

Leonie păru șocată.

— Unii oameni folosesc anunțurile matrimoniale ca să își mai condimenteze viața, când ei de fapt au deja o relație, îi explică Hannah, părându-i rău că deschisese această discuție. Dar o întâlnire vinerea sau sâmbăta e un semn bun.

— Am impresia că nimic dintre toate astea nu e tocmai un semn bun, spuse Leonie, părând încă nedumerită.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău, Leonie. În momentul ăsta sunt atât de anti-bărbați încât mă transform într-o vacă bătrână și acră. Ar trebui să stau acasă și să scriu vreo polemică feministă și să închei toată povestea. Hugh pare să fie chiar drăguț și bravo ție că ai avut curajul să îl suni. Întreabă-l dacă are frați, glumi ea. Nu, glumeam! Nu-l întreba. Nu sunt în stare să ies cu vreun bărbat. Și nici nu vreau un bărbat. Nu sunt decât bătaie de cap.

— Deci nici o veste de la Felix? o întrebă delicat Leonie.

Prietena ei dădu din cap.

— Nici măcar o șoaptă. Și-a lăsat un tricou foarte drăguț de la Paul Smith în coșul de rufe și l-am găsit abia zilele trecute, îngropat tocmai la fund. L-am tăiat bucăți, iar acum îl folosesc ca să fac curat în baie, spuse Hannah cu o satisfacție tăcută. Oricum, am depășit situația. Felix a fost dovada că nu sunt genul de femeie care ar trebui să se implice în relațiile cu bărbații. E mult prea complicat. Poate ar trebui să fiu ultra modernă și să devin amantă. Citeam un articol în *Daily Mail* despre o femeie care zice că și-a făcut o carieră și că are un super tip cu care se vede o dată pe săptămână și că îi merge foarte bine. Nevasta lui e cea care se ocupă de șosetele murdare.

— Ba nu ți-ar plăcea absolut de loc, o contrazise Leonie. Ești genul de persoană pentru care e totul sau nimic.

— Da, ai dreptate. Așa că rămân la nimic, spuse Hannah ferm. Niciodată, nici un bărbat.

Mai târziu în după-amiaza aceea stătea tăcută la birou când sună telefonul. Hannah răspunse absentă, cu gândul la hârtiile pe care le avea de făcut, iar apoi încremeni. Ar fi recunoscut oriunde vocea aceea. Joasă, caldă și degajată de parcă ceva îl amuzase și râdea în sinea lui în timp ce vorbea cu tine.

— Hannah, mă bucur să te aud.

Trânti telefonul cu atâta forță încât Sasha, Steve și Donna își ridicară cu toții privirile, surprinși.

— A murit telefonul și a intrat zgomotul ăla ascuțit, îngrozitor, minți Hannah în mod evident.

Doar nu era să spună că o sunase din senin nenorocitul de Harry Spender, după optsprezece luni în America de Sud, după optsprezece luni de perindat în sus și în jos pe Amazon, petrecând de minune, în timp ce ea încerca să își pună ordine în viață. *Cum îndrăznea? Cum mama naibii îndrăznea?* Documentul la care lucra la calculator dispăru, iar monitorul se închise la culoare și intră screensaver-ul. Fiecare persoană din birou avea unul diferit. Al lui Hannah era cu o pisică ce alerga după un ghem de lână. În mod normal, o amuza să se uite la pisicuță lovind entuziasmată ghemul numai ca să îl vadă sărind din nou. Lovi cu putere o tastă, iar pisicuța dispăru. Telefonul sună din nou. Fără să lase să se vadă nodul pe care îl simți în stomac atunci când telefonul sună din nou, Hannah ridică receptorul și îl prinse între gât și bărbie, așa cum făcea de obicei.

— Alo, Hannah Campbell la telefon, spuse ea pentru a doua oară în ultimele șaizeci de secunde, pe tonul ei profesional.

El era.

— Nu închide, Hannah, o rugă el, fără să mai pară chiar atât de amuzat de data asta.

Nasol pentru tine, se gândi ea victorioasă în timp ce punea din nou receptorul în furcă, fără să mai scoată nici un cuvânt.

— Cred că ceva nu e în regulă cu linia mea telefonică, le spuse ea celorlalți, cu ochii măriți.

Când telefonul sună în cele din urmă pentru a treia oară, era una dintre persoanele cărora le arătase casa din Enniskerry, mai devreme în după-amiaza aceea.

Ușurată că nu era Harry, Hannah răsuflă ușurată. Slavă Domnului, înțelesese mesajul. Nu va mai suna

înapoi. Se întrebă în treacăt cum de făcuse rost de numărul ei de la serviciu, dar își dădu seama că oamenii vorbeau și că unul dintre prietenii din grupul lor – foștii prieteni ai lui Hannah – știa cu siguranță unde lucra și dăduse informația mai departe. Dublinul era un oraș atât de mic: nu puteai nici să sughiți fără ca cineva să comenteze despre asta o lună mai târziu.

Stătu la birou până la șase, încercând să mai termine din treburile administrative. Afacerea era în plină expansiune, iar profitul le crescuse cu trei sute la sută, îi anunțase mândru David James. Ceea ce era minunat, dar însemna și că ziua nu mai avea suficiente ore. Sorbind din cafeaua pe care i-o adusese Sasha, Hannah lucra cu capul aplecat. Dar în fundal îi rămăseseră niște gânduri sâcâitoare despre Harry. Fusese atât de distrusă când plecase. După zece ani împreună nu și-ar fi imaginat niciodată că ar fi putu să o părăsească, dar o făcuse ca să se regăsească, „pentru că era sufocat de relația lor", se pare. Atunci i se păruse că era cel mai cumplit lucru din lume, dar trecerea timpului făcuse durerea să se atenueze. Tipii ca Jeff și Felix o ajutaseră, numai că nu intenționase să se îndrăgostească de Felix. Nu își plănuise să se mai îndrăgostească vreodată. Harry ar fi trebuit să o fi vindecat de asta. Felix cu siguranță o făcuse.

În timp ce lucra se gândea la Harry, la cum obișnuia să își petreacă ore în șir fâțâindu-se în halatul de casă, lucru care o scotea din sărite. Fusese așa un nătâng! Dacă nu trebuia să se trezească și să meargă la muncă, Harry lenevea toată ziua, pe jumătate îmbrăcat, sunând-o pe Hannah la serviciu și rugând-o să cumpere în drum spre casă lapte sau pâine sau mai știu eu ce. Iar ea obișnuia să facă asta, își aminti rușinată. Ea fusese cu mult mai fraieră decât el dacă îi permisese să facă toate astea. El nu spăla niciodată nici măcar o cană sau nu golea o scrumieră dacă putea să nu o facă, iar ea rareori i se împotrivise. Cu atât mai fraieră fusese Hannah.

Ah, da, și romanul. Marea capodoperă a lui Harry. Vorbise despre el ani de zile, despre cum va putea să renunțe la slujba lui când va fi terminat de scris și despre cum va lua toate premiile pentru literatură posibile. Era și mai rău când se îmbăta, spunându-i că într-o zi va fi celebru, celebru și putred de bogat. *O, da, ține minte ce-ți spun, incredibil de bogat și de faimos.* Treizeci de secunde mai târziu îi cerea bani cu împrumut, o bancnotă de zece, ca să se poate duce la benzinăria deschisă non-stop, să cumpere țigări și Pringles.

Donna era tot la birou când Hannah închise într-un final calculatorul și își făcu ordine în dosarele de pe birou.

— Ai chef să bem ceva? o întrebă Hannah, cuprinsă dintr-odată de dorința de a vorbi cu cineva despre telefonul de la Harry.

Îi făcea plăcere să vorbească cu Donna: ea nu o judeca niciodată, nu trăgea niciodată concluzii pripite și nu sufla niciodată nici un cuvânt celorlalți despre ce discutau ele.

— Mi-ar plăcea foarte mult, recunoscu Donna, dar trebuie să o iau pe Tina de la casa unor prieteni peste o oră și înainte trebuie să mai termin niște hârtii. Îmi pare rău.

— E în regulă, nu-ți face griji. Ne vedem mâine. Oricum încep devreme, nici nu știu de ce mă gândesc să merg la bar, râse Hannah. Ne vedem mâine.

Ieșind în aerul răcoros al serii nu observă mașina parcată afară. Cu siguranță nu îi trecuse niciodată prin minte că ar putea fi mașina lui Harry. Condusese un Fiat rablagit care era atât de vechi încât aproape trecea drept o antichitate. Conducea o mașină mai mult decât respectabilă, fără urmă de rugină la vedere. Hannah abia dacă îi aruncă o privire. Așa că rămase absolut uimită când se deschise ușa și coborî Harry, strigând-o pe nume.

Se uită fix la el, întrebându-se dacă era o iluzie, dar știind că nu era. Se holbă tăcută pentru un minut, care i se păru că trece cât o oră, incapabilă

să se adune cât să îngaime o propoziție inteligentă. Apoi își reveni.

— Ce naiba faci aici? îl întrebă ea.

— Am venit să te văd, Hannah. Trebuie să vorbim, spuse Harry, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume să apari la ușa femeii pe care ai părăsit-o cu un an și jumătate în urmă pentru o călătorie în care să te regăsești.

— M-ai văzut. Acum pleacă, îi răspunse ea, îndreptându-se către mașina ei.

— Hannah, nu te purta așa. Nu poți să dai așa cu piciorul la zece ani, să știi.

Ea îl privi dușmănos.

— Asta ar trebui să fie replica *mea*, Harry. *Tu*, dacă îmi amintesc bine, ai fost cel care a plecat. Acum poți să o faci din nou – dispari din viața mea și să nu te mai apropii în veci de mine sau o să te reclam pentru hărțuire, ai priceput?

Fierbând de furie, ajunse la mașina ei, o descuie, deschise ușa și își trânti hârtiile înăuntru. Harry veni după ea, iar acum stătea în spatele ei. Știa că stă cu mâinile atârnându-i șleampete: asta era ceea ce făcea de fiecare dată când nu știa ce altceva să facă. Ea îl ignoră, uimită de furia pe care o simțea. Era ca și cum Harry și Felix se adunaseră în aceeași persoană care merita toată furia pe care și-o direcționase către fiecare dintre ei.

— Hannah, spuse el din nou, ezitând de data asta, te rog, oprește-te și vorbește cu mine, asta e tot ce vreau. Te rog. Îmi pare rău.

Partea cu „Îmi pare rău" a fost cea care și-a atins ținta. Nici o clipă în cursul plecării lui rapide din viața ei, Harry nu se scuzase. Nu păruse niciodată stânjenit când îi spusese de-a dreptul că trebuia să iasă din toată treaba asta sau, dacă nu, se va bloca. Nu îi ceruse niciodată iertare, nici măcar când ea se așezase la capătul patului pentru că i se tăiaseră picioarele de șoc și de slăbiciune la auzul veștii. Până și scrisoarea lui bizară din America de Sud, cu

un an în urmă, era doar flecăreală prostească despre ce mai făcea el, fără să pomenească absolut nimic despre viața lor împreună și despre cât de rău îi părea că o distrusese.

Hannah își puse geanta pe locul din dreapta înainte să se întoarcă spre Harry.

— Îți pare rău? spuse ea calmă. Acum? Nu e puțin cam târziu să îți pară rău? Am crezut că momentul pentru scuze a fost când m-ai părăsit, nu când te întorci, aproape doi ani mai târziu, căutând...

Își lăsă capul într-o parte și îl examină cu privirea încruntată.

— Ce? mă întreb. Un loc unde să stai, poate? Sau un împrumut? Trebuie să vrei ceva, Harry, din moment ce te-ai întors.

Părea îndurerat.

— Se vede că ai o părere groaznică despre mine, Hannah, să crezi că m-aș întoarce numai pentru bani sau ceva de genul ăsta.

— Și nici nu mi-ai dat vreun motiv să am o impresie proastă despre tine, nu-i așa? îi spuse ea pe un ton caustic.

El își plecă mai întâi privirea.

— Îmi pare rău, Hannah, deși e clar că nu mă crezi. Știu că nu mai pot îndrepta lucrurile față de tine, dar am vrut doar să vorbesc cu tine, să îți explic.

Hannah își simți membrele cuprinse brusc de oboseală. Nu mai avea energie să se lupte cu el. N-avea decât să încerce să îi explice ceea ce ei i se părea de neexplicat.

Hannah știa că nu avea ce să îi spună ca să explice ceea ce se întâmplase. Totuși, ea reușise să își revină. Suferise și ieșise la capătul celălalt, mai puternică – spera ea – ca oricând. Dar dacă trebuia să îi spună, atunci așa să fie.

— Ne vedem la McCormack's într-o jumătate de oră, îi spuse ea de-a dreptul. Putem vorbi atunci un sfert de oră. Apoi va trebui să plec.

Fără să mai aștepte să vadă dacă asta îi convenea lui Harry sau nu, Hannah se urcă în mașină, trânti

uşa şi porni în trombă pe stradă, ca un şofer de Formula 1, cu restul maşinilor în urma ei.

Nu avea ce să facă pentru ca drumul să îi ia o jumătate de oră. Dar Hannah avea nevoie de puţin timp singură, ca să se poată acomoda cu faptul că Harry reapăruse în viaţa ei. Conduse repede până la bar şi apoi rămase în maşina parcată afară, cu ziarul deschis pe volan, în faţa ei. Era prea obosită să mai citească şi, indiferent de câte ori încerca să fixeze un anumit paragraf, privirea i se ridica peste ziar şi vedea figura lui Harry în locul ziarului. Când apăruse brusc în faţa ei, ştiuse ce să îi spună. Condusă de furia acumulată, îl devorase. Dar acum, după ce se gândise la toate, lui Hannah nu îi trecea prin cap nici un cuvânt. O părăsiseră toate cuvintele dure. Măcar de şi-ar fi înregistrat toate discursurile pe care le declamase în toiul nopţii, când era singură şi băută, cele în care îi spusese lui Harry fix ce i-ar fi venit să îi facă. Alimentate de Frascati, fuseseră discursuri elocvente, chiar dacă pline de lacrimi, şi i-ar fi fost atât de folositoare acum. Ar fi putut pur şi simplu să apese butonul de „play" de pe casetofonul ei şi să îl lase să asculte rezumatul emoţional perfect conservat a ceea ce simţise şi despre cât de nenorocit credea că era. Gândul la Harry forţat să asculte un discurs de-al lui Hannah beată o făcu să zâmbească pentru prima oară în ultimele ore. Arăta bine, trebuia să recunoască. Avea încă un şarm de băieţandru, dar corpul i se împlinise, iar liniile subţiri din jurul ochilor îi veneau bine. Şi bronzul îi venea bine. Întotdeauna se bronzase frumos, făcându-se de culoarea cafelei, în timp ce pistruii lui Hannah nu făceau decât să se uniformizeze.

Şi arăta foarte prezentabil, nu în stilul lui indolent obişnuit, în pantaloni lălâi şi vreo bluză super veche pe care nici un magazin de caritate care se respecta nu ar fi primit-o în veci. În schimb, purta nişte pantaloni de stofă şi un pulover crem de bumbac care părea nou-nouţ. Aproape stilat; foarte diferit de acel Harry pe care îl ştia ea.

Ei bine, zâmbi Hannah trist, dacă el era schimbat, și ea era. Purta un costum Jesire, cu o croială austeră, cu o fustă până la genunchi care îi lăsa la vedere picioarele tonifiate, în dresuri subțiri, negre. Nimic pe sub sacou – doar sutienul. Și tocuri cui sexy, de la Carl Scarpa. Părul ei, pe care și-l purtase într-o coadă anostă în anii cât fusese cu Harry, acum era o coamă lucioasă, până la nivelul umerilor, care se unduia când pășea. În cele din urmă, renunțase la ochelarii de bunicuță și îi înlocuise cu lentile de contact, iar buzele îi luceau atrăgător sub luciul de buze cu aromă de căpșuni.

Imaginea asta de sexualitate cenzurată cu alură business încă înnebunea bărbații. Harry nu avea decât să sufere și el puțin, se hotărî Hannah, scoțându-și luciul de buze ca să îi dea gurii forma aceea de inimioară.

Când îl văzu pe Harry sosind cu mașina lui neruginită, sări din mașina ei și fugi înăuntru, luând o masă în spate. Cufundată în ziarul ei, se prefăcu să nu îl observe pe Harry cum înaintează grăbit spre ea, până când îi strigă numele.

— Ah, își ridică ea uimită privirea, ca și cum ar fi uitat complet că urma să se întâlnească cu el. Harry. Eu beau o apă minerală, cu lămâie și gheață.

El se întoarse cu băuturile lor și se așeză greoi, ca și cum ar fi purtat greutatea lumii pe umeri.

— Mulțumesc, spuse Hannah veselă.

Se hotărâse că emoțional nu era pregătită pentru un scandal enorm, cu acuzații urlate care s-ar fi auzit în jumătate de bar. Era cu mult mai bine să se poarte ca o prietenă binevoitoare, vorbind cu un prieten mai tânăr care e mereu în bucluc. Un fel de intrigă de genul „Neisprăvitule, ce ai mai făcut de data asta?" cu un strop de „Adevărul e că puțin îmi pasă", aruncat așa, ca să știe ceva.

— Arăți minunat, Hannah, îi spuse Harry serios.

Tot meșteșugul ei fusese lovit din plin și trebuise să strângă tare din dinți ca să ascundă faptul că despărțirile făceau bine la siluetă, la cât de mult

trebuia să lucrezi pe stepper la sală, ca să ți-l scoți pe fostul din minte.

— Mulțumesc, îi răspunse ea pe un ton egal. Harry, nu am toată seara la dispoziție. Poți să treci la subiect?

— Ai întâlnire? întrebă el absent.

Clipi calmă înainte de a-i răspunde:

— Nu te privește, bine?

— Bine, bine, mă întrebam doar...

— Nu te mai întreba. De ce ai venit? Credeam că nu mai avem ce să ne spunem.

— Eu mai am, spuse el. Voiam să îmi cer iertare, Hannah. M-am gândit atât de mult la tine, la cât de bine ne-am simțit împreună. Am senzația că, ezită el, că a rămas totul neterminat. Că n-ar fi trebuit să o facem, înțelegi?

— Nu.

— Dar trebuie – chiar tu ai spus-o, Hannah, ne era bine împreună.

— Harry, dacă îți aduci bine aminte, îți vei aminti că *eu* am spus asta când tu îți strângeai CD-urile pe care îți era teamă să le lași în apartament. *Eu* îți spuneam că eram minunați, iar *tu* te uitai prin cameră după obiecte personale de valoare pe care le-aș fi putut distruge într-un acces de furie când tu plecaseși pentru că mă părăsiseși. Lucrurile s-au schimbat de atunci.

Harry arăta ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar Hannah continuă.

— Tu ai avut optsprezece luni de aventură, în care te-ai putut gândi din când în când cu drag la *fata pe care ai lăsat-o în urmă*, spuse ea cu o ironie severă, pentru că tu ai fost cel care a plecat. Tu ai avut ceea ce americanii numesc „încheiere". Tu ai ales să pleci și ai făcut-o. Eu, pe de altă parte, nu am avut încheiere pentru că eu am fost persoana pentru care toate astea au venit ca un mare șoc. Un mare și nenorocit de șoc. De atunci am trecut peste asta, peste tine și am atins, am dobândit, oricare naiba ar fi cuvântul,

încheiere. Așa că de ce exact crezi tu că te-aș primi înapoi cu brațele deschise? Am fost chiar atât de fraieră încât să îți imaginezi că aș fi încântată să te văd?

El o prinse de mâini.

— Nu ești deloc fraieră.

Hannah își retrase mâinile cu putere.

— Nu mă atinge! spuse ea.

Cuplul de la masa alăturată își întoarse privirea. Harry le aruncă o jumătate de zâmbet de scuze. Hannah rezistă tentației de a i-l șterge de pe față cu o palmă.

— Ai venit aici ca să mă convingi să ies cu tine din nou? întrebă ea sec.

— Nu. Da. Oarecum. Vreau să fim prieteni, îi spuse el pe un ton demn de milă.

— Am destui prieteni, îl anunță Hannah. Nu mai am nevoie de alții.

Era pe punctul să îi arunce paharul neatins de apă cu lămâie fix în față, când o forță interioară o făcu să ridice privirea și îl văzu pe Felix apropiindu-se de masă.

Probabil că au ceva halucinogene în aparatul de aer condiționat, se gândi Hannah, mintea funcționându-i cu încetinitorul în timp ce îl privea pe Felix cum se apropie. Nu exista nici o altă explicație pentru ziua de azi. Adică să dai peste un fost prieten era ghinion, să dai peste doi...

— Bună, Hannah, îi zâmbi Felix, uitându-se nu tocmai încântat la Harry. Speram că ai venit pe aici să bei ceva după serviciu pentru că nu erai acasă când am sunat.

— Bună, Felix, spuse ea pe un ton calm, ca și cum nu și-ar fi petrecut ultima lună suferind în tăcere după el, întrebându-se unde dispăruse și întrebându-se dacă ar trebui să își cumpere una dintre cărțile acelea de auto-ajutor pentru femei care erau îndrăgostite de niște nemernici.

Ea se uită în jur ca și cum s-ar fi așteptat să apară un prezentator de la *Camera ascunsă* și să îi

spună că ea era vedeta ultimei emisiuni. Coincidențele care se adunau grămadă erau mult peste scara Richter și trebuia să existe un motiv pentru asta.

— Sper că nu întrerup nimic, spuse Felix, așezându-se de cealaltă parte a lui Hannah, lăsând să se vadă cât se putea de clar că nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă întrerupea sau nu.

De fapt, era încântat că îi întrerupea, își dădu seama Hannah, dacă se putea lua după rânjetul rece pe care i-l aruncase lui Harry.

— Ce vânt te aduce pe aici? întrebă Hannah. Nu știam că te-ai întors în Irlanda.

— Nu mă prezinți prietenului tău? spuse Felix, ignorându-i întrebarea și accentuând suficient de tare cuvântul „prieten".

Hannah mai strânse puțin din dinți.

— Harry Spender, Felix Andretti, spuse ea.

— De unde vă cunoașteți? spuse Harry, uitându-se la Felix de parcă ar fi fost tatăl lui Hannah, iar Felix ar fi fost un prieten deosebit de nepotrivit, care tocmai apăruse.

— Am ieșit împreună, Harry, îi explică Hannah cu amabilitate. Dar nu a ținut prea mult.

— Ah, spuse Harry încântat.

Încercă din nou să o ia pe Hannah de mână.

Ea își trase mâna care era aproape de el și simți coapsa lungă și musculoasă a lui Felix lipită de a ei. El o privi fix, pufăind în stilul lui propriu. Dacă s-ar pune un preț pe felul în care pufăi, Felix ar fi un miliardar.

— De când v-ați despărțit? întrebă Harry cu invidie.

— Nu ne-am despărțit, șuieră Felix.

Hannah ridică o sprânceană. Să mai vorbești de *l'embarras de richesse*. Acum o secundă nu avea nici un bărbat la orizont. Brusc avea doi care voiau să se lupte pentru ea ca niște cavaleri medievali, confruntându-se într-un turnir pentru mâna domniței. Ei bine, avea vești pentru ei: domnița trebuia să intre mai întâi în joc ca să aibă vreun rost ca ei să se

lupte pentru a-i câștiga mâna. Ea o terminase cu amândoi cavalerii și n-aveau decât să se facă praf.

— Gata cu pălăvrăgeala, băieți. Mă tem că am o întâlnire și trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, Harry, și cu tine, Felix.

Le aruncă un zâmbet strălucitor și se ridică.

Amândoi părură înspăimântați, deși pe figura frumoasă a lui Felix spaima se îmbina cu neplăcerea.

— Nu poți să pleci, spuse el, dându-și pe spate părul auriu cu gestul lui caracteristic.

Hannah simți cum o cuprinde furia și dă lucrurilor un suflu puternic de aer. Simți cum focul din ea crește într-o furie infernală.

Dacă avusese impresia că se enervase să îl vadă pe Harry, asta era nimic față de ce simțise când Felix reapăruse brusc. O lună și nimic. Cel puțin Harry o părăsise. Felix pur și simplu dispăruse, iar numărul lui de mobil o anunțase că numărul nu mai e valabil, atunci când îl sunase plină de lacrimi. Și iată-l din nou, purtându-se ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în ciuda absenței lui misterioase.

— Ai o întâlnire? spuse Felix aprins, ca și cum nu ar fi fost de acord cu ideea.

Se enervă cumplit.

Hannah se întoarse spre el. Dacă ochii erau oglinda sufletului, ea spera că va vedea furie în ai ei.

— Ce fac eu nu te privește în nici un fel, Felix, i-o trânti ea. Nu uita asta. Am plecat, la revedere.

Ieși ca o furtună, provocându-i să vină după ea. Dacă o făceau, îi omora cu mâinile goale, așa să o ajute Dumnezeu.

Furia o părăsi înainte să ajungă acasă, iar până când ajunse să bage cheia în ușă zâmbea la nebunia întregii situații. Era oficial: avea niște prieteni smintiți. Se tot întorceau, în ciuda eforturilor lor serioase de a se ține departe.

Într-o oră, Felix își făcu din nou apariția. Sună la sonerie zece minute în continuu, până când Hannah

scoase capul pe geam și îi spuse să plece, iar el începu să sune la toate celelalte sonerii. În cele din urmă, coborî ea și îi dădu drumul înăuntru.

— Ce faci aici, Felix? îl întrebă ea, în timp ce el o urma pe scări în sus, spre apartamentul ei.

În mod irațional, se bucura că nu se schimbase din hainele de serviciu, ceea ce însemna că Felix putea să îi vadă foarte bine coapsele legănându-se și picioarele lungi în timp ce venea în urma ei.

— Să te văd, Hannah. Trebuie să vorbim.

Deja vu sau ce? se gândi ea înnegurată, amintindu-și că Harry îi spusese exact același lucru cu doar câteva ore mai devreme.

— Azi e cumva ziua internațională a foștilor prieteni? se interesă ea. Au dat ceva la știri despre asta? Nu, nu-mi spune. Ai rămas blocat într-o mașină a timpului vreme de patru săptămâni și abia acum ai revenit în secolul ăsta. Am dreptate?

— Am fost atât de prost, Hannah, murmură Felix.

În timp ce Harry se bazase pe raționamente verbale ca să își pledeze cauza, Felix folosea mult mai multe mijloace carnale. Își strecură brațele în jurul taliei sale și începu să o sărute, strivindu-i gura cu buzele lui moi. Hannah își simți stomacul strângându-i-se de dorință. Dacă s-ar fi hotărât vreodată să renunțe la lumea teatrului, cu siguranță ar face o avere ca gigolo.

Pentru o clipă se pierdu în sărutul lui, simțindu-i coapsele apropiindu-se erotic de ale ei. Era minunat, glorios, atât de sexy. După o lună fără el, Hannah se simțea ca un călător însetat prin Sahara, ajuns în fața unui izvor rece ca gheața. Mâinile îi hoinăreau pline de dorință pe spatele lui, una trăgându-i capul spre al ei, cealaltă lipindu-l mai tare de ea. Apoi se opri. Ce făcea? Dacă voia doar sex fără complicații, tot ce trebuia să facă era să se ducă în cluburi de noapte și să agațe un tip care își ascunsese verigheta în buzunarul de la spate. De ce să i se predea lui Felix, când tot ceea ce făcea el era să o ademenească într-un fals sentiment de securitate?

O va face din nou să îi mănânce din palmă, iar apoi, când va avea el chef, va pleca. O va părăsi. La fel cum făcuse și Harry.

Și-i imagina schimbând impresii după ce ea plecase din bar. Fraiera de Hannah, ce ușor se lăsa amăgită.

Arată-i privirea de cățeluș și îți mănâncă din palmă, ar fi spus Harry plin de sine.

Nu, nu, ar fi zâmbit Felix afectat, *e sexy, îi place să facă dragoste. O întârât cu sărutări și partide minunate de sex și îmi va cădea în brațe.*

Hannah îl împinse cu putere la o parte.

— Hannah? bâigui el.

— Felix, m-ai lăsat fără o vorbă. Nu pot să iert asta. S-a terminat, spuse ea, gâfâind într-un amestec de dorință și furie.

— Știu, dar asta e din cauză că sunt slab, Hannah, spuse el. Și îmi e frică. Mi-a fost rușine să te sun după Crăciun, știam că vei fi atât de furioasă pe mine și n-am putut... Ești atât de puternică, ești sprijinul meu. Am nevoie de tine.

— Astea sunt minciuni! șuieră ea, fără să fie sigură pe cine era mai furioasă: Felix pentru că reapăruse neanunțat în viața ei, în pași de vals, sau pe ea, pentru că picase în plasa lui și că îl sărutase. Știai că voi fi supărată, aveam tot dreptul să fiu. Dar te-aș fi iertat. Te iubeam. O săptămână, două săptămâni, te-aș fi iertat chiar și după atât de mult timp. Dar patru înseamnă că exagerezi, Felix, și de Crăciun pe deasupra. Perioada din an când trebuie să fii vesel, pe naiba. Îmi pare rău. Ieși. Ai vrut să vorbim, am vorbit. Ai obținut ce ai vrut.

— Am venit pentru tine. Tu ești sprijinul meu, Hannah, îi repetă el. Suna atât de aiurea, ca o replică dintr-un film de mâna a doua.

— Deci Tom Stoppard nu-ți mai scrie replicile, nu? spuse ea răutăcios. Ai nevoie de ceva mai tare de atât, Felix.

— Nimeni dintre cunoscuții mei nu e atât de nostim ca tine, Hannah, spuse el cu drag.

— Nici măcar toate parașutele cu care ți-ai tras-o de când m-ai părăsit? i-o reteză ea. Am văzut bucata din *Hello!* despre tine și „partenera ta adorabilă" la premiera filmului de groază. Părea material de iubită serioasă după cum era de agățată de tine. Ori asta ori e o actriță care aspiră să fie distribuită într-un rol în care o joacă pe prietena ta. Sau poate e fiica unei persoane importante și ieși cu ea ca un favor, deși nu e tocmai un necaz să ieși cu vreo puicuță în Gucci, decoltată până la buric. Era cineva care te ajuta în carieră, Felix?

Fotografia o lovise în plin, să îl vadă pe Felix pe jumătate râzând, cu o mână pe după talia unei apariții blonde, într-o mătase cu imprimeuri leopard abia existentă, imaginea fidelă a frumuseții de douăzeci și unu de ani. El era descris ca actorul chipeș care avusese un mare succes în comedia de TV Bystanders. Ea era o blondă necunoscută, dar împreună erau doi blonzi fabuloși, creaturi strălucitoare, venite parcă din altă lume. În comparație cu ei, Hannah se simțise ca o fiară care scurmă în pământ.

Deși era o femeie care nu era critică față de sine atunci când venea vorba de înfățișare, se simți urâtă când se uită la *Hello!* Nici nu era de mirare că o părăsise, se gândi ea nefericită, când putea avea o asemenea femeie.

— Nu-mi închipui că mi-ai dus dorul prea mult în seara aia, nu-i așa, Felix?

El își plecă necăjit capul.

— Știu. Nu te merit, Hannah. Dar, te rog – se scufundă pe canapea și își ascunse fața în mâini – te rog nu mă alunga. Am atât de mare nevoie de tine. Nu poți să îmi spui că nu ți-a fost și ție dor de mine.

Își întoarse privirea rugătoare spre ea.

Doamne, cât era de frumos, se gândi ea irațional. Era aproape imposibil să-i reziști. Dar trebuia să o facă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse ea încet. Habar nu ai cât de mult. Și tocmai de asta nu vreau să mai

am nimic de-a face cu tine, Felix. Nu sunt o masochistă. Te rog, pleacă.

El își desprinse trupul lung de pe canapea, mai grațios decât oricând, aruncându-i încă o privire care îți sfâșia inima cu ochii aceia plini de emoție. Pleca.

— Vreau să îți explic un lucru înainte să plec, îi spuse el blând. Nu înțelegi; n-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Să iubesc pe cineva nu era parte din planul meu de carieră. N-am vrut să fiu îndrăgostit, voiam să mă joc și să mă distrez, dar te-am cunoscut pe tine și apoi lucrurile au luat-o razna. M-am îndrăgostit de tine, Hannah.

Chipul lui era ciudat de întunecat în timp ce vorbea, ridurile din jurul ochilor mai evidente decât de obicei. Chiar arăta obosit și îndurerat; nu juca teatru.

Știu că nu mă pun într-o lumină prea bună dacă îți spun că am încercat să mă lupt cu ceea ce simțeam pentru tine, Hannah. Am vrut să fii și tu ca toate celelalte, să fii cu mine o lună, până când ne plictiseam fiecare unul de celălalt. Dar n-a mers așa. Te iubesc indiferent că vreau sau nu. Nu sunt mândru de cum m-am purtat, dar ăsta e adevărul. Voiam să înțelegi și îmi pare rău că te-am rănit.

Hannah nu spuse nimic, nu avea încredere în ea cât să își dea voie să vorbească. Spera să își poată păstra expresia împietrită până când pleca el din apartament. Nu mai spuse nimic la plecare, închizând ușor ușa în urma lui. Să-l vadă cum pleacă fără să îl cheme înapoi fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată.

Ar fi vrut cu disperare să îl cheme înapoi, dar nu putea, nu voia.

Așteptă nemișcată până când auzi ușa din față trântindu-se închisă, după care cedă.

Lacrimile îi inundară fața, plângând de supărare. Se amăgise singură. Nu trecuse peste povestea cu Felix, nici măcar puțin. Încă era îndrăgostită nebunește de el. Îi era dor de el, își dorea să îl țină în brațe și să îl sărute și să facă dragoste cu el. Iar

senzația de mai devreme, când îl ținuse în brațe îi dăduse atâta pace... Agoniza la gândul că plecase din viața ei, că nu îl va mai îmbrățișa niciodată, că nu-l va mai atinge, că nu-i va mai simți respirația fierbinte pe piele. Era ca și cum pentru ea ar fi fost mort. Să-și imagineze o viață în care Felix exista, dar ea nu putea să-l mai vadă sau să îi vorbească niciodată, să nu-i mai audă niciodată vocea îngroșată de iubire, să nu-i mai atingă niciodată fața cu tandrețe... O inundară valuri de nefericire în timp ce plângea neajutorată, stând singură în casă, fără cineva care să o iubească și care să îi poarte de grijă. I se păru că plânsese ore în șir. De data asta lacrimile nu i se mai opreau. Plânse gândindu-se la toate momentele minunate pe care le-au petrecut împreună și plânse pentru că știa că Felix ar fi stat cu ea dacă ea l-ar fi lăsat. Nu-i păsa ce făcea, dacă avea zece femei în timp ce era și cu ea, atâta timp cât putea fi cu el uneori. În mândria ei exagerată, îl alungase, iar acum plătea pentru asta. Singură, singură pentru totdeauna.

În cele din urmă se forță să nu mai plângă. Se duse mecanic la baie să se spele pe față și aproape că nu recunoscu fața străină care o privea din oglindă: femeia cu ochii pierduți, cu urme de rimel curgându-i negre în jos pe față. Arăta de o sută de ani, nu de treizeci și șapte. Nici nu era de mirare că Felix își dorise să iasă cu o copilă blondă, lipsită de griji. El voia o femeie care era copilăroasă și drăguță, nu o babornița nevrotică, cu destul balast emoțional cât să umpli un aeroport. Se demachie obosită și se spălă pe față, frecându-și pielea de parcă s-ar fi pedepsit. Apoi își scoase hainele de serviciu și își puse cel mai comod lucru pe care îl găsi: niște blugi vechi și moi care fuseseră spălați de atât de multe ori încât erau cea mai pală nuanță de bleu pe care ți-o puteai închipui și un pulover gri gigantic și șleampăt. Desculță, se duse până în bucătărie și se uită în jur. Începuse să pregătească cina când ajunsese

acasă: paste cu ton, usturoi și ceapă. Usturoiul tăiat aroma aerul ademenitor, dar lui Hannah nu îi mai era foame. Nu voia să mai vadă mâncare în viața ei.

Aruncă usturoiul la gunoi și trânti tocătorul în chiuvetă. Mese pentru o singură persoană, asta urma să fie viața ei de acum înainte. Nu va mai pregăti niciodată un festin delicios pentru două persoane. Nu că ar fi fost vreo mare bucătăreasă, dar Felix apreciase întotdeauna atât de mult mesele pregătite de ea.

— Îmi place la nebunie ce poți să scoți din niște paste și o cutie de sos de spaghete de la magazin, obișnuia el să o tachineze când pregătea o masă cu desfăcătorul de conserve.

Totul se învârtea în jurul lui Felix în cele din urmă, suspină ea. De ce nu putuse să îi reziste? Nu era ca și cum nu ar fi știut ce probleme aduc bărbații, dar nu își urmase propriul sfat. Se îndrăgostise de el până peste urechi. Tot ce îi rămăsese acum era sentimentul că o parte enormă din viața ei se terminase pentru totdeauna. Lucrurile care fuseseră atât de importante pentru ea păreau ciudat de vide – serviciul ei, apartamentul, independența. Pe lângă dragoste, păleau toate până la a-și pierde importanța. Sau mă rog, lipsa dragostei. Să iubești pe cineva n-ar trebui să fie important, aceea fusese mantra ei. Dragostea adevărată era așa o mare prostie, era sigură de asta. Singura persoană pe lumea asta care te iubea cu adevărat erai tu însăți. Nimeni altcineva nu era de încredere. Oameni ca Leonie, care își doreau iubirea cu o asemenea intensitate, erau nebuni.

Leonie. O imagine cu prietena ei râzând și ochii ei albaștri binevoitori îi veniră brusc în minte. Da, se va duce să se vadă cu Leonie. Hannah nu putea suporta gândul de a-și petrece restul serii singură în apartament. O durea sufletul și nu îi trecea prin cap nimeni mai potrivit să o consoleze. Leonie înțelegea durerea, inima frântă și iubirea. Hannah se

uită la ceas: era doar nouă fără zece. Ce ciudat că viața ei primise o lovitură atât de distrugătoare și mortală și totuși nu trecuseră decât două ore.

Compasiunea lui Leonie la telefon fusese ca un balsam pentru inima rănită a lui Hannah.

— Vino și rămâi la mine peste noapte, o îndemnă Leonie. Mâine poți să mergi la muncă de aici și așa o să poți bea câteva pahare de vin cu mine. Ai mâncat? o întrebă ea, practică ca de obicei.

— N-aș putea să mănânc, îi spuse Hannah fără vlagă.

— Ba poți, zise Leonie fermă. Am exact ce îți trebuie: fructe de mare. Am făcut mai devreme și a rămas o grămadă.

Hannah nu-și putea închipui că ar putea să înghită nici măcar o îmbucătură de mâncare. Băutul era oricum o altă chestiune așa că pe drum se opri la magazin și cumpără fără să se gândească trei sticle cu vin. Dar când ajunse la Leonie, aroma de mâncare caldă îi făcu stomacul să se strângă de foame.

— Nu credeam că o să pot să înghit nici măcar o gură, dar asta miroase minunat, spuse ea, aruncând o privire în oala în care supa bolborosea apetisant.

Câinele auriu minunat al lui Leonie i se lipi de picioare, dornică să fie scărpinată pe urechi.

— Ce fată bună ești tu, îi fredonă Hannah lui Penny după ce se lăsă pe vine pe podea ca să o îmbrățișeze cum trebuie.

Penny se încălzi lângă această nouă sursă de adorație.

Mel, Abby și Danny intrară toți în bucătărie să o salute, dar Leonie îi izgoni după câteva minute.

— Mai devreme ați bombănit toți că vreau să văd *The Bodyguard* și că vouă vi se pare groaznic, îi informă ea. Acum aveți televizorul numai pentru voi și vă hotărâți cu toții că vreți să stați în bucătărie. Afară.

— Nu o să beți tot vinul, nu-i așa? spuse Danny, aproape scandalizat la gândul că mama lui și Hannah

ar putea consuma trei sticle cu vin doar ele două. El şi prietenii lui nu ar sta pe gânduri să bea atât de mult, dar cu mama lui era altceva. Era sigur că auzise că femeile nu ar trebui să bea la fel de mult ca bărbaţii.

— Ba da, îi spuse ea cu un zâmbet răutăcios, închizând ferm uşa de la bucătărie în urma lui.

Când rămaseră în sfârşit singure, o îmbrăţişă strâns pe Hannah.

— Nu plânge, o avertiză ea. Aşteaptă să mănânci şi pe urmă scoatem vinul şi n-ai de cât să plângi până nu mai poţi. Dar trebuie să mănânci ceva.

Hannah dădu din cap cu ochii plini de lacrimi. Era minunat să fii dădăcită aşa. Ea stătu la masă cât timp Leonie îi umplu un bol enorm cu mâncare aburindă. Hannah îşi unse o chiflă cu unt şi atacă. Penny stătea lângă ea, privind cerşetor spre Hannah, de parcă ar fi vrut să spună că nu primise în viaţa ei o înghiţitură şi că i-ar plăcea la nebunie să guste o bucăţică, fie ea cât de mică.

— A fost extraordinar, îi spuse Hannah lăudând-o când în cele din urmă lăsă lingura jos, după ce îşi termină toată porţia. Ce mi-ar plăcea să gătesc şi eu aşa. Felix glumea, îmi spunea că ar trebui să îmi deschid propria şcoală de bucătari – Bucătarul Deschizător de Conserve.

Îi tremurau buzele. Iar Felix. Îi bântuia gândurile. Începu să plângă încet, iar Leonie strânse repede vasele, scoase o cutie de şerveţele şi deschise prima sticlă cu vin.

— Povesteşte-mi tot, îi spuse Leonie cu blândeţe, turnând în pahare pentru amândouă.

Când ajunseseră deja la jumătatea celei de-a doua sticle, Leonie se văita că dimineaţă va regreta, iar Hannah se simţea mult mai bine. Mâncare bună, vin bun şi alinarea prietenei ei dragi o ajutaseră incredibil de mult. La fel şi prezenţa minunatului golden retreiver care părea să înţeleagă că Hannah avea inima frântă şi şezuse loial lângă masă toată seara, lingându-le din când în când pe fiecare.

Când Hannah era epuizată de atâta vorbit despre Felix, Leonie începu să îi povestească despre nunta lui Ray şi despre cât de nesigură se simţise când le văzuse pe gemene cu noua lor mamă vitregă.

— Ar fi trebuit să o vezi, suspină Leonie. Fliss e minunată, practic un coşmar. Deşteaptă, superbă, slabă, drăguţă. Asta e ce mă omoară, ştii. E o persoană adorabilă, cu adevărat minunată. Dacă ar fi fost o scârbă nenorocită ar fi mult mai uşor să o urăşti, dar e bună, caldă şi minunată. Gemenele o adoră, iar Danny ar face orice pentru ea.

Hannah îi turnă lui Leonie încă un pahar.

— N-ar trebui să mai beau, spuse Leonie, luând o gură zdravănă. Ea şi Ray au sunat de trei ori din luna de miere. Acum, eu ştiu că Ray îi iubeşte pe copii, dar mai ştiu şi că *el* nu ar fi sunat de trei ori. A fost ideea lui Fliss. Mi-a spus la telefon că e foarte important ca Danny şi gemenele să nu aibă impresia că ea li-l ia pe Ray. Ea îşi doreşte foarte mult ca ei să facă parte din viaţa lui mai mult decât oricând.

Nefericită, mai luă o duşcă sănătoasă de vin.

— Cum poţi să urăşti o asemenea persoană? Şi le tot trimite tot felul de cadouri minunate. Jachete de blugi Donna Karan pentru fete, pentru că le plăcuse cea pe care o avea ea, şi nu ştiu ce chestie nouă MP3 pentru Danny. A, şi o sumedenie de parfumuri şi de prostioare, cum ar fi ojă strălucitoare. Sunt prea obosită cu pregătitul cinei în fiecare seară ca să mă mai gândesc să le cumpăr ojă strălucitoare, încheie ea posomorâtă.

— Toate astea sunt foarte drăguţe, spuse Hannah ameţită, dar tu eşti mama lor, Leonie. Nu ar trebui să te simţi atât de ameninţată de ea. Nu vor uita asta din cauza unei jachete de blugi de marcă, nu?

Leonie pufni.

— Sunt adolescente! Ar pleca şi cu Jack Spintecătorul dacă ar apărea cu hainele potrivite.

— Ei, o consolă Hannah, nu se văd atât de des cu ea, nu?

— Asta e treaba, spuse Leonie, golindu-şi paharul şi întinzându-i-l să i-l umple, Vrea ca ei să vină la Boston cât de des posibil. Sunt egoistă pentru că nu vreau să se ducă?

— Nu fi prea dură cu tine, o sfătui Hannah. E o situaţie dificilă. Ai ceva de ronţăit? Sunt atât de obosită, spuse Hannah după numai un pahar din cea de-a treia sticlă pe care insistase să o deschidă.

Era douăsprezece şi jumătate şi se simţea moartă de epuizare, la fel cum se simţea după o sesiune maraton la sală.

— Cred că mă voi duce la culcare. Dacă îmi arăţi unde sunt păturile, îmi fac patul pe canapea.

— Ba nu, spuse Leonie. Am pat dublu şi poţi să dormi cu mine. După cum spun prietenii lui Danny, să dormi pe canapeaua aia e ca şi cum ai dormi pe un pat de cuie; nu ţi-aş face aşa ceva. Patul meu e minunat, atâta vreme cât nu te deranjează...

— Nu fi fraieră, spuse Hannah, cu un nou rând de lacrimi în ochi, la bunăvoinţa lui Leonie. Îmi dai de mâncare, ai grijă de mine şi acum mă laşi să dorm în patul tău.

— Doar dacă nu te deranjează să îţi sară ditai animalul în pat în toiul nopţii, spuse Leonie, încercând să o facă pe Hannah să râdă. Penny doarme jumătate de noapte pe săculeţul ei de grăunţe, iar apoi, pe la vreo patru dimineaţa, începe să se simtă singură şi se urcă pe mine. Dacă eşti foarte cuminte, dimineaţă o să îţi lingă fardurile de pe faţă!

La această replică le pufni râsul pe amândouă, iar Penny li se alătură, lătrând încântată.

— Haide, adăugă Leonie, deschizând uşa de la bucătărie şi conducând-o pe Hannah spre camera ei. Tu aranjează-te, iar eu o las pe Penny în grădină să îşi facă nevoile.

— Aţi ieşit în sfârşit din bucătărie? spuse Danny, scoţând capul pe uşa de la camera lui. Sunt lihnit de foame şi n-am vrut să întrerup şedinţa de băut.

— Cred că are o tenie care îi creşte înăuntru, îi comentă Leonie lui Hannah. E singura explicaţie care îmi trece prin cap. La cât mănâncă, arată tot ca o scobitoare.

— Păi mama, dacă tu ai o tenie, râse Danny câteva minute mai târziu, când Leonie se întoarse la bucătărie şi îl găsi făcându-şi un sendviş cu şuncă, sigur e beată după cât vin ai băut. Trei sticle, alcoolice bătrâne!

— Ha, ha, spuse ea, dându-i una peste fund. Încă mai sunt şefa pe aici, drăguţă. Îţi voi retrage privilegiile la frigider dacă o să mai tot râzi de bătrâna ta mama, clar?

— Da, minunat, mama mea ne-alcoolică, bolborosi Danny cu gura plină de sendviş. Dorinţa ta e poruncă pentru mine.

Când se trezi, lui Hannah îi pulsa capul, dându-şi seama instinctiv că era într-un loc necunoscut. Patul se simţea diferit şi ea cu siguranţă nu avea aşternuturi roz închis. Exact atunci străluci încă un lucru roz: limbă lungă roz începu să o lingă afectuos pe faţă.

— Penny, spuse Hannah cu drag, amintindu-şi unde era şi de ce era mahmură. Draga de tine. Ce drăguţ să te trezeşti aşa, cu cineva care te pupă.

Penny se întinse lângă Hannah şi aşteptă să fie scărpinată. Hannah făcu asta mecanic, durerea din spatele ochilor spunându-i că un câine care te linge până te trezeşti este cam cel mai apropiat lucru de afecţiune pe care îl va primi dimineaţa pentru tot restul vieţii ei. Înghiţi în sec, hotărâtă să nu înceapă din nou să plângă. Penny mârâi şi se tot suci, ceea ce Hannah le interpretă corect drept „Mai scarpină-mă puţin pe burtă". Poate ar trebui să îşi ia un câine. I-ar plăcea foarte mult să aibă unul, dar nu ar fi tocmai corect faţă de sărmanul câine dat fiind cât de mult timp îşi petrecea ea la birou. Nu puteai să laşi un câine toată ziua singur. Sau poate dacă şi-ar lua doi câini, şi-ar ţine companie unul altuia.

— Poate te fur pe tine, Penny, și te duc acasă cu mine, spuse ea, ridicându-se și jucându-se cu cățelul.

Penny îi răspunse cu și mai multe mârâieli de încântare, întorcându-se pe spate ca să poată fi și mai bine scărpinată.

— E o răsfățată fără pic de rușine, spuse Leonie, sosind cu micul dejun. O scarpini pe burtă și a ta e. Ți-am adus niște pâine prăjită, suc și cafea. Danny face sendvișuri cu șuncă, dar m-am gândit că nu ești pregătită pentru ceva chiar atât de elaborat.

— Perfect adevărat.

Lui Hannah i se întoarse stomacul numai la gândul de șuncă grasă, prăjită. Dar pâine prăjită și cafea ar trebui să fie numai bune.

— Mă răsfeți, Leonie, spuse ea. Nu știu cum să-ți mulțumesc.

— O, lasă-mă, îi răspunse Leonie. Așteaptă până primești factura. Penny, dă-te jos din pat. O să îți verse cafeaua dacă se hotărăște să se miște, îi spuse ea lui Hannah.

Odată ce Penny se dădu jos din pat bosumflată, Leonie îi puse tava în poală lui Hannah.

— E șapte și jumătate, așa că nu ai prea mult timp dacă vrei să ajungi la muncă până la opt patruzeci și cinci, o avertiză ea. O să fac repede un duș, să mă fac prezentabilă. E numai vina ta că sunt mahmură, Campbell, obrăznicătură ce ești. În dimineața asta va trebui să mă dau serios cu fond de ten ca să acopăr ravagiile de aseară.

Hannah zâmbi și atacă recunoscătoare sucul de portocale.

Pe la opt patruzeci și cinci își parca mașina în apropierea biroului, simțindu-se doar o idee mai bine decât ar fi avut dreptul să se simtă. Bunătatea lui Leonie, ca să nu mai pomenim isteria care s-a stârnit dimineață în familia Delaney, când trei adolescenți se luptau între ei ca să ajungă în baie, o înveseliseră enorm. Ascultându-i pe Mel și pe Danny stârnindu-se unul pe altul ca doi comedianți nu se putea să nu te apuce râsul. Totul era parte din

panoplia bogată a vieții post-Felix, dovada că viața mergea mai departe orice ar fi.

Respiră adânc de câteva ori, încercând să se umple de energie pozitivă, așa cum o sfătuise instructorul de yoga-aerobic. Apoi intră în birou, hotărâtă să treacă peste ziua asta cât putea de bine.

Nu îi era ușor. Gillian se plângea de Carrie, recepționista, ceva în legătură cu faptul că se lua de ea, Hannah era sigură.

— Serios acum, nu m-ar deranja, dar e a doua oară săptămâna asta când spune cuiva că nu eram la birou când eu doar mă strecurasem până la toaletă, se văicări Gillian, sărind pe Hannah imediat ce ajunsese, hotărâtă să spună variata ei a poveștii cât mai multor persoane posibil, în caz de repercusiuni.

— Ce i-ai spus lui Carrie? o întrebă Hannah obosită, știind că ar trebui să îi spună lui Gillian că nu mai era treaba ei să facă pe arbitrul la micile conflicte de la birou.

Din fericire, acum asta era corvoada lui Sasha. Ea era managerul biroului, nu Hannah. Dar ea nu era pregătită pentru o ceartă în toată regula cu Gillian.

— I-am spus că ar trebui să își vadă de treaba ei pentru că nu va sta prea mult pe aici dacă nu e în stare să facă diferența între cineva care e la toaletă și cineva care nu e la birou, îi spuse Gillian aprinsă.

Hannah încercă să priceapă ceva din această propoziție care te lăsa cu gura căscată.

— Păi nu erai la birou, nu? spuse ea, renunțând la încercările ei de a rămâne neutră.

Gillian era atât de enervantă.

— Deci Carrie a avut dreptate să spună că nu erai acolo. E mai bine decât să fi spus că ești la WC, nu-i așa?

Gillian se umflă de indignare.

— Trebuia să știu că o să îi ții partea, șuieră ea. E strigător la cer. Ai avut ceva cu mine din clipa în care ai venit aici! Vă știu eu pe astea ca tine, Hannah Campbell. Nu ești decât o parvenită, amărâtă, de la

capătul lumii și eu pot să te citesc, chiar dacă nimeni altcineva nu o face!

Mare greșeală, se gândi Hannah cu o răceală de gheață. Gillian își alesese singura zi dintr-un milion când nu era înțelept să te certi cu Hannah. Încet și în liniște, ca o leoaică ce își alege ce căprioară să atace, Hannah se duse mai aproape de Gillian, până când ajunse la nici o palmă distanță de ea. Restul celor din birou, care auziseră cu toții ultima izbucnire a lui Gillian, își ținură respirația.

— Acest fel de comportament neprofesional este motivul pentru care ai fost dată la o parte de fiecare dată când s-au făcut promovări, Gillian, îi spuse ea, asigurându-se că vorbea suficient de clar încât să o audă toată lumea. Nu reușești nicicum să vezi că e vina ta că nu ai fost făcută manager de birou pentru că în realitate ești leneșă, neatentă și hotărâtă să faci cât mai puțin posibil cu maximum de agitație. Dacă ți-ai petrece jumătate din timpul pe care îl consumi ca să îți fabrici nemulțumiri personale în legătură cu ceilalți colegi făcându-ți treaba, poate chiar ai însemna ceva pentru compania asta. Dar tu nu pricepi asta, Gillian. Ești cât se poate de conștientă de greșelile celorlalți, dar ești oarbă față de ale tale. Dacă nu ești la birou când îți sună telefonul, atunci Carrie are dreptate să spună că nu ești la birou. Asta nu e o treabă personală, asta înseamnă că își face treaba. Și pentru că ți-am atras atenția asupra acestui lucru, tu te-ai hotărât să dai drumul unui atac veninos asupra mea, în timp ce toată lumea ne ascultă. Nu foarte înțelept din partea ta, dacă vrei să îți păstrezi slujba.

Gillian păli.

— Îi voi scrie un memo domnului James în legătură cu asta, deși nu mă îndoiesc că a auzit bună parte.

Făcu un gest către recepție, unde David stătea și asculta, cu servieta și cu ziarul în mână și cu o expresie neiertătoare pe față.

Gillian se albi şi mai tare sub fardul ei portocaliu. Nu îl auzise intrând.

— Iar în cele din urmă, Gillian, sunt mândră că vin de la ţară, iar dacă asta mă face o amărâtă, atunci aşa să fie. Cel puţin eu nu încerc să ascund de unde vin împrumutând un accent fals.

Se purtase profesional până atunci, dar Hannah, obosită, furioasă şi cu inima îndurerată, nu rezistase să îi dea o lovitură sub centură lui Gillian, care se străduia din răsputeri să îşi ascundă accentul de Dublin cu nişte modulaţii la modă, atunci când încerca să impresioneze pe cineva.

— Hannah, eşti bună să vii până la mine în birou? îi spuse David James, trecând pe lângă ea. Trebuie să purtăm o discuţie în legătură cu angajaţii.

Gillian se agăţă slab de scaunul din spatele ei. Hannah intră în biroul lui David, iar nivelul conversaţiei în restul biroului reveni la normal.

— Despre ce era vorba acolo, Hannah? întrebă el, instalându-se la birou şi sunând-o pe Sasha să îi aducă o cafea. Nu, adu două – cred că ai nevoie de una, Hannah.

Ea se aşeză în faţa biroului lui, bucuroasă că avea o asemenea relaţie cu şeful ei încât putea fi complet cinstită cu el.

— Gillian nu mă poate suferi, îi explică ea. În dimineaţa asta era furioasă pe Carrie şi voia ca oamenii să fie de partea ei, aşa că a început să îmi povestească toată tărăşenia de cum am intrat pe uşă. Când i-am spus că Carrie nu a greşit cu nimic, Gillian s-a enervat şi totul a devenit foarte personal.

— Asta am auzit, observă el sec. Înţeleg problema, Hannah. Problema mea e că îmi imaginez aceeaşi scenă în cazul în care ar fi intrat un client. Gillian e o femeie proastă şi leneşă şi a greşit să spună ce a spus, dar nu ar fi trebuit să laşi ca lucrurile să degenereze într-o ceartă de mahala fix în uşă. E neprofesional şi – o privi cercetător – nu îţi stă deloc în fire să faci aşa ceva.

Sasha sosi agitată cu două cafele. După ce plecă, Hannah bău din a ei, sperând să își facă repede efectul cofeina.

— Asta nu e o scuză, David, dar ieri a apărut o problemă personală și îți spun cu rușine că mi-a afectat comportamentul de azi. Asta nu e o scuză, știu, îi repetă ea. Nu e tocmai o idee înțeleaptă să te confrunți cu cineva ca Gillian atunci când ai spectatori.

— Să o dau afară? întrebă el. Cu siguranță că merită așa ceva. Munca ei e mediocră în cazul cel mai bun și se poartă de parcă ea ar fi proprietarul.

— Nu, spuse Hannah. N-aș putea trăi cu așa ceva pe conștiință. Ar fi în regulă dacă n-ar mai avea impresia că îi pune cineva bețe în roate și și-ar vedea cu adevărat de treaba ei. Problema lui Gillian este că are impresia că toată lumea complotează împotriva ei tot timpul, încercând să o submineze. Dacă ar recunoaște că nu asta se întâmplă, ar fi în regulă. Dar nu își vede propriile defecte. Cred că are impresia că ar putea conduce Microsoft dacă alții nu i-ar distruge toate șansele.

— Atunci are o a doua șansă, spuse David, Datorită ție. Nu că ar crede dacă i-aș spune. Mă bazez pe tine să te asiguri că nu vor mai exista asemenea scene urâte la birou și dacă mai apar sau dacă întrece iar măsura, vreau să știu. Asta nu e o fundație de caritate. Acum, că Dwyer s-a retras, lucrează pentru mine și dacă nu se poate stăpâni sau dacă refuză să coopereze cu restul angajaților, zboară. Corect?

— Corect, spuse Hannah.

— O să o rog pe Sasha să o trimită și pe ea înăuntru și, făcu el o pauză, dacă ai vreo problemă cu care te pot ajuta Hannah, ușa mea e mereu deschisă.

— Mulțumesc.

Se ridică în picioare să plece.

— Știu că amicul meu, domnul Andretti, s-a întors în oraș, adăugă el cu grijă, căutând cu privirea un semn pe fața ei. Ne știm de ani de zile și țin la el, dar, așa cum ți-am mai spus, e puțin cam fustangiu.

Hannah făcu o grimasă, nevrând să izbucnească din nou, dar simţind cum lacrimile o ameninţau.

— Cred că deja am aflat asta, spuse ea pe un ton tăios.

— Doar ai grijă. Nu vreau să îmi supere cea mai talentată agentă imobiliară din zonă, spuse David pe un ton lejer.

— Nu mai contează, David, spuse Hannah absentă, nefericirea făcând-o să nu îi mai pese de ce spune. S-a terminat între noi.

— Ah.

Hannah se întrebă: oare îşi imaginase sau pentru o clipă lui David îi străluciseră ochii?

— Fii atentă, ce zici dacă te scot la prânz să îţi îneci suferinţa? spuse el înveselit.

Hannah tocmai se pregătea să spună „nu" când se răzgândi brusc. Ar putea foarte bine să meargă. Până la urmă, cine ştie când va mai fi invitată la masă de un bărbat atrăgător, chiar dacă era şeful ei şi o făcea din milă?

— De ce nu? spuse ea, încercând să zâmbească.

Afară, Gillian îi aruncă o privire pătrunzătoare când se încrucişară pe holul care ducea spre biroul lui David. Hannah o ignoră şi se duse la biroul ei.

Orice îi spusese David în cele douăzeci de minute cât a stat la el în birou, trebuie să fi fost neplăcut. Gillian ieşi de acolo supusă, roşie la faţă şi tăcută. Hannah o privi şi îşi dădu seama că nu îi păsa absolut deloc de Gillian şi de nevrozele ei. Îi ajungeau propriile ei probleme.

Totuşi, Gillian o abordă.

— Domnul James a spus că trebuie să îţi cer scuze pentru ce am făcut, spuse ea afectat. Nu trebuia să fac asta şi nu se va repeta, promit.

Suna ca un copil de zece ani care recita o poezie pe care o învăţase pe dinafară.

— Scuze acceptate, Gillian. O să te cred pe cuvânt că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Asta e o companie prea mică pentru certuri între noi.

Odată ce își îndeplini datoria, Gillian se așeză înapoi la biroul ei. Hannah suspină. Își făcuse un inamic implacabil.

Aproape că uitase de întâlnirea lor la prânz când David apăru în fața ei la douăsprezece patruzeci și cinci, bătând cu degetele lui lungi în biroul ei. Se dăduse cu parfum, observă ea cu un zâmbet, simțind aroma dulce a nopților picante, cu miresme de mosc.

— Ai primit o ofertă mai bună pentru prânz? se interesă el, cu ochii sclipindu-i.

Hannah râse.

— Nu, spuse ea. Imediat sunt gata.

Merseră pe jos până la un bar mic, după colț și își comandară supă, sendvișuri și câte un pahar de vin pentru fiecare. David își atacă înfometat sendvișul cu pui, mâncând jumătate din el înainte ca Hannah să fi apucat să muște măcar o dată dintr-al ei.

— Sunt mort de foame, îi spuse el scuzându-se. M-am trezit devreme să alerg în UCD și nu am avut timp să iau micul dejun.

Hannah împinse jumătate din sendvișul ei spre el.

— Ia-l și pe ăsta. Mie nu-mi e foame, se oferi ea.

— Sper că nu din cauza lui Felix ți-a pierit pofta de mâncare, spuse David lejer, întâlnindu-i privirea.

Hannah a fost prima care își întoarse privirea.

— Îmi pare rău, n-am vrut să fiu indiscret, îi spuse el cu blândețe.

O mână mare se întinse peste masă și o atinse pe a ei, consolând-o. Era plăcut să fii atinsă. Lui Hannah îi lipsea asta, deși Felix, pentru cineva atât de senzual, nu era atât de afectuos. Tactil atunci când era vorba de făcut dragoste, nu era tocmai bărbatul micilor săruturi sau al atingerilor tandre când trecea pe lângă tine. Mâna mare a lui David acoperind-o pe a ei se simțea minunat. Numai că nu o lăsă acolo multă vreme. Tușind puțin, își retrase mâna și luă o înghițitură de vin.

— Am uneori obiceiul să mă bag cu bocancii 46 în problemele altora, observă el. Nu am vrut să te

supăr, Hannah. Ăsta e ultimul lucru pe care aș vrea să îl fac.

Ea se forță să zâmbească.

— 46? Cum reușești să îți găsești încălțări?

David râse, un râs profund și gutural, care îi făcu pe câțiva să se uite spre masa lor. O persoană care stătea în apropiere scoase un chicot de încântare și se ridică în picioare, grăbindu-se spre masa la care stăteau David și Hannah.

— David James, izbucni ea, încântarea citindu-i-se pe toată fața ei frumoasă.

Femeia era probabil cam de vârsta lui Hannah, dar cu un păr negru tuns modern și haine cu mult mai la modă decât purtase Hannah vreodată. Blugi elastici cu lycra, un tricou strălucitor copilăros și o jachetă French Connect de blugi asortată pe corpul ei zvelt.

— Roberta, spuse David, ridicându-se politicos în picioare, ca să dea mâna cu femeia.

Dar Roberta nu avea de gând să dea mâna: îl îmbrățișă. Hannah privi cu interes toată scena.

— Mă gândeam că tu ești, David! Mă bucur foarte mult să te văd, murmură Roberta. Ești un bărbat teribil, David James. Te-am invitat la petrecerea noastră de Crăciun și nu ai mai apărut. Toate prietenele mele singure au început să bocească pentru că le spusesem că le-am găsit un tip superb, iar tu nu ai mai apărut, răule ce ești.

Femeia flirta cu el, iar Hannah se trezi luată prin surprindere. Nu îl văzuse niciodată pe David în postura asta. Nu pentru că nu îl credea atrăgător. Era. Erau femei cărora le plăcea la nebunie genul acela de tip mare și solid, cu figura cam șifonată și ochii ridați. Iar el era o prezență impunătoare.

David era genul de bărbat care făcea pe toată lumea, de la chelneri la directorii generali, să joace după cum voia și să îi acorde atenție. Era foarte calm și relaxat și trata pe toată lumea egal. Mereu controlând situația, metodic și ager, vedea tot și nu uita nimic.

Dar ca o posibilitate amoroasă – niciodată. În mod clar, Roberta nu era de aceeași părere. De fapt, își răsucea între degete o șuviță neagră de păr. Hannah începu să devină iritată.

— Ne gândim să vindem din nou, îi spuse Roberta pe un ton serios. Poate ai putea să treci să îmi faci o evaluare...

Dacă e ca și tine, atunci e ieftină, se încruntă Hannah. Să mai zici că nu i se arunca toată în brațe. Cum ar fi fost dacă *ea* ar fi fost cuplată cu David și apărea vaca asta, ignorând-o pe Hannah și flirtând ca o avidă de sex. Stătu acolo strâmbând din nas, mâncându-și sendvișul și prefăcându-se că o ignoră pe cealaltă femeie.

Când David reuși într-un final să își smulgă din braț ghearele cu manichiura franțuzească ale Robertei, se așeză sâcâit și își întoarse privirea la Hannah.

— E puțin cam pasională, șopti el.

— Nu tocmai genul tău, nu? se interesă Hannah cu nonșalanță, total uimită să vadă că într-adevăr îi păsa.

— Poți să mai zici o dată, tresări el. I-am vândut o casă acum un an și de atunci se tot ține de mine. Credeam că dacă nu apar la serata ei de Crăciun o să priceapă aluzia.

— Nu te interesează să îi cunoști toate prietenele singure și minunate? îl împunse Hannah.

Cu capul încă aplecat peste sendvișul lui, David își ridică privirea spre a ei, sprâncenele închise la culoare dându-i o licărire de ironie.

— Nu mă interesează fetele alea, spuse el, accentuând cu putere „alea".

Se priviră, ochii de culoarea caramelei întâlnind ochii gri ageri, care brusc erau mai calzi decât îi văzuse Hannah vreodată.

Dintr-odată își dădu seama. Lui David îi plăcea de ea. Era atât de evident! Cum de nu își dăduse seama până acum? De asta nu îl interesa nici o altă femeie cu care l-ar fi putut cupla iritanta Roberta. Ca să își ascundă surprinderea, luă repede o lingură

de supă. Ca să o pună în și mai mare încurcătură, înghiți supa greșit și se înecă.

Imediat ce ea începu să tușească și să se înece, David își lăsă repede sendvișul și începu să o bată pe spate.

— Ești în regulă? o întrebă el agitat.

— Da, îl asigură Hannah, tușind în șervețel.

Ochii îi lăcrimau teribil așa că se șterse la ochi și își dorea să îi treacă prin cap ceva de spus, ceva care să relaxeze situația. Dar nu era nevoie. Ca și cum și-ar fi dat seama că o lăsase cu gura căscată cu afirmația lui, David se lăsă pe spate pe scaunul lui și se rezumă la a-și mânca sendvișul.

— Casa Robertei era minunată. O casă de oraș cu adevărat în stil georgian. Au investit o mulțime de bani în ea, observă el, calm de parcă discutaseră tot despre afaceri și cu o clipă urmă, nu despre amoruri.

Evitatul subiectelor jenante era ceva la care Hannah devenea expertă. Acumulase destulă experiență de fiecare dată când cineva o întrebase ce mai face Harry – și apoi Felix.

— Într-adevăr? spuse ea strălucitoare, de parcă ar fi fost încântată să afle în ce casă impunătoare locuise insuportabila Roberta. La cât s-a dat?

Continuară să vorbească despre afaceri în următorul sfert de oră, înainte ca Hannah să spună că trebuia într-adevăr să se întoarcă la treabă.

— Și eu, spuse David.

Când ajunseră înapoi la birou, o atinse ușor pe braț.

— Hai să luăm un prânz cum se cuvine cât de curând, spuse el. Cu tot tacâmul, nu doar un sendviș pe fugă.

— Sigur, acceptă Hannah.

Poate se va simți ceva mai normal peste o săptămână și în stare să ia masa cu un bărbat căruia îi plăcea de ea. În momentul ăsta nu voia decât să plângă după bărbatul căruia în mod clar nu îi mai plăcea de ea.

În seara aceea, Hannah conduse epuizată spre casă, obosită după amestecul de mahmureală, o mulțime de treabă la birou și Gillian stând prin preajmă, cu o figură ca un nor de furtună. Încercase toată ziua să nu se gândească la Felix, dar îi fusese greu. În după-amiaza aceea stătea în bucătăria unei vile Dalkey în timp ce un bărbat și soția sa tot suspinau după grădina spre munte a casei și pontonul de lemn, iar ei îi fugeau gândurile către Felix. Uitându-se în jur la bucătăria drăguță, își imagina, cu un fior de tristețe, cum ar fi locuit amândoi în casa asta. Două dormitoare, o sufragerie deschisă la etaj și un mezanin care avea o mică sală de luat masa: ar fi fost perfect pentru ei doi.

Aerisită și stilată, minunată pentru a-i primi pe prietenii lui Felix și pentru a pregăti petreceri minunate la cină, unde prietenii lor din lumi complet diferite s-ar fi amestecat cu succes. Îi plăcea foarte mult șemineul din dormitor. Cât de frumos să îl aprinzi și să te ghemuiești lângă celălalt în nopțile friguroase, să privești flăcările jucăușe până când scânteile te aprind și pe tine...

Parcă mașina în fața casei ei, bucuroasă că măcar o dată găsea un loc de parcare care nu era la patru străzi distanță. Era cam rece chiar și pentru luna ianuarie, așa că își înfășură strâns pe corp haina roșie de lână în timp ce mergea spre poartă și se opri. Arăta de parcă cineva ar fi mutat o florărie întreagă în grădina ei. O întâmpinară cel puțin cincisprezece buchete: liliacul alb enorm făcea o poteacă în verdeață, brațe enorme de trandafiri roșii, punctați din loc în loc cu buchete roz, mov și galbene. În mijlocul revoltei acesteia de flori stătea Felix, înghesuit lângă trepte și arătând de parcă înghețata numai în jacheta lui de piele întoarsă și în blugi.

— Nu am vrut să vin la birou așa că te-am așteptat aici, spuse el turuind.

— Săracul de tine, spuse Hannah instinctiv, grăbind pasul spre el. Cred că ai înghețat. Tu ai adus toate florile astea?

El dădu din cap.

— Voiam să îţi arăt cât de mult te iubesc şi ştiu că adori florile. N-am ştiut pe care să le aleg, aşa că le-am luat pe toate.

— Stai de mult aici? îl întrebă ea.

— Doar de o jumătate de oră. Ştiam că o să ajungi acasă cât de curând. Pot să intru?

În timp ce el stătea şi se încălzea la o ceaşcă de cafea îndoită cu whisky, Hannah îşi aduse florile în casă, roşindu-se toată de ruşine când sosiră oamenii de la apartamentul de jos şi se holbară miraţi la amestecul de culori din grădina lor de obicei goală.

— Nu e mai potrivit să plantezi nişte flori decât să laşi aşa o mulţime de buchete? spuse amuzat bărbatul.

Odată instalate buchetele – douăzeci în total – în casă, majoritatea în baie, pentru că Hannah clar nu avea suficiente vaze pentru ele, se aşeză pe canapea lângă Felix.

— Nu mă aşteptam să te revăd, îi spuse ea pe un ton blând.

Era greu să fii supărat pe cineva care tocmai îţi adusese douăzeci de buchete, mai ales după ce ţi-ai petrecut toată ziua gândindu-te la el, simţindu-i lipsa cu disperare.

— Am vrut să găsesc un mod de a te face să înţelegi că vorbeam serios, Hannah, îi spuse Felix, luând-o de mână şi privind-o cu ochii lui plini de emoţie. Mi-ai lipsit atât de mult... am nevoie de tine, trebuie să înţelegi asta.

Hannah înghiţi în sec. Ştia că ar trebui să spună ceva cum că florile nu pot să înlocuiască încrederea dintr-o relaţie, dar vorbele rămaseră pe buze. Nu se putea abţine: era atât de înrobită de Felix încât nu îi putea refuza nimic.

— Ştiu, spuse ea muşcându-şi buza. Şi mie mi-a fost atât de dor de tine, Felix. Dar pur şi simplu nu pot să te mai las să mă răneşti din nou.

El dădu din cap şi o sărută. Era ca şi cum s-ar fi întors acasă după ani de zile: adorabil, tandru şi

grijuliu. Gura i se lipi moale de a ei. Un sărut tandru și iubitor, foarte diferit de săruturile pasionale de care se bucurau de obicei. Când, în sfârșit, se îndepărtă, Hannah rămase cu ochii închiși, simțind cum o pace minunată o inundă.

Apoi simți ceva rece pe deget. Se uită în jos și îl văzu pe Felix strecurându-i un inel pe degetul inelar al mâinii stângi, o tăietură modernă de aur, cu un diamant cu tăietură convexă încrustat grandios în mijloc. Ea suspină uluită.

— Te măriți cu mine, Hannah, nu-i așa? spuse Felix, trecându-i inelul peste încheietura degetului, până când se așeză la locul lui. Spune că da.

Din toate lucrurile la care se așteptase Hannah, un inel de logodnă nu era printre ele. Se holbă la el cu gura căscată. Nu mai avusese niciodată așa ceva: un diamant enorm nu fusese tocmai pe lista ei de lucruri pe care trebuie neapărat să le cumpere.

— E minunat, îi spuse ea dintr-o suflare.

Și chiar era. Se potrivea perfect pe mâna ei subțire.

— Ei bine? întrebă Felix.

Fața lui Hannah se lumină, ochii ei de culoarea caramelei strălucind de parcă zeii ar fi presărat praf de stele pe ei.

— Da!

De data asta, sărutul lor a fost unul pasional, Hannah dezlipindu-se de el numai ca să îl avertizeze pe Felix de ce îi va face dacă o va mai părăsi:

— Nu mai trec niciodată prin așa ceva, niciodată. Mă auzi? îi spuse ea cu patos.

— Nu, nu, draga mea, spuse el, ocupat să îi desfacă nasturii de la cămașa de birou, buzele coborându-i senzual pe gât în jos, în decolteul ei moale și catifelat.

— Vorbesc serios, Felix. Dacă mai fugi o dată de lângă mine, gata. Finito. Indiferent cât de mult te iubesc, nu o să te las să mă faci să sufăr.

— Niciodată, draga mea, spuse el pe un ton grav. Niciodată. Promit, îți promit din tot sufletul că n-o

să te mai rănesc niciodată. Te iubesc prea mult. Lasă-mă să îți arăt cât de mult.

Câteva ore mai târziu, sătulă de sex și de mâncarea indiană la pachet, Hannah stătea în pat, îmbrățișându-l pe Felix, desfătându-se cu senzația corpului lui lipit de al ei. Abia cu o zi în urmă apartamentul îi păruse pustiu și singur doar cu ea acolo. Acum era ca acasă: plin de viață, cald și confortabil. Se ghemui lângă el, ascultându-i respirația înceată și ușoară. Închipuie-ți: era logodită cu Felix.

Abia aștepta să le spună fetelor. Era sigură că Leonie și Emma vor fi încântate. Desigur mai erau lucruri de stabilit: ca de exemplu unde vor locui. Știa că bună parte din munca lui Felix era în Marea Britanie, dar cum tot mai multe filme și seriale se făceau în Irlanda, existau cu siguranță motive să locuiască aici. El se putea muta oricând atunci când era nevoie să fie în altă parte și oricum Irlanda era așa o Mecca pentru actori și muzicieni internaționali, încât Felix se va simți ca acasă. Îi va plăcea la nebunie.

Simți pentru o clipă o părere de rău pentru David James. Era un bărbat drăguț, chiar sexy, dacă stătea să se gândească. Ar fi ușor să te îndrăgostești de el: era un amestec minunat de persoană pe care te poți baza și temperament puternic. Un om pe picioarele lui. Și el cu siguranță o plăcea. Dar nu se putea compara cu Felix, star de cinema, frumos și pasional. Nimeni nu se compara cu Felix, zâmbi Hannah. Iar el era al ei.

Florile fuseseră minunate, se gândi ea visătoare, reușind să uite cât de mult s-ar fi bucurat și de un singur buchet la aniversarea ei de treizeci și șapte de ani, cu o săptămână în urmă. Dar Felix nu știuse de asta, se gândi ea iertătoare. Anul viitor va fi altfel. Douăzeci de buchete de ziua ei, era sigură.

Leonie puse receptorul în furcă. Hannah nu răspunsese și era a cincea oară când încerca de la ora șapte și până acum. Spera doar că prietena ei era

bine. Hannah fusese atât de distrusă cu o zi în urmă, tot universul ei distrus din cauza dragostei. Sau a lipsei ei. De obicei, Hannah era cea cu gândire pozitivă, optimista din grupul lor, tachinând-o pe Emma când devenea siropoasă în legătură cu toanele tatălui ei, înveselind-o pe Leonie, spunându-i că bărbatul perfect e undeva acolo pentru ea, că era doar o problemă de a-l găsi și de a-l aduce cu picioarele pe pământ. Prin urmare, era un șoc să o vezi pe Hannah nefericită, supusă dragostei ca noi toți ceilalți, se gândi Leonie tristă. Se întreba dacă bărbații sufereau la fel de cumplit din cauza dragostei. Ei nu și-ar irosi timp prețios întrebându-se dacă erau niște specimene fără speranță pentru că nu avea partenerul potrivit sau făcându-și griji că mărimea picioarelor lor ar putea descuraja eventualele pretendente. Partea asta din urmă o cam chinuia pe Leonie în ultima vreme, de când fusese la cumpărături să își ia o pereche nouă de pantofi de mers la întâlnire și descoperise că la mărimea nouă nu existau și măgari delicați.

Nu o deranjaseră niciodată picioarele ei: era înaltă, statuară, și cu asta basta. Ca să o spunem pe șleau, o femeie mare. Ceea ce însemna și picioare mari. Chestiunea era că nu avusese niciodată probleme să își cumpere pantofi până acum, pentru că își luase mereu pantofi fără toc, comozi, nevrând să se facă și mai înaltă decât era.

Dar apariția în grupul fermecător din Vail îi schimbase această părere. Înaltă, scundă, constituție masivă sau foarte slabă, erau toate cât se poate de atrăgătoare, în toate contextele sociale. Așa că Leonie se hotărâse că nu avea sens să se chinuiască să își ascundă dimensiunile în catifele voluminoase și cizme joase. În nici un caz. De acum în colo va fi de o înaltă eleganță, cu părul aranjat la coafor, în loc să și-l vopsească singură acasă și cu pantofi de la zâna Cenușăresei. Numai că pantofi de Cenușăreasa nu existau decât până la mărimea șapte. Era îndrăgostită de pantofii aceia fusiformi care arătau de

parcă îți vei suci glezna în ei, sex pe tocuri cui le zicea ea. Dar dincolo de mărimea șapte lucrurile delicate și fusiforme dispăreau și nu mai rămâneai decât cu pantofii de bunicuțe.

— Doamna dorește să vadă modelul acela și pe mărimea ei? se interesă vânzătorul din ultimul magazin de pantofi, ridicând o pereche de sandale comode, în care probabil ai fi putut urca până în Himalaya.

Numai dacă doamna își cumpără și niște pantaloni scurți care izolează termic, chiloți cu burtieră, un șorțuleț înflorat și un cadru pentru mers, a vrut Leonie să îi șuiere. Avea patruzeci și trei de ani, nu optzeci și trei!

Ieși din magazin cu o pereche de pantofi de mers pe jos care arătau ca toate celelalte perechi de pantofi din dulapul ei: banali, negri și puțin probabil să incite vreun bărbat. Erau și o idee cam strâmți, dar avea de gând să îi lărgească folosind încălțătorul.

Suspinând, Leonie încercă încă o dată la Hannah. Suna.

— Mama, ai terminat cu telefonul? Vreau să o sun pe Susie, strigă Mel.

— Da, îi răspunse Leonie.

Simțindu-se îngrozitor pentru Hannah, se duse la bucătărie și se apucă să pregătească cina. Era deja la jumătate cu tranșatul puiului, când Danny sosi acasă de la școală, clar agitat pentru ceva. Leonie își dădu seama de asta pentru că în mod normal el și Mel se înțelegeau cel puțin zece minute înainte de a sări unul la gâtul celuilalt absolut în fiecare seară: în seara asta el abia dacă intrase pe ușă când le auzi urletele din sufragerie.

— Nu poți să și vorbești la telefon și să te și uiți la televizor în același timp, urlă Danny. Vreau să mă uit la *Star Trek*, nu la un serial siropos.

— Scutește-mă, porc mare ce ești! îi șuieră Mel.

— Scutește-mă tu, îi urlă înapoi fratele ei.

Avantajele de a plăti o avere pe școli private, se gândi Leonie înverșunată, în timp ce zburau cuvintele

urâte. Le strigă să facă bine să înceteze să se mai certe ori dacă nu, nu aveau decât să își pregătească singuri cina.

Câteva clipe mai târziu, Danny dădu buzna în bucătărie, după ce în mod clar pierduse lupta pentru telecomandă. Mel putea fi dură ca o pereche veche de bocanci atunci când era nevoie.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Leonie.

— Nimic, spuse el, deschizând smucit bufetul și scotocind agresiv.

După ce găsi un pachet de ceva de ronțăit trânti ușile, se lăsă pe un scaun de bucătărie și începu să ronțăie prost dispus.

Leonie știa foarte bine că nu era cazul să mai spună nimic. Chiar și pe vremea când era mic, târâindu-se prin casă cu mașinuțele lui Dinky, fusese cel mai fericit când era propria lui companie, nepărând să aibă nevoie de altcineva în afară de câinele familiei, pe vremea aceea unul foarte bătrân și de nestăpânit, pe nume Otto. Când s-a făcut mai mare, acea atitudine solitară se dezvoltase într-o nevoie feroce de intimitate. Odată, pe când avea zece ani, nu mai vorbise cu ea zile în șir pentru că îi făcuse curățenie în dulap. Experiența o învățase că cea mai bună cale de a se înțelege cu el era să îi acorde timp. În cele din urmă, dacă nevoia de a discuta subiectul era suficient de puternică, îi va spune el.

Rumeni bucățelele de pui în vas, tăind ciuperci și luând o mână de arpagic din geam în timp ce mesteca. Mirosul de carne sfârâind umplu încăperea, iar Penny renunță să mai cerșească biscuiți de la Danny și se așeză pofticioasă la picioarele lui Leonie, sperând în van că o bucățică oricât de mică de pui va sări din vas în gura ei care saliva. Vasul intră în sfârșit la cuptor, iar Leonie măsură orezul în cea mai amărâtă oală din bucătăria ei, vasul de fiert orezul la abur, când Danny se hotărî să vorbească.

— Mai ții minte examenul pe care l-am avut luna trecută?

— Da, spuse Leonie absentă.

Cea mai bună şmecherie era să laşi impresia că asculţi doar pe jumătate, după cum învăţase de-a lungul timpului. Dacă te implicai imediat şi te arătai interesat, Danny se răzgândea şi nu mai spunea nimic.

— Ei bine, l-am picat, iar profesorul meu spune că dacă nu le trec pe toate celelalte până în trimestrul următor, o să repet anul.

Leonie simţi că i se strânge stomacul. Să repete anul! Doamne, nu e posibil să se întâmple una ca asta. Cunoştea destule familii care ajunseseră la capătul puterilor cu elevi de liceu care renunţau când treaba devenea dificilă. Doamne, dă Doamne să nu se întâmple asta şi cu Danny!

— Asta sună destul de grav, spuse ea cât putu de nonşalant. Vorbeşte serios sau încearcă doar să te sperie?

Danny se gândi puţin.

— Cred că e serios. Nimeni din grupa mea nu a picat.

Leonie simţi că inima i se strânge şi mai tare.

— Mai exact cum ai picat? întrebă ea, încercând să pară că era o întrebare inocentă şi nu interogatoriul înspăimântat al unui părinte şocat.

— Era despre fermentaţie, un capitol pe care îl urăsc. Cred că urăsc tot cursul ăla împuţit.

De data asta nu îl corectă pentru că vorbea urât. Toate îşi aveau locul şi momentul lor, iar acum sigur nu era momentul.

— Fermentaţia e numai matematică şi o urăsc. Sunt bun la chestiile care nu au atât de multă legătură cu matematica. E tot numai despre cum funcţionează containerele şi despre cât se amestecă cu aerul, bolborosi el, mai mult pentru el decât pentru mama lui.

Leonie nu spuse nimic despre cât de mult ţinea Danny la nivel personal la fermentaţie. Accesul la o grămadă de vin de casă era singurul motiv pe care ea îl putea găsi pentru că se făcuse membru în Clubul de

Microbiologie al colegiului. Într-o seară, adusese acasă o sticlă din vinul clubului. Mai tare decât diluantul, avea cam același gust, dar lui Danny îi plăcea.

— Adică, poate ar fi mai potrivit pentru mine să îmi aleg micro medicală ca specializare principală..., spunea el.

— Danny, uite ce e, îl întrerupse Leonie, dacă acum urăști cursul e probabil din cauză că nu ți-au ieșit lucrurile așa cum ai vrut. De ce nu îți pui mintea la contribuție și muncești din greu pentru luna viitoare – poate ceri mai multe ore de consultații. Și dacă îl pici și așa, atunci vedem ce variante ai. Poți oricând să repeți anul, în ideea de a te specializa pe altă zonă, cum ar fi micro medicală. Ți-a plăcut capitolul cu virusologia, nu?

Știa că suna de o sută de ori mai calmă decât se simțea, dar era vital să îi lase lui Danny impresia că situația putea fi abordată cu calm.

Îl bătu încurajator pe umăr.

— Danny dragule, nu lăsa treaba asta să te afecteze prea mult. Nu e nimic atât de îngrozitor încât să nu putem înfrunta cu realism și fără să ne panicăm. Ești adult și știi că trebuie să faci față indiferent ce îți aduce viața. Dacă asta înseamnă să înveți mai mult, atunci sunt convinsă că o vei face. Ești mult prea deștept ca să lași un capitol din curs să îți strice oportunitățile.

Zâmbi și îi ciufuli părul așa cum obișnuia să facă pe vremea când era mai mic.

— Pun pariu că profesorul tău habar nu are cu cine se pune când e vorba de Luptătorii Delaney! O să rămână cu gura căscată când o să vadă că ai cele mai bune rezultate la final de an.

Danny îi zâmbi și nu comentă pentru că îl ciufulise.

— Da, mama, mi-ar plăcea să îi văd fața dacă aș face asta. Tim are niște notițe foarte bune. O să îl sun să îl întreb dacă le pot fotocopia la sfârșit de săptămână. Speram să mă duc cu băieții la Galway mâine-dimineață, dar mai bine aș zice pas de data asta. Rahat.

Lăsând pachetul gol de biscuiți pe masă, alături de firimiturile de la gustarea lui, Danny plecă ambalat să folosească telefonul. Leonie spera ca Mel să fi terminat orice conversație o fi avut, pentru că încă o ceartă ar fi putut distruge pacea fragilă. Simțindu-se sfârșită, se scurse pe scaunul pe care stătuse Danny și își lăsă capul în mâini. Acestea erau momentele în care îi simțea lipsa lui Ray sau a oricui altcuiva prin preajmă: când izbucnea vreo criză, iar ea se simțea neajutorată și singură.

Asta era partea dificilă în a fi părinte singur: nu să îți faci griji gândindu-te la copii sau găsindu-ți timp să faci piața sau să găsești o variantă să iei bani de la unul ca să îi dai înapoi datoria altuia, ci trauma care îți făcea stomacul să ți se strângă cât o nucă atunci când apărea o situație de criză și nu era nimeni către care să te îndrepți.

Când venea vorba de îndatoririle de părinte, Leonie acționa mereu după cum îi dicta instinctul. În cazul ăsta, simțise că ar fi total contraproductiv să îl certe pe Danny. Își dorise cu disperare să îi mărturisească ce se întâmplase, dar îi fusese teamă că va fi furioasă să afle că s-ar putea să repete anul. Așa că se hotărâse să se poarte cât se poate de calm, să îl trateze ca pe un adult care trebuia să își asume singur responsabilitatea, sperând că într-adevăr va face asta.

Dar poate că ar fi trebuit să țipe la el cât o ținea gura, cerându-i să îi explice ce făcuse de picase cea mai importantă parte a anului și să îi spună că putea să își ia adio de la banii de buzunar până când nu își îmbunătățea notele.

Își frecă tâmplele, simțind cum o migrenă începe să se instaleze. Zgomotul de pe hol o făcu să sară în picioare. Nu voia să strice efectul de „hai să fim cu toții cât se poate de relaxați" lăsându-l pe Danny să o vadă ștergând masa de bucătărie. Așa că se uită fără țintă în cuptor la vasul cu pui când Abby intră șerpuit în bucătărie, cu cartea ei de gramatică franceză.

— Ce avem la cină? întrebă Abby, cocoțându-se pe un scaun și trăgându-și sub ea picioarele în colanți.

— *Coq au vin* cu o șmecherie – șmecheria fiind că nu are vin.

Leonie rareori gătea cu alcool. Atunci când cumpăra o sticlă cu vin, prefera să o păstreze pentru serile acelea în care avea nevoie de un pahar sau două ca să o remonteze.

— Îh, spuse Abby. Trebuie să mănânc și eu? Aș prefera un cartof copt.

— Da, trebuie să mănânci și tu și în seara asta avem orez, așa că varianta cartofi copți nu există.

— Mama! Nimeni n-ar trebui să mănânce ce nu vrea. Carnea e crimă, adăugă ea, ca un gând ulterior.

— Carnea a devenit abia recent crimă în mintea ta, observă Leonie, gândindu-se că seara aceasta devenea una dintre cele în care va bea niște vin care să o remonteze. Marți ai mâncat cârnați.

Abby pufni.

— Nu pot să mănânc un burger vegetarian?

— Draga mea, am pregătit cina. Dacă voiai burgeri vegetarieni trebuia să îmi spui înainte să mă fi apucat să gătesc. Și oricum, nu pot să îmi petrec seara făcând alt fel de mâncare pentru fiecare dintre voi. Aici nu suntem la McDonald's.

Abby nu spuse nimic, dar plecă îmbufnată. Leonie închise ochii și numără până la zece. Abby devenise atât de dificilă cu mâncarea în ultima vreme. Bea o grămadă de apă, se pare pentru a-și hidrata pielea și făcea atâtea nazuri în legătură cu ceea ce mânca, de parcă ar fi condus un centru de slăbit și înfrumusețare. În ultima vreme insista să mănânce fructe și cereale la micul dejun, stând la distanță de inevitabilele sendvișuri cu șuncă ale lui Danny, deși înainte îi plăceau la nebunie. Leonie cheltuia o avere la magazin, cumpărând fructe exotice pentru că Abby spusese că i-ar plăcea o salată de fructe cu mango la micul dejun. Apoi Abby se hotăra că de fapt nu îi place mangoul, iar fructele rămâneau să se stafidească în frigider, până când Leonie trebuia să le arunce.

Își amintea de zilele acelea minunate când toți mâncau orice le punea în față. Abby mai ales avusese mereu o mare poftă de mâncare, probabil puțin cam mare, pentru că îi plăceau cam mult deserturile și orice avea cremă de ciocolată. Leonie o văzuse cum ia în greutate și se cutremurase la gândul că va apărea vreun copil care va comenta cu cruzime despre silueta ei și că se va simți pentru totdeauna grasă.

Dacă ea i-ar fi spus lui Abby să mai renunțe la deserturi, i-ar fi lăsat sărmanei fete impresia că până și mama ei crede că e prea grasă. Așa că Leonie tăcuse din gură și încercase să gătească mâncăruri sănătoase, sperând că Abby va slăbi cât mai curând. Dar acum Abby părea să fi făcut legătura între deserturi și faptul că era plinuță. Cel puțin dieta nouă, mai sănătoasă, părea să aibă efect asupra siluetei ei. Ani de zile fusese cu mult mai grea decât Mel, care avea o constituție delicată, dar acum diferența era tot mai mică. Abby tot nu avea membrele subțiri și talia surorii ei gemene, dar era mult mai slabă decât înainte.

Leonie spera doar că nu era *prea* atentă la ceea ce mânca. Amândouă fetele erau încă în creștere și aveau nevoie de proteine, vitamine și minerale din plin. Se hotărî să discute despre asta la cină.

Până la vremea cinei, Leonie cedase ispitei unui pahar de vin, iar Mel era din nou la telefon, strigând entuziasmată la Susie despre „ treaba asta absolut minunată care s-a întâmplat...!"

— Indiferent ce lucru minunat era, poți vorbi despre el mai târziu? spuse Leonie, băgând capul pe ușa de la sufragerie, unde Mel era cocoțată pe brațul unui fotoliu, cu un ochi la *Home and Away*.

— Și crezi că se poate ca data viitoare să te sune Susie? adăugă Leonie, pentru că ultima factură de telefon era de dimensiunile datoriei naționale.

Mel ridică ochii spre cer.

Când Abby veni la bucătărie și se uită la mâncarea de pe masă, Leonie avu parte de și mai mulți ochi dați peste cap.

— Ți-am spus, nu mănânc așa ceva, spuse ea supărată, arătând spre vasul care fierbea.

— Atunci mănânc eu porția ta, spuse Danny, umplându-și farfuria.

— Ba nu, spuse Leonie răbdătoare. Trebuie să mănânci ceva la cină, Abigail. Și nu te ridici de la masă până când nu mănânci. Mâine o să îți fac burger vegetarian, dar acum asta mâncăm.

Ratase fiorul de panică ce traversă fața lui Abby înainte să se așeze la masă și se servi cu o porție minusculă de pui și o lingură puțin mai mare de orez.

— Asta nu e tocmai suficient, îi spuse Leonie, întorcându-se la masă cu un bol de broccoli aburind.

— E o grămadă.

Abby își luă o porție enormă de legume. Apoi își luă un pahar cu apă, îl bău pe tot și îl umplu din nou.

Cina se desfășură în tăcere. Danny pur și simplu își înfulecă mâncarea în tăcere în zece minute, în timp ce Mel își alese mâncarea delicat, citind din revista pe care și-o ascunsese în poală. Leonie nu suporta ca oamenii să citească în timpul mesei, când cinau cu toții.

Abby mâncă încet, rearanjându-și mereu mâncarea pe farfurie, până când Leonie îi spuse să mănânce tot.

— Știu că încerci să fii atentă la ce mănânci, Abby, începu Leonie, dar ești încă în creștere, iar corpul tău are nevoie de nutrienți. Nu vreau să te văd la regim, o avertiză ea. Ești prea tânără ca să ții regim. Să mănânci rațional e una, dar să sari peste mese e altceva. Dacă vă iau la amândouă niște multivitamine, le luați?

— Mmm, spuse Mel, adâncită în revista ei.

— Cred că da, răspunse Abby cu o voce joasă și crispată.

Continuă să se joace cu mâncarea ei. Leonie știa că nu ar trebui să spună nimic, dar nu se putea abține.

— Abigail, nu te mai juca cu mâncarea aia, pune mâna și mănâncă! spuse ea, pe un ton mult mai dur decât intenționase.

— Nu-mi mai spune ce să fac! îi strigă Abby. Nu sunt un copil! Nu mă mai trata de parcă aș fi copil. Fliss și tata nu fac asta!

Toată lumea o privi surprinsă. Abby nu se enerva niciodată. Dar acum era furioasă.

— Urăsc mâncarea asta oribilă și te urăsc pentru că mă obligi să o mănânc! strigă ea la mama ei. Când o să înțelegi că nu sunt ca tine? Că sunt diferită, o persoană diferită. Nu un nenorocit de copil!

Leonie își privi șocată fiica atât de dragă; nu doar șocată că Abby vorbea urât, ci șocată de toată povestea.

— Abby, încetează, spuse ea cu o voce slabă.

Dar acum nimic nu o mai putea opri pe Abby:

— E corpul meu și pot să fac ce vreau cu el! spuse ea fără teamă. Tu nu înțelegi cum mă simt, mamă. Nimeni nu înțelege.

Împingându-și scaunul înapoi cu putere, fugi din bucătărie.

— Hormonii, spuse Danny calm.

— Trebuie să o sun pe Louise pentru teme, spuse Mel, înainte să fugă și ea.

Era rândul lor să spele vasele, dar Leonie era mult prea dată peste cap ca să mai spună ceva.

Ce li se întâmpla?

Tocănița de pui era groaznică, mai ales așa cum o pregătea mama, cu ulei de măsline și tot felul de chestii. Cu siguranță te îngrășai enorm dacă mâncai așa ceva. Cât despre orez, asta nu putea să facă bine. Trebuia să îl caute în cartea de calorii, își zise Abby, în timp ce se sprijini de ușa de la baie, respirând adânc de câteva ori ca să se calmeze înainte de a începe. Nu avusese de gând să țipe, dar se simțise atât de tensionată în cât pur și simplu se întâmplase. Era important ca mama să nu se prindă ce se întâmpla.

Acum burgerii vegetarieni erau mâncarea ei preferată; avea doar vreo două sute de calorii unul și tuturor le păreau o mâncare consistentă, mai ales

dacă îl mâncai cu un cartof copt. Totuși fără unt pe cartof. Untul era criminal. Și multă apă la masă. Abby spusese la toată lumea că bea multă apă pentru că făcea bine la piele. Ba chiar Mel începuse și ea să bea multă apă, încercând să o întreacă la cele opt pahare pe zi ale ei. Singurul lucru era că Mel habar nu avea că adevăratul motiv pentru care sora ei geamănă bea atât de multă apă la masă era că o făcea să vomite mai ușor.

Asta făcea să îi fie mai ușor la școală, pentru că nu mai trebuia să stea atât de mult la toaletă după masa de prânz, așa că faptul că bea multă apă însemna că Abby putea pur și simplu să dea o fugă la toaleta celor de la anii mai mari, să aștepte ca altcineva să tragă apa, iar apoi să vomite repede și eficient. Își păstra întotdeauna mărul și îl mânca după aceea; altfel îi ghiorăia groaznic stomacul toată după-amiaza. Într-o zi, la ora de istorie, fusese destul de evident. Din fericire, profesoara de istorie, domnișoara Parker, avea o voce atât de stridentă încât toată pologhia ei despre Lenin acoperi aproape de tot ghiorăielile din stomacul lui Abby. Totuși, Mel îi aruncase o privire ciudată la un moment dat.

Trebuia să aibă grijă în caz că Mel se prindea de ce făcea. Asta era problema cu surorile gemene: observă lucruri pe care alții nu le observă. Așa cum mama nu observa niciodată că dimineața îi dădea cerealele lui Penny și nu părea să își dea seama că Abby nu mânca niciodată biscuiții cu ciocolată pe care ea îi scotea seara, când se uitau la televizor. În loc să îi mănânce, Abby îi ascundea în mânecă și mai târziu îi punea înapoi în bufet, deși odată păstrase câțiva sub pat și mâncase opt de-o dată. Fusese oribil să îi vomite; o duruse rău gâtul și era sigură că nu îi dăduse afară pe toți.

Dar Mel era suficient de drăguță. Deși mereu părea să îi pese mult mai mult de ea însăși decât de ceilalți, ar putea totuși să observe ce făcea Abby. Oricum, și dacă afla, nu era treaba ei. Mel era atât

de norocoasă să fie slabă fără nici un efort, ca și Fliss. Nu avea nevoie să vomite de două ori pe zi ca să slăbească. Așa că și dacă afla, ar face bine să tacă. Ăsta era secretul lui Abby.

Iar în ceea ce o privea pe mama, își va cere scuze mai târziu. Nu îi plăcea deloc să o supere pe mama, dar trebuia să facă asta, trebuia.

Când termină, se așeză pe podeaua din baie, extenuată de efortul de a vomita, o durea stomacul și îi ardea gâtul. Îi curgeau lacrimi fierbinți și, în timp ce și le ștergea, brățara de jad îi zdrăngăni. I-o trimisese Fliss, cadou din luna de miere petrecută în China. Lui Abby îi plăcea la nebunie. Era atât de drăguță. Fliss era bună și știa exact ce lucruri îi plăceau, fără să fie nevoită să întrebe. Fliss ar fi înțeles asta, chiar dacă mama ei nu înțelegea.

Capitolul douăzeci și unu

Până duminica următoare la șase, Leonie se întreba oare de ce nu își legase trompele cu ani în urmă. Copiii erau un coșmar. Cel puțin ai ei sigur erau. Își amintea zilele fericite de mult trecute, când își consumau toată energia desenând pe tapet, mâncând lut în grădină și lovind alți copii în cap cu alfabetul cu piese de lemn. Avusese impresia că acele zile erau dificile. Cât de mult se putuse înșela? Copiii mici erau o bucurie în comparație cu adolescenții. Cel puțin când Abby era dulce și împăciuitoare, existase măcar puțină îngăduință în războiul constant care domina casa familiei Delaney, dar de când Abby devenise o persoană morocănoasă, obsedată de mâncare sănătoasă, totul devenise un iad în toată regula. Se împăcaseră după izbucnirea lui Abby de cu o seară în urmă, dar Leonie avea în continuare senzația că mergea ca pe ouă când era vorba de ea.

Ziua de azi începuse destul de bine: Leonie, care se gândea veselă la prima ei întâlnire cu Hugh, bancherul, din seara aceea, sărise din pat devreme, se delectase cu un mic dejun liniștit cu Penny și apoi plecară împreună la o plimbare de trei kilometri, biciuite de vânturile tăioase de ianuarie. Cum ploaia începuse tocmai când ajunseră înapoi acasă, era încântată că scăpaseră de mocirlă. La douăsprezece și jumătate plecă de acasă că facă niște cumpărături de mâncare și își cumpărase de la un magazin de haine din zonă o pereche de cercei

de sticlă foarte drăguți, roz, pentru întâlnirea din seara aceea. Cu o revistă apetisantă și interesantă aruncată în căruciorul de cumpărături, împreună cu un pachet din băuturile ei preferate de ciocolată, cu puține calorii, Leonie se decise să își aranjeze o după-amiază relaxantă. Duminica era ziua în care copiii își făceau partea lor de treabă în casă, ceea ce însemna zece minute de ciondăneală ca să se hotărască cine face bucătăria, cine baia și cine dădea cu aspiratorul și ștergea praful. Lui Leonie nu îi păsa de ciondăneală. Încetase cu mult timp în urmă să mai intervină în ceartă, urlând la ei că ea ar termina curățenia în toată casa în timpul în care ei se ciondăneau care ce să facă. Genul ăsta de implicare te ducea pe o pantă alunecoasă în care ajungeai la concluzia că mai bine făceai tu toată treaba. Acum Leonie îi lăsa să se certe. În orice caz, când ajunse acasă se părea că aspiratorul nu se mișcase de când îl folosise Leonie ultima dată. Stratul inevitabil de păr blond al lui Penny era în continuare împrăștiat pe tot covorul din hol, iar în bucătărie nu spălase nimeni pe jos. Încă și mai rău, rămășițele de la micdejunul lor erau împrăștiate peste tot, iar o cutie goală de lapte era lăsată pe bufet, lângă coșul de gunoi. Indiferent cine o golise, nu se omorâse să o miște încă zece centimetri, câți mai erau ca să o arunce în coșul de gunoi. Furioasă, își lăsă plasele de cumpărături pe podea și plecă în căutarea celor responsabili. Din păcate, asta însemna să treacă pe lângă baie. Ușa era deschisă și o grămadă de prosoape tronau aruncate pe jos. Pasta de dinți, strânsă de la mijloc, era abandonată în chiuvetă, iar în savonieră era atât de multă apă încât săpunul, lăsat și el vraiște, se topea încet într-o zoaie.

Fir-ar ei de leneși, se gândi ea furioasă. Se așteptau ca ea să facă absolut tot. Ei bine asta nu se va întâmpla. De data asta nu mai scăpau așa.

— Melanie, Abigail și Daniel! urlă Leonie. De ce e casa asta atât de vraiște? E rândul vostru să

faceți curățenie. Douăzeci de minute fiecare, asta e tot ce vă cer.

Zbură în camera gemenelor, dar nu era nimeni acolo. Danny, părând revoltat că e întrerupt, se dădea cu gel pe păr când Leonie bătu brusc și intră în vizuina lui fără să mai aștepte un răspuns.

— Unde e plata pentru sclavi? îl întrebă ea.

Danny se uită fără să priceapă o iotă.

— Pentru că tu și surorile tale insistați să mă tratați ca pe o sclavă, așa că presupun că voi primi măcar un salariu de mizerie.

Leonie se uită atentă la fiul ei.

El începu să arate ușor rușinat.

Leonie îi dădu mai departe:

— Muncesc din greu toată săptămâna și gătesc, curăț și fac ordine după voi toți. Sâmbăta este singura zi în care mă aștept la niște ajutor mai serios din partea voastră ca să țin casa asta curată și cu ce mă aleg? Nimic!

— Liniștește-te mama, mă apuc acum, spuse Danny.

— Unde sunt surorile tale? întrebă ea.

— Eu sunt aici, mama, spuse Mel blândă ca o mielușică, apărând în cămașă de noapte, cu ceea părea să fie ultima rămășiță de mască de față cu avocado a lui Leonie întinsă pe toată fața.

— Aia e masca mea de față? întrebă Leonie.

— Ah, da, ies într-o jumătate de oră și îmi arăta fața groaznic...

— Ieși într-o jumătate de oră? Și cam când anume aveai tu de gând să ajuți la curățenie? o întrebă Leonie glacial.

— Păi mă gândeam că nu contează...

— Te-ai gândit că nu contează, spuse mama ei nervoasă. Nu, lasă-o pe fraiera de mama să facă tot, că doar la asta e bună, nu-i așa că la asta te-ai gândit?

— Nu, protestară Mel și Danny la unison.

— Unde e Abby? întrebă brusc Leonie.

— A plecat să alerge.

— Să alerge! Toarnă cu găleata, la ce Doamne iartă-mă se duce să alerge?

— Habar n-am, mama. Îmi fac partea mea acum, spuse Mel, remarcabil de docilă față de cum era ea de obicei. Eu dau cu aspiratorul și șterg praful, Danny, dacă faci tu baia. Tu ai făcut-o vraiște, începu ea, iar apoi se opri brusc, când mama ei îi aruncă o privire arzătoare.

— Nu vreau să mai port conversația asta încă o dată, spuse Leonie, încă supărată. Cu toții vă așteptați să fiți tratați ca niște adulți și totuși nici unul nu se poartă ca un adult. Nu sunt menajera voastră, țineți minte asta!

— Poți să duci și cumpărăturile, Danny, îi porunci ea.

Luând-o cu ea pe Penny, care nu putea să sufere aspiratorul, Leonie se duse la ea în cameră și trânti ușa.

Când ieși mai târziu, Abby se întorsese și făcuse curat în bucătărie, dar foarte superficial. Deși lui Leonie îi trecuse furia, încă mai avea niște vorbe aspre să îi spună lui Abby despre sarcinile fiecăruia și despre cum trebuiau să muncească împreună ca să mențină casa în stare de bună funcționare.

— Stare de bună funcționare? țipă Abby. Dacă asta numești tu stare de bună funcționare, eu vreau să plec. Sunt sigură că lui tata și lui Fliss le-ar plăcea să locuiesc cu ei! Te urăsc.

Cu asta fugi la ea în cameră și trânti ușa. Prea șocată ca să se ducă după ea, Leonie rămase ca o statuie pentru câteva minute, iar apoi făcu singurul lucru care îi trecu prin cap în starea de mâhnire în care era: luă mașina și se duse la mama ei.

Claire era în garaj, exersându-și lovitura de golf când ajunse ea. Se apucase de sportul ăsta abia de o lună și se ducea cu drag la terenurile de golf cu prietena ei Millie, cel puțin de două ori pe săptămână.

— Ar trebui să încerci să joci golf, o sfătui Claire, punându-și crosa de opt în geantă și conducându-și fiica în casă.

— Am destule probleme încercând să mă descurc și cu toate lucrurile pe care le știu, spuse Leonie plină de lacrimi, fără să mă mai apuc de încă ceva la care nu aș fi bună de nimic.

— Prostii.

Claire era directă. Aruncă o privire peste figura înroșită a lui Leonie, observând lacrimile care stăteau să i se reverse și înțelegând că avea nevoie să vorbească.

— Ce a mai spus Mel de data asta?

— Nu Mel e problema, asta e treaba cea mai groaznică, e Abby.

După ce îi povesti lui Claire toată istoria tristă, Leonie se simți puțin mai bine. Tash, una dintre frumoasele pisici siameze a lui Claire, catadicsise să i se așeze în brațe, iar Leonie se simțea întotdeauna mai bine când avea un animal cu care să se joace. Pisica ei, Clover, nu era genul care să îți stea în brațe, așadar consolarea din partea animalelor îi venea sub forma scărpinatului lui Penny. Tesh o recompensă începând să toarcă și își arcui gâtul grațios.

— Abby sună puțin cam ca tine când erai tânără, îi spuse Claire reflectând.

— Eu nu am fost niciodată așa! protestă Leonie.

— Ba erai, îi atrase atenția mama ei, când aveai vreo șaisprezece ani și ți-a intrat în cap că ești enormă și urâtă. A fost groaznic, dar eu nu puteam face mare lucru. În lipsa cuiva pe care să dai vina, ai dat vina pe mine.

— Dar Abby e cu mult mai drăguță decât eram eu și a fost mereu așa o persoană drăguță, spuse Leonie neajutorată.

Era total diferit. Făcea tot ce putea să o facă pe Abby să se simtă liniștită și în siguranță cu sine însăși. Nu că nu ar fi încercat și Claire să facă același lucru cu ea, dar lucrurile erau diferite. Nu-i așa?

Claire luă o conservă de mâncare pentru pisici din frigider, iar Tash sări din poala lui Leonie, agățându-și ghearele în fusta ei. Celelalte două pisici apărură misterios, încercând toate să pară neinteresate de

mâncarea pentru pisici, dar observându-se una pe alta cu atenţie tot timpul, ca şi cum ar fi fost hotărâte ca celelalte să nu mănânce mai mult.

— E frumoasă şi se face şi mai frumoasă, dar nu uita că tu nu ai avut o soră geamănă frumoasă cu care să fii mereu în competiţie, îi atrase atenţia Claire.

— Am concurat cu tine, îi spuse Leonie crispată, uitându-se la figura ei minionă şi ordonată, subţire în pantalonii marinăreşti, un pulover bleumarin şi o eşarfă roşie la gât.

Claire era în stilul galilor, avea capacitatea de a face cele mai simple haine să arate şic.

— Arătai cu mult mai bine decât mine pe vremea când eram adolescentă. Îţi mai aduci aminte de costumul acela oribil de baie, tricotat şi cu dungi, pe care am insistat să îl cumpărăm pentru vacanţa în Spania?

Mama ei începu să râdă.

— Mi l-ai donat mie.

— Şi tu arătai fantastic în el, spuse Leonie. Tu erai Ursula Andress în comparaţie cu mine, care eram Two Ton Tessie.

Se uită la pisici cum dădeau târcoale cinei, cu cozile în aer în timp ce examinau mâncarea ca nişte critici de restaurante nemulţumiţi, încercând să îşi dea seama dacă uleiul de la pesto era de casă sau nu, doar adulmecându-l.

— Viaţa era mai uşoară pe vremea aceea, nu-i aşa?

— Viaţa e totdeauna mai uşoară când te uiţi în urmă, spuse Claire. Ce altceva mai e în neregulă? Nu prea cred că ai condus până aici sâmbătă după-amiaza doar pentru asta.

Leonie dădu din cap.

— Nu mai e nimic, în afară de faptul că Danny rămâne repetent, Mel nu e nici măcar vag interesată de şcoală, mai puţin atunci când vine vorba să ia autobuzul până la şcoală, ca să poată bate din gene la băieţi pe drum, iar acum Abby se transformase din persoana cea mai bine adaptată pe care o cunosc în această prima donna pe care abia dacă o recunosc, care vorbeşte întruna despre mama ei vitregă. M-am

săturat să mă descurc singură cu toate lucrurile astea, spuse ea într-un moment în care lăsase garda jos.

Mama ei pufni. Leonie bombăni în gând. Știa ce însemna asta.

— Dacă nu te-ai fi despărțit de Ray, nu ai mai fi de una singură, iar copiii nu ar mai avea o zână pe post de mamă vitregă, spuse Claire pe un ton afectat.

— Mama, nu am nevoie de o predică.

— Nu am de gând să îți țin o predică. Dar dacă vii aici și îmi ceri sfatul, trebuie să te aștepți să primești ceva. E greu să îi crești pe toți trei de una singură, dar asta a fost alegerea ta, Leonie. Tu te-ai hotărât că vrei dragoste adevărată și că Ray nu se ridica la nivelul ăsta. Acum trăiești cu hotărârea pe care ai luat-o, îi spuse Claire răspicat. Asta e tot ce-ți spun. Sfârșitul prelegerii. Deci, ce planuri ai pentru seara asta? Millie și cu mine mergem la cinema. Nu reușim să ne hotărâm dacă să mergem la un thriller cam incert, la o dramă de desen animat sau la ceva cu Sean Connery. Vrei să vii și tu? S-ar putea să le facă bine copiilor tăi teribiliști să îi lași măcar o dată de unii singuri. S-au obișnuit atât de tare să le fie gătită mâncarea, iar casa să se curețe ca printr-o vrajă încât or să moară de surpriză dacă nu ești acolo să le faci repede niște cordon bleu.

— Sunt... ăăă, de fapt am o întâlnire în seara asta, se bâlbâi Leonie.

— Cu fetele? întrebă mama ei pe un ton absent însă când o surprinse pe Leonie mușcându-și buza se năpusti asupra ei: Cu un bărbat! Am dreptate, nu-i așa? Bună treabă, Leonie. Era și timpul să îți găsești un bărbat. Cine e și unde l-ai cunoscut?

Leonie își dădu seama că fie avea parte de Inchiziția Spaniolă, fie de predica despre cum să-ți trăiești viața.

— E un prieten de-al lui Hannah, minți ea.

— Serios? Spune-mi totul despre el – sau asta o să strice toată vraja?

— Nu, îl cheamă Hugh Goddard, e consilier de investiții la o bancă, e divorțat și iubește câinii.

— CV-ul lui sună minunat, dar cum e ca persoană și cum arată? vru să știe mama ei.

Leonie făcu o pauză. Nu prea putea să îi spună că în afară de faptul că știa că e o persoană sensibilă – adică salvase un biet câine din Canalul Mânecii, trebuia să fie – nu avea nici cea mai vagă idee despre cum era și nici cea mai vagă idee despre cum arăta. „Solid, fanatic după rugby, lucrează cu banii, nu în floarea vârstei, dar cu SU. Posibilii parteneri trebuie să fie înnebuniți după animale" putea fi o descriere foarte clară când venea vorba de anunțuri matrimoniale, dar nu avea tocmai acele informații personale care să descrie detaliat caracterul părții interesate. Încercă abordarea vag nerăbdătoare:

— Serios, mama, e doar un tip obișnuit. Ne-am cunoscut la Hannah și părea foarte drăguț așa că am acceptat să ne întâlnim să bem ceva, asta e tot.

— Bine, nu sări în sus, spuse Claire. Întrebam doar. O să îl cunosc la un moment dat?

— Dacă se dovedește a fi iubirea vieții mele și ne hotărâm să emigrăm în Bahamas și să te lăsăm pe tine cu copiii, atunci da, o să-l cunoști. Măcar atât voi putea face. Trebuie să plec, mama.

Hugh îi propusese să se întâlnească într-un bar în Dublin, așa că Leonie se decise să meargă în oraș cu transportul în comun, mai degrabă decât să conducă. Mergând puțin cam greu în pantofii ei noi puțin cam strâmți, plecă din casă cam pe fugă, după ce le dădu copiilor instrucțiuni clare despre cum să reîncălzească lasagna și despre cum nu voia ca la întoarcere să descopere că Danny ieșise și le lăsase pe fete singure.

— Și până la urmă, unde te duci așa aranjată? se interesă Danny, examinându-i fusta cea bună de catifea, cu volane, cămașa roșie de mătase cu primii trei nasturi descheiați și colierul egiptean cu scarabeu.

— Ies cu fetele, îl minți mama lui, trăgând pe ea jacheta neagră de piele întoarsă pe care o purta numai la ocazii speciale.

Cum Abby fusese toată ziua bosumflată, nu voia să pornească un nou scandal pomenind că se ducea

la o întâlnire cu un bărbat. Cine știe ce reacție extremă ar fi provocat. În dispoziția emoțională în care era, Abby probabil ar lua-o la goană spre aeroport să se ducă la Boston, oprindu-se doar ca să sune la ISPCC ca să o denunțe pe mama ei pentru cruzime față de copii.

Cum își calculase să plece din casă la ora la care trecea și autobuzul, Leonie era în curând în drum spre trenul care mergea în centrul orașului. Totuși, până când ajunse ea în stația de tren Greystone, șchiopătând încă din autobuz, fiecare pas fiind o nenorocire, Leonie era tentată să își arunce pantofii cei noi la coșul de gunoi și să se ducă în oraș în picioarele goale. Oamenii n-aveau decât să o arate cu degetul și să se holbeze, dar cu siguranță nu mai mult decât dacă ar fi văzut o femeie înaltă șchiopătând și scoțând icnete de durere la fiecare pas. Se așeză pe partea dreaptă a vagonului, ca să poată vedea marea pe geam. Eliberându-și picioarele din pantofi, își dădu seama cam cât de bine făcea Cockney pentru picioare. Picioarele i se umflaseră și i se înroșiseră. Își întinse picioarele pe scaunul liber din fața ei, sperând că nu va apărea vreun angajat de la compania de trenuri să îi atragă atenția că scaunele nu sunt pentru picioare. I-ar arunca un pantof în față dacă ar face-o.

În ciuda durerii, Leonie se bucură de călătoria cu trenul, trăgând cu ochiul la grădini și la casele cu luminile aprinse din locul ei privilegiat din vagon și privind oamenii cum își plimbă de-a lungul plajei câinii fericiți, la Sandymount. Asta era partea ei favorită din călătoriile cu trenul: ușa întredeschisă către viețile altora. Era distractiv să te uiți în bucătăriile care nu aveau perdele la geam, să te uiți la oamenii care stăteau la chiuvetă cu câte o tigaie sau învârtindu-se în timp ce beau ceai, fără să aibă habar că oamenii din tren îi puteau vedea.

Singurul neajuns al acestei forme de distracție era că trenul mergea prea repede, iar ea nu se putea uita destul de bine.

În stația Tara Street își dădu seama că fusese o mare greșeală să își scoată pantofii. Să-și înghesuie picioarele înapoi în pantofi era ca și cum ai împinge un cobai sub anestezie prin grilajul îngust al unei cuști. Șchiopătând și mai dureros pe picioarele acum umflate, merse încet și greoi spre hotel, unde se întâlnea cu Hugh, în Temple Bar.

Întârziase zece minute, își simțea picioarele ca și cum ar fi avut nevoie urgentă să fie amputate și știa că fondul ei de ten care ascundea orice i se scurgea acum pe obraji de la căldurile care o treceau, încercând să pășească în pantofii care o răneau și în jacheta greoaie. Dispoziția romantică îi dispăruse complet. Poate nu va apărea și se putea duce acasă. Era un film cu Richard Gere la televizor, iar dacă copiii erau cu toții îmbufnați, probabil că stăteau cu toții în camerele lor și se îmbufnau acolo, lăsându-i ei telecomanda.

Nici nu puse bine piciorul în hotel că îl și văzu pe Hugh. Ar fi fost greu să nu îl recunoască. Era singura persoană din bar trecută de douăzeci și cinci de ani, în afară de ea, adică. Stând lângă un stâlp, cu un pahar de bere și cu o expresie cam chinuită pe față, era un bărbat de înălțime medie, lat în umeri, cu gâtul lat specific tipilor sportivi și un păr scurt, șaten și des, care încărunțea pe la tâmple. Plăcut surprinsă, își dădu seama că arăta bine; avea o culoare sănătoasă în obraji, trăsături puternice și o bărbie puternică. Îmbrăcat cu un tricou lejer și o jachetă de tweed, arăta atât de nelalocul lui în mulțimea asta de tineri, ca o ducesă bătrână la o petrecere. Busker's era în mod clar locul cel mai în vogă pentru tinerii care ieșeau sâmbătă seara. Era plin ochi de grupuri de băieți și fete, toți îmbrăcați de petrecere.

Mirosuri amețitoare de fixativ concurau cu aftershave-urile puternice și cu parfumurile. Pentru un astmatic cam așa ar fi arătat iadul. Fete obrăznicuțe în bluzițe de lycra chicoteau de după sticlele

de bere și ocheau tipii proaspăt bărbieriți care încercau să pară interesanți fumând prea mult.

Leonie nu se putu abține să nu zâmbească la ideea neinspirată de a se întâlni într-un astfel de loc, iar când li se întâlniră privirile peste mulțimea de frumuseți de douăzeci și ceva de ani, Hugh îi zâmbi înapoi, în asentiment. Își croi drum spre ușă cu figura cerând iertare. Avea ochi frumoși – îi rădea privirea, observă ea de aproape – și o cicatrice pe bărbie.

— Leonie? spuse el cu voce tare, ca ea să-l poată auzi peste muzică. Așa-mi trebuie dacă am vrut să fiu la modă și am propus să ne vedem în Temple Bar.

— Dacă te consolează cu ceva, spuse ea, lucindu-i ochii, și eu sunt la fel de în afară, pentru că altfel aș fi știut că ăsta nu e genul de loc pentru noi. Oare găsim un loc pentru geriatrie, unde nu va trebui să ne semaforizăm conversația? Mi se termină bateria de la aparatul auditiv.

El dădu din cap, își lăsă paharul golit pe jumătate și ieșiră.

În atmosfera fără ritmuri de disco Leonie se cam aștepta să dispară lejeritatea instantanee cu care discutaseră. Dar nu se întâmplă așa. Îi plăcea tipul ăsta, oricât de mare nebunie ar fi părut să se decidă după numai câteva minute. Dar se hotărâse.

Merseră încet prin Temple Bar și râseră de cât de fraieri deveneau oamenii de altfel maturi și inteligenți, care începeau să își dea întâlniri prin anunțurile matrimoniale.

— Prima oară când am încercat așa ceva am propus o cină la un restaurant select, ca să o impresionez, iar ea a spus că ura atât de mult plicticoșii care mergeau la restaurante cu pretenții, încât a plecat după primul fel de mâncare, își aminti Hugh. De data asta m-am gândit să par cumva interesant așa că am sugerat să mergem la Busker's.

Leonie nu comentă că ar putea fi un amator de întâlniri în serie când Hugh pomeni despre alte întâlniri prin anunțuri. Nu era, era convinsă de asta.

Era ceva liniştitor la el, ca şi cum l-ar fi cunoscut de ani de zile.

— Păcatul meu la întâlnirea din seara asta este că port pantofi noi ca să te impresionez, spuse ea, chinuindu-se pe pavajul ce era considerat parte din şarmul de Left Bank din temple Bar. Prin urmare picioarele mele sunt în agonie, iar pavajul e un iad.

— Ar fi trebuit să spui, îi zise Hugh, luând-o de braţ. O să te duc până la trotuar, doamna mea, şi o să găsim un han unde să ţi-i poţi scoate fără să observe nimeni.

— Am nevoie de un loc unde să mă întind, glumi ea, apoi se înroşi la ce spusese.

Hugh nu observă.

— Asta e deja cam departe pentru mine în domeniul anunţurilor matrimoniale, spuse el fără griji. Sex după primele zece minute e prea derutant, nu crezi?

Leonie râse.

— În mod clar. Dar ceva de băut ar merge bine.

— Sau ce părere ai de ceva de mâncare? spuse el. Adevărul e că sunt mort de foame, dar n-am vrut să propun o cină în cazul în care nu ne puteam suferi şi trebuia să scap repede.

— *Exact* la asta m-am gândit şi eu, îi spuse Leonie. Inclusiv am inventat o petrecere fictivă la care trebuie să ajung până în ora zece, în cazul în care erai teribil de plicticos, dar sunt moartă de foame.

— Bun. Cină. Sprijină-te de mine. Iar dacă la nouă şi jumătate va trebui să pleci brusc, o să pricep ideea.

Să găseşti o masă de două persoane sâmbătă seara, fără rezervare, este Sfântul Graal al întâlnirilor moderne. Dar se descurcară fără să şchiopăteze prea mult. Instalaţi într-un separeu mic dintr-un restaurant chinezesc – era singurul loc unde aveau masă – Leonie îşi scoase pantofii şi oftă uşurată.

— Nu poţi să joci scena cu mimatul orgasmului din *When Harry Met Sally* fără să mănânci, o avertiză Hugh. Altfel o să fim daţi afară că facem nebunii pe

sub fața de masă. S-ar putea să implice și Poliția. N-o să fie prea drăguț. Sunt un bărbat respectabil.

Ea chicoti. Era un tip foarte nostim, ceea ce era reconfortant. Bob, cu care se mai întâlnise de două ori în mod platonic, era amuzant ca o ceapă degerată – iar asta în zilele lui bune.

— Restaurantele cu specific sunt o bună modalitate de a-ți da seama dacă doi oameni se pot suporta sau nu, observă Hugh, punându-și o pereche de ochelari de citit cu lentilele ca o semilună ca să se uite pe meniu. Dacă cineva începe să râdă în hohote când comanzi „olez plăjit[1]“ știi sigur dacă ți-ai cunoscut sufletul pereche sau nu.

— Dacă ești amator de olez plăjit, eu am plecat, spuse Leonie. Apropo, ochelarii ăia sunt foarte faini. Mi te și imaginez scrutând pe cineva cu privirea de peste un birou mare și spunându-i că a fost foarte neastâmpărat.

Hugh își ridică sprâncenele întrebător.

— Cred că ți-ai încurcat anunțurile matrimoniale, spuse el. Eu sunt consilierul de investiții; tu te gândești la domnul Whippy, care are anunțul pe pagina următoare și reacționează bine la pedepse.

Leonie zâmbi.

— Vrei să spui că nu ești domnul Whippy?

Păru să se gândească puțin la asta.

— Cât timp nu se află, sunt pregătit să iau în considerare varianta. Și fără taxă, dacă tot e pentru tine.

Ea zâmbi încântată. Era minunat, flirta. „Ah, ține minte asta. Să zâmbești și să faci glume cu subînțeles.“

Apăru chelnerul și le luă comanda. Când Hugh ajunse la partea în care spunea că vrea orez prăjit la carnea de vită, Leonie simți cum o pufnește râsul. Totuși nu putea să râdă. Ar fi fost mult prea nepoliticos

---

1. Chinezii pronunță sunetul „l“ în loc de „r“. În original, *flied lice*, în loc de *fried rice*, ajunge să însemne „păduchi zburați“. Efectul comic este dat și de forma greșită de trecut „flied“. Corect, „flown“.

față de chelnerul atât de amabil, care va crede că râdeau de accentul lui, când nu era deloc vorba de asta.

Hugh îi aruncă o privire severă.

— Poartă-te frumos, îi bolborosi el. O ia total razna după câteva pahare de shandy, îi spuse el chelnerului.

De data asta ea râse din toată inima.

— Cum de mă faci să râd mereu? întrebă ea după ce plecă ospătarul, netulburată de antichitățile ciudate de la restaurant.

— Chelia mea? sugeră el, aplecându-se în față ca ea să poată vedea.

— Cred că e ușurarea că te-ai dovedit a fi atât de normal, declară Leonie. Mă rog, puțin anormal, dar genul meu de anormal. Mă simt de parcă te-aș cunoaște de mult timp.

El dădu din cap.

— Bine zis. Nu glumesc niciodată cu oameni pe care nu îi cunosc: de fapt, sunt destul de timid și când nu cunosc pe cineva mă port foarte formal ca să ascund asta. Vine foarte la îndemână în munca mea. Nu poți vorbi despre investit bani pentru cineva și în același timp să tot faci poante ieftine. Dar cu tine mă simt foarte confortabil.

— Și eu. Deci nu erai tocmai sufletul petrecerii când ți-ai dus ultima întâlnire la restaurantul select, nu? întrebă ea prostindu-se.

Hugh își dădu pe spate o șuviță de păr și păru îndurerat.

— La naiba, nu. A fost ca un interviu pentru o slujbă. I-am spus cu ce mă ocup, unde lucrez și ce hobby-uri am. Toate astea înainte să îmi comand prima băutură. Dacă am fi avut timp probabil aș fi trecut la planurile mele de carieră și unde sper să ajung în cinci ani. Oribil. E un miracol că am mai încercat o dată după eșecul acela.

— Cum era, de ce i-ai răspuns la anunț? întrebă Leonie. De fapt, de ce ai răspuns la anunțul meu?

— Zicea că lucrează cu bani și m-am gândit că ar fi drăguț să cunosc pe cineva din același domeniu cu mine, îi explică el. Asta s-a dovedit a fi o mare greșeală pentru că probabil îmi voi petrece restul carierei mele profesionale sperând să nu fiu transferat într-o agenție în care lucrează și ea. E dură tipa. Îți trebuie ceva curaj să spui că e evident că nu ne potrivim și că nu vrei să îți irosești restul serii.

— Au. Poate că ea e o doamnă Whippy, spuse Leonie răutăcios.

— N-aș fi deloc surprins. Mă tem că eu am fost domnul Whippy pentru doamna Whippy. Nu e plăcut să rămâi singur într-un restaurant când partenerul tău din seara respectivă a plecat brusc. Probabil toată lumea a presupus că suntem căsătoriți și tocmai i-am spus că am o aventură sau ceva de genul ăsta.

Părea atât de abandonat când își aminti scena de la restaurant, încât Leonie trebui să își muște buza ca să se abțină să nu zâmbească.

— Asta a fost în noiembrie, spuse el, așa că am stat acasă și mi-am lins rănile în ultimele câteva luni.

Sosiră mâncarea și vinul și se apucară de mâncat.

— Nu scapi tu atât de ușor, spuse Leonie după ce își potoli foamea cu pui satay. Hai, spune tot: de ce ai răspuns anunțului meu?

— Suna drăguț și prietenos și ai zis că îți plac animalele. Evident și mie îmi plac și asta a fost. Și mai sunt și mort după blonde statuare, iar prietenii mei mi-au spus că nu îmi mai încap în piele, așa că aveam nevoie de vreo altă femeie ciudată care să mă lase baltă la o întâlnire, ca să îmi revin la starea normală. Glumeam doar, adăugă el. Dar nu și despre prima parte.

— Dacă speri să scapi de plătit jumătatea ta din nota de la cină pentru că faci complimente drăguțe, oprește-te acum, îl avertiză Leonie.

— Nevinovat, domnișoară, spuse Hugh cu sinceritate.

O privi direct pe Leonie.

— Ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată, adăugă el pe un ton dulce. Sunt atât de albaștri, atât de frumoși. Iar eu mă simt minunat. Serios.

Leonie simți fiori în stomac. Sau ceva din partea de jos a corpului ei se înfioră. Poate nu era burta până la urmă, ci vreo parte sexuală de mult ruginită, care nu mai fusese ștearsă de praf de pe vremea când Adam era doar un copil. Da, clar un fior. Respiră adânc și spuse:

— Apropo, petrecerea aia de la ora zece s-a anulat.

— Foarte bine. Când mă sună prietenul meu la nouă patruzeci, prefăcându-se că a rămas încuiat afară de la care întâmplarea face ca eu să am cheile de rezervă, o să îi spun că e în ordine, că s-a dovedit că ești o persoană minunată.

Mâncarea chinezească nu fusese niciodată atât de plăcută. Râseră și vorbiră, mâncând mult prea multă rață Pekin și carne de vită prăjită, până ce Leonie spuse că va trebui să își desfacă toți nasturii de la fustă sau dacă nu va pocni. Nu-și putea închipui să spună așa ceva de față cu nici un alt bărbat, dar cu Hugh se simțea atât de relaxată încât părea natural. Desigur, ajutase și cea de-a doua sticlă de băutură.

— De obicei nu beau prea mult, spuse Leonie, întinzând paharul ca să i-l mai umple încă o dată. Îmi place vinul, dar nu e nevoie de atât de mult ca să mă îmbăt.

— Sper că nu te-ai prins de planul meu diabolic, spuse Hugh de-a dreptul. Am o dubă în spate și vreau să te răpesc și să te duc la mine, să îmi fac de cap.

— Încă nu sunt atât de beată, spuse Leonie, făcându-i dezaprobator cu degetul. Cel mai rău m-am îmbătat când eram în colegiu, spuse ea, cutremurându-se numai când își amintea. Era o petrecere a studenților de la Medicină și făcuseră un punch îngrozitor de tare, cu whisky irlandez și Dumnezeu mai știe ce alte băuturi. Vreau să spun că eram praf

după câteva pahare și am început să stau de vorbă cu un tip care era ginecolog.

Chicoti amintindu-și.

— Evident că pur și simplu a trebuit să îi pun întrebarea aceea fatală.

Hugh o privi fără să știe ce voia să spună.

Leonie se aplecă în față și vorbi mai încet:

— Știi tu, cum pot să se uite toată ziua la alte femei și apoi să se ducă acasă și să facă dragoste cu nevestele sau cu prietenele lor.

Acum lui Hugh îi jucau ochii.

— Ce ți-a spus?

— Nu-mi amintesc. Eram prea beată! Doamne, cât de jenă mi-a fost a doua zi. Tot venea lumea la mine și îmi povestea despre diverse chestii pe care le făcusem, toate groaznice. Mi-a fost cumplit de rușine. Singurul motiv pentru care mă îmbătasem fusese ca să mă integrez și mă gândisem că băutura o să ajute.

— Săraca de tine, spuse Hugh mângâind-o ușor pe mână. Cu rușine spun că la vârsta de patruzeci și șapte de ani nu sunt nici eu cu mult mai breaz. În seara cu întâlnirea eșuată cu doamna Whippy, după ce ea a plecat de la restaurant, am terminat sticla de vin pe care abia o începuserăm și apoi am băut trei coniacuri. Cel puțin tu erai o copilă când ai făcut asta.

Venise rândul lui Leonie să îl mângâie pe mână.

— E de înțeles, Hugh, spuse ea revoltată. Eu aș fi băut două sticle de nefericire – sau altfel m-aș fi prefăcut că mă duc la toaletă, aș fi ieșit pe geam și nu m-aș mai fi întors de rușine.

El dădu din cap.

— Faptul că ești un adult cu copii nu te face imun la aceleași lovituri prin care treceai și când erai adolescent, nu-i așa?

— Ai copii? spuse Leonie încântată. Nu mi-ai spus.

Era minunat. Un bărbat divorțat cu copii era perfect pentru că va înțelege cât de importanți erau pentru Leonie.

— Jane, care are douăzeci și unu de ani și Stephen, care are optsprezece. El locuiește cu mama lui, dar Jane locuiește singură într-un apartament pe aici pe aproape. Sunt minunați, spuse el cu afecțiune. Nu știu ce m-aș face fără ei.

— Povestește-mi tot, spuse Leonie.

Totul presupuse încă două cafele pe motiv că n-ar trebui să mai bea din motive de sănătate.

— Aș vrea ca măcar la un moment dat mâine să mai fiu în stare să mă ridic din pat, spuse Hugh, și să nu fiu îngrozitor de mahmur.

Nu spuse de ce el și soția lui se despărțiseră cu trei ani în urmă, iar lui Leonie nu îi plăcea să pună întrebări atât de personale. Dacă voia să îi spună, până la urmă o va face. Dar îi plăcea să vorbească despre copii lui; i se luminau ochii când îi spunea totul despre ei.

Jane era frumoasă.

— Nu știu de la cine din familie a moștenit, dar e superbă.

Lucra la o companie de asigurări, ca funcționară. Era foarte isteață și o artistă minunată.

— Îi tot spun să își ducă picturile pe la diferite galerii, dar nu vrea.

Stephen, pe de altă parte, părea să fie un copil rebel și, pentru moment, strângea bani ca să își ia un an de pauză de la studiile lui pentru diplomă în economie ca să călătorească în jurul lumii. De câte ori pomenește de Orientul Îndepărtat, Rosemary, adică fosta, are câte un acces.

— Pot să înțeleg asta, spuse Leonie, empatizând cu Rosemary.

Dacă Danny ar fi anunțat că vrea să călătorească în Orientul Îndepărtat, și ea ar face o criză. Doar cu o săptămână în urmă citise încă un articol despre occidentalii vulnerabili care se trezeau racolați în lumea nebuloasă a drogurilor în Thailanda, pentru că li se furau toate bagajele și actele de către benzi de traficanți de droguri, care apoi îi atrăgeau împrumutându-le bani și bagaje noi – bagaje cu o valoare de câteva milioane de dolari, care conțineau heroină.

Îi povesti lui Hugh articolul cel mai recent, atrăgându-i atenția că citise despre tineri oameni de afaceri care nu avuseseră niciodată vreo legătură cu drogurile și care au sfârșit în închisoare pentru că Poliția locală coruptă, le plantase droguri în schimbul banilor pentru protecție.

— Prostii, spuse el. Asta nu e decât isteria din presă. Tinerii trebuie să își întindă aripile și să călătorească. Asta înseamnă viața. Îmi pare rău că eu nu am avut ocazia să o fac. Îl susțin complet pe Stephen în ideea asta. I-am spus că îi plătesc eu biletul de avion și îi dau o mie de lire când vrea să plece.

Leonie era uimită. Dacă Danny ar fi vrut să își ia un an ca să călătorească, ea s-ar fi asigurat că își plătește singur drumul. Ce rost avea să îți iei un an să te maturizezi și să îți lărgești orizontul, dacă te bazai pe bani veniți de la părinți? Nu va învăța nimic despre ce înseamnă să devii independent, dacă îi dădea ea bani.

— Nu ar fi mai bine dacă Stephen și-ar câștiga banii ăștia? spuse ea tatonând subiectul.

— Am banii ăștia, cel puțin atât pot să fac, spuse Hugh, încordându-i-se maxilarul. Oricum, am ajutat-o pe Jane să își cumpere mașinuța, un Mini, așa că Stephen merită și el ceva ca să facem ca lucrurile să fie chit.

— Ah, spuse Leonie zâmbind. Bani din cauza vinovăției, de la un tată mult prea îngăduitor.

Și-ar fi pariat salariul pe o lună că el o părăsise pe Rosemary și că acum își răsfăța copiii ca nebunul, ca să se revanșeze.

— Au fost foarte afectați când ai plecat de acasă? întrebă ea.

— Nu eu am plecat, spuse el surprins. Rosemary a plecat. M-a părăsit pentru altcineva, dar a ieșit prost. Apoi ne-am hotărât că ar trebui să păstreze ea casa, iar eu m-am mutat. Părea mult mai nimerit așa, cum pe vremea aia amândoi copiii locuiau acasă.

— Scuze, n-am vrut să îmi bag nasul, spuse Leonie repede. Atât ți-a fost cu analizatul familiei, doctor Freud.

— Nu, e în regulă. Ar trebui să vorbim pe șleau despre lucrurile astea, ca să ne putem înțelege. Spune-mi despre familia ta.

Era trecut de douăsprezece când au plecat până la urmă de la restaurant, după ce parlamentaseră puțin despre cine să plătească cina. Hugh voise să plătească tot, dar Leonie spuse nu, prefera să își plătească partea. Merseră în tăcere spre o stație de taxi. Întâlnirea lor fusese minunată, iar Leonie își dorea să îl mai vadă, dar nu știa cum să spună asta fără să pară că forțează nota. Și dacă o spunea, iar el nu voia să se mai vadă? S-ar deschide pământul să o înghită, spera ea.

Se așezară la coadă la taxi, dar probabil că era o noapte liniștită în oraș, pentru că ajunseră imediat în față. Leonie văzu că se apropie un taxi. Hugh locuia în cu totul altă direcție decât ea, în Templeogue, așa că nu puteau lua același taxi. Aici își luau la revedere. Taxiul se opri, iar Hugh îi deschise ușa.

O cuprinse dezamăgirea. Nu va întreba când o mai poate vedea. Apoi îi simți ușor buzele pe obraz.

— Ce faci sâmbăta viitoare? întrebă el.

Ea îi aruncă un zâmbet.

— Îmi dau cu ojă unghiile de la picioare dacă nu primesc o ofertă mai bună.

— Ai acum una, spuse el, strecurându-i o carte de vizită în mână. Cinăm la un moment dat săptămâna viitoare. Fac rezervări undeva exotic și poți să mă suni pe mobil.

Drumul cu taxiul până acasă dură aproape o oră. În mod normal, Leonie ar fi fost întinsă ca un elastic privind cum aparatul de taxat o ia razna, cu viteza unei mașini de jocuri din Vegas. În seara asta se simți ca și cum ar fi navigat spre casă purtată de o briză caldă, ca un iaht care se învârte în jurul Caraibelor. Intangibilă pentru grijile vieții de zi cu zi, inclusiv pentru scorul uriaș de la taxi.

Îi rosti de câteva ori numele în șoaptă; Hugh Goddard, Hugh Goddard. Era un nume drăguț, iar el era un bărbat drăguț. Deja se vedea certându-se cu el despre cum să crească copiii, dar totuși, asta nu mai era tocmai o problemă. Ea nu mai avea de gând să aibă alții, așa că părerile lor radical diferite nu prea mai contau. Ceea ce conta era felul în care o făcea să se simtă. Era nostim și atrăgător, iar în compania lui se simțea și ea nostimă și atrăgătoare. Cu alte cuvinte, potrivire perfectă.

— Nu, încă nu am stabilit data, dar vrem să fie repede, spuse Hannah, întinzând mâna în timp ce Emma și Leonie se aplecară să admire diamantul. Felix o să fie cu capul în nori lunile următoare pentru că a fost la audiții pentru două seriale și o să afle abia mult mai târziu dacă a avut sau nu succes. Ceea ce înseamnă, suspină Hannah, că nu îndrăznim să rezervăm ceva pentru recepție.

Beau cafea la Hannah în bucătărie, o conferință adunată în pripă ca să discute despre viață, univers și bărbați.

— Oh, spuse Emma. Mă gândeam că Felix o să fie înnebunit să te păstreze, acum că ai acceptat să te măriți. Mă așteptam să îmi spui că voi doi plecați la Seychelles ca să faceți nunta dimineața.

— Mi-ar plăcea asta, recunoscu Hannah. Nu mă prea pasionează nunțile mari de familie, sinceră să fiu, iar gândul la o petrecere cu șaptezeci de rude în vârstă pe care nu le-am mai văzut de o veșnicie nu mă atrage deloc. Ca să nu mai pomenim ce ar face tata dacă s-ar îmbăta.

Se corectă:

— *Când* se va îmbăta. Va trebui să vedem ce se întâmplă cu nunta. Una pe plajă ar fi drăguț..., adăugă ea.

Leonie plutea pe tărâmul viselor.

— Va fi atât de romantic, suspină ea melancolic, gândindu-se la Hugh. Desculți pe plajă, cocotieri peste tot și zgomotul valurilor izbindu-se de țărm.

Emma nu părea chiar atât de veselă să audă veştile, se gândi Hannah. Simţea că Emma era unul dintre cei mai drăguţi oameni pe care îi cunoştea. Va fi încântată să o vadă pe Hannah fericită.

— Eşti sigură că faci ceea ce trebuie? întrebă Emma de-a dreptul.

Atât Hannah, cât şi Leonie o priviră şocate.

— Nu ţi se pare că te pripeşti, nu? continuă Emma. Ştiu că îl iubeşti pe Felix, dar nu ar fi mai potrivit să locuiţi împreună un an şi să vă hotărâţi pe urmă? Doar ca să fii sigură, adăugă ea.

— Sunt sigură, izbucni Hannah. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Sunt nebună după el.

Emma o întrerupse.

— Nu te supăra, Hannah. Nu vorbesc în van. Ştiu că tu îl adori, dar căsătoria e un pas mare, o să vrei să fii absolut sigură. Iar Felix a plecat înainte de Crăciun fără să îţi spună unde se duce. Trebuie să fii sigură că nu e genul de tip care face asta în mod regulat.

Hannah strânse din dinţi.

— Nu am nevoie să îmi aminteşti de asta, mulţumesc frumos, spuse ea glacial. Mi-a explicat de ce. E complicat şi nu te-am chemat aici ca să îmi pui judecata la îndoială, Emma.

Cealaltă femeie se înroşi. Mersese prea departe şi o rănise pe Hannah, iar ăsta era ultimul lucru pe care îl intenţionase.

— Te rog, nu te enerva, Hannah. Tot ce am vrut să spun este că îmi e teamă că te pripeşti şi că vei fi rănită. Nu o spun din răutate. E un tip minunat, ştiu asta, şi a spus că îi pare rău. Şi mie îmi pare rău, doar că încerc să fiu precaută. Aşa sunt eu – râse ea fragil – prea precaută.

Suna atât de autentic, însă Hannah era mult prea rănită de apropoul că Felix nu ar fi cu adevărat îndrăgostit de ea şi că era o relaţie în care doar una dintre părţi se implica. Şi încă o mai deranja pozna cu dispariţia de dinainte de Crăciun a lui Felix, iar să o audă pe Emma cum aduce vorba despre asta ca şi

cum i-ar fi fost milă de ea – ei bine, asta era prea mult. Cum îndrăznea Emma să îi spună lucrurile alea?

— Știu că ție ți se pare că mă ajuți Emma, dar nu mă ajuți, spuse ea pe o voce tensionată. Mă căsătoresc cu Felix și speram că te vei bucura pentru mine.

— Mă bucur, protestă Emma.

— Fetelor, hai să nu ne certăm, le imploră Leonie. Dacă voi două săriți la beregată e ca și cum aș fi din nou acasă, în timp ce Danny și Mel se ceartă.

Hannah își permise un zâmbet trecător.

— Ai dreptate, acceptă ea. Hai să lăsăm baltă subiectul nunți, bine?

Mai băură niște cafea și încercară să vorbească natural, dar atmosfera rămase tensionată, ca și mirosul persistent de nicotină, mult după ce ai stins țigara. În cele din urmă, Emma nu mai suportă.

— Trebuie să plec, îngăimă ea. Vă sun săptămâna viitoare.

Și plecă.

Hannah și Leonie își sorbiră cafeaua în tăcere, Hannah uitându-se morocănoasă la șemineu.

— Pur și simplu încearcă să îți fie o bună prietenă, asta e tot, spuse Leonie, mereu împăciuitoare. Emma ține la tine și e precaută. Știm toate că Felix te adoră.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, pentru că nici Emma, și nici Leonie nu îl cunoscuseră pe Făt-Frumos al lui Hannah. Dar auziseră varianta lui Hannah asupra situației: că era perfect și că o adora.

— Mda, știu, suspină Hannah. Presupun că am exagerat puțin. Hai să uităm toată povestea, bine?

Dar deși voia să uite ceea ce spusese Emma, nu putea.

Era ca un semn rău, o prevestire rea care atârna deasupra a ceea ce ar fi trebuit să fie o zi minunată. Când plecă Leonie, Hannah făcu treabă prin casă, curățând diverse și îndreptând pernuțele. Cuvintele Emmei se auzeau de undeva din fundul gândurilor ei. Cât de sigură era de Felix până la urmă? Plecase brusc, fără nici o avertizare. Oare asta se putea întâmpla din nou?

— Hannah e nebună să se mărite cu Felix, îi spuse Emma lui Pete în seara aceea, când se pregăteau de culcare.

— De ce crezi asta, Em? întrebă Pete.

— Nu știu, e ceva ce nu îmi place la Felix. Numele pentru început. Adică, Felix! Să fim serioși, vine de undeva de lângă Birmingham. Felix Andretti e puțin cam exotic pentru Brum.

— Poate că are părinți care nu s-au născut în Marea Britanie, spuse Pete cu blândețe.

— Iar eu sunt olandeză, îi răspunse soția sa. A plecat și a lăsat-o pe Hannah o lună întreagă fără să dea nici un semn de viață, iar apoi apare ca un prinț înapoi în viața ei, așteptându-se ca ea să îl primească înapoi cu brațele deschise! E un nenorocit. Și am văzut o poză cu el în *Hello!* în care era cu altcineva. Nu i-am spus lui Hannah – n-am putut.

Emma se încruntă.

— Cine știe ce a făcut în luna cât a lipsit. Pun pariu că Felix are impresia că fidelitatea e ceva de la sistemele audio.

Pete râse.

— Ești chiar fantastică atunci când ești nervoasă, știi?

— Mă rog, problema e că m-aș simți o prietenă nefolositoare dacă nu aș spune ceva, Pete.

Emma clăti ultima tigaie și începu să șteargă nervoasă chiuveta.

— Nu am încredere în el și am încercat să îi spun lui Hannah ce simt. Dar s-a enervat atât de tare încât mi s-a făcut frică în ultimul moment și am dat înapoi.

— Dacă într-adevăr crezi asta, atunci încearcă din nou. Sună-o și spune-i că ții la ea și că nu vrei să fie rănită, așa că e sigură că știe ce face? îi sugeră Pete.

— Mda, spuse Emma. Bănuiesc că aș putea. Dar e deja furioasă pe mine pentru că am deschis subiectul de la bun început. Nu o să mai vorbească niciodată cu mine dacă aș relua problema.

Suspină ușor.

— Hai, începe *Father Ted* în trei minute. Eu fac ceaiul și ia tu biscuiții.

În seara aceea avusese din noi visul cu bebelușul. Era atât de real, atât de intens. Stătea în magazin, încercând să împingă un cărucior în supermarket. Dar era obosită și îi era teamă să nu îi facă rău copilului. Un copil! își zise ea uimită. Apoi se uită în jos și observă că burta i se umflase în guguloiul ăsta mic și perfect. Un guguloi de sarcină de trei luni. Își petrecu următoarele minute pipăindu-și tandru burta, ca și cum ar cădea ceva dacă i-ar da drumul. Cum mai mângâia umflătura, vorbindu-i, iubind-o. Era un sentiment minunat să știe că e însărcinată și să simtă creatura asta mică înăuntrul ei, o creatură pe care trebuia să o protejeze. Fetița ei. Cum de știa Emma că era o fetiță, nu era sigură. Dar era o fetiță. Mergea și vorbea cu lumea, printre care Pete și mama ei, dar nu le spunea că e însărcinată sau ceva, în caz că ar fi de rău augur. Așa că se hotărî să facă un test de sarcină, dar când se duse – desculță, nu se știe din ce motiv – la farmacie să cumpere unul, farmacia se transformase brusc într-un aprozar.

Emma știa că trebuia să facă un test de sarcină. Se panică. Dar nu găsea unul și avea nevoie să se așeze, în caz că tot mersul ăla pe jos i-ar face rău copilului și începuse să plouă și apoi... se trezi. Stând în pat pentru câteva clipe, se simți ca și cum încă ar mai fi fost însărcinată. Totul păruse atât de incredibil de real. Apoi Pete se răsuci în pat și începu să sforăie. Palida lume a viselor se spulberă în timp ce lumea reală prindea contur. Se uită la ceas: șase și jumătate, în curând era ora de trezire. Și nu era însărcinată. Emma nu avea nevoie să își atingă burta ca să verifice.

Se ridică din pat știind că acum nu se va mai culca la loc și fără să își dorească să o fi făcut. N-ar fi suportat să alunece înapoi în acel vis și să se amăgească singură că e însărcinată.

Se strecură jos și își făcu o cană de ceai, în tot timpul ăsta conștientă de o mare pierdere înăuntrul ei. Dacă asta simțeai când pierdeai un copil din vis cum trebuia să fie să pierzi cu adevărat un copil, se întrebă ea tristă. Cum ți se mai întorcea viața la normal după așa ceva? Nu se mai întorcea. Ai plânge după copilul acela în fiecare zi.

Simțindu-se goală și pustiită, Emma își bău ceaiul și se uită la programul matinal de la televizor timp de o jumătate de oră. Nu putea suporta să rămână singură cu gândurile ei triste.

Pete intră în sufragerie când ea închidea televizorul. Avea ochii împăienjeniți de somn, iar părul, puținul care îi mai rămăsese, îi stătea tot în sus.

Simpla lui prezență o enerva, se gândi ea irațional, în timp ce el se aplecă și o sărută pe gură.

— De ce te-ai trezit așa devreme? întrebă el, trântindu-se pe canapea și închizând ochii.

— N-am avut somn, izbucni ea.

Serios acum, el chiar nu se prindea? Avea habar ce i se întâmpla? Bărbații!

Capitolul douăzeci și doi

Săptămânile zburau. În timp ce aprilie făcea loc unui mai călduros față de ultimii ani, Felix își petrecea timpul învățând replicile pentru un film care urma să fie turnat în septembrie, în timp ce își folosea vocea pentru reclame ca să își mențină contul din bancă pe linia de plutire. Încă nu primise un răspuns de la cele două seriale pentru care fusese la audiție, iar facturile la telefon deveneau un coșmar pentru că își suna zilnic agentul la Londra, trecând de la entuziasm la angoasă totală din cauză că trebuia să aștepte atât de mult.

Hannah lucra din greu la agenție și fusese extraordinar de încântată când David James venise să o anunțe că deschidea o nouă agenție, în Wilcklow de data aceasta, și o întrebase dacă ar vrea să se mute acolo, acum pe o poziție de senior.

— E o șansă fantastică, îi spusese ea lui Felix în seara aceea, în timp ce hoinăreau pe Dawson Street, să se întâlnească cu niște prieteni de-ai lui actori, la Café En Seine. Nu-mi vine să cred cât de mult s-a schimbat viața mea în ultimii ani. Slujba, tu, totul...

Îi zâmbi.

— E minunat. Tu ești minunat, Felix Andretti. David a zis că luna viitoare putem discuta despre birou, ca să îmi lase timp să mă gândesc. Ești de acord că ar trebui să accept, nu?

— Sigur, iubito, îi răspunse Felix absent în timp ce ajungeau la destinație și își găsiră grupul de oameni frumoși stând afară.

— Uite gașca. Salutare, băieți.

Joi dimineaţă Hannah se gândi la comentariul sarcastic pe care îl făcea mereu Emma, atunci când vorbeau despre făcut planuri.

— Noi facem planuri, iar Dumnezeu râde, spunea Emma. Asta e povestea vieţii mele.

Hannah întotdeauna fusese de părere că asta e o atitudine de învins. Ea simţea că viaţa e făcută să fie trăită. Ce se întâmplă depinde doar de tine, nu de o zeitate sau altceva. Dacă ai crede în astfel de prostii, omenirea ar fi încă blocată în Evul Mediu, îngrozită la gândul că un Dumnezeu răzbunător ar dezlănţui toate cataclismele asupra ei dacă ar începe să se pună cu lumea ştiinţifică.

Ăsta nu era deloc mottoul lui Hannah. Nu! *Tu* faci lucrurile să se întâmple – aşa îşi trăia ea viaţa.

Încrederea ei în acest motto se cam clătină joi dimineaţă, ca rezultat direct al faptului că Felix era într-o dispoziţie amoroasă. Îi plăcea cel mai mult să facă dragoste dimineaţa devreme şi încă mai simţea fiorii orgasmului înfiorându-i corpul după o zbenguială glorioasă, când Felix se retrase şi spuse

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea leneşă, încă zâmbind.

— S-a spart nenorocitul de prezervativ, spuse el.

— Pe bune? se ridică ea.

El se uită la pachet.

— E a doua oară când mi se întâmplă cu astea.

Hannah îi luă cutia din mână.

— Astea sunt expirate, Felix, urlă ea. De unde le-ai luat?

— Rămăseserăm fără şi le-am luat pe astea din geanta de sport.

El dădu din umeri.

— Expirate de doi ani, spuse Hannah, simţind cum începe să se enerveze. Şi ai zis că s-a mai spart unul. Nu-mi amintesc de asta.

— E doar un nenorocit de prezervativ, izbucni el. Pe bune, chiar faci caz din cele mai mici lucruri, Hannah.

— Cele mai mici lucruri pot fi cauza celor mai mari probleme, cum ar fi un copil, Felix, spuse ea pe un ton înalt ca un staccato.

Se dădu jos din pat și se duse la duș, încă șocată. Trăise cu impresia că fuseseră atât de precauți. Emma spunea mereu că fertilitatea femeilor scade după vârsta de douăzeci și cinci de ani, așa că era sigură că avea mai puține șanse să rămână însărcinată la vârsta de treizeci și șapte de ani. Întotdeauna foloseau prezervative... Tresări sub jetul puternic de apă. Era inutil să folosești prezervative dacă erau expirate. Era tot una cu a sări din avion cu o parașută împachetată prost.

Se îmbrăcă și nu se mai obosi să ia micul dejun. Cumva nu îi mai era foame. În timp ce conducea spre prima vizionare din ziua aceea – un bungalow în Killiney – Hannah încerca să își amintească în ce data a avut ultima dată ciclu. Nu își nota niciodată și își aducea aminte doar făcând legătura cu diferite întâmplări. Avusese unul în prima zi de Anul Nou, cu niște crampe criminale și mai rămăsese și fără tampoane. Dar aceea era ultima dată când își amintea exact când îi venise. Mai avusese ciclu de atunci, dar când? Furioasă și pe ea, și pe Felix, se opri la o farmacie și cumpără un test de sarcină. De ce nu trecuse la pastile? Nu avea nici un rost să te bazezi pe bărbați când era vorba de astfel de lucruri: fertilitatea ta era problema ta.

La bungalow a fost încântată să descopere că proprietarii plecaseră la serviciu. Ura să facă asta, dar trebuia să folosească toaleta lor ca să își facă testul. Ce nu știau nu îi putea afecta, se gândi ea, admirând cada fixată pe colț, cu jeturile de jacuzzi. Citise rapoarte despre agenți imobiliari iresponsabili care recunoscuseră că au făcut sex în casele clienților. Pe Hannah o atrăgea ideea. Nu credea că ar fi considerat însă neprofesional să faci un pipi discret.

Odată ce își făcu testul, îndesă cutia înapoi în geantă și deschise ușa pentru vizitatori cu un zâmbet fix desenat pe față. Se plimbară prin casă pentru vreo jumătate de oră, dar nu îi luă atât de mult celei de-a doua linii albastre să apară pe testul de sarcină.

Singură în casă, se uită la test și îl blestemă pe Felix, producătorii de prezervative și pe ea însăși, în această ordine.

— La naiba, gravidă! urlă Hannah în casa pustie.

Era ironic. Sărmana Emma ar fi dat orice să fie în locul ei acum, se gândi ea posomorâtă. Emma își dorea din tot sufletul un copil. Iar acum Hannah, cea cu cele mai slabe instincte materne dintre toate trei, era cea care rămânea gravidă. Hannah își închipuia că vietățile acelea care își mănâncă puii au mai multe instincte materne decât ea. Nu avea nici un interes în privința bebelușilor sau a copiilor. Mă rog, recunoscu ea, cei doi copii ai verișoarei ei Mary erau destul de drăguți. Kristle și Courtney erau fete drăguțe, dar asta nu însemna că își dorea ca ele să locuiască la ea.

În timp ce conducea înapoi spre birou, Hannah se revoltă cu voce tare, întrebând de ce tocmai ea, dintre toți oamenii din lume, trebuise să rămână gravidă. Tocmai i se oferea o oportunitate interesantă la serviciu, avea un logodnic minunat și o viață extraordinară și acum totul o să fie distrus de un plod care urlă și se smiorcăie. Al naibii de minunat.

Carrie, recepționista, îi flutură un teanc de mesaje când intră.

— Tocmai a sunat Felix, spuse Carrie, roșie ea.

Îl văzuse pe Felix de câteva ori, când venise să o ia pe Hannah de la muncă și era clar că îi căzuse cu tronc. Iar Felix nu făcea absolut nimic să o descurajeze, se gândi Hannah nervoasă, amintindu-și cum se așeza pe marginea biroului ei și stătea cu ea la taclale.

— A zis că e important, adăugă Carrie.

Stai să vezi când o să afle ce vești importante am *eu*, se gândi Hannah cu asprime.

— Iubito! strigă Felix jubilând. N-o să-ți vină să crezi!

Era clar că deja intrase în dulapul cu băuturi, așa că trebuiau să fie vești bune.

— Am luat *A Moment in Time*. Nu-mi vine să cred, rolul principal. Ne-am aranjat, e un rol de carieră. BAFTA, atenție că vin! Nici nu-ți imaginezi câți bani o să fac. Bill zice că mă vor cu adevărat și pot să zic cât vreau. Edwin Cohen, regizorul, e un mare star în State. Nu face niciodată TV – nici nu-ți închipui ce înseamnă să lucrez cu el.

— Fantastic, dragule, spuse Hannah, bucuroasă pentru el.

Însă bucuria îi era umbrită de existența unui test de sarcină care ieșise pozitiv.

— Și eu am ceva să-ți spun. Așteaptă o clipă, mi-am lăsat ceva în mașină, minți ea. Te sun eu înapoi.

Afară îl sună de pe mobil.

— Felix, astea sunt cele mai grozave vești, dar mă tem că și eu am niște vești care s-ar putea să nu fie chiar la fel de bune.

Nu avea nici un rost să o mai dea cotită. Trebuia să îi spună de-a dreptul:

— Sunt însărcinată, Felix.

— Fantastic! strigă el.

Hannah clipi. Asta nu era reacția la care se așteptase. S-ar fi așteptat la mârâieli despre cum nu era momentul potrivit pentru cariera nici unuia și despre cum un copil le-ar întrerupe somnul și i-ar împiedica să mai meargă la petreceri în ultima clipă. În loc de asta, Felix țopăia ca un băiețel care tocmai a câștigat o bătălie.

— Draga mea, sunt atât de încântat! Va trebui să ne căsătorim imediat în Seychelles cred. Astea sunt niște vești extraordinare. Bill o să ne caute o casă la Londra, va trebui să îi spun să se asigure că are și o cameră pentru copil.

Și practic îl auzea cum zâmbește.

— Edwin Cohen e foarte familist. Soția lui e însărcinată cu cel de-al cincilea copil și vor pleca din LA ca să stea cu el în timpul filmărilor. Te poți

împrieteni cu ea, ar fi *excelent* pentru cariera mea. Trebuie să închid, iubito, mai am un apel. Vorbim diseară de planuri. Ciao.

Hannah apăsă pe butonul de închis al telefonului ei mobil și rămase nemișcată ca o stană de piatră, încercând să asimileze tot ce îi spusese Felix. Să se mute la Londra? Să se împrietenească cu soția regizorului care întâmplarea făcea să fie și ea însărcinată? Și cum rămânea cu slujba ei, și cu prietenii ei, și cu viața ei, se gândi ea neajutorată. Asta era de-a dreptul absurd, era atrasă pe o rampă mișcătoare, împinsă într-o direcție în care ea nu voia să meargă.

Îl iubea pe Felix, asta era clar, dar voia și un copil și să se mute la Londra? Nu știa. Până acum un copil nu intrase niciodată în planurile ei.

Înainte de prânz, o sună pe Leonie.

— Simt că o iau razna și trebuie să vorbesc cu cineva, îi spuse ea. Ai douăzeci de minute libere, cât să mâncăm un sendviș?

— Am o oră, spuse Leonie. E totul în regulă, Hannah?

— Îți spun când ne vedem.

— Nu e vorba de Felix, nu? întrebă Leonie nerăbdătoare când se întâlniră în fața cafenelei care le plăcea lor și care era la jumătatea drumului între serviciile lor.

— Oarecum, bâlbâi Hannah. Sunt gravidă.

— Asta e minunat! strigă Leonie, înainte de a-și da seama că Hannah nu zâmbea. Nu-i așa? întrebă ea.

Hannah rămase tăcută.

— Vrei să spui că nu-l vrei, spuse Leonie încet.

Prietena ei își mușcă buza.

— Nu știu ce vreau, Leonie. Niciodată nu m-am gândit la copii. Nu mi-am simțit ceasul biologic ticăind ca o bombă sau ceva de genul ăsta. Și știu, își ridică privirea, asta mă face anormală și ciudată. Dar eu chiar așa m-am simțit. Unii oameni chiar sunt atrași de copii, dar eu nu eram, nu sunt.

— Deci a fost ceva neplanificat, o întrebă Leonie cu blândețe.

Hannah râse amarnic.

— Tu ce crezi?

— Felix ce zice?

— Destul de curios, el e cât se poate de fericit. Mă gândeam că o să mă urce pe primul feribot spre Harley Street să fac avort, dar, de fapt, e chiar încântat.

Nu adăugase și că, fiind vorba de Felix, observase imediat cât de utilă ar putea fi o logodnică gravidă pentru a se împrieteni cu soția regizorului.

— Vrea să ne și căsătorim imediat, mai adăugă ea.

— Asta e drăguț, spuse Leonie.

— Mda, dar nu el e cel care trebuie să își petreacă nouă luni arătând ca o balenă și nu el e cel care trebuie să renunțe la slujbă și să o întindă la Londra și să fie o mamă casnică în timp ce el are o carieră interesantă.

— Nu trebuie să renunți la munca ta doar pentru că ești însărcinată! E un copil, nu e o boală, spuse Leonie exasperată.

— Asta e cealaltă problemă, spuse Hannah posomorâtă. Felix tocmai a primit un rol super și e la Londra, așa că trebuie să ne mutăm.

— Ah.

Își mâncară sendvișurile și discutară despre posibilitatea ca Hannah să locuiască în Irlanda și despre cariera înfloritoare de a locui cu logodnicul ei. În cele din urmă, Hannah spuse că își dorea doar ca toate astea să nu se fi întâmplat *acum*.

— M-am gândit la un avort, dar nu știu, Leonie, spuse ea, jucându-se cu ceașca de cafea. Oare aș putea să-l fac? Îmi amintesc pe vremea când eram adolescentă, aș fi făcut un avort fără să stau pe gânduri dacă aș fi rămas însărcinată. Fii atentă, atunci nici nu știam despre ce e vorba. Era așa un văl de secretomanie peste toată povestea asta, iar a lua vaporul până în Anglia era o problemă, o rușine ascunsă. Dar asta era pe vremea aceea și mi se pare

egoist să o fac acum, doar pentru că nu e momentul potrivit.

— Nu te pot sfătui, Hannah. Depinde de tine.

— Știu.

Până când ajunse acasă în seara aceea, era epuizată de cât se gândise la sarcina ei și la ce va face.

— Draga mea! sări Felix, luând-o în brațe imediat ce deschise ușa de la intrare. Mama copilului meu!

Ea suspină și îl împinse la o parte.

— Of, Felix, nu știu. Oare e momentul potrivit pentru un copil? Nu suntem pregătiți, nu am vorbit niciodată despre asta și nici măcar nu știu dacă îl vreau.

— Vrei să spui că te gândești la un avort? o privi Felix cu răceală. Nu pot să cred că ți-a trecut așa ceva prin cap, Hannah, spuse el. Nu îi poți face asta copilului nostru. Credeam că mă iubești.

— Te iubesc, spuse ea tristă. Doar că mă simt ca și cum nu aș mai avea nici o opțiune. Ieri eram o femeie care urmează să fie promovată și aveam un viitor minunat înainte. Urma să ne cumpărăm o casă aici... iar azi, sunt femeia asta de casă care trebuie să te urmeze oriunde vrei tu să mergi.

Felix se ridică și își desfăcu un pachet de țigări. Apoi le puse jos și se întoarse spre ea, ochii lui expresivi sclipind de entuziasm.

— Hannah, știu că hormonii femeilor o iau razna când sunt gravide și toate alea, dar asta e ridicol. Da, ești supărată și emoționată la gândul de a-ți lăsa slujba, dar există agenții imobiliare și la Londra, să știi. Nu e un sfârșit – e un început. Cu banii pe care îi câștig eu, putem angaja o bonă și poți continua să lucrezi. Vei avea o viață, vei avea independență.

O trase pe canapea lângă el.

— Ne vei avea pe mine și pe copilul nostru, Hannah. Nu va fi minunat?

Se lăsă să își imagineze viitorul prin ochii lui.

— Închipuiește-ți, Hannah, o minunată casă georgiană, cu grădină – am putea aranja noi camera

copilului. Petreceri la cină. Tu ai fi gazda perfectă. Și am face un cuplu extraordinar. Când l-am văzut pe îngâmfatul ăla de Harry cu tine, pur și simplu am știut. Trebuia să te am, să mă căsătoresc cu tine, dacă e nevoie. Doar nu voiam să te aibă Harry, spuse el.

Lui Hannah îi stătu inima pentru o clipă.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

Felix ridică din sprâncene.

— Când ai plecat în seara aceea, a avut tupeul să îmi spună că te va cere în căsătorie, nenorocitul ăla mic.

Ea clipi.

— Harry a spus *asta?*

— Da, spuse Felix fără nici o grijă. Închipuiește-ți, i-a trecut prin cap că l-ai prefera pe el în locul meu. Auzi colo! I-am spus să o lase baltă, i-am spus că suntem deja logodiți și că ne mergea de minune, așa că nu are decât să o întindă dacă știa ce îi e mai bine.

— Dar nu eram logodiți, spuse ea pe un ton plat. Tu mă părăsiseși, Felix. Nu aveai nici un drept să îi spui asta lui Harry.

În chip de răspuns, Felix își strecură mâna caldă pe sub bluza ei, degetele lui lungi intrând pe sub bretelele sutienului.

— Cu toții avem un trecut, draga mea, spuse el. Harry a fost trecutul tău, iar eu îl am pe al meu. Dar toate astea nu sunt altceva decât trecut. Uită-l, ești cu mine acum.

Capitolul douăzeci și trei

Emma se așeză la biroul ei și deschise al doilea sertar. Ca și toate celelalte lucruri ordonate pedant din biroul ei, era scrupulos de curat, cu o cutie de capse, alta de agrafe de hârtie și câteva pixuri și post it-uri aranjate frumos peste câteva caiete cu spiră. Emma băgă mâna până în fundul sertarului și scoase o trusă mică. Trusa ei de urgență, cum obișnuia ea să îi spună, conținea tampoane, o pereche de chiloți de rezervă, o pereche de dresuri negre, un fond de ten și niște farduri, în caz că vreodată ar fi trebuit să meargă undeva după serviciu și își uita fardurile; și niște analgezice.

Acum avea nevoie de ele. Abia îi venise ciclul și simțea crampele agonizante care o chinuiau la fiecare trei-patru săptămâni. Abia dacă băgase pastilele în gură când apăru Colin Mulhall în ușă, cu o expresie de „m-am plictisit și am chef să stau de vorbă" întipărită pe față.

Emma luă o gură de apă și înghiți, blestemând în gând că tocmai Colin o prinsese luând pastile. Până la prânz va face înconjurul biroului știrea că săraca Emma avea o durere de cap/durere menstruală/ hemoragie la creier/ sau ce-o fi. Lui Colin îi plăcea să exagereze. Când recepționista fusese în concediu medical timp de trei luni pentru că avea febră glandulară, Colin o diagnosticase ca murind de cancer, până când ea se întoarse și risipi repede toate zvonurile, arătând cât se poate de sănătoasă. Cine spunea

că femeile sunt cele mai mari bârfitoare sigur nu îl întâlnise niciodată pe Colin, se gândi Emma supărată.

— Nu te simți bine? se interesă Colin alunecos, cocoțându-se pe scaunul liber de la Emma din birou.

Azi purta un papion cu buline roșii. Arăta ridicol.

— Mă doare capul, spuse Emma tăios.

— Mie mi se pare că meditația chiar ajută, apuse Colin.

Devotat a tot ceea ce însemna New Age, nu contenea să le spună tuturor cum și-ar putea face viața mai bună tot așa cum o făcuse și el. Nu aveai nevoie decât de timp și de o minte deschisă, spunea el pios, ca și cum el ar fi fost deschis la minte și toți ceilalți de la birou erau niște nerozi cretini.

— Mie mi se pare că paracetamolul ajută, i-o trânti Emma. Voiai ceva anume, Colin?

— Da. Finn nu e la birou, iar Edward a venit să discutăm în legătură cu planurile pentru conferință.

Emma protestă. Finn se ocupa de biroul de presă al fundației. El și Emma lucrau des împreună la conferințele anuale. Dacă Finn nu era, ultima persoană cărei Emma se aștepta să i se adreseze Edward era odiosul de Colin, care nu era în stare să scrie patru rânduri fără să facă opt greșeli. Închipuiește-ți să îl întrebe despre conferința care urma, pe tema siguranței copilului.

— Serios?

Asta a fost singura ei reacție. O durea capul de cât de mult își dorea să îi spună lui Colin că era un idiot mic și frenetic care nu și-ar face nici un bine încercând să sară peste ea pentru o poziție senioară de conducere în companie. Dar să fie puțin tăioasă cu Colin era maximul de agresivitate de care Emma era capabilă, așa că tăcu din gură.

— Voia să vadă ce am pregătit în materie de publicitate și am profitat de ocazie ca să îmi dau cu părerea în legătură cu perioada cât va dura conferința, spuse Colin plin de el.

În mod irațional, Emma deveni ofensivă. Să stabilești cât ținea conferința și să organizezi totul în

cele mai mici detalii era treaba *ei*. Treaba lui Colin era să îl ajute pe Finn ca adjunct la publicitate. Nu că ar fi făcut asta foarte bine, se gândi Emma supărată.

— Nu cumva asta îți depășește ușor atribuțiile? îi spuse ea.

— Ei bine, vezi tu, ochii lui Colin ca niște mărgele o priveau cu seriozitate, am vorbit cu ziariștii și au spus că dacă chiar vrem ca mesajul să fie preluat, cum că suntem o agenție serioasă, care se preocupă de copii, atunci ar trebui să avem conferințe de o săptămână, poate în afara Dublinului, știi. Ca oamenii să poată ieși o săptămână și să se concentreze pe asta.

Acum își intra în mână.

— Ar fi o idee minunată, poate să mergem la Limerick sau la Galway și să închiriem un mic hotel și să avem vorbitori invitați...

— Să plecăm o săptămână? spuse Emma neîncrezătoare. Și cum ar trebui să finanțeze KrisisKids o astfel de conferință? Ne-ar ruina costurile. Și nu știu cu ce ziariști ai vorbit tu, dar e suficient de complicat pentru majoritatea dintre ei să îi prinzi o zi întreagă, pentru că mai au de acoperit atât de multe alte evenimente. Doar o mică parte dintre ei ar rezista la a doua zi de conferință de data asta – iar tu vrei să plecăm o săptămână! Habar nu ai, Colin, serios, nu ai.

Colin pufni și se ridică în picioare, întorcându-și capul enervat.

— Lui Edward i s-a părut o idee minunată, spuse el. A zis că va discuta cu tine despre asta, dar m-am gândit să te anunț întâi, ca să nu fii surprinsă. Mai bine nu mă mai omoram. Îmi aduc aminte de vremea când erai o persoană drăguță, Emma. Nu știu de ce te-ai schimbat, dar te-ai schimbat – și nu în bine! Te-ai transformat într-o nenorocită geloasă.

Și spunând asta, ieși din biroul Emmei.

Emma se holbă cu gura căscată la ușă. Se purtase groaznic cu Colin? Fusese dură din punct de vedere profesional sau fusese scârboasă într-un mod neprofesional pentru simplul fapt că se simțise

ameninţată? Oare Colin avea dreptate – se schimbase atât de mult? Era greu să nu te schimbi atunci când viaţa era atât de dificilă, se gândi ea. Absolut toată lumea avea ceea ce îşi dorea, mai puţin ea. Un copil, doar un copil, atâta tot. Oare cerea atât de mult? Cum putea toată lumea să se aştepte să fie liniştită şi fericită când dorinţa asta de a avea un copil, care o făcea să se simtă oloagă, îi acapara toată viaţa? Trosc. Emma se uită în jos şi văzu că rupsese unul dintre creioanele verde pal cu sigla KrisisKids. Îl rupsese în două.

Îngrozită, îşi dădu seama că în mintea ei începuse din nou o perorație despre copii. Faptul că se gândea la copil începea să îi acapareze întreaga viaţă. Serviciu, acasă, joacă, sex: orice ar fi fost, dorinţa de a avea un copil îi îneca orice altă emoţie şi copleşea toate celelalte părţi din viaţa ei. Acum o afecta şi la serviciu, până în punctul în care îşi pierduse cumpătul cu un angajat junior care nu făcea nimic mai mult decât să vină cu idei noi. Colin bârfea foarte mult, asta era sigur, dar nu era un om rău. Poate că într-adevăr avea o problemă cu faptul că Emma îi era şefă, dar depindea de ea să se asigure că subordonaţii ei lucrau împreună cu ea şi nu împotriva ei. Dacă lui Colin nu îi plăcea să aibă o şefă femeie sau dacă încerca în mod deliberat să o facă să arate prosteşte, Emma ar fi trebuit să facă faţă situaţiei într-un mod profesional şi nu sărindu-i la gât. Toate astea trebuiau să înceteze, se hotărî ea.

Edward vorbea la telefon când ea îi bătu la uşă, dar îi făcu semn să intre oricum.

Când termină de vorbit la telefon, îi zâmbi puţin crispat şi îi spuse că se bucura că venise, pentru că avea ceva ce voia să discute cu ea.

— Colin Mulhall a venit cu o sugestie destul de bună mai devreme şi voiam să o discut cu tine, spuse el ezitant.

De obicei nu ezita niciodată. Edward era persoana cea mai directă şi care nu făcea compromisuri pe care

o cunoscuse ea vreodată. Dar își dădu seama instinctiv că își făcea probleme să îi spună asta pentru că îi era teamă că ea va exploda. Cât de groaznic că se schimbase atât de mult și nimeni nu îi spusese.

— Știu că vezi conferința ca fiind exclusiv munca ta, spuse Edward.

Ea se înfioră la cuvintele pe care le alesese Edward.

— Și din acest motiv, nu vreau să te superi pentru asta, dar trebuie să ne gândim la toate ideile, înțelegi?

Emma îl scuti de chinuri.

— Edward, știu ce vrei să îmi spui, pentru că mi-a spus Colin acum câteva minute – și îmi e rușine să spun că m-am enervat pe el. I-am respins sugestia foarte dur pentru că am fost geloasă și m-am simțit amenințată și intenționez să îi cer scuze. Am vrut numai să intru să te întreb dacă tu crezi că nu mi-am făcut treaba cum trebuie în ultima vreme sau dacă a fost dificil de lucrat cu mine...

Era o întrebare dură, însă standardele înalte ale Emmei o cereau.

Faptul că Edward ezită o clipă îi spuse tot.

— Îmi pare rău, spuse ea înainte ca el să apuce să vorbească. Chiar nu am nici o scuză, Edward. Acum o să mă duc la Colin, iar apoi mă duc acasă. Când voi veni mâine voi fi din nou așa cum eram înainte.

— Promiți? spuse Edward.

Ea dădu din cap.

Colin era morocănos și ridică imediat receptorul să dea un telefon când Emma se îndreptă încet spre biroul lui. Totuși, când Emma începu să îi ceară scuze și să îi explice că era foarte tensionată de ceva ce nu avea nici o legătură cu munca, el se înveseli.

— Mă gândeam eu că trebuie să fii stresată de ceva, spuse el. Chiar ieri dimineața i-am spus lui Finn că nu mai ești tu cea minunată și zâmbitoare și nu ne puteam da seama ce ți se întâmplă. Știm cu toții ce înseamnă să fii în tensiune și dacă simți

vreodată că ai chef să stai de povești la un cappuccino, spune-mi. Știi că nu aș sufla nici o vorbă despre problemele personale ale cuiva.

— Știu că nu ai face așa ceva, Colin, îi aprobă Emma, mulțumită că încă mai avea simțul umorului. Vorbim mâine despre ideea ta, dar azi o să plec devreme, așa că ne vedem dimineață.

Acasă Emma își aruncă la gunoi cărțile care te învățau cum să te ajuți singur și apoi făcu ordine în fundul dulapului, în comoara ei secretă. Îi frângea inima să arunce ghidul de sarcină, ghidul despre cum să îți hrănești copilul și minunatele hăinuțe de copii pe care nu rezistase să nu le cumpere. Cel mai greu i-a fost să arunce botoșeii galbeni: lucrați de mână, cu șnur, luați dintr-un magazin de artizanat, erau cu adevărat ceva deosebit. Atât de mici și de delicați. Când îi cumpărase se întrebase cum de puteau niște picioruțe să fie atât de mici încât să încapă în papuceii aceia. Nu îi mai scosese și nu îi mai atinsese de o grămadă de vreme. Își permise o scurtă atingere și apoi îi aruncă la gunoi, împreună cu restul lucrurilor. Aruncă loțiunea de bebe pe care o folosea pe post de demachiant în coșul de gunoi din bucătărie și luă afară sacul cu lucrurile ei. Parcând la magazinul Oxfam, aruncă sacul și plecă. Plânse în timp ce se îndepărta. Era, fără îndoială, un capitol încheiat. Iremediabil încheiat. Nu mai era nici o speranță pentru ea și nu făcea decât să se chinuiască singură gândindu-se că ar mai exista o șansă. Și după câte se vedea, îi chinuia și pe cei din jur. Dacă nu putea avea un copil, atunci nu se putea și cu asta basta. Ce sens avea să își distrugă viața ei și pe a lui Pete de asemenea doar pentru că nu putea accepta cu situația?

Se duse la magazin și își făcu cumpărăturile, inclusiv soluții de curățat. Era ciudat să meargă după-amiaza devreme la magazin. De obicei mergea la sfârșit de săptămână sau seara târziu când era plin de femei de carieră hărțuite și de bărbați care

își îndesau coșurile cu semipreparate care se găteau la microunde. Azi era un alt fel de hărțuială în atmosferă: aceea de mame epuizate cu copii mici, încercând să tragă copiii de școală primară îmbrăcați în uniformă departe de biscuiții cu ciocolată și în același timp să îl liniștească pe bebelușul care plângea, îndesat în scaunul de la căruciorul de cumpărături.

Emma își împinse căruciorul spre casa unde era coada cea mai mică. În fața ei era o femeie chinezoaică, micuță, cu un copil mic într-un scaun din acela portabil pentru copii. Emma încercă să nu se uite la copil în timp ce femeia își punea cumpărăturile pe bandă. Nu se putea abține. Ochii oblici, negri se uitau la ea solemn de pe o față ascunsă sub o pălăriuță roz aprins.

Copilul îi făcea semn cu mâna imperios Emmei, cerând atenție. Degete micuțe, cu unghii minuscule, transparente. Emma era mereu uimită că o creatură atât de mică putea fi copia perfectă a unui adult, cu degete la mâini și la picioare și cu un nas micuț cât un nasture, acum strâmbat pentru că nimeni nu îi acorda suficientă atenție.

— Nu e minunată? spuse o voce mai în vârstă din spatele ei.

O doamnă în vârstă și fragilă, cu doar câteva lucruri în cărucior, îi zâmbea copilului, și se maimuțărea.

— Sunt minunați la vârsta asta, îi spuse ea Emmei.

— Da, răspunse Emma slab.

Ca să vezi atacuri din toate părțile.

— Dumneavoastră aveți copii? o întrebă doamna în vârstă.

Emma se gândi cât de bogată ar fi fost dacă ar fi primit o liră de fiecare dată când i se punea întrebarea asta. Se mai întreba și cât de uimită ar fi persoana care pune întrebarea dacă le-ar striga „Nu, sunt infertilă, nenorocit insensibil și cu gura mare ce ești!". Dar nu puteai spune asta, mai ales unei doamne în vârstă care probabil se simțea singură și avea nevoie de companie.

— Mă tem că nu, îi răspunse ea.

Bătrâna îi zâmbi.

— Ai destul timp draga mea, ești încă tânără.

— De ce nu treceți înaintea mea la coadă, îi sugeră Emma. Nu aveți decât câteva lucruri, iar eu am o mulțime.

— Ești foarte amabilă, draga mea, spuse femeia. Eu nu mai pot să țin coșurile alea și trebuie să iau un cărucior indiferent de cât de puține lucruri aș vrea.

Trecu în fața Emmei și începu să stea de vorbă cu mama copilului. Emma luă din raftul de lângă casă o revistă pe care nu o voia și începu să citească. Chiar nu își dorea să afle cum să își transforme casa cu tehnici de zugrăveală, după cum arătau la televizor, dar orice era mai bine decât să vorbească nonșalant despre copii, ca și cum nu și-ar fi dorit unul cu fiecare fibră a corpului.

Odată ce ajunse acasă și își despachetă cumpărăturile, Emma se schimbă în hainele de casă și începu să facă curat cu frenezie. Frecă în dormitorul lor și în baie și băga aspiratorul prin colțurile din fundul dulapului când auzi telefonul sunând. Era Hannah.

— Bună, spuse Hannah grijulie. Ești bolnavă? Am sunat la birou și mi-au spus că ai plecat acasă mai devreme.

— Nu, sunt bine, îi răspunse Emma. Tu ce mai faci? Mai vii săptămâna viitoare?

Își plănuiseră să meargă la teatru, să vadă *Les Liaisons Dangereuses*.

— Da, spuse Hannah încet. Doar că voiam să îți spun ceva dinainte. Nu voiam să îți dau vestea săptămâna viitoare.

Emma era intrigată.

— Surpriză! Felix joacă Valmont? surprinsă că poate face o glumă în ciuda faptului că se simțea atât de deprimată. Ai câștigat la Loto?

— Nu.

Hannah părea atât de serioasă.

— Despre ce e vorba?

— Sunt însărcinată. Voiam să îți spun chiar eu, nu voiam să trebuiască să îți spună Leonie. Pentru că știu cât de greu îți va fi...

Emma scoase un sunet aspru pe care reuși să îl întoarcă într-un râs cam gutural.

— De ce să fiu supărată, Hannah? Sunt încântată pentru tine. Trebuie să fii atât de bucuroasă și Felix, desigur. Când vei naște?

Vorbele i se împotmoleau în gât ca niște noduri, dar trebuia să le spună, trebuia să îi spună lui Hannah, care îi fusese o prietenă atât de bună, vorbele care se cuveneau.

— Începutul lui decembrie. De fapt sunt groaznic de speriată, Emma, îi mărturisi ea, incapabilă să se abțină. Știu că sună îngrozitor, dar nu m-am mai gândit niciodată atât de mult la a avea un copil, iar acum, că sunt însărcinată, e minunat și toate cele dar... sunt îngrozită. Dacă nu sunt genul care să fie mamă? Dacă n-o să mă descurc? Toată lumea pare să creadă că lucrurile astea vin natural, dar oamenii îți spun mereu asta și sunt numai prostii.

— Nu te mai panica, îi spuse Emma încurajator. Hannah, ești o femeie capabilă și inteligentă, care poate conduce un birou, care și-a schimbat cu succes cariera și care poate foarte bine să se muleze pe orice situație. Vrei să îmi spui că o să te pierzi cu firea când o să vezi un scutec sau că o să clachezi când va trebui să pasezi un morcov?

În ciuda stării în care era, Hannah râse.

— Sunt lucruri de bun-simț, Hannah, continuă Emma. Va fi copilul tău și normal că îl vei iubi. Poate că nu te vei transforma în Zeița Maternității, în rochiță înflorată, care își crește singură rubarba organică, dar o să te descurci de minune. O să faci lucrurile în felul tău, bine?

— Presupun, spuse Hannah. Doar că Felix pare să creadă că acum, că voi avea un copil, mă înconjoară aura asta maternală, ca pe o madonă dintr-o

pictură medievală. Cred că nici nu se mai simte atras de mine, recunoscu ea.

— Nici asta nu e ceva neobișnuit. Unii bărbați pot face față câte unui singur concept deodată. E echilibrul acela între madonă și vampă. Tu ai fost vampa – nu tu personal, Hannah, dar pentru că ai fost partenera lui sexuală. Acum ești mama copilului lui, așa că, din punct de vedere sexual, ești dincolo de graniță.

— Ai fi un psihiatru excelent, observă Hannah. Eu doar credeam că Felix are toane, cum are el de obicei.

— Hei, ești logodnica lui. Tu știi mai bine. Poate că am citit prea multe cărți despre cum să te ajuți singur, spuse Emma sec, gândindu-se la teancul de cărți pe care îl aruncase cu câteva ore mai devreme.

— Ești o prietenă extraordinară, îi spuse Hannah cu căldură. Îmi era groază să vorbesc cu tine despre toate astea. Ascultă, trebuie să închid. Trebuie să le prezint o casă la doi cretini care habar nu au ce vor de fapt. Ne vedem săptămâna viitoare, OK?

— OK, îi răspunse Emma automat și închise.

Se bucura că aruncase toate lucrurile acelea pentru copii. Nu voia să le aibă în casă, bătându-și joc de ea chiar și numai cu prezența lor. Dar tot își permise să plângă cu amărăciune la ironia situației. Hannah, care nu își dorea copii, rămăsese însărcinată din întâmplare. Iar ea, care își dorea... Ce rost avea să o ia de la capăt? Cel puțin reușise să o mintă convingător pe Hannah în legătură cu ceea ce simțea. Nu ar fi fost cine știe ce psihiatru, dar mințea bine.

O izbi noțiunea de psihiatrie – de ce nu se ducea la terapie? În ziua de azi, toată lumea se ducea la terapie. Ar putea-o ajuta să facă față la ceea ce simțea, ar fi putut desface nodul dureros care amenința să îi acapareze toată viața. Ar putea fi un dezastru total, desigur, dar va încerca.

Căutând în cartea de telefon după terapeuți, găsi o listă de nume. Mai mulți dintre ei locuiau în zonă, așa că închise ochii și alese unul.

Elinor Dupre. Suna exotic și franțuzesc. Poate nu vorbea engleza și îi va fi foarte ușor, se gândi Emma, o terapie în care nici una dintre părți nu o înțelege pe cealaltă. Formă numărul, așteptându-se la un robot telefonic sau la o secretară și cel puțin o listă de așteptare. Spre surprinderea ei, foarte repede îi răspunse o femeie cu un ton răspicat și clar:

— Elinor Dupre la telefon.

— Eu... ăăă, alo, numele meu este Emma Sheridan și am luat numărul dumneavoastră din cartea de telefon, se bâlbâi Emma. Am nevoie de o trimitere de la un doctor sau ceva...? întrebă ea.

— Nu, nu e nevoie. Totuși m-ar ajuta dacă mi-ați spune de ce doriți să veniți. S-ar putea să nu vă pot ajuta.

Vocea i se domoli și se calmă. Emma avea dorința asta ridicolă de a-i turna totul la telefon, dar se rezumă să-i spună:

— Nu pot avea copii și asta îmi acaparează toată viața, atâta tot.

— Cred că asta e o foarte mare problemă în viața oricui, îi răspunse vocea calmă, ca și cum ar fi înțeles imediat totul. Cu siguranță nu aș expedia problema cu atâta tot, adăugă ea blând. Când doriți să veniți?

Emma nu știa de ce, dar începu să plângă la telefon.

— Îmi pare rău, bolborosi ea. E o prostie. Nu știu de ce plâng sau de ce v-am sunat.

— Pentru că a sosit momentul potrivit să faceți asta, spuse femeia ferm. Ați luat o decizie și când se întâmplă asta, experimentați o anumită senzație de ușurare. A anulat cineva pe neașteptate în seara asta la șase și jumătate. Doriți să veniți atunci?

— Da, vă rog, spuse Emma cu fervoare.

Nu știa nici cum va aștepta până la șase. Dintr-odată, să vorbească despre cum se simțea cuiva care o înțelegea devenise cel mai important lucru din lume.

Casa lui Elinor Dupre era o casă înaltă, în stil georgian, la capătului unui gang. Biroul era la demisol, iar Emma văzu o lumină aprinsă la una dintre

ferestrele de jos în timp ce își parca mașina. Ușa se deschise înainte ca ea să apuce să bată.

— Poftiți, îi zâmbi Elinor Dupre, căldura ei naturală fiind mai puternică decât caracterul formal al cuvintelor ei.

O femeie cu serenitatea pe chip, în jur de cincizeci de ani, Elinor purta un chimono cu modele bogate care îți lua ochii, iar părul ei lung, închis la culoare, era prins simplu într-un coc. Nu era machiată, iar singura ei bijuterie era un ceas care atârna de un lanț lung la gâtul ei subțire.

O conduse pe Emma jos, într-o cameră spațioasă cu șemineu, biblioteci și două fotolii. Pe o măsuță mică, lângă unul dintre fotolii, era o cutie de șervețele.

Elinor se așeză pe celălalt fotoliu, cu un caiet și un pix în brațe, lăsând-o pe Emma să se așeze lângă șervețele.

Își aranjă pernuța din spatele ei astfel încât să stea confortabil, apoi se așeză, privind nerăbdătoare în jur, brusc nevrând să întâlnească privirea lui Elinor. Acum că se afla aici, nu mai știa exact de ce venise. Ce avea să spună? Era asta doar o ridicolă pierdere de timp și de bani? Și de ce Elinor nu vorbea? Făcea asta tot timpul; era munca ei; ea știa ce urmează. Emma nu avea nici cea mai vagă idee.

Ca și cum ar fi știut intuitiv ce îi trece Emmei prin minte, Elinor vorbi în cele din urmă:

— Nu există reguli pentru aceste ședințe, spuse ea. La început pare ciudat, când aștepți ca cineva să înceapă, dar, din punct de vedere psihologic, nu e așa. Ai venit aici pentru că aveai nevoie de...

— Ajutorul tău, o întrerupse Emma.

— De fapt, te vei ajuta tu însăți, Emma, spuse Elinor grav. Există diferite tipuri de psihanaliză, dar eu practic terapie cognitivă, prin care tu însăți îți vei rezolva propriile probleme. Eu voi fi un ghid, te voi ajuta, atâta tot. Uneori îți voi pune întrebări care mă vor ajuta pe mine să înțeleg, dar, în principal, tu te afli la conducere.

Emma pufni în râs la replica asta.

— Aș vrea eu, spuse ea cu amărăciune.

Elinor nu spuse nimic, dar își aplecă ușor capul, ca și cum ar fi întrebat-o de ce.

— Nu știu de ce am spus asta, spuse Emma repede.

— Pentru că simți că e adevărat? întrebă Elinor.

— Ei bine, da... uneori... nu știu.

Emma privi în gol în jurul ei. Nu știa ce să spună.

— Nu există răspunsuri corecte sau greșite, îi spuse Elinor. Spune ce simți, cum te simți, de ce crezi că nu ești tu cea care conduce.

— Pentru că nimeni nu mă ascultă niciodată! spuse Emma, uimindu-se pe sine cu ferocitatea răspunsului ei. Nimeni. Nu, Pete mă ascultă, dar el este singurul. Mama mea, Kirsten, tatăl meu – niciodată! El doar trece peste mine și mă crede proastă. Urăsc asta, îl urăsc!

Se opri șocată. O spusese și cerul nu căzuse peste ea, nimeni nu o privise cu oroare și nu îi spusese că ar trebui să îi fie rușine. De fapt, Elinor nu făcea decât să o asculte în tăcere, ca și cum mulți alți oameni ar fi stat în fotoliul ei și spuseseră lucruri teribile despre oameni pe care ar fi trebuit să îi iubească cel mai mult pe lume.

— Nu-mi vine să cred că am spus asta, bolborosi Emma.

— Dar ți-ai dorit să o spui? o întrebă Elinor, cu vocea ei joasă și catifelată.

— Da. Habar nu ai ce înseamnă să trăiești cu ei. O iubesc pe Kirsten, chiar o iubesc, dar ea e preferata lor, iar eu nu. Nici măcar pe aproape nu sunt. Nu e vorba de gelozie, spuse ea neajutorată, vrând să explice cât mai bine. Kirsten e extraordinară, e atât de frumoasă și de nostimă, nu sunt geloasă pe asta. Dar nu înțeleg ce trebuie să fac ca să îi fac să mă accepte așa cum sunt. Ca el să nu mă trateze autoritar sau să mă facă să mă simt de nimic – are sens ceea ce spun?

Elinor pur și simplu dădu din cap.

— Am treizeci și doi de ani, iar ei încă mă tratează ca pe un copil – ca pe un copil prost. Se pare că nu

reușesc să ies din situația asta. Știi, spuse Emma, lăsându-se pe spate în fotoliul ei și privind în sus, la cornișa din spatele fotoliului lui Elinor, îi invidiez pe oamenii care emigrează, pentru că lasă toate frecușurile în urmă. Nimeni nu îi tratează ca pe niște copii, oamenii le respectă părerile. M-am gândit să îi spun lui Pete – el e soțul meu, apropo – că ar trebui să emigrăm, nu știu, în Australia sau în America. Dar nu ar fi corect. Adică el își iubește familia. Și eu o iubesc pe a mea, adăugă ea repede, doar că...

— Aici nu trebuie să îți cenzurezi afirmațiile, îi zâmbi Elinor. Camera asta și ora asta pe săptămână sunt ca să spui ceea ce crezi cu adevărat.

— Nu fac niciodată asta, spuse Emma. Mai puțin la serviciu, iar acolo sunt o altă persoană. Dar nu-mi închipui că le-aș putea spune vreodată părinților mei ceea ce cred cu adevărat, niciodată. Mă simt atât de fraieră și de tristă.

Începu să plângă și cel puțin o dată nu se simțea jenată de faptul că plânge de față cu o persoană pe care de abia dacă o cunoștea. Era evident la ce erau bune șervețelele de pe măsuța de lângă ea.

Până la finalul orei, Emma era distrusă. Rămase tăcută pentru o clipă, în timp ce Emma se uita în agendă ca să îi facă o programare fermă pentru săptămâna următoare.

— De data asta a anulat cineva, îi explică ea. Va trebui să vii altă dată săptămâna viitoare. Luni, la cinci și jumătate ți-ar fi bine?

Cam la o oră după ce ajunse, Emma se surprinse în fața ușii de la intrare, simțindu-se puțin zdruncinată de toată experiența. Își petrecuse o oră cu un străin și totuși încă nu știa nimic despre Elinor. Între timp, expert și pe nesimțite, Elinor obținuse informații despre viața Emmei. Nu avusese nici un moment senzația că e luată la întrebări, că îi spune cuiva care pur și simplu trebuie să știe. Uneori Elinor își nota ceva în caietul ei, dar o făcea într-un mod atât de discret încât Emma abia dacă observa.

Și nu vorbise deloc despre faptul că își dorea un copil, ceea ce era ciudat. Acela era cel mai important lucru care o frământa și totuși nu apăruse în discuție.

Conduse înapoi spre casă mai secătuită de energie decât se simțise vreodată în viața ei. Se simțea atât de slăbită încât ar fi fost peste puterile ei să se uite la serialele de la televizor. Și se simțea tristă. Ceea ce era de asemenea ciudat. Crezuse că terapia se presupunea că te eliberează de demonii trecutului și te transformă în această persoană minunat de puternică. Ea se simțea doar nefericită și epuizată. Lucrurile nu puteau merge decât spre mai bine.

Merseră însă spre mai rău. Săptămâna următoare Emma era ceva mai pregătită pentru revoluția emoțională de a vorbi cu Elinor și era hotărâtă să nu plângă. Cât de jalnic să te smiorcăi ca un copil. Irosea un timp prețios când ar putea să se străduiască să devină mai puternică și mai pozitivă.

— E vorba despre putere, nu-i așa? spuse ea. Am putere, dar nu o folosesc sau îi las să mi-o ia.

Elinor își înclină capul. Făcea asta de multe ori, se gândi Emma cu un rânjet. Însemna „dezvoltă afirmația", fără ca de fapt să spună ceva.

— I-aș putea spune tatălui meu să mă mai scutească, dar nu o fac pentru că imediat ce îl văd mă face să mă simt din nou de parcă aș avea patru ani.

— Te-ar face să te simți mai bine dacă i-ai spune să te scutească? o întrebă Elinor.

Emma își roti glezna stângă în timp ce se gândea la asta.

— Poate că nu. Și-ar ieși din minți, dar oare ar merita...? Tatăl prietenei mele Hannah e alcoolic și ea i-a spus asta în nenumărate rânduri, dar cred că ei au o relație foarte diferită de cea pe care o am eu cu tatăl meu.

— Hannah e una dintre prietenele tale din vacanță? o întrebă Elinor, cu pixul pregătit ca să își noteze informația.

— Da, spuse Emma. E însărcinată.

Iar cu asta, lacrimile începură să i se rostogolească pe față. Nu se smiorcăia sau plângea isteric, doar plângea în tăcere, ca și cum cuvântul „însărcinată" fusese semnalul care dădea drumul la baraj.

— Nu știu de ce plâng, spuse ea prostește.

Dar știa de ce, sigur că știa de ce.

— Cred că se consumă multe șervețele, șopti ea, luând câteva.

Elinor o lăsă să plângă. În cele din urmă, o întrebă:

— Ai mai plâns pentru asta de față cu altcineva?

— Cu Hannah și cu Leonie, când ne-am cunoscut în vacanță. Eram convinsă că sunt însărcinată... Toată lumea mă întreabă dacă am copii, spuse ea cu vocea răgușită. Săptămâna trecută la magazin m-a întrebat o femeie. Duminică, acasă la mama, a venit o rudă și m-a întrebat când am de gând să fac copii. M-am săturat. Vreau să le spun la toți să se ducă dracului.

— Cred că trebuie să lucrezi la a spune ceea ce vrei, îi spuse Elinor încet. Trebuie să te simți suficient de încrezătoare încât să spui „asta e ceea ce vreau" și să știi că dacă nevoile tale îi deranjează sau îi surprind pe ceilalți, asta nu e problema ta. Problema ta e cum te simți *tu*. Iar cum reacționează e problema *lor*. Nu poți fi răspunzătoare de ceea ce simt ceilalți.

Emma rămase nedumerită. Nu spusese niciodată ceea ce simțea. Apoi își dădu seama că trebuie să spună asta cu voce tare.

— Nu spun niciodată ceea ce simt sau ce am nevoie sau doar rareori și doar anumitor persoane. Nu știu de ce.

— Încerci să fii aprobată, îi spuse Elinor. Chiar și atunci când e vorba de ceva foarte dureros pentru tine, tu nu spui nimic. Aștepți și te gândești la ce vor ceilalți, apoi îți adaptezi nevoile la asta. Așa că știi că atunci când vorbești vei spune ceea ce ei vor să audă. Dar de ce ai face asta? Ce câștig îți aduce asta, altceva decât să te facă să îți sublimezi nevoile

și dorințele de dragul celorlalți? Gândește-te în felul ăsta: cunoști pe cineva care pur și simplu spune ceea ce gândește, orice ar fi? Cineva căruia nici prin cap nu i-ar trece să spună că vrea un pahar de vin alb pentru simplul fapt că e deschisă sticla de vin alb, când de fapt ar vrea vin roșu?

— Kirsten. Asta e Kirsten.

— Oamenii o aprobă?

— Da, oamenii o adoră. E schimbătoare, dar spune ce vrea.

— Ceea ce înseamnă că poți face asta și să fii iubită și aprobată. Deci de ce nu o poți face? Crezi că ești în vreun fel mai puțin demnă de a fi iubită decât Kirsten? Că ea poate primi toate astea, dar tu nu?

— De fapt, da, chiar cred asta, recunoscu Emma. E greșit, nu-i așa?

— Corect și greșit nu au nici un rol aici, îi explică Emma. Dar nu e bine pentru tine. Faptul că faci asta are un efect negativ. Spune-mi un lucru: ce au spus doctorii în legătură cu infertilitatea ta?

Emma rămase nemișcată.

— Nu am fost la nici un doctor, îi mărturisi ea.

— Nu? spuse Elinor cu vocea aceea plăcută, pe tonul acela aproape dezinteresat.

— Ei bine, singura chestiune e că nu am vrut să vorbesc cu nimeni despre asta..., încercă Emma să îi explice.

Elinor încă o privea cu o expresie întrebătoare pe față.

— Nu a spus nimeni niciodată că sunt infertilă, îi spuse Emma în cele din urmă. Știu că sunt, e simplu. Unele femei pot spune momentul în care au rămas însărcinate; eu știu că nu voi putea fi niciodată. Nu pot să explic asta.

— Asta e motivul pentru care nu ai fost niciodată la un doctor în legătură cu asta, o întrebă Elinor, pentru că știi fără nici un fel de analize?

— E evident că nu pot avea copii, spuse Emma cu încăpățânare.

— De ce?

— Pentru că nu pot, pentru că au trecut ani și nu s-a întâmplat, de asta, îi răspunse Emma exasperată. Tu nu ai știut niciodată ceva, Elinor? Să știi fără să trebuiască să ți se spună?

— Uneori, îi spuse Elinor fără să se angajeze. Ți se întâmplă deseori să știi lucruri fără să îți fie spuse?

— Nu tocmai, spuse Emma țâfnoasă.

Se simțea iritată de seria asta de întrebări. Era ca și cum Elinor s-ar fi îndoit de ceea ce îi spunea. Ar da orice numai să poată avea un copil. Dar pur și simplu știa că nu putea.

Ceasul lui Elinor bătu și jumătate. Le expirase timpul. Azi era bucuroasă că pleca.

Emma rumegă totul din nou în minte în timp ce conducea spre casă. Lucrul care o surprinse ca fiind ciudat în legătură cu toată experiența era faptul că Elinor nu trata toată povestea cu copilul ca pe motivul principal pentru care Emma venea la ea. Nu spusese „Evrika, acum vorbim despre adevărata problemă!".

Ea credea în mod clar că era vorba de mai mult decât atât. Orice persoană care credea că a vorbi despre cele mai ascunse temeri ale tale era ceva plăcut trebuie să fie sărit de pe fix.

Duminica următoare, când erau în mașină în drum spre părinții ei să ia prânzul, îi spuse lui Pete despre sesiunile ei de terapie.

— Nu vreau să crezi că o iau razna sau ceva, spuse Emma privind fix la culoarea roșie a semaforului.

Mâna lui Pete își găsi drumul de pe schimbătorul de viteze la Emma în poală și în jurul mâinii ei încordate strâns. Ea se agăță de degetele lui.

— Nu cred că o iei razna, Emma, îi spuse el cu blândețe. Știu că ești foarte stresată cu mama ta și... cu toate cele.

Chiar și acum rămase tot nerostită între ei dorința aceasta extraordinară a ei de a avea un copil. Nu știa care dintre ei era mai rău: ea pentru că devenise obsedată de asta sau Pete, pentru că se temea atât de tare să o supere încât nu pomenea niciodată de copii.

— Vreau doar să fii fericită, draga mea, iar dacă te ajută să vorbești cu cineva, atunci asta e minunat. Doar că aș urî să ai impresia că nu poți vorbi cu mine. Pentru mine ești cea mai importantă persoană din lume și te iubesc.

Trebui să își retragă mâna ca să schimbe a doua. Emma dădu din cap, pentru un moment prea emoționată ca să mai spună ceva.

— *Pot* vorbi cu tine, Pete, reuși ea să îi spună în cele din urmă. Doar că sunt unele lucruri pe care trebuie să mi le pun în ordine în minte și e mai ușor să vorbesc cu cineva care nu mă cunoaște sau care nu e implicat în vreun fel. Nu vreau să te superi pe mine pentru că fac asta. Nu are legătură cu noi doi, Pete. Te iubesc din tot sufletul, știi asta.

Își puse mâna înapoi peste a ei.

— Știu, gogomană mică ce ești. Dacă aș fi crezut măcar o clipă că avem probleme, eu aș fi fost cel care te târa la consiliere de cuplu. Nu am de gând să te pierd, Em. Știu că îți e greu să te descurci cu mama și cu tatăl tău și, făcu o pauză, cu toată povestea cu copilul.

— Cum ai știut? îl întrebă ea cu voce scăzută.

— Ar trebui să fiu orb să nu observ cât de mult îți dorești să fii gravidă, Emma. Știu că iubești copii, doar că durează ceva, atâta tot.

Ea dădu din cap, fără să fie sigură dacă asta era bine sau nu. Pete știa că își dorește un copil, dar habar nu avea cât de disperată și agonizantă era dorința aceasta. Sau despre convingerea ei că nu putea avea unul pentru că era numai vina ei, că cel mai rău lucru pândea să se întâmple. Nu îi lua pur și simplu mai mult să rămână însărcinată: era infertilă, stearpă, fără speranță și inutilă ca femeie. Știa

un lucru: nu voia să vorbească cu el despre teama aceasta atât de adânc înrădăcinată, nu încă.

— Pete, îl întrerupse ea, trebuie să vorbim despre asta dar încă nu cred că pot să o fac, te rog. Curând, sper, dar nu acum.

— Dacă asta e ceea ce vrei, OK. Dar curând va trebui să vorbim despre asta, Em. Suntem tineri, avem o grămadă de timp. Promit.

Emma nu putea vorbi. Stătea cu buzele strânse, aproape nevenindu-i să creadă că purtau conversația asta. Pete credea că știe ce simțea, dar nu știa. Se străduia cât putea, dar nimeni nu putea înțelege asta, decât o altă femeie. Asta era tragedia care îi va despărți dacă va permite asta.

Se întinse și îl sărută pe obraz.

— Îți mulțumesc. Nu știu ce am făcut să te merit, Pete.

Mama ei lustruia soneria de la intrare când sosiră ei.

— Bună, dragilor, spuse ea vag. Lustruiesc.

Se întoarse la treaba ei, ignorându-i.

Pete și Emma schimbară o privire.

Înăuntru, Emma dădu surprinsă cu ochii de Kirsten, deși nu era atât de surprinsă să o găsească lungită pe canapea, citind suplimentul de frumusețe al unuia dintre ziarele de duminică. Sora ei nu era genul de persoană care să ajute la gătit prânzul dacă era vreo șansă să se eschiveze. Friptura putea să ia foc în cuptor înainte să se urnească ea din poziția ei relaxată.

— Ah, salut, spuse ea, ridicându-și privirea în treacăt.

— Ai văzut ce face mama? o întrebă Emma.

— Lustruiește ceva, nu? spuse Kirsten, concentrându-se din nou asupra revistei.

— Lustruiește soneria de la intrare, Kirsten, ceea ce e un comportament ciudat pentru ea duminica dimineața. Mama nu lucrează niciodată duminica,

nimic altceva decât să gătească. Nu crezi că se poartă ciudat?

Kirsten oftă greu şi îşi lăsă revista la o parte, ca şi cum ar fi vrut să spună că era clar că nu va fi lăsată să citească liniştită.

— Nu tocmai, Emma. E ridicol de pedantă, ştii asta. Nu aş fi surprinsă să o văd făcând orice fel de curăţenie.

Emma începu să îşi piardă cumpătul.

— Kirsten, tu observi vreodată ceva, în afară de ceea ce se întâmplă în propria ta lume mică?

Sora ei pufni.

— Nu ştiu care e problema ta, Emma. Eu sunt cea care e în mijlocul unui coşmar.

— Ce vrei să spui?

Emma se aşeză pe marginea canapelei.

— Patrick şi cu mine ne certăm. E aşa un nenorocit. Nici nu ştii cât de norocoasă eşti, Emma.

Kirsten privi cu subînţeles spre Pete, care luase unul dintre ziare şi se prefăcea cufundat în rubrica sportivă ca să nu fie atras în vreo ceartă.

— Ce s-a întâmplat? spuse Emma plat.

Azi nu era interesată de teatrul lui Kirsten. Ca urmare a facturii cât un zgârie-nori de la Visa, Patrick probabil că făcuse un comentariu blând în legătură cu dependenţa ei de cumpărături şi despre cum va trebui să le mai reducă. El nu îşi pierdea niciodată cumpătul, lucru surprinzător pentru cineva care locuia cu Kirsten.

— Presupun că ai cumpărat de parcă asta ar fi ultima şansă, ca de obicei, nu? Ar trebui să ai acţiuni la Gucci, să ştii.

— Poţi să îţi baţi joc, dar de data asta e serios, i-o întoarse Kirsten. Foarte serios.

Emmei nu îi venea să creadă.

— Explică-mi ce înţelegi tu prin „serios", spuse ea acidă.

— Zice că se duce să stea la fratele lui pentru câteva săptămâni.

— Nu se poate! rămase Emma cu gura căscată.

— Poți să mai zici o dată, spuse Kirsten supărată, ridicându-se și ieșind din cameră.

Emma se duse după ea.

— Unde e tata? întrebă ea pentru că nu îl vedea pe nicăieri.

— Se pare că a apărut nu știu ce urgență la mătușa Petra. Probabil tocmai a găsit rămășițele omului de la gaze pe care l-a închis în garaj acum zece ani când s-a dus să citească contuarele. Sper că tata se grăbește înapoi, mor de foame.

Se uită în cuptor cu expresia neajutorată a unei persoane din epoca victoriană ce a călătorit în timp și se confruntă cu panoul de comandă al navei spațiale.

— Ești atât de nepricepută la treburile casnice, Kirsten.

Emma verifică friptura și văzând că e aproape gata dădu focul mai mic și începu să pregătească legumele.

— Atunci aș face bine să învăț. Patrick zice că nu are nici o intenție să mă mai întrețină în stilul în care m-am obișnuit și că pot să îmi iau o slujbă. Scuze, vorbele lui exacte au fost „o nenorocită de slujbă".

— Ce ai făcut, Kirsten?

Kirsten clipi de câteva ori.

— M-am culcat cu altcineva.

— Aha. Îl iubești? întrebă Emma.

— Nu. Eram nervoasă. A fost o greșeală, de fapt. Mă rog, nu chiar întru totul, pentru că era foarte bun, adăugă ea reflectând.

— Proastă ce ești!

Emma era furioasă pe sora ei. Să mai vorbești de comportament nesăbuit. Închipuie-ți să îi facă asta sărmanului și credulului de Patrick.

— Ceea ce nu știm, nu ne afectează, îi răspunse Kirsten, și ce știi *tu* despre asta oricum? adăugă ea sarcastică. Don'șoara Perfecțiune! Doar pentru că tu nu ai simțit niciodată dorința de a avea o aventură, nu înseamnă că restul lumii simte același lucru.

— Nu sunt Don'șoara Perfecțiune, strigă Emma. Sunt supărată pentru că țin la Patrick și pentru că

pe tine te doare undeva de omul ăsta. Dacă l-ai iubi, atunci te-aș susține la fiecare pas, dar nu-l iubești. Nu a fost nimic mai mult decât sex la beție. Pur și simplu nu te interesează de restul oamenilor, nu-i așa, Kirsten?

Acum răbufnea totul. Emma nu se putea abține. Gura o lua pe dinainte, spunând toate lucrurile amare și toate nemulțumirile pe care le gândise încă de când refuzase Kirsten să discute despre starea mamei lor. Împreună puteau înfrunta orice era în neregulă cu Anne-Marie și îi puteau spune tatălui lor de ce se temeau. Dar fără ajutorul lui Kirsten, Emma se temea să facă primul pas.

— „Preocupată de sine" nu e nici pe aproape de cum ești tu – tu ești obsedată de propria persoană! îi șuieră ea.

Se priviră una pe alta de la un capăt la altul al bucătăriei, ochii lui Kirsten în flăcări.

— Tu te crezi sensibilă și ascultătoare, nu? i-o trânti Kirsten. Pentru sensibilă a se citi „călcată în picioare"!

— Nu vreau să vă întrerup finala de box la categoria grea dar cred că una dintre voi ar trebui să vină și să o ia pe mama voastră înăuntru, spuse Pete, strecurându-se după ușa de la bucătărie ca și cum s-ar fi așteptat să fie lovit de o tigaie zburătoare.

— Ce face? întrebă Emma, uitând de ceartă.

Pete făcu o grimasă.

— Ascultă, spuse el, apoi tăcu.

Surorile o auziră pe mama lor țipând, urlând de fapt:

— Plecați de aici, nenorociților! Plecați de aici!

— Dumnezeule, spuse Kirsten, șocată.

— Am încercat să o fac să intre, dar nu vrea, spuse Pete.

Se duseră repede în grădina din față, unde Anne-Marie stătea la poartă, ridicând pumnul războinică la oamenii năuciți care treceau pe stradă.

— Cărați-vă de aici!

— O, Dumnezeule, nu mă pot uita! spuse Kirsten și fugi înapoi în casă.

Pete îi atinse ușor mâna soției sale, iar apoi se duseră amândoi spre Anne-Marie.

— Vino mama, spuse Emma, cu cea mai moale voce posibilă. Hai să bem o cană bună de ceai, bine?

Hannah își petrecu ultima lună repetând ce îi va spune lui David James.

„Plec pentru că sunt însărcinată, așa că mulțumesc, dar nu. Mulțumesc pentru oferta fantastică de a lucra la Wicklow. Și îți mulțumesc pentru toată încrederea pe care ai avut-o în mine, promovându-mă de la manager de birou și oferindu-mi o carieră adevărată."

Indiferent cum ar fi spus-o, tot groaznic suna. Nesincer și nerecunoscător.

Începea să se obișnuiască cu ideea de a fi însărcinată și, în secret, era încântată de gândul acesta. Citise cărți despre sarcină și își controla cu strictețe cantitatea de calciu pe care o consuma zilnic și alimentele consumate. Deși era și el încântat de idee, Felix încă încerca să îi dea pahare de vin în cluburile de noapte și nu pricepea de ce nu voia să fumeze în preajma ei. Partea dificilă era să le spună oamenilor. Acea parte a ei care se autocontrola riguros ura să trebuiască să spună cuiva că rămăsese însărcinată pe neașteptate. O sarcină neprevăzută trântită de o fătucă fluturatică, ce lăsa ca lucrurile să se întâmple fără voia ei, mai de grabă decât să le plănuiască ea.

Mama ei fusese încântată de vești și încă trebuiau să își adune curajul să facă o vizită la Connemara, unde tatăl ei va fi lăsat să se dezlănțuie liber asupra lui Felix.

— Tatăl tău va fi încântat, insistase Anna Campbell la telefon. Îi plac atât de mult copiii.

Felix voia să se căsătorească înainte de a merge în vizită la diverse rude, iar Hannah, care deja și-l imagina pe tatăl ei urlând „crimă" pentru că nu i se îngăduia să facă mare tam-tam pentru singura lui

fiică, era înclinată să fie de acord cu el. Pe Anna Campbell nu ar fi deranjat-o să fie pusă în fața faptului împlinit atâta timp cât era vorba de nuntă. Era o persoană puternică. Lui Hannah i-ar fi plăcut să îi cunoască întâi familia lui Felix, dar el era ciudat de reticent în legătură cu ei, iar Hannah, care înțelegea asta, nu insista.

Dar înainte de nunți și reuniuni de familie, Hannah trebuia să își anunțe șeful. Din nu se știe ce motiv, nu dorea cu nici un chip să facă asta.

Alesese o după-amiază de vineri ca apoi să se poată sustrage fără să trebuiască să vadă dezamăgirea pe fața lui David pentru tot restul zilei.

— Pot să vorbesc cu tine o clipă? îl întrebă ea la cinci și jumătate în după-amiaza aceea.

— Sigur. Vino la mine în birou în cinci minute, îi spuse el.

Era încă la telefon când Hannah intră și rămase în picioare, simțindu-se ca o școlăriță care urma să fie descoperită că mințea despre dureri menstruale a doua oară într-o lună, ca să scape de ore.

David îi zâmbi în timp ce asculta persoana de la telefon și îi făcu semn să se așeze. La naiba, se gândi ea așezându-se nefericită. Se simțea groaznic. Probabil că își imagina ce urma să îi spună. Sigur i se vedea sentimentul de vină pe chip. Dar de ce trebuia să se simtă vinovată? Era însărcinată și logodită și urma să se căsătorească. Ce era în neregulă cu asta? Absolut nimic!

David închise telefonul și se lăsă în scaun oftând.

Încă stăpână pe ea, Hannah se lansă în conversație cu o viteză sinucigașă:

— David, sunt însărcinată. Felix și cu mine ne căsătorim și o să ne mutăm la Londra.

Gata. A făcut-o.

— Oh, fusese tot ce spuse el.

Hannah se așteptase la mai mult. Nu era sigură la ce se așteptase, dar la mai mult...

— Așa că nu voi putea accepta slujba de la Wicklow, deși ai fost atât de bun încât să mi-o oferi, îi spuse ea repede, încercând cu frenezie să umple pauzele din conversație și să iasă de acolo.

David își îndoi degetele și le privi gânditor, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă un puzzle secret, ascuns în spatele lor.

— Păcat, spuse el, fără să o privească. Îți vom simți lipsa pe aici și aveam planuri mari pentru viitorul tău. Ești talentată la jocul ăsta.

— Îmi pare rău, spuse ea pe un ton jalnic, acum privind ea în jos, spre mâinile ei.

Îi părea rău că nu își purta inelul de logodnă ca să îi dea încredere în sine dar intenționat nu îl purtase la serviciu, până când nu făcea anunțul oficial.

— Felix e un bărbat norocos, adăugă el ușor. Voi fi și eu invitat la nuntă, pentru că v-am făcut cunoștință fără să vreau?

Hannah simți instinctiv că ultimul lucru pe care îl voia David era să vină la nunta ei și să o vadă căsătorindu-se cu Felix.

— Probabil ne vom căsători în străinătate, spuse ea, evitând să îl privească în ochi. O să rămân în perioada de o lună de preaviz, normal.

— Normal, spuse el. Hannah...

Felul dulce, mângâietor în care îi rostise numele o făcu să îl privească. De obicei stătea atât de drept pe scaunul lui, drept ca o scândură, într-un fel aproape milităresc. Acum se sprijinea de birou, cu brațele odihnindu-i-se obosite, iar ridurile îl făcură dintr-odată să arate ciudat. Avea nevoie de o vacanță, se gândi Hannah serios. Lucra atât de mult și nu își lua niciodată liber. Câteva săptămâni libere, lăsând soarele să îi bronzeze fața puternică și dură și să îi netezească ridurile care păreau gravate în jurul ochilor lui negri: de asta avea nevoie. Dar ea nu va mai fi prin preajmă să i-o sugereze pe un ton jumătate autoritar, jumătate matern, așa cum o putuse face înainte.

— Să păstrezi legătura, bine? o rugă el, simțind cum privirea lui o pătrunde.

Arăta cumva trist, teribil de dezolat.

— Așa voi face.

Ea se ridică să plece și se ridică și el, mergând spre ea să îi deschidă ușa.

Impulsiv, Hannah își aruncă brațele în jurul lui. Niciodată nu se apropiase atât de mult de el, în afară de prânzul acela ciudat de la bar, când o ținuse de mână. Brațele ei se strânseră în jurul umerilor lui, iar ale lui în jurul taliei ei, trăgând-o aproape de el.

Dintr-odată, el își aplecă brusc capul spre al ei și o sărută ușor pe buze, barba lui micuță de după-amiază zgâriindu-i ușor bărbia. Era un sărut cu aromă de regret. Nu puternic și senzual, așa cum și-ar fi imaginat ea că ar săruta, dar foarte înduioșător în același timp. Din nu se știe ce motiv ciudat, Hannah și-ar fi dorit să continue: voia să îi simtă mâinile enorme încercuindu-i talia ca și pe un lucru micuț și zvelt; voia să îi simtă trupul strivit de al ei și să își treacă degetele prin părul lui grizonat. Voia să îl ducă acasă și să îi spună că avea nevoie de o zi liberă, de o săptămână liberă și...

El se desprinse ușor.

— Vorbesc serios, spuse el. Ținem legătura. Sunt prietenul tău, Hannah, și sunt aici dacă ai nevoie de mine. Vei avea întotdeauna o slujbă aici.

Hannah dădu din cap și ieși repede pe ușă, speriată că dacă nu pleca, va spune ceva ce va regreta.

— Ce-a vrut să spună cu va fi mereu o slujbă pentru tine? spuse Gillain, care stătuse convenabil lângă fotocopiatorul care era în fața biroului lui David.

Pentru o secundă Hannah se gândi cu oroare că Gillian ar fi putut vedea sărutul, dar apoi își dădu seama că jaluzelele lui David erau trase.

— Plec, Gillian, spuse Hannah, pe un ton mult mai plăcut decât se simțea ea.

Acum putea foarte bine să le spună la toți.

— Pleci? întrebă Donna, care își făcea ordine pe birou.

Hannah dădu din cap.

— Felix și cu mine ne căsătorim. Oricum aveam de gând, spuse ea cu o privire furișă către Gillian, dar am rămas însărcinată, așa că am mutat data mai devreme.

Lui Gillian îi creștea inima de victorie. Inamicul pe care îl ura cel mai tare pleca, așa că își permitea să se poarte drăguț.

— Mă bucur *atât* de mult pentru tine, Hannah, spuse ea, privindu-i burta speculând, încercând să își dea seama cam în ce lună era. Când e data fericită? Nunta, vreau să spun, spuse ea cu un mic râs cristalin.

— Copilul se va naște în decembrie, iar nunta încă nu am organizat-o.

Din fericire, lui Gillian îi sună telefonul, așa că Hannah se văzu scutită de mai multe întrebări.

Donna o felicită și o îmbrățișă. Era bucuroasă pentru Hannah, dar rezervele i se citeau în priviri.

— Crezi că nu e bine ce fac, nu-i așa? o întrebă Hannah încet.

Cealaltă femeie dădu din umeri.

— Ești însărcinată, îndrăgostită și pe punctul de a te căsători. Ce-ar putea să nu fie în regulă cu asta? spuse ea crispată.

— Dacă nu e o întrebare prea personală, spuse Hannah într-o doară, tu de ce nu ai rămas cu tatăl Taniei? Nu trebuie să îmi răspunzi.

— Am rămas un timp, spuse Donna, vorbind încet, astfel încât Gillian să nu o audă. Am crezut că trebuie să încerci să faci lucrurile să meargă cu tatăl copilului tău, dar el nu merita. Ea merita, dar el nu. Făcusem o greșeală, așa că am ieșit din ea. Taniei și mie ne este mai bine fără el.

— Asta crezi și despre mine și Felix? o întrebă Hannah temătoare.

Donna dădu din cap.

— Nu e treaba mea să spun ce cred că e bine și ce nu, Hannah. Ești o femeie matură. Te respect și îți respect judecata. Trebuie să faci ceea ce crezi că e corect. Spune-mi, ai voie să bei măcar o jumătate de pahar cu vin? Dacă îi pui destulă apă minerală, am putea face un șpriț să ne țină toată seara.

Dar planurile lor de a bea ceva liniștite se duseră de râpă imediat ce Hannah se duse la mașina ei. Urma să se vadă cu Donna la McCormack's și tocmai îl sunase pe Felix pe mobil, lăsându-i un mesaj să îi spună că va întârzia. Abia descuiase ușa când cineva îi spuse:

— Bună, Hannah.

Întorcându-se derutată, văzu ultima persoană pe care se aștepta să o vadă: Harry.

— Cum îndrăznești să te furișezi așa după mine? spuse ea, crescându-i tensiunea de șoc.

— N-am vrut să te sperii, spuse el cerându-și scuze. Vreau să vorbesc cu tine și m-am temut că dacă voi intra în birou, logodnicul tău, spusese cuvântul cu ironie profundă, va veni să te ia și mă va lovi.

— Mai curajos ca niciodată, ha? spuse Hannah tăios. Așa că te-ai hotărât să mă sperii pe mine.

Se întrebă în treacăt ce i-ar fi putut spune Felix de l-a înspăimântat atât de rău. Probabil luase niște replici din vreun film cu gangsteri și îi spusese lui Harry că va purta papuci de beton și că va înota cu peștii dacă nu o lăsa în pace.

— Nu te purta așa, Hannah. Voiam să vorbesc cu tine, atâta tot, spuse Harry, purtându-se ca un băiețel drăgălaș.

Își dădu pe spate o șuviță de păr și îi zâmbi încurajator.

Nu funcționă. Acele părți ale lui Hannah care pe vremuri ar fi vibrat de entuziasm la vederea lui Harry acum încetaseră să mai vibreze.

— De ce? întrebă ea plictisită. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva și sunt prea obosită să stau aici și să mă cert cu tine, Harry. Parcă ți-am spus că nu vreau să te mai văd.

— Arăți obosită, spuse el.

Hannah îi aruncă o privire.

— Șarmant ca de obicei. Te-ai gândit să dai lecții? îl întrebă ea sarcastic.

— Nu asta am vrut să spun.

Hannah voia ca această conversație să se încheie. Nu voia să stea pe marginea drumului, vorbind cu un bărbat care o făcuse să sufere atât de mult. Harry era din trecut. Avea un viitor și acesta era cu Felix și copilul. Îl îndepărtă din minte pe David James și sărutul lui tulburător.

— Întâmplarea face că *sunt* obosită. Se numește sarcină, îi spuse ea rece.

N-avea decât să rumege asta.

Harry rămase cu gura atât de căscată, încât îi putea vedea plombele. Avea o grămadă, observă ea. Mereu avusese dinți groaznici. Hannah nu se putu abține să nu zâmbească în sinea ei. Acesta era bărbatul care o răvășise atât de mult când o părăsise, iar acum îl privea cu răceală, absolut deloc impresionată de prezența lui și observând starea lucrărilor lui dentare. Timpul și dragostea unui bărbat atrăgător erau niște vindecători minunați.

— Însărcinată? repetă el.

— Nu tocmai ce ți-ai fi dorit, Harry, spuse Hannah răutăcioasă. O sarcină era ultimul nivel în – cum ai spus tu? „Stagnare", asta e. Ce norocos ești tu că ai scăpat de mine fără să rămân gravidă. Atunci chiar că ai fi fost prins într-o capcană.

Harry încetă să mai arate ca un băiețandru adorabil.

— Trebuie că mă urăști cu adevărat, Hannah, spuse el mohorât.

Ea se sprijini de mașină, fără să îi mai pese că era prăfuită și că îi va murdări costumul.

— Nu te urăsc, Harry, îi spuse ea. Am renunțat cu mult timp în urmă să te mai urăsc. Era mult prea obositor. Viața mea a mers mai departe și aș vrea să faci și tu același lucru. Ce rost are să vii tot timpul să mă vezi? Sunt cu Felix, iar asta nu se va schimba. Mi-ar plăcea să fiu unul dintre oamenii

aceia care rămân cei mai buni prieteni cu foștii, dar nu sunt. Sunt prea în alb și negru pentru așa ceva și oricum felul în care ai plecat a distrus această mică posibilitate. Am mândria mea, să știi.

Harry zâmbi.

— Mda, să mergi la cină cu tipul care te-a părăsit nu prea se încadrează în scenariul „hai să fim cu toții prieteni", spuse el. Totuși, ne era bine împreună, nu-i așa? adăugă el nostalgic.

— Era minunat, spuse Hannah, gândindu-se la ce creatură visătoare și plicticoasă până în măduva oaselor fusese Harry în perioada în care locuiseră împreună.

Îi făcuse un serviciu că o părăsise. Altfel ar fi fost tot împreună: el făcând planuri grandioase despre marele roman pe care îl va scrie, iar ea adorându-l ca de obicei, spălând și călcându-i rufele și făcând pe vioara a doua pe lângă egoul lui.

— Trebuie să plec, spuse ea. Ai grijă de tine, Harry, vorbesc serios, adăugă ea.

Îl sărută ușor pe obraz, iar apoi se urcă în mașină și ieși din parcare. În oglinda retrovizoare îl putea vedea cum dispare în josul străzii. Îi spusese adevărul: nu îl mai ura. Harry ieșise din viața ei, ca și David James, își reaminti ea cu luciditate. Fusese o zi în care să pună capăt lucrurilor. Încheiere pe toate fronturile.

Întâlnirea egipteană urma să aibă loc într-un restaurant japonez pentru că nici una dintre ele nu mai fusese acolo, iar restaurantul primise niște cronici extraordinare în ziare. Dar Hannah schimbase programul marți, cu o zi înainte, explicând că nu îndrăznea să mănânce într-un loc unde era pește crud în meniu, pentru că ar putea fi periculos pentru copil.

— Periculos pentru copil, repetă Emma cu amărăciune, în timp ce mergea din stația de autobuz spre bistroul italienesc unde se hotărâseră să meargă.

Nu îi luase mult lui Hannah să treacă de la femeia de carieră la mămica extraordinară, nu-i așa? Acum o clipă îi era teamă că un copil îi va strica stilul – iar

acum vorbea despre copilul ei de parcă nici o femeie pe lumea asta nu ar mai fi fost însărcinată până acum. Emma grăbi pasul, gâfâind din cauza vitezei.

Nu avea nici un motiv să meargă atât de repede, dar amărăciunea care o stăpânea o obliga să meargă într-un ritm feroce. Emma îi promisese tatălui ei că își va petrece următoarele două nopți supraveghind-o pe Anne-Marie, care acum se enerva foarte tare dacă era lăsată singură sau cu vecinii. Emma nu era tocmai entuziasmată. Se simțea vinovată când se gândea cât de mult ar fi preferat o seară cu Pete în schimbul unei seri în care să stea să își urmărească mama prin casă, închizând dulapuri și făcând ordine după lucrurile pe care Anne-Marie le răvășea. În seara asta, obosită pentru că KrisisKids ținea o conferință vinerea următoare la Birmingham, i-ar fi priit să stea liniștită acasă mai de grabă decât o seară de veselie forțată. Acum va trebui să stea și să felicite și să se bucure, după o zi de nesfârșite telefoane și probleme. Se eschivase de la ultima lor întâlnire, când se duseseră la teatru să vadă *Les Liaisons Dangereuses*, așa că, în seara asta, trebuia să meargă. Leonie s-ar fi supărat atât de tare dacă nu ar fi venit.

Ajunse prima la restaurant și se așeză pe o banchetă. În boxe cânta *La Traviata*, din bucătărie se simțea aroma de usturoi, fețe de masă în carouri alb cu roșu și sfeșnice făcute din sticle de vin cu ceară de lumânare topită pe ele contribuiau toate la efectul minunat de restaurant continental. Emma comandă un pahar din vinul casei, sperând că va avea un efect de sedativ. Avea nevoie să se calmeze.

Până când ajunse la jumătatea paharului, respira deja normal și începea să se relaxeze. Leonie și Hannah sosiră împreună, toate numai un zâmbet, în timp ce îi întindeau hainele chelnerului. Trecuseră aproape șase săptămâni de când Emma se văzuse cu Hannah și observă cu o oarecare uimire că burta lui Hannah se umflase deja binișor. Trebuia să fie

trecută bine de două luni de sarcină, iar Emma nu se aşteptase să existe vreun semn vizibil. Dar incredibil, într-o tunică verde oliv şi fustă mulată asortată, sarcina ei *era* vizibilă. Săgeţi de gelozie îi străpungeau Emmei inima în timp ce îl privea pe chelner zâmbind fermecător la Hannah şi felicitând-o pentru sarcină într-un stil cu adevărat italian. Nu îşi putea închipui nici o altă naţie de chelneri care ar fi făcut aşa ceva sau nici măcar să le conducă cu graţie la masă, de parcă Hannah ar fi fost pe punctul de a naşte pe drum, trăgând masa ca să îi facă loc să se strecoare pe banchetă, lângă Emma.

— Emma, bună, draga mea, spuse Hannah pupând-o.

— Bună, drăguţa, spuse Leonie cu căldură, aplecându-se peste lumânare să o pupe pe Emma şi aproape dându-şi foc la jachetă în timp ce făcea asta. Ne cerem scuze că am întârziat puţin.

— E vina mea, spuse Hannah scuzându-se. A trebuit să recunosc în cele din urmă că nu te poţi descurca cu haine obişnuite când creşti atât de repede ca mine.

Zâmbi cu serenitate.

— Purtam o pereche de blugi şi un pulover, dar nu puteam să îmi închei nasturele de sus, aşa că a trebuit să o las pe Leonie să aştepte până mi-am găsit costumul ăsta.

Sub masă, Emma strânse pumnul stâng, înfigându-şi unghiile în palmă. Orice numai să se abţină de la a-i răspunde ceva răutăcios şi înverşunat.

Hannah strălucea. Faţa ei mereu luminoasă strălucea acum de o bucurie ascunsă. Părul ei şaten era strălucitor şi, pe scurt, arăta ca o femeie profund îndrăgostită. Emma descoperi cu groază cât de mult îi displăcea prietena ei pentru toate astea. *Ea* ar fi trebuit să fie cea care străluceşte în primele luni de sarcină, nu Hannah.

Reuşind în cele din urmă să îşi stăpânească sentimentele, Emma încercă să facă o conversaţie banală.

— Chiar pari că te-ai mai împlinit de ultima dată de când te-am văzut, spuse ea, încercând să păstreze un ton uşor şi plăcut. Nu mi-am închipui că se va vedea deja atât de mult.

Hannah gemu.

— Nici eu, mărturisi ea. Felix zice că e ca şi cum ar împărţi patul cu un pui de elefant.

După cele două feluri de mâncare şi mult comentariu despre ce putea şi ce nu putea Hannah să mănânce din meniu, vorbiseră despre sarcina ei în cele mai mici detalii. În timp ce Emma amestecă agitată în tagliatelle, descoperi că Hannah nu avea greţuri dimineaţa. Mai puţin două săptămâni când fusese teribil de obosită şi abia se putuse ridica din pat, se simţea fantastic. Îi creşteau unghiile foarte repede, era hotărâtă să nu facă vergeturi, aşa că îşi dădea obsesiv cu loţiune anti-vergeturi de la Body Shop, de două ori pe zi, iar Felix era foarte nostim, scoţând cele mai bizare nume posibile.

— Sincer, chicoti Hannah, închipuie-ţi, să-ţi botezi copilul „Petal"! Săraca mama m-ar dezmoşteni dacă i-aş boteza aşa vreun nepot. Dar lui Felix îi place foarte tare. E nebun.

Emma avea impresia că o să îi explodeze capul dacă mai auzea un singur cuvânt. Avea deja impresia că îl cunoscuse personal pe doctorul lui Hannah şi mulţumită unei lungi discuţii despre mărimi la hainele de gravide, îşi putea imagina exact cum arăta Hannah goală: trupul curbat elegant, acum umflat în cel mai feminin mod, sânii plini şi grei, o umflătură preţioasă a burţii, unde era cuibărit copilul.

Hannah, insensibilă de atâta bucurie, continua să trăncănească despre cum era să fii însărcinată.

— N-am crezut niciodată că o să mă simt aşa în legătură cu copilul, spuse ea serioasă. E total diferit de orice altceva ce am trăit. Jumătate din timp sunt paranoică în caz că fac ceva ce ar putea să îi facă rău copilului, iar în cealaltă jumătate mă învârtesc fericită.

Leonie îi zâmbi prietenei ei, iar apoi observă expresia chinuită a Emmei. Era albă, iar ochii îi

erau înfundați în orbite. Sărmana, sărmana Emma. Hannah uitase cât de îngrozitor era pentru ea, își dădu seama Leonie brusc. Adevărul era că și ea uitase. Fuseseră amândouă atât de prinse vorbind încântate despre fericita întâmplare încât nu își amintiseră cât de cumplit trebuia să fie pentru prietena lor. Se simți teribil de rușinată.

— Fetelor, aproape că am uitat! spuse ea strălucitoare. Seara trecută Hugh m-a dus la el acasă și mi-a pregătit cea mai minunată cină. Prăjiturele de crab la antreu, friptură și vinete umplute și apoi, făcu o pauză de efect, o păcătoasă de prăjitură de ciocolată pe care o cumpărase. Să mănânci din ea a fost ca și cum ai avea orgasm multiplu.

Această mărturisire avu rezultatul scontat. Celelalte două începură să râdă.

— Bănuiesc că și tu ești de părere că ciocolata *e* orgasmică, chicoti Emma, încântată că schimbaseră subiectul.

— E singurul lucru care chiar *e* orgasmic, protestă Leonie. Am uitat ce e sexul. Ideea mea de plăcere sexuală e o jumătate de sticlă de vin și un roman ca lumea.

— Vrei să spui că nu te-ai culcat cu el încă?

Hannah era uimită.

— Ieșiți împreună de o grămadă de vreme.

— Când ești de vârsta mea, nu te culci imediat cu cineva, spuse Leonie cumpănit. Trebuie să aștepți trei luni, să își facă efectul crema anitcelulitică și dieta Weight Watchers.

— Oricum, nu știu de ce ții tu morțiș ca oamenii să sară în pat din prima clipă, Hannah, spuse Emma înfierbântată. Nu toată lumea e ca tine. Mai sunt și alte lucruri în viață decât sexul.

— Știu asta, îi spuse Hannah surprinsă. Glumeam, atâta tot...

— Nu toate glumele tale sunt amuzante, izbucni Emma și ridicându-se în picioare se duse repede spre toaletă.

Hannah clipi cu lacrimi în ochi. Era atât de emotivă în ultima vreme.

— Ce-am spus? întrebă ea amărâtă.

Suspinând, Leonie o mângâie pe mână.

— N-ai spus tu nimic, Hannah. Știi că mă bucur enorm că ești însărcinată, dar trebuie să înțelegi că pentru Emma e foarte greu. Te iubește, dar probabil că o doare să te vadă împăcată și fericită în legătură cu copilul, când ea ar face orice să fie în locul tău.

— Asta nu e vina mea, spuse Hannah încăpățânată. Ar putea să se ducă și să facă ceva în legătură cu asta, dar nu vrea. Probabil încă tot nu i-a spus lui Pete că ea crede că e infertilă. Există IVF, tratamente de fertilitate, ICSI – sunt o mulțime de lucruri pe care l-ar fi putut face.

— Știu, știu, o consolă Leonie. Emma e într-un blocaj mental în legătură cu toată povestea asta. Știi că e convinsă că dacă își face analize și îi spun că nu poate face copii, atunci nu va mai avea nici o speranță.

— Asta nu explică de ce nu vorbește cu Pete despre asta, spuse Hannah.

— Știu. Dar am putea să îi ușurăm puțin situația și să nu mai vorbim chiar numai despre copil.

— Dacă nu voia să vină în seara asta, nu trebuia să fi venit, spuse Hannah.

Era rănită de faptul că Emma nu îi putea împărtăși bucuria pentru copil. Înțelegea că își dorea ceva și că nu avea acel ceva, dar ea nu ar fi invidiat-o pe Emma dacă *ea* ar fi avut ceva ce Hannah nu avea. Când Hannah nu îl avusese pe Felix, nu fusese geloasă pe Emma pentru că îl avea pe Pete la care să se întoarcă acasă în fiecare seară, în timp ce ea rămânea cu telecomanda și o cină de o persoană. Cum îndrăznea să fie atât de răutăcioasă cu ea acum?

— Nu te enerva, o imploră Leonie, văzând cum furia lucea în ochii căprui ai prietenei ei. Am fost puțin insensibile să vorbim toată seara despre copil. Lasă-i puțin timp.

Întunecându-se la față, Hannah dădu din cap.

— Nu vreau să plictisesc pe nimeni, pufni ea.

— Nu plictiseşti pe nimeni, insistă Leonie. Îmi face plăcere să ascult totul despre copil şi la fel s-ar bucura şi Emma, dacă nu ar fi atât de dureros pentru ea. În adâncul sufletului, ştii şi tu asta. Hai să vorbim despre altceva. Se întoarce.

— Zi-ne mai departe despre minunatul tău Hugh, spuse Emma crispată când se aşeză.

Hannah nu spuse nimic, dar îşi strângea ferm buzele ei pline. Leonie se rugă în gând pentru ca ele să nu încerce să se omoare la desert.

— Hugh, începu ea veselă, e minunat...

În mod normal reuniunile egiptene se terminau mult mai târziu decât îşi plănuiau la început, pentru că la toate le plăcea atât de mult să stea de vorbă. Însă, de data asta, chelnerul abia aduse cafeaua decofeinizată pe masă că Emma anunţă că trebuia să ajungă acasă.

— Am o zi grea mâine, spuse ea scurt. Avem doi invitaţi care vin pentru conferinţă şi trebuie să mă ocup de ei.

Îşi bău repede cafeaua, lăsă bani pentru notă şi apoi se ridică.

Hannah îi zâmbi rece şi în treacăt şi se aplecă să o pupe pe obraz. Se pupară în aer, fără să se atingă nici una.

— La revedere, Leonie, spuse Emma, îmbrăţişând-o sincer.

Plecă în grabă, luându-şi haina în mers de la chelner, nevrând să mai întârzie, în caz că va izbucni în lacrimi sau că va începe să urle. Emma se simţea atât de încărcată emoţional încât nu ştia exact ce emoţie va ieşi mai repede la suprafaţă: furia sau nefericirea.

În timp ce aştepta autobuzul se întreba cum îi va explica lui Pete că s-a întors acasă atât e devreme. Va observa cu siguranţă că de data asta cina a ţinut pe jumătate cât ţinea de obicei. Inclusiv o tachinase pe tema asta mai devreme, glumind pe seama ei,

spunându-i că dacă va veni iar turtă, el nu o mai dezbrăca și nu o mai punea în pat.

— Dacă o ții tot așa cu întâlnirile astea, de următoarea ta zi de naștere o să te trimit la Clinica Betty Ford, se amuzase el, vocea răsunându-i spart în telefonul mobil. Știu că pe ascuns tu ai ieșit în căutare de bărbați, le știu eu pe astea ca voi, doamnă Sheridan, de vă lăsați verigheta în poșetă...

— Porcule, chicoti ea în telefon. Trebuie să închid, dragul meu. Mai am un apel pe cealaltă linie. Ai pizza în congelator. Ne vedem mai târziu, Pete.

Emma se sprijini istovită de panoul din stația de autobuz, dorindu-și să fie acasă, să îl simtă pe Pete luând-o în brațe și consolând-o. Hannah era atât de însărcinată și arăta atât de fericită că e mamă, încât o durea. Dar desigur nu îi putea explica asta lui Pete. Ce ar crede despre ea dacă ar recunoaște că un monstru cu ochii verzi ieșea furios din ea de fiecare dată când se uita spre burta umflată a lui Hannah? Trebuise să se uite în altă parte sau să își muște buza toată seara ca să își ascundă intensitatea sentimentelor care o încercau. Ce fel de prietenă era? Când era vorba de dat cărțile pe față, se preocupa mult mai mult de ea însăși decât de oricine altcineva. Plină de rușine, Emma își jură să o sune pe Hannah a doua zi și să își ceară scuze. Se presupunea că erau prietene.

Intră în casă. Holul era cufundat în întuneric. Bun. Pete nu era acasă încă. Îi pomenise ceva că s-ar putea să iasă să bea ceva cu Mike, după serviciu. Cel puțin avea timp să se bage în pat dacă el nu era acasă. Și dacă venea după ce băuse ceva, nu va mai fi suficient de atent cât să îi vadă privirea deprimată.

Emma lăsă lumina aprinsă pe hol și se duse sus la culcare. Abia apucase să își scoată bluza când simți cum o lovește un val de deznădejde și trebui să se așeze pe marginea patului și începu să plângă. Plânse cu sughițuri și i se cutremura pieptul de

fiecare dată când respira; plânse până când se înroşi toată şi i se umflă faţa. Va trece oare vreodată peste durerea aceasta de a nu avea copii? Nu o să se mai întrebe dacă va avea vreodată un copil: asta părea mult prea lipsit de speranţe acum. Tot ce îşi dorea era ca durerea acestei dorinţe să se mai potolească puţin, ca să o poată suporta.

— Ce s-a întâmplat?

Tresărind, Emma se uită în sus şi îl văzu pe Pete stând în uşă, în vechea lui jachetă de piele şi în blugii tociţi.

Pentru o clipă se gândi să îl mintă. Apoi auzi vocea lui Elinor Dupre în minte: „Ce e atât de greşit în a spune ce vrei, Emma?".

Elinor avea dreptate. Nu mai putea ascunde asta.

— Hannah e însărcinată şi mă omoară gândul ăsta. Nu suport să mă gândesc că eu nu voi avea niciodată propriul meu copil. Cred că sunt infertilă, spuse ea de-a dreptul.

— Of, Em, spuse Pete. Îmi pare atât de rău, draga mea.

O privi neajutorat, figura lui de obicei atât de veselă având acum o expresie nefericită.

Brusc, Emma regretă că îi spusese. De parcă nu ar fi fost destul de rău că era ea supărată, acum era şi el.

— N-are importanţă, dădu ea înapoi. Hai să uităm că am spus asta.

— Să uităm? spuse Pete cu neîncredere. De ce ar trebui să uit? Asta mă afectează şi pe mine, Emma, în caz că ai uitat. Să ştii că suntem doi în căsnicia asta. Nimic nu mă enervează mai rău decât felul în care ai tu impresia că trebuie să te confrunţi singură cu toate lucrurile astea, spuse el cu putere. Nu m-ai lăsat niciodată să îl înfrunt pe tatăl tău. Deşi te tratează atât de autoritar, tu insişti să păstrezi pentru tine astfel de secrete şi totuşi îi permiţi orice lui Kirsten când vine vorba de responsabilităţi de familie. Pur şi simplu nu mă laşi să te ajut. De ce naiba mă îndepărtezi? Distrugi căsnicia noastră, în caz că

nu ți-ai dat seama. Nu mă mai împinge afară din viața ta!

Nu îl văzuse niciodată atât de supărat. O apucă de umeri și o zgâlțâi.

— De ce nu poți să vezi că te iubesc, Emma? Te iubesc *pe tine*, urlă el. Nu persoana care crezi tu că trebuie să fii ca să fii iubită!

— Știu, se bâlbâi ea. Nu am vrut să îți spun...

— În caz că o să fiu supărat pe tine, strigă el, ca nenorocitul de taică-tău?

Emma se cutremură simțindu-i furia din voce.

— Nu, protestă ea, nu din cauza asta. Pentru că... îngăimă ea.

El așteptă nervos.

— Pentru că am crezut că dacă spun ceva nu va mai fi doar o închipuire a mea, va fi real: nu pot să am un copil. Ar fi cel mai rău rezultat posibil, pur și simplu știu asta.

— Dumnezeule, Emma, asta e o prostie, spuse el, dar putea vedea cum furia din priviri îi pălește. Astea sunt prostii de superstiții. Chiar ai crezut că dacă rostești cuvintele o să aduci ghinionul? Pentru că dacă asta crezi, atunci înseamnă că nu are nici un sens să mergem la un doctor pentru problema asta. Putem la fel de bine să mergem la o vrăjitoare sau să facem voo doo. Sau, și mai bine, o să cumpăr niște cărți de tarot și o să dau în cărți ca să aflăm de ce nu ai rămas însărcinată.

— Nu poți să îți cumperi singur cărți de tarot, spuse Emma pe o voce joasă. Funcționează numai dacă ți le cumpără altcineva. Am citit asta undeva.

Pete izbucni în râs și o trase în brațe.

— Dacă tot citești tu atât de mult, ai citit și despre toate chestiile alea medicale pe care le pot face pentru cuplurile fără copii? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Bun. Dacă pot clona oi, porci și pe băieții din Brazilia, ne pot ajuta și pe noi să facem un copil. Infertilitatea nu e nici pe jumătate la fel de complicată

cum e clonarea, așa că mie mi se pare că avem o șansă. Suntem tineri, suntem sănătoși – o să facem orice, nu?

— Uram gândul să te pun să treci prin toate chestiile alea cu investigațiile, spuse Emma, îngropându-și fața între umerii lui.

— Adică să fii încuiat într-o cameră, cu un pahar de hârtie și tot catalogul *Hustler*? întrebă el viclean. S-ar putea să trebuiască să intri și să mă ajuți cu asta, Em. Dar ne descurcăm noi. Hei, cine știe, poate nu e nimic în neregulă cu nici unul. S-ar putea să te panichezi fără motiv. E nevoie de timp ca să faci un copil, să știi.

— Au trecut mai bine de trei ani, îi aminti Emma. E o perioadă lungă de când nu am mai folosit anticoncepționale și fără să fi rămas gravidă.

— OK, OK, poate că e o problemă, poate că nu. Dar întâi hai să aflăm sigur și să nu ne pripim. Mâine primul lucru suni doctorul și îți faci o programare. Poate să ne facă trimitere la amândoi la specialist, să ne facem un control amândoi.

— Vrei să spui că nu te deranjează?

Pete îi cuprinse cu mâinile fața mică, privind adânc în ochii ei nerăbdători, albastru pal.

— Te iubesc, Emma. Mi-ar plăcea să avem copii. Și dacă există un motiv medical pentru care nu putem avea, atunci vom face tot ce putem să rezolvăm asta. Dar dacă nimic nu funcționează, pot să trăiesc cu gândul ăsta. Te am pe tine, ne avem unul pe altul. Corect?

Emma dădu din cap tremurând.

— Promite-mi un lucru, Em. Nu mai ține secrete față de mine. Promiți? M-a sfâșiat să știu că ceva nu e în regulă, dar că nu mă pot apropia de tine.

— Promit că nu voi mai ține secrete. Doar că mi-a fost atât de greu să îți spun. Am vrut să țin numai pentru mine...

— Nu merge așa, Emma, o întrerupse Pete. Ai impresia că eu nu mi-am petrecut luni întregi

făcându-mi griji că tu devii din ce în ce mai introvertită, făcându-mi griji că eu sunt cel care greșește cu ceva, că tu nu mă iubești?

— Știi că te iubesc, protestă ea.

— De unde să știu eu asta când tu îmi ascunzi cele mai importante lucruri? o întrebă el. Nu sunt foarte priceput la citit gândurile oamenilor, Em, îmi pare rău. Nu pot să-mi dau seama ce gândești. Trebuie să mi se spună. Era cât pe ce să o sun pe Leonie și să o întreb pe ea. Adică îi spui ei mai multe decât mie.

Părea amărât.

— Of, Pete, spuse Emma, simțindu-se epuizată. Te iubesc. Și nu, nu îi spun totul lui Leonie. I-am spus ce simt în legătură cu copilul, recunoscu ea. Atât. Nu pot să-mi explic de ce nu ți-am spus.

Suspină tristă.

— Mereu totul e din vina mea. Am crezut că și asta va fi din vina mea.

— Lasă prostiile, izbucni Pete cu putere. Așa vorbește nenorocitul de taică-tău. Lui i-ar plăcea la nebunie ca totul să fie vina ta, dar asta nu înseamnă că așa și e. Înseamnă pur și simplu că el e un bătrân ranchiunos și ticălos care vrea să îți controleze fiecare gând, făcându-te să te simți complet inutilă. Dacă vrei să nu îți cheltuiești banii degeaba la psihoterapeuta aia, fă-o să te exorcizeze de prezența aia malignă a tatălui tău!

— Nu am știut niciodată că asta e părerea ta, spuse Emma cu vocea întretăiată.

El zâmbi, arătând din nou ca Pete cel plin de voie bună.

— În seara asta aflăm amândoi lucruri noi. Cel mai important lucru este că trebuie să rămânem împreună, Emma. Nu-i așa?

Ea dădu din cap.

— Știi ceva, Pete? spuse ea, ochii lucindu-i de lacrimi. Te iubesc.

Când eşti deja matur şi te îndrăgosteşti, problema nu mai este să îl prezinţi părinţilor, medită Leonie. Posibilele viitoare rude care te puteau pune în situaţii dificile nu mai erau un obstacol. În schimb, copiii îngrijoraţi erau cei care te forţau să fii precaut. Era pe cale să îi cunoască pe cei doi copii ai lui Hugh şi auzise atât de multe despre ei, încât era agitată ca un pacient care urma să îşi facă o vasectomie şi îl lasă pe doctor să îi atingă zonele intime pentru prima dată.

Probabil că fusese la fel pentru Fliss când îi cunoscuse pe Danny, Mel şi Abby, îşi dădu ea seama, în timp ce se pregătea pentru memorabila după-amiază de sâmbătă. Deşi poate că pentru ea era mai uşor. Cel puţin dacă aveai copii, ştiai cât de posesivi pot să devină şi puteai să îţi aduni toate forţele pentru o anumită doză de lipsă de încântare/ură autentică şi pură când tati şi mami aduceau acasă un nou „prieten". Dar dacă nu aveai copii, aşa cum era cazul lui Fliss, te pregăteai probabil pornind de la premisa că nişte copii sunt nişte lucruri mici şi drăguţe, că sunt prea ocupaţi să se gândească la propriile perspective cu sexul opus ca să îşi mai facă griji pentru orice mai făceau părinţii lor bătrâni şi ridaţi. Greşit. Copiii care simţeau că erau marginalizaţi puteau urî cu mult mai multă eficienţă decât orice soţ dat la o parte şi plin de amărăciune.

Din fericire pentru Fliss, copiii o adorau în mod evident. Era vorbăreaţă şi mult prea încrezătoare ca să fie afectată de prejudecăţi adolescentine. Nu se putea decât să o adore.

Cel puţin acum o adorau cu siguranţă. Ce copii nu ar adora o mamă vitregă care îi luase într-un minunat sfârşit de săptămână prelungit la Cannes şi o dusese pe Mel la toate cumpărăturile posibile?

Ray o implorase să îi lase pe toţi pentru o săptămână.

— Vom fi în Franța pentru două săptămâni și e atât de păcat să nu îi luăm și pe copii măcar o săptămână, spusese el.

— Mel și Abby sunt la școală, îi răspunse Leonie. Nu pot pur și simplu să își ia o săptămână liberă la mijlocul lui mai. Vor intra în vacanță peste o lună. Iar Danny va avea niște examene importante, așa că nu e cea mai bună idee să plece pentru o săptămână.

Nu pomenise nimic despre faptul că Danny era convins că nu va trece jumătate dintre examene.

— Bine, atunci un sfârșit de săptămână, se rugase Ray.

Joi, Leonie lucrase până seara târziu la cabinet și nu îi putuse duce pe Danny și pe gemene cu mașina la aeroport. Se gândise să rezerve un taxi, însă Doug insistase să îi ducă el.

— Numai dacă îmi aduceți cadou o halbă cu 101 Dalmații, le spusese el gemenelor.

Cel puțin era liberă la sfârșit de săptămână, chiar dacă asta însemna că gemenele să devină și mai îngâmfate pe lângă mama lor vitregă.

Leonie se întreba cum o vor vedea copiii lui Hugh.

— O să le placă la nebunie de tine, îi spusese Hugh, în timp ce se învârtea și pregătea ceva rapid de băut pentru ei patru.

În ciuda asigurărilor lui, ea presimțea un dezastru. Nu părea să aibă neapărat probleme cu Stephen, care părea să semene puțin cu Danny, la fel de pus pe distracții ca și Danny și o înclinație spre a-și petrece sfârșiturile de săptămână în pat, găsind un înțeles personal în versurile celor de la Oasis. Însă Jane, frumoasa și talentata Jane, părea să prevestească o mică furtună. Leonie nu era tocmai sigură de ce exact credea asta : poate ceva în felul în care vorbea Hugh despre fiica lui de douăzeci și doi de ani? O adula mereu, ca și cum ar fi fost Marie Curie, maica Tereza și Julia Roberts, toate adunate la un loc, într-un singur pachet minunat. Nu aveai nevoie de un IQ de pe altă planetă ca să te prinzi că Jane nu

putea face nimic greșit. Ceea ce, în schimb, însemna că dacă Jane nu o va plăcea imediat pe Leonie, atunci cortina se lăsa pentru noua prietenă a lui tati.

Întâlnirea a fost scurtă, într-o după-amiază de sâmbătă, la National Gallery, un loc suficient de inocent.

Gândindu-se la cum ar fi abordat Fliss situația, Leonie se îmbrăcă în hainele ei obișnuite – o cămașă de mătase albastru-Prusia, pantaloni negri de catifea și un șal violet de angora, brodat, pe care și-l luase dintr-un magazin de caritate din Dun Laoghaire – și se strădui din răsputeri să se simtă nonșalantă și încrezătoare. Fără să se străduiască prea mult pentru că asta ar fi o greșeală atât pentru ea personal cât și pentru Hugh. Își dorea foarte mult ca cei doi copii să o placă și să fie de acord cu ea, dar trebuiau să fie de acord cu ea din motive reale.

Nu voia să se transforme în ceva ce nu era de fapt doar ca să dea bine în fața unui băiat adolescent cu o soră de douăzeci și ceva de ani. Mă rog, cel puțin asta era teoria.

După cum spusese Hugh, era „doar o întâlnire scurtă, să bem ceva, ca să îi cunoști pe copii". Nu o prezentare la Înalta Curte. Dar teoria ei nu funcționa prea bine, iar ea se simțea în continuare îngrijorată. Se gândea, disperată să își adune curajul, că avea și ea copii și știa cum să se descurce cu ei. Dacă știa cum se descurce cu combinația amețitoare dintre Mel și Abby, cu siguranță Jane va fi floare la ureche. Mai mare și mai matură, evident...

Hugh aștepta la Restaurantul National Gallery când sosi ea, încălzită pentru că venise repede din parcare și dojenindu-se în minte că de obicei nu mergea niciodată la galerie, mai puțin atunci când se întâlnea cu cineva la restaurant. Trebuia să se străduiască mai mult să facă loc și pentru cultură în viața ei. Hugh stătea la o masă mică în spate și era cineva cu el, își dădu seama Leonie: o femeie tânără, în blugi.

Primul ei gând fusese că se întâlnise cu cineva cunoscut în timp ce îi aștepta pe ei. Nu putea fi Jane cea din povești.

Jane era, după ceea ce spunea tatăl ei, „frumoasă, uimitoare", iar Leonie își închipuise o fată cu privirea încrezătoare și surâzătoare a tatălui ei și conformația unei gazele.

Tânăra asta rotofeie cu jacheta de blugi care se întindea pe ea într-un mod nu tocmai flatant, nu putea fi Jane. Părul scurt, închis la culoare, nici măcar spălată pe cap, trăsăturile bucălate și ochii mici cu sprâncenele prea pensate. Asta nu era apariția unei gazele, decât dacă gazelele ajunseseră să aibă o privire suspicioasă și încruntată.

— Leonie!

Hugh se ridică în picioare și o salută ca și cum tocmai ar fi văzut o cunoștință îndepărtată și, după ce își scormonise în minte o grămadă, își amintise în cele din urmă cum o chema. O bătu energic pe spate. De obicei o săruta.

— Ea e Jane, mândria și bucuria mea. Jane, ea e o prietenă de-a mea, Leonie.

Puține fuseseră situațiile în viață în care Leonie rămăsese mută. Așa ceva era nemaiauzit la o femeie care ura pauzele în conversație, care vorbea fără încetare atunci când avea companie și când apăreau tăceri stânjenitoare, numai ca să acopere golurile. Acum zâmbea prostește la prietenul ei și la fiica lui, întrebându-se cum naiba chiar și cel mai îndatoritor tată ar fi putut să o descrie pe Jane drept „uimitoare". Și totuși, cât de urât din partea ei să judece sărmana fată numai după înfățișare! Poate că Jane avea o flacără interioară ce se aprindea atunci când vorbea și râdea.

— Am auzit atât de multe despre tine, mă bucur să te cunosc, spuse ea, regăsindu-și în sfârșit vocea și strângându-i mâna lui Jane cu căldură.

— Eu nu am auzit aproape nimic despre tine, îi răspunse Jane afectat, aruncându-i o privire lui Hugh.

N-ar trebui să își țuguie gura așa, se gândi Leonie absentă. Va avea niște riduri teribile când va fi mai în vârstă.

— Vai, spuse Leonie glumeață. Sunt marele secret al tatălui tău?

Prinse o privire pe care fata i-o aruncă tatălui său.

— Am impresia că da, spuse Jane tăios.

Hugh zâmbi neajutorat către Leonie.

— Nu e deloc un mare secret, spuse el cu falsa bonomie a unui care se află în fața plutonului de execuție și refuză să fie legat la ochi. Leonie e noua mea prietenă și voiam ca tu și Stephen să o cunoașteți. E simplu. Nu am ieșit decât de trei ori împreună, dar știi că nu aș vrea să vă simțiți excluși, Jane, draga mea.

Îi aruncă o privire imploratoare lui Jane.

Lui Leonie i se păru că nu era momentul să îi atragă atenția că fuseseră la zece întâlniri și o sesiune destul de languroasă, când numai faptul că era în perioada aceea a lunii și o pereche de chiloți oribil de mari îi împiedicaseră să se dezbrace pe canapeaua din apartamentul lui Hugh. Ea avea planuri cu bătaie lungă pentru o scenă romantică ce includea un epilat inghinal, lenjerie drăguță și bronz fals ca să camufleze părțile puhave cu o strălucire aurie. În momentul ăsta, asemenea planuri păreau să fie cu o bătaie foarte lungă. Crezuse că era prietena lui, dar el nu mai spusese asta nimănui.

La telefon îi murmurase tot felul de nimicuri drăguțe și îi spusese lucruri de genul:

— Ești incredibilă, Leonie.

Acum, în prezența Inchizitorului General, era doar o masă masculină sucindu-se agitat care ar nega până și o relație amoroasă cu o Michelle Pfeiffer cântând „Makin' Whoopee", dacă asta l-ar menține în grațiile fiicei sale. Leonie se simți trădată. Ba mai mult, simțea că și-ar dori să se ridice și să plece, să îi lase să își vadă de treabă. Dar nu o făcu. Nu ar fi fost cinstit. Ca mamă, știa cât de greu era să tragi linia între a-ți dedica viața copiilor și a le da putere de decizie asupra

vieții tale. Exista un echilibru, iar sărmanul Hugh avea nevoie de ajutor să găsească acest echilibru.

Îl va ajuta ea. Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

— Nu fi ridicol, tati, spuse Jane. Nu mă simt deloc exclusă. Doar că îți cunosc toți prietenii. Dacă aș fi știut că te vezi cu oameni de la muncă nu m-aș mai fi omorât să vin. În ce agenție lucrezi? o întrebă ea pe Leonie.

Acele ultime două propoziții lămuriră lucrurile pentru Leonie. Era clar că Hugh nu le spusese copiilor cine era sau că urmau să o cunoască azi. Ori asta, ori Jane era hotărâtă să nu recunoască existența nici unei femei în viața tatălui ei și prin urmare o punea pe Leonie în rolul unei colege neatrăgătoare de la muncă, de care tatălui ei îi era milă și o scotea uneori în lume. Și să îi spună „tati"! Majoritatea copiilor treceau de etapa cu „tati" după ce terminau școala generală și treceau la „tata", pronunțat cu un aer plictisit.

Leonie îi zâmbi lui Hugh.

El o privea plin de speranță, speranță că îi va continua minciuna, se gândi ea.

— Sunt asistentă veterinară. Și nu sunt una dintre colegele tatălui tău, spuse ea pe un ton plăcut, sunt o prietenă.

— Ah.

Jane își strânse gura într-o mică grimasă dezaprobatoare.

— Tatăl tău mi-a povestit foarte multe despre tine, continuă Leonie jucăuș. Îmi spune că te descurci de minune la serviciu și că ești pe cale să fii promovată. Foarte bine.

— Tati! șuieră Jane furioasă. Astea sunt lucruri personale.

— Ah, uite, spuse Hugh disperat. Uite-l pe Stephen.

Înalt și solid, ca și tatăl lui, Stephen era zâmbitor, era îmbrăcat ca și cum ar fi plecat pe fugă și părea să știe cine era Leonie.

— Încântat să te cunosc în sfârșit, spuse el, trântindu-se pe un scaun. Era și timpul ca bătrânul să

își găsească pe cineva. A comandat cineva? Fac prăjituri grozave aici.

Jane îl privi pe el în loc să se uite la tatăl ei.

— Ai fi putut să îmi spui, îi spuse ea cu putere. Mă simt de parcă aș fi fost deturnată.

Acum venise rândul ca Hugh și Stephen să schimbe priviri cu înțeles. Ce familie! Leonie ar fi preferat să fi vorbit în loc să se privească intens unii pe alții. În familia Delaney oamenii spuneau ce gândeau, mai ales Mel, care era cel mai probabil să se simtă lăsată la o parte prin apariția lui Hugh.

Cel puțin cu Mel știai sigur că îți spunea ce credea, în mod normal la optzeci de decibeli. Ea nu ar fi stat pur și simplu acolo clocotind și aruncând priviri dușmănoase oamenilor.

— Nu fi scrântită, sor'mea, spuse Stephen. Ce atâta tevatură? Ți-am spus. Ai venit să o cunoști pe Leonie. Ce mare scofală?

El se întoarse spre Leonie.

— Să mă duc să comand ceva pentru noi? Sunt mort de foame. Vrei cafea sau prăjitură?

Era drăguț, își zise ea. Conștient că sora lui era furioasă, făcea tot ce putea să detensioneze situația.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea. Vin cu tine și te ajut cu tava. Cafea, Hugh? spuse ea plăcut, hotărâtă să nu își lase expresia să trădeze faptul că i se părea că Hugh se poartă prostește cântându-i în strună lui Jane.

— Da, spuse el, privind-o direct în față pentru prima dată de o grămadă de vreme.

Leonie și Stephen se uitară cu interes în galantarul cu prăjituri. În mod normal, Leonie nu și-ar fi permis nimic. Dar azi nu se simțea în dispoziția necesară să își refuze ceva.

— Aș putea decima o parte din tortul ăla cu morcovi, îi spuse ea lui Stephen, arătându-i o prăjitură fabulos de suculentă, care probabil conținea tot atâtea calorii câte i-ar fi trebuit unui alergător la maraton pentru o săptămână întreagă.

— Și eu, o aprobă el. Pun pariu că și lui Jane i-ar plăcea. E la un regim fără grăsimi dar, de obicei, reușesc să o conving să renunțe când e cu mine.

Leonie nu era sigură că își putea imagina pe cineva care să o convingă pe Jane să facă ceva ce nu voia să facă.

— N-o să pățească nimic, spuse Stephen, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. E puțin posesivă în legătură cu tata. E favorita lui și nu prea pricepe că are și el nevoie de cineva în viața lui.

— Înțeleg, minți Leonie. Dar mama voastră are un nou partener, nu? Nu îi e greu să accepte și asta?

Stephen puse pe tavă trei felii mari de prăjitură.

— Mda, dar Jane nu se poartă la fel și cu mama. Sunt absolut identice. De asta Jane nu mai locuiește acasă. Se omoară una pe alta. E OK cu Kevin – el e prietenul mamei.

Avansară încet la coadă, spre mașinile de cafea. Stephen își luă și un baton de ciocolată pe farfuria lui.

— Îmi fac griji pentru bătrânul. Se simte singur. E mai fericit de când te-a cunoscut pe tine.

— Mulțumesc, spuse Leonie sincer. E foarte drăguț din partea ta să spui asta. Țin atât de mult la tatăl tău și vreau să știți amândoi asta. E dificil faptul că Jane pare montată împotriva mea.

— E din cauză că ai copii, îi spuse Stephen cuminte. E îngrozită că tata îi va plăcea mai mult decât ne place pe noi sau că le va lăsa ceva prin testament, în cazul în care vă căsătoriți.

— De unde știi asta? Jane nu părea să fi auzit de mine până azi.

— O cunosc pe Jane, spuse el simplu. Și știe despre tine. Știam că tata o să dea înapoi să îi povestească despre tine, așa că i-am povestit eu. Se preface că nu știe numai ca să îi dea emoții. Nu fi dură cu ea, îi spuse el brusc. E puțin...

Răsfățată, voise Leonie să spună.

— ...nesigură, încheie Stephen. Îl adoră pe tata iar el o adoră pe ea. Dacă ai intra și tu în scenă ar fi cu totul alt joc.

— Mulțumesc că ești atât de sincer cu mine, spuse Leonie. Acum ar fi mai bine să mă duc pur și simplu acasă?

Stephen râse.

— Nu fi fraieră. O să îi treacă lui Jane, într-un final.

Se întoarseră la masă cu tăvile încărcate de bunătăți. Jane și Hugh vorbiseră plini de viață până să sosească ei, însă când veniră, încetă orice discuție. Își băură cu toții cafeaua într-o liniște mormântală. Leonie își auzea propriul maxilar făcând zgomot în timp ce își mesteca prăjitura cu morcov.

În cele din urmă, nu mai suportă tăcerea.

— Mă gândeam că am putea merge la cinematograf mai târziu, spuse Leonie strălucitor. Ce-ar fi să veniți și voi doi?

Oare chiar am spus asta? se întrebă ea cu oroare. Doamne, sper că nu.

— De ce nu? Nu am nimic altceva de făcut în seara asta, spuse Jane fără grație.

Leonie, Hugh și Stephen voiau cu toții să vadă noul film cu Bond, însă Jane voia să vadă ultima senzație în materie de filme de artă, o producție minimalistă, alb-negru, despre niște tineri care ajungeau să se amestece în lumea întunecată a traficului internațional cu droguri. Leonie mai de grabă și-ar fi tuns iarba de pe peluză cu foarfecele de unghii decât să se uite la un film de genul ăsta. Oricum, era alegerea lui Jane și după cum descoperea Leonie, lui Jane îi plăcea să facă lucrurile cum voia ea.

Cel puțin vor avea despre ce vorbi după aceea, la o pizza în Temple Bar. Stephen conversa vesel despre film în timp ce Jane, care îi obligase să îl vadă, se hotărâse că nu îi plăcuse deloc.

Pe Leonie tare o mânca în palmă să o plesnească pe Jane peste fața ei micuță și mofluză.

După o oră, când devenise clar pentru toată lumea că Jane nu avea nici o intenție de a pleca înaintea lui Leonie, se dădu bătută și anunță că trebuia să se ducă acasă.

— Te conduc la mașină, spuse Hugh.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare. În sfârșit, era liberă de înfiorătoarea de Jane.

— Tata, spuse Jane cu vocea ei copilăroasă. Pot să te rog ceva?

— Da, draga mea, spuse el drăgăstos.

— Pot folosi cardul tău de credit ca să îmi fac rezervarea pentru vacanță? Al meu a ajuns deja la limita maximă și dacă nu fac rezervarea luni, îmi pierd locul. Îți dau banii înapoi, desigur, adăugă ea, aruncându-i o privire rugătoare, cu ochii larg deschiși.

Mâna dreaptă a lui Leonie se încleștă într-un pumn.

Hugh îi ciufuli părul lui Jane.

— Nu trebuie să îmi ceri voie draga mea, știi asta.

Pentru primele cinci minute, Leonie și Hugh merseră în tăcere.

Când ajunseră pe Nassau Street, Hugh o luă de mână.

— Și, spuse el într-o doară, cum crezi că a mers?

— Poate că ar fi mers mai bine dacă i-ai fi spus lui Jane despre mine, îi sugeră Leonie. Nu e ușor să cunoști pe cineva care trăiește cu impresia că nu ești nimic mai mult decât o colegă. Credeam că ieșim împreună, Hugh, dar la cum te-am auzit mai devreme, ai fi jurat că suntem vechi prieteni, cu o relație strict platonică, pe punctul de a ne lua abonamente de autobuz.

— Îmi pare rău. Știi, e dificil. Jane e... ei bine, e sensibilă.

Cam la fel de sensibilă ca un rinocer, se gândi Leonie posacă.

— Ar fi trebuit să îi spun, Leonie. Te rog, iartă-mă.

El îi strânse degetele.

— Mă tem că sunt unul dintre tații aceia indulgenți care nu le pot refuza nimic copiilor. Jane se așteaptă nici mai mult, nici mai puțin decât să fie adorată.

— Și să îți folosească cartea de credit, observă Leonie. Presupun că Jane nu se descurcă foarte bine cu banii dacă are slujba asta minunată și tot trebuie să mai ceară bani de la tine.

Imediat ce spuse asta, Leonie regretă. Să critici copiii bărbatului de care îți place era un lucru care nu se făcea niciodată, ca și cum ai spune că ai primit o scrisoare de la clinică și că ți-au dispărut toți negii. Îi venea să își tragă una.

— Îmi pare rău, spuse ea repede. A fost urât din partea mea.

— Credeam că dintre toți oamenii, tu vei înțelege, spuse Hugh rigid. Avem copii ca să îi educăm și să le purtăm de grijă.

Leonie dădu din cap. Era de acord cu el. Dar Jane nu era un copil. Era un adult care îl manipula, iar Hugh nu îi făcea nici un bine prin faptul că nu îi spunea asta. Să o trateze ca pe un copil adorat era rețeta dezastrului.

— Știu că îi iubești foarte mult și nu ar fi trebuit să spun asta, se scuză Leonie. Cred că sunt puțin supărată pentru că, în mod evident, Jane nu m-a plăcut.

— Prostii, spuse Hugh drăguț. O să te placă foarte mult când o să te cunoască. Doar că durează puțin.

Oare unde mai auzise asta?

— Cum a mers? întrebă Hannah, când o sună a doua zi.

— Adun materiale de cercetare pentru o carte care se numește *Întâlniri cu oameni divorțați*, anunță Leonie, iar cel mai lung capitol va fi despre cum să îi cunoști pe copiii oribili și obsedați de ei înșiși, care au impresia că le vânezi tatăl pentru bani și care îți fac pe cât posibil de clar că te urăsc.

— Adică vrei să spui că nu umbli cu el pentru banii lui? glumi Hannah, încercând să dea lucrurilor o tentă nostimă.

— Hugh are și mai puțini bani decât mine, spuse Leonie aprinsă, fără să vadă partea amuzantă. Și acum știu și motivul. I-i dă pe toți lui Jane, deși nu îmi închipui de ce, pentru că are o slujbă cât se poate de bună. A avut tupeul să îl întrebe dacă poate să își rezerve biletul de vacanță folosind cardul lui

de credit. Zi și tu – fată de douăzeci și ceva de ani, cu o slujbă bună! E absolut ridicol.

— Să înțeleg că nu a mers tocmai bine, spuse Hannah într-o doară.

— Băiatul lui e un drăguț și s-a purtat foarte frumos cu mine, dar fiica, Jane, făcu Leonie o pauză, e oribil de geloasă. De parcă nu ar putea să o iubească și pe ea, și pe mine.

— Poate se teme că dacă apari și tu în peisaj vor seca cecurile, spuse Hannah pragmatică.

— E mai mult decât atât. E ciudat. E nebună după el, ca un copil mic.

— Fetele și tații lor, îi atrase atenția Hannah. A scris cineva un cântec despre cum inima ei îi aparține lui tati.

— Eu nu cunosc nici o femeie matură a cărei inimă să îi aparțină lui tati, spuse Leonie nervoasă. Nici a ta, și nici a lui Emma nu sunt în situația asta. Mel și Abby îl iubesc pe Ray, dar ele nu au luat-o razna când s-a căsătorit cu Fliss.

— Asta e pentru că sunt niște copii care s-au adaptat bine.

— Hugh s-a adaptat bine, argumentă Leonie. Cum poate să aibă așa o fată?

— Cum e fosta lui nevastă?

— Pare perfect normală. Se înțeleg bine și s-au despărțit în termeni cât se poate de amiabili.

— Ei, păi asta e, spuse Hannah calmă. Nici o despărțire nu e niciodată amicală. E un oximoron: cuvântul „despărțire" pur și simplu nu se potrivește cu „amical". Crezi că mămica o înveninează pe micuța Jane să alunge orice femeie care va încerca vreodată să o înlocuiască?

Leonie râse trist.

— Nu cred că Jane are nevoie să o mai învenineze cineva. Are și singură destul venin. Hugh e atât de minunat, dar nu suport gândul de a fi obligată să fac față răutăților lui Jane pentru tot restul vieții mele.

— Hugh crede că ești minunată, o consolă Hannah. Asta e tot ce contează. Jane va reveni la sentimente mai bune, o să vezi.

Lui Leonie îi plăcea casa lui Hugh. O casă în oraș, construită doar de trei ani, pe marginea Templeogue, era proaspătă și curată, arătând încă nouă și fără vopsea care să se cojească sau moloz căzut. Înăuntru era zugrăvit în nuanțe de magnolie și decorată cu colecția lui Hugh de postere cu filme vechi, bibliotecile care se aflau de-a lungul pereților și tot felul de obiecte de colecție, ca de exemplu un gramofon și o tablă enormă de șah, din marmură, cu piesele sculptate în marmură, în formă de animale sălbatice. Totul avea un aer destul de neobișnuit, iar lui Leonie îi plăcea. De fapt, era un singur lucru în casă care nu îi plăcea lui Leonie și acela era șirul nesfârșit de poze cu Jane de peste tot. Polița de deasupra căminului era un adevărat altar dedicat ei, cu șapte poze diferite cu Jane arătând triumfătoare la prima comuniune, mofluză în adolescență și chiar mai mofluză cu diverse alte ocazii. Erau doar două poze cu Stephen. Leonie spera că pe el nu îl deranja, deși probabil că în secret așa era. Nimeni nu putea rămâne indiferent la faptul că tatăl tău o preferă pe sora ta. Leonie nădăjduia că nu îl făcuse niciodată pe vreunul dintre copiii ei să se simtă mai puțin iubit decât ceilalți doi.

Grădina micuță din spate era ca un teren de rugby din cauza alergăturilor lui Wilbur, Harris și Ludlum, câinii lui Hugh. Leonie intenționase să o aducă pe Penny în vizită acasă la Hugh, dar încă nu reușise. Părea oarecum anticipat să își aducă și câinele la el pentru că a verifica dacă și câinii lor se înțelegeau bine. Era o tatonare ca să vadă dacă ar trebui să locuiască împreună sau nu. Leonie era înnebunită după Hugh, dar, pentru moment, nu credea că erau nici măcar aproape de acea etapă.

Oricum, în seara asta atingeau un moment important în relația lor. SE CULCA CU EL. În mintea lui Leonie, evenimentul ăsta se scria cu majuscule. Era un gard imens, enorm, gigantic, ce trebuia trecut.

Ieșeau deja de patru luni și deși existaseră niște momente erotice, ca atunci când fuseseră la Cinema Savoy și au văzut un film alb-negru modern, sau seara la Leonie, când Danny și fetele erau plecați, iar ei sfârșiseră înfierbântându-se foarte tare pe canapea, nu fuseseră niciodată atât de intimi unul cu celălalt.

Nu că Leonie nu ar fi visat la Hugh. Departe de asta. Îl găsea foarte sexy. De fapt, chiar era puțin mai scund decât ea, dar nu o deranja. Avea ceva viril. Cât de viril, plănuia să afle în seara aceasta. Că astă-seară era seara cea mare era un aranjament tacit între ei. Leonie o rugase pe mama ei să stea acasă cu fetele, în teorie pentru că pleca peste noapte cu Emma și cu Hannah.

Claire – despre care Leonie bănuia că știa exact ce se petrecea de fapt, dar era prea discretă ca să spună „la naiba, era și timpul!" – spusese că îi va face plăcere.

Odată ce aranjă cu fetele, Leonie cheltui banii pe care nu îi avea pe un set de chiloți cu sutien din dantelă mătăsoasă de culoarea cafelei. Își petrecuse atât de mult timp în baie exfoliindu-se încât se gândi că probabil a pierdut un kilogram numai din piele și se masase cu loțiune de corp parfumată pe fiecare centimetru de piele.

Hotărâtă să nu își facă reproșuri pentru că nu își dăduse cu cremă anticelulitică pe fund și pe coapse, Leonei nu se privi prea mult în oglindă. Era o femeie de patruzeci și trei de ani, nu un super model. Nu putea schimba ceea ce era, indiferent cât de mult și-ar fi dorit asta în secret.

Era evident că și Hugh făcuse un efort similar la secțiunea bucătărie. Când sosi ea, cei trei câini o salutară în cor încântați, iar apoi alergară înapoi în bucătărie ca să păzească festinul acela cu miros delicios pe care îl gătea Hugh.

— Vită? spuse Leonie, adulmecând aerul de pe hol, prinzând și o aromă de usturoi cu ceapă și cu mirodenii.

Hugh, arătând bine într-un pulover crem de bumbac peste o cămașă kaki, dădu afirmativ din cap înainte de a o săruta.

— E surpriză, spuse el.

— Îmi plac la nebunie surprizele, îi răspunse ea tensionată.

El o sărută și pe gât.

— Mai târziu mai am o surpriză pentru tine, îi spuse el, făcând-o să chicotească.

Cina fusese minunată, însă lui Leonie nu prea îi veni să mănânce mult. Nu voia să îi atârne burta peste chiloții ei cei noi și sexy doar pentru că se îndopase cu boeuf bourgignon și budincă cu frișcă.

— Nu-ți place? o întrebase Hugh nerăbdător când ea insistase să primească doar o porție mică de desert.

— Îmi place la nebunie, spuse ea. E foarte drăguț din partea ta că îmi gătești, dragule. Doar că sunt ă... nu îmi e chiar atât de foame după vita aceea atât de minunată.

Schimbară un sărut prelung la cafea și dansară în bucătărie pe acordurile vechi ale lui Frank Sinatra. Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Hugh, cu trupul topindu-i-se de cât de aproape era de al lui, Leonie închise ochii și se gândi cât de perfect era totul.

— Vrei să urcăm? spuse Hugh pe o voce groasă.

Ea murmură că da și, ținându-se de mână, urcară scările. Leonie fusese o singură dată în dormitorul lui Hugh, atunci când îi arătase casa. Nu era la fel de ordine ca în ziua aceea: era clar că a pregăti un festin era un efort suficient și nu îi mai rămânea timp pentru prea multă curățenie. Hainele atârnau răvășite pe spătarul unui scaun lângă masa de toaletă, un prosop atârna pe partea din spate a ușii și o șosetă desperecheată se ițea din dulapul deschis pe jumătate. Dar patul dublu era făcut perfect, cu așternuturi bleumarin cu dungi, mirosind proaspăt a balsam de rufe. Leonie zâmbi până când văzu noptiera mică de lângă pat.

O ramă foto albastră, cu un ursuleț sculptat într-o parte stătea lângă un radio cu ceas de ultimă generație, iar în ramă era o poză cu Jane. Rama se potrivea mai de grabă pentru camera copiilor decât în dormitorul unui adult.

— Nu e minunat? îi spuse Hugh drăgăstos, observându-i privirea în timp ce strângea lucrurile în grabă. Jane mi-a dat-o săptămâna trecută. E atât de drăguță, îmi face mereu cadouri.

Leonie strânse din dinți și își promise să își scoată vreun articol vestimentar astfel încât să acopere fotografia lui Jane. Era imposibil să facă sex nebun și pasional cu Hugh, iar figura afectată a lui Jane să îi urmărească fiecare mișcare.

Pe de o parte era bine că o aveau pe Jane cu ei în cameră. Însemna că Leonie nu trebuia să se simtă tensionată nici un moment când Hugh îi va da jos tandru bluza și o va ajuta să iasă din fustă. Nu se putea concentra la cât de oribile erau coapsele ei pentru că se gândea că se simte de parcă Jane ar fi fost cu ei în cameră, *privindu-i, zâmbind ironic.*

Abia când Hugh ajunse în boxeri și o conduse spre pat Leonie se hotărî că trebuia să facă ceva. În timp ce Hugh trăgea plapuma la o parte ea mută poza cu grijă până când ajunse cu fața în partea cealaltă. Când se întoarse spre Hugh, el o privea.

— Iartă-mă, mă simt ciudat să fiu privită, spuse ea crispată. Nu prea pare potrivit să se uite copiii cuiva la tine.

— Asta e tot? zâmbi el.

— Mamele pot fi foarte pudice cu lucrurile astea, spuse Leonie.

Însă ce făcură pe urmă numai „pudic" nu se putea chema. Hugh își îngropă capul în decolteul ei și gemu fericit în timp ce îi strângea sânii. Leonie încetă să mai fie supărată și începuț din nou să se simtă bine. Îi plăcea când Hugh o mângâia peste tot, spunându-i că era superbă și că adora lenjeria ei frumoasă și sexy. Îi făcea plăcere să atingă din nou un bărbat, simțindu-l cum se excită din cauza ei. Și îi plăcu la nebunie când, în sfârșit, îl conduse pe Hugh în ea, amintindu-și cât de minunat se simțea să facă dragoste și se întreba de ce trecuse atât de mult timp de când nu mai făcuse asta.

— Oh, Hugh, gemu ea în timp ce ritmul lor se accelera.

— Leonie, murmură el cu vocea îngroșată, trupul lui gol încordat peste al ei.

Brusc trupul lui Hugh avu un spasm, iar el termină, tremurând și strigând „O, Doamne, o, Doamne", înainte de a se prăbuși nemișcat peste ea.

Un orgasm religios, se gândi Leonie dintr-odată, propria ei excitare topindu-se la lipsa lui de activitate. Existau patru feluri de orgasm, le spusese Hannah chicotind când erau în Egipt: Religios, Pozitiv, Negativ, și Fals.

Religios era cel cu „O, Doamne" în momentul orgasmului. Pozitiv era cu „Da!". Cel negativ era cu „Nu!". Iar cel fals era cu oricare ar fi fost numele celui cu care erai. „O, Hugh!" în cazul ăsta.

Leonie așteptă o clipă, simțindu-l pe Hugh greu deasupra ei. Așteptă ca el să murmure ceva cum că îi părea rău că a terminat atât de repede, așteptă ca el să insiste să o facă fericită. Citise toate articolele din reviste și din ziare: bărbații moderni știau ce se așteaptă de la ei în pat. Se sfârșiseră zilele cu „un, doi, trei, mersi frumos, cucoană". Bărbații erau ființe sensibile, cu instinctele reglate la nevoile femeilor. Leonie se așteptase la orgasme multiple, citise totul despre ele în revistele de femei. Momente de asemenea plăcere adevărată încât va geme nebunește și eventual va uda și patul. În ziua de azi, bărbații știau cum să facă asemenea lucruri. De asemenea, acum se știa și unde este punctul G, tot așa de bine cum la fotbal știau regula de ofsaid.

Hugh se mișcă. Leonie zâmbi așteptând plăcerea. Acum era rândul ei. Hugh îi plantă un sărut umed și somnoros pe umăr și alunecă de pe ea ca să se întindă pe cealaltă jumătate a patului. Gemu și începu să sforăie ușor. Pe întuneric, Leonie clipi puternic de furie. Adormise. Hannah ar fi ucis-o dacă ar fi știut că Hugh plecase spre tărâmul viselor fără să facă cea mai mică încercare de a o satisface.

Hannah ieșea numai cu Bărbații Noi. Leonie se nimerise cu Bărbații din neolitic.

Fierbând de o combinație de furie și dorință nesatisfăcută, se întinse lângă Hugh care dormea.

— E în regulă, Jane, draga mea, murmură ea, uitându-se la poza întoarsă. Ai fi fost mândră de bătrânul tău tată în seara asta. Nu a fost nimic pe care să ai de ce să fii geloasă.

Dimineață fusese mai bine. Leonie se trezi în timp ce Hugh îi mângâia tandru spatele gol. Ea se întinse languros, dar nu se întoarse cu fața spre el. N-avea decât să o stârnească de data asta. Nu voia să repete reprezentația de aseară.

De data asta, când trupurile lor goale se contopiră, Leonie era înaintea lui Hugh. Cu suficientă energie sexuală acumulată cât pentru defilarea națională, Leonie se concentră să termine. Când ea strigă de plăcere, zbătându-se în extaz, Hugh fusese cel care trebuise să o prindă din urmă.

— A fost extraordinar, spuse el după aceea.

Leonie zâmbi și atât.

— A fost mai bine decât aseară.

Nu se putea abține. Dacă era să aibă o relație așa cum trebuie, trebuia să știe și el:

— Hugh, aseară ai adormit imediat ce ai terminat, iar eu nu am terminat, spuse ea.

El era chinuit de remușcări.

— N-am știut că nu ai terminat, protestă el.

Cum putea să nu știe? Putea totuși să îl învețe.

Leonie se cuibări la el în brațe.

— Nu-ți face griji, spuse ea. Avem o grămadă de timp să ne cunoaștem în toate felurile.

Capitolul douăzeci şi patru

Leonie făcea curăţenie când le-a găsit. Era vineri dimineaţă şi îşi luase o binemeritată zi liberă. Casa era întoarsă cu susul în jos şi îşi promisese că, dacă îşi va petrece două zile făcând treabă în casă, se va răsfăţa luând masa în oraş. Camera lui Danny era un adevărat coşmar şi nu putea face mare lucru acolo, în afară de a strânge hainele murdare de pe jos şi să dea cu aspiratorul pe acele părţi din covor care nu erau acoperite de cărţi, costumul de sport şi teancuri de CD-uri. Patul arăta de parcă Penny s-ar fi tăvălit prin el după o plimbare în care se murdărise foarte tare.

„Oare cum am ajuns să adăpostesc o asemenea cocină?", se întrebă Leonie cu voce tare, în timp ce schimba aşternuturile.

Herman, hamsterul, care reuşea cumva să supravieţuiască în ecosistemul murdar al camerei lui Danny, se urcă pe rotiţa lui, şocat de toată activitatea domestică, şi începu să alerge furios.

— Tu eşti următorul, Herman, îl avertiză Leonie. Îţi miroase cuşca. A venit timpul pentru curăţenie.

Herman începu să alerge şi mai tare.

Când termină în camera lui Danny, iar baia sclipea, era unsprezece şi jumătate şi elanul lui Leonie începuse să scadă. Gândul la un prânz relaxat la Delgany Inn, cu un pahar cu vin şi o revistă, o făcea să se simtă mai obosită ca niciodată. Dar şi în camera fetelor trebuia dat repede cu aspiratorul şi cum

călcase așternuturi cu o seară înainte, se hotărâse să le schimbe și la ele în cameră. În mod normal, fetele își schimbau singure așternuturile, dar puteu foarte bine să facă ea asta, dacă tot făcea curat. Mel încă nu își despachetase bagajele după sfârșitul de săptămână la Cannes, iar valiza stătea pe jos, cu hainele atârnând din ea. Metoda pe care o folosea Mel pentru a despacheta era să scoată încet lucruri din valiză, pe măsură ce avea nevoie de ele. Așa se golea în cele din urmă.

Porni radioul din camera lor și găsi niște muzică ritmată înainte de a începe să desfacă paturile gemene. Îi făcu patul lui Mel, cu cearșafurile roz care îi plăceau ei atât de mult. Nu se potriveau cu tapetul cu dungi, într-o nuanță pală de coral, dar pe fete nu părea să le deranjeze. Leonie se apucă de patul lui Abby. În timp ce se aplecă să așeze cearșaful roz pal sub saltea, le găsi: un pachet mare, roșu, de laxative.

Leonie se holbă un moment la pachet, fără să priceapă, ca și cum scrisul de pe cutie ar fi fost swahili și nu engleză. Laxative. Oare la ce i-ar fi trebuit lui Abby?

Răspunsul o izbi într-o clipă: Abby *nu* avea nevoie de ele.

La fel cum nu aveau nevoie de ele nici miile de eleve care le cumpărau și care consumau mai multe laxative decât era recomandat. Făceau asta ca să fie slabe. Laxative în dormitoarele adolescentelor echivala cu disfuncții alimentare.

Leonie căzu brusc pe pat, ca și cum dintr-odată i-ar fi luat cineva capacitatea de a sta în picioare. Deschise cutia și văzu că jumătate din cutie era goală. Jumătate dintr-un pachet de douăzeci și patru. Numai Dumnezeu știa câte cutii mai luase Abby deja, câte mai erau chiar acum ascunse sub pat, golite și așteptând să fie aruncate când Leonie nu se uita.

Se așeză pe jos în genunchi, ridică salteaua și se uită sub pat. Reviste vechi, câteva mingi de tenis

și o valiză de păpuși, albastru strălucitor o priviră de sub pat. Scame și șervețele folosite îi reproșau că nu dădea destul de des cu aspiratorul pe acolo. Măcar o dată Leonie nu se supără că vedea praf. Folosi o rachetă de tenis ca să mai scormonească sub pat, descoperind un vechi iepure de pluș, câteva pixuri și o șosetă albastră. Nimic altceva. Apoi trase afară valiza de păpuși. Fusese set cu o păpușă vrăjitoare, urâtă, cu părul negru, pe care Abby o iubise nespus pe vremea când avea șapte ani. Leonie își aminti cum Mel își tachina sora geamănă în legătură cu ascunzătoarea ei secretă și știu fără nici o urmă de îndoială că valijoara era locul perfect pentru a ascunde lucruri de un ochi iscoditor.

Să o deschizi era ca și cum ai deschide jurnalele copiilor sau ca și cum le-ai intercepta telefoanele sau ceva oribil de genul ăsta, Leonie era sigură. Psihologii pediatri ar fi avut o zi întreagă de luptă, spunându-i că ceea ce face este total greșit și că trăda încrederea fiicei ei. Însă, în momentul acesta, lui Leonie nu îi păsa absolut deloc de psihologii pediatri și de părerea lor despre relația părinte-copil. Ce știau ei? Nu ei erau cei care tocmai s-au trezit cu dovada că fiica lor de cincisprezece ani avea o disfuncție alimentară. Nu ei erau părintele care se simțea cuprins de vină pentru că nu observase niciodată ce se petrecea.

Leonie forță valijoara și o deschise. Înăuntru se afla o comoară hidoasă cu bunătățile lui Abby: ambalaje goale de dulciuri și de ciocolată, un pachet pe jumătate mâncat de biscuiți cu ciocolată, mai multe pungi de snacks-uri și cel puțin încă opt cutii roșii de laxative, toate goale. Le atinse ușor, trecându-și degetele peste foliile șifonate în care fuseseră pastilele. Sărmana, sărmana Abby. Și-o imagina pe fiica ei încovoiată de durere în baie, încercând să facă față unor crampe oribile din cauză că lua o doză nesănătoasă de laxative.

Vinovăția o lovi dureros. Cum era posibil să nu fi știut? Ce fel de mamă era dacă nu observase ce

se petrecea? Se gândi la toate lucrurile care se petrecuseră în ultimele câteva luni, încercând cu disperare să pună la un loc dovezi ale problemei lui Abby, dovezi care păreau dureros de evidente acum, dar imperceptibile atunci.

Își amintea că Abby slăbise și că începuse să facă mofturi la mâncare. Se gândi la toate comentariile și tevatura când Abby insistase să mănânce doar mâncare vegetariană și de cât fusese de fericită că Abby se făcea tot mai frumoasă și mai subțire, convinsă fiind că fiica ei nu va trebui să facă față durerii de a fi mare și neinteresantă, la fel cum trebuise să sufere ea. Retrospectiv, toate gândurile acelea vesele se transformară în gânduri negre – Abby slăbise pentru că lua laxative și... Leonie păli gândindu-se la ce ar fi putut însemna acel „și..."

De-ar fi fost laxativele toată amploarea problemei, de n-ar fi dezvoltat anorexie sau bulimie.

Începu să sune telefonul, dar ea îl lăsă să sune. Leonie stătea pe jos în camera gemenelor și privea în gol la posterele cu formații de băieți de pe pereți fără să le vadă busturile tonifiate și bronzate, văzând-o în schimb pe micuța și dulcea Abby făcând față singură acestui lucru oribil. Leonie se blestemă că nu observase. Fusese atât de obsedată de propriile ei probleme, făcându-și griji pentru efectul pe care Fliss l-ar putea avea asupra vieților lor, lăsându-se prinsă de idila cu Hugh, încât trecuse complet cu vederea toate semnele.

Leonie încercase multe sentimente de-a lungul vieții, dar nu se simțise niciodată o mamă rea. Acum însă se simțea. Școlărițele care nu prea arătau a școlărițe ieșeau pe porțile mari, argintii de la St. Perpetua la patru după-amiaza. Ghiozdane pe rotile și genți de sport, fete subțiri, arătând mature, se fâțâiau prin jur, cu hainele de la uniformă descheiate, fustele albastre suflecate cât mai sus imediat ce scăpau de privirile vigilente ale măicuțelor. Cele mai mari păreau cu toatele mult prea mari să mai fie la liceu,

se gândi Leonie în timp ce stătea în mașină și se uita după Mel și Abby. Unele își aprindeau țigările, interzise de altfel, în timp ce mergeau spre stația de autobuz, altele se dădeau cu rimel și cu ruj în timp ce așteptau să vină cineva să le ia, vorbind câte în lună și în stele, încântate că erau libere la sfârșit de săptămână.

Autobuzul spre Bray sosise și plecase înainte ca Mel și Abby să apară în mijlocul unui grup de elevi de la alt an, râzând în gura mare la o revistă spre care își suceau cu toții gâturile să o citească.

Mel a fost prima care a văzut mașina mamei lor și s-a grăbit spre ea. Părea surprinsă să o vadă pe mama lor, pentru că, de obicei, luau autobuzul înapoi acasă.

— Mama! Ce s-a întâmplat? A pățit bunica ceva sau Danny? Ce s-a întâmplat?

— Nimic de genul ăsta, răspunse Leonie.

— Dar tu nu vii niciodată să ne iei..., începu Mel.

— Trebuie să vorbesc cu voi amândouă, spuse Leonie cu înverșunare.

— Aha.

Posomorâtă, Mel se așeză pe locul din față și își puse centura.

— Ce am mai făcut acum? întrebă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Abby fără griji, deschizând ușa din spate.

Își aruncă gențile înăuntru și se trânti în mașină.

— Sunt frântă, mama. E un răsfăț drăguț că ai venit să ne ei. Ți-ai petrecut bine ziua liberă?

Leonie privi intens spre fiica ei în oglinda retrovizoare, căutând un semn de boală sau de bulimie pe chipul ei, ca și cum i-ar fi stat scris în frunte.

— Ah, da, m-am simțit bine, se bâlbâi ea.

— Am dat de bucluc, Abby, o anunță Mel. Ce-am mai făcut acum, mama?

Leonie conduse în jos pe deal stând la îndoială. Când ajunse jos, frână puțin cam târziu și trebui să bage pedala în podea ca să oprească mașina la semafor. Cum să spună? Ar trebui să aștepte până când ajungeau acasă sau ar trebui să îi spună doar lui Abby?

— Spune tot, mama, spuse Mel, exasperată și ținând morțiș să afle dacă pățania pe care ar fi comis-o avea să fie motiv să nu i se permită să iasă din cauză tot sfârșitul de săptămână.

— Azi am găsit niște laxative la voi în cameră, lângă patul lui Abby.

De-a dreptul era singurul mod în care o putea spune. Leonie o privi din nou pe Abby în oglindă.

Figura lui Abby se apropie. Nu spuse nimic.

— Nu mi-am băgat nasul, spuse Leonie. Schimbam așternuturile și am găsit un pachet lângă patul tău, Abby.

— Și? spuse Abby încet.

— Știu că nu trebuia, dar m-am uitat în valijoara ta albastră și le-am găsit pe toate celelalte, adăugă Leonie.

— Ce-ai făcut? Nu aveai nici un drept să te uiți în lucrurile mele, se înfurie Abby. Ție cum ți-ar pica dacă ți-ar face cineva așa ceva? Sunt lucrurile mele și am dreptul la intimitatea mea.

— Știu, draga mea, spuse Leonie încercând să o împace, dar îmi fac griji pentru tine. Nu căutam jurnale sau ceva de genul ăsta. Trebuia să văd dacă luaseși mai multe dintre pastilele acelea groaznice. Îți fac atât de mult rău, protestă ea.

— E treaba mea dacă îmi fac sau nu! strigă Abby. Sper că nu mi-ai citit jurnalul.

— Normal că nu, nici măcar nu ți-am văzut jurnalul. Dar *tu* ești treaba mea, Abby, spuse mama ei cu foc, iar asta face să fie treaba mea. Am dreptul să știu ce faci, pentru că sunt mama ta și vreau să am grijă de tine. Îți face rău să iei laxative, e o prostie. Ești minunată, draga mea, nu trebuie să schimbi felul în care arăți. Există și alte metode prin care poți fi slabă, dacă asta e ceea ce vrei, îi spuse ea rugător.

— Da, sigur, iar tu știi precis despre ele, nu? mârâi Abby cu o precizie răutăcioasă.

Chiar și Mel, căreia îi plăceau certurile și care nu era niciodată tulburată de impoliteţuri, pufni.

Leonie se trezi cu gura căscată, ca un pește scos din apă.

— N-a vorbit serios, mama, spuse Mel.

— Ba da! strigă Abby.

Era rândul lui Leonie să strige.

— Cum poți spune cuiva lucruri atât de răutăcioase? întrebă ea. Asta e ceea ce crezi tu cu adevărat despre mine?

Abby nu răspunse.

Întoarseră în parcare și imediat ce mașina se opri, Abby se dădu jos și intră repede în casă. Mel fugi după ea. Simțindu-se obosită, Leonie se dădu jos și se duse după ele.

— Abby, trebuie să vorbim, spuse ea cu voce tare, stând în fața dormitorului fetelor.

Se auzeau zgomote de bufnituri și șoapte. Leonie nu voia să dea buzna, dar se părea că va fi nevoită să o facă.

— Abby! strigă ea din nou. Trebuie să vorbim.

Roșie în obraji și cu ochii suspect de strălucitori, Abby apăru după o clipă, arătând mai puțin supărată. Cu siguranță verificase să vadă dacă jurnalul era acolo, nedeschis. Leonie nici măcar nu observase un jurnal când scotocise mai devreme. Fusese mult prea obsedată ca să mai observe orice altceva în afară de cutii de laxative. Abby părea să se mai fi calmat puțin.

— Abby, spune-mi de când se întâmplă lucrul ăsta. Fii sinceră, îi porunci Leonie.

Abby nu se uită în ochii ei. Mutându-și greutatea de pe un picior pe altul, stătea în fața ușii de la camera dormitorului lor, încă în uniforma de școală.

— Nu de mult, spuse ea. Am citit despre ele, dar nu și-au făcut efectul, așa că poftim! Ce ai văzut tu erau cutii vechi.

— Te rog, spune-mi că nu vei mai face asta, o rugă Leonie. Dacă vrei, putem merge la consiliere pentru tine. Știu că există grupuri pentru tulburările de nutriție...

— Nu am o tulburare de nutriție! izbucni Abby. Doar experimentam. Să știi că nu trebuie să îți explic ție totul. Nu sunt un copil, spuse ea, ridicând tonul.

— Știu, draga mea, spuse Leonie cu voce slabă.

Încercă să o atingă pe Abby, dar fata se trase la o parte.

— Nu fi supărată pe mine, Abby. Nu vreau să te tratez ca pe un copil, dar ceea ce ai făcut tu e periculos și sunt mama ta. E treaba mea să am grijă de tine. Nu pot să stau pur și simplu și să mă uit cum te distrugi. Trebuie să știu că nu vei mai lua din nou laxative și trebuie să știu dacă ai mai făcut și altceva...

Pentru o clipă rămase fără voce.

— Dacă te-ai îmbolnăvit.

— N-am mai făcut nimic altceva, îi răspunse Abby îmbufnată. Nu mă crezi? șuieră ea.

Leonie o privi multă vreme.

— Dacă promiți că îmi spui adevărul, atunci da, te cred. Dar dacă ai făcut-o, putem trece peste asta împreună, ca o familie.

Ochii i se umeziseră de lacrimi. Voia să o îmbrățișeze pe Abby, la fel cum făcea pe vremea când gemenele erau de-o șchioapă. Abby fusese atât de afectuoasă, o mânuță de om, căreia îi plăcea să se răsfețe și să se pupe.

— Pot să fac rost de numărul de telefon de la grupul de sprijin pentru cei cu tulburări de nutriție și putem să înfruntăm problema asta împreună.

Abby se încruntă.

— Am găsit răspunsul, izbucni ea. Ascultă, mama, nu vreau să fiu aici, aș putea să mă duc și să locuiesc cu Fliss și cu tata. Ei s-ar bucura foarte mult și pun pariu că pentru ei nu aș fi așa o *problemă*, spuse ea, cu privirea tăioasă.

Leonie o privi fix, suferind atât de tare încât abia dacă mai putea gândi cum trebuie. Abby vorbea de parcă era deja în America. Și nu spusese că se va duce la tatăl ei și la Fliss – spusese invers. Fliss mai

întâi și apoi Ray. Nu el era momeala care o atrăgea în America, ci Fliss cea slabă, elegantă și plină de șarm. Lui Leonie nu îi păsase niciodată că frumoasa femeie americancă se căsătorise cu fostul ei soț. Se despărțiseră de atât de mult timp încât Fliss era un lucru binevenit pentru el. Dar ar fi murit dacă Fliss i-ar fi luat copiii.

— Nu ești o problemă, Abby, spuse ea sfâșiată. Te iubesc, n-aș suporta dacă te-ai duce să locuiești în altă parte. Doar vreau ce e mai bine pentru tine, nu înțelegi?

— Lasă-mă în pace, spuse Abby. Asta e cel mai bine pentru mine.

Se răsuci pe călcâie și intră înapoi în camera ei, trântind ușa atât de tare încât se cutremură totul în jur.

Leonie pregăti cina pe pilot automat, cu mintea răvășită în timp ce se gândea la o soluție. Se simțea mult prea răvășită încât să o sune pe mama ei sau pe Ray, deși știa că are nevoie de sprijin moral. Voia puțin timp singură, ca să se gândească la comportamentul lui Abby.

În seara aceea, Abby apăru din cameră albă la față și cu ochii roșii. Leonie știa instinctiv că îi părea rău pentru toate lucrurile pe care le spusese. Lăsând legumele pe care le amesteca, traversă bucătăria și își îmbrățișă fiica.

— Of, mama, începu Abby să plângă, strângându-se lângă trupul mamei ei, îmi pare atât de rău. Mă urăsc pentru ce ți-am spus. Te iubesc atât de mult, eram supărată. Te rog, crede-mă.

— Gata, gata, spuse Leonie cu blândețe, mângâind-o pe Abby pe păr. Și eu te iubesc, Abby. Vreau să te ajut. Mă lași? Te rog nu mă îndepărta.

Îi ținu fața în mâini și o privi întrebător.

— Îmi promiți, te rog, că nu te vei mai atinge de laxative?

Abby dădu mutește din cap, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Îmi pare rău, mama.

Leonie o îmbrățișă din nou.

— E în regulă, draga mea, vom trece peste asta împreună. E în regulă.

Desigur, nu era în regulă. La fiecare masă, Leonie încerca din răsputeri să nu se uite în farfuria lui Abby, dar era inevitabil atrasă spre ea, privind cu nerăbdare cum înghițea fiecare bucățică și ciulind urechile de fiecare dată când Abby se ducea la baie, ascultând semne de vomitat.

— Nu mă mai urmări, șuieră Abby sâmbătă seară, în timp ce își ciugulea cina.

Tensiunea trenase peste întregul sfârșit de săptămână. În mod surprinzător, Danny, care lucra din greu la proiect, nu păruse să observe. Abby o evita în mod constant pe mama ei, astfel încât mama ei era nevoită să recurgă la tot felul de strategii ca să prindă un moment singură cu ea și să o întrebe cum se simte.

— Bine, explodă Abby. Ți-am spus că nu mai fac asta, așa că nu poți să mă crezi pur și simplu?

Luni dimineață gemenele plecară la școală, iar Leonie sună la cabinet să anunțe că va întârzia. Avea de dat un telefon.

Femeia de la linia telefonică a grupului de sprijin pentru persoanele cu tulburări de nutriție se numea Brenda și mai auzise povestea și înainte. Vocea ei blândă, prietenoasă și felul nepărtinitor de a pune problema fuseseră un balsam pentru sufletul rănit al lui Leonie. Se judeca aspru pentru că nu observase problema lui Abby, prin urmare se aștepta ca tot restul lumii să o judece astfel.

Însă Brenda înlătură ideea de vină:

— E foarte bine că știi în sfârșit cum se simte Abby, spusese ea odată ce auzise povestea. O poți ajuta. Înainte nu puteai. Cu siguranță ăsta e un lucru bun.

— Presupun, spuse Leonie amorțită.

— Încrederea e o parte importantă în felul în care vei aborda situația de acum înainte, îi explică Brenda, pe tonul ei amabil și clar. Nu are nici un rost să o urmărești pe Abby ca un vultur, să o forțezi

să își mănânce cina sau să insiști să mănânce porții mari. Asta doar o va face și mai secretoasă decât până acum.

— Dar ce să fac? se văită Leonie. Vreau să o ajut, dar mă simt atât de neajutorată. Mă îndepărtează.

— Ăsta e un lucru obișnuit. Să nu crezi că ești singura. Și ea e supărată și rănită. Vrea să rănească și ea pe cineva și încearcă să te țină departe de ea ca să poată menține controlul asupra a ceea ce face. Dacă lasă garda jos, crede că nu va mai deține controlul.

— A fost mereu atât de cuminte, cel mai bun copil pe care ți-l poți imagina, spuse Leonie suferind. Dacă i-a fost cuiva sortit să pățească asta, nu m-aș fi gândit niciodată la Abby. Sora ei geamănă, Mel, e mult mai preocupată de cum arată, de haine și de băieți. Mel e cea feminină și superbă. Abby e cea relaxată și cea pe care te poți baza.

— Probabil, spuse Brenda delicat, că s-a săturat să fie cea pe care te poți baza. S-ar putea să îi fie greu să trăiască în umbra surorii ei.

— Ai dreptate.

— Mi se pare că ai aflat de lucrurile astea într-o fază incipientă, deși niciodată nu poți să fii sigură. Persoanele cu tulburări de nutriție reușesc să se ascundă cu foarte mult succes.

Brenda râse.

— Eu ar trebui să știu, am fost anorexică timp de cinci ani și bulimică timp de opt.

La celălalt capăt al firului, Leonie se bâlbâi.

— Știu că ești surprinsă, adăugă Brenda, dar gândește-te: cea mai potrivită persoană să ajute pe cineva cu tulburări de nutriție este cineva care a trecut cu adevărat prin toate cele. Nu o poți forța pe fiica ta să mănânce. Tot ce poți face în această etapă este să îi oferi sprijin și ajutor ca să facă față situației. Te descurci foarte bine.

Îi recomandă niște cărți care îi vor fi folositoare și îi mai spuse că dacă exista vreo posibilitate ca Leonie să o convingă pe Abby să vină la o întâlnire, atunci ar fi un ajutor minunat.

— Unele fete vin aici pentru prima dată și sunt foarte speriate. Nu cunosc pe nimeni care să se mai simtă la fel ca ele, se simt cu adevărat singure. Rareori spun ceva la prima întâlnire, doar stau și privesc, uimite că sunt într-o cameră plină de oameni care au trecut prin același lucru. Încearcă și adu-o pe fiica ta, Leonie.

— Mă voi strădui, promise Leonie.

La serviciu se concentră cu greu.

— Te-a cerut Hugh în căsătorie sau ceva? se interesă Angie amuzată când Leonie aduse la castrat un alt iepure, în timpul operației de dimineață. Asta e o femelă.

— Scuze, spuse Leonie, băgând la loc iepurele uimit și care se zbătea. O migrenă, atâta tot.

— Vrei să mergi acasă? o întrebă Angie cu înțelegere.

Leonie dădu negativ din cap. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se ducă acasă și să își petreacă după-amiaza singură, cu toate gândurile acelea negre în legătură cu Abby.

După prânz, se duse într-unul dintre birourile de sus și se hotărî să îl sune pe Ray. Trebuia să i se spună.

Ray era într-o pasă proastă și, odată ce Leonie îl asigură – nesincer – că nu se întâmplase nimic, bolborosi vreo cinci minute despre vremea îngrozitoare din Boston.

— Climă nenorocită, se plânse el.

— Mda, spuse Leonie absentă. Și aici e frig. Ascultă, Ray, spuse ea pe un ton serios, trebuie să vorbim.

— Adică *s-a întâmplat* ceva, spuse el.

— Urăsc să sun pur și simplu și să spun „Ray, s-a întâmplat ceva foarte grav", bolborosi Leonie.

— Spune-mi, zise el.

Se așteptase ca Ray să fie supărat și chiar să îl apuce plânsul. Lucrul la care *nu* se așteptase era ca el să se înfurie pe ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, cum naiba s-a întâmplat fără ca tu să afli? Aici nu poți

nici să pornești televizorul fără să auzi de copii cu anorexie sau bulimie. Școlile și părinții sunt foarte conștienți de asta și tu se pare că habar nu ai!

— Nu e cinstit, protestă Leonie. Prin natura ei este o boală ținută secret. Îi iubesc pe copii, aș face orice pentru ei. Sper că nu mă acuzi că îi neglijez!

— De data asta, în mod sigur ai neglijat-o, izbucni Ray.

— Tocmai s-au întors de la Cannes, unde au fost cu tine. Tu cum de nu ai observat? ripostă ea.

— Patru zile nu înseamnă nimic, spuse el tăios. Trebuie să închid. Am o întâlnire la zece. Am treabă, știi? O să sun diseară să vorbesc cu Abby. Cred că ar fi o idee bună dacă ar veni să stea cu mine și cu Fliss pentru o vreme. Putem să o supraveghem. Fliss se descurcă minunat cu Abby. S-au simțit fantastic la Cannes.

Închise, lăsând-o pe Leonie îngrozită.

Disperată după o încurajare, o sună pe Emma, dar intră mesageria. O femeie politicoasă de la Hannah de la birou îi spuse că ieșise. Nu încercă la Hugh. Simțea că despre asta nu poate discuta cu Hugh. Nesuferita de Jane fusese așa o adolescentă perfectă, potrivit lui, încât Leonie nu suporta să îi spună ce se întâmplase cu Abby.

Simțindu-se foarte singură, Leonie își îngropă fața în mâini și plânse până la epuizare. Cum va face față acestei situații? Cum de fusese atât de preocupată de propria persoană, încât își neglijase copiii pe care îi iubea atât de mult?

Se duse acasă devreme și o scoase pe Penny la o plimbare, în ciuda faptului că după-amiaza de mai, care se arătase frumoasă până atunci, se transformase într-o furtună cu vânt puternic și paie aduse de vânt ca niște gloanțe. Lui Leonie nu îi păsa de vreme: se potrivea cu starea ei mohorâtă de acum, de ostilitate față de sine însăși. *Merita grindina* care îi biciuia fața și vântul care amenința să o dărâme din picioare. Mamele iresponsabile nu se

puteau aștepta la altceva. Penny, pe de altă parte iubea vântul. Își ținea capul ridicat și adulmeca extaziată, inspirând mirosuri pe care nici un nas omenesc nu le putea identifica. Dansa în jurul ei, aterizând brusc în bâltoace, cu Leonie urmând-o cu pași greoi, cu capul aplecat, împotriva vântului.

Când ajunseră în dreptul porților negre și greoaie, de la capătul șoselei Doug Mansell, Penny, obișnuită să îi întâlnească pe cei doi collie în plimbările lor de seară, se hotărî se le facă o vizită chiar acum. Ignorând faptul că Leonie îi poruncea să se întoarcă imediat, plecă încrezătoare pe drum în sus, să își vadă prietenii. Leonie strigă, însă o porni repede în urma ei. Ar putea fi plăcut să vorbească cu Doug, se gândi ea. Acum se plimbau deseori împreună serile, vorbind despre de toate și nimic. Era o relație relaxată, ținându-și companie unul altuia. Doug putea fi foarte nostim într-un fel sec și, odată ce lăsa garda jos, cu Leonie și copiii, o făcea cu toată inima. Fusese de multe ori la cină și părea să se simtă bine între ironiile din familia Delaney. Îi dăduse lecții de șofat lui Danny în Jeep-ul lui și promisese că, atunci când fetele vor fi suficient de mari, le va învăța și pe ele. „Aș face bine să reglez stabilizatorul de viteză mai întâi", glumise el cu Mel, care nu prea avea veleități tehnice și care vedea condusul drept o metodă de a ieși și a cunoaște mai mulți băieți decât putea cunoaște luând autobuzul.

Leonie nu îi spusese lui Hugh despre aceste cine intime. I se părea că le-ar fi putut interpreta greșit. Era complicat să explice prietenia ei cu Doug pentru că era total diferită de toate prieteniile pe care le-a avut. Nu era nimic amoros, evident, dar, mă rog... Însemna camaraderie și a ține unul altuia companie. Asta nu putea fi explicat.

Se duse prin spate, la ușa de la bucătărie, pentru că știa că Doug era fie acolo, fie în atelierul lui, lângă bucătărie. El deschise ușa fără ca ea să trebuiască să mai bată, prezența fiindu-i vestită de lătrăturile înnebunite a trei câini, toți disperați să se joace.

— Scuze că am venit pe nepusă masă, dar Penny s-a hotărât că vrea să îi vadă pe Alfie și pe Jasper, spuse ea.

Doug își schimonosi fața într-un dezgust prefăcut:

— Vrei să spui că altfel nu te-ai osteni să vii să mă vezi, dacă Penny nu ar fi avut chef de o întâlnire? o întrebă el.

Dar văzând cum i se întristează chipul la remarca lui, o privi imediat cu regret.

— Ce s-a întâmplat, Leo? o întrebă el îngrijorat.

El era singura persoană care îi spunea așa, iar ei îi plăcea. Era ceva special, intim.

Ea îi povesti tot. Era o ușurare să vorbești cu cineva despre tot ce se întâmplase. Se simțise prea rănită ca să îi spună lui Angie și ura să îi spună mamei ei, pentru că s-ar fi supărat atât de tare. Însă Doug era o persoană căreia îi puteai spune tot felul de lucruri. O instală pe cea mai confortabilă dintre micile canapele din bucătăria primitoare, îi dădu un ceai fierbinte îndulcit și biscuiți italienești pe care părea să îi aibă mereu la îndemână. După ce ascultă calm toată povestea, hrănind câinii care salivau cu fărâme de biscuiți, îi spuse că Ray exagerase și că ar trebui să fie împușcat.

— E foarte ușor să îți spună de peste ocean că nu te descurci, observă el. Ray se simte vinovat ca naiba pentru că nu e aici așa că își liniștește sentimentul ăsta luându-se de tine. Nu trebuie să accepți așa ceva, Leo.

— Am dat greș ca mamă, se văită ea.

Doug stătea serios, cu privirea lui severă, umbrită de sprâncene.

— Ba nu ai dat greș. Ai trei copii minunați, dar nu sunt niște sfinți. Fac greșeli – cu toții facem, Leo. Dacă Mel, Abby și Danny ar fi trei sfinți de ceară, ar fi niște ființe plicticoase, care nu ar ajunge să însemne niciodată nimic pe lumea asta. Dar nu sunt așa. Sunt nostimi, isteți, sensibili – prea sensibili, în cazul lui Abby – oameni care încep să își găsească locul în viață. Nu mai sunt copii. Trebuie

să accepți asta. Poți fi alături de ei atunci când fac greșeli, dar nu îi poți opri de la a le face. În regulă, spuse el, văzând cum buza de jos a lui Leonie începe să tremure, gata cu predica. Am încredere în tine, Leo, și copiii la fel. Gemenele și Danny ar face orice pentru tine. Iar asta se datorează tuturor sacrificiilor pe care le-ai făcut pentru ei. Nu uita asta.

Ea dădu din cap.

Doug aruncă o privire celor trei câini, care acum erau tolăniți pe podeaua din bucătărie, epuizați după ce se jucaseră prinselea cu frenezie pe tot etajul.

— Penny a alergat destul pe ziua de azi. Te duc cu mașina acasă și dacă îmi arăți în care parte a congelatorului ții lasagna aceea minunată, pregătesc eu cina. S-a făcut?

— S-a făcut.

Fliss sună târziu în seara aceea, când Doug plecase deja acasă, iar gemenele se duceau la culcare. Leonie simți cum îi crește pulsul când auzi vocea celeilalte femei, la fel cum simțea și Penny când vedea o altă pisică decât colegul ei de apartament, Clover.

— Leonie, ceea ce se întâmplă e o experiență teribilă pentru tine și pentru toată familia. Mă simt îngrozitor pentru tine.

— Vai, mulțumesc, Fliss, spuse Leonie cu o voce dogită, urând faptul că Fliss știa acest secret cât se poate de intim al familiei.

— Ray mi-a spus că și-a pierdut cumpătul cu tine mai devreme și am vrut să îmi cer scuze, pentru că nu avea nici un drept să facă asta, continuă Fliss. Am discutat despre asta și ne-am gândit la o soluție care s-ar putea să fie convenabilă pentru toată lumea.

— Serios?

Fără să își piardă de loc calmul, în ciuda tonului sarcastic al lui Leonie, Fliss continuă:

— Ray și cu mine credem că i-ar face bine lui Abby dacă ar veni să stea cu noi o vreme – și lui Mel la fel. Cred că ar fi o greșeală să le despărțim.

— Poftim? Asta e ridicol, spuse Leonie. Abia s-au întors la școală după ce și-au luat două zile libere ca să meargă în Franța. Nu mai pot să lipsească. Au examenele de sfârșit de an.

— E doar un an de tranziție. În plus, oricum trebuiau să vină în august, o întrerupse Fliss. Pur și simplu vor veni cu două luni mai devreme. Îi va face atât de bine lui Abby să schimbe atmosfera, să uite de ceea ce se întâmplă.

— Deși e un an de tranziție, spuse Leonie ezitând, probabil că școala nu ar accepta să lipsească de la examene.

— Poți oricând să spui că e vorba de dreptul la vizite, îi sugeră Fliss. Nu sunt atât de familiară cu cazurile de drept familial, dar știu că nu e ceva neobișnuit ca cei mici să își ia un timp liber ca să poată sta cu celălalt părinte. Chiar și două sau trei luni ar putea fi o diferență pentru Abby.

— Două, trei *luni!* zise Leonie, îngrozită. Eu mă gândeam mai de grabă la câteva săptămâni. Aș fi pierdută fără ele.

— Da, mă gândeam că asta va fi părerea ta.

Fliss era foarte blândă.

— Leonie, nu încerc să îți iau fetele. Sunt copiii tăi, te iubesc. Nimeni nu îți poate lua asta. Nu despre asta e vorba, ci despre Abby. Ești cel mai bun sprijin pe care l-ar putea avea, dar, în momentul ăsta, cred că cel mai bun lucru pentru ea este să întrerupă ciclul a ceea ce face. Are nevoie de un alt mediu. Știi că tatăl ei ar fi încântat să o aibă aici, și pe Mel la fel.

Leonie își dădu seama că trebuia să închidă repede, ori dacă nu va izbucni în plâns.

— Lasă-mă să mă gândesc, Fliss, spuse ea brusc și închise.

Apoi chiar izbucni în lacrimi.

Doug se oferi să le ducă la aeroport.

— Nu vei fi în stare să conduci nicăieri, îi spuse el lui Leonie candid.

Ea știa că avea dreptate. În cele trei zile de când le spusese fetelor despre călătorie, nu fusese în stare să facă nimic cum trebuie. Își luase liber de la serviciu pentru că era destul de posibil să facă vreo greșeală îngrozitoare la cabinet și să fie răspunzătoare de decesul vreunui sărman animal. Angie fusese minunat de solidară când află despre Abby.

— Probabil că o schimbare de mediu e o idee bună, și pentru Abby, și pentru tine, spuse ea. Când vor pleca fetele, de ce nu pleci o săptămână cu Hugh? Duceți-vă până la Kerry sau Clare și nu face nimic altceva decât să mănânci, să bei și să mergi să cutreieri prin păduri. Meriți o pauză și, dacă Hugh e plictisitor, poți fugi cu omul pădurii!

Dar Leonie nu era nici în dispoziție de glume, și nici de vacanță, orice gen de vacanță. Voia să se cuibărească în bârlogul ei și să își lingă rănile.

Era zece dimineața, iar zborul gemenelor era la două și jumătate. Leonie voia să se asigure că ajungeau la timp, pentru formalitățile complicate de înregistrare pentru călătoriile în Statele Unite. Ce ironie, se gândi ea, faptul că se grăbea să se asigure că fetele prindeau avionul în care ea de fapt nu își dorea să fie și ele.

— Gata, fetelor? strigă ea cu falsă veselie.

Mel și Abby erau treze de la șapte, în frenezia împachetatului în ultimul moment, a spălatului pe cap și chiar și un ultim și triumfător telefon către vechiul dușman al lui Mel, Dervla Malone, ca să se laude că zburau la Boston, în timp ce ea se ducea la școală, la două ore de franceză, urmat de pase la fileu pe ploaie.

— Aproape, strigă Mel. Nu pot să închid valiza asta. Poți să vii să mă ajuți, mama?

Aruncându-i o privire lui Doug, care citea răbdător ziarul în bucătărie, cu Penny așezată suspus la picioarele lui, Leonie se duse în camera fetelor.

— Surpriză! strigară ele în cor, fluturându-i un plic și două cadouri cu forme ciudate.

— Vin, spuse Mel fără să mai fie nevoie, în timp ce îi arătă un cadou în forma unei sticle cu vin.

— Iar asta e ceva ce să strângi în brațe când te simți singură, spuse Abby încet, dându-i celălalt cadou.

Leonie simți un nod în gât.

— Of, fetelor, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Îmi va fi atât de dor de amândouă.

Abby se aruncă de gâtul mamei ei.

— Știu că e vina mea că plecăm și mă bucur că mergem, dar îmi pare rău că ție îți e atât de greu, spuse ea agitându-se.

Se agățară amândouă de gâtul ei, Leonie încercând cu disperare să nu plângă.

— Nu îți deschizi cadourile? întrebă Mel veselă.

Leonie se bucură foarte mult de sticla cu vin. Era un minunat vin de Burgundia, scump, era sigură.

— Cum ați reușit voi două să luați alcool? întrebă ea. Sunteți minore.

— Ne-a ajutat Doug. Ne-a spus ce ți-ar plăcea și ne-a ajutat să îl luăm.

Leonie era impresionată. Ce om bun era Doug. Copiii îl adorau și promisese să îi dea lecții de pictură lui Abby. Râsese în hohote cu o zi în urmă, când Mel spusese fără menajamente că i-ar plăcea să i se facă portretul, dar nu de către el, pentru că în picturile lui toți arătau grași și urâți.

Leonie deschise cel de-al doilea cadou. Era o jucărie blănoasă, un câine cu ochii mari și maro ca ai lui Penny și blană roșcată.

— E minunat, suspină ea.

— Nu-i așa? spuse Abby. Știu că o să te simți singură așa că ăsta e ca să te facă să te gândești la noi.

Leonie o mângâie pe Abby cu dragoste pe obraz.

— De parcă aș putea uita de voi două măcar pentru o clipă, spuse ea cu drag. Vă mulțumesc la amândouă. Ar fi cazul să mergem, Doug o să turbeze dacă nu plecăm în curând.

Abby zâmbi.

— Asta e partea drăguță la Doug, spuse ea. Indiferent ce se întâmplă, el nu o ia niciodată razna.

Leonie reuși să își stăpânească bine emoțiile tot timpul drumului cu mașina și cât timp au băut o cafea la restaurant.

— Nu uitați să învățați, le spuse ea. Singurul mod în care școala vă permite să plecați este dacă studiați din greu și aveți un îndrumător, Abby.

Ray aranjase cu un profesor particular, care să le dea lecții fetelor în timpul celor șase săptămâni cât urmau să fie plecate, iar Abby stabilise să meargă la consiliere pentru tulburări de nutriție. Numai cu această promisiune, în urma unei discuții îndelungate cu directoarea școlii despre problemele lui Abby și despre drepturile de vizitare ale tatălui ei, o convinseseră pe directoare să accepte să le lase pe amândouă fetele să plece.

— Dacă nu ar fi fost un an de tranziție, în nici un caz nu ar fi fost posibil ca amândouă fetele să lipsească atât de mult timp, fără să trebuiască să repete un an, spusese sora Fidelma. Au examene de dat și știu că lumea are impresia că examenele din acest an nu sunt importante, dar sunt.

Leonie îi explicase cu fervoare că starea psihică în care se afla Abby era mult mai importantă decât orice fișă de prezență sau examen de vară.

— Departamentul de Educație s-ar putea să nu fie de aceeași părere, spuse sora Fidelma cu încăpățânare.

Dar făcuse totuși toate aranjamentele necesare. Leonie îi comentase lui Doug că ai fi jurat că își trimite fetele ca ucenice într-un sex-shop thailandez și nu la tatăl lor, la Boston.

— Și să nu lăsați dezordine în bucătărie, așa cum faceți acasă, le atrase atenția Leonie. Nu e corect față de Fliss. Și vă rog să mă sunați, adăugă ea.

— Sigur că o să te sunăm, spuse Mel, nerăbdătoare să plece.

— Poate că ar trebui să treacă acum de îmbarcare, îi spuse Doug cu blândețe. Durează destul de mult formalitățile.

Leonie nu putu decât să dea din cap, era incapabilă să vorbească. Ea și Doug le conduseră pe gemene până la bariera de pază ce ducea către porțile de îmbarcare, unde urmau să se întâlnească cu reprezentantul Air Lingus, care le ajuta cu formalitățile, din cauză că erau minore.

Amândouă fetele îl pupară pe Doug de la revedere.

— Să ai grijă de mama, bine? îl rugă Abby.

— Sigur că da, îi răspunse el.

Abby se întoarse spre Leonie.

— Pa, mama, spuse ea.

— La revedere, le răspunse Leonie, simțind cum o părăsesc puterile.

Începu să plângă, incapabilă să se abțină, întinzând orbește mâna după Mel și Abby.

Se îmbrățișară strâns toate trei, înainte ca Mel să se tragă la o parte.

— Nu te panica, mama, spuse ea, până să îți dai seama că am plecat, ne și întoarcem.

O luă pe Abby de mână și o trase.

— Hai să mergem. Urăsc despărțirile.

Îi făcură cu mâna până nu se mai văzură. Doug își puse brațul puternic în jurul trupului greoi al lui Leonie.

— Nu pleacă decât pentru șase săptămâni, să știi, îi spuse el. Or să se întoarcă. Acum hai, hai să plecăm de aici. Te scot la cină în vreun loc elegant în seara asta, dar mai întâi trebuie să plimbăm câinii.

Până când el parcă în fața casei ei, o oră mai târziu, ea se oprise din plâns.

— Intru să îți fac un ceai fierbinte, spuse el.

— Mai bine ai face un whisky fierbinte, spuse Leonie cu vocea schimbată de la plâns.

— S-a făcut.

Ținându-se de cuvânt, Doug puse ceainicul la fiert și îi făcu un whisky fierbinte, tare. Când termină de băut, el se ridică.

— Leonie, nu te las să stai aici și să te smiorcăi toată ziua. Ia-ți hainele de plimbare și eu vin în

zece minute cu Jasper și cu Alfie. Mergem pe jos o bucată din Wicklow Way și când vei fi prea obosită să mai mergi, ne ducem și luăm cina la Hungry Monk.

— Ești atât de autoritar, bombăni ea.

Figura lui severă se înmuie într-un zâmbet.

— Totuși funcționează, nu?

Era o zi minunată. În timp ce se plimbau prin vegetația galbenă care acoperea dealurile din Wicklow, Leonie rămase gânditoare. Îi răspundea monosilabic lui Doug, până când el se sătură de expresia ei tristă.

— N-o să-ți mai spun decât o dată, Leo. Ești o mamă extraordinară. Copiii ăia te iubesc. Cresc, asta e tot, cu toată suferința pe care o presupune asta. Așa că nu te mai văita și adună-te.

— Atunci de ce mă simt ca o mamă atât de groaznică? îl întrebă ea nervoasă. Mă simt atât de furioasă!

Hugh ar fi fost șocat dacă ar fi auzit-o vorbind astfel, însă Doug nu era de loc deranjat.

— De ce?

— De ce? Asta e o nenorocită de întrebare idioată, Doug, șuieră ea.

— Nu ești Dumnezeu, spuse el calm. Se întâmplă lucruri care sunt dincolo de puterea noastră de control și trebuie să înveți să le accepți. Eu *a trebuit* să învăț. Tu crezi că eu am vrut să fiu ars într-un incendiu, iar femeia pe care o iubeam să mă părăsească pentru că nu putea face față carapacei desfigurate de om în care se transformase bărbatul de care se îndrăgostise în galeriile de artă?

Leonie era prea uimită ca să mai spună ceva. Doug nu mai vorbise până acum despre trecutul lui. Descoperise că era un artist faimos, recunoscut de critici, însă nu vorbiseră niciodată despre asta. Uneori el îi arăta picturile lui, iar lui Leonie îi plăceau toate, mai ales peisajele sălbatice puternice care îi intrau de pe pânză direct în suflet.

— Nu am avut nici un fel de control asupra lucrurilor astora, îi spuse Doug pe un ton solemn. A trebuit să le accept ca atare. Trebuie să o faci și tu

ori vei sfârși măcinată de amărăciune și resentimente. Nu o să permit să ți se întâmple asta, Leo. Acum hai, mai avem încă trei mile de mers.

Doug o porni mai departe hotărât, forțând-o chiar și pe Leonie, cu picioarele ei lungi, să se grăbească pentru a-l prinde din urmă.

Trei ore mai târziu, stăteau într-un colț întunecat de la Hungry Monk, în Greystone, rupând din chifle și bând gin tonic.

— Sunt moartă de foame, spuse Leonie.

Picioarele o dureau într-un mod plăcut de la excursia lor de șase mile și, pentru prima oară de când găsise laxativele acelea oribile sub patul lui Abby, se simțea relaxată.

— Efortul fizic în mod clar te relaxează mai bine decât băutura.

Doug râse, cu capul aplecat în lista de vinuri.

— Efortul fizic *și* băutura sunt încă și mai bune.

Mâncară niște midii incredibile, pui umplut cu porumb și niște cartofi delicioși, cu brânză și smântână. După o sticlă de vin roșu, trecură la un vin australian de desert și împărțiră desertul cu mere, mulțumindu-se să asculte conversațiile celorlalți oameni care luau masa. Simțindu-se fără scăpare, Leonie se hotărî să ia și un Irish coffee.

— Dimineață o să regreți, o avertiză Doug. O să capeți o mahmureală oribilă dacă amesteci băuturile așa.

— Ba nu, prostuțule, spuse ea, fericită acum că era fizic obosită și puțin sedată mental din cauza alcoolului.

Dacă mai bea ceva, va dormi ca un copil și nu își va petrece noaptea făcându-și griji pentru dragele ei gemene.

Languros de amețită, Leonie își găsi curajul să îl întrebe pe Doug în legătură cu ce spusese mai devreme.

— Eu nu te întreb niciodată nimic despre trecutul tău, spuse ea, dar tu ai adus vorba. Spune-mi. Până la urmă, adăugă ea, tu știi tot ce e de știut despre mine.

Doug se jucă cu aburul paharului lui cu vin.

— Nu-mi face plăcere să vorbesc despre asta, spuse el posomorât.

— Vorbeşti cu mine, protestă Leonie.

— Ei bine, dacă e vorba de tine, spuse el. Să ştii că asta nu e o poveste cu final fericit.

— Aiureli, spuse Leonie retezându-i-o. Spune tot, Mansell. Te cunosc prea bine ca să te mai jenezi.

— Te-ai gândit vreodată la cariera de jurnalist de anchetă? se interesă el.

Leonie chicoti.

— Trebuie să înveţi să pui întrebări cheie atunci când ai trei copii, altfel nu ai şti niciodată cine sunt prietenii lor sau ce pun la cale.

De data asta, Doug nu îi răspunse cu un zâmbet. Avea un aer sumbru când îşi începu povestea:

— Urma să mă căsătoresc cu o femeie cu care eram împreună de trei ani. Am locuit cu câteva persoane de-a lungul anilor, îi explică el, dar nu am vrut niciodată să mă căsătoresc, până când am întâlnit-o pe Caitlin. Ea era sculptoriţă şi părea căsnicia perfectă. Eu aş fi avut atelierul meu, iar ea pe al ei, chiar alături.

El luă o gură de vin, cu privirea opacă.

— Într-o seară am stat până târziu în oraş şi ne-am hotărât să rămânem la un prieten de-al meu, care locuia deasupra galeriei lui, în apartamentul de la etaj. Jos a luat foc un radiator electric. Eu m-am trezit şi nu o găseam pe Caitlin. Era fum peste tot. Am crezut că poate a coborât, încercând să iasă pe acolo, deşi era o ieşire de incendiu. Acolo m-am ars.

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Leonie îngrozită.

Doug dădu din umeri crispat.

— Se hotărâse mai devreme să se ducă acasă la ea. Zice că îmi lăsase un bilet, pentru că nu putea suferi să doarmă în apartament şi trebuia să se trezească devreme, aşa că se dusese acasă pe la trei. Nu observi un bilet lăsat pe pernă atunci când camera e plină de fum, spuse el cu o ironie sumbră. După aceea nu a făcut faţă. A fost un amestec de vinovăţie că am fost ars din cauza ei combinată cu iubirea pentru lucrurile frumoase. Vechea amărăciune,

pe care Leonie nu o mai văzuse de mult pe fața lui, reveni, făcând să i se strângă buzele cu asprime.

— Eu nu mai eram frumos. Lui Caitlin îi plăcea să atingă lucrurile; își trecea mâinile peste fața mea cu ochii închiși, ca și cum ar fi citit în Braille. Ca sculptor, ea vedea cu degetele. Nu îi mai plăcea ceea ce vedea.

Cât de oribil, de crud din partea ei, se gândi Leonie. Această Caitlin nu se poate să îl fi iubit prea mult pe Doug dacă l-a părăsit pentru asta.

— Atunci te-ai mutat aici, interveni Leonie.

— Îmi plănuisem o viață izolată, pe care să mi-o petrec pictând și pe urmă o femeie din sat a căzut în fața casei mele și asta a fost: s-a dus cu intimitatea, glumi el. Nu mai pot să scap de ea, de fapt.

Păru să se gândească la lucrul ăsta.

— Ba nu, nu e adevărat. Dacă ea n-ar fi prin preajmă, mi-ar fi dor de ea. Mă înnebunește, dar mă simt foarte bine cu ea.

Leonie se roși.

Doug îi făcu semn chelneriței.

— Ne puteți comanda un taxi, vă rog? o întrebă el.

În taxi spre casă, Leonie adormi. Se trezi când mașina opri în fața casei și se surprinse sprijinindu-se confortabil de umărul osos al lui Doug.

— Trezește-te, somnoroaso, îi spuse el, mișcând-o ușor.

— Doamne, scuze, spuse ea somnoroasă.

Doug se dădu jos din taxi și o ajută să coboare.

— Ești în regulă? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Ne vedem mâine.

Iar apoi se întinse și făcu ceva ce nu mai făcuse până acum: îl sărută. Îi simți ciudat barba pe buze, ciudat, dar plăcut. Și Doug era drăguț. Fericită în aburii alcoolului, îl mângâie pe obraz înainte de a se întoarce să urce șerpuit pe alee.

În dimineața următoare, o treziră lătrăturile lui Penny. Se auzea de parcă omul cu gongul de la Rank Organization ar fi fost la ea în dormitor, lovind cu toată puterea în el.

— Încetează, Penny, bolborosi Leonie, trăgându-și o pernă peste cap.

O durea capul și avea gura uscată. Seara trecută îi vuia prin cap. Hungry Monk, mâncare foarte bună, Doug care fusese drăguț cu ea, povestea lui cu incendiul și... o, nu. Se ridică brusc. Îl sărutase de noapte bună. Ce groaznic. El o să urască asta, o să creadă că se dă la el. O, Doamne, nu! Și avea deja un bărbat în viața ei. Îl avea pe Hugh. Nu era ca și cum ar fi fost disperată după un bărbat. Nu, dar tot se mai purta ca o disperată de vârstă mijlocie, care se dădea la prietenii ei pentru că era beată.

După o vreme, setea o scoase din pat. Înfășurându-se în halatul ei de casă, se târî până la bucătărie, plescăindu-și papucii de casă. Danny asculta radioul cu volumul dat la maximum, în timp ce făcea sendvișuri cu pâine prăjită și murdărea bucătăria cu firimituri, stropi de maioneză și brânză topită.

Penny se așeză imediat la picioarele lui, cerșind, așteptând niște resturi.

— Arăți groaznic, mama, îi spuse David vesel.

— Vrei, te rog, să dai radioul mai încet? spuse Leonie cu vocea slabă, și fă-mi niște ceai.

— Ceai? strigă Danny cu viclenie, știind că era mahmură.

Leonie îi aruncă o privire criminală.

— Data viitoare când vii acasă de la Micro Club făcut prăștie, iar eu îți dau să bei o halbă de apă și te bag în pat, îți voi aminti cât de crud ai fost azi cu mine.

— Glumeam doar, mama, spuse el. Vine ceaiul.

Pe geamul de la bucătărie, îl vedea pe Clover stând pe pervaz, uitându-se înăuntru la ei, cu o expresie indignată pe figura lui felină. Era clar că nu primise de mâncare.

— Și dă-le de mâncare lui Penny și lui Clover, adăugă Leonie. Se ridică în picioare.

— Trebuie să dau un telefon.

În timp ce îl suna pe Doug, se tot gândea la cum ar putea reacționa.

— Îmi cer scuze, m-am purtat groaznic aseară? întrebă ea imediat ce el ridică receptorul, nevrând să știe răspunsul.

Doug râse din toată inima.

— Teribilă, recunoscu el. A trebuit să te opresc să dansezi pe masă la Hungry Monk, cât despre ce ai încercat să faci cu frișca de la Irish coffee... Ei bine, spuse el sec, nu cred că vom mai putea face rezervare acolo de acum înainte.

— O, Doamne, gemu ea.

— Glumesc, fraiero. Ai fost în regulă, spuse el. Mai puțin partea în care...

Leonie își ținu respirația. El era pe punctul de a spune „mai puțin partea în care ai încercat să te urci pe mine".

De fapt spuse

— ...în care a trebuit să te urmăresc cum te clatini pe alee până la ușă. Pariam cu taximetristul cam cât îți va lua să îți scoți cheile din geantă. Ar fi trebuit să urc cu tine, spuse el. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse Leonie răsuflând ușurată. N-ar fi trebuit să beau acel Irish coffee. Ăla m-a terminat.

Danny intră cu o cană de ceai.

— Trebuie să închid. Ne vedem, îi spuse ea lui Doug. Mulțumesc pentru aseară.

— Ah, am uitat să îți spun, mama, spuse Danny, luând unul dintre biscuiții cu ciocolată pe care îi pusese pe tavă, împreună cu ceaiul. Au sunat fetele azi-dimineață, devreme. Au ajuns cu bine aseară, așa că au sunat să spună că sunt bine.

— De ce nu m-ai trezit? se agită Leonie.

— Dormeai, protestă Danny rănit.

— Le sun acum, spuse ea disperată.

— Mel a zis că azi sunt plecați, îi spuse Danny. Le duce Fliss la cumpărături. La nu știu ce piață sau ceva, nu-mi aduc aminte exact. Știi cum e Mel, înnebunită după cumpărături.

— Ai vorbit cu Abby? întrebă mama lui pe o voce scăzută.

— Da. Și ea părea entuziasmată. Eu ies, mamă, adăugă el. Probabil că o să vin târziu diseară. Ne mai vedem.

— Ne mai vedem, răspunse Leonie tristă.

Când o sună Hugh mai târziu, fusese încântată să audă de el. Își petrecuse o zi atât de singuratică în casă. Penny se străduise să o consoleze, băgându-și uneori boticul ei rece și umed în mâna stăpânei, spunându-i „sunt aici". Însă Leonie se simțea atât de neconsolată încât nici măcar draga ei Penny nu o putea înveseli.

Așa că telefonul lui Hugh fusese binevenit. Poate că sunase să îi spună că își schimbase planurile și că ieșeau până la urmă.

— Tot o mai duci pe Jane la teatru? întrebă ea plină de speranță.

— Da, spuse Hugh. E atât de încântată. Săraca de ea, e atât de deprimată după despărțirea de fostul ei prieten.

— Îmi pare rău, spuse Leonie, fără urmă de sinceritate.

Își dorea ca Hugh să se fi eschivat de la programul cu fiica lui. Lui Leonie i-ar fi prins bine puțină companie în seara asta. Dar copiii erau pe primul plan, se gândi ea plictisită. Numai că Jane nu era un copil.

— Nu crezi că e vreo șansă ca Jane să suporte să nu te duci în seara asta și, în schimb, să treci pe la mine, nu? spuse Leonie îndrăzneț.

Hugh păru îngrozit.

— Nu pot, Leonie, spuse el pe un ton șocat. Nenorocitul ăla de prieten o tot amăgea de o grămadă de vreme, e atât de supărată pe el. Are nevoie de mine.

Dar cu mine cum rămâne? Lui Leonie îi venea să plângă. Și eu am nevoie de tine. Fetele mele au plecat, iar ele sunt mai importante pentru mine decât un prieten de trei săptămâni pentru nenorocita de Jane. Dar nu spuse nimic.

Capitolul douăzeci și cinci

Trei luni mai târziu

Cererea lui Felix în căsătorie deveni subiectul cel mai important al interviurilor. Încă un lucru care trebuia transformat într-o știre media răsunătoare. Povestea adorabilă despre cum venise el la ea acasă cu cincizeci de buchete de flori (un strop de exagerare era absolut necesar la interviuri, îi explicase Felix) și un diamant enorm, ca să sfârșească așteptând la ușă câteva ore până când sosise iubita lui, motiv pentru care era cât pe ce să facă hipotermie și avusese nevoie de o jumătate de oră în fața focului până când dinții încetară să îi mai clănțăne.

Hannah era sătulă până peste cap ca viața lor să devină material pentru interviuri. Cel puțin nunta lor în Caraibe nu se transformase în opt pagini în *Hello!* (deși Hannah bănuia că asta nu se întâmplase numai din cauză că Bill, agentul lui Felix, nu reușise să obțină ceea ce ea considera o ofertă potrivită din partea revistei), dar mai multe ziare de duminică publicaseră o parte dintre poze. Hannah fusese foarte critică cu sine, în fusta ei Ben de Lisi, lungă până la glezne, cu părul atârnându-i pe spate și cu flori împletite în el. Se simțise grasă și însărcinată pe lângă Bill, care se dovedise a fi o fumătoare înrăită, o londoneză țăcănită, care avea impresia că și-a irosit ziua dacă nu a țipat măcar o dată la cineva, spunându-i că e „un idiot nenorocit!".

Scundă, slabă, uscată, cu un păr bogat de culoarea gemului de prune, Bill făcu să se întoarcă mai multe capete decât mireasa, când sosise la nunta de pe plajă, într-un costum crem cu pantaloni, fără nimic pe dedesubt. În afara părului înfoiat, arăta foarte mult ca Bianca Jagger.

Hannah, care fusese crescută sub impresia că era nepoliticos să pui mireasa în umbră purtând alb sau crem, era furioasă. Înainte se simţise perfect aşa cum era îmbrăcată. Avea pielea de o nuanţă aurie şi licărea de o strălucire sănătoasă datorită cremei mătăsoase, cu puţin auriu în ea.

— E o vacă, îşi dorea ea să şuiere către cineva, în timp ce stătea lângă altarul frumos, care era aranjat cu flori exotice.

Dar nu avea cui să îi şuiere asta. Erau pe St. Lucia, iar pe lista de oaspeţi erau ea, Felix, Bill, asistentul ei – un tânăr blond şi deşirat care nu vorbea niciodată, nici măcar atunci când Bill ţipa la el – şi ofiţerul care urma să îi cunune.

Hannah ar fi dat orice, numai să aibă o prietenă apropiată cu ea în această zi specială. Până şi Gillian de la birou ar fi fost binevenită : doar cineva cu care să poată vorbi normal.

Până când Felix terminase de spus povestea, căsătoria devenise o decizie luată în ultima clipă şi pur şi simplu plecaseră de acasă cu hainele în care erau şi la nuntă (ceea ce nu prea explica rochia deosebită a lui Hannah, care trebuise comandată cu trei săptămâni înainte şi modificată de două ori, ca să se potrivească pe burta ei de sarcină de cinci luni care creştea mereu) şi se urcaseră într-un avion până în Caraibe.

La fel ca şi şarmantul romantic pe care îl joacă în noul serial, Felix Andretti nu a putut rezista să nu se însoare cu logodnica lui, Hannah, în cea mai idilică ambianţă posibilă. În loc să îşi petreacă luni de zile organizând biserica, florile şi recepţia, acum două luni, Felix a luat-o repede pe bruneta Hannah la St Lucia, unde s-au căsătorit în cadrul unei

ceremonii simple pe malul mării, cu numai doi prieteni apropiaţi ca martori.

„Ne-am dorit să fie cât mai simplu şi mai pur cu putinţă", spune Felix cu seriozitate, incapabil să îşi dezlipească privirea de la superba lui soţie irlandeză. „Sunt un tip romantic şi am crezut întotdeauna că atunci când voi cunoaşte femeia potrivită, voi vrea să mă căsătoresc imediat, fără multă tevatură. Căsnicia e sfântă pentru mine, iar ideea de a ne căsători în aer liber, cu oceanul şi natura împrejur, se potrivea: eşti una cu natura şi cu persoana pe care o iubeşti. Am fost amândoi desculţi în nisip. Nu voi uita niciodată. A fost un lucru minunat, făcut sub impulsul momentului."

Cuplul şi-a petrecut luna de miere bucurându-se de zile de odihnă, înotând şi povestind la plimbări sub clar de lună pe aceeaşi plajă unde s-au căsătorit, la numai câţiva paşi de minunatul lor hotel, superbul Rex St Lucian. Felix chiar a încercat să facă scufundări, în timp ce Hannah, care este însărcinată cu primul copil al cuplului, s-a relaxat bucurându-se de soare.

Hannah suporta cu greu să citească darea de seamă preţioasă din revistă. Felix sigur fusese la scufundări, lăsând-o zile în şir singură cu Bill. Cum ideea lui Bill de a te simţi bine însemna să dea peste cap cât mai multe cocteiluri cu rom, nu fusese o companie tocmai lucidă.

În unele zile, Bill se abţinea să bea suficient cât să joace un meci scurt de tenis cu profesionistul chipeş de la hotel, înainte de a sfârşi la restaurant, ca să-şi mănânce frunza de salată, cu o sticlă de vin alb ţinut la rece. Hannah, căreia îi era prea cald ca să stea la plajă, îşi petrecuse majoritatea timpului în dormitorul cu aer condiţionat, privind la cuplurile fericite de la piscină.

Ar fi putut pune pariu că era singura persoană de acolo aflată în luna de miere, care îşi petrecuse majoritatea timpului singură.

În ultima zi acolo, îl implorase pe Felix să renunțe la scufundări ca să își poată petrece o noapte împreună, eventual să facă un tur de insulă și să mănânce undeva...

— Am plătit și pentru ziua de azi, protestase Felix. Aș irosi banii dacă nu m-aș duce la ultima scufundare.

— Ai irosit banii luându-mă cu tine! Ai fi făcut o economie dacă nu mă luai, din moment ce nu ți-ai petrecut nici cinci minute cu mine, de când am ajuns aici! strigase Hannah, aruncând în el cu o scrumieră.

Felix se feri, iar scrumiera se izbi cu zgomot de perete, lăsând o urmă mare.

— Acum uite ce-ai făcut, spusese el exasperat.

Hannah izbucni în plâns.

— Dacă ți-o iau razna hormonii, plec, bombăni el.

Se duse la un tratament facial, la un hotel din apropiere și apoi se așeză la barul de la piscină și bău un ceai cu gheață, înainte de a merge la o scurtă plimbare pe plajă. Era mult prea cald ca să stea mai mult afară, așa că își cumpără niște reviste și se duse înapoi în camera ei. O să se întindă puțin și o să atipească...

Felix o trezi la șapte.

— Haide, draga mea, hai să mergem la cină. Sunt mort de foame.

Dezorientată, pentru o clipă Hannah nu își aminti unde era. Dar Felix era aici, nu? Pielea strălucindu-i de un bronz arămiu intens, părul decolorat, aproape alb de la soare, arăta mai bine ca oricând. O cămașă albă de bumbac și pantaloni bej de bumbac, toate cădeau elegant pe statura lui. Dinții erau de un alb sclipitor, în contrast cu pielea lui închisă la culoare, iar buzele îi subliniau senzual expresia chipului. Se aplecă și o sărută. Hannah simți izul de apă sărată și inconfundabilul miros de piele bronzată. Adormită, îl lăsă să îi desfacă nasturii rochiei de plajă și să îi

ia în palme sânii acum greoi. Limba lui, fierbinte și alunecoasă, se mișca pe pielea ei, gustând și alintând, umplând-o de plăcere.

— Mâncăm mai târziu, hotărî Felix, în timp ce îi făcea rochia să alunece de pe ea și își strecură mâna în bikinii ei de bumbac.

În aeroportul din Birmingham o femeie îl recunoscu pe Felix. El și Hannah își așteptau bagajul și se gândeau dacă să mănânce repede un sendviș sau nu, înainte de a merge acasă la mama lui Felix. Erau trei sferturi de oră și mai bine cu taxiul și le era foame la amândoi, pentru că nu mai mâncaseră de când luaseră o gustare în avionul din St Lucia. Chiar și pentru Felix, care era atât de atent cu silueta lui, un pachet mic de pufuleți cu brânză în zborul care îi ducea pe Heathrow, nu putea fi considerat un prânz. Apoi o femeie de vârstă mijlocie, într-o bluză sobră bleumarin și o fustă crem, se îndreptă repede spre ei, plină de entuziasm, trăgând în urma ei o mică valiză pe rotile.

— Tu ești tipul de la televizor! Din *Bystanders*, nu-i așa? Tâmplarul care locuiește în apartamentul de jos, lângă cele două fete.

Felix îi zâmbi copilăros.

— Da, spuse el. Eu sunt.

Femeia înflori sub zâmbetul lui. Îi strigă prietenei ei să vină și ea. Curând, toți trei vorbeau animați, în timp ce Felix dădea autografe cu naturalețea cuiva care face asta de ani de zile. Pălăvrăgise cu cele două femei de parcă ar fi fost cu toții cei mai buni prieteni, punându-le întrebări și răspunzând la ale lor.

Hannah stătu de-o parte și privi amuzată. Felix avea atât de mult șarm, se gândi ea cu mândrie. Cele două fane îi mâncau din palmă.

Continuă să fie atentă cu un ochi la bagajele lor și le ascultă mai departe conversația.

— Ea e prietena ta? întrebă prima femeie, care acum se identificase ca fiind Josephine.

Hannah întoarse capul şi zâmbi.

— Nu, spuse Felix, cu mândrie în voce, ea e soţia mea.

— Şi foarte frumoasă, spuse Josephine admirativ.

Hannah se simţi şi mai înaltă. Se străduise din răsputeri să arate bine, pe motiv că o va întâlni pentru prima dată pe mama lui. Îşi pusese rochia ei şic Jasper Conran, care pe vremuri atârna pe trupul ei zvelt şi curbat într-un fel atrăgător, cu cizme înalte de piele întoarsă şi o geantă nouă, pătrată, de piele strălucitoare, care costase de patru ori mai mult decât orice geantă pe care o purtase vreodată. Acum rochia îi stătea întinsă pe burtă, deşi era croită generos, aşa că îşi legase peste un umăr un şal frumos, cu alb şi negru, pe care şi-l cumpărase din St Lucia ca să abată privirea oamenilor de la umflătura ei.

Efectul era eleganţa întruchipată, iar lui Felix îi plăcea la nebunie.

Totuşi nu spusese niciodată că mamei lui îi va plăcea, nici şalul, nici ea. De fapt, nu pomenise mai deloc despre mama lui, iar Hannah începea să se simtă puţin agitată la gândul că o va cunoaşte pe doamna Andretti.

— Trebuie să plec, Josephine şi Lizzie, le spuse acum Felix celor două admiratoare. Văd că ne vine deja bagajul pe bandă.

Auzind încă urările de succes, Hannah şi Felix îşi adunară lucrurile şi plecară din aeroport.

— Sigur mama va începe să gătească atunci când vom ajunge, spuse Felix, explicându-i de ce se hotărâse că n-ar mai trebui să se încurce cu un sendviş în aeroport. Chiar dacă soseşti anunţat, tot scoate tigaia.

— Vrei să spui că nu ai anunţat-o că venim? întrebă Hannah surprinsă, în timp ce se instala pe locul din spate al taxiului.

Fusese convinsă, atunci când Felix declarase că o duce să o cunoască pe mama lui, că îi şi *spusese*

sărmanei femei că tocmai s-a căsătorit şi că avea de gând să apară cu soţia de braţ.

— Nu, spuse el evaziv. Nu suntem genul acela de familie, nu suntem amatori de mari reuniuni.

Felix vorbea arareori de familia lui – părinţi spanioli la a doua generaţie, din ce înţelesese Hannah. De fapt, aflase asta din biografia lui de pe *TV Times*, când *Bystanders* intrase în a şasea săptămână de emisie. Nu vorbea niciodată cu ea despre asta, spunându-i doar că nu erau prea apropiaţi.

— Ei sunt trecutul meu, tu eşti viitorul meu, îi spunea el misterios.

Ea presupusese că păstrau tradiţia spaniolă, punând mare preţ pe familie şi că ţineau mult la mesele generoase, la care se întâlneau toate generaţiile. Evident, problema lui Felix fusese că nimeni din familie nu era de părere că actoria era o slujbă serioasă. Acum nu mai puteau crede acelaşi lucru, se hotărî Hannah. Cariera lui Felix era în plină ascensiune. Se gândise să îi spună mamei lui cât de mult succes avea, iar gândul de a-i reuni familia înstrăinată îi dădea o satisfacţie lăuntrică. Chiar studiase pe ascuns un ghid de conversaţie englez-spaniol, încercând să prindă câteva cuvinte ciudate, ca familia lui să nu o creadă nepoliticoasă pentru că nu le cunoaşte limba.

— Cum să mă adresez mamei tale? întrebă ea, hotărându-se să nu pomenească nimic în legătură cu faptul că Felix neglijase să îşi anunţe familia că venea.

— Vera, spuse el.

— Asta nu sună foarte spaniol, glumi Hannah.

— Hannah, draga mea, înainte să ajungem, trebuie să îţi explic ceva. Actorii îşi iau nume de scenă, ştii asta. Pe Cary Grant îl chema Archibald nu ştiu cum, iar prenumele adevărat al lui John Wayne era Marion. Mi-am schimbat numele, OK?

— Vrei să spui că nu eşti pe jumătate spaniol? întrebă ea. Au zis la televizor, la *TV Times*.

— Nu, dădu el din umeri. La momentul acela mi s-a părut o idee bună, pentru că sunt atât de blond. Știi tu, spaniolul blond, credeam că o să fiu ținut minte pentru asta – și așa a și fost. Dar asta e informația oficială, nu? Numele meu adevărat, spuse el șoptit, este Loon, nu Andretti.

Hannah îl privi nedumerită. Deși ieșiseră de luni de zile împreună, deși se căsătoriseră, abia acum afla numele adevărat al lui Felix. Se retrase circumspectă, la gândul că poate nu îl chema nici Felix.

— Care e prenumele tău? întrebă ea ezitând.

— Phil.

— Phil Loon, spuse ea încet. Cred că prefer „Felix". E clar că nu ți-aș putea spune altfel decât așa.

— Uite ce, numele meu e Felix Andretti și punct, spuse el serios. Îți spun vechiul meu nume doar pentru că îmi vei cunoaște familia. Mama nu m-a iertat niciodată pentru că mi l-am schimbat, dar nu prea poți fi un star internațional, pe scenă și pe ecran, dacă te cheamă Loon. Închipuiește-ți cât s-ar amuza criticii pe tema asta: *Loon-ey tunes*[1] de fiecare dată când aș apărea în ceva. Nu, nu.

— Deci eu sunt doamna Loon, spuse Hannah gânditoare.

Se simțea descumpănită la cât de instabil părea totul.

— Mi l-am schimbat și în acte acum, așa că e oficial, adăugă Felix. Nu te mai amuza atât, bine?

— Dar accentul tău, continuă Hannah. Nu ai accent sută la sută englezesc. Ai o urmă de altceva...

Ea făcu o pauză. Felix chiar suna ușor exotic, ca și cum ar fi învățat engleza în școală, dar își petrecuse copilăria în cine știe ce loc îndepărtat.

— Lecții de dicție, spuse el rigid. Și n-am spus niciodată că eu însumi aș fi spaniol, doar că familia mea e originară de acolo. Nu a fost o minciună, serios. Dacă se află, pot oricând să spun că am fost înțeles greșit.

---

1. Numele unui serii de desene animate.

Mama lui Felix locuia într-o casă micuță, de pe o proprietate imobiliară modernă, din afara Birminghamului. Femei în scaune cu rotile, prinzând copiii de mână, se adunau în fața micuței școli primare din capătul străzii, atunci când ajunse taxiul. În fața casei era o zonă verde cu un teren de joacă pentru copii și o mulțime de tufișuri luxuriante.

— E frumos, spuse Hannah, admirând casele cu aspect nou, cu ferestrele lor la modă, cu verande și acoperișuri ascuțite și fațade din cărămidă decorativă.

— Evident, eu nu am crescut aici, spuse Felix, plătind șoferului. S-a mutat aici după ce am plecat cu toții de acasă.

— Și tatăl tău?

— A murit.

— Ah.

Hannah își scoase valiza mică și își dădu seama că aflase mai multe despre logodnicul ei și familia lui în ultima oră decât aflase în tot timpul de când erau împreună. Felix sună la sonerie, iar o femeie înaltă și blondă le deschise, umplând cadrul ușii cu statura ei. Într-un trening bleumarin, probabil că era grea ca un bolovan. Avea o figură aspră, lucru accentuat de părul ei platinat. Femeia aceasta nu putea fi mama lui Felix.

— Salutare, mamă, spuse Felix, ca și cum vocalele s-ar fi stins într-un mod curios. Ea e Hannah, tocmai ne-am căsătorit și curând vei fi bunică.

— Păi atunci, ați face bine să intrați, spuse Vera Loon. June, strigă ea, aproape asurzind-o pe Hannah, pune ceainicul la fiert.

June se dovedi a fi sora lui Felix, o versiune brunetă a fratelui ei superb. Slabă și cu aceleași trăsături frumoase și cizelate, ar fi putut fi model în orice revistă de modă. Dar era evident că își petrecea tot timpul având grijă de cei trei băieți zgomotoși, care alergau și făceau revoluție în bucătăria bunicii.

— Felicitări, spuse June prietenoasă, când află veștile. Tace și face Phil al nostru. Niciodată nu spune nimănui nimic.

Nici mie nu mi-a spus vreodată că îl cheamă Phil, voise Hannah să spună, dar se abținuse.

— Haideți aici, băieți, spuse Vera. Ea e mătușa voastră. Ești foarte bronzată, draga mea. Ați fost plecați?

Le prezentă cei trei băieți, apărură ceaiul și prăjiturile și toată lumea se așeză la masa din bucătărie.

Vera nu mai era chiar atât de intimidantă când ședea și nu te mai examina de sus până jos din priviri, ca scanerul de la aeroport, se gândi Hannah.

— Nu știu de ce nu te-a putut aduce acasă până acum, suspină Vera. Exact ca și tatăl lui, secretos.

— Am avut de lucru, spuse Felix ursuz.

Părea să nu se simtă bine, se gândi Hannah. Nu era genul de bărbat pe care să ți-l poți imagina într-o casă cu trei dormitoare, cu o bucătărie obișnuită și câteva icoane pe pereți. Felix chiar arăta exotic, diferit. Și totuși nu era, nu-i așa? Era un om obișnuit, cu o familie obișnuită. Se întrebă în treacăt ce altceva îi mai ascunsese, ei și restului lumii. Era mai mult la Felix Andretti decât se vedea – sau mai puțin?

Își bău ceaiul și îi admiră pe băieți, în timp ce Felix se fâțâia agitat prin încăpere, aparent plictisit. Nu intră în conversația afectată și nu avu nici o tentativă de a se hârjoni cu nepoții, observă Hannah.

— E păcat că nu ai vrut să fim și noi la nuntă, adăugă Vera cu părere de rău. Îmi face mare plăcere să mai ies uneori. Spune-mi, draga mea, când urmează să nașți?

Lui Hannah îi tresări inima pentru femeia aceasta care știa clar că fiul ei fermecător se rușina de originile lui. O mângâie pe Vera pe mână cu bunăvoință.

— Decembrie, spuse ea zâmbind. Sigur că am fi vrut să fiți la nuntă, spuse ea, uitând că nici ea nu prea fusese atrasă de ideea unei nunți mari, cu toată familia. Totul s-a petrecut atât de repede, cu copilul și toate cele, încât nici nu am avut timp să vă invităm. Lui Felix i-ar fi plăcut foarte mult dacă ați fi fost acolo.

Felix îi dădu un ghiont pe sub masă.

— Ne-am căsătorit în străinătate, spuse el repede. Ca să evităm să ne urmărească ziarele. De fapt, în dimineaţa asta ne-am întors cu avionul din St. Lucia.

— Ne-ar fi plăcut atât de mult să mergem în străinătate, spuse June, ţinându-l în poală pe cel mai mic dintre băieţi, Tony, care avea trei ani şi se zvârcolea la ea în braţe, în timp ce se îndopa cu biscuiţi cu ciocolată. Tony senior şi cu mine nu am mai fost în străinătate de când am fost în luna de miere în Portugalia, adăugă ea pentru Hannah. Îmi place Portugalia la nebunie, dar cu trei copii şi cum eu nu mai lucrez, e greu să îţi permiţi vacanţe în străinătate. L-am avut pe Clark în primul an după ce ne-am căsătorit, apoi pe Adam, la un an şi jumătate, iar apoi pe Tony.

— Ce ai lucrat? întrebă Hannah.

— Coafeză.

— La cum arăţi, ai putea fi model, îi spuse Hannah. Eşti foarte frumoasă.

June ezită.

— Să se uite atâţia oameni la mine, să îmi spună că sunt prea grasă sau prea bătrână – în nici un caz. Lui Phil îi place la nebunie, dar mie nu mi-ar plăcea.

Ca uleiul şi apa, se gândi Hannah cu un zâmbet discret. Felix ar da orice să se uite toată lumea la el, în timp ce sora lui era îngrozită de gândul ăsta. Familiile sunt ciudate. Unite cu legături de sânge, dar altfel atât de diferite.

— Ce te-a apucat să le spui că vor trebui să ne viziteze când ne instalăm? izbucni Felix câteva ore mai târziu, când erau din nou în taxi, în drum spre hotelul din localitate.

— Sunt familia ta, protestă ea. Nu poţi să îi dai uitării.

— Tu ai reuşit cu uşurinţă să o uiţi pe a ta, mârâi el.

— Asta e o minciună! spuse Hannah aprinsă. O vei cunoaşte în curând pe mama mea, iar în ceea ce

îl privește pe tata, așa cum ți-am spus, e alcoolic. Crede-mă, nu l-ai vrea la nici un eveniment unde e băutură la discreție.

— Deci e în regulă să îl excluzi pe tatăl tău, dar nu e în regulă să exclud familia mea, asta e, nu? spuse el.

Se certară tot drumul până la hotel, Hannah atrăgându-i atenția cu amărăciune că o insultase pe mama lui, refuzând să rămână la ea peste noapte.

— Are un dormitor în plus, spuse Hannah. Își dorea foarte mult să rămânem, mai ales că nu ai mai fost acasă de o grămadă de vreme.

— Nu voiam să dorm acolo, când aș putea să stau într-un hotel drăguț, de patru stele, îi replică Felix.

— Las' că n-ai fost crescut într-un nenorocit de hotel de patru stele! strigă ea la el.

— S-a terminat cu asta, drăguțo, șuieră el. Acum sunt o vedetă și trebuie să mă port ca atare.

— Da? Păi eu pot să îți promit un lucru, îi șuieră Hannah înapoi. Dacă așa te porți ca vedetă, atunci nu mai are nici un rost să te culci cu mine, ai priceput?

Ostilitățile încetaseră în ziua următoare, când merseră din nou în vizită la Vera, ca să ia prânzul înainte de a pleca la aeroport. Hannah era mulțumită să vadă că Felix se purta ceva mai bine cu sărmana lui mamă, invitând-o chiar să îi viziteze la Dublin „la un moment dat..."

— Ne-ar face plăcere să vă găzduim, pe tine și pe June cu copiii, spuse Hannah la plecare cu sinceritate. Vorbesc serios. Acum locuim într-o casă destul de mică, dar o să ne mutăm în una ceva mai mare și atunci chiar ne-ar face plăcere să veniți pe la noi.

— Știu că vorbești serios, Hannah, draga mea, zâmbi Vera. Să ai grijă de băiatul ăsta al meu, bine? Mă bucur că și-a luat în sfârșit o femeie ca lumea. Și ai grijă de tine, draga mea, bine? El e o mare pacoste, Phil al nostru, mereu a fost.

— Mama ta e foarte drăguță, spuse Hannah în drum spre aeroport.

— Da? Păi atunci, încearcă tu să locuiești cu ea, observă Felix, uitându-se bosumflat pe geam.

Hannah renunță și îl lăsă în toanele lui. Umorul lui nu își reveni până nu decolară, când stewardesa îi zâmbi și îi ceru autograful „...pentru sora mea".

Pentru tine, vrei să spui, se gândi Hannah cu asprime, în timp ce el îi zâmbea orbitor.

Întors la Dublin, Felix reveni la normal, fermecător, afectuos și nostim.

— Sunt puțin încordat când merg acasă, recunoscu el, ținând-o pe Hannah de mână, în timp ce conducea spre apartamentul ei. Nu am vrut să îmi vărs nervii pe tine, doar că... știi, povești de familie. Tu crezi că mă port ca un bădăran, dar tu pur și simplu nu știi ce s-a întâmplat.

— De unde să știu, dacă tu nu îmi spui? protestă Hannah. Nu ține secrete față de mine, Felix.

— Nu sunt secrete, sunt doar chestii plictisitoare de familie. Uită de toate astea.

Și cu asta trebui să se simtă mulțumită.

Capitolul douăzeci și șase

Hugh aruncă broșurile cu vacanțe pe măsuța de cafea.

— Dar cel puțin *uită-te* la ele, Leonie, spuse el enervat.

Stătea încovrigată în fotoliu, cu Harris, câinele rasa Jack Russell, și privi în sus, spre el.

— Ți-am spus, Hugh, îi zise ea, încercând să rămână răbdătoare, nu pot pleca acum în vacanță. Trebuie să se întoarcă fetele și vor avea nevoie de mine.

— La naiba, au fost plecate două luni și jumătate, pot rezista cel puțin o săptămână fără tine. Poate avea mama ta grijă de ele, spuse Hugh, tăindu-i-o scurt.

Harris își suci căpșorul lui mătăsos, iar Leonie îl mângâie pe urechile catifelate. Arăta ca un liliac stând cu susul în jos, cu capul dat pe spate și urechile atârnându-i în jos. Avea cei mai poznași ochi, mici izvoare de neastâmpăr.

— Nu mai sunt copii, își pot purta singure de grijă, să știi, continuă Hugh.

Leonie simțea cum începe să se înfurie.

— Nici eu, și nici tu nu am mai fost nicăieri de un an, îi dădu mai departe Hugh. Doar o săptămână în Italia, mai spre sfârșitul lunii ăsteia, poate două. În august va fi plin de turiști, dar ne vom simți bine.

— Știu că sună minunat, începu Leonie.

Era dificil când toată lumea vorbea despre vacanța de vară, iar tu nu aveai nimic planificat. Dar nu

avusese chef să își ia o pauză cât timp gemenele fuseseră plecate, iar ideea lui Hugh cum că ar trebui să plece împreună venise într-un moment nepotrivit. Fetele urmau să se întoarcă acasă săptămâna următoare, iar ea abia aștepta să le vadă. Fiecare zi care trecea o ducea cu o zi mai aproape de momentul în care le va putea îmbrățișa și le va spune cât de mult le iubea.

— Nu pot lăsa fetele singure, îi atrase ea atenția.

— Sunt destul de fericite departe de tine cât să poată rezista câteva luni fără tine. Trebuiau să fie plecate doar șase săptămâni, spuse Hugh tăios.

Asta o duruse. Faptul că Mel și Abby voiseră să fie departe de ea trei luni încheiate o îndurera pe Leonie mai mult decât îndrăznea să spună cuiva.

— Ar putea foarte bine să stea cu noi când ne ducem la ferma lui Charlie, în Texas, vara asta, îi spusese Ray la telefon, pe la începutul lui iulie, când trecură cele șase săptămâni. Ar putea învăța să călărească și s-ar distra. Sunt doar câteva săptămâni în plus, iar Abby e încântată. Îi merge atât de bine, Leonie, de ce să nu mai stea?

Mel și Abby imploraseră să fie lăsate să mai stea.

— *Te rog, te rog*, mama, se rugaseră ele.

Ea cedase, iar apoi plânse două zile, simțindu-se trădată de fete, la care ea ținea atât de mult, dar care voiau să stea departe de ea. Cu Danny era altceva. El era mai mare și mai independent. Anunțase că își va petrece o lună cu prietenii lui, cu rucsacul în spate, prin Europa, iar pe Leonie nu o deranjase. Normal că se agita și că își făcea griji, temându-se să nu pățească ceva sau că va fi tâlhărit sau că se va apuca de droguri sau cine știe ce. Dar în mai împlinea douăzeci de ani și nu mai era treaba ei să îl țină în frâu. Fără el și fără fete, casa era ca o morgă. Penny era deprimată și până și Herman, hamsterul, intrase într-o stare de apatie și nu se mai juca pe rotița lui.

Nici măcar fotografiile din Portofino, ademenitor în căldura arzătoare, nu reuşiseră să o scoată pe Leonie din casă, odată ce gemenele se întorceau la ea.

— Nu pot să plec acum, spuse ea refractară. Dacă te-ai fi gândit mai devreme, am fi putut pleca, iar până acum ne-am fi întors.

— Sunt pe lista de concedii la sfârşitul lunii ăsteia, izbucni Hugh. Oricum, nu asta e problema. Ci Melanie şi Abigail. Nu mai sunt nişte copii. Trebuie să le dai drumul.

— Asta e cam mult, venind din partea ta, îi replică Leonie.

— Ce vrei să spui cu asta? o întrebă el.

— Hai, fii serios, doar n-ai nevoie să-ţi spun pe litere, nu? spuse ea, acum nervoasă. Ai o fiică de douăzeci şi unu de ani şi n-ai lăsa-o nici să îşi facă patul dacă ai putea face tu asta în locul ei! Jane e cât se poate de răsfăţată. Îi dai tot timpul bani, deşi are o slujbă cât se poate de bună şi fugi să o ajuţi la cel mai mic fleac. De exemplu, atunci când a făcut pană când se ducea la o petrecere, iar tu m-ai lăsat ca fraiera în restaurant, ca să fugi şi să îi schimbi cauciucul! Asta nu e normal! Fetele mele sunt încă adolescente, nu au nici măcar şaisprezece ani încă. *Tu* eşti cel care tratează o femeie matură ca pe un copil.

Hugh o fixa furios.

— Eu o iubesc pe Jane – începu el.

— Zi-mi ceva ce nu ştiam! strigă Leonie. E obsesiv, e anormal. Şi apoi mă acuzi *pe mine* că nu sunt în stare să îmi las copiii să se descurce.

— Nu ai nici un drept să îmi vorbeşti aşa.

Figura lui Hugh devenise colerică.

— De ce nu? Tu ai impresia că ai dreptul să îmi spui orice despre copiii mei, dar nimeni nu are voie să sufle o vorbă despre ai tăi. Nu, de fapt nu despre amândoi, spuse Leonie brusc. Doar despre Jane. Sărmanul Stephen nu e niciodată băgat în seamă.

În momentul acela se auzi soneria. Hugh se uită pe geam şi expresia furioasă i se risipi de pe faţă.

— E Jane, şuieră el. Crezi că am putea să nu-i spunem despre cearta asta?

— Mie îmi convine, i-o trânti Leonie.

Jane intră legănat, cu braţele pline de pungi, câinii agitându-se în jurul ei.

— Bună, Leonie, spuse ea aproape prietenoasă. Am fost la cumpărături în Liffey Valley şi m-am gândit să trec pe la tata în drum spre casă.

Leonie se holbă la plase. Cinci plase, toate îndesate de haine. Toate cumpărate de o femeie care încă nu îi dăduse înapoi tatălui ei banii de vacanţă de pe cardul lui de credit.

— Ce ţi-ai cumpărat? întrebă Hugh, cu vocea lui de tată îngăduitor.

Jane zâmbi şi scoase din pungă o rochie neagră de lycra, care ar fi arătat promiscuu pe o călugăriţă. Leonie încercă, dar nu reuşi să şi-o imagineze pe Jane purtând-o. Leonie nu înţelesese niciodată de ce Jane îşi cumpăra intenţionat haine care nu o avantajau.

— Cam mulată, spuse Hugh, privind rochia în sus şi în jos. Presupun că o să îi laşi cu gura căscată la cina de la birou îmbrăcată cu asta, nu?

Râseră amândoi conspirativ.

— Mai ţii minte ultima petrecere, când ne-ai luat de la Buck's şi eram beţi cu toţii? Şi când m-ai dus înapoi la mama, de a trebuit să mă cari pe scări în sus? începu Jane.

Făcea asta de fiecare dată când se întâlneau, observă Leonie: începeau o conversaţie care o excludea pe Leonie. Ca şi cum ar fi vrut să îi spună „Uită-te la noi, avem un trecut împreună, vorbim despre lucruri despre care tu habar nu ai".

Jane continuă să trăncănească în acelaşi stil despre diverse

— Îţi mai aduci aminte... încă vreo câteva minute, aruncându-i lui Leonie privirea bizară şi perfidă a triumfului.

Leonie îl ridică din nou pe Harris şi îl strânse aproape. El îi făcu plăcerea să o lingă devotat de câteva ori.

— Ce cină cu dans? spuse ea, încercând să fie politicoasă de dragul lui Hugh.

Nici că putea să îi pese mai puțin de o cină de birou și i se părea că rochia era cât se poate de nepotrivită pentru orice ocazie profesională, decât dacă profesia cu pricina implica un dans lasciv la bară, pe o scenă, în fața unei grămezi de bărbați beți și salivând.

— În fiecare vară avem o petrecere mare, îi explică Jane, pe tonul condescendent pe care un profesor îi explică unui copil de trei ani despre fizica cuantică. De obicei mergeam la un grătar, dar unii dintre noi s-au plâns că vor o petrecere cum se cuvine, zâmbi ea enervant. Anul ăsta o să fie în Grate Room, la Shelbourne. Abia aștept.

Leonie ar fi vrut să vadă pozele. Shelbourne și rochia neagră de paraşută nu prea se asortau în mintea ei.

— Tocmai voiam să fac niște cafea, spuse Hugh. Vrei o cană?

— Da, zise Jane, așezându-se pe canapea și luând broșurile cu vacanțe. Pleci în vacanță, tata? strigă ea după el.

Demonii din capul lui Leonie se treziră.

— Nu, spuse ea drăguț, tatăl tău și cu mine încercăm să ne alegem o vacanță împreună. El vrea să mergem în Italia, dar pentru mine e prost momentul.

Era o plăcere să vadă ochii mici și reci ai lui Jane cum se fac cât cepele de groază.

— Poate în septembrie, spuse ea gânditoare. Întotdeauna mi-am dorit să conduc de-a lungul coastei Italiei, într-o mașină sport. Tatălui tău i-ar plăcea foarte mult asta, nu-i așa?

Se simți puțin vinovată că se purta răutăcios cu un copil, dar totuși, Jane cu greu mai putea fi considerată un copil. Era copil tot așa cum era și fata din *Exorcistul*.

— Nu știu dacă i-ar plăcea, spuse Jane rece. În septembrie obișnuiam mereu să închiriem o căsuță în West Cork. El, cu mine și cu Stephen.

— Dar nu aţi mai făcut asta de ani de zile, spuse Leonie, nu-i aşa?

— Ce să facem? spuse Hugh, întorcându-se în cameră cu tava cu ceştile de cafea.

— Să mergem la West Cork, spuse Jane dornică. Vai, tati, nu am putea merge din nou anul ăsta? Excursia aia cu fetele a fost drăguţă, dar ca să fiu complet relaxată, avem nevoie de o săptămână la Clonkilty sau undeva. Prânzul în pub-uri, muzică tradiţională seara, plimbat pe plajă... te rog, hai să mergem!

Arăta ca un copil, se gândi Leonie. Copilul unor părinţi divorţaţi, care îşi petrecuse ani întregi jucându-i când pe unul, când pe celălalt. Asta se temuse şi Leonie că se va întâmpla cu Mel, Abby şi Danny atunci când ea şi Ray s-au despărţit: că vor deveni experţi în a se juca cu barometrele de vină ale ambilor părinţi, plecându-şi privirea la momentul potrivit şi spunând „tata m-ar fi lăsat să fac asta..." Din fericire nu se întâmplase aşa. Însă Jane prezenta toate simptomele. Singurul lucru ciudat era că ea fusese aproape un adult când Hugh şi soţia sa se despărţiseră. Şi nu îşi folosea şiretlicurile ca să îi manipuleze pe amândoi. Nu voia să îl manipuleze decât pe Hugh, ca să îl aibă numai pentru ea.

Acum Hugh se gândea la o căsuţă în West Cork.

— Atunci ai putea veni, nu, Leonie?

Fără Jane ar fi fost o propunere atrăgătoare. Leonie îl îndrăgea foarte mult pe Stephen şi s-ar fi simţit bine într-o vacanţă cu el. Dar nu cu Domnişoara Răsfăţată.

— Ar trebuie să le aduc pe Mel şi pe Abby, spuse ea gânditoare.

— Am crezut că vom fi doar noi, se bosumflă Jane.

— Leonie are nevoie de o pauză, Janie, îi răspunse el drăgăstos. Poate fetele ar putea sta cu bunica lor o săptămână, propuse el.

Leonie îl privi rece.

— Ce, familia mea nu e suficient de bună pentru West Cork? spuse ea, revenindu-i furia și ostilitatea de mai devreme.

— Nu e vorba de asta, spuse Hugh serios. Casa în care mergem de obicei nu e foarte mare, asta e tot.

— Și să închiriem una mai mare nu e o variantă?

Sarcasmul emana prin fiecare cuvânt pe care Leonie îl rostea.

— Mergem mereu în același loc, spuse Jane lucindu-i ochii.

Leonie se întrebă ce era la Jane de o făcea să o mănânce în palmă și să îi vină să o plesnească.

Hugh nu spuse nimic, nici un cuvânt despre cum desigur, vor închiria o casă mai mare și ce prost fusese că sugerase ca Mel și Abby să stea în altă parte.

— Bine.

Leonie îl dădu jos din brațe pe Harris, care era nemulțumit că fusese detronat, și se ridică.

O ignoră pe Jane și i se adresă lui Hugh.

— Du-te la West Cork, Hugh. Ai nevoie de o vacanță. Mă tem că eu nu voi merge cu tine. Te sun eu. La un moment dat.

Își luă geanta și ieși cât putu de maiestuos.

Hugh și cei trei câini o urmară pe veranda mică.

— Nu te purta așa, Leonie, o rugă el. Am putea să discutăm despre vacanță. Poate fetele nu vor vrea să vină. Li se va părea plictisitor după marea vacanță la Boston.

— Ești incredibil, Hugh. Și nu vreau să spun asta într-un sens admirativ.

Azi purta tocuri așa că era mult mai înaltă decât el. Acum se uita în jos la el.

— Copiii mei sunt pe primul loc în viața mea și dacă nu înțelegi asta, nu înțelegi foarte multe despre mine. Nici prin cap nu mi-ar trece să merg într-o vacanță de familie fără propria mea familie. Cum îndrăznești măcar să propui așa ceva? La revedere, Hugh.

Nu așteptă ca el să vorbească, pur și simplu deschise ușa și ieși furtunos pe alee. Fusese furioasă

pe el tot drumul spre casă. Ceilalți șoferi care o văzuseră pe drumul cu două benzi probabil o crezuseră nebună, vorbind de una singură și gesticulând furioasă.

Când ajunse acasă o sună pe Hannah, disperată să vorbească cu cineva.

Hannah despacheta cutii în casa nouă din Londra și era încântată să fie întreruptă.

— Urăsc casa asta, i se plânse ea lui Leonie. Bucătăria e hidoasă și întunecată, iar holul arată de parcă ar fi fost decorat cu vopsea albastră rămasă de la un spital de boli mentale din anii patruzeci. Urăsc să fiu de una singură aici.

— Unde e Felix?

— A ieșit, spuse Hannah posomorâtă. Zi-mi tu ce vești ai, adăugă ea brusc. Ale mele sunt mult prea plictisitoare și deprimante.

— Bun venit în lumea reală, spuse Leonie tristă.

În suferința ei, îi spuse lui Hannah toate micile detalii dureroase pe care în mod intenționat nu i le pomenise până atunci. Despre cum Hugh credea că orgasmul multiplu era ceea ce i se întâmpla lui când făceau dragoste de trei ori. Despre data când Hugh anulase o întâlnire pentru că îl sunase Jane că are bilete la un meci de rugby.

— E o profitoare plină de stratageme, strigă Hannah. Nu iei asemenea bilete în ultimul moment. Trebuie să fi știut de dinainte, pur și simplu a așteptat până când el și-a programat o întâlnire cu tine și apoi a apărut cu surpriza.

Iar Leonie îi povesti totul despre seara în care Hugh o dusese la cina aniversară a patru luni de când ieșeau împreună, la Thornton's, iar Jane sunase isterizată la restaurant pentru că i se întâmplase nu știu ce. Plătiseră nota, au lăsat baltă aproape în întregime felul principal, iar Hugh o lăsase pe Leonie în stația de tren, în timp ce el plecă în mare grabă spre apartamentul lui Jane, să o consoleze. Nu spusese nimănui asta: îi fusese mult prea rușine, ca și cum

ea ar fi fost pe locul doi și nu va ajunge niciodată pe primul.

— Cu ce am greșit? întrebă Leonie plângând. Unde am greșit cu Hugh? Am crezut că ne potrivim atât de bine.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Hannah. Eu una nu sunt o expertă în materie de bărbați.

Leonie începu să râdă, ca și cum ar fi fost o glumă.

— Da, sigur, spuse ea. Superba doamnă Andretti, mândria paginilor mondene cu soțul ei superb, bărbatul pe care l-a prins când nimeni altcineva nu a reușit.

— Jur că l-am prins pe Felix doar pentru că el s-a hotărât că are nevoie de o soție, spuse Hannah fără teamă. Avea de toate, îi mai trebuia o soție. Acum are o soție însărcinată, care e foarte utilă pentru impresionat firmele de televiziune și de film care nu vor să angajeze în producțiile lor de milioane de lire un instabil, consumator de droguri și petrecăreț. Vor un om de familie pe care să se poată baza, cu angajamente financiare enorme, care nu va nenoroci bugetul pentru că a fost aruncat la pușcărie pentru că a tras prea multă cocaină în toaletă la o petrecere.

— Ce vrei să spui?

Leonie era îngrozită de furia din vocea lui Hannah. Era ca și cum ar fi aflat că Paul Newman și Joanne Woodward nu sunt până la urmă cel mai fericit cuplu din lume. Pentru numele lui Dumnezeu, Felix și Hannah se adorau, nu?

— Pe Felix nu-l înțelege nimeni, știai asta, Leonie? Asta mi-a zis seara trecută, spuse Hannah cu amărăciune. Până atunci crezusem că eu îl înțeleg, dar se pare că nu. M-a tot băgat la înaintare la petrecerile lui, spunându-le tuturor ziariștilor pe care îi întâlnește despre marea lui dragoste, dar, în realitate, e atât de fericit că e înapoi la Londra, încât nu e niciodată acasă. Am stat în apartamentul lui Bill timp de două săptămâni și nu i-am văzut la față pe

nici unul dintre ei. Ne-am mutat aici luni şi nu a despachetat nici o cutie.

Îi tremura vocea.

— Eu sunt noua lui perspectivă publicitară asupra vieţii lui, pentru numele lui Dumnezeu!

— Doar nu vorbeşti serios, Hannah, spuse Leonie, mereu încurajatoare.

— Poate că nu. Dacă ai nevoie de o vacanţă, de ce nu vii cu gemenele să staţi la mine? îi sugeră Hannah, înveselindu-se. Pe Mel şi Abby nu le-ar deranja sacii de dormit, nu-i aşa?

— Nu, spuse Leonie, gândindu-se că, după o vacanţă de lux în State, sacii de dormit vor fi undeva foarte jos pe lista de distracţii ale lui Mel şi Abby. E foarte drăguţ din partea ta, Hannah. Mi-ar face mare plăcere. O să vorbesc cu fetele când se vor întoarce acasă. Eşti sigură că pe Felix nu îl deranjează să venim pe capul vostru?

Hannah păru din nou posomorâtă:

— Pe Felix n-o să-l deranjeze. El nu e niciodată aici.

Când terminară de vorbit, Leonie închise tristă. O sunase pe Hannah sperând să fie consolată şi ajunsese să-şi facă griji pentru prietena ei. De obicei, Hannah era atât de dinamică, iar acum părea atât de tristă, de deprimată, de amărâtă. Nu putea fi ceva hormonal. Bărbaţilor le plăcea la nebunie să pună orice toană a femeilor pe seama hormonilor, dar nu era atât de simplu. Hannah părea cu adevărat deprimată. Nu era prima oară când Leonie îşi dorea ca Hannah să nu se fi mutat.

Se hotărî să o sune pe Emma, ca să se înveselească.

Îi răspunse Kirsten.

— Bună, Leonie, spuse ea când Leonie se prezentă. Em e sus. O chem acum.

— Bună, spuse Emma pe un ton foarte vesel, când răspunse în cele din urmă la telefon. Aşteaptă puţin, Leonie, mă duc cu telefonul în cealaltă cameră.

Leonie auzi o uşă închizându-se ferm.

— Nu puteam vorbi de pe hol, în caz că mă aude Kirsten, îi şopti Emma.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Kirsten l-a părăsit pe Patrick.

— Poftim?

— Sau mai degrabă ar trebui să spun că a plecat înainte să o dea el afară. A avut o aventură, iar el a aflat. Cred că flirta foarte mult cu toată lumea de multă vreme, iar Patrick probabil că a observat. Se certau tot timpul, iar eu habar nu aveam de ce. Dar cred că, până la urmă, ea a încetat să mai flirteze și s-a culcat cu un tip pe care îl cunosc amândoi. Acum s-a terminat totul, între ea și Patrick, vreau să spun. A apărut aici azi-dimineață, cu opt valize și cu perna ei preferată, spunându-mi că mariajul ei s-a sfârșit.

— Cât de groaznic, spuse Leonie, înfiorată. Nu părea supărată la telefon. Pe de altă parte, e prima oară când vorbesc cu ea, așa că nu pot să-mi dau seama.

— Nu e supărată, șopti Emma. Cred că ia tranchilizante sau ceva. Ori asta, ori se așteaptă ca Patrick să apară în fugă într-o jumătate de oră și să o ducă acasă, spunându-i că nu suportă să trăiască fără ea.

— Crezi că o să vină?

— Nu. De data asta chiar a făcut-o lată. Patrick e un tip minunat, dar nu o să accepte așa ceva. E oribil, adăugă ea reflectând. Păreau atât de fericiți împreună. Patrick era perfect pentru Kirsten. Îi făcea toate mofturile, dar el era mereu șeful. Totuși, dacă tot stă aici, mă poate ajuta cu mama. Nu suportă să stea de una singură, așa că îmi petrec mult timp cu ea. Sper că o să mă ajute și Kirsten. Deși, e posibil să nu fie așa. Ea pleacă de acasă de fiecare dată când mama începe să plângă, ceea ce i se întâmplă foarte des în ultima vreme, săraca de ea.

— Dar știu că toate trei, tu, Hannah și cu mine avem numai probleme, observă Leonie. Eu m-am despărțit de bărbatul visurilor mele, tu te chinuiești să te descurci cu problemele întregii familii, iar Hannah e pe culmile disperării.

— Ce s-a întâmplat cu Hannah? întrebă Emma scurt.

Nu înțelegea cum ar putea fi ceva în neregulă cu Hannah. Nu era însărcinată? Ce altceva și-ar mai putea dori o femeie? Tipic pentru nenorocita de Hannah – să vrea întotdeauna totul și chiar mai mult.

— E puțin nefericită din cauza lui Felix, atâta tot, spuse Leonie, simțindu-se imediat vinovată că pomenise de asta.

În ultima vreme, Hannah și Emma abia dacă își vorbiseră. Era evident că Emma nu putea să accepte să o vadă pe Hannah atât de fericită că era însărcinată. În schimb, Hannah era iritată de faptul că Emma nu lua măsuri pentru a rămâne și ea însărcinată. Depindea de Leonie să mențină pacea între ele, ceea ce devenise un lucru din ce în ce mai dificil de făcut.

— De ce?

— Nu e bun de nimic atunci când vine vorba de despachetat, spuse Leonie pe un ton relaxat.

— Asta e tot? răbufni Emma. Eram sigură că nu are un motiv serios.

Demoralizată de ambele telefoane, Leonie se hotărî că nu avea ce face: va trece pe la Doug.

Punându-i lesa lui Penny, plecă repede spre casa lui.

El apăru din atelier cu ochii obosiți, în blugii lui vechi plini de vopsea.

— Ai chef de o plimbare? întrebă ea veselă.

El îi zâmbi.

— Excelentă idee. Sunt gata în două minute. Am putea merge câțiva kilometri pe Wicklow Way.

Luminița de la robotul telefonic pâlpâia frenetic când ajunse înapoi acasă de la plimbarea cu Doug și cei trei câini zăpăciți. Hugh îi lăsase patru mesaje, care mai de care mai agitat.

— Îmi pare rău, Leonie. Trebuie să vorbim, spunea el de fiecare dată.

Vorbește cu un psihiatru, se gândi ea în timp ce ștergea mesajele. Plimbarea o liniștise, deși nu îi

spusese lui Doug ce se întâmplase. El era foarte perspicace, așa că probabil își dăduse seama că ceva nu era în regulă. Dar nu ar fi zis nimic niciodată.

Hugh sună din nou în seara aceea.

De data aceasta, Leonie a fost calmă și rațională, regretând izbucnirea de mai devreme.

— Respect faptul că ai copii, Hugh, spuse ea, tăindu-i replica eternă „Îmi pare rău, Leonie", înainte ca măcar să apuce să o spună. Și tot așa trebuie să respecți și tu faptul că și eu am copii.

— Dar respect asta, protestă el.

— Nu prea se vede, spuse ea tristă. Știu că atunci când oameni de vârsta noastră se întâlnesc, există un mare bagaj emoțional și fizic, dar trebuie să învățăm să ne descurcăm cu asta. Și mie îmi e greu să îi fac față lui Jane, dar ție, din câte se pare, îți este greu să faci față faptului că și eu am copii.

— Ba nu, repetă el.

— Hugh, tu nu vrei ca fetele să vină în vacanță cu noi.

Leonie nu își putea închipui altceva, care ar fi putut să o rănească mai rău decât asta. Noi venim la pachet, Hugh. Mă iei pe mine, iei și copiii. E simplu.

— E complicat să ai de-a face cu copiii altora, spuse Hugh. Singurul copil cu care eu m-am înțeles vreodată a fost Jane. Nici măcar cu Stephen nu m-am descurcat foarte bine. Nu mă pricep la copii.

— Asta da mărturisire, spuse ea aspru. Eu mi-am dat silința cu Jane, deși mă urăște din tot sufletul. Tu nici măcar nu vrei să încerci cu copiii mei. Cât de des ai vrut să vii la mine și să luăm cina cu toții? O dată, atât. Ai preferat să ne vedem în oraș sau la tine, iar acum știu de ce.

— Jane nu te urăște, spuse Hugh, încă înțepat de remarcile despre fiica lui.

Leonie își pierdu cumpătul.

— Trezește-te la realitate, Hugh! Urăște orice femeie care încearcă să te ia de lângă ea. Tu chiar vrei să îmi spui că nu e așa?

— Faptul că ies cu cineva e un subiect delicat pentru ea, spuse el.

Dacă nu ar fi fost o conversaţie atât de serioasă, Leonie ar fi râs în gura mare. Jane, delicată?

— Hugh, dacă tu ai impresia că se comportă aşa din cauză că e sensibilă, asta e treaba ta, spuse Leonie, rezistând impulsului de a-i spune că Jane e obsedată să deţină controlul, e manipulatoare şi că ar avea nevoie de o injecţie rapidă de realitate, ca să o facă să se trezească. Cred că ar trebui să luăm o pauză, să facem un pas înapoi şi să ne gândim la relaţia noastră.

— De ce? întrebă el. Ăsta e codul pentru despărţire, eşti conştientă de asta, Leonie.

— Nu e. Înseamnă să ne dăm timp să ne gândim. Trebuie să te hotărăşti dacă vrei să fii cu o femeie care are trei copii, iar eu trebuie să mă hotărăsc dacă vreau să fiu cu tine.

Se lăsă o pauză.

— Eşti foarte aspră, Leonie.

— Nu sunt aspră, spuse ea. Sunt realistă. Eu chiar mi-am făcut probleme dacă Penny se va înţelege cu câinii tăi. Ar fi trebuit să îmi fac griji legate de cum te vei înţelege cu Abby, Mel şi Danny şi de cum mă voi înţelege eu cu Jane şi cu Stephen. Şi, cel mai important, făcu o pauză, ce părere vor avea ei despre noi.

— Nu putem să ne despărţim pentru ceva atât de stupid, explodă Hugh.

— Nu e stupid şi nu ne despărţim. Luăm o pauză, îi atrase atenţia Leonie. Te sun peste câteva săptămâni, când o să fim cu toţii mai detaşaţi de toate astea.

— Dar cum rămâne cu vacanţa noastră? se văită Hugh.

— Du-te cu Jane.

Când închise, Leonie se gândi la ce simţea. Va izbucni în plâns şi se va îndrepta spre sticla cu gin? Nu. Zâmbea fericită. Nu era deloc emoţionată. Hugh fusese o idee drăguţă: un bărbat minunat, cu care să ieşi la întâlnire, cu care să vezi filme şi cu care

să faci sex. Dar nu fusese nimic mai mult decât atât. Nu era cel care să o umple de pasiune și dorință. Dacă ar fi fost, acum ar fi plâns de n-ar mai fi știut de ea. S-ar fi luptat cu dinții și cu unghiile ca să rupă lațul cu care îl strângea Jane. Iar el ar fi înțeles cât de mult își iubea ea copiii. Nu era el bărbatul potrivit pentru ea.

Se duse la bucătărie și se gândi ce să gătească pentru cină. Sărmanul Hugh, își zise ea, în timp ce tăia legumele să le călească, nu va scăpa niciodată din îmbrățișarea claustrofobă a lui Jane. El tânjea după dragoste, iar ea va pune pe fugă orice femeie care ar îndrăzni să se apropie de el.

Hannah stătea pe o pernă, pe podeaua din sufragerie, despachetând cu grijă obiectele decorative din ambalajul lor de hârtie. Despachetase toate obiectele de bucătărie și pusese sârguincios fiecare cană, fiecare farfurie, farfurioară sau bol la locul lor, după ce spălase înainte cu grijă dulapurile. Acum se ocupa de cutiile din sufragerie. Erau atât de multe. Cum de avea atât de multe lucruri?

Ușa de la intrare se trânti, iar porțelanurile pe care le lăsase pe jos zornăiră de la vibrații.

— Hannah! strigă Felix. Ești acasă?

Unde dracu' altundeva să fiu? mârâi Hannah. Nu cunosc pe nimeni, toți prietenii mei sunt în Irlanda și nu am mașină. Unde aș putea să mă duc?

— Aici sunt, strigă ea.

La ușă apărură două mâini, una ținând o pungă mare, roz, de cadou, iar cealaltă un buchet enorm de liliac.

Apoi apăru Felix, cu chipul lui frumos luminat de un zâmbet gigantic.

— Cadouri pentru tine, draga mea. Pentru că ești cea mai grozavă femeie din lume.

Deși nu se simțea prea veselă, Hannah zâmbi. El veni spre ea, se aplecă și îi dădu buchetul. Ea respiră parfumul minunat.

— Și mai sunt, spuse Felix, întinzându-i punga roz de cadou.

Înăuntru era o sticlă de șampanie, pe care ea o ridică și i-o flutură pe sub nas.

— Nu pot să beau, fraiere, spuse ea cu blândețe.

— Asta e pentru mine, râse Felix, luându-i-o. Restul e pentru tine.

Restul era o sticlă de Chanel Allure, unul dintre parfumurile ei preferate, o cutie de bomboane de ciocolată, ce se vor pune direct pe burta ei, care deja creștea, zâmbi Hannah, și, un ultim obiect, o rochie de mătase, de culoarea chihlimbarului, ce sclipi, când ea o ridică să o admire. Era, de fapt, o cămașă scurtă de noapte, care probabil costase enorm. Mai mult decât își permiteau. De când aflaseră că Felix nu avea să mai joace în filmul acela din septembrie, erau mai strâmtorați cu banii ca oricând.

— Felix, spuse ea, privind cu admirație cadoul, nu ne putem permite așa ceva.

— Ba putem, draga mea, spuse el, așezându-se pe jos lângă ea și sărutând-o pe gât. Stăm bine cu banii din nou. S-a aprobat a doua serie la *Bystanders*, iar salariile sunt foarte mari.

— Ah, Felix, spuse ea recunoscătoare. Asta e fantastic. Eram atât de îngrijorată în privința banilor...

— Și în privința mea, presupun, spuse el lamentându-se. Știu, îmi pare rău. E groaznic de stat cu mine când nu am de lucru. M-am purtat îngrozitor, dar o să mă revanșez față de tine. Mă ierți?

Ea dădu din cap emoționată.

Felix își scoase hanoracul de pe el.

— Hai să vedem cum îți vine cămășuța asta frumoasă, șopti el.

— Felix, nu putem! spuse Hannah. E încă lumină. Sunt deschise draperiile. Ne poate vedea oricine trece pe alee.

El râse zgomotos.

— N-ar fi nostim?

Ațipi apoi pe canapea, cu șuvițele blonde alunecându-i de-a lungul profilului perfect. Hannah

continua să fie uimită de capacitatea lui de a adormi absolut oriunde. El aţipea în avion, când ea tremura din cauza turbulenţelor. Adormise până şi în metrou, când mergea cu ea de la Green Park la Covent Garden. Ea îl acoperi cu hanoracul lui şi se ridică încet să pună florile în apă.

Îl privea tandru şi drăgăstos. Îl iubea, cu toate toanele şi melancolia lui. Probabil din cauza temperamentului de artist. Nesiguranţa carierei de actor şi felul în care se consuma pentru fiecare rol: era imposibil să nu îşi lase amprenta asupra unei persoane. Asta era problema lui Felix, se gândi Hannah. Trebuia să înveţe să facă faţă unei astfel de vieţi. Nu puteai fi soţia unui actor şi să nu te afecteze emoţional şi pe tine de fiecare dată când el era deprimat. Altora li se părea că nu ştiu niciodată ce gândeşte Felix, dar nu şi ei. Ea era soţia lui, cea căreia el îi aducea flori şi cadouri din dragoste. Se înţelegeau perfect unul pe altul. Păşind încet, ca să nu-l trezească, se duse la bucătăria de la subsol. Era sigură că despachetase o vază, dar oare pe unde era?

Capitolul douăzeci și șapte

Doug insistase să o ducă pe Leonie cu mașina la aeroport, să le ia pe Mel și pe Abby.

— Nu vreau să te deranjez de la munca ta, spusese ea, știind că se apropia de terminarea unei picturi importante la care lucrase.

— Am luat parte la începutul acestei drame din familia Delany, vreau să iau parte și la finalul ei, spusese Doug. Oricum trebuie să merg în oraș, să îl văd pe prietenul cu galeria. Dacă vii cu mine, putem lua prânzul și apoi să mergem la aeroport și prindem doi iepuri dintr-o lovitură.

— Dacă ești sigur..., ezită Leonie.

— De ce ești așa? o întrebă el. Am spus că sunt sigur. Doar dacă nu vrei să mergi cu Hugh.

— Nu, bolborosi Leonie.

Încă nu îi spusese nimic lui Doug despre Hugh și despre despărțire. Se simțea atât de ciudat. Doug ar fi fost îngrozit să audă că Hugh nu era interesat de gemene. Doug le adora, iar el nici măcar nu ieșea cu ea. Gândul că ieșise cu un bărbat căruia nu îi păsa de copiii ei era îngrozitor.

— Atunci ne vedem mâine, la unsprezece și jumătate, spuse Doug.

Aproape că nu îl recunoscu atunci când sosi în ziua următoare. De când îl cunoscuse pe Doug, nu-l văzuse niciodată ieșind din blugii lui vechi și ponosiți și puloverele lăbărțate, de culoarea și consistența cimentului ud. Azi arăta surprinzător de diferit. Părul lui roșcat sălbatic era periat frumos pe spate

și purta un costum gri închis, cu o cămașă albastru închis, care se potrivea de minune cu părul lui. O cravată gri metalizat completa imaginea. Leonie se holbă la bărbatul cu înfățișare urbană din fața ei. Arăta atât de aranjat și de elegant. Acum abia dacă i se observau cicatricele : păreau estompate. De când Leonie citise despre vitaminele și mineralele care ajutau corpul să se vindece, îl forțase pe Doug să ia o mulțime de tablete în fiecare dimineață. El obișnuia să glumească, spunând că flaconul zornăie dimineața, când se trezește, dar pastilele sau ceva similar cu siguranță își făcea efectul asupra cicatricelor.

— Nu sunt lipit de hainele mele de lucru, să știi, îi spuse Doug, cu o licărire neastâmpărată în ochi, în timp ce Leonie îl studia. Am și alte haine și uneori îmi place să mă aranjez.

— Dar... arăți atât de schimbat!

— Mai bine?

Ea își lăsă capul într-o parte.

— Arăți minunat, spuse ea, dar îmi plac foarte mult lucrurile tale vechi. Nu m-aș fi simțit niciodată atât de relaxată cu tine, dacă te-aș fi cunoscut așa, adăugă ea. Ca regina mizeriei din cuștile de animale, aș fi fost mult prea intimidată să vorbesc cu tine așa spilcuit cum ești acum.

— Ăsta era costumul preferat al lui Caitlin, spuse el gânditor. Ea nu suporta hainele mele lălâi de lucru, insista ca seara să mă curăț de vopsea și să mă aranjez. Costumele i se păreau foarte sexy. Hugh poartă costum? se interesă el brusc.

— Vrei, te rog, să nu pomenești de Hugh? îi spuse Leonie.

— V-ați certat?

Ea dădu din cap. Era mai ușor să îl lase să creadă asta, decât să intre în explicații complicate.

În oraș, Doug parcă în fața galeriei din Ballsbridge.

— O să îmi ia câteva minute să duc pânzele înăuntru, spuse el. Intră și aruncă o privire.

— Te ajut, se oferi ea.

— Nu e nevoie, spuse el ferm. Sunt grele. Du-te și uită-te. Vin și eu în câteva minute.

În timp ce Doug și un bărbat de la galerie, cu un păr foarte înfoiat și o cravată roz duseră picturile înăuntru, Leonie se fâțâi pe acolo, admirând pânzele viu colorate, acuarelele pitorești, drăguțe și sculpturile agresive, în colțuri, de la mijlocul etajului. Totul era foarte scump. Picturile lui Doug vor fi probabil și mai costisitoare. Hugh îi spusese că picturile lui Doug Mansell erau o investiție serioasă.

— Ai putea cumpăra una ieftină de la el, îi spusese Hugh, luminându-i-se ochii în timp ce făcea câteva planuri cum să facă niște bani, iar peste câțiva ani poți să o vinzi cu un profit frumușel.

Leonie fusese oripilată : să facă bani profitând de un prieten? În nici un caz.

Se uita atentă la o pictură modernă mare și încerca să își dea seama mai exact ce ar fi putut reprezenta, când ușa galeriei se trânti cu putere. Leonie întoarse capul și văzu o blondă minionă intrând în viteză.

Părea vivace, se gândi Leonie. Și energică. Energia emana din ea ca bulele din șampanie. Din spatele unei sculpturi ciudate, Leonie admiră costumul roșu, extravagant, cizmele trăsnite, periculos de înalte și părul blond, scurt și țepos. Nu se vopsea singură, se gândi Leonie, cu o privire pricepută. Femeia ajunse în dreptul lui Doug și se întinse ca să îi prindă fața în mâini și să îl sărute.

Leonie căscă ochii. Nu putea fi...

— Bună, Caitlin. Nu credeam că vei fi aici, spuse Doug pe un ton inexpresiv.

— Am auzit că vii, îi răspunse Caitlin, cu un accent dur, de Marlboro.

Leonie se strădui din răsputeri să dispară în fundal. Admiră o mâzgăleală oribilă de pictură și încercă să nu tragă cu urechea. Dar nu se putea abține. Aceasta era femeia care îl distrusese pe Doug atunci când îl părăsise.

— Ce-ai mai făcut? întrebă Caitlin, în timp ce atingea cu mâna mică brațul lui Doug.

Era mult mai scundă decât Doug şi trebuia să îşi arcuiască gâtul zvelt ca să se uite în sus la el. Vivace, în mod evident, cu figura aceea mică, expresivă şi ochii negri enormi. Se mişca mereu, bătând constant din picior, în timp ce vorbea.

— Mi-a fost dor de tine, să ştii, îi spuse ea.

— Serios? N-ai sunat niciodată. Ştiai unde locuiesc, îi răspunse Doug.

Lui Leonie îi era milă de el. El tânjise după Caitlin, iar ea îl abandonase. Nemernica.

Caitlin îşi apropie trupul şi mai mult de al lui, o mână furişându-se să îi atingă reverul hainei într-un gest intim.

— Porţi costumul meu preferat, spuse ea încet, privind în sus, spre el.

— Da.

Un singur cuvânt putea spune atât de mult. Îl îmbrăcase pentru Caitlin, Leonie era sigură de asta.

Nu mai putea suporta şi contactul direct între ei doi.

— Pa, dragule, spuse ea, suflându-i o bezea unui bărbat surprins la galerie. Mă duc până alături să beau o cafea. Mă întorc mai târziu.

El prinse ideea şi îi trimise şi el o bezea.

— În regulă, draga mea, ne vedem mai încolo.

Plecă cu fusta fluturând, trecând repede pe lângă Doug, de parcă nu l-ar fi cunoscut. N-ar fi fost cinstit să îi strice momentul. Dacă o voia înapoi pe Caitlin, poate că nu voia ca ea să afle despre prietenia cu Leonie.

Nu că ar fi fost vorba de mai mult decât pură prietenie în relaţia lor, se gândi Leonie, simţindu-se părăsită, în timp ce îşi comanda o cafea decofeinizată şi o gogoaşă. Amestecă mâhnită în cafea, dându-şi seama brusc că şi-ar fi dorit *să fie* mai mult decât atât. Doug era minunat, amabil, îi era prieten. Voia să îi fie mai mult decât prieten. Mult mai mult. Şi avusese ocazia, dar acum o ratase.

Nu fi fraieră, oricum nu a fost niciodată interesat de tine, îşi spuse ea ferm. Ce putea ea să îi ofere unui bărbat care a fost cu cineva precum Caitlin, o

mică bombă, care era bine sub patruzeci de ani, pe lângă asta mai avea și o carieră fantastică și care nu trebuia să își cumpere pantofi de bunicuță ca să se potrivească la picioarele ei enorme?

Era convinsă că dulapul lui Caitlin nu era plin de salopete lăbărțate și tricouri pentru zilele în care se simțea grasă. Nu, dacă ar fi avut două dulapuri, Caitlin ar fi avut unul de „Uau, mă simt sexy" și încă unul de „O, Doamne, sunt de-a dreptul superbă!".

Își sorbi cafeaua și se uită pe fereastră, dorindu-și să apară Doug și să îi spună că a expediat-o pe Caitlin cu un apropo enervant șoptit la urechea ei perfectă. Își băuse a doua cafea și își mâncase toată gogoașa când bărbatul de la galerie apăru în ușă. Văzând-o, îi făcu teatral cu mâna și se îndreptă spre ea, cravata lui roz bătând în roșu în lumina palidă.

— Leonie, nu? spuse el.

Ea dădu din cap.

— Doug m-a rugat să îți dau asta și să îți transmit scuze din partea lui că nu te va putea duce la aeroport.

Puse o bancnotă de cincizeci de lire pe masă.

— Îi pare rău că nu poate să te ducă, dar pe Mademoiselle Caitlin a apucat-o isteria, iar el o calmează. „Divă" nu e cuvântul potrivit pentru doamna.

Bărbatul de la galerie se cutremură dezgustat.

— Aș pocni-o chiar eu, dar lui Doug nu i-ar plăcea și țin mult la el.

Leonie asculta absentă. Se retrăsese în ea însăși în momentul în care auzise că Doug nu o putea duce la aeroport pentru că o consola pe Caitlin. Doug era o persoană de încredere. Nu te-ar fi dezamăgit niciodată, nici într-o mie de ani. Decât pentru cineva pe care iubea cu adevărat, cineva de care fusese despărțit câțiva ani și cu care acum se reîntâlnise.

Leonie simți cum ochii i se umpleau de lacrimi. Împinse banii înapoi peste masă.

— Nu, mulțumesc, spuse ea, cât putu de curajoasă. Nu am nevoie. Doug îmi făcea doar o favoare, adăugă ea.

— Serios?

Bărbatul de la galerie își miji ușor ochii sub linia discretă de rimel.

— Nu fi fraieră, draga mea, o sfătui el. Eu am fost fraier odată și acum uită-te la mine. Singur. Spune-i ce gândești, ăsta e sfatul meu.

El plecă repede, lăsând banii pe masă. Leonie își luă geanta și banii și ieși repede pe ușă. Fugi cât mai departe de galerie, gâfâind în soarele de august, în timp ce trecea pe lângă șiruri de mașini ce așteptau plictisite la semafor. Își dorea să fie cât mai departe posibil, ca să nu fie nevoită să îl vadă pe Doug strângând-o pe Caitlin într-o îmbrățișare plină de dragoste. În cele din urmă, ajunse la capătul străzii și fugi după colț. Își amintea că era o stație de taxi în apropiere.

Îi era cald și transpirase, când ajunse în sfârșit într-un taxi, cu fondul de ten care i se scurgea pe obraji, iar fusta ei maro de mătase i se lipise de corp. Orice deodorant ar fi folosit mai devreme, se evaporase cu totul până acum. Dar lui Leonie nu îi păsa. Se așeză pe locul din spate, privind morocănoasă pe fereastră.

Șoferul încercă să converseze cu ea, dar, când îi răspunse monosilabic, se dădu bătut. Se apropiau de aeroport, iar Leonie își dădu seama că arăta groaznic, așa că își scoase repede trusa de farduri ca să își refacă machiajul. Ajunsese cu o oră mai devreme, așa că se așeză în holul de sosiri și frunzări o revistă, fără să vadă cu adevărat articolele. Doug, of, Doug. De ce nu mi-am dat seama mai devreme, se gândi ea cu disperare. Acum era prea târziu.

Majoritatea pasagerilor din zborul de Boston ieșiseră înainte ca Mel și Abby să apară prin ușile glisante, bronzate, sănătoase și vesele, cu un munte de bagaje și nenumărate genți.

— Mama! țipară ele când o văzură.

Leonie le îmbrățișă pe amândouă, cu lacrimi în ochi.

— Sunt atât de bucuroasă să vă văd, spuse ea, jumătate râzând, jumătate plângând.

— Şi noi, răspunseră ele în cor.

— Amândouă arătaţi minunat, strigă ea.

Şi aşa era.

Mel arăta fantastic: foarte bronzată şi frumoasă, părul lung, brunet, prins la spate, arătând elegant în pantalonii de lycra şi un tricou roz răsucit, cu o jachetă liliachie legată neglijent în jurul taliei ei înguste. Dar Abby era cea care îi tăie mamei ei respiraţia. Crescuse, iar acum era mai înaltă decât Mel. Înălţimea în plus îi alungise trupul, făcându-l curbat într-un mod sexy, în loc să fie mic şi îndesat. Purta blugi elastici, tociţi, care îi dezvăluiau picioarele lungi şi un tricou mulat turcoaz, care îi accentua culoarea puternică a ochilor ei uimitori. Brăţări amerindiene, argintii şi albastre, îi zornăiau la mâini, iar la gât purta o salbă argintie. Părul ei, decolorat de soare, îi flutura pe umeri şi îi atârna pe spate. Avea o mină relaxată, stil *Thelma and Louise*, şi i se potrivea perfect.

— Abby, arăţi fantastic, spuse Leonie, făcând un pas în spate ca să îşi admire răţuşca cea dragă, care se transformase într-o lebădă.

— Mă simt fantastic, spuse Abby cu un zâmbet larg. Mă simt eu însămi, nu altcineva.

— A citit non-stop din cărţile alea despre respectul de sine, chicoti Mel. Eu nu-mi găsesc puterea interioară, orice aş face!

— Tu îţi găseşti puterea interioară numai când vezi un tip care arată bine, o necăji Abby.

Ca prin minune, îşi făcu apariţia un grup de băieţi cu rucsacuri, care trecură pe lângă ele şi le aruncară priviri pline de admiraţie celor două fete. Mel, obişnuită cu asta, se uită drăguţ la ei. Însă reacţia lui Abby o uimi pe Leonie. Se uită la băieţi cu un zâmbet încrezător, iar apoi întoarse capul râzând, cu părul fluturându-i pe umeri. Căpătase încredere în sine, se gândi Leonie. Fetiţa ei se întorsese acasă adultă.

Vorbiră fără contenire în taxi în drum spre casă.

— Credeam că vine Doug să ne ia, spuse Mel.

— Nu a reușit să vină, spuse Leonie veselă. Acum povestiți-mi tot.

La Boston fusese extraordinar, iar în Texas și mai bine. Tatăl lui Fliss, Charlie, avea o fermă în Panhandle, dar avea și o casă lângă Taos, în New Mexico.

— Un locușor micuț și drăguț, unde iarna putem merge să schiem, spuse Mel visătoare. A fost de-a dreptul uimitor. Plin de genul ăla de lume New Age, care lui Abby i-a plăcut la nebunie. A ieșit cu unul, Kurt îl chema.

Pe vremuri, Abby și-ar fi ieșit din pepeni dacă sora ei geamănă ar fi dezvăluit o asemenea informație. Acum zâmbea și se juca cu cureaua de piele întoarsă ce îi înconjura talia bronzată.

— Era un prieten, nimic mai mult, mamă. Mel vrea ca toată lumea să aibă prieten. Asta e ceva *atât* de desuet, Mel.

Acasă, Penny înnebuni de bucurie, trupul ei auriu tremurând de plăcere, în timp ce le lingea pe gemene și le mirosea extaziată valizele.

— Ne-a fost dor de tine, zise Abby emoționată, stând pe jos, cu picioarele încrucișate, cu câinele lângă ea.

Clover ignoră petrecerea de bun venit și alese să stea sus, pe dulapurile din bucătărie, privind ceremonia ca un monarh înfuriat, plictisit de supușii lui.

Pe de o parte, Leonie se așteptase ca gemenele să fie dezamăgite că s-au întors acasă, dar păreau încântate, examinând cu încântare cât de dor le fusese de casă și cât de enervant era să fii mereu extrem de ordonat.

— Fliss parcă e obsedată de ordine, spuse Mel. Tu ai înnebuni, mama.

Lui Leonie îi scăpă un chicot.

Mel se duse imediat la telefon să își sune prietenii/dușmanii, să le spună cât de grozav se simțise, cât de neagră era și ce haine noi incredibile își luase,

haine pe care evident nu le-ai fi putut cumpăra în Irlanda.

Abby desfăcu mai multe cutii mici și colorate de plicuri de ceai, de fructe și de plante, și se oferi să facă un ceai care să o învioreze pe mama ei. Renunțase la ceaiul și cafeaua obișnuite, îi spuse ea lui Leonie. Nu își mai intoxica trupul cu asemenea lucruri.

— Ești ceea ce mănânci, spuse ea, explicând că mâncărurile proaspete și sănătoase erau cu mult mai bune decât mâncarea semipreparată. Mi se pare că ceaiul de lămâie e un revitalizant minunat, spuse ea, în timp ce puse ceainicul la fiert, deși preferatul meu este cel de merișoare și portocale.

Leonie stătea pe un scaun de bucătărie și își admira fiica înaltă și sigură pe sine.

— Arăți foarte bine, Abby, îi spuse ea cu un nod în gât. Sunt atât de mândră de tine.

— Încearcă asta, spuse Abby, oferindu-i o cană cu ceai de merișoare.

— Minunat, spuse Leonie.

— Mi-am maltratat corpul, îi explică Abby, i-am dat ce nu trebuia și nu a reacționat la asta. De asta eram deprimată și mă detestam. Dar acum mă simt minunat.

Era radiantă, se gândi Leonie. Ochii îi licăreau și era plină de viață, încrezătoare și fericită.

Amintindu-și de fetița derutată și complexată, care plecase cu numai trei luni în urmă, Leonie spuse în gând o scurtă rugăciune de mulțumire. Și îi mulțumi și lui Fliss. Indiferent ce făcuse Fliss pentru Abby, Leonie îi era cu adevărat recunoscătoare.

— Fliss a fost extraordinară, evident, spuse ea.

— Nu Fliss a fost, spuse Abby apăsând pe cuvinte. Tu ai fost, mama. Tu ai făcut asta pentru mine. Tu ai fost mereu atât de puternică, iar eu nu puteam să fiu așa. Eram pierdută încercând să arăt ca altcineva. Eu..., își căută cuvintele potrivite, voiam să arăt ca Mel și să vorbesc ca Fliss, dar să fiu eu însămi. Iar asta nu se poate.

Râse gândindu-se la stupizenia ideii.

— Cu toţii ne datorăm nouă înşine să fim ceea ce suntem. Cursul m-a învăţat asta. O vreme m-am dus la consilierul pentru tulburări de nutriţie şi a fost grozav, dar când ne-am dus la Taos, am auzit de cursul ăsta. Era despre cum să te vindeci singur şi să devii puternic. Mel crede că e o nebunie, dar era exact lucrul de care aveam nevoie. Trebuie să renunţi la toate ideile astea prosteşti pe care le ai despre cine eşti şi să afli cine eşti cu adevărat. A trebuit să vorbim despre oamenii care ne inspiră şi – ochii lui Abby străluceau – eu am vorbit despre tine, mama.

Şi lui Leonie îi străluciră ochii, dar de lacrimi.

— Le-am spus despre cum ai avut curajul de a te despărţi de tata pentru că ţi-o datorai ţie, lui tata şi nouă să fii cu persoana potrivită. Şi le-am spus despre toate sacrificiile pe care le-ai făcut pentru noi. Ştiu, mama, tu îţi cumperi haine la mâna a doua ca noi să ne putem cumpăra lucruri noi. Să nu crezi că nu ştiam asta. Doar că înainte presupun că nu am apreciat asta. Când am fost departe de tine, m-am gândit la asta.

— Of, Abby, se întinse Leonie şi luă mâna cu inele de argint a lui Abby într-a ei. Credeam că abia aştepţi să pleci de lângă mine, ca să îţi petreci timpul cu Fliss.

— Abia aşteptam să fug de mine însămi, recunoscu Abby. Eram bulimică, mama. Mi-am făcut rău singură, îmi pare rău. Ştiu că te-am minţit.

Leonie nu putea vorbi, dar o ţinea pe Abby din ce în ce mai strâns de mână.

— Nu-mi vine să cred cât de fraieră am putut să fiu, continuă Abby. Vreau să spun, ai putea face atac de cord de la bulimie. Îţi distruge dantura şi gingiile, îţi distruge gâtul din cauză că vomiţi tot acidul din stomac şi nici măcar nu funcţionează. Tot ce face este să te distrugă pe dinăuntru.

Respiră adânc.

— Mi-a fost greu să îţi spun toate astea, mama, pentru că te-am minţit. Dar e important să înfrunţi lucrurile astea.

Vorbea atât de matur, părea să fie atât de stăpână pe ea.

— Abby, promite-mi că nu vei mai face asta niciodată, o rugă Leonie.

Abby o îmbrățișă pe mama ei cu blândețe.

— N-o voi mai face, mama. Nu o voi mai face de dragul tău și de dragul meu. Ai cuvântul meu. Ca să încetezi să mai fii bulimic trebuie să o faci de dragul tău. Despre asta e vorba în toată povestea cu vindecarea. Nu e întotdeauna ușor, știi, dar pot să o fac. Mai ales atunci când te am pe tine lângă mine.

Stătură toată seara la masa de bucătărie, râzând și vorbind despre vacanță. Ca de obicei, Mel avea poze și, tot ca de obicei, își decapitase majoritatea subiecților.

Părea mai tânără decât sora ei geamănă, își spuse Leonie. Abby crescuse atât de mult, din atât de multe puncte de vedere, în timp ce Mel nu fusese niciodată nevoită să o facă. La un moment dat, va trebui să sufere, să treacă prin loviturile pe care acum le evita fără nici un efort. Leonie știa că Abby va fi acolo pentru ea atunci când va veni momentul.

— Mama, mi-e foame, spuse Abby, învârtindu-se prin bucătărie și deschizând dulapurile. Avem niște ruccola, niște pesto și niște semințe de pin?

Leonie râse din toată inima.

— Nu, va trebui să mergem mâine la cumpărături. Noul tău plan de mâncat sănătos înseamnă că o să pregătesc patru mese diferite în fiecare zi?

Abby îi scoase limba răutăcioasă.

— Cât de curând ai să mănânci ca mine. Așteaptă numai și-ai să vezi.

— O să te convingă, îi confirmă Mel. Pe mine nu mă mai lasă să mănânc înghețată de ciocolată cu doi biscuiți.

În seara aceea, Leonie se pregăti de culcare simțindu-se ca și cum o greutate enormă i-ar fi fost luată de pe umeri. Abby era bine, de fapt mai mult decât bine. Înflorea. Acesta era cel mai important lucru

din lume. Ce dacă ea avea o durere mică într-un colț al inimii, din cauza lui Doug. Le avea pe fetele ei, pe dragele ei fete. De ce altceva mai avea nevoie? Făcuse greșeala de a se cupla cu Hugh și de a nu observa ce se întâmpla cu Abby. Asta nu se va repeta. În viitor, bărbații nu vor mai fi parte din viața ei, hotărî ea categoric. În fond, cine avea nevoie de ei?

În ziua următoare, se duseră toate trei la cumpărături de haine și uniforme pentru școală. Școala începea peste o săptămână, iar Mel avea nevoie de un pulover nou, în timp ce Abby trebuia să își ia o fustă nouă, pentru că se înălțase prea mult ca să îi mai vină cea veche. Când cumpărară tot, se duseră la ultimul film *Merchant Ivory*, iar apoi la un restaurant mexican, să mănânce ceva. În timp ce era cu gemenele, Leonie putea uita de Doug. Dar ajunseră acasă și descoperi că îi lăsase un mesaj scurt pe robotul telefonic, spunând că va suna din nou. Leonie își petrecuse seara așteptând să sune telefonul. Nu știa exact cum îi va explica Doug ceea ce se întâmplase, dar tot voia să îi audă vocea, să îl audă spunându-i „Leo" în felul lui tandru. Telefonul sună întruna, fără sfârșit, pentru fete. Doug nu sună. Era clar că era pierdut de îndrăgostit și delira de fericire alături de Caitlin, se gândi Leonie cu tristețe.

Când se duse la serviciu a doua zi, se simțea descurajată. Ar fi trebuit să fie bucuroasă: Mel și Abby erau acasă, încântate să o vadă, iar Danny urma să se întoarcă acasă săptămâna următoare. Dar ea se simțea nenorocită.

— Ce s-a întâmplat cu tine? se interesă Angie, în timp ce Leonie își trânti lucrurile și își scoase uniforma de asistentă.

— Nimic, spuse Leonie, luând mapa cu instrucțiunile pe ziua în curs.

Erau programați doi câini pentru sterilizare în dimineața aceea, iar Angie făcea o operație de

investigații pe o pisică suspectă că mâncase un mosor întreg de ață și un ac.

— E ceva cu fetele? întrebă Angie delicat.

— Nu, ele sunt bine. S-au simțit foarte bine, dar sunt bucuroase că sunt acasă, îi răspunse Leonie. Abby arată minunat și e atât de fericită!

Vocea lui Leonie se estompă. Nu voia să discute despre asta. La naiba, *nu știa* ce anume o enerva.

Făcu un control printre animalele de la cabinet. Trei pisici, una dintre ele pe perfuzie, patru câini care fuseseră operați cu o zi înainte și trebuiau să se ducă acasă și Henry, un porumbel cu o aripă ruptă, care o privea din colivia lui, indignat că era închis într-un asemenea fel. Ca să se facă înțeles, își luă tăvița cu semințe și o aruncă afară din colivie, pe jos. În mod normal, așa ceva ar fi făcut-o pe Leonie să râdă. Azi se uită înapoi la el.

— Băiat rău ce ești, Henry, spuse ea.

Angie răspunse la un telefon de la un proprietar îngrijorat pentru câinele lui, în timp ce Leonie, Helen și Louise, cealaltă asistentă de serviciu, începură să scoată câinii în curtea din spate, pentru o plimbare.

— Știu că te doare, biata de tine, îi spuse Leonie încet unei cățelușe simpatice, boxer, de nouă luni, care fusese sterilizată cu o zi înainte și șchiopăta, în timp ce ieșea tremurând din cușca ei.

Boxerul se sprijini de Leonie, tremurând și dornic de încurajări. Leonie o ținu în brațe, până când tremuratul frenetic încetă.

— Azi o să mergi acasă, murmură ea, mângâind urechile moi ale câinelui.

Când toți câinii fură scoși din cuștile lor și le curățară pe toate, ea și Louise se ocupară de pisici.

În sfârșit, se ocupaseră de toate animalele și venise timpul pentru operația de dimineață. Pentru că recepționista întârzia, Leonie trebui să se ocupe de munca de birou. Ura să stea la recepție când era o zi aglomerată, iar azi era plin de lume. Oameni și

animale erau înghesuiți în spațiul de la recepție, câinii urlau nefericiți și pisicile miorlăiau speriate, aduse în cuști. Până când ajunse recepționista, scuzându-se o grămadă că făcuse pană, Leonie se ocupase deja de zece persoane, preluase patru apeluri și calmase o femeie isterică ce sosise cu o pisică vomitând.

— E în regulă, îi spuse Leonie pe o voce seacă.

Absolvită de sarcinile de la recepție, o înlocui pe Helen, care o asista pe Angie în sala de operații. Angie îi scotea niște dinți stricați unui pudel, o treabă destul de complicată. În liniște, Leonie își luă locul la capul pudelului, monitorizând respirația și culoarea câinelui. Limba câinelui avea o nuanță sănătoasă de roz, ceea ce însemna că se descurca bine sub anestezie.

— Doamne, Leonie, arăți de parcă ți s-ar fi înecat toate corăbiile, spuse Angie, fără să se uite în sus.

— Sunt bine.

— Dacă tu ești bine, eu sunt regina din Saba, o anunță Angie. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Of, habar n-am. M-a întristat ceva..., spuse Leonie.

— Hugh? întrebă Angie, în timp ce dădea drumul triumfătoare într-un vas mic dintelui extras.

— Nu. S-a întâmplat ceva ieri, când m-am dus cu Doug în oraș, să iau fetele de la aeroport.

— Ah, da, Doug cel introvertit. L-am văzut zilele trecute, îi spuse Angie. N-ai putea să-l dai jos din pat pentru că mănâncă chipsuri.

— Angie, ești groaznică! A trecut prin atât de multe.

— Iar ție ți-ar plăcea să-l consolezi? observă Angie șireată.

— Nu. E un prieten, atâta tot.

— Ce zicea Shakespeare despre oamenii care protestează prea mult?

Angie începu să se ocupe de un alt dinte.

— Chiar este, insistă Leonie.

— Și de ce nu ai suferit un atac de nefericire când te-ai despărțit de dragul de Hugh?

La asta nu exista un răspuns.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi porunci Angie.

Leonie îi spuse.

— Și de atunci nu a mai sunat? spuse Angie indignată.

Leonie dădu din cap.

— Știi ce trebuie să faci, nu? adăugă Angie. Trebuie să te vezi cu el și să îi spui ce simți.

— Nu fi scrântită, începu Leonie.

Apoi dădu înapoi:

— Oricum nu simt nimic. Doar că m-a rănit că nu a sunat să își ceară scuze. Mă rog, a sunat, dar nu eram acasă, iar de atunci nu a mai sunat.

— Delaney, nu mă lua pe mine cu prostii, spuse Angie. Știu al naibii de bine că ești nebună după el. Te vezi cu el o dată la două zile, mergi la plimbări lungi cu el, bei cafele interminabile în atelierul lui... Acum nu-mi spune că asta nu e dragoste, chiar dacă abia acum ți-a trecut prin cap că este. La naiba, te-ai văzut de zece ori mai mult cu Doug decât te-ai văzut vreodată cu nenorocitul de Hugh. *Evident* că ești îndrăgostită de el.

— Nu știam că sunt, spuse Leonie încet. Abia când l-am văzut împreună cu Caitlin mi-am dat seama. O uram pentru că îl rănise atât de tare.

— Păi atunci, *spune*-i!

— Cum să-i spun când e evident că e cu ea? Ce să fac? Să dau buzna la el acasă și să cer să fiu ascultată, cu ea stând în fundal, bătându-și joc de mine pentru că mi-a trecut prin cap că aș putea ieși cu el? Ar fi trebuit să o vezi, Angie, gemu Leonie. E perfectă.

— Nu și dacă l-a părăsit atât de dur pe cât spui tu că a făcut-o.

Angie îi făcu pudelului o injecție cu antibiotic ca să combată infecția, apoi îl ridică să îl ducă înapoi în cușca lui.

— Trebuie să îi spui ceva lui Doug, altfel o să îți pară rău toată viața.

— Presupun că va trebui să îmi pară rău, mormăi Leonie, curățând după operație.

Săptămâna următoare, Danny se întoarse din călătorie cu rucsacul plin de haine murdare și o mie de povești. Gemenele s-au dus din nou la școală, dând și ele pe afară de propriile povești din vacanță. Leonie era mereu ocupată, încercând să reintre în ritmul dimineților de trezit devreme plus orele suplimentare la serviciu, pentru că una dintre asistente era bolnavă și trebuiau să îi țină toate locul. Ar fi trebuit să nu aibă nici o clipă liberă să se gândească la Doug, dar totuși reușea. Se tot gândea la plimbările lor pe munte, la discuțiile lungi ce le făcuseră atâta plăcere, stând în bucătăria lui Doug și la cina aceea minunată de la Hungry Monk, când fuseseră atât de relaxați unul cu celălalt. Nu fusese niciodată atât de relaxată cu Hugh, își dădu seama. Nici măcar atunci când făceau dragoste. Sau poate *mai ales* atunci când făceau dragoste. Uneori își îngăduia să se gândească cum ar fi să facă dragoste cu Doug, să îi simtă barba pe sâni în timp ce o sărută... Încetează! Furioasă pe sine pentru că se smiorcăia ca o adolescentă, o lua pe Penny la plimbări lungi și epuizante, ca să își consume energia nervoasă. Nu se plimba prin fața casei lui Doug: se ducea în direcția total opusă, ca să fie sigură că nu era nici o șansă să dea peste el și Caitlin, îmbrățișați și mândri, cu Jasper și Alfie zburdându-le la picioare. Penny însă voia să meargă pe drumul obișnuit și să își întâlnească prietenii, dar Leonie o târa în partea opusă.

Vineri seară se întoarse de la plimbare și găsi jeepul lui Doug parcat în fața casei.

— A venit Doug! strigă Mel fără să fie nevoie, când ajunse Leonie.

— Minunat, minți Leonie.

Ura să dea ochii cu el, dar nu avea de ales. Fixându-și un zâmbet strălucitor pe față, intră în sufragerie, unde Doug se uita la televizor împreună cu Danny.

Doug se ridică imediat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el.

— Scuze, nu pot, îi spuse ea cântat. Am întâlnire cu Hugh, minți ea.

— Ba nu..., începu Danny.

Leonie îi aruncă o privire ucigătoare.

— În legătură cu săptămâna trecută, îmi pare atât de rău, Leonie. A apărut Caitlin şi trebuia să vorbesc cu ea...

— În regulă, spuse Leonie veselă, ieşind din cameră. Nu contează. Trebuie să plec. Pa, pa.

Fugi în dormitor şi trânti uşa după ea. Apoi căzu pe pat, ignorând faptul că purta încă hainele murdare de la plimbare, şi izbucni în plâns.

Sâmbătă o sună.

— Spune-i că nu sunt acasă, şopti Leonie.

— Zice să-ţi spun că nu e acasă, îi spuse Danny lui Doug.

Leonie îşi dădu ochii peste cap. Tact sigur nu avea. Dar cel puţin i-ar putea transmite mesajul că prietenia lor se terminase, se gândi Leonie. Dacă Doug avea de gând să fie lipit ca timbrul de scrisoare de Caitlin pentru tot restul vieţii lui, Leonie nu avea de gând să fie martoră.

Duminică o plimba pe Penny când văzu jeepul lui Doug coborând pe drum. Disperată să îl evite, intră pe un câmp din apropiere, spre încântarea lui Penny. Oile de pe câmp păreau îngrozite.

— Nu stăm decât o clipă, le asigură Leonie din ascunzătoarea ei, chiar în dreptul porţii.

Viaţa continua ca de obicei. Abby întrebă de ce nu mai venise Doug la cină de când ele se întorseseră din America.

— Nu ştiu, minţi Leonie. Cred că e ocupat cu o pictură.

Abby îi aruncă mamei sale o privire pătrunzătoare.

— Şi te aştepţi să te cred? spuse ea.

Leonie gemu.

— Nu şi tu. Mă simt de parcă aş fi la Oprah şi publicul m-ar sfătui ce să fac cu viaţa mea.

— Nu eşti fericită, mama, spuse Abby. Oricine poate vedea asta.

— Sunt obosită, Abby, asta-i tot. Acum scuză-mă puţin, trebuie să pun nişte rufe la spălat.

Încă o săptămână trecu greu. Leonie era pe pilot automat în majoritatea timpului. Era rândul ei să lucreze la sfârșit de săptămână, iar sâmbătă la cabinet era plin de lume și de animale agitate. Leonie monitoriza un iepure sedat când pe Angie o căută cineva la telefon.

— Ai grijă de iepure, te rog, o rugă Leonie pe Louise. Trebuie să o chem pe Angie.

Se duse în sala de alături și încremeni. Acolo, cel care îl ținea pe Jasper, care tremura și scheuna pe masa de consultație, era Doug. Părea hărțuit, avea părul vâlvoi și purta hainele lui de plimbare. Prea mult sex, se gândi ea cu asprime.

— Ce a pățit Jasper? întrebă ea imediat.

Recunoscându-și vechea prietenă, Jasper dădu slab din coada lui stufoasă.

— Sărmanul de tine, spuse ea mângâindu-l pe cap.

— S-a rănit la lăbuță. I s-a smuls gheara din carne.

Angie se pregătea să anestezieze zona.

Jasper scheuna de durere, iar când Angie se apropie de el, începu să schiaune și mai tare. Mirosea a veterinar, Leonie știa, mirosul pe care toți câinii îl urăsc.

— Te caută cineva la telefon, îi spuse Leonie. Doamna McCarthy în legătură cu pisica. E urgent.

— În regulă. Vin imediat.

Angie ieși din cameră.

— De ce m-ai evitat? o întrebă Doug încet.

Leonie nu voia să îl privească. Își ținea fața întoarsă spre Jasper, care se oprise din scheunat, dar se ruga de ea să îl lase să plece din locul acesta oribil.

— Nu te-am evitat, spuse Leonie tăios. Am fost ocupată cu viața mea, la fel cum tu ai fost ocupat cu a ta.

— Eu n-am fost ocupat, îi răspunse Doug. Am fost singur și deprimat. Nu a mai trecut nimeni pe la mine la anumite ore, să se asigure că îmi iau vitaminele sau să mă târască afară din atelier ca să mai iau o gură de aer proaspăt. Nimeni care să mă

invite la cină și să îmi dea lasagna de casă. Nimeni cu care să râd și să stau de vorbă.

Leonie își dădu seama că își ținea respirația. Expiră încet și tremurând.

— Și Caitlin? întrebă ea. S-a întors dragostea vieții tale, nu ai nevoie de plictisitoarea și bătrâna de mine să îți facă o cafea sau să stea de vorbă cu tine. O ai pe Domnișoara Minunată pentru asta.

Înainte ca el să apuce să îi răspundă, Angie intră înapoi în salon. Jasper începu din nou să plângă.

— Îmi cer scuze, spuse ea, privind-o fix pe Leonie, care era foarte palidă.

— Trebuie să plec, spuse Leonie și fugi din salon.

Se ascunse în baie pentru câteva minute, până când se asigură că învinsese dorința de a plânge. Apoi se duse înapoi să vadă de iepure. Azi era mai puțin personal la cabinet și erau atât de multe animale care trebuiau supravegheate; nu putea să lase totul pe seama lui Louise și a lui Helen.

Câteva minute mai târziu, abia închisese cușca iepurelui când apăru Angie, urmată de Doug și de Jasper, care țopăia fericit, ținând ridicată lăbuța din față, acum bandajată bine.

— Nu ai voie aici, strigă Leonie. Jasper e mai bine acum. Ar trebui să te duci acasă.

Angie luă de la Doug lesa lui Jasper, care avansă până când ajunse foarte aproape de ea. Simțea aroma deosebită a uleiurilor de pictură și avea o pată galbenă de ocru pe tricou.

— Poți să îi vindeci lăbuța, spuse Doug, dar nu poți să îmi vindeci inima.

Leonie îl privi tremurând.

Toate asistentele îi priveau. Până și animalele din cuști erau interesate. Era mult mai nostim să privească oameni cu drame amoroase care îți topeau inima decât să le privească pe asistente cum se apropie cu injecții și cu termometre rectale.

— Doug, despre ce vorbești? spuse Leonie, încercând cu disperare să își controleze emoțiile.

— Despre tine – despre tine vorbesc. Mă eviți de două săptămâni. Nu mai vrei să mergi cu mine la plimbare și nu mai vii niciodată la atelier să ne bem cafeaua.

— Ăsta nu tocmai locul potrivit în care să vorbim despre asta, spuse ea.

— Acasă nu vrei să vorbești cu mine, așa că a trebuit să vin aici.

— Și i-ai făcut rău săracului Jasper ca să mă faci să vorbesc cu tine? se interesă ea.

— Nu, Jasper știa că sunt disperat și, când a venit azi acasă șchiopătând, a fost sacrificiul ultim.

Chiar și în asemenea momente, Doug reușea să o facă să râdă.

— N-am cunoscut pe nimeni care se poate pripi așa de tare să tragă concluzii, adăugă ea.

— E adevărat, interveni Louise.

Leonie bombăni la nedreptatea întregii situații.

— Erai convinsă că acel ciobănesc german avea piciorul rupt când nu era așa, îi atrase atenția Louise.

— Asta nu înseamnă că mă pripesc să trag concluzii, înseamnă că îmi imaginez cea mai rea situație posibilă ca să pot lua decizia corectă. Aș prefera să exagerez decât să fiu luată pe nepregătite, spuse Leonie.

— Ai exagerat când m-ai văzut cu Caitlin, spuse Doug pe un ton blând. Nu te-am putut duce la aeroport pentru că a trebuit să o consolez. Era dărâmată pentru că voia să ne împăcăm și i-am spus că nici nu se pune problema, că sunt îndrăgostit de altcineva.

Leonie simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

Jasper, plictisindu-se, începu să schiaune.

— Taci, Jasper, îl avertiză Angie. Asta e și mai interesant decât *Coronation Street*.

Toată lumea începu să râdă. Doug întinse mâna și o trase pe Leonie spre el.

— Te iubesc, Leonie. Dacă trebuie să îți spun asta cu spectatori, o voi face, pentru că sunt nebun după tine și numai așa o să mă crezi.

El ridică tonul. Eu, Doug Mansell, sunt îndrăgostit nebunește de Leonie Delaney, mamă a trei copii, mare plângăreață și pripită să tragă concluzii.

Audiența bătu din palme, iar animalele neaneste-ziate li se alăturară, scheunând, lătrând și bătând din aripi.

— Serios? spuse Leonie, lăsându-se ușor pe el.

Doug o sărută pe creștet pentru că își îngropase fața în tricoul lui.

— Serios. Mi-am petrecut ultima săptămână încercând să vorbesc cu tine și, dacă nu ar fi fost Abby, nu ți-aș fi spus nimic pentru că m-ai lăsat să cred că încă ești cu nenorocitul ăla de Hugh.

— Abby?

— A complotat cu mine. Dacă Jasper nu ar fi grăbit lucrurile rănindu-se la lăbuță, aș fi apărut în seara asta să te iau pe sus. Abby împachetează o valiză, iar eu urma să te iau pe neașteptate la Kilkenny, pentru câteva zile romantice undeva. Mount Juliet, două zile la o pensiune frumoasă, la țară.

Audiența suspină la o astfel de dovadă de romantism.

— Mi-am imaginat că o abordare directă e cea mai bună soluție, dat fiind că refuzai și să vorbești cu mine.

— Vezi ce îi fac lui Abby, răutatea mică. Ar fi putut să-mi spună, zise Leonie.

— Nu poți. Are grijă de câini în locul nostru, spuse Doug. Deci vrei să vii?

Leonie îi șterse vopseaua de pe tricou, apoi îi mângâie barba.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

Fetele suspinară din nou.

— Nu putem să-i dezamăgim, spuse Doug, cu o sclipire jucăușă în privire. Au nevoie de un sărut la finalul reprezentației de la matineu.

Și o sărută pasional, încât Leonie trebui să se sprijine de dulapul de medicamente ca să nu cadă.

Capitolul douăzeci și opt

Șapte luni mai târziu

În timp ce asculta știrile de la ora șase la radioul din bucătărie, Emma tăie pieptul de pui aburind în bucățele mici și apoi puse pe farfurie o lingură mare de piure de cartofi. Făcuse niște sos pentru cina tatălui ei, dar știa că ar fi o greșeală să îi dea și mamei ei. Cu sosul era la fel ca și cu alte lucruri, cum ar fi fasolea închisă la culoare sau pastele închise la culoare: aruncate toate fie pe Emma, fie pe jos. În mod inexplicabil, de fiecare dată când Anne-Marie se supăra în timpul mesei, se întâmpla atunci când mânca ceva ce ar fi putut să păteze. Cu mâncărurile deschise la culoare se hrănea liniștită cu furculița de plastic sau se lăsa hrănită cu docilitate. Când vedea sosul bolognese devenea foarte agitată și azvârlea cu furculița prin cameră, stropind mobila și pereții până când totul începea să semene puțin cu o lucrare de artă modernă. Era ca și cum ai hrăni un copil, se gândise Emma de multe ori. Un copil cu statura unui adult, care putea fi surprinzător de puternic.

— Mama, o strigă ea acum, punând farfuria pe masa de bucătărie, împreună cu o cană călduță de ceai. Mama, e gata cina.

Când mama ei nu apăru, se duse să o caute. Anne-Marie era în sufragerie, trăgând cu putere de ușile de la curtea interioară, încercând să le deschidă. Era ocupația ei favorită după ce se plimba neliniștită prin casă, iar singurul motiv pentru care nu evada era

că ușile erau mereu încuiate, iar cheia ascunsă bine. Cu trei luni în urmă, când dispăruse într-o noapte și fusese descoperită – slavă Domnului – de vecinii de alături, plângând la ei în grădină, Emma insistase ca toate ușile și ferestrele să rămână încuiate.

Jimmy, zdruncinat de dispariția bruscă a soției sale din patul lor, la trei dimineața, aprobase mutește, dând din cap. Acum casa era un mini-Colditz. Anne-Marie se dovedise a fi foarte plină de idei când venea vorba să se cațere afară pe ferestre deschise. Singura opțiune fuseseră niște închizători complicate ce permiteau ca ferestrele să nu rămână deschise mai mult de o fracțiune de secundă. O altă inovație fuseseră centurile folosite pentru copiii mici, pe care le puseseră pe bufetele de bucătărie și pe sertare, împreună cu o folie de plastic peste video, după ce îl stricase pe cel de dinainte pentru că băgase o casetă invers și blocase mecanismul. În lunile calde de vară, când își vor dori să lase deschise toate ferestrele, va fi îngrozitor, Emma știa asta. Dar Emma se întreba ce se va mai întâmpla până atunci. Oare mama ei va locui în continuare acasă? Starea ei se deteriora atât de repede încât Emma era sigură că tatăl ei nu se va mai putea descurca singur prea multă vreme. Nu că s-ar fi descurcat prea bine acum.

Azi, o vineri seară răcoroasă de martie, Anne-Marie era într-o pasă calmă, iar Emma o bătu cu blândețe pe mână, în timp ce o conducea în bucătărie să ia cina. Emma puse zahăr în ceai, apoi se așeză lângă mama ei, să vadă dacă avea sau nu nevoie de ajutor. Sau „nu" era mai degrabă răspunsul din seara aceasta. Atacându-și cina înfometată, Anne-Marie privea în gol în timp ce mesteca. Chipul ei, odată frumos, acum era inexpresiv în majoritatea timpului, mai puțin atunci când îi era inimaginabil de frică. În acele momente, ochii ei mari erau larg deschiși și plini de o frică nerostită. Teama era una dintre puținele emoții care îi mai rămăseseră în ultima vreme. Azi era lipsită de expresie, ochii îi priveau în gol, iar mușchii

îi atârnau în timp ce mesteca încet, cu gura deschisă. Până când mama ei nu se îmbolnăvise, Emma nu-și dăduse niciodată seama cât de mult depindea figura cuiva de emoții. Își închipuise că fața ta era așa cum era, uneori luminată de bucurie sau de o atitudine gânditoare, marcată mereu de o anumită expresie, chiar și atunci când erai cu mintea foarte departe.

Dar privind o femeie cum se scufundă în lupta teribilă cu Alzheimerul, totul îi devenea clar: totul depindea de creier. Când el îți era consumat încet de progresul nemilos al bolii, fața devenea doar o altă parte a corpului. Tot umorul și inteligența păruseră să pălească. Anne-Marie nu mai vorbea prea mult; mai puțin aiureli bolborosite sau momentele ocazionale de furie, când arunca lucruri, iar apoi plângea de mila lui Jimmy.

Încă mai rostea cu voce tare numele oamenilor și îi recunoștea – Emma, Kirsten, Jimmy, și mai ales Pete, nu se știe din ce motiv. Dar să potrivească numele cu persoana era de multe ori peste puterile ei. Emmei îi spunea de cele mai multe ori „Kirsten", ceea ce nu o mai deranja pe Emma. Se gândea la viitor, la vremurile în care mama ei nu o va mai recunoaște și nu va mai fi în stare să îi spună nicicum.

— Va ști că ești importantă pentru ea, dar, de fapt, nu va mai ști exact cine ești, le explicase tuturor amabilul specialist în Alzheimer, în trista zi de cu trei zile în urmă, când îi pusese diagnosticul.

Dintre ei toți, Jimmy fusese cel mai șocat de acele cuvinte. Emma citise de mult toate cărțile despre demența progresivă pe care le putuse găsi. Cunoștea toate detaliile dureroase, de la pierderea treptată a facultăților la umilința ultimă a incontinenței și a mâncării lichide dacă, așa cum se întâmpla uneori, pacientul înceta să mai fie capabil să înghită. Cu obișnuita ei stăpânire de sine, se forțase să citească fiecare detaliu oribil.

Kirsten refuzase să se uite pe oricare dintre cărțile pe care sora ei le cumpăra, în timp ce Jimmy insistase

cu tot dinadinsul că nu e nimic în neregulă cu soția sa care să nu poată fi tratat.

O operație, spusese el morocănos, de asta are nevoie.

La un moment dat, le făcuse o prezentare foarte frumoasă a unui doctor care știa totul despre chirurgia pe creier. Asta era soluția.

Se duseră să consulte un specialist neurolog care o privise candid pe Emma din capătul celălalt al încăperii și încercase să îi explice cu blândețe lui Jimmy O'Brien că era puțin probabil ca orice fel de operație să o poată ajuta pe soția lui. Probabil că i-ar fi putut explica ce era în neregulă cu ea, dar, în loc de asta, îi trimisese la expertul în Alzheimer, care era amabil și plin de bunăvoință și care reușise să le comunice diagnosticul cât putuse de blând.

Numai o autopsie i-ar putea confirma suspiciunile, explicase el, din cauza naturii demenței. Dar era destul de sigur că Anne-Marie O'Brien avea Alzheimer. În cele din urmă, va avea nevoie de îngrijire permanentă din partea unei infirmiere.

Jimmy arătase de parcă ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns pentru prima oară în viața lui. Umerii lui mari căzură înfrânți, nu mai avea aspectul acela de Moș Crăciun, prosper și sănătos, ci arăta ca un om obosit. Kirsten privea pe fereastra sălii de consultație, cu o expresie impenetrabilă. Numai Emma vorbise cu specialistul, discutând ce urma să facă pentru moment, ce fel de tratament i-ar face bine lui Anne-Marie și ce fel de aziluri pentru bătrâni i-ar recomanda. Jimmy și Kirsten ieșiră: Jimmy ca să stea cu soția lui, care fusese furioasă că a fost lăsată cu asistenta medicului, în timp ce restul intraseră să stea de vorbă; Kirsten să fumeze o țigară interzisă.

Era mai ușor să vorbească cinstit fără ei în încăpere.

— Tatălui meu îi vine greu să accepte asta, spuse Emma.

— Pentru toată lumea e greu. Nu îmi închipui că sunt prea mulți oameni cărora să le vină ușor, îi

răspunse specialistul. Partea dificilă este că tu vei fi persoana care trebuie să facă față, până când ceilalți se acomodează cu boala mamei tale. Și sora ta are probleme cu asta...? verifică el cu blândețe.

Emma dădu din cap. Acum nu era momentul să discute despre perspectiva lui Kirsten asupra vieții. Ca și copiii mici și neastâmpărați, care aveau impresia că dacă își acoperă ochii și nu te mai pot vedea, nici tu nu îi mai puteai vedea, Kirsten credea că nimic nu o poate răni dacă nu o privea direct în ochi.

— Concret, începu Emma, scoțând un carnețel ca să își noteze exact ceea ce îi spunea, ce facem de acum înainte? Cam cât timp credeți că va rămâne mama în starea în care este acum?

La momentul acela era deseori agitată și, deși era vorbăreață, nu își amintea conversațiile sau întâmplările sau nici măcar mesele. La câteva minute după ce mâncase, se plângea nervoasă că era ținută nemâncată și că voia ceva de mâncare.

Specialistul îi spuse că asta se putea rezolva. Boala progresa la viteze diferite. Unii oameni rămâneau ani de zile într-o anumită etapă; alții, ca Anne-Marie, mergeau din rău în mai rău cu o viteză ametitoare.

Îi atrase atenția că Alzheimer funcționa într-un sistem în trepte: o persoană putea fi o vreme într-un stadiu, iar apoi trecea la stadiul următor, fără să se mai întoarcă vreodată la cel anterior. Evoluția bolii era ireversibilă.

În stadiile incipiente, medicamentele puteau fi de ajutor dar, în cele din urmă, progresia continua. Pentru că Anne-Marie era un pacient tânăr, putea trăi cu boala mulți ani. Mai mult, pentru că era plină de energie și avea tendința să se miște mult, putea fi mai dificil să fie îngrijită decât ar fi fost pentru o persoană mai în vârstă, mai puțin mobilă. Va avea nevoie să fie într-un loc specializat, securizat, care inevitabil va fi scump. Dacă devenea și mai agitată decât era acum, îi sfătuia să o interneze într-un spital de psihiatrie, ca să încerce să o ajute

cu tratament medicamentos, care cel puțin o va ajuta să doarmă.

— Unii oameni se epuizează mergând tot timpul; alții vor să mănânce tot timpul, pentru că uită că au fost hrăniți, iar apoi se îngrașă foarte mult. Fiecare pacient e diferit, fiecare este unic, dar, se aplecă el în față pe scaun, bolnavul nu este singurul pacient, dacă înțelegi ce vreau să spun. Toată familia e afectată de Alzheimer. Și familiei trebuie să i se poarte de grijă și, de obicei, aici apar cele mai mari probleme. Persoana care se ocupă cel mai mult de bolnav este cea care are de înfruntat cele mai multe lucruri. Tu vei fi acea persoană?

— Nu știu, spuse ea cu sinceritate. Am o slujbă și până acum tatăl meu a încercat să lucreze de acasă, la telefon. Eu treceam pe la ei în fiecare seară, să văd cum merg lucrurile. Dar luna trecută el a trebuit să își ia liber, pentru că mama nu îl lăsa diminețile să plece.

Specialistul dădu din cap.

— Îi este teamă. Gândește-te: își privește casa și uneori nu o recunoaște. Știe că e singură, dar nu are nici o noțiune despre cât timp va fi singură sau când anume se va întoarce cineva cunoscut. E îngrozitor. Mă tem că are mereu nevoie de cineva lângă ea.

Parcurseseră un drum lung și dificil de când i se pusese diagnosticul. Rude și prieteni veniseră să îi ajute să aibă grijă de Anne-Marie. Emma își petrecea majoritatea sâmbetelor cu mama ei, iar în timpul săptămânii trecea în fiecare seară pentru câteva minute, să gătească și să facă curat. Acum tatăl ei lucra cu jumătate de normă, lăsând mare parte din munca lui subalternului său, în timp ce doi vecini stăteau cu Anne-Marie pentru câteva ore în fiecare dimineață, ca să îi lase timp lui Jimmy să lucreze.

Duminicile apărea și Kirsten să îi ajute, dar nu le era de folos în timpul săptămânii pentru că spunea că este epuizată cu noua ei slujbă, ca recepționistă la un cabinet stomatologic. Chiar și îngrozitoarea

mătușă Petra venea vinerea dimineața, ca să stea în casă, deși Emma nu era sigură dacă asta era sau nu o idee bună, pentru că mătușa Petra avea probleme cu șoldul și osteoporoză și era posibil să își rupă ceva mergând în sus și în jos pe scări, după Anne-Marie care se fâțâia tot timpul.

Emma simțea că lucrul de care aveau cu adevărat nevoie era ajutorul calificat. Mama ei nu se mai odihnea cum trebuie și se apropia de punctul în care avea nevoie mai degrabă de ajutor specializat decât de un grup de prieteni și o familie cu intenții bune, care făceau tot ce se putea.

Dar Jimmy nici nu voia să audă; era ca și cum ar fi reușit să se convingă că nu se putea întâmpla nimic grav dacă nu angajau personal calificat care să se ocupe de soția lui. Faptul că aveau prin preajmă prietenii și familia însemna că totul era în regulă, nu? Odată ce o infirmieră sau o asistentă era în casă, atunci el va trebui să cedeze și să recunoască faptul că nu exista nici o lumină la capătul tunelului.

Încăpățânat cum era de obicei, se certase de mai multe ori cu Emma pe tema asta.

— Nu angajăm nici o asistentă, spusese el nervos. Nu e nevoie. Pot să am singur grijă de mama ta.

Dar nu ai tu singur grijă de ea, voia Emma să îi spună. Deja primești ajutor și ai nevoie de și mai mult. Urându-se pentru că nu i-a spus nimic, plecă. Mai bine de opt luni de terapie o învățaseră că atunci când își dădea seama că nu era capabilă să spună ceea ce voia, era mai înțelept să plece pur și simplu. Astfel tatăl ei va ști că era furioasă și că nu era de acord cu el, chiar dacă nu era suficient de puternică încât să îi spună asta în față.

Ca luare de poziție, nu era un gest suficient de puternic, dar era ceva. Îi mai turnă mamei ei niște ceai, asigurându-se că nu ajungea la cană înainte să îi fi pus destul lapte încât să fie călduț.

Anne-Marie luă cana și o bău dintr-o sorbitură, vărsând puțin pe bluza roz cu pliuri, care îi plăcuse

la nebunie când o cumpărase la reduceri, de la Ashley Reeves, cu ani în urmă.

— Redusă la douăzeci de lire de la cincizeci! croncănise mama ei încântată în ziua aceea, fluturând bluza drăguță, cu nasturi în formă de perluțe. O să meargă frumos cu fusta mea gri.

Emma își șterse o lacrimă din colțul ochiului și suspină la amintirea acelor zile. Tristețea și oboseala se luptau pentru supremație. Câștigase epuizarea. Era al doilea rând de haine pe care mama ei vărsase mâncare în ziua aceea. Și mai multe haine de spălat.

Emma adusese hainele părinților ei la ea acasă ca să le spele ea pentru că Jimmy nu se prea descurca cu mașina de spălat. Cantitatea de rufe era de fiecare dată tot mai mare, iar Emma se lupta cu disperare să țină pasul. Anne-Marie fusese atât de atentă cu felul în care arăta; mereu impecabilă, îmbrăcată frumos și machiată. Emma era hotărâtă să se asigure că așa va rămâne, orice ar fi.

Se întrebă în treacăt dacă o asistentă i-ar face lui Anne-Marie machiajul favorit în fiecare zi, așa cum încerca ea. Probabil că nu. Machiatul ar fi undeva foarte departe pe listă și totuși era ciudat de important.

Aveau neapărat nevoie de o asistentă, cineva cu pregătire, care să preia o parte din treburi. Era scump, Emma știa asta, dar tatăl ei nu era un om sărac. Își permitea să plătească pentru îngrijire specială. Numai că nu lipsa de bani era în spatele rezistenței lui încăpățânate față de această idee.

— E cineva acasă? strigă Kirsten de pe hol. Eu sunt.

— Suntem în bucătărie.

Kirsten tropăi spre bucătărie, își aruncă jacheta pe un scaun și se trânti pe un altul lângă Emma, fără să se apropie de mama lor, să o salute sau să o sărute de bun găsit.

Lunile în care fusese despărțită de Patrick cu siguranță o schimbaseră: își pierduse strălucirea aceea care venea de la faptul că avea un soț care o

ducea suficient de bine încât să îi ofere oricâte tratamente de înfrumusețare și de coafor și să se asigure că nu avea nevoie să muncească.

Acum slujba ei ca recepționistă la un cabinet de stomatologie însemna că nu mai avea bani să meargă în mod constant să se tundă și să se vopsească, iar manichiurile de două ori pe săptămână erau de domeniul trecutului. Avea părul mai lung, cu șuvițe de culoarea mierii și rădăcini mai închise la culoare, iar machiajul îi era șters după o zi la muncă în care nu avusese timp să fugă la toaletă o dată la cinci minute ca să se aranjeze. Numai geanta ei țipătoare cu model leopard și inelul mare de logodnă erau semne ale vechii Kirsten.

Patrick se lupta din răsputeri ca să își păstreze averea departe de mâinile lui Kirsten, dar nu îi ceruse inelul înapoi.

— Ce mai e nou, Emma? întrebă ea. Presupun că nu mai e ceai făcut, nu? Aș cam bea o cană.

— În ibric, spuse Emma. Salut-o pe mama.

— Bună, mama, spuse Kirsten, fără vreun entuziasm adevărat.

Se ridică în picioare cu aerul obosit al unui alergător de maraton și cercetă ibricul de ceai.

— Ăsta e rece, anunță ea. Mai fac.

— Ce-i cu tine pe aici? o întrebă Emma, iritată de lipsa de interes a surorii ei față de mama lor.

— Nu am nimic de făcut. M-am gândit să vin pe la voi, să văd ce program aveți în seara asta. Poate aveți chef de un film sau ceva.

Emma își stăpâni dorința de a izbucni și de a-i spune că dacă ea avea timp liber n-avea decât să și-l folosească având mai des grijă de mama lor. Nu era cinstit. Trebuiau să aibă o viață pe lângă faptul că aveau grijă de mama ei. Iar Kirsten se simțea singură de când căsnicia ei se destrămase.

Nu mai avea bani să iasă cu vechea ei gașcă. Să dea o fugă la New York ca să facă niște cumpărături sau la Meribel ca să schieze nu mai era o opțiune, la fel cum nu își mai permitea nici să producă note de

plată enorme în restaurante șic. Prea jenată să revină la prietenii pe care îi avusese înainte să fie prinsă de grupul bogat și în vogă, Kirsten părea să ducă o viață mai de grabă solitară și își făcuse obiceiul să treacă pe la Emma și Pete destul de des, aducând cele mai noi filme apărute și tuburi gigantice de Pringles.

— Nu avem nimic în plan, spuse Emma. Pete lucrează până târziu și voiam să ne comandăm ceva de mâncare. De ce nu vii și tu?

— Da, spuse Kirsten, poate că o să vin.

Când mama ei termină de mâncat, Emma o conduse sus pentru ceremonia complicată de a-i schimba bluza. Anne-Marie suporta destul de bine în majoritatea cazurilor să i se dea de mâncare și nu părea să o deranjeze că era spălată pe dinți, deși mai mult înghițea pasta de dinți decât să o scuipe. Dar să îi schimbe hainele era ca și cum un taur ar vedea un matador îmbrăcat în roșu. Imediat ce îi descheia un nasture, începea să se înfurie pe Emma, dându-i mâna la o parte și urlând de parcă cineva i-ar fi făcut vreun rău.

— Jimmy, urla ea plângăreț. Fă-o să înceteze!

— Mama, spunea Emma cât putea de calmă, în timp ce îi oprea mâinile din a lovi, doar îți schimb bluza. Știi că nu suporți să porți ceva murdar...

— Jimmy, urla mama ei și mai tare.

Unde era nenorocita de Kirsten când aveai nevoie de ea, se enervă Emma.

— Jimmy, Jimmy, Jimmy...

Ușa de la intrare se trânti, iar pașii grei se auziră urcând pe scări.

— Ce faci cu ea? strigă Jimmy O'Brien, apărând în ușă, cu figura tunătoare.

Anne-Marie, auzind și mai multe țipete, începu să urle și mai tare.

— Jimmy, Jimmy! Ajută-mă!

— Sunt aici! îi strigă el înapoi, încercând să își îmbrățișeze soția.

Dar ea, supărată acum, se trase la o parte.

— Ce i-ai făcut? o acuză el pe Emma.

Obosită după dimineața lungă și după-amiaza în care avusese grijă de mama ei, Emma se prăbuși pe pat.

— Nimic, spuse ea obosită. Încerc să îi schimb bluza pentru că și-a pus cina pe ea.

— Bluza aia nenorocită nu contează, urlă Jimmy.

Ceva în Emma cedă. Își luase o jumătate de zi liberă de la birou pentru ca tatăl ei să poată merge o zi întreagă la muncă. Era obosită după ce lucrase până la nouă cu o zi înainte la hârtiile pe care nu ar fi avut timp să le facă azi. Și fusese o după-amiază epuizantă, mama ei reușise cu succes să golească o sticlă de lichid de curățat pentru toaletă pe jos și îi luase o grămadă de timp să cureţe tot.

Sticlele acelea nu aveau sisteme de siguranță pentru copii, indiferent ce spuneau pe etichetă.

Acum se uita fix la tatăl ei, simțind căldura albă a furiei cum îi alerga prin vene.

— Bluza e foarte importantă, spuse ea, cu voce scăzută și calmă, ca să nu o supere pe mama ei și nici pe tatăl ei. Mamei îi place să arate bine. A fost mereu foarte important pentru ea. Problema e că nu sunt pregătită să schimb hainele cuiva ca mama. Numai o persoană cu pregătire ar fi capabilă să o facă fără să o supere, știi asta.

Jimmy începu să o întrerupă.

— Ascultă-mă...

Dar Emma nu putea. Se ridică și ieși din cameră, în ciuda faptului că tatăl său îi cerea înfuriat să se întoarcă imediat.

O găsi pe Kirsten trăgând cu urechea la capătul scărilor.

— Foarte frumos, surioară. Înțeleg că pleci?

Emma dădu din cap zâmbind. Nu își putea permite să vorbească.

Ajungând acasă, coborî din mașină și o așteptă pe Kirsten, simțind cum o durere cumplită de cap începea din spatele ochilor. Voia să țipe și să urle la ea însăși

pentru că era atât de lașă, pentru că nu îi spunea nenorocitului de taică-său exact unde putea să își bage răutățile lui, cu apucăturile proaste și totala lipsă de apreciere pentru tot ceea ce făcea ea. Avusese ocazia să îi spună toate acele lucruri și cu siguranță fusese suficient de nervoasă, dar, din nou, eșuase. „Neputincioasă" era numele ei. Cu voința ei slabă, era lașă și demnă de milă. Elinor nu ar fi fost impresionată.

— Arăți groaznic, îi spuse Kirsten, când își făcu apariția alunecând elegant de după volanul mașinii ei, aducând inevitabilii Pringles și un baton gigantic de Toblerone. Sper că nu din cauză că ai de gând să îl suni pe tata și să îți ceri scuze că l-ai lăsat baltă în mijlocul certii. Urăște să își piardă audiența când se încălzește pentru cearta cea mare. Ești o fiică rea.

Sora ei zâmbi slab. Kirsten reușea întotdeauna să dilueze lucrurile cu stilul ei voios și lipsit de griji.

— Singurul lucru pe care am de gând să îl fac în seara asta este să mă uit la orice film groaznic ai luat tu de la închirieri de casete și să mă îndop cu pizza.

Când ajunse acasă, Pete se uită la figura bosumflată a Emmei și spuse că ieșeau cu toții la cină.

— La naiba cu bugetul, spuse el îmbrățișând-o pe Emma. Ai nevoie să te înveselești și n-am nevoie să îmi spui de ce.

Se duseră la un mic restaurant italian și înfulecară paste de casă și un vin roșu minunat, terminând cu pahare de grappa din parte casei datorită zâmbetului atât de seducător pe care Kirsten i-l aruncase proprietarului încât trebuise să își tragă un scaun și să stea de vorbă cu ei, uitându-se lung la Kirsten.

Când se întoarse păsind amețită din excursia până la toaletă îi auzi pe Pete și pe Kirsten prinși într-o conversație aprinsă în timp ce așteptau nota.

— Aș vrea să îi trag una în mutra aia nenorocită, știi, îi spunea Pete, cu un venin neobișnuit în voce. Când mă gândesc la cât timp își petrece cu mama voastră, având grijă ce ea, făcând absolut tot... De dragul Emmei nu spun niciodată nimic, pentru că

nu cred că mai are nevoie de încă un tiran nenorocit în viața ei, dar într-o zi o să îi spun tatălui vostru exact ce cred despre el!

— Nu te abține din cauza mea! spuse Kirsten degajată. Nu e nici pe lista mea la Premiul Nobel pentru Pace, iar pe mine mă adoră. Problema Emmei este că trebuie să îl înfrunte. Nu știu de ce nu a făcut-o cu ani în urmă.

În ciuda amorțelii de la vin și de la grappa, Emma se simțea din nou groaznic. Nu era de nici un folos să se anestezieze cu alcool ca să ascundă cum se simțea de fapt. Se amăgea singură. Singurul lucru care ar ajuta-o ar fi fost să îl înfrunte pe tatăl ei. Dar lui i se întâmplau atât de multe lucruri îngrozitoare acum, încât ar fi fost o cruzime să se certe cu el. Nu era vina lui că ea nu avusese curajul să îl oprească să o mai intimideze cu ani în urmă. Nu-l putea lovi când deja era la pământ.

— Să mai stau la baie ca să vă las mai mult timp să vorbiți despre mine? se interesă ea, mergând spre masă și pupând creștetul chel al lui Pete.

— Îmi pare rău, draga mea, nu vorbeam decât despre nenorocitul de taică-tău, spuse Pete cu vinovăție. Știu că tu nu vrei să mă bag, dar aș prefera să îi spun ceva. Nu e corect felul în care te tratează, iar eu nu mai pot să suport. Îi ești ca o servitoare angajată și ar cam fi cazul să îl înfrunte cineva și să îi spună asta.

— Of, Pete, suspină Emma. Cu mama bolnavă, sărmanul tata trebuie să facă față atât de multor lucruri în momentul ăsta. Nu putem să-i spunem nimic. Te rog, lasă-mă pe mine să mă descurc.

Kirsten și Pete dădură amândoi din umeri.

În ziua următoare, Emma se duse refractară spre casa părinților ei. Era o dimineață însorită, minunată, fără nici un nor pe cer. Exact genul de dimineață în care ei și lui Pete le plăcea să lenevească în parc, bucurându-se de soare și pierzându-se în suplimentele de sfârșit de săptămână, citindu-și unul

altuia fragmente și gătindu-și mâncăruri rapide, precum omletă. Sau poate mergeau până în parc, să vadă ce plante ar mai putea cumpăra și omorî. Nici unul dintre ei nu era un grădinar prea priceput; bucata lor de peluză era puțin spus că era dezordonată, iar petuniile despre care florăreasa de la seră jurase că ar înflori oriunde, erau toate deprimate și pleoștite. Doar micuța floare violetă, despre care Emma suspecta că este o buruiană îndârjită, o ducea foarte bine. Deja acoperise pietrișul, înconjurându-și suratele roșii, și era pe cale să acapareze bulbii care se luptau să iasă la suprafață.

În loc de asta, trebuia să își petreacă trei sau patru ore având grijă de mama ei, pentru că tatăl ei avea o întâlnire la prânz cu un vechi prieten. Se simțea vinovată pentru cât de mult o înspăimânta ziua care o aștepta.

Cum reușeau asistentele și infirmierele, se întrebă ea nefericită, în timp ce stătea la un semafor pe roșu, cu geamurile deschise, bucurându-se de ultima gură de aer proaspăt pe care o va mai respira în următoarele ore, pentru că în nici un caz nu puteai avea încredere în Anne-Marie cu un geam deschis. Cu siguranță era o sarcină imposibilă să ai grijă de oameni care își pierdeau mințile și care treceau rapid de la o stare sălbatică la alta, de te făceau când să râzi, când să plângi.

Era altceva când persoana în cauză nu îți era rudă, presupuse Emma. Probabil că nu te durea atât de tare când un pacient care are Alzheimer urla la tine nervos dacă nu era nimic mai mult decât un pacient și nu mama care te-a îngrijit când erai copil.

Tatăl ei o aștepta înăuntru, pe hol, cu jacheta pusă și cheile de la mașină în mână. Părea agitat.

— Ai întârziat, fusese tot ce-i spusese, în timp ce trecu repede pe lângă ea. Nu i-am pregătit nimic pentru masa de prânz. Are o zi proastă.

Asta se dovedise o formulare mult prea blândă. Emma o găsi pe mama ei închisă în dormitorul ei,

înconjurată de toate hainele din dulapul ei, din dulapul lui Jimmy și din toate sertarele. Șosete, cămăși, bluze, pantaloni, batiste, erau toate maldăre în jurul ei. Anne-Marie, îmbrăcată în chiloți și dresuri, aranja teancuri de lucruri pe pat, punându-le cu grijă unul peste altul, într-un turn instabil, până când se răsturnau toate și o lua de la capăt.

Părul ei lung, odată îngrijit, acum era încurcat și nespălat, era nemachiată și nu purta nici una dintre bijuteriile care îi plăceau atât de mult. Nici cerceii, nici verigheta sau inelul de logodnă, pe care nu și le scosese niciodată. Nu ar fi ieșit dimineața din dormitor fără să se asigure că purta cel puțin cerceii ei cu perle și un colier. Iar singura dată când Emma își amintea că o văzuse pe mama ei cu părul atât de dezordonat fusese cu ani în urmă, când fusese bolnavă cu o gripă virală.

Emma simți cum ochii i se umpleau de lacrimi.

După câteva ore și istericale, Anne-Marie era îmbrăcată într-o rochie bleumarin, cu părul strălucind și machiajul aplicat cu grijă. Se admiră în oglinda de pe hol în timp ce Emma pregătea niște paste pentru prânz.

Indiferent în ce pasă proastă fusese Anne-Marie, își revenise. Acum își cânta cu voce tare, dansând din când în când prin bucătărie și zâmbindu-i dulce fiicei ei. Luară prânzul, iar apoi se retraseră în sufragerie, unde Emma dădu drumul la televizor. Tocmai începea un film alb-negru.

— Mama, așază-te cu mine și ne uităm la asta, spuse Emma, bătând cu mâna pe pernele de pe canapea.

Mama ei se așeză ascultătoare lângă ea. Anne-Marie rareori se mai uita la televizor, dar îi plăceau filmele vechi, mai ales musicalurile. Acum se cuibări lângă Emma și se uită la *Now, Voyager.*

Dacă le-ar fi văzut cineva, ar fi zis că e un tablou emoționant cu mama și fiica privind împreună un film, se gândi Emma cu nostalgie. De fapt, era cu totul

altceva. Oare ea va avea odată o fiică a ei împreună cu care să se uite la televizor? Probabil că nu.

Dar de ce nu? Emma se ridică pe canapea. Ce o oprea? Nu știa dacă era sau nu infertilă. Până când nu afla cu siguranță că nu poate avea un copil, de ce să jelească de parcă într-adevăr nu ar fi putut? Viața era prea scumpă ca să fie irosită în agonia de a nu ști. Anne-Marie începu să își cânte din nou cântecul ei lipsit melodie, iar Emma o bătu pe mână. Dacă exista vreo dovadă că viața era prea prețioasă ca să fie irosită, mama ei era acea dovadă. Ar fi trebuit să mai aibă ani întregi în care să se bucure de viață; în schimb, era prinsă în această boală îngrozitoare, cu viața ca și sfârșită.

Emma nu își putea irosi restul vieții. Nu o va face. Cuprinsă de un entuziasm brusc și glorios și simțindu-se ca Sfântul Pavel în drum spre Damasc, ardea de nerăbdare să îi spună lui Pete.

Îi luă o vreme să răspundă la telefon.

— Adormisem citind ziarele, mărturisi el. Eram obosit.

Emma zâmbi.

— Ce s-a întâmplat, Em? întrebă el, căscând. E totul în regulă cu mama ta?

— Îți mai aduci aminte când am vorbit despre cum să ne facem analizele, ca să vedem de ce nu rămân însărcinată?

— Da, spuse Pete ezitând.

— Mai vrem să le facem? întrebă Emma, inima bătându-i repede.

— Absolut.

Niciodată nu păruse mai sigur de ceva.

— Luni dimineață la prima oră mă duc la doctor, anunță Emma. Vreau un copil, Pete. Am fost o fraieră că am amânat atât de mult lucrurile astea, dar nu am crezut că e momentul potrivit, cu mama bolnavă. Totuși, acum e momentul potrivit.

— Of, Em, te iubesc, prostuțo, spuse Pete. Ce te-a făcut să te hotărăști acum?

— Faptul că stăteam aici cu mama, îi explică ea. Viața ei se scurge pur și simplu, zi după zi, și iată-mă pe mine, irosind-o pe a mea, pentru că nu sunt în stare să înfrunt adevărul. Dacă nu putem avea un copil, vom adopta unul. Orice e mai bine decât să nu faci nimic, iar eu asta am făcut atâția ani. Am fost atât de fraieră.

— Nu fi atât de dură cu tine, Em, spuse el.

— Nu sunt, dar am pierdut timpul. Trebuie să fii ani de zile pe lista de adopții înainte să poți adopta un copil din străinătate; deja am pierdut prea mult timp.

— Mai întâi hai să vedem dacă putem avea un copil al nostru. Fi atentă, am citit despre IVF-ul ăla. Are o rată de succes de douăzeci de procente, așa că dacă nu merge de prima dată, o să mai încercăm.

— Nu e tocmai ieftin, spuse Emma.

— Dacă va trebui să îmi vând trupul ca să plătim asta, o voi face, glumi Pete. Serios, iubito, o să ne descurcăm. Ăsta e cel mai important lucru din lume. O să împrumutăm banii dacă va trebui, nu-mi pasă.

— Ești minunat, știi asta? îi spuse Emma.

— Și tu la fel. Vino curând acasă și putem exersa recoltarea pe care trebuie să o fac în paharul de carton!

Era trecut bine de șapte când Jimmy veni acasă. Emma era epuizată și își dorea să se ducă acasă, la Pete, să facă planuri. Își dorea să fie luni dimineață, ca să poată începe investigațiile, să descopere ce nu era în regulă cu ea. Orice ar fi fost, era sigură că vor depăși situația. Ea și Pete vor fi părinți, asta era sigur.

Jimmy era într-o pasă răutăcioasă.

— Nu mi-ai pregătit nimic pentru cină? întrebă el imediat ce își dădu seama că în cuptor nu îl aștepta nimic apetisant.

Emma se holbă la el. Era incredibil.

— Nu, îi răspunse ea rece. Nu ți-am pregătit cina pentru că mi-am închipuit că vei ajunge mult mai devreme acasă.

— Superb. Eu te-am crescut, iar tu nici măcar cina nu poți să mi-o faci. Ascultă aici, fata mea...

— Nu, spuse Emma tăios. Ascultă tu la mine. Am stat aici toată după-amiaza, în ziua mea liberă, având grijă de mama și primul lucru pe care îl faci când te întorci este să strigi la mine. Pur și simplu nu e destul.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, domnișoară ! strigă Jimmy.

Pentru prima dată în viața ei, Emma nu dădu înapoi. Asta era ziua pentru încercat lucruri noi. Luase o decizie epocală de a face ceva în privința copilului, acum avea nevoie de încă un eveniment epocal.

— Nu-mi vorbi așa, spuse ea, cu răceală. Pentru că dacă o faci, ies pe ușă și nu mă întorc, iar atunci o să afli exact cât de multe fac pentru tine.

— Prostii, strigă el.

— Când va trebui să ai tot timpul grijă de mama, fără ajutor din partea mea, când va trebui să faci singur curat în casa asta și să îți speli și să îți calci hainele, poate atunci o să îți pară rău, tată.

— Kirsten ar face toate astea cât ai clipi, i-o trânti el.

— Kirsten nici nu s-ar sinchisi, îi răspunse ea descurajându-l. Ea își are viața ei și a învățat cu ani în urmă cum să spună „nu". Eu tocmai am învățat acum.

Își ridică geanta.

— Nu mă întorc până când nu îți ceri scuze, spuse ea.

Expresia lui Jimmy își pierdu puțin din siguranță.

— Și cu mama ta cum rămâne?

— Trebuie să vorbim despre angajarea unei asistente, fie că îți convine, fie că nu.

— Nu-mi convine, spuse tatăl ei, și e decizia mea.

— Mă tem că nu e numai decizia ta. E și a mea și a lui Kirsten. Am ajuns în punctul în care nu mai putem avea singuri grijă de mama. Fie angajezi pe

cineva care să vină acasă, fie trebuie să meargă la un azil, unde va primi îngrijire de specialitate. Şi poţi să încetezi cu atitudinea autoritară, tată, nu mai funcţionează.

Ignoră comentariile furioase ale tatălui ei.

— Şi *niciodată* să nu îmi mai vorbeşti aşa. Am grijă de mama pentru că o iubesc, nu o fac pentru tine.

Conduse repede până acasă, apăsând pedala până la podea, în încercarea de a scăpa de energia nervoasă pe care o acumulase.

Aşteptase să o năpădească sentimentul de vinovăţie, sentimentul copleşitor că îi dezamăgise pe toţi cei care o iubeau, permiţându-şi să îşi piardă cumpătul şi să îşi arate toată lipsa de recunoştinţă. Fetele cuminţi nu se certau cu taţii lor. Dar asta nu se întâmplă; nu simţi nici un fel de vină, doar un sentiment minunat de eliberare.

Fusese plină de mânie şi resentimente toată viaţa ei, dar păstrase toate astea pentru ea. Furia era un lucru rău, nefeminin, menit să îi facă pe ceilalţi să te urască. Sau aşa crezuse.

Azi descoperise că asta nu era deloc adevărat. Pete, pe care îl iubea, va fi încântat că şi-a înfruntat tatăl. Conta că tatăl ei era furios pe ea? Fusese furios pe ea din ziua în care se născuse, aparent fără nici un motiv. Ea doar îi dăduse un motiv, atâta tot. Iar el avea mai multă nevoie de ea decât ea de el. Ea nu avea deloc nevoie de el. Era un sentiment care o ameţea.

Îl găsi pe Pete pregătind cina şi fugi la el, aruncându-i-se în braţe.

— Nu te-ai răzgândit, nu? o întrebă el nerăbdător.

— Departe de asta, spuse Emma. A fost o zi remarcabilă.

În ziua următoare, leneviră în pat până târziu.

— E plăcut să te am numai pentru mine, spuse Pete, lipindu-şi trupul de al ei.

— Cred că mi-am petrecut mult timp cu mama, suspină Emma. Sper că e bine. Mă simt vinovată faţă de ea.

— Tatăl tău e cel răspunzător pentru toate astea, spuse Pete. A profitat de tine și singurul mod în care poți să îl înveți minte este să fii dură. Dură, draga mea.

— Nu poate face față și nu e în stare să recunoască, spuse Emma.

— Asta e problema lui. Nu poți lua problemele lumii pe umerii tăi. I-ai stat la dispoziție de când te-ai născut. Doar pentru că ai nevoie să ai propria ta viață, departe de tiranul ăla, nu înseamnă că ești o fiică neascultătoare.

Ea se cuibări lângă el, bucurându-se să îi simtă trupul lipit de al ei.

— E trist, îi explică ea. Mi-ar fi milă de oricine în situația lui tata, dar nu reușim să avem o legătură. Relația noastră este atât de proastă încât mă tem că nu voi putea face niciodată asta.

— Tu ai grijă de mama ta, îi atrase atenția Pete. Cel mai important lucru este să te asiguri că este bine îngrijită. Nu îl lăsa să folosească lucrul ăsta ca să te manipuleze.

— Nu-l voi lăsa.

În cele din urmă, Kirsten se implică.

— Nu-mi vine să cred că faci asta, îi spuse Emma peste o săptămână, în timp ce mergeau spre hotelul unde urmau să se întâlnească cu tatăl lor și cu infirmierele cu care programaseră interviuri pentru a avea grijă de Anne-Marie.

— Mă sună întruna, se plânse Kirsten. Nu e în stare să folosească mașina de spălat, asta a fost prima problemă. Ieri a stricat aspiratorul, iar când vine vorba de microunde, mai bine las-o baltă. I-am spus că nu sunt sclava lui și că nu are decât să învețe de unul singur. Și, zâmbi ea afectat, i-am zis ce părere am despre faptul că se poartă atât de urât cu tine. I-am spus că ai fost o fiică mult mai bună decât am fost eu vreodată și că nu merită să te mai vadă vreodată.

— Nu-mi vine să cred!

Emma era pierdută de admirație.

— Ce drăguț din partea ta.

— Ei bine, dacă se poate bizui pe tine, nu va mai sta cu mine la telefon tot timpul, așa că a existat un motiv personal pentru drăgălășenia mea, recunoscu ea.

Emma râse. Kirsten nu se va schimba niciodată.

— A fost o săptămână îngrozitoare, protestă Kirsten. Trebuia să scap cumva de el. Totuși, a funcționat. Și-a dat în sfârșit seama că nu se poate ocupa singur de mama, în principal pentru că tu făceai atât de mult.

Când se întâlniră cu el stând în holul hotelului, Jimmy părea altfel. Părea mai mic, mai slab. Emma simți vechea vină pe care nu ar fi trebuit să o simtă pentru că îl lăsase să se ocupe singur de Anne-Marie.

Kirsten îi dădu un ghiont în coaste.

— Fără dulcegării și scuze, o avertiză ea. Tata e cel care trebuie să îți ceară scuze, nu invers. Boala mamei nu înseamnă că el are voie să fie un și mai mare nenorocit decât este deja.

Scuzele nu erau punctul forte al lui Jimmy.

— Bună, fetelor, îngână el. Le-am spus că ne întâlnim la bar. Ar trebui să intrăm.

— Nu ai ceva de spus, tată? se interesă Kirsten.

O privi pentru prima oară pe Emma în ochi.

— Îmi pare rău, spuse el morocănos. Nu m-am purtat frumos cu tine data trecută.

— Scuzele sunt acceptate, spuse ea formal.

Mai bine de atât nu se putea. Tatăl ei nu va recunoaște niciodată că trebuia să se scuze pentru mai mult decât data trecută. Dar era vina ei pentru că era o astfel de victimă. Totuși, dacă se puteau înțelege suficient de bine încât să aibă împreună grijă de Anne-Marie, atunci asta era suficient de bine.

— Intrăm în bar? spuse ea veselă.

Voia să termine cu povestea asta. Acum că simțea că o ia de la capăt în relația cu tatăl ei, murea de nerăbdare să îi spună lui Kirsten noutățile: că ea și Pete erau pe cale să aibă un copil și că nimic nu îi va opri. Nimic.

Rezultatele fuseseră neașteptate. Nu era nimic în neregulă cu nici unul dintre ei. Analiza spermei lui Pete arăta că era excelentă, iar Emma nu avea nici un fel de blocaj sau alte motive evidente și înfricoșătoare pentru care să nu rămână niciodată însărcinată.

— Nu există absolut nici un motiv pentru care să nu puteți avea un copil, spusese specialistul. Se numește „infertilitate nejustificată".

Suna atât de neconcludent, atât de neconvingător. Emmei i se părea incredibil că în lumea științei moderne, în care totul se putea transplanta, iar șoarecilor le puteau crește urechi omenești pe spate, infertilitatea ei nu putea fi explicată. Dar infertilitatea inexplicabilă îi lăsa bunul cel mai de preț: speranța.

— Unii oameni în situația ta așteaptă și speră, dar cum voi ați așteptat și ați sperat destul de mult timp, ați putea încerca opțiunea IVF, le spusese specialistul încurajator.

La ieșirea din clinică, Pete o strânsese atât de tare de mână încât o durea. Îl vedea cum își mușcă buza și știa că îi era teamă să se și uite la ea, de teamă că se va dezintegra. Totuși, din nu se știe ce motiv, ea nu era supărată: se simțea eliberată. Ca și cum funia unui bolovan care îi atârna de gât fusese tăiată. Neputința ei de a avea un copil era inexplicabilă, nu era ceva ce făcuse ea, nu era vreo greșeală în trupul ei care o trăda, nu era o problemă ce nu putea fi rezolvată. Cele mai luminate minți îi spuseseră asta. Scăpase de teama și oroarea de a afla rezultatele.

După ani de zile în care îi fusese teamă să descopere adevărul, acum îl știa. Și avea un efect eliberator, ca un balsam pentru sufletul ei. Pentru că infertilitatea inexplicabilă însemna speranță.

— Pete... se răsuci ca să stea cu fața la el, atingându-i chipul încordat, simțind pielea catifelată, proaspăt bărbierită. Nu sunt supărată, iubitule, serios, nu sunt.

El nu o credea; vedea asta. Expresia feței lui, de obicei deschisă și zâmbitoare, era chinuită de durere cât pentru amândoi. Dar Pete nu citise toate cărțile și revistele posibile despre infertilitate așa cum o făcuse Emma. El presupunea că rezultatul acesta era cel mai rău lucru posibil, dar nu era.

— Nu înțelegi, Pete, o putem lua de la capăt, se rugă ea. Ne-am prostit atâta timp, întrebându-ne ce nu e în regulă, temându-ne să vorbim despre asta și temându-ne să vorbim despre viitor. Dar acum, zâmbi cu adevărat încântată, nu găsesc nimic în neregulă cu mine. Asta înseamnă infertilitate inexplicabilă. Nu au depistat nimic la mine. Asta poate însemna că nu voi putea avea niciodată un copil sau poate însemna că pot avea. Hai să încercăm IVF. Avem la fel de multe șanse ca oricine altcineva. Au șanse de succes de douăzeci la sută, așa cum ai spus. Eu nu am nimic împotriva jocurilor de noroc, dacă nici tu nu ai.

Pentru o clipă, Pete o privi fix, iar apoi fața i se destinse într-un zâmbet strălucitor. O ridică în brațe și o învârti, sărutând-o arzător și strigând cât putea de tare:

— Te iubesc.

Atârnându-se de el, Emma își lăsă capul pe spate și strigă, fără să îi pese că trecătorii se uitau de parcă ar fi jucat o scenă de film cu doi îndrăgostiți.

— Unde mergem? întrebă Pete. Hai să o facem chiar acum, în clipa asta, imediat!

Capitolul douăzeci și nouă

Claudia aruncă suzeta spre Hannah. Ținând încă telefonul cu umărul la ureche, Hannah o ridică, o aruncă în sterilizator, scoase alta și i-o dădu Claudiei. Văzând privirea mamei ei, Claudia, care era foarte isteață pentru cele patru luni ale ei, se hotărî să păstreze suzeta. Îi zâmbi irezistibil mamei ei, gângurind inocent și lăsându-și ochii căprui atât de asemănători cu ai tatălui ei să risipească supărarea de pe chipul lui Hannah. Înainte să se fi născut Claudia, Hannah crezuse că suzetele erau lucrul dracului și al mamelor lenețe. Copilul ei nu va avea niciodată una. După două luni de țipat continuu, o vecină amabilă pe care o întâlnise în parc îi spusese să lase baltă ideile și principiile înalte și să se ducă urgent la farmacie și să ia un pachet cu șase bucăți. „Liniștea și principiile sunt două lucruri foarte diferite", îi spusese femeia. „Am jurat că nu le voi folosi niciodată, iar acum uită-te la ai mei. Or să ajungă să termine colegiul cu suzetele în gură." Hannah îi urmase sfatul, iar acum domnea pacea.

Acum Claudia sugea fericită, ochii mari privind-o atent pe mama ei.

— Avem nevoie de încă o ospătăriță, îi spuse Hannah din nou bărbatului care conducea A & E Catering. Una nu ne ajunge. Vom avea cincizeci de invitați diseară, după cum bine știți, pentru că voi ne trimiteți mâncarea. E ridicol să avem o singură ospătăriță.

Omul îi răspunse lui Hannah cu prostiile obișnuite, iar ea își dădu ochii peste cap. De ce oare insistase Felix să lucreze cu oamenii aceștia era o problemă care o depășea. Doar pentru că noul lui prieten cel mai bun îi recomandase nu era un motiv să le încredințeze marea lor petrecere. Dar el insistase că era o idee bună.

— Hannah, în ultima vreme am fost la trei petreceri unde au lucrat cu ei, crede-mă, spuse el sec.

Cum ea nu fusese la cele trei petreceri pentru că problemele de colici ale Claudiei însemnau că au paire nu se descurca singură, Hannah nu avusese ce să îi răspundă. De fapt, dădaca nu se prea descurca deloc. Se pare că nici cei de la A & E Catering nu se prea descurcau. Felix îi povestise în vorbe mari despre planurile pentru un bufet cu fructe de mare, cu niște tarte splendide de mure la desert, ca la ultima petrecere la care fusese. Firma de catering spusese că femeia care se ocupa de bufetele de fructe de mare era în concediu și o întrebaseră dacă nu s-ar putea mulțumi cu șuncă, brânză, plăcintă și bezea cu fructe exotice.

Acum problema era personalul. Cineva făcuse ore suplimentare, iar pentru petrecere aveau o singură ospătăriță disponibilă. Hannah, care oricum credea că toată afacerea era prea scumpă și ar fi preferat să anuleze petrecerea, nu avea nici o intenție să facă ea pe cea de-a doua ospătăriță. Iar dacă nu reușea să le forțeze mâna celor de la firma de catering, asta era ceea ce ar fi urmat să se întâmple.

— Uite ce, spuse ea în cele din urmă, vreau două chelnerițe, iar dacă nu puteți, considerați-vă concediați.

Închise telefonul.

— Mercedes! strigă ea.

Mercedes era dădaca, o franțuzoaică fermecătoare și indolentă care ar fi putut apărea pe coperta *Vogue* și care era clar că își umplea timpul lucrând ca baby sitter până când va ajunge model. O puștoaică de nouăsprezece ani, silfidă și cu niște picioare care nu

se mai terminau, avea un păr blond platinat, lung până la fund și niște ochi mari și albaștri care trebuie să fi arătat fermecător din ziua în care se născuse. Acum veni agale în bucătărie, pe niște tocuri roz de pisicuță care făceau zgomot pe plăcile de gresie din casa lui Hannah, în blugi negri și o bluză roz cu dungi, cu colțurile legate neglijent pe talia ei micuță.

— *Oui*, suspină ea.

— Poți să o duci pe Claudia la o plimbare? o rugă Hannah. Mai am de dat câteva telefoane, iar ea e agitată.

— Dar trebuie să îmi fac unghiile, se plânse Mercedes.

Unghiile lui Hannah erau nefăcute și era foarte probabil să și rămână așa pentru că mai avea încă multe de făcut înainte de petrecerea pe care o voia Felix, o petrecere pe care nu și-o puteau permite.

— Mercedes, te rog, o imploră Hannah. Poți să îți iei liber mâine toată ziua.

Pentru un moment scurt și amețitor Hannah își aminti cum era să conducă un birou, angajând și concediind în voie. Acum era nevoită să cerșească ajutor unei dădace. Teoretic, Mercedes trebuia să lucreze șase ore, cinci zile pe săptămână, iar zilele urmau să fie stabilite între angajat și angajator. Dar după acea primă lună în care se chinuise să-i aline lui Mercedes dorul de casa ei din Marsilia, Hannah trecuse granița de la angajator la figură maternă, iar acum Mercedes se purta exact așa cum Hannah bănuia că se purta acasă: stătea la telefon cu orele, alternând între melancolie și jubilând de veselie, în funcție de care dintre iubiți o sunase și era total dezinteresată de golitul mașinii de spălat vase. O iubea pe Claudia, dar nu suporta să schimbe scutece și să îi dea să mănânce. Să o convingă să o ducă pe Claudia la o plimbare era ca și cum ai fi încercat să îi faci pe șefii NATO să ajungă la o decizie unanimă.

Dar promisiunea de a-i lăsa sâmbăta liberă rezolvă problema. Nimic nu îi plăcea mai mult lui Mercedes

decât să își petreacă ziua de sâmbătă cu prietenele ei dădace, lenevind cu orele la cafea în Covent Garden în timp ce era admirată de tineri chipeși și să își cheltuiască banii trimiși de părinți pe haine atrăgătoare de la French Connection și de la Monsoon.

— *Oui*, spuse Mercedes în silă și, pentru că era așa o fată amabilă, adăugă: Te duci la coafor, 'Annah? Stau eu cu Claudia după-amiază.

Lui Hannah îi venea să o pupe. Odată ce se hotăra să o ajute, Mercedes era nemaipomenită.

Claudia era singura căreia nu îi surâdea acest plan. Se încruntă toată și începu să plângă și să își agite suzeta la Mercedes de data asta, făcând destul zgomot cât să sperie pisica.

Hannah o luă în brațe și o legănă până când țipetele se calmară. În timp ce ținea lipit de al ei trupul tot mai greu al Claudiei, se minună din nou de intensitatea sentimentelor pe care le avea față de fiica ei. Din secunda în care se născuse, dragostea pentru Claudia o copleșise pe Hannah ca erupția unui vulcan ce curge fără oprire dintr-un crater. Adora fiecare buclă închisă la culoare de pe capul fiicei ei, era obsedată de fiecare respirație a ei, chiar stând lângă pătuțul ei când Claudia era foarte mică, ascultându-i fiecare inspirație, ca și cum faptul că privea pieptul mic al Claudiei ridicându-se și coborând ar fi putut-o proteja de orice. În asemenea circumstanțe, era o minune că fiica ei rămăsese atât de dulce și de luminoasă până acum. Dar deși o adora atât de mult, Hannah era îngrozită ca nu cumva să o răsfețe pe Claudia, iar fetița învățase că iubita ei mamă trebuia să plece uneori și să facă lucruri care nu o includeau și pe ea.

Azi nu era într-o dispoziție prea bună. Lipindu-se și mai strâns de Hannah, Claudia strănută plictisită.

— Sper că nu a luat ceva, spuse Hannah cu nerăbdare, gândindu-se imediat să își anuleze programarea la coafor.

— E în regulă, îi spuse Mercedes, luând-o pe Claudia, care protesta din brațele lui Hannah. O să

mergem în parc să ne jucăm. Nu-i așa, *ma chérie*? îi spuse Mercedes Claudiei vorbind copilăros.

Ochii bebelușei se luminară la atenția care i se acorda.

Arăta absolut adorabil în hăinuța ei roșie de lână și în salopeta albastră cu buline.

— Te rog, mergi cu Ruth, vecina de alături, spuse Hannah.

Nu se știa niciodată ce ciudat s-ar fi luat de o fată tânără cu un cărucior. Devenise paranoică în legătură cu siguranța și se simțea mult mai liniștită când bona de alături mergea la plimbare cu Claudia, Mercedes și copilul de care avea ea grijă, un boxeur de un an pe nume Henry, care o învăța pe Claudia cum să aibă niște izbucniri teribile și să zâmbească angelic peste o clipă.

— Poate că ar trebui să ne luăm un câine, un câine de pază, îi spusese Hannah îngrijorată lui Felix când se mutaseră în casa din Clapham.

La momentul acela, Claudia încă nici nu se născuse, iar Hannah citise o poveste îngrozitoare, despre o femeie care trebuise să fugă de un bărbat nebun dintr-un parc aflat în apropierea casei ei, când ieșise cu cei doi gemeni în cărucior.

— Îți faci atât de multe griji, observase Felix, mângâind-o pe burtă. Nu suntem Tom Cruise și Nicole Kidman, să știi. N-o să ne răpească nimeni copilul.

Chiar și așa, Hannah făcuse tot posibilul să se asigure că atunci când Mercedes ieșea cu Claudia, mai mergeau cu cineva. Nu îi era teamă să dea peste cineva înspăimântător când era doar ea cu Claudia, în principal pentru că știa că ea ar răni pe absolut oricine, om sau fiară, care ar fi încercat să se atingă de un singur fir de păr din capul prețioasei ei copile. Dragostea de mamă putea fi un lucru teribil de violent.

Claudia se strâmbă puțin în timp ce Hannah îi punea căciulița roșie de lână și hăinuța asortată. Era o zi minunată de vineri, în luna aprilie, însă Hannah era paranoică în legătură cu frigul, iar azi era puțin cam vânt în parc. Asigurându-se că fetița era ferită

din cap până în picioare atât de vânt, cât și de oamenii nebuni din parc, le lăsă să plece, amintindu-i lui Mercedes să o sune la coafor dacă era vreo problemă.

Era minunat să aibă câteva ore atât de prețioase doar pentru ea, se gândi Hannah în timp ce ieșea din casă, zece minute mai târziu. Soarele strălucea peste casele albe și micuțe cu terase, iar mirosul narciselor galbene de alături îi umplu lui Hannah nările în timp ce închidea ușile. Casa lor nu era vila edwardiană mare și aerisită din Chelsea pe care i-o promisese Felix când o convinsese să locuiască la Londra. Nu era deloc aerisită. Înaltă și îngustă, avea o bucătărie la subsol, două camere de primire drăguțe la parter și trei dormitoare înghesuite la nivelul următor. Dacă podul nu ar fi fost transformat în mansardă, Hannah nu știa unde și-ar fi pus Felix hainele.

Totuși era o căsuță drăguță și ar fi fost și mai drăguță dacă ar fi avut bani ca să o aranjeze. Își tapetaseră sufrageria într-un verde măr, iar tapetul crem cu modele pe care și-l dorea Felix se dovediseră atât de scump încât fuseseră obligați să renunțe la planurile de a reamenaja bucătăria roșu închis.

Totul se reducea la bani. Felix nu mai lucrase de două luni și pentru că era un cheltuitor atât de nesăbuit atunci când lucra, acum erau puțin strâmtorați cu banii. Ceea ce era unul dintre motivele pentru care Hannah nu era tocmai încântată de ideea petrecerii din seara aceasta.

— Tu nu pricepi, nu-i așa? îi spusese Felix enervat. Genul ăsta de petreceri e vital pentru cariera mea. Bill o să aducă cu ea un director important de casting. M-ar putea ajuta.

Hannah știa când era învinsă. Cariera lui Felix era totul, mai ales când a ei era pe tușă. Dar de undeva trebuiau să reducă din cheltuieli. Mercedes era o cheltuială de care s-ar fi putut lipsi. Hannah nu voise deloc o dădacă, spunând că ar fi preferat să aibă ea grijă de Hannah, însă Felix insistase că „oamenii ca ei" aveau tot timpul pe cineva să îi

ajute. Ea ar fi putut să iasă mai mult sau poate să se întoarcă la lucru, îi sugerase el.

În tot cazul, dorința intensă de a fi cu Claudia însemna că nu putea lucra mai mult de două dimineți pe săptămână, la un magazin de caritate din zonă, ceea ce mama ei insistase că ar fi un motiv bun să mai iasă din casă.

— Nu vrei să te transformi într-o nevastă casnică, fără o viață în afara celor patru pereți ai bucătăriei, îi spusese Anna Campbell cu înțelepciune. Fără serviciul meu aș fi luat-o razna de ani de zile.

Își petrecu o oră plăcută la coafor, citind reviste pe care ea în mod normal nu le-ar fi cumpărat și savurând o cană de cafea bine îndulcită. Micul salon din cartier făcea întotdeauna o treabă foarte bună la spălat și uscat părul. Felix se dusese la Nicky Clark pentru șuvițele lui, dar nu își permiteau să meargă amândoi acolo.

— Când te gândești că eu am crezut că astea sunt naturale, râsese Hannah, trecându-și degetele prin părul lui blond mătăsos în ziua în care descoperise că se vopsea.

— Când eram copil eram foarte blond, protestase Felix, părând rănit la gândul că Hannah simțea că el nu era tocmai creatura strălucitoare cu care se căsătorise.

Ea îl sărută afectuos.

— Nu voi spune nimănui, promit.

El își făcuse părul cu o zi înainte, iar acum ieșise să se întâlnească cu Bill la Groucho Club, arătând plin de succes și angajat pe bani foarte buni, în loc de omul depășit de situație și îngrijorat. Bill era o femeie care bea teribil de mult, iar Hannah se ruga să fi stat departe de Black Label până să vină la petrecere. Altfel ar fi ciupit pe toți bărbații de fund. Bill schimba bărbații mai repede decât schimba Claudia scutecele. Cel puțin dacă aducea la petrecere un director de casting celebru și influent, atunci se va purta cât se putea de bine. Cel puțin așa spera.

Sub impulsul momentului, Hannah se opri pe la farmacie în drum spre casă și se răsfăță cu un ruj roșu și o ojă de unghii asortată. Fusese foarte neinteresantă în ultima vreme, scurgându-se prin casă în vechia ei pereche de blugi și fără să se chinuie cine știe ce să se machieze sau cu drăgălășenii cum ar fi să își dea unghiile cu ojă. În unele zile, era un miracol că reușea să își perie părul. Felix era atât de drăguț, nu se plângea niciodată că venea să se culce într-un tricou gigantic și șifonat și în șosete, în loc de vreun neglijeu de mătase, călcat frumos, făcut special să fie dat imediat jos.

Dar Felix știa cât de obosită fusese ea după ce o născuse pe Claudia. Să aibă grijă de un copil care până săptămâna trecută refuzase să doarmă noaptea mai mult de două ore o dată, o epuizase pe Hannah. Sexul și îngrijitul de frumusețea ei păreau să conteze foarte puțin când erai atât de obosită, încât abia dacă mai vedeai bine.

În seara asta îi va reaminti lui Felix de femeia senzuală și strălucitoare cu care se căsătorise, își promisese Hannah în timp ce plătea pentru cosmetice. În timp ce se gândea la asta, un zâmbet îi ridică în sus colțurile gurii generoase. Iar când se va termina petrecerea îl va duce sus, se va ruga ca Claudia să doarmă și îl va seduce. Încet, sexy, așa cum îi plăcea lui atât de mult.

— Ei de ce vin ? întrebă Felix, trăgând-o pe Hannah în bucătărie imediat ce ea îi condusese pe Freddie și pe Michelle, vecinii de alături, în sufragerie și se dusese să le aducă un pahar cu vin.

— Sunt vecinii noștri, îi șopti Hannah nervoasă, și dacă nu vrei să ne certăm cu tot cartierul, trebuie să îți inviți vecinii la petreceri. Dacă Bill se îmbată și începe să alerge în sus și în jos pe stradă goală, cu un pahar de whisky în mână și un trandafir în fund, e preferabil să avem vecinii de partea noastră, nu crezi ?

Felix se încruntă. Nu avea pe ce se baza ca să îi dea o replică. Bill venise cu el acasă de la Groucho

Club mult mai târziu decât promisese el și fără faimosul director de casting. Felix era ușor amețit (el era mult prea ambițios ca să își dezamăgească vreodată părul lui decolorat) însă Bill era beată, indiferent cât de mult încerca să o ascundă. Hannah era expertă la descoperit beția. Îi îndesase lui Bill o cană de cafea tare în mână, o trimisese în grădină să se răcorească și îl pusese pe Felix să îi dea să mănânce o farfurie cu șuncă spaniolă pe care cei de la firma de catering o scoteau din pachetele din frigider. Asta fusese cu o oră în urmă. Acum începuseră să sosească oaspeții, începând cu vecinii lor, care aveau cu toții copii mici și cărora le plăcea să meargă devreme la petreceri, pentru că deșteptarea la ora cinci în fiecare dimineață însemna că erau mult prea epuizați ca să stea până târziu.

— Circulă, îi șuieră Hannah soțului ei chipeș care acum își admira reflexia într-o tavă strălucitoare.

— Încă nu a ajuns nimeni dintre invitații mei, îi răspunse el, aranjându-și lanțul pe cămașa DKNY maro ciocolată, care se asorta atât de bine cu ochii lui și cu pielea aurie.

— Vrei să spui că toți vecinii sunt prietenii mei plictisitori, iar actorii încântători care nu vor ajunge aici nici peste câteva ore sunt prietenii tăi? spuse Hannah nervoasă.

— Potolește-te, îi spusese Felix. O să socializez. Doar salvează-mă dacă rămân blocat.

Hannah îl urmă înăuntru cu vinul și îl privi în timp ce îi saluta pe Freddie și Michelle de parcă abia ar fi așteptat ca ei să sosească. Michelle se înroși imediat când o sărută de salut de parcă ar fi fost sora mai drăguță a Claudiei Schiffer și nu o bancheră isteață și rotundă, care i se plângea lui Hannah că era sătulă până în dinți de spaghetele Weight Watchers.

— Freddie! spuse Felix cu căldură. Când o să încetezi să mă mai prostești și o să mergi să jucăm partida aia de squash? Ai promis că mă iei și pe mine.

Era atât de fermecător, reflectă Hannah, privind tabloul. Oamenii îl adorau; putea însufleți o încăpere, ca să nu mai pomenim de ce putea face cu ochii unei femei. Nici nu era de mirare că era o apariție atât de magică în filme.

Așa cum spusese cea mai bună critică, deși fusese puțin dulce amăruie: „Felix Andretti are o prezență pe ecran ce îți atrage atenția. Dacă el e pe ecran, ai în față un bărbat magic. Are calități de star, dar are calități de actor talentat? Timpul va decide, dar urmăriți-i aparițiile".

Hannah fusese îngrozită de cronică. Și speriată. Marea ei temere fusese mereu că Felix era o ființă atât de frumoasă încât va seduce până la un anumit nivel în lumea filmului, dar nu mai departe, pur și simplu pentru că nu era un actor destul de bun, în ciuda imaginii lui de idol de matineu. Cu visurile lui măreție de succes comercial și la critici, asta îl va ucide. Cronica aceasta părea să îi confirme temerile, însă Felix și Bill fuseseră foarte încântați de ea.

— Talent actoricesc, bla, bla, comentase Bill pe când se delectau cu un prânz la care sărbătoreau, într-un bistro chi-chi de pe King's Road.

— Ai potențial de star, dragul meu. Despre asta e vorba în afacerea asta.

Picăturile se prelingeau pe paharele de vin alb în timp ce Hannah stătea înăuntru și îl privea pe Felix cum își irosea calitățile de star.

Freddie și Michelle chicoteau ca niște școlari la glumele lui, la fel ca și restul lumii din încăpere, care gravitase instinctiv către el.

— Duceai cuiva anume paharele acelea cu vin? o întrebă ospătărița.

A & E Catering venise cu două chelnerițe, una competentă și prietenoasă, iar cealaltă o fată care sigur nu avea cu mult peste șaisprezece ani și care arăta de parcă ar fi fost smulsă de la un episod deosebit de bun din *Friends* ca să servească la această petrecere plictisitoare.

Era ca și cum ar fi vorbit Domnișoara „Da, sigur".

— E în regulă, spusese Hannah zâmbind, în speranța că fata ar putea să îi răspundă cu un zâmbet. Le duc eu.

— Cum vrei, spuse fata înainte de a pleca legănat.

— Draga mea, o strigă Felix, aruncându-i privirea de „salvează-mă". Vino cu vinul până când nu murim cu toții de sete.

Își făcu drum până la grup, iar Felix împărți băuturile înainte de a-și întinde brațul liber în jurul taliei ei, într-un gest de mândrie și posesivitate.

— Nu-i așa că e minunată? spuse el cu căldură. Nu știu ce m-aș face fără ea.

— Minunată, răspunseră în cor noii discipoli ai lui Felix.

Venise rândul lui Hannah să roșească. Nu-i plăcea când îi făcea asta, o făcea să se simtă ca un obiect scos la expoziție. Își aminti de o petrecere acasă la un actor, când ea era deja într-un stadiu avansat al sarcinii, iar Felix o plimbase în fața lui ca pe un talisman, ca și cum ar fi vrut să spună „Nu-i așa că sunt un familist minunat?".

Desigur, nu se putea să fi făcut într-adevăr asta. La momentul acela, fusese atât de subjugată de hormonii ei, încât respinsese ideea ei inițială ca fiind doar o nemulțumire de gravidă.

Totuși, avea aceeași senzație și acum. Ea era o parte din CV-ul lui Felix, alături de cele câteva apariții în spectacole de teatru prost finanțate, anul petrecut în America și rolul în *Hamlet* în haine moderne, montat la Chicago. Locul ei pe CV era acela de soție irlandeză drăguță, care avea grijă de fiica lor adorabilă și de căsuța lor primitoare din Clapham. Secțiunea de pace domestică din viața fiecărui actor, fără de care ei „pur și simplu nu ar putea face față", cum obișnuiau să spună la fiecare interviu.

— Trebuie să răspund la sonerie, spuse ea grăbită.

— A sunat? întrebă Michelle surprinsă. Credeam că a ta sună la fel ca a noastră și nu am auzit-o.

Din fericire, soneria sună tare.

— Uite că sună din nou, minți Hannah.

Freddie râse de Michelle.

— O gură de vin și nu mai știe unde-i e capul!

Hannah ieși ca să îi poftească înăuntru pe noii sosiți și ca să își sprijine fruntea fierbinte de peretele rece din baia de sus. Ceva nu era în regulă cu ea. Verifică ce făceau Claudia și Mercedes. Copilul dormea angelic, cu ochii aceia neastâmpărați acum închiși.

— Vrei să mănânci ceva? o întrebă ea pe Mercedes, care părea șocată de o asemenea idee.

După ora nouă, Mercedes nu se atingea niciodată de altceva decât o felie de pâine prăjită. De asta era atât de slabă, se gândi Hannah, atingându-și cu o mână burta care, după nașterea Claudiei, nu își mai recăpătase supleţea, odată de invidiat.

Bufetul se golea văzând cu ochii, împreună cu nenumărate sticle de vin Roda. Frăția de actori apăru en masse și trecu prin mâncare, ca o invazie de lăcuste, bucurându-se mai ales să dea peste cap șampania de după cină, pe care Felix se pare că o comandase fără să îi spună lui Hannah.

— Băutura bună este simbolul unei petreceri de succes, spuse ameţit unul dintre prietenii lui Felix, în timp ce se servea cu încă un pahar plin cu șampanie cu același zel cu care un băutor de vin deschide o sticlă de Thunderbird.

Se irosea o petrecere frumoasă, se gândi Hannah posomorâtă în timp ce își trecea privirea peste peisajul de ravagii din bucătărie și se gândi la cât de mulți bani îi costase toată povestea. De fiecare dată când se mai desfăcea un dop ea clipea și își amintea de descoperirea lor de cont. Ar fi fost mai suportabil dacă prietenul important al lui Bill ar fi apărut să îl admire pe Felix și apoi l-ar fi distribuit într-o emisiune de TV sau un film important. Dar ea nu venise, iar acum, că era trecut de unsprezece, părea puțin probabil că va mai veni.

Oaspeții erau aproape toți talente de pe scenă mai degrabă decât oamenii bogați și puternici din

spatele scenei. Persoana cea mai influentă din cameră se dovedise a fi o actriță care se ținea foarte bine și care părea să fi apărut în toate filmele britanice făcute cu zece ani în urmă și care era clar că era acolo pentru că îi plăcea de Felix.

Spre ușurarea lui Hannah, el nu părea interesat, ba chiar îi comentase răutăcios că superbul și tânărul ei soț era de fapt homosexual.

— La vârsta ei, e cel mai bun lucru pe care poate pune mâna, spusese el tăios.

Hannah fusese atât de consolată să afle că Felix nu era interesat de cealaltă femeie, încât nu pomenise nimic despre cât de sexiste și de discriminatoare fuseseră comentariile lui.

Sigur că observase că își petrecuse o grămadă de timp vorbind încet într-un colț cu Sigrid, o actriță daneză care avusese un rol mic în ultimul serial TV în care jucase el. O brunetă subțire și ordonată, cu părul scurt și țepos și personalitate pe măsură, îmbrăcată superb într-o pereche de pantaloni strâmți de piele, pe sub care trupul ei părea să se aplece spre Felix, privind unul peste umărul celuilalt în timp ce vorbeau cu înflăcărare.

Hannah discută cu ceilalți oaspeți, râse la glume vechi și turnă vin, în tot acest timp urmărindu-și soțul cu coada ochiului. El și Sigrid nici măcar nu se uitau unul la altul, dar era ceva între ei, o senzație inconfundabilă că erau mai apropiați decât niște simpli colegi. Dar nu se atingeau sau ceva de genul ăsta. Oare era doar imaginația ei?

Hannah nu se supără nici măcar atunci când cineva vărsă un pahar de vin roșu pe pernuța tapisată, pe care ea avusese în intenție să o ascundă pentru că nu era impermeabilă. Era prea ocupată să îl urmărească pe Felix, simțind cum se înfuria.

Când se întoarse de la bucătărie, după ce fusese să curețe perna cu sare, Felix vorbea cu un alt grup de oameni, cu un braț relaxat pe după umerii unei femei pe care știa că el nu o place. Poate că acesta era indiciul, se gândi ea șocată să înțeleagă brusc totul.

Își permitea să atingă în public oamenii de care nu îi plăcea și se stăpânea ostentativ să îi atingă pe cei de care îi plăcea.

Fusese ușurată când Sigrid plecă imediat după aceea, împreună cu bărbatul cu care sosise. Dar sentimentul enervant din stomac nu îi dădea pace.

— E totul în ordine, draga mea? o întrebă Felix degajat, când Sigrid plecă, mângâind-o pe Hannah pe mână.

— Da, spuse ea.

El îi zâmbi aproape maniacal: era sătulă de petrecere, iar el era în vervă, încântat că oamenii aceștia veniseră să îl vadă, alimentat de un amestec de băutură și entuziasm.

El o sărută pe obraz și plecă, flirtând, fermecând și încântând pe toată lumea. Băiatul de aur care atrăgea toate privirile din încăpere.

Până la douăsprezece și zece ea era epuizată de combinația de a face pe gazda și de a se îngrijora că petrecerea o va deranja pe Claudia, pe care toată seara o tot verificase. Majoritatea petrecăreților plecaseră, mai puțin frăția de actori rebeli, care erau obișnuiți să stea până târziu și care acum stăteau la masa din bucătărie, prinși de whisky-ul pe care Bill îl dezgropase din spatele șervețelelor de ceai dintr-un bufet de bucătărie.

Când Hannah intră în bucătărie după ce își luase la revedere de la niște oaspeți, gașca demonta veselă un serial de televiziune în care nici unul dintre ei nu primiseră roluri.

— Porcărie copiată, rânji unul.

— Urăsc rahaturile alea cu corsete și cu replici de tipul „da, domnia voastră", spuse Bill. Vreau să zic, pe vremea lui Jane Austen nu se făcea sex? Nu ți-ai da seama nici de-al naibii.

Hannah se întrebă dacă oare ar observa cineva dacă ea s-ar strecura la culcare.

Claudia dormise tot timpul cât ținuse petrecerea, în ciuda zgomotelor ciudate, așa că dimineață se va

trezi la cinci și jumătate, ca de obicei. Hannah știa că Felix nu va avea energia să se trezească și să se ducă la ea, iar Mercedes, care fusese minunată toată seara și care luase leagănul Claudiei la ea în cameră ca să fie sigură că era totul bine, urma să aibă o meritată zi liberă.

Gata, își zise Hannah. Se va strecura în camera lui Mercedes și îi va aminti săracei fete că o va lua ea pe Claudia dimineață, ca ea să mai poată lenevi. Felix probabil că era la baie sau ceva, dar își va da el seama că ea s-a dus la culcare și se va ocupa de oaspeții lui fără ea.

Urcă sus pe vârfuri, profund recunoscătoare că petrecerea se terminase. Muncise atât de mult ca să o organizeze, mai ales din cauza ineficienței celor de la firma de catering. Și făcuse curat în casă o săptămână întreagă. Mercedes nu-și punea niciodată mănuși de cauciuc când folosea soluția de curățat. Se cutremurase sugestiv când Hannah adusese vorba despre asta.

Săraca Mercedes. Îi va fi dor de farmecul ei galez.

Hannah calcula în minte cam cât ar economisi dacă nu ar plăti pentru o dădacă atunci când intră în camera lui Mercedes. Se auzeau multe zgomote înfundate dinăuntru, iar ea presupuse imediat că se trezise Claudia și că voia atenție. Ciocănind din obișnuință, nu așteptă ca Mercedes să îi spună „Intră", așa cum făcea de obicei. Hannah era foarte conștientă de faptul că Mercedes avea nevoie de intimitatea ei, dar asta era prima dată când lăsase leagănul Claudiei în camera ei peste noapte. Cea mai mare preocupare a ei când deschise ușa era că i-o va lua pe Claudia de pe cap.

Numai că pe patul lui Mercedes nu era întinsă Claudia, extenuată și agitându-se în timp ce i se schimba scutecul și plângând după mama ei.

Era Felix, doar într-o pereche de boxeri. Boxerii lui de la Next, observă Hannah, uimită de detaliile pe care le remarca în aceste momente traumatizante.

El nu părea supărat. Din contră, părea ușor surprins, ca și cum tocmai s-ar fi trezit în propriul lor pat, iar lângă el era chiar Hannah, în sutien și chiloți, în loc de trupul nubil al lui Mercedes, arătând superb în lenjerie sidefată asortată. Claudia dormea liniștită în leagănul ei, figura ei angelică odihnindu-se liniștită, cu o mână ținând oița neagră de jucărie de care refuza să se despartă. Hannah nu l-ar fi iertat niciodată pe Felix dacă și-ar fi tras-o cu dădaca în timp ce fetița privea. Asta ar fi fost de neiertat. Nu că situația prezentă ar fi fost de iertat, dar părea mai acceptabilă pentru că fetița dormea.

— 'Annah, îmi pare rău, strigă Mercedes, cât se poate de uimită. N-am vrut, țin prea mult la tine, trebuie să mă crezi. Nu a fost ceva planificat – pur și simplu s-a întâmplat.

Mă întreb de câte ori s-a mai întâmplat până acum, se gândi ea cu furie.

— Atunci cum de s-a întâmplat? întrebă Hannah rece, privind spre Felix în loc să privească spre Mercedes, care era până la urmă o puștoaică impresionabilă de nouăsprezece ani și care cu greu putea fi învinovățită de adulterul angajatorului ei.

Figura lui Felix devenea inexpresivă atunci când greșea, un fel de pânză goală pe care își putea picta expresia corectă. Era inexpresivă și acum, așteptând să vadă ce fel de flăcări va arunca soția sa, astfel încât să reacționeze corect.

— Felix, aștept o explicație din partea ta, spuse Hannah.

Ca și cum și-ar fi dat seama că nu reacționa ca de obicei, dând vina pe cealaltă femeie, Felix își potrivi expresia ca atare.

— Îmi pare rău, Hannah, spuse el. Eram beat. Am intrat să văd ce face Claudia, iar Mercedes era aici. Ea s-a dat la mine...

— Ba nu! strigă Mercedes aprinsă. Te-ai dat la mine de când am venit aici. Ți-am cedat doar pentru că m-ai înghesuit!

— Mincinoaso! țipă Felix. Hannah, să nu crezi nici un cuvânt din ce spune, o imploră el. A fost ca o pisică în călduri de când a venit.

Cu asta, Claudia se trezi și văzându-și oamenii preferați privindu-se nervoși unii pe alții, începu să plângă. Mercedes o privi în treacăt pe Hannah, ca și cum ar fi întrebat-o dacă să o ia ea în brațe. Hannah dădu imperceptibil din cap și întinse mâinile după fiica ei care plângea.

— Ce faci, draga mea? îi șopti ea, apropiind capul cârlionțat al Claudiei de pieptul ei și minunându-se că îi putea vorbi normal fiicei ei după ceea ce se întâmplase.

Dar scâncetele continuau.

— Felix, ai putea să muți leagănul la noi în cameră.

El îi zâmbi conspirativ lui Mercedes. Am câștigat, părea el să spună. M-a crezut. Figura lui Mercedes se descompuse, iar buza ei plină îi atârna. Hannah ignoră toate astea și o duse pe Claudia în ceea ce agentul imobiliar numise dormitorul stăpânilor. Ceva mai puțin asemănător cu o cutie de chibrituri decât celelalte două dormitoare, nu era loc decât pentru pat, o măsuță de toaletă din pin, două noptiere mici și un scaun. Tare mic trebuie să mai fi fost stăpânul, se gândise Hannah mereu. Ea nu ar fi descris niciodată o cameră atât de mică drept dormitorul cel mare când suna atât de stupid, se gândi Hannah. Cu leagănul acolo, nu va mai avea loc să se miște.

Odată ce Felix mutase leagănul Claudiei și toate lucrurile ei, el se așeză pe patul lor dublu și mare, cu o cuvertură înflorată.

— Nici să nu te gândești, Felix, îl avertiză Hannah, continuând să vorbească încet pentru că încerca să o calmeze pe Claudia. În seara asta poți să dormi altundeva. Sunt sigură că te va primi cineva – poate Sigrid, dacă Mercedes e prea supărată ca să te mai primească în patul ei.

Își plecă privirea și o privi obosit pe Hannah, speculând cu privire la cât de mult știa sau dacă doar ghicea.

— Cât de fraieră mă crezi? îl întrebă ea dur. Nu, nu-mi răspunde pentru că e clar că sunt destul de fraieră. Nu am observat ce puneai la cale sub acoperișul meu și probabil nu am observat nici că le-o tragi la jumătate dintre actrițele din Londra.

— Dar nu am făcut-o..., începu el.

— Nu te obosi nici să îți ceri iertare și nici să inventezi scuze.

Hannah se plimba prin cameră, legănând-o ușor pe Claudia.

— Acum ieși afară și ocupă-te de oaspeții tăi.

Știind când era înfrânt, Felix plecă. Câteva clipe mai târziu o bătaie ușoară în ușă și o voce scăzută anunțară sosirea lui Mercedes.

— 'Annah, pot să vin să îți explic?

— Pleacă, Mercedes, poți să îmi explici dimineață, îi spuse Hannah obosită.

Când coborî o jumătate de oră mai târziu ca să ia niște lapte pentru Claudia, bucătăria era goală. Zăpăciții erau în sufragerie, jucând șarade, șarade cu titluri de filme porno după cum suna. Un râs zgomotos erupse când cineva ghici cu voce tare *Dirty Cowgirls Do Downtown Delhi*.

Hannah încălzi lapte și pentru ea, și pentru fiica ei. Cumva ideea de lapte cald îi făcea poftă, probabil pentru că era unul dintre leacurile preferate ale mamei ei. Dacă aveai probleme cu stomacul, laptele cald cu ghimbir era cel mai bun. Pentru răceală, lapte cald cu piper negru era leacul. Hannah habar nu avea dacă funcționa sau nu, dar încă mai asocia laptele cald cu starea de bine.

Când Claudia adormi în sfârșit în leagănul ei, Hannah își dădu jos hainele și se întinse pe pernele galbene, doar în chiloți, sorbind din lapte. Erau cei negri de lycra cu plasă, pe care nu îi mai purtase până acum și pe care îi alesese pentru că își plănuise să îl seducă pe Felix. Cât de ironic: în timp ce ea plănuia despre cum îi va aminti iubitului ei soț despre minunata viață sexuală de pe vremuri, el se gândea la ce șanse va avea să i-o tragă bonei. Hannah încercă

să își alunge din minte imaginea lui și a lui Mercedes întinși pe pat, cu senzualitatea grațioasă a unor modele dintr-o reclamă la parfumuri Calvin Klein.

Nu voia să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase, nu voia să trebuiască să se confrunte cu lecțiile dureroase pe care trebuia să le învețe. De fapt, ar fi vrut să poată vorbi cu Leonie, sau cu mama ei, sau cu Emma și să plângă. Își dorea mai multă consolare decât o cană cu lapte.

Din nu se știe ce motiv irațional, se gândi la David James. Îi veniră în minte figura lui puternică și umerii aceia mari. Puteai plânge pe umerii aceia, îți puteai îngropa capul în ei și te puteai sprijini de ei în timp ce brațele blânde și puternice te îmbrățișau strâns, în timp ce îți spunea lucruri care să te consoleze. Nu ca brațele lui Felix. Îngrozit să nu arate ca și Schwarzenegger, Felix începuse să lucreze cu greutăți mai mici la sală, dorindu-și ca trupul lui să fie mai de grabă suplu și în formă decât puternic și masculin. Nu-și putea închipui cum ar plânge pe umărul lui. Felix era genul de bărbat după care plângeau femeile, nu pe umărul căruia să plângă.

David încercase să o avertizeze, dar ea nu îl ascultase. La cine ar fi putut apela acum?

Dimineața veni cu o încetineală dureroasă și cel puțin o dată Hannah era trează înainte să înceapă Claudia să gângurească în leagănul ei, vorbind pe limba ei cu oaia Harvey. Hannah socoti că reușise să doarmă vreo trei ore, întrerupte de momente în care se ridicase în pat, amețită de amintirea nopții trecute. Felix îi bântuia coșmarurile; trupul lui suplu și gol încolăcit pe un șir de trupuri de femei, uneori Sigrid, alteori Mercedes, alteori alte frumuseți anonime, care râdeau batjocoritor spre Hannah și își perindau trupurile obraznice și fără vergeturi prin fața ei.

O ridică pe Claudia, sărutând trupul roz care se foia și se agita în timp ce o îmbrăca. Hannah își trase perechea veche de blugi și un tricoul gri lălău.

Își trecu peria prin păr și se spălă pe dinți, dar nimic mai mult. Ce rost avea să te aranjezi când pe soțul tău îl durea în fund?

Trase cu ochiul în sufragerie și îl văzu pe Felix dormind pe canapea. Nenorocitul.

Se duse în bucătărie și îi pregăti Claudiei biberonul. Îi fusese cu mult mai ușor când o alăptase, dar rămăsese fără lapte după o lună și de atunci fusese obligată să o hrănească pe Claudia cu biberonul.

— Te voi putea ajuta mai mult acum că nu mai alăptezi, se oferise Felix.

Ce glumă bună, se gândi Hannah cu tristețe. Ajutorul lui Felix însemna să îi schimbe Claudiei scutecul de fiecare dată când era vreun fotograf prin preajmă. Altfel, ajutorul lui se rezuma la răsfățat când îi făcea baie și alte momente în care copila era curată. Să îi dea de mâncare cu biberonul era mult prea plictisitor pentru el, fiindcă fetița mânca încet.

Hannah reuși să își ia o cană de cafea și o felie de pâine prăjită între a-i da de mâncare Claudiei și a face ordine. Umpluse și golise de două ori mașina de spălat vase, când Mercedes apăru în bucătărie.

Era clar că nici Mercedes nu dormise prea mult și prezența ei, de obicei proaspătă, era gri de oboseală, pe sub fondul de ten Dior. Ochii ei mari, albaștri erau roșii și era clar că era cuprinsă de remușcări. Chiar și așa, tot arăta impecabil, cu o eșarfă roșie cu picățele legată șic la gât, ca să dea viață cămășii albe, simple și strâmte și pantalonilor negri pe care îi purta.

— 'Annah, îmi pare atât de rău, te rog crede-mă, îi spuse Mercedes, frecându-și mâinile agitată.

Îi părea într-adevăr rău. Era ciudat că fetei părea să îi pese mai mult de cât de rănită era Hannah decât îi păsa propriului ei soț.

Dacă lui Felix chiar i-ar fi păsat, s-ar fi trezit până acum, implorând-o să nu îl părăsească. De parcă ar fi făcut-o, se gândi ea neajutorată.

— Mercedes, cred că ar fi mai bine să te duci acasă. O să îi sun pe părinții tăi...

— Nu, se înfioră fata. Nu se poate să le spui!

— Nu aveam de gând să le spun, îi zise Hannah. Le voi spune doar că trebuie să renunțăm la tine și îi voi anunța cu ce zbor vei ajunge. Felix a folosit prezervative? întrebă ea sec.

Nu voia să o trimită pe Mercedes acasă însărcinată. Era sigură că era împotriva regulamentului angajator/dădacă.

Fata se înroși.

— Da.

— Sper că nu ai rămas gravidă, suspină Hannah. Ar trebui să mergi la doctor când te duci acasă.

Cât de ciudat, era ca și cum ea și Mercedes ar fi discutat despre o relație sexuală obișnuită, nu despre una în care era implicat propriul ei soț.

— Ne-am protejat, spuse Mercedes, încă roșie.

— Doamne. Situația asta e suficient de complicată și fără să o mai complicăm noi.

Hannah găsi volumul de *Pagini aurii* și îl deschise la secțiunea de companii aeriene. Îi întinse lui Mercedes cartea și telefonul.

— Sunt convinsă că domnul Andretti îți va plăti zborul înapoi acasă. Cel puțin atât poate să facă. Noi ieșim la o plimbare, adăugă ea și ieși din încăpere cu Claudia în brațe.

Când se întoarse, Mercedes și lucrurile ei dispăruseră, lăsându-i un bilet plin de lacrimi în care îi spunea că îi pare rău, atât de rău.

Hannah îndoi gânditoare biletul și îl băgă în buzunar. Ținuse la Mercedes.

Felix era în sufragerie, uitându-se la fotbal și bând un pahar cu vin roșu. Ea rămase uimită să vadă că nu mai rămăsese nimic de băut după petrecere. Era sigură că Bill descoperise orice băutură ascunsă, cu abilitatea ei recunoscută de a adulmeca alcoolul.

— Bună, iubito, spuse Felix fără griji, în timp ce Hannah o punea pe Claudia pe o salteluță pe jos și îi așeză jucăriile lângă.

Claudiei îi plăcea la nebunie să zdrăngănească și să lovească mingile și clopoțeii plină de încântare, gângurind mereu.

Felix era în continuare absorbit de meciul de fotbal. Hannah simțea cum furia începe să crească în ea. Se străduise să rămână calmă și rațională de aseară, hotărâtă să înfrunte trădarea hidoasă a lui Felix cu cât mai mult calm posibil. Dar atitudinea lui relaxată o înfuria. Cum putea să stea acolo ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum nu și-ar fi tras-o cu dădaca și cu copilul lângă el, ca și cum nu ar fi recunoscut că practic și-a tras-o cu jumătate dintre actrițele din Londra?

— Nu ai nimic de spus? îl întrebă ea cu amărăciune.

Felix dădu din umeri și își dădu pe spate o șuviță blondă de păr mătăsos ca și cum ar fi vrut să spună „Despre ce?".

— Cum ai putut? strigă ea la el, pierzându-și cumpătul. Cum ai putut să te culci cu altcineva? Te-am iubit, Felix. Asta nu ți-a fost de ajuns?

— Nu fi atât de burgheză, izbucni Felix. Toată lumea o face.

— Burgheză! strigă Hannah. Asta înțelegi tu prin a crede în fidelitate? Pentru că dacă e așa, atunci eu sunt cea mai burgheză persoană pe care o cunosc!

— Nu mă lua pe mine cu prostiile astea! spuse el, mușcându-și buza. Doar nu vrei să-mi spui că tu nu ți-ai făcut de cap. Până să devină serioasă relația dintre noi, ai avut ceva cu David James, nu-i așa? Nu mă minți, știu că așa e. Jucai la dublu. Aproape că mi-a spus să te las naibii în pace.

— Ce-a făcut?

Felix îi râse în față.

— Acum nu îmi mai vorbești de sus, nu, Hannah dragă? David mi-a spus că dacă te rănesc, mă strânge de gât. N-oi fi eu membru în Mensa, dar până și eu pot să îmi dau seama ce a vrut să spună cu asta.

Hannah rămase mută.

— Dar, dar..., bâigui ea după o clipă. El nu, noi nu...

— Ah, da, precis.

— Nu, insistă ea. Nici măcar nu am ştiut că îi plăcea de mine.

— Şi atunci de ce te-a promovat de la slujba de manager de birou la cea de agent junior? Pentru că erai cea mai talentată persoană pe care a văzut-o în viaţa lui sau pentru că voia să te seducă?

Ea dădu înapoi la o asemenea cruzime. Cât de tipic pentru Felix: să o lovească atunci când era la pământ.

— Vrei să spui că talentul meu nu a avut nimic de-a face cu promovarea, că David m-a folosit cu cinism şi că m-ar fi trimis înapoi pe vechea poziţie odată ce şi-ar fi atins obiectivele, spuse ea calm, urându-l pe Felix pentru ceea ce spusese. Ce mă flatezi, Felix. E plăcut să aflu cât îmi apreciezi cele mai importante calităţi şi cât îmi respecţi abilităţile. Şi când te gândeşti că am renunţat la o slujbă bună ca să mă căsătoresc cu un bărbat care mă consideră o paraşută bună de nimic.

Îi făcu favoarea de a-i arunca acea privire serioasă şi mortală pe care o folosise cu mare succes timp de atâţia ani.

— Singura persoană de aici care foloseşte pe cineva cu cinism eşti tu, Felix. Tu te-ai căsătorit cu mine pentru că ai crezut că o femeie însărcinată îţi va fi folositoare, încă un fir în frumoasa ta poveste.

Ea aşteptă ca el să nege, însă nu o făcu. Pur şi simplu stătea şi o privea cu un dezinteres rece.

Claudia începu să plângă din cauza strigătelor din jurul ei. Hannah o luă în braţe şi începu să o legene, murmurându-i ca să o liniştească şi ţinând-o aproape.

— Dacă nu puteai aştepta până la prima noastră aniversare înainte de a începe să mă înşeli, trebuie să te întreb: de ce te-ai mai căsătorit cu mine, Felix? întrebă ea încet. Mercedes nu a fost prima, nu-i aşa? De ce ai avut nevoie de altcineva? Credeam că eu îţi sunt de ajuns.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Hannah, vrei să încetezi cu toate tâmpeniile astea de psihanaliză? Ne-am căsătorit şi suntem

căsătoriți și cu asta basta. În căsnicie oamenii se înșală, nu e sfârșitul lumii. Viața nu se duce *Pe aripile vântului*, să știi. Nu sfârșesc toți fericiți până la adânci bătrâneți.

— În *Pe aripile vântului* nu s-a terminat totul bine, îi spuse Hannah pe un ton bizar de înalt.

— Mă rog. Te-ai căsătorit cu mine și acum ești legată de mine. Așa sunt. Nu pot să mă schimb, îi spuse el.

— Dar am crezut că mă iubești, repetă ea orbește.

— Te iubesc, doar că vreau să mi-o mai trag și cu altele, îi explică Felix. Tu nu ai vrut să faci niciodată asta?

— Nu, șopti ea, Nu am vrut. Tu îmi ești de ajuns.

— Dumnezeule, voi femeile și obsesiile voastre cu ce e de ajuns! E ca și vinul roșu, spuse el ridicându-și paharul. Doar pentru că îmi place, nu înseamnă că vreau să beau tot timpul. Uneori vreau whisky sau șampanie.

— Atunci eu ce sunt? Drojdia care se lasă pe fund? Vin din ăla ieftin, cu dop care se răsucește? spuse ea începând să plângă.

Felix turnă vinul pe gât dintr-o înghițitură și se îndreptă spre ușă.

— Dacă vei continua în stilul ăsta, eu plec. Voi sta la Bill câteva zile, să te las să te calmezi.

Voia să îl implore să nu plece, dar chiar și așa, groaznic cum se simțea, știa că nu se putea înjosi complet. Îl putea auzi sus cum își arunca lucruri în geantă. În zece minute era deja plecat, iar Hannah își permise să plângă în voie. Claudia i se alătură.

Când se opriră amândouă din plâns, Hannah se simțea atât de obosită de parcă ar fi înotat cinci lungimi de bazin. Își făcu o cană cu ceai și se gândi ce variante avea.

Își dorea să o sune pe Leonie, să audă vocea blândă și liniștitoare a prietenei ei. Leonie va ști ce e de făcut. Întotdeauna știa. Dar Hannah nu putea să o sune. Era mult prea rănită și distrusă. Ar fi fost dureros și umilitor să recunoască ce i se întâmplase. În schimb, se apucă să curețe prin casă, strângând după excesele

petrecăreților. Frecă și lustrui, muncind până când începură să o doară mâinile. Claudia o privea și moțăia. În cele din urmă, Hannah se opri și se așeză pe canapea ca să se uite la *Blind Date*. Muzica de la generic tocmai se terminase când sună telefonul, iar Hannah sări să răspundă, sperând că era Felix, sunând să își declare dragostea nemuritoare și să își ceară iertare, ceea ce era foarte puțin probabil să se întâmple. Era mama ei. Anna Campbell întotdeauna suna duminică seara, înainte de a se duce cu prietenele ei la bingo. Era un ritual plăcut pe care îl urmau cu regularitate, discutând despre săptămâna care trecuse și rezolvând problemele lumii.

— Bună, Hannah, spuse mama ei, care nu era genul de persoană care să spună „Bună, draga mea".

Hannah izbucni în plâns.

— E vorba de Felix, nu-i așa? spuse Anna foarte la obiect.

Hannah plânse și mai tare. Îi trebuiră câteva minute până când putu să își controleze hohotele de plâns, cât să îi poată spune toată povestea. Nu omise nimic. Instinctul de a omite părțile cele mai umilitoare o părăsise, ca și Felix.

— Vino acasă, Hannah, spuse Anna Campbell după ce ascultă tot. Te lovești cu capul de un perete de cărămidă. Ieși din relația aia. Eu ar fi trebuit să o fac cu mulți ani în urmă, dar nu am avut niciodată curajul. Ești tânără, trebuie să te gândești la copil. Părăsește-l.

Hannah își sprijini capul de peretele rece.

— Nu pot să plec pur și simplu, spuse ea slab.

— De ce nu? Pentru că el e tot ce ți-ai dorit vreodată?

Anna părea îndurerată.

— Ce vei face data viitoare? Pentru că va exista o dată viitoare, știi asta.

— Ce voi face? spuse Hannah cu disperare.

— Șeful tău îți va da înapoi vechea slujbă, nu? spuse Anna. Întotdeauna ai spus că e un om pe care te poți baza, orice s-ar întâmpla.

— David James vrei să spui?

Hannah rămase tăcută. Cel mai greu îi venea să-l roage pe David, dintre toți oamenii. Îi ignorase avansurile în toate felurile posibile. Era clar că fusese înnebunit după ea, iar ei nici nu îi păsase. Inclusiv îi oferise o carieră atunci când ea nu avea nimic, iar ea refuzase și asta. Făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să o protejeze, avertizându-l pe Felix să nu o rănească. El ar fi fost ultima persoană pe care ar fi putut-o suna, chiar dacă și-ar fi dorit să facă asta. Și chiar își dorea asta.

— De ce nu îl suni, Hannah? Poți să stai la mine o săptămână sau așa, cât să te pui pe picioare, iar apoi te poți întoarce la muncă. Leonie te-ar primi sau Donna, fata aceea drăguță despre care mi-ai vorbit. Ți-ai putea găsi foarte repede o casă pentru tine și pentru Claudia și o creșă. Nu știu de ce ai impresia că nu poți.

— Nu pot să explic, spuse Hannah exasperată.

Se simțea mult prea zdruncinată ca să mai judece cum trebuie, ce să mai vorbim despre a lua asemenea decizii, de proporția unui cataclism.

— *Nu pot să o fac, spuse ea obosită.*

În fundal cânta muzica de la *Blind Date*. Vorbeau de o oră.

— O să ai o factură enormă, mama, și n-o să mai ajungi la bingo, spuse ea. Te sun eu mâine.

— Dă-l naibii de bingo, îi spuse mama ei.

— Te sun mâine, repetă Hannah.

Nu voia să i se mai spună ce să facă. Voia să își lingă rănile în liniște. Voia să facă o baie și să spele de pe ea toate lucrurile oribile care i se întâmplaseră.

Pe etichetă scria că este unt de corp, aromat cu vanilie, ylang ylang și unt de cacao, ca să îi facă pielea mai catifelată.

Hannah despachetă cu grijă bulgărele de baie din învelișul lui de plastic și îi dădu drumul în cadă. Începu imediat să se topească în apă, degajând în aer un miros minunat de vanilie, ca mirosul de

prăjituri proaspăt coapte, amestecat cu mirosul pielii de copil. Îl inspiră și suspină. Trupul ei avea nevoie de o baie caldă. Nu mai avea niciodată timp să facă asta. Claudia o solicita atât de mult, încât un duș de două minute, strecurat între două reprize de somn era cam tot ce mai rămăsese din ritualurile de înfrumusețare ale lui Hannah. De săptămâni întregi nu își mai dăduse cu balsam de păr din simplul motiv că dura prea mult să și-l clătească. Măștile erau o frumoasă amintire. Să facă o baie cu un bulgăre de baie era cel mai senzual lucru din ultima vreme. Cu o zi în urmă, coafeza comentase despre starea în care era părul ei. Momentul de dinaintea petrecerii părea ca și cum ar fi fost cu sute de ani în urmă.

Deschizând ușa de la baie, intră încet în dormitor și trase cu ochiul la leagăn. Claudia stătea pe spate, cu păturile adunate la picioare și cu o mânuță grăsuță în gură. În somn era ca un heruvim dintr-o pictură medievală: cu părul ei închis la culoare, cârlionțat în jurul feței, obrajii roz și expresia angelică. Trează, era foarte hotărâtă să facă lucrurile așa cum voia ea, având cel mai convingător zâmbet din lume atunci când era fericită. Sentimentul de dragoste o izbi din nou pe Hannah, cu viteza trenului expres. N-ar fi crezut niciodată că poți iubi pe cineva atât de mult. Pur și simplu nu putea suporta să fie departe de Claudia. Își petreceau ore întregi jucându-se împreună, Hannah arătându-i cu răbdare jucării și obiecte, Claudia gângurind de fiecare dată când putea mușca ceva. Mușca orice, de la prosoape, la degete, iar, pentru un copil mic, prindea remarcabil de tare. De fapt, Hannah își făcea griji că pisica își va pierde coada în mânuța puternică a Claudiei și că nici una dintre ele nu se va bucura de această experiență. Iubea pisica, însă își dorea ca Felix să se fi gândit înainte să o fi cumpărat. Pisoii și copiii nu erau neapărat cei mai buni prieteni. Dar lui Felix nu îi păsa de consecințele acțiunilor lui: el doar făcea lucruri și apoi îi lăsa pe ceilalți să strângă în urma lui.

Mulțumită că dormea, Hannah își scoase blugii și lenjeria și se scufundă recunoscătoare în apa fierbinte. Gândurile plutindu-i în timp ce apa fierbinte îi alina durerile din corp, înfruntă durerea. Felix o înșelase și probabil că o va face din nou. Alegând-o pe Mercedes, îi arătase cât de mult o sfida.

O lovi ca un trăsnet, un *coup de foudre*, cum ar fi spus Mercedes. Dacă rămânea, ar fi făcut ceea ce făcuse mama ei. *Ar fi suportat de dragul copiilor.* Nu se revoltase oare Hannah împotriva mamei ei tocmai pentru acest lucru? Nu se revoltase în privința atitudinii de a menține o anumită stare de fapt, indiferent de costurile personale? De când fusese suficient de mare încât să îl poată auzi pe tatăl ei dărâmând mobila când se împleticea în drum spre casă, beat de nu mai știa de el, Hannah se întrebase oare de ce mama ei nu îl părăsise – sau de ce nu îl dăduse afară. Răspunsul era că generația Annei Campbell nu credea în asemenea lucruri. Ei se căsătoreau pe viață – o pedeapsă pe viață, după cum o vedea Hannah. Întotdeauna planul ei fusese să scape de o asemenea viață și să își controleze propriul destin. A avea o carieră și a fi independentă era singura cale de ieșire din sclavia matrimonială și totuși urma aceeași cale ca și mama sa, cu aceeași abnegație de parcă ar fi fost gemene: se încurcase cu doi bărbați care abuzaseră de ea și o folosiseră, amândoi îi luaseră încrederea în sine și o lăsaseră ca pe o coajă stafidită, pustie și inutilă. Mai întâi Harry, apoi Felix. Dacă Harry nu ar fi părăsit-o, ar fi fost și acum cu el, sperând că se vor căsători și se vor așeza la casa lor, când, în realitate, Harry era incapabil să facă așa ceva.

Iar acum Felix o folosea și o umilea. Dacă rămânea, el va continua să se poarte în același fel, încrezător că i se vor trece cu vederea oricâte indiscreții, știind că Hannah îl va aștepta îndatoritoare, o soție drăguță care nu îl va părăsi niciodată. Nu, se gândi ea din ce în ce mai îngrozită, în nici un caz. Singurul

fel în care va putea ieși din acest cerc închis era să preia controlul și să îl părăsească. Indiferent cât de mult o va durea, indiferent cât de dor îi va fi de el. Era înnebunită după Felix, îl dorea cu tot corpul, tânjea după zâmbetul lui, și-l dorea atunci când nu era lângă ea. Dar toate astea erau doar din partea ei. Știa că în relații mereu unul iubea mai mult. Iar acela era cel care nu avea controlul. Ea era acea persoană, iar Felix va profita la maximum, de asta. Doar dacă nu îl părăsea acum. Altfel vor suferi și ea, și Claudia. Nu putea permite ca fiica ei să crească într-o familie în care noțiunea de respect nu era nimic mai mult decât o prefăcătorie. Și-o imagina pe Claudia la douăzeci de ani, vorbind despre copilăria ei și amintindu-i că tati se culca cu alte femei când mami era plecată, iar el credea că ea e prea mică să observe.

Ieși in baie și se înfășură în vechiul ei halat de baie albastru. În dormitor, Claudia gânguri la mama ei, trezindu-se și cerând dragoste și atenție. Hannah o ridică și se minună de ochii incredibili ai lui Felix care o fixau de pe figura angelică a Claudiei. Va face mereu parte din viața ei datorită Claudiei. Ceea ce era corect. Hannah nu credea în a despărți un părinte de copilul lui. Dar nu va mai fi parte din viața *ei*, nu în felul acela. Ar fi distrusă dacă s-ar întâmpla asta.

— Ce părere ai avea dacă am merge în Connemara? Hannah îi șopti Claudiei, care îi zâmbi, arătându-și gingiile.

Leonie se spăla pe păr, când sună telefonul. Spuma îi curgea pe gât în jos, în timp ce își stoarse repede părul și își făcu un prosop turban în jurul capului. Fugi la telefon, gâfâind de grabă. Putea să fie Doug. Fusese toată ziua în Dublin și abia aștepta să vorbească cu el. Încă o uimea cât de dor îi era de el atunci când nu erau împreună. Își plănuiseră o sâmbătă seară liniștită acasă, cu gemenele, o casetă și mâncare la pachet. Abia aștepta.

— Alo? spuse ea cu răsuflarea tăiată, simțind cum firicelele de apă îi dispar de pe gât în jos, pe sub pulover.

— Bună Leonie, sunt Emma. Poți să vorbești? spuse Emma cu vocea ei guturală plăcută.

— Sigur, draga mea. Ce mai faci? spuse Leonie, folosind colțul prosopului ca să se șteargă pe gât.

Se așeză pe scăunelul micuț de lângă telefon. Părul ei putea să aștepte. Nu mai vorbise cu Emma de cel puțin o săptămână.

— Sunt bine, spuse Emma. De fapt, sunt mai mult decât bine, sunt absolut în delir. N-o să ghicești în veci ce s-a întâmplat.

— Ce?

— Stai jos?

— Da, spuse Leonie agitată. Sunt veşti bune, nu?

— Cele mai bune.

Chiar şi prin telefon fericirea Emmei era evidentă.

— Sunt însărcinată.

Leonie chiui.

— O, Doamne! Asta e incredibil, Emma. Mă bucur atât de mult pentru tine!

Simți cum i se umpleau ochii de lacrimi. Draga de Emma îşi dorise de atât de mult timp să rămână însărcinată; trecuse printr-un iad încercând să rămână însărcinată şi va fi o mamă atât de minunată.

— Sunt atât de bucuroasă, ce veşti minunate!

— Ştiu.

La celălalt capăt al firului şi ochii Emmei se umplură de lacrimi.

— Nu am crezut niciodată că mi se va mai întâmpla, Leonie. M-am întrebat dacă voi rămâne vreodată gravidă. Chiar şi atunci când ne-am hotărât să intrăm în programul de IVF, nu ştiam dacă va funcționa sau nu.

În timp ce Emma vorbea, degetele îi atingeau cu dragoste burta încă perfect plată.

— În câte săptămâni eşti? întrebă Leonie nerăbdătoare.

— Şase săptămâni, spuse Emma. Închipuieşte-ți, eu însărcinată în şase săptămâni şi să nu ştiu până acum câteva zile.

Râse bucuroasă.

— Lasă-mă să îți povestesc tot.

Ea și Pete își făcuseră programarea la clinica de IVF pentru luna următoare, iar Emma se cufundase în studiul materialelor care îi fuseseră trimise. Voia să știe tot înainte de a merge la programare, așa că citise și recitise despre obligațiile pe care tratamentul le presupunea din partea cuplului, despre cum ovarele ei vor fi stimulate cu injecții cu hormoni și exact despre cum vor fi recoltate ovulele ei. Totul suna atât de intimidant.

Studiile recomandau începerea tratamentului într-o perioadă în care serviciul nu era prea stresant. Emma nu își putea închipui un moment mai aglomerat la KrisisKids: erau pe cale să se mute într-un sediu mai mare și din cauza unui caz îngrozitor de abuz asupra unui copil, ce cutremurase întreaga țară în ultimele săptămâni, consilierii și Edward erau foarte solicitați să vorbească despre activitatea lor de caritate.

Telefoanele nu conteniseră să sune, departamentul de publicitate era în haos pentru că Finn fusese ținuit la pat de o toxiinfecție alimentară, iar Emma trebuise să preia și munca lui. Până joi dimineață era deja epuizată și nu își putea aduna energia să se dea jos din pat când ceasul suna la șase și jumătate.

— Sunt terminată. Nu pot să mă trezesc, îi murmurase ea lui Pete, cuibărindu-se lângă el, savurând căldura trupului lui lipit de ea.

Era o dimineață răcoroasă, iar ea nu putea suporta să înfrunte frigul și să se dezbrace ca să facă duș.

— Încă cinci minute, spuse Pete adormit, trăgând-o lângă el.

Trupul Emmei se lipi de el, făcându-și loc lângă el. Pete își strecură o mână pe sub tricou ca să îi mângâie pielea goală. Nu era un gest erotic, ci mai de grabă unul drăgăstos. Emma se gudură lângă el, bucurându-se să îi simtă mâinile calde pe piele.

Degetele lui Pete găsiră curba unui sân. O atinse ușor, degetele răsfirându-se peste pielea sensibilă a sfârcurilor ei, piele care deveni dintr-odată foarte sensibilă.

— Ai făcut din nou exercițiile acelea pentru mărirea sânilor? o tachină Pete cu blândețe. Devii foarte înfloritoare la bătrânețe.

— Ce? întrebă Emma, având senzația că se chinuia să facă un puzzle și brusc toate piesele își găseau locul.

Se ridică în pat, abia observând răcoarea din cameră, față de căldura de sub plapumă.

— Doar te tachinam, spuse repede Pete. Doar că păreau mai mari, atâta tot.

— Dar... dar sunt mai mari, se bâlbâi Emma, smulgându-și tricoul ca să se uite la pieptul ei.

Se atinse; nu încăpea nici o îndoială: sânii ei păreau mai mari și se simțeau altfel la atingere. Mai sensibili, aproape dureros de sensibili.

— Sunt mai mari? întrebă ea.

Pete se ridică și el și o privi.

— Nu arată atât de diferit, dar se simt mai mari, spuse el. De ce?

Emma vorbi calmă:

— Sâni mai mari și sfârcuri sensibile sunt un semn al sarcinii.

Pete o îmbrățișă cu ardoare.

— Emma! strigă el entuziasmat.

— Nu, așteaptă Pete, îl avertiză ea. Hai să nu facem aceeași greșeală pe care o fac eu mereu. Am mai fost pe drumul ăsta. Hai să verificăm întâi și să fim siguri înainte de a începe.

Cu inima pulsându-i, se dădu jos din pat și se duse la baie. Jos în dulăpiorul de la baie, ascuns într-o pungă de plastic, era un test de sarcină.

— De unde ai luat ăla? o întrebă Pete, sprijinindu-se de ușa de la baie.

— Dintr-o versiune mai veche și mai obsedată a vieții mele, spuse ea ironic.

Citiră împreună instrucțiunile. Un punct roz însemna că nu erai însărcinată, două puncte însemnau că erai.

— Să sperăm că or să apară două puncte roz, spuse Pete serios, cu ochii strălucindu-i.

Emma îl îmbrățișă.

— Hai să sperăm.

După ce făcu testul, îl lăsară în baie, pe jos și se așezară pe marginea patului, strângându-se în brațe. Era amândoi prea încordați ca să facă duș sau să se îmbrace. Emma nu se putea uita la ceas pentru că secundele se scurgeau atât de greu. Pe cutie scria că trebuie să aștepți trei minute; cele mai lungi trei minute din viața ei.

— E gata, spuse Pete într-un sfârșit, uitându-se la ceas.

Rămaseră amândoi pe pat, de parcă ar fi fost lipiți de el.

— Eu nu pot să mă uit, spuse Emma răgușită. Nu pot. Mi-am dorit asta atât de mult, nu pot să suport.

O strânse în brațe atât de tare, încât o duru. Emma putea simți inima lui Pete bătând prin materialul subțire al tricoului. Și el era la fel de încordat ca și ea, fiecare mușchi încordat de așteptare și de dorință.

— Mă uit eu, spuse el curajos.

Ea dădu din cap, fiindu-i teamă să vorbească, în caz că va claca.

Pete se duse încet în baie și ridică testul.

Emma aștepta ținându-și respirația. Îi lua o veșnicie. Îi privi spatele larg în timp ce stătea cu testul în mână.

— Pete? spuse ea.

— Două puncte roz! strigă el și se întoarse spre ea și îi văzu lacrimile care i se scurgeau pe obraji. Două puncte! Emma, iubita mea, o să avem un copil!

Leonie trebui să își șteargă lacrimile cu mâneca puloverului.

— E atât de minunat, Emma, spuse ea plângând. Mă bucur atât de mult pentru voi amândoi.

— Mulţumesc, spuse Emma zâmbind. Pur şi simplu trebuia să îţi spun. O să ţinem veştile pentru noi pentru câteva luni. Doctorul spune că sunt în şase săptămâni, aşa că mă gândesc că vom anunţa peste încă vreo şase. Sunt atât de fericită, încât trebuie să mă abţin să zâmbesc tot timpul pentru că altfel lumea va crede că sunt vreo idioată drogată.

— Zâmbeşte cât de mult vrei, o sfătui Leonie. O meriţi. Când veniţi pe la mine să sărbătorim la o cină?

— Probabil luna viitoare, chicoti Emma, pentru că Pete şi-a făcut un program de amenajat casa şi mai ales camera copilului ce ar epuiza şi cel mai ardent adept „do it yourself". A cumpărat deja vopsea şi tapet pentru camera copilului.

Leonie râse încântată.

— De ce nu veniţi tu şi Doug să cinaţi la noi la sfârşitul următor de săptămână? îi propuse Emma.

— Ne-ar plăcea foarte mult. E păcat că nu va fi şi Hannah aici, adăugă Leonie. Atunci am putea avea o întâlnire egipteană ca la carte.

— Mă simt atât de vinovată faţă de Hannah, spuse Emma. Nu am putut face faţă atunci când ea a rămas însărcinată cu Claudia şi nu m-am purtat foarte frumos cu ea. În seara în care m-ai sunat să îmi spui că a născut-o pe Claudia m-am îmbătat turtă, recunoscu ea. A trebuit să mă ducă Pete la culcare.

— Hannah a înţeles prin ce treci, îi spuse Leonie cu blândeţe. Ştia cât de mult îţi doreşti un copil. Oricum, adăugă ea scurt, toate astea au trecut. Întrebarea e următoarea: când mergem amândouă să cumpărăm haine de femeie însărcinată?

Emma zâmbi fericită.

— Ce faci sâmbăta viitoare?

Capitolul treizeci

Marţi, celor de la mutări le luă patru ore să împacheteze tot, oprindu-se doar pentru o pauză de ceai şi un pachet de biscuiţi. Erau foarte eficienţi. Când sunase luni la prima oră să facă rezervare îi anunţase că viteza era extrem de importantă. Dacă li se păruse că era ciudat să fie angajaţi aşa din scurt, nimeni nu spusese nimic. Probabil că participaseră la multe căsnicii destrămate, se gândi Hannah cu ironie.

Deveni melancolică amintindu-şi cu cât entuziasm îşi despachetase lucrurile cu şapte luni în urmă, convinsă că ea şi Felix aveau un viitor minunat înainte. Acum singurul lucru pe care îl mai aveau în comun era Claudia. Hannah nu voise niciodată ca ea să fie rezultatul unui cămin destrămat. Ştia cât de mult se străduise Donna ca să aibă singură grijă de Tina şi cât de greu îi fusese lui Leonie. Părinţilor singuri nu le era uşor. Dar era mai bine să fii singur şi să îţi păstrezi respectul de sine, decât să rămâi căsătorit şi să devii din ce în ce mai plin de resentimente odată cu trecerea anilor. Numai aşa putea fi bine pentru Claudia. Cel puţin, nu îşi va vedea părinţii urându-se unul pe altul, având aventuri şi vorbindu-se de rău pe la spate.

Dubiţa de mutări era doar la jumătatea drumului, când Hannah făcu un ultim tur prin casă. Îi lăsase lui Felix patul, toate lucrurile lui personale şi mobila de sufragerie. El le cumpărase. Canapeaua, masa de bucătărie şi majoritatea ornamentelor, tablourilor,

bibliotecilor și veiozelor fuseseră ale ei. Michelle, vecina de alături, adoptă pisica. Hannah nu crezuse că se va putea descurca și cu o cușcă de pisică, și cu Claudia pe drum spre casă, iar dacă lăsa sărmanul animal în grija lui Felix, probabil că el ar fi uitat să îi dea de mâncare.

Chemă un taxi și douăzeci de minute mai târziu era în drum spre Heathrow, cărând după ea două valize mari, toate lucrurile Claudiei, inclusiv cărucior și un rucsac. Taximetristul o ajutase cu lucrurile când se urcase în mașină, însă la Heathrow, odată ce i le pusese pe toate pe cărucior, trebuia să se descurce singură.

Își aminti că zburase la Paris la o lună după ce se născuse Claudia. Fusese o călătorie de plăcere pentru filmul lui Felix, cel pe care îl făcea în Irlanda, atunci când se cunoscuseră. Zburaseră la clasa întâi și tot timpul îi ajutase cineva : stewardesele amabile din avion și oamenii care se ocupau de promovarea filmului, care se jucaseră toți cu Claudia și care îi cereau voie să o țină în brațe, părând încântați că li se dădea voie să o ajute să elimine gazele. Înconjurată de dragoste și de ajutoare din toate părțile, Hannah abia dacă simțise călătoria.

Azi simțea fiecare minut. Claudia plânsese cât timp stătuseră la îmbarcare și începu să plângă și mai tare când văzu personalul de la pază, îmbrăcat în uniformă. Planul lui Hannah de a-i da de mâncare în timpul zborului și de a o legăna până când adormea deveni o utopie pe drum, în timp ce țipetele Claudiei răsunau în tot aeroportul. Trăgând de cărucior, de geanta de bebe și de rucsac, Hannah se lupta în drum spre zona de așteptare de la plecări, unde nimeni nu avea chef să audă un copil urlând cât îl țineau plămânii.

— Zici că ai luat lecții de la tati despre cum să îți pregătești vocea? zise Hannah fiicei sale atunci când furia Claudiei se răspândi de la poarta 82 până la poarta 90.

Plânsese în timpul zborului, continuase să țipe toate cele cincizeci și cinci de minute. Hannah reușise să bea cam un sfert de pahar de apă înainte să i-l verse Claudia.

— Te rog nu mai plânge, draga mea, o imploră Hannah, simțind că îi vine și ei să plângă.

Era un coșmar. De ce crezuse oare că se poate descurca de una singură? Ar fi trebuit să o sune pe Leonie. Ar fi venit ea la Londra și ar fi ajutat-o să vină acasă și ar fi fost acolo la aeroport să o aștepte, zâmbind și făcându-i cu mâna, cu Doug alături.

Doar că tu trebuia să fii independentă, să te descurci de una singură, nu-i așa, Campbell? Hannah nu spusese nimănui că venea acasă pentru că îi fusese mult prea rușine. Rușine pentru că avuseseră cu toții dreptate, iar ea se înșelase. Emma îl citise de la bun început pe Felix. La fel și David James. Doar draga de Leonie, romantică până la orbire, crezuse sincer că dragostea adevărată poate înflori din pură dorință. Doar Leonie și Hannah, desigur. Și ea înghițise momeala aceasta și plătise prețul, iar acum nu putea da vina decât pe ea însăși.

De aceea, în seara aceasta, lua un taxi spre un hotel anonim, în loc să își petreacă seara cu dragele ei prietene, fiind mult prea jenată de toată povestea.

Imediat ce ateriză avionul, Claudia se înveseli.

— Se bucură că a ajuns acasă, îi zâmbi bătrânul care stătea lângă ele.

— S-a născut la Londra, spuse Hannah, ușurată că se oprise din plâns. Nu a mai fost niciodată în Irlanda până acum.

— Țara mamă, spuse bărbatul cu drag.

Hannah dădu din cap, gândindu-se că tăcerea bruscă a Claudiei era o combinație de epuizare și faptul că se săturase.

După alte douăzeci de minute istovitoare în care cel puțin Claudia dormise, Hannah luă bagajele, le puse pe toate pe un cărucior și se împletici ca un bețiv în drum spre ieșire. Împingând căruciorul Claudiei cu

o mână și trăgând căruciorul cu bagaje după ea cu cealaltă, era atât de preocupată să nu lovească pe cineva încât aproape că nu îl observă pe bărbatul înalt, care o aștepta nerăbdător.

— Hannah! Iar ea trebuie să fie micuța Claudia.

Uimită, Hannah făcu un pas înapoi și se lovi de un alt cărucior.

— Scuze, bolborosi ea.

David îi zâmbi. Purtând o jachetă de culoare bej și blugi, arăta în același timp liniștitor de familiar, dar și străin. Obișnuită cu trupul zvelt al lui Felix, David părea foarte mare și solid. Părul lui grizonant era dat pe spate, iar ochii apropiați priveau puțin nesiguri, ca și cum nu ar fi fost sigur că ea se va bucura să îl vadă. Cât de mult se putea înșela.

— M-a sunat mama ta și mi-ar spus că ți-ar prinde bine să te ia cineva de la aeroport, spuse el.

Hannah zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

— O doamnă foarte puternică, mama ta, spuse el.

— Incredibilă, recunoscu Hannah.

— Dă-mi voie.

David luă căruciorul cu valize și îl împinse spre parcare. Nu vorbiră nimic, Hannah pentru că era prea obosită ca să facă și conversație. Când ajunseră la mașina lui David el puse repede toate bagajele în portbagaj. Hannah se așeză în spate cu Claudia în brațe, pentru că nu avea scaun pentru copii. Claudia se trezi și căscă. Văzându-l pe David, îi zâmbi arătându-i gingiile.

— Ce fetiță minunată, spuse el, mângâind-o sub bărbie.

Claudia îl recompensă cu unul dintre zâmbetele ei.

— E adorabilă, spuse David. Suntem gata?

— Da, spuse Hannah. Mi-am făcut rezervare la Jury's Hotel.

— De fapt, ai rezervare la prietena ta Leonie, îi spuse David scuzându-se.

Hannah rămase din nou uimită.

— Mama? întrebă ea.

— Dacă are vreodată nevoie de o slujbă, mi-ar prinde bine o femeie cu abilitățile ei organizatorice, spuse el.

Hannah nu se putu abține să nu râdă.

— Presupun că a sunat deja la Jury's să îmi anuleze rezervarea.

— Nu aș fi deloc surprins, recunoscu el.

Claudia era fericită. Fredona împreună cu radioul, în timp ce rulau cu viteză spre Wicklow. David nu întrebă despre Felix sau de ce Hannah se întorsese brusc în Irlanda fără el. Probabil că mama ei îi spusese ceva despre căsnicia ei care se terminase, însă David nu era indiscret. Hannah aruncă o privire spre el. Profilul lui David nu era un obiect de frumusețe estetică, precum cel al lui Felix. În timp ce Felix avea trăsături alungite, perfecte, ca o statuie italienească de marmură, David era solid și puternic, ca și cum ar fi fost sculptat direct în granit. Avea ceva foarte masculin în comparație cu frumusețea aproape feminină a lui Felix. Și sexy, clar era sexy în acel stil masculin puternic. Hannah se surprinse dorindu-și să se fi străduit mai mult cu hainele ei de călătorie. Blugii și cu jacheta ei stacojie, de lână, nu erau tocmai niște haine interesante.

— Ai vorbit cu Leonie? îl întrebă Hannah.

— Da. Speră că nu ai mâncat pentru că pregătește o cină enormă pentru noi toți.

— Îmi pare rău că ai fost implicat în toată povestea asta, spuse Hannah. Ți-ai pierdut deja o jumătate de zi.

— Nu e o pierdere, îi răspunse David.

Se întoarse să îi zâmbească, iar colțurile ochilor i se încrețiră de candoare. Hannah simți cum se relaxează. Își aminti toate momentele minunate în care râseseră și glumiseră în biroul lui, împărțind cafea și biscuiții interzișI. Se simțea în siguranță lângă David, asta era. În compania lui Felix întotdeauna se simțise ca și cum ar fi stat pe marginea unui ghețar, gata să alunece în adâncurile unor ape periculoase. Cu David se simțea protejată, la adăpost.

Ca și cum ar fi stat într-o cabană în fața focului, ascultând ninsoarea de afară.

Dădu radioul pe un post de muzică clasică, iar muzica liniștită le adormi curând și pe Claudia, și pe Hannah.

Se treziră auzind-o pe Penny lătrând ca o nebună. Se părea că întreg clanul Delaney îi aștepta în fața căsuței lui Leonie, Mel arătând ca o fetișcană de la închisoare în uniforma ei de școală, Abby subțirică în salopeta ei pătată de vopsea. Danny, Doug, Leonie și ceilalți câini, care trebuiau să fie faimoșii Alfie și Jasper ai lui Doug, se adunară în jurul mașinii lui David.

— Hannah, draga mea, ce minunat să te văd, strigă Leonie.

Hannah se trezi prinsă în brațele prietenei ei, care îi ura bun venit. Inspiră mirosul parfumului Opium și se simți imediat ca acasă.

— Danny, nu lăsa câinii să latre, îi porunci Leonie. O vor speria pe Claudia.

Dar Claudia, cu care se juca Abby, nu dădea nici un semn cum că ar fi deranjat-o lătrăturile. În schimb, se uita cu ochii larg deschiși la cei trei dulăi, arătând entuziasmată cu degețelele ei grăsuțe și apoi băgându-și-le în gură. Când Penny încercă să îi miroasă picioarele care îi atârnau, avu un spasm și chicoti încântată.

— Îi iubești, nu-i așa, draga mea? gânguri Abby.

Toată lumea o îmbrățișă pe Hannah, iar Claudia trebui să fie admirată și să i se spună că era cel mai frumos copil din lume înainte ca procesiunea să ajungă în casă. O aromă nemaipomenită de mâncare gătită umplea aerul.

— Doug a pregătit cina, spuse Leonie mândră. Pregătește cea mai bună friptură de miel cu rozmarin.

— Un artist atât în bucătărie, cât și în studio, recunoscu Doug, luând-o pe Leonie de după talie.

Ea râse și se lăsă pe spate în îmbrățișarea lui. El își frecă nasul de obrazul ei, iar Leonie închise ochii, liniștită.

Hannah simți cum îi crește inima doar privindu-i. Erau atât de fericiți împreună. Figura lui Leonie se umplea cu adevărat de bucurie de fiecare dată când îl atingea pe Doug, iar el era la fel. Se atingeau mereu, gesturi mici și intime care spuneau lumii dragostea lor. Fericirea îi luase lui Leonie anii cu mâna: arăta cu zece ani mai tânără.

Leonie împrumutase un leagăn pentru Claudia, așa că până când ea și Hannah aranjară lucrurile copilului, restul familiei așteptă înfometată la bucătărie, strigând după mâncare.

— Chiar ai terminat-o cu Felix sau luați doar o pauză? o întrebă Leonie, așezându-se pe pat, în timp ce Hannah îi schimba scutecul Claudiei.

— S-a terminat, spuse Hannah. Probabil că nici n-ar fi trebuit să înceapă vreodată. Suntem atât de diferiți, nici nu știu de ce m-am îndrăgostit de el.

Izbucni din nou în plâns. Faptul că se afla aici era decisiv. Îl părăsise pe Felix. Era din nou acasă. Se terminase totul. Acum se simțea în stare de șoc, ca supraviețuitoarea unui dezastru după ce toate țipetele și urletele se sfârșiseră.

Leonie o luă în brațe și îi șopti la ureche vorbe liniștitoare. În cele din urmă, Hannah se opri din plâns.

— Cina e gata, strigă Doug.

— Era și cazul, strigă Danny.

— Nu trebuia să fi pregătit așa o cină mare, cu toată lumea aici, se lamentă Leonie. Nu ești pregătită pentru asta.

Hannah dădu din cap.

— De fapt, e exact lucrul de care aveam nevoie. M-am dezobișnuit să mă mai văd cu lumea. Felix pleca mereu la petreceri și recepții. De cele mai multe ori, o lua pe Bill cu el. Eu nu m-am integrat niciodată. Prietenii lui nu erau și prietenii mei, nu era genul meu de viață. Mi-e dor să vorbesc cu oamenii la care țin.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Leonie. Am senzația că te-am dezamăgit. Ar fi trebuit să te vizitez, ar fi trebuit să aflu prin ce treci...

Claudia țipă, iritată că a fost ignorată atât de mult timp. Hannah o luă în brațe.

— Nu ai fi putut face nimic la momentul acela, Leonie, spuse ea. Nu eram fericită, dar aș fi rămas cu Felix oricum. A fost nevoie să îl găsesc în pat cu bona ca să mă trezesc. Ăsta da apel de trezire.

Leonie rămase îngrozită.

Hannah rânji când îi văzu expresia.

— Dacă ai citi despre așa ceva în ziare, nu ți-ar veni să crezi, spuse ea. Hai să mergem că se răcește cina minunată a lui Doug. Brusc mi s-a făcut foame. Îți spun mai târziu detaliile urâte.

Mielul fusese incredibil. Hannah se așezase lângă David și mâncase cu plăcere. Claudia fusese plimbată în jurul mesei ca o păpușă, mângâiată și pupată, înainte de a trece la persoana următoare. Adora toată atenția care i se acorda, chicotind încet acum și peste o clipă dând imperios din mânuțele ei grăsuțe. Doug se asigura că paharele tuturor sunt mereu pline cu vin sau cu apă minerală, în timp ce Danny le punea porții enorme de piure de cartofi.

— Nu mai pot să mai mănânc nimic, sunt plină, protestase Hannah când el încercă să îi pună a treia porție.

— Eu am făcut piureul, se lăudă Danny, cu lingura în aer. E o rețetă specială.

— Să vezi cât unt pune, observă Abby. E jumătate cartofi, jumătate unt.

— Silueta mea ar duce-o foarte bine și fără unt, râse Hannah, mângâindu-și burta.

— Prostii, ai nevoie să mai pui pe tine, spuse David. Stai numai să ajungi înapoi la birou. O să îți dau cu forța biscuiți cu ciocolată la întâlnirile noastre la cafea.

Hannah îl privi fix.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Te întorci să lucrezi cu mine, nu? o întrebă el.

— Nu știam..., nu am crezut că..., se bâlbâi ea.

— Crezi că o să las vreun alt licitant parşiv să mi te fure? spuse el cu voce tare.

Iar apoi adăugă cu voce scăzută:

— Te rog, Hannah. Avem nevoie de tine... Eu unul, cu siguranţă am.

Pe sub masă ea îl luă de mână, iar el o ţinu strâns.

— Mulţumesc, îi şopti ea.

— Nu-mi mulţumi mie, spuse el blând. O fac exclusiv din motive egoiste.

Hannah îşi dădu seama că nu era în stare să vorbească, aşa că pur şi simplu îl ţinu de mână pe sub masă, dându-i drumul numai când Claudia ajunse înapoi la David.

— Bună, şireată mică, spuse el aşezând-o pe genunchi.

Claudia râgâi tare şi apoi îi zâmbi.

— Ştiu ce-o să facem, îi spuse David. Tu vino să lucrezi pentru mine şi o să vină şi mami cu tine, ca să aibă grijă de tine. Normal, tu o să fii şefa, agent senior, evident, iar tu o vei putea ajuta pe mami cu examenele.

Claudia făcu baloane de salivă spre el.

Hannah râse de amândoi.

— De obicei când face asta se gândeşte să vomite pe tine.

David o îmbrăţişă pe Claudia.

— Nu ne deranjează, nu-i aşa, draga mea?

Emma sosi când ei îşi beau cafeaua.

— Îmi pare rău că nu am putut să ajung la cină, îi spuse ea lui Leonie, înainte de a o îmbrăţişa pe Hannah.

O luă pe Claudia de la David.

— Ce frumoasă e, murmură ea. Bună, Claudia, eu sunt mătuşica Emma, prietena mamei tale.

Claudia păru surprinsă, iar apoi vomită pe ea. Emma izbucni în râs, iar Claudia, fericită acum că vomitase, începu să râdă şi ea.

— Eşti superbă, spuse Emma. Are părul tău minunat, Hannah, adăugă ea.

Era clar că se petrecea ceva despre care ea habar nu avea, se gândi Hannah surprinsă; Emma adora copiii, știa asta. Dar îi era greu să facă față faptului că alții aveau copii pentru că îi aminteau într-un mod atât de dureros că ea nu putea avea. Dar iat-o pe Emma, râzând și chicotind cu Claudia, fără să pară tensionată sau pe punctul de a începe să plângă în timp ce o ținea în brațe.

— Fetelor, mergeți voi dincolo să stați la taclale, le spuse Doug. Strângem noi.

Nu se putu abține să nu o sărute tandru pe Leonie, pe când pleca.

— Ca doi porumbei, o tachină Emma.

Leonie zâmbi gata să dea pe dinafară.

— Și tu arăți destul de fericită, observă Hannah.

Era rândul ei să strălucească.

— Păi am niște vești interesante pentru tine, Hannah, începu Emma. Pete și cu mine ne-am înscris în programul de tratament IVF, trebuia să începem luna viitoare. Mi-am luat acidul folic și am făcut yoga, am făcut de toate.

Ea zâmbi. Era cea mai bine pregătită candidată din lume și cea mai plină de speranțe.

— Și, n-o să îți vină să crezi...

Făcu o pauză.

Hannah aștepta neîncrezătoare. Leonie zâmbea; în mod clar ea știa ce urma să îi spună Emma.

— Sunt însărcinată! spuse Emma fericită. Șase săptămâni, doar atât. Sunt sigură că majoritatea nici nu și-ar fi dat seama. Știi cum sunt eu, dacă îmi întârzie o zi, îmi cumpăr un test de sarcină. Dar, de data asta, nu a fost așa. La început, nici măcar nu m-am gândit la asta, dar mi-au devenit sânii foarte sensibili, așa, dintr-odată. Era incredibil, propriul meu test de sarcină.

— E incredibil, spuse Hannah, simțind lacrimi de bucurie în ochi. Sunt atât de bucuroasă pentru tine!

— Mulțumesc, zâmbind radios. Știu ce s-a întâmplat. Am încetat să mă mai panichez pe tema asta. Urma să facem IVF și nu mai depindea de noi. Aveam speranțe. Am citit că multe persoane rămân

însărcinate după ce trec prin programul de IVF. De fapt, cam aşa ceva a fost. Elinor, psihologul meu, spune că aveam multe probleme nerezolvate, care realmente blocau orice altceva. Odată dispărute aceste probleme, am rămas însărcinată.

O ridică pe Claudia şi o strânse în braţe cu bucurie.

— Sunt atât de fericită, e fantastic. Singurul lucru trist este că mama nu îşi va cunoaşte niciodată primul nepot.

Rămaseră tăcute pentru o clipă.

— Cum se mai simte? întrebă Hannah, simţindu-se vinovată pentru că nu mai ştia ce se mai petrecea în viaţa Emmei.

Ştia că Anne-Marie era într-o stare mult mai gravă şi că avea infirmiere care o îngrijeau mare parte din timp, dar asta era tot.

— Are zile bune şi zile rele, spuse Emma. Ia un medicament nou pentru Alzheimer şi a ajutat-o. Ne recunoaşte pe toţi şi e mult mai calmă, dar nu e mai bine, se opri ea tristă. Trebuie să înveţi să accepţi asta. Ţi se rupe inima. Dar cred că ceea ce se întâmplă face copilul să fie şi mai special. E ca şi cum am pierde-o încet pe mama, dar câştigăm o altă persoană. Moarte, renaştere, întregul ciclu merge mai departe.

— Aşa spune şi Abby mereu, observă Leonie.

— Trebuie să devii filosof atunci când te confrunţi cu boala, îi explică Emma. Altfel ai înnebuni întrebându-te de ce se întâmplă lucrurile astea. Trebuie să le accepţi şi să le faci faţă.

— Îmi pare rău că nu am ţinut legătura cu tine, spuse Hannah, atingând uşor mâna Emmei. Ai trecut prin atât de multe, iar eu nu ţi-am fost de nici un ajutor.

Emma o mângâie afectuos pe mână.

— Suntem prietene, nu se presupune că suntem siameze, spuse ea. Oricum, a fost parţial vina mea, recunoscu ea. Nu puteam suporta că eşti însărcinată cu frumuseţea asta mică.

O pupă pe Claudia pe creştet.

— E îngrozitor să trebuiască să recunosc asta, dar, în ultima vreme, am început să spun ceea ce gândesc. Terapia, îi spuse ea, e foarte bună pentru așa ceva. În noaptea în care ai născut-o pe Claudia, când m-a sunat Leonie să îmi spună, de nefericire am băut singură o sticlă întreagă de vin roșu. Mă simțeam atât de neajutorată. Așa că te-am îndepărtat din viața mea. Nu sunt mândră de asta, dar vreau să repar lucrul ăsta.

— Nu trebuie să repari nimic, spuse Hannah cu sinceritate. Dar eu îți pot fi de folos. Am niște haine de gravidă absolut minunate, pe care ți le-aș putea împrumuta.

— Abia aștept să trebuiască să le port, suspină Emma. Mă tot privesc din profil în oglindă, ca să văd dacă am început să mă umflu. Îmi doresc să am burtă, vergeturi, tot ce vrei. Vreau să mă bucur de toate.

— Pete e fericit de nu se poate? întrebă Hannah.

— Deja a decorat camera copilului, zâmbi Emma. Nu, glumeam! Dar a cumpărat vopsea, tapet și niște decorațiuni Disney.

Începură toate să râdă.

— Dacă ai nevoie de cineva să îți deseneze un model egiptean în camera copilului, nu uita să mă rogi pe mine, spuse Leonie.

— Desigur, chicoti Emma. Nimeni altcineva nu știe, în afară de Kirsten, adăugă ea. Nu am vrut să spunem nimănui până când nu ajung în trei luni.

— Acum, că va locui aici, Claudia are nevoie de prieteni, spuse Hannah, luând copilul de la Emma. Ea și prichindelul tău vor putea fi prieteni.

— Dacă va fi fată, cu siguranță vor fi, spuse Emma entuziasmată. Va avea nevoie de prietenele ei. Eu ce m-aș face fără ale mele?

— Ai rămâne prizonieră într-o închisoare egipteană pentru că ți-ai ucis tatăl, o tachină Leonie.

— Nu-mi aminti, strigă Emma. Deși am observat că se poartă foarte frumos cu mine în ultima vreme.

Kirsten zice că face asta ca să continui să îi spăl rufele, dar e și ăsta un început.

— Poate că ar trebui să mergem din nou în vacanță, toate, spuse Leonie gânditoare. Doug vrea să plece pe undeva.

— Italia, propuse Emma. Am putea să închiriem o casă pe timpul verii. Dacă mergem toți, am ieși destul de ieftin. Mă tem că Pete și cu mine va trebui să facem economii.

— Și eu, spuse Hannah. Nu îmi închipui că mă pot baza pe Felix atunci când vine vorba de bani pentru creșterea Claudiei.

— David se descurcă foarte bine, nu-i așa? spuse Emma încordată.

Hannah o mustră.

— Abia mi-am părăsit soțul, spuse ea, nu te apuca să mă combini cu tot felul de bărbați. E puțin cam devreme.

Emma și Leonie schimbară câte o privire.

— Cred că îl voi întreba pe David ce părere are de o vacanță anul ăsta, spuse Emma. Vilele alea sunt mai ieftine, dacă merg mai multe persoane. Sunt convinsă că îl va primi cineva într-o cameră.

Hannah aruncă o pernă spre ea.

— Jur că nu mă mai duc niciodată cu voi într-o vacanță, insistă ea.

Dimineața următoare era însorită, dar pământul era înghețat. Cauciucurile de la mașina lui David scârțâiră în timp ce pleca de la Leonie.

— Nu ar trebui să te las să faci asta, spuse Hannah. E un drum foarte lung până în Connemara și lipsești și mai mult de la muncă.

— Patru ore maximum, îi răspunse David, cu ochii la drum. E abia opt și jumătate, o să ajungem până la prânz.

— Ăsta e numai drumul de dus. Mă simt groaznic pentru asta. M-aș fi putut duce cu trenul, spuse ea. Claudiei îi place la nebunie să călătorească, minți ea.

— Eu am vrut să te conduc, spuse David.

— Nu era nevoie, îi răspunse ea.

— Hannah, de ce crezi tu că fac asta? o întrebă el. De ce am venit la aeroport? Pentru că sunt înnebunit după tine, de aia.

— Oprește mașina, îi porunci ea.

Surprins, David trase pe dreapta, pe marginea verde a drumului.

Claudia, care dormise în scăunelul de mașină pe care Leonie îl dezgropase din pod, se trezi și începu să se agite.

— Te obișnuiești, observă Hannah, în timp ce țipetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Apoi se aplecă și îl sărută cu hotărâre pe David pe gură. Într-o clipă, brațele lui erau încolăcite în jurul ei și o sărutа cu furie. Avea un gust minunat și îl simțea minunat. Altfel decât Felix. Puternic și reconfortant, așa cum știuse că va fi. Gura lui era moale, dar nu blândă, săruta pasional și intens. Hannah simți cum se topește.

Se trase înapoi circumspectă și îl privi fix.

— O să îmi ia ceva timp, îl avertiză ea. L-am părăsit pe Felix, dar el încă nu m-a părăsit pe mine, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu pot să îl uit într-o clipă.

— Putem să o luăm încet, spuse David, plimbându-și drăgăstos privirea peste chipul ei.

— Foarte încet, îi repetă ea.

— Așa?

David o trase din nou în brațele lui și își aplecă gura spre a ei. Claudia începu să țipe și mai tare.

— Ai dreptate, spuse el mirat, făcând o pauză între săruturi, chiar te obișnuiești.

Lui John, cu toată dragostea

Mulţumiri

Vă rog de la bun început să mă iertaţi dacă voi uita să menţionez pe cineva, pentru că ştiu că aşa va fi. Oamenii mă întreabă care este cel mai greu lucru atunci când scrii o carte şi întotdeauna le spun că e partea aceasta, pentru că atunci când te-ai dedicat trup şi suflet unui roman, vrei cu tot dinadinsul să le mulţumeşti tuturor oamenilor minunaţi care te-au ajutat cât timp l-ai scris sau cât timp ai lucrat la ultimele cărţi. Am obiceiul să mă gândesc cui să mulţumesc când sunt în maşină la semafor şi nu pot să-mi notez. Apoi uit această informaţie vitală, tot aşa cum mă duc la supermarket să cumpăr lapte şi ies cu patru plase pline de cumpărături – şi fără lapte. Aşa că, iată:

Mulţumesc dragului meu John pentru toată dragostea şi încurajările tale; mulţumesc familiei pentru că mi-a oferit sprijin, mamei pentru nenumăratele lucruri pe care le face; lui Lucy pentru că este Rupert, lui Francis pentru că întotdeauna este acolo la telefon să mă înveselească, lui Anne, micuţei Laura, Naomi şi Emer, lui Dave şi Sf. Lucia, şi dragului meu Tamsin, care aduce o rază de soare asupra fiecărei zile şi care apare în această carte (uşor deghizat).

Lui Ali Gunn, draga mea, cel mai bun agent din lume şi femeia care înţelege că telefonul nu se foloseşte doar de Crăciun, ci toată viaţa. Lui Deborah Schneider cu multă recunoştinţă, Dianei, lui Carol şi tuturor celor de la Curtis Brown. Lui Sarah Hamilton pentru încurajări, înţelegere şi minunata flecăreală, lui Rachel Hore pentru lucrurile minunate pe care le-a făcut cu această carte, cu blândeţe şi pricepere,

practic în salonul de maternitate cu Leo. Mulţumesc noii mele minunate familii la HarperCollins, în mod special dragei mele Anne O'Brien, Nick Sayers, Adrian Bourne, Eddie Bell, Fion McIntosh, David North, Martin Palmer, Jane Harris, Phyllis Acolatse, Terence Caven, Jennifer Parr, Lee Motley, Venetia, Moira, Tony... tuturor pentru că aţi fost atât de buni cu mine şi că v-aţi riscat viaţa atârnând acele postere în atrium. Apreciez asta! Mulţumesc familiei mele irlandeze, Poolbeg, mai ales lui Paul Campbell, Lucy, Suzanne, Philip, Kieran, Conor pentru tot sprijinul vostru, munca fantastică şi acele cocteiluri Poolbeg zilnice.

Pentru sfaturi şi susţinere în tot felul de situaţii îi mulţumesc lui Susan Zaidan, Lola Simpson, Barbara Stack, Lisa Lynch, Patricia Scanlan, Marian Keyes, Kate Thompson, draga mea Clare Foss, Mairead, Margaret, Esther, tuturor prietenilor mei pentru ajutor şi încurajări, în mod deosebit tuturor celor de la *Sunday World*.

Personalului de la Animal Welfare Clinic, pentru că mi-au permis să petrec un timp alături de ei şi de pacienţii lor, în special lui John Hardy, Paul, Grainne, Vanessa, Pamela, Tracy, Juliana şi oricui altcuiva pe care am omis să îl menţionez. Mulţumesc lui Aisling O Buachalla de la Sherry FitzGerald pentru că m-a introdus în secretele meseriei de agent imobiliar. Orice greşeală despre a fi asistentă veterinară sau agent imobiliar îmi aparţine în totalitate – probabil din cauză că nu îmi mai pot descifra propriile notiţe (nimic neobişnuit).

Mulţumesc personalului incredibil de la Kylemore Nursing Home, care l-a îngrijit pe tatăl meu când era pe moarte din cauza Alzheimerului şi care a reuşit, printr-o combinaţie de profesionalism, compasiune şi umor, să facă acel ultim an unul plin de amintiri plăcute.

Mulţumesc celor care se străduiesc atât de mult să îmi vândă cărţile, care trebuie să facă faţă volumului fenomenal de romane care apar în fiecare lună, şi care sunt singurii oameni pe care îi ştiu care se pot simţi minunat la petreceri, să bea vin şi totuşi să mai poarte

conversații inteligente despre noile cărți pe care abia așteaptă să pună mâna. Vă mulțumesc vouă, celor care îmi cumpărați cărțile și îmi faceți o asemenea bucurie când îmi scrieți și îmi spuneți că vă plac. Fără voi, nimic dintre toate acestea nu ar fi existat. Așadar, mulțumesc.

ÎN COLECȚIA „CHIC"
au apărut :

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Casual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*
Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*
Marian Keyes – *Sushi pentru începători*
Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*
Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*
Marian Keyes – *E cineva acolo?*
Lucy Cavendish – *Femeia invizibilă*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe*
Jane Moore – *Clubul soțiilor nr. 2*
Wendy Holden – *Nevestele din Bath*
Lauren Henderson – *Prea multe blonde*
Jane Green – *Jemima J.*
Catherine Alliott – *Trei într-un pat*
Wendy Holden – *Școală pentru soți*
Jane Green – *Eu și soacră-mea*
Sophie Kinsella – *Îți amintești de mine?*
Jane Green – *Babyville*
Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*
Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*

Dorothy Koomson – *Fetița prietenei mele*
Catherine Alliott – *Nu-s genul ăsta de fată!*
Lauren Weisberger – *Pe urmele lui Harry Winston*
Jane Green – *A doua șansă*
Jennifer Weiner – *Super-tare la pat*
Jennifer Weiner – *Anumite fete*
Marian Keyes – *Un tip mortal*
Julia Llewellyn – *Amy pleacă în luna de miere*
Beth Harbison – *Secretele unei dependente de pantofi*
Cathy Kelly – *Pentru totdeauna*
Jane Fallon – *Ți-am plătit-o!*
Sophie Kinsella – *Fata fantomă*
Jane Green – *Casa de pe plajă*
Jennifer Weiner – *Eu cu sora mea mai mică*
Cathy Kelly – *Secrete din trecut*
Katie Fforde – *Se poartă nunțile*
Rajaa al-Sanea – *Fetele din Riad*
Cathy Kelly – *Lecții de iubire*
Catherine Alliott – *Viața secretă a lui Evie Hamilton*
Cathy Kelly – *Cineva ca tine*

în pregătire:

Allison Pearson – *Cred că te iubesc*

www.polirom.ro

Redactor: Claudia Vlad
Coperta: Radu Răileanu
Tehnoredactor: Luminița Păun

Bun de tipar: iunie 2010. Apărut: 2010
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. BOX 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. BOX 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office.bucuresti@polirom.ro

Tiparul executat la S.C. LUMINA TIPO S.R.L.
Str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, București
Tel./Fax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: office@luminatipo.com

---

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii
Scriitorilor din România
Nr. RO44RNCB5101000001710001 BCR UNIREA

Colecția

CHIC

Cathy Kelly, cea mai vândută autoare contemporană de romane de dragoste din Regatul Unit, vă oferă o poveste emoționantă, care urmărește destinele a trei protagoniste fermecătoare și amuzante. Datorită prieteniei lor, fiecare dintre ele descoperă că are un țel secret în minte și acum sunt pe punctul de a lua marea hotărâre ce le va schimba viața.

„O poveste emoționantă, cu idei deștepte, răsturnări de situație neașteptate și dragoste cât cuprinde!"

Albuquerque Sunday Journal

„Cathy Kelly pune în scenă intrigi formidabile, presărate cu un umor inegalabil."

The Times

EDITURA POLIROM